

The background of the cover is a stylized illustration of a young woman with long dark hair, wearing a light blue t-shirt and dark pants, reading a book. She is standing on a set of wide stone steps. In the background, there is a large, ornate building with a prominent dome, likely a university or historical landmark. The sky is blue with soft, white clouds. The overall style is painterly and warm.

ÁDÁM-BOROS

Lilla

Könnycsepp

A TINTAFOLTBAN

 Publio

Ádám-Boros Lilla

KÖNNYCSEPP
A TINTAFOLTBAN

Copyright © Ádám-Boros Lilla, 2024

Kiadta a Publio Kiadó Kft.,

Felelős kiadó: Alcser Norbert ügyvezető igazgató

ISBN: 978-963-443-958-5

Szöveg © Ádám-Boros Lilla, 2024

Borító© Publio Kiadó Kft., 2024

Szerkesztő: Kovács Viktor Korrektúra: Nagy Márton

1. fejezet

Már jól ismerem anya minden mozdulatát. Amikor nem ért egyet velem valamiben, mindig molyol valamivel. Most például a napsárga nárciszokat igazgatta a vázában. Persze nem a virágokra figyelt, hanem a szokásos lesajnáló pillantását vetette rám. Éppen az volt a téma, hogy miért nem találtam még hozzám való férfit. De mit is jelent az, hogy hozzám való? És neki ki a nagybetűs, számomra ideális Férfi? Meg is tudom válaszolni a saját kérdésemet. Egy szende jó fiú, aki minden mondatomra bólogat Na, az ilyenektől ver ki a hideg veríték.

- Isten látja lelkem, én tényleg igyekszem! - a szívemre tettem a kezem - és még csak nem is dúsgazdag negyven pluszosokra utazom.

- Még szép, hogy nem, öregek lennének hozzád! - vágott vissza anya, majd kortyolt egyet a tejhabos kávéból, amitől szép fehér bajsza lett.

- Nyald le a szád szélét! - szóltam rá, mire izgatottan megrezzent, majd megtörölte az arcát Még mindig kávé volt a szája széle.

- Ne kerülgesd a forró kávé kislányom! Na és ott volt az a srác! Tudod, a Benjámint!

- Arra az álszent hólyagra gondolsz, aki nem volt hajlandó észrevenni a suliban, ugye? Benjámint? Benit? Benjit? - úgy próbálgattam a neve hangzását, mintha magamhoz akarnám hívogatni. - Mindig az a ráncos képű kutya jut róla eszembe. Melyik fajta is?

- Shar Pei. Édes lányom, te a kákán is csomót keresel! - ingatta a fejét.

- Te pedig kötöd az ebet a karóhoz - úgy kuncogtam a tehetetlenségén, akár egy gyerek.

- Lehetetlenség veled ma erről beszélni. Vagy inkább ebben az életben - intett anyám lemondóan, majd olyan könnyedséggel váltott témát, mintha csak a távirányítót kezelné.

- Február 25-én lesz a jótekonysági sütévásár a Városháza parkban, amiről már beszéltem. Ugye eljössz? És legfőképpen: ugye segítesz?

- Mármint sütit sütni? - egy pillanatra megráztam a fejem, mint aki nem is hallotta, amit hallott.

- Nem, Rebeka, boszorkányokat égetni ...Hát persze, hogy sütit sütni, drágám! Odanézzenek! Te talán pont, hogy szerelmes vagy ...Igen, minden jel arra utal! Hogy nem vettem észre! - színpadiasán a homlokára csapott, majd elővette szokásos tudálékos vigyorát

- Na, most már elég legyen, anya! Nem szeretnék erről többet hallani, ha számítani akarsz rám sütivásár ügyben! És abba a jó kis barbecue étterembe is csak ezzel a feltétellel megyek el veled! - ezzel végképp lezártnak tekintettem a beszélgetés ezen részét, de meg kell hagyni, anyám kemény ellenfélnek bizonyult

- Nehogy azt hidd, hogy mindig a tied lesz az életben az utolsó szó! Egyébként a világ bajnok Rákóczi túrósomat, eperhabos profiterolt és málnás ricottatortát fogok készíteni. Jaj, meg persze a sütőtökös pitémet, hisz nem találkoztam még olyan emberrel, aki ne imádná!

- Kiskoromban is imádtam a kuktád lenni! - az arcom egyszeriben felragyogott.

- Igen! - sóhajtott anya ábrándos tekintettel és a fehér konyhapultra könyökölt - Milyen rég volt! Folyton könyékig úsztál a csokoládészósban! De sosem szóltam rád. Te voltál a cukrászdámban a „főnök”. Mindig így hívtalak - mosolygott bölcsen.

- És ez így volt jó - néztem rá fénylő szemekkel és ugyanolyan színű szempár tekintett vissza.

- Igen kincsem. És ez így volt jó.

Estébe fordult már az idő azon a napon, s rezignáltan néztem ki az ablakon. A felhőkön úgy szűrődtek át a nap utolsó sugarai, akár egy finom szövésű fátyolon. Erzsébetváros lüktetése még fel-felgyorsult, mielőtt reggelig zálogba adta volna energiáját a tűnékeny késő esti elcsendesedésnek. Csupán a bérházak belső udvarain megbúvó romkocsmák kaptak esténként titkon erőre, mintegy elszívva a főváros egészének nappali zsibongását. Ezeken az összpontosult sötétlő energiapontokon tette le láthatatlan poggyászát az, akinek a teherbírásánál nagyobb súllyal nyomta a vállát a nappalok valósága. Itt aztán pár ropogósért cserébe kimoshatta magából a keserűséget bárki, ám a sörtől ironikus módon a szájíze mégiscsak keserű maradt, ezt azonban nem róhatta fel csak úgy a kocsmárosnak. A lelassult életmódnak ára van, ezt minden biztonnyal az ivó látogatói is belátták. Nem úgy, mint a siető fővárosiak

többsége. Még pár perc a metróig, még nem pénzkidobás a napilapért fizetni, a pékségre is van egy lélegzetvételnyi idő. A járókelők rá sem hederítettek az antikvárium kirakatára, ám ezért nem neheztelhettem egyikükre sem, hiszen a hazafelé siető emberek minden bizonnyal gondolatban már otthon ültek a vacsoraasztalnál, családjuk körében.

- Viszlát, Antal úr! - köszöntem el a főnökömtől.

- Viszlát, akkor holnap. Könyörgöm, kivételesen ne késsen! Tudom, hogy a zseniknek káosz van a fejében, de kérem, igyekezzen kint és bent is rendet tartani!

Mielőtt hirtelen felindulásból visszavághattam volna, a férfi sziluettje összemosódott a járókelők tömegével.

- Viszlát, Anti bácsi ...Csá Anti bá! Helló Antal! Hogy van a fia, az az önzetlen lélek? Azért figyeljen, hogy a rakott káposzta, amit ma visz magának vacsorára tényleg rakott káposzta ízű legyen, ne pedig arzén ízű! Mindent kinézek abból az egysejtűből! - addig próbálgattam egymagamban a bátorságomat - nem spórolva a gúnyos éllel -, amíg bele nem untam. Nem tudtam kontrollálni magam. Mindennap lenyeltem a véleményemet, akár egy keserű orvosságot. Mintha odaszegeztek volna a pulthoz - valahogy nem akartam hazamenni, ami nem is csoda: az antikváriumot az utóbbi időben már- már otthonomnak is nevezhetném a Garay utcai kis lakásom rovására. Miért is ne maradhatnék még egy kicsit? Igaz, ezért nem kapok dicséretet az öreg Antitól. Csak és kizárólag Antal úrnak szólítottam a boltban, de „Antiként” gondoltam rá és így is emlegettem, szerintem ez jobban illik a minden lében kanál jelleméhez. Felkapcsoltam a kis asztali lámpát, melynek izzója már kissé erőtlennül, de annál kitartóbban ajándékozott új megvilágítást az előtte pihenő sárgás könyvlapoknak. Szeretem olvasgatni áruba bocsátott könyveimet - pardon, Anti bácsi könyveit. Egyrészt passzióból, másrészt, mert így jobban tudom ajánlani a különböző regényeket az érdeklődőknek. Egy divatimádónak például egész biztos, hogy nem régi könyvet ajánlok, hanem Judithe Little-től a Chanel nővéreket. Nekem legalábbis az a stílusbibliám. Jó pár könyv volt tulajdonosára emlékszem, akik tatarozást végeztek otthon, s azt állították, hogy már-már összeroskad otthoni könyvespolcuk a sok régiségtől. Mikor ezt taglalták, mosolyogtam, ám titkon elítéltem őket: sosem dobnék ki egy könyvet sem. Sőt! A szememben annál értékesebb egy-egy kiadás, minél jobban megrágtta az idő vasfoga. Imádom a sárgásbarna színű lapokat és azok illatát! Igen, egy új könyvnek legfeljebb csak szaga van, de a réginek illata, de még

milyen! Arról nem is beszélve, hogy az antik könyvekben milyen pazar illusztrációk vannak! Erre a modern kiadóknak nincs kapacitásuk, a mai világ olvasójának pedig egyszerűen nincs igénye. Fantomkereslet és szellemkínálat az olvasópiacra! Tessék, csak tessék! Most akciós az illusztrált ósdi könyv! Fizetek is érte, csak vigyék!

Pedig a régi, illusztrált könyvek a gyengéim, amelyekben alkalomadtán lerajzolták a történet helyszínét, vagy éppen így ismertették az öltözeteket, melyet a szereplők az idő tájt viseltek. Érdekeltek a régi könyvek, az emberek többségére ez az állítás azonban nem volt igaz. Mi sem bizonyíthatta ezt jobban, mint hogy a sűrűn pakolt könyvespolcokon egy könyv sem volt hanyagul visszarakva és a székeket sem húzta ki senki. Az eseménytelenség csendje lengte be a termet. S ha már így alakult, miért ne üthetném el az időt egy kis olvasással?

A terem egyik sarkában egy próbababa mellszobor áll. Fehér alapon fekete növénymintás textilből készült, derekát és lábát pedig olyan faállvány helyettesítette, akár egy kabáttartóé. Imádom az ilyen stílusos kiegészítőket - naná, hiszen Coco Chanelt is imádom, mindent tudok róla! - és a boltot sem resteltem feldobni a segítségükkel. Reggeli érkezéskor teszem rá a kabátom, csak este veszem le onnan, addig általában ki sem mozdulok a birodalmamból, pardon: Anti bácsi birodalmából. A könyvek között repül az idő. Cseppet sem hiányzik az emberek nyüzsgése. Az első munkahelyemen ügyfélszolgálatosként megtapasztaltam, hogy emberekkel foglalkozni szép, ám nagyon megterhelő dolog, és a többség sokszor nem hálás a segítségért. Minden szemérmeskedés nélkül kiragadnak az ember leikéből egy-egy darabot a problémájuk megoldásáért cserébe, egy-egy türelmetlenkedő megjegyzéssel, becsmérlő szóval. Egy idő után kérdés nélkül vesznek el attól, aki egyszer adott. Például az energiát, a motivációt. Még hogy adni? Ők aztán soha! A könyvek viszont nem tagadják meg senkitől a tudást. Az energiát, örömet, életkedvet. Csak ehhez ki kellene nyitni őket, ám erre az emberek egy része már nem pazarol időt. Ravasz jószágok ezek a könyvek!

A regénynek, amit éppen olvasok a „Szárnyaszegett angyal” a címe, egy szobor világot átívelő kalandos útjáról, s folyton cserélődő tulajdonosai apró-cseprő problémáiról szól. Sajnos már nem emlékszem rá, hogy ki hagyhatta itt ezt a könyvet, de mindig is vonzottak az efféle történetek. A negyvenedik oldalon tartottam. A szobor aktuális birtokosa épp hátitáskájában szállítja a kezében gyümölcskosarat tartó nőalakot. Pár perccel ezelőtt osont ki vele teljes

szívből utált főnöke elnököket megszegyenítő ízléssel berendezett nappalijából. Arról, hogy a fiatal férfi ebből a balhéból hogyan fog kikecmeregni, fogalmam sem volt. Nem is voltam biztos benne, hogy ezt még ma meg fogom tudni. A betűk már vízfestékként mosódtak el a szemem előtt.

Másnap kinéztem magamnak egy könyvet, mert ámulatba ejtő volt a borítója: gyöngyberakásos, akár egy kódex. Még nem lapoztam bele, csak hagytam egy ideig a pulton díszelni. Beláttam, hogy nincs értelme a további erőfeszítéseknek. Hamarosan már a busz ablakából néztem a jól ismert utcátáblákat, a teleplakátolt megállókat, miközben a busz meg- megállt, mint egy sűrűn snittéit, néha mégis kimerevített filmtekercs egy ósdi analóg fényképezőgépben. Úgy éreztem, lassan ezeknek a mindennap látott, lényegtelennek tűnő részleteknek a rabjává fogok válni vagy talán már azzá is váltam. Zsongott a fejem, talán életem unalomig ismétlődő körforgásába szédültem bele. Nem tudom. Mégis, mikor leszálltam a buszról, felhívtam anyámat, amit percekkel később meg is bántam.

- Hogy vagy, édesem? Hazafelé tartasz?

- Igen, anya.

- Akkor csak óvatosan!

- Óvatosan? - Hiszen gyalogosan legfeljebb csak egy másik járókelővel karambolozhatok, gondoltam magamban, de aztán kérdés nélkül jött is az indoklás.

- Tudod, volt az a fiú a tévében, akit egy ittas sofőr elütött a járdán. Most ébredt fel a kómából tíz nap után és tele van csövekkel.

- Anya, anya! Elég lesz már, felfogtam.

- Holnap bemegyek hozzád. Van egy meglepetésem.

- És mi az? - a hangomban már-már riadtság tükröződött és ezt ő is biztos észrevette. Nehezebb napjaimon nem mindig fogadtam kellő lelkesedéssel anya légből kapott ötleteit.

- A nővéred talált egy nagyon modern éjjelilámpát a szobádba. Mondtam neki, hogy fel szeretnéd kicsit újítani a lakást

Nagy levegőt vettem, majd úgy nyeltem vissza mondandómat, mint egy keserű orvosságot. Ha anyám eléggé tekintettel lett volna rám, tudta volna, hogy már a „modern” szó hallatán kiver a hideg veríték. Persze, nem volt kifogásom semmiféle esztétikum ellen, de tudtam jól, hogy mindig olyan arányban túldicséri nővérem lakberendezési tehetségét, amennyire az enyémet lebecsüli. Szerettem a fekete-fehér kombinációt, ami nem értem, miért

elítélendő. Ha ezt megkérdőjelezzik, magát Chanelet kérdőjelezzik meg. Ilyenkor kicsit sajnáltam anyát nehéz balanszot teremteni két ennyire különböző testvér között És csak egyszer említettem, hogy ki szeretném pofozni a lakást. Egyetlen egyszer. Fél mondatban.

- Köszönöm, majd megnézem magamnak azt a lámpát és eldöntöm, illik-e a szobámba.

- Persze, hogy illik. Emma választotta. Kinézett egy szőnyeget is, elég drága, de szerintem megéri. Pink színű. Két napig az internetet böngészte miatta.

Naná, hogy pink.. Most sajnálom kéne őt emiatt? - gondoltam, de ezt a gyöngyszemet is inkább megtartottam magamnak

- Megéri, kinek? Anya, nem változik minden könyv minden lapja húszszes bankóvá, amit eladok. - Sőt még ezressé sem, gondoltam magamban.

- Akkor, mondjuk keresetnél egy normális állást, amilyet a nővéred is.

Most éreztem úgy, ha nem teszem le, elszakad a cérna.

- Szia, anya!

- Várj, még, ne tedd le! Hallod?

Hallottam, majd azzal a lendülettel kinyomtam a telefont, de olyan hévvel, mintha egy bombát készültem volna inaktíválni.

- Mi lesz velem, ha egyszer itt hagysz? - kérdezte a barátnőm Iza, és őszinte gyermeki aggodalmat láttam a szemében.

- Nincs olyan erő az univerzumban, ami el tudna minket szakítani - mondtam összeszedve minden bölcsességet, amit életem tizenhat éve alatt felhalmoztam, - Isten pedig rendes hapsi. Tudja, hogy nem állnék szóba vele, ha ilyet tenne - mosolyogtam Izára és ő is elengedett egy félmosolyt. Fogalmam sem volt, miért tesz fel ilyen kérdést.

- Tökre olyan, mintha a testvérem volnál ...de komolyan!

- Nekem is olyan.

- Nem pusztán komolyan, halál komolyan! Láttad a My girlt? Kössünk mi is vérszerződést, mint az a két gyerek! Akkor örökké testvérek leszünk.

- Megbuggyantál? - hörgöttem undorodva, de az abszurd ötleten elnevettem magam. - Nem elég, ha csak feléd nyújtom az ujjam, mint E. T.? Az is egy jó kis filmbeli jelenet!

- Na jó, ilyen anyámasszony katonájával nem tárgyalok! - mondta sértődöttséget színelve. - Nyugi, ezzel Olivérrel nem vállalnál testvériséget.

Csak velem.

- Nem azért kérdeztem, csak ...agyrém az egész.

-Az én agyrémem. Érzem, hogy ez még jól fog jönni nekünk.

Nem tudom miért, de én is azt éreztem, hogy egyszer igaza lesz. Egy kidőlt-bedőlt ház mellett álltunk, kitört ablakcserepek heverték az ablakpárkányon.

- Kezdem én! - mondta eltökélten.

- Jaj ne, Iza! Be vagy oltva tetanusszal?

- Ne legyél már ennyire beszart! - Azzal gyorsan, hogy meg ne gondolja magát, apró sebet ejtett az ujján.

- Látod, nem haltam bele.

- Na jó, ha csak ennyi...

Vettem én is egy szilánkot a párkányról és egy pici érintésre már ki is serkent a vérem. Komolyan egymás szemébe néztük, miközben összeérintettük a mutatóujjunkat.

- Most már vértestvérek vagyunk.

Mikor hazaértem az üres lakásba, levettem a cipőmet, melegítőruhába bújtam. Ezután a konyha felé indultam, és elővettem a hozzávalókat: egy kiló burgonyát, lisztet, egy tojást és sót: gnocchit készültem főzni. Imádom az olasz konyhát, de utálok azok menzásított mirelitváltozatait. Inkább megszenvedek a házas ízekért, minthogy kiolvasszam a bolti aromátlan utánzatot. Megtörtem a főtt krumplit és miután tojást ütöttem a tetejére és a lisztet is rászitáltam masszává gyúrtam. Nem csekély időbe telt, mire összeállt, pihentettem, majd kisebb párnácskákra szaggattam, csak, hogy nem sokkal utána kilapítsam és ínycsiklandó füstölt sajttal töltssem meg őket. Közben a tűzhelyen már vidáman lobogott a víz és totyogott a tejszínes paradicsomos mártás egy kis gombával, zöldborsóval és pármai sonkával gazdagítva. Olyan szabadnak éreztem magam a szűkös konyhában, mintha az legalábbis egy csarnokká tágult volna. Az ajkamhoz érintettem a megfűszerezett szószt, s miután konstatáltam, hogy a zöltségek megfőttek, az ízek istenivé értek, levettem a tűzről, majd a másik edényben megfőztem a gnocchikat. A végeredmény egyszerűen pazar lett, a félédes vörösbor pedig, amit vacsora mellé kortyolgattam, csak emelt a kulináris élvezet fokán. Meggyújtottam a vékony gyertyát az asztalon. Micsoda idillikus pillanat! Finom vacsora, kellően karakteres bor, egy kis gyertyafény ... és én az asztalnál, tök egyedül. Csak egy pillanatra gondoltam erre, aztán ki is

űztem a negatív gondolatokat a fejemből. Egészen elzsibbasztott a szesz, a forró fürdő pedig csak rátett egy lapáttal. Bágyadtan a hálószoza felé indultam, s elindítottam a My fair ladyt. Már vagy harmincszor láttam ezt a klasszikust, azonban még mindig ugyanúgy nevettem Eliza Doolittle „elragadóan ordenáre” modorán, mint amikor először láttam. A történet felénél azonban istentelenül elálmosodtam, szüneteltettem hát a lejátsszást, és megfogadtam, hogy másnap este folytatom. Persze dehogy folytattam.

Reggel úgy keltem, mintha egész éjjel öt percet aludtam volna. Ráadásul a riasztást sem állítottam be a telefonomon, pedig általában minden reggelre öthat ébresztőt is bekapcsolok pár perc különbséggel, olyan hangerővel, ami a halálból is felébresztene, biztos, ami halálbiztos. Elöntött a pánik, amikor eszembe jutott, hogy ezért most Anti is jól le fog teremteni. Pedig mindig annyira igyekszem a kedvében járni! Lehet, hogy pont ezért nem jön össze ... Rohadt telefon. Rohadt ébresztő. Aztán az egészet elintéztem egy laza vállrándítással. Gondoltam, csapok egy görbe reggelt és a papírpoharas kávéutánzat helyett most egy igazán ínycsiklandó sütivel és egy csésze cappucínóval lepem meg magam, mielőtt beállítok az Anti-féle ítélethirdetésre - mégpedig a lakáshoz közeli Gondola cukrászdában. Milyen bódítóan elvágódó megnevezés egy realisztikus városban!

A berendezés is rusztikusán romantikus volt. A tágas helyiség falait fényesre csiszolt barna kövekből rakták ki, melyeken gondolákat ábrázoló festmények díszeltek.

A kávémat kortyolgatva az ízig-vérig velencei, gondolában ringatózó úri hölgy helyébe képzeltem magam, s ebből a vágyódásból csak a pincérnő zökkentett ki.

- Parancsol még valamit? - kérdezte kedvesen, bár látszott, hogy nem udvariasságból érdeklődött, inkább a szabad ülőhelyek számát akarta növelni egy most érkező középiskolás csapat számára.

- Nem, köszönöm, nagyon finom volt - mosolyogtam, s fizetés után elindultam, hogy csatasorba álljak. Gazdátlan könyvek hada várt rám ma is, meg persze a főnököm.

- Jó reggelt, jó reggelt! Hogy aludtunk? - morogta oda Anti bácsi.

- Én istenien, de hogy ön jól aludt-e, azt csak maga tudja, Antal úr! - hetvenkedtem.

- Jól felvágta a nyelved ma is! Szerencséd, hogy ügyes kezű vagy és hamar behozod a lemaradásodat. Állj neki rendszerezni lányom, gyorsan megy a nap!

Még, hogy gyorsan? Épp ellenkezőleg: nekem úgy tűnt, ólomlábakon vánszorognak a percek. Ám épp, hogy belemerültem a szortírozásba, megszólalt az ajtócsengő és már meg is jelent Krisz. Na, ez is jó napnak ígérkezik.

- Szervusz, kisfiam, de örülök, hogy látlak! - a bácsi arca felderült, ám Krisz csak fél kézzel ölelte meg, s eközben le sem vette a tekintetét az okostelefonjáról.

- Szia, apa. Bocs, ez fontos volt. Kész rohanás az egész nap. Minden rendben?

- Igen, minden. Fájdogál néhány alkatrészem, de legalább érzem, hogy élek. De nem tudom, hogy meddig. Egyre rosszabbul alszom, és folyton anyádat látom magam előtt. Csak áll és nem szól hozzám semmit. Mintha valahova hívni akarna.

- Jaj, apa, ne butáskodj! Ideje lenne pihenned egy kicsit.

- Pont erről akarok beszélni veled. - Félrehívta a raktárba, de így is hallottam minden szót.

- Nem megy. Én tényleg próbálom, de nem megy. Úgy hullanak ki a fejből a gondolatok, mintha a szél hordaná el őket.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy nem tudod tovább vezetni a könyvesboltot? - kisandítottam, de nem lehetett leolvasni az arcáról, hogy ez a hír most aggodalommal, vagy örömmel tölti el.

- Igen, azt Neked kellene átvenned a helyemet.

- De apa! Fáj, hogy ezt kell mondanom, de rám ne számíts ebben. Tudod, hogy mennyi dolgom van! Egész nap utazgatok egyik cégtől a másikig, most pedig adjam fel mindezt?

- Nos, ha nem akarsz részesülni az örökségből, akkor semmiképp se add fel!

- Anti bácsi úgy csapta ki a képzeletbeli asztalra ezt az adu ászt, hogy még a levegő is megfagyott a boltot körbelengő percnyi némaságban.

- Ezt nem mondhatod komolyan. A fiad vagyok, kötelességed...

- Ó, kölyök, nincs nekem már semmi kötelességem ezen a világon. Legfeljebb annyi, hogy feldobjam a bakancsot. De nem akarom, hogy úgy tegyék rám az utolsó kenetet, hogy nem tudom ezt a boltot teljes biztonságban.

- Baromságokat beszélsz. De jó, legyen. Viszem a boltot. Ilyen állás, mint a mostani, adódik később is.

- Ez a beszéd fiam - Anti bá megveregette fia vállát, én pedig ezzel egy időben keserű hányingert éreztem a torkomban.

Mindig is odavoltam a régi könyvekért: hiszen imádtam az illatukat, a barnás lapokat, már kiskoromban megigézett a könyvek iránti szerelem. A régi könyvek valahogy édesapámra emlékeztettek. Ma is ott pihent lakásom polcán pár viharvert példány, melyet ő szívesen olvasgatott. Legtöbbjük kalandos hajóutakról, felfedezésre váró szigetekről, világhíres városokról szólt. Némelyik nem éppen az én ízlésvilágomat tükrözte, nekem kicsit itt-ott vontatott volt, de szerettem néha apám szemével látni a világot. Az ő egyik kedvenc könyve Defoe Robinson Crusoe-ja volt.

Apa és anya sokat utaztak, amikor fiatal házasok voltak. Jártunk a spanyolországi bikaviadalon, az Arenas de Barcelonában. Emlékszem, én és a nővérem nem mehettünk be az arénába, de nem bántuk, kárpótolt minket a nagy adag fagyi, amit városnézés közben a nagyitól kaptunk. Édesanyám később azt mesélte, hogy rengeteg ember nyüzsgött hangyamód az arénában, ők mégis közről láthatták a bikát és a matadort. Felnőtt fejjel már igazán nem bánom, hogy nem kellett látnom szegény állat haláltusáját. Viszont a delfinshow-t kifejezetten a mi kedvünkért nézte meg a család. Csodálatos emlékeim vannak erről is. Az óriás ám szelíd állatok az idomár iránymutatásával hulahoppkarikákon ugráltak át és labdát pörgettek az orruk hegyén egy kis szardíniáért cserébe. Kislányként tátott szájjal néztem a bemutatót. A Marineland aquaparkban papagájshow is a program része volt. A színes madarak apró bicikliken tekertek, a nézőközönség legnagyobb öröme. Aztán később is kijutott az állati kalandokból. Olyan hétéves forma lehettem, mikor az ausztriai Gansendorf vadasparkjában majmok ugráltak az autónkon. Ez elevenen megmaradt bennem, de az nem, hogy miként reagáltam erre az egészre. Anya mesélte, hogy cseppet sem ijedtem meg a majmoktól, inkább vidáman mutogattam a megvadult kis virgoncok felé és míg én ujjongtam, addig ő eszeveszetten sikoltozott. Jól emlékszem még a barátságos és falánk muflonokra is, akiket a tenyeremből etettem. Olyanok lehettünk, mint egy vicces rajzfilm szereplői. Na és a lámára, aki leköpte a mellettem álló kisfiút, mikor az közelebb hajolt hozzá! Jó kis út volt.

Édesanyám, Flóra, aktív éveiben huszonhat évig egy cukrászdát üzemeltetett Keszthelyen. Nem olyan könnyű és napfényes szakma ez, mint ahogy azt egy kívülálló gondolná. Nemcsak a cukormázás habokról szól. Egy vasárnapi napon apa úgy döntött, autókázik egy kicsit, ám a rövid utazás tragédiával végződött és nem jött többé haza. Anya legalábbis így mesélte el a történetet, minél vázlatosabban és rövidebben, hogy mindannyiunknak

kevésbé fájjon. Anyám negyvenéves volt, én öt, a nővérem, Emma tíz, amikor magunkra maradtunk. Én voltam a kisebbik és sokszor úgy éreztem két anyám van: Flóra, az igazi és Emma a „pót”. Anya sokáig nem tudott elszakadni a készhelyi házunktól, csak akkor avanszáltuk nyaralóvá, mikor én Pestre költöztem. Ő is vett egy kis lakást az első kerületben és most is töretlen lelkesedéssel veszi fel a rendeléseket és alkotja meg az impozáns és ízletes tortacsodákat. Számomra ő volt és most is ő a legnagyobb hős. Igen, mert jól emlékszem rá, hogy a torták akkor is ugyanúgy készültek, mikor anya egy csapásra egyedül maradt Valami Istentől kapott erő vezérelhette akkor őt. Ki kellett tartania, mert kettő helyett kellett dolgoznia. Tovább kellett csinálnia, mert nem omolhatott össze. Két gyerek anyjaként erre egyszerűen nem volt jogosultsága.

Húszéves voltam, mikor durván összeszólalkoztam a nővéremmel egy hirtelen ötletem miatt s ekkor minden megváltozott. Ekkor vettem ugyanis a fejembe, hogy Pestre költözöm egy srác miatt, s mint minden fülig szerelmes fiatal, én is tántoríthatatlannak bizonyultam. Emma mindenáron el akarta érni, hogy anyával maradjak, de kellőképpen önfejű voltam. Végül, anya is jött Pestre, mert a közelemben akart lenni. Én pedig belementem egy pusztító kapcsolatba, melynek következtében anyával is meglehetősen megromlott a viszonyom. Testvéremmel alig álltam szóba, bár a helyzet most már jelentősen javulni látszik. Tegnap is fél órát beszélünk telefonon. Most már tudom, hogy neki volt igaza, féltett engem és minden bántó szót testvéri szeretetből mondott. Persze akkor nem ezekkel a jelzőkkel illettem. Az akkori barátom, Kevin nem vetette meg az alkoholt és a durvább halucinogéneket sem. Mire észbe kaptam, úgy kellett megszöktetni a másfél szobás albérletből. Anya meg tudott bocsátani, hogy egy időre magára hagytam, Emma azonban nem állt szóba velem ezután. Minden villanófényként változott az életemben hirtelen döntéseim függvényében és bár Kevin egy idő után ment, Pest maradt, s az antikvárium nagy segítségemre volt abban, hogy minél inkább belefeledkezzem a folytatólagos mindennapokba - de mégis. Visszatérő rémálmok gyötörtek. Valós történéseken alapuló rémálmok. Kevin nem egy éjjel befészkelte magát az agyam egy kis rejtekébe. Álmomban ismét felkeresett. Természetesen részeg volt. Mindenáron magával akart vinni, de én már nem akartam vele menni.

- Akkor is velem jössz! Tudom, hogy ezek tömték tele a fejed! - szájából úgy fröcsögtek a szavak, mint akadozó csapból a víz.

- Őket hagyd ki ebből! Már megint ittál ugye?

- Gyáva ringyó! - Kevin durva szavait még durvább tettek követték volna, ha Emma párja, Kornél nem kap oda Kevin kezéért.

- Takarodj innen, te senkiházi! Azt mondtam, takarodj!

Felébredtem, az álomnak pont ennél a részénél, ahogy mindig. Nem vagyok verejtékezős típus, de ahogy hirtelen felemeltem a fejem, a párnám izzadságcseppektől volt nedves.

A csendet az éppen kinyíló ajtó fölé szerelt csengő törte meg. A következő pillanatban egy fiatal lány lépett a boltba. Barna, göndör haját oldalt copfba kötve hordta és kalapot viselt. Úgy húszéves lehetett Szemei úgy csillogtak, ahogy az enyémekek csilloghattak tíz évvel ezelőtt.

- Szia, segíthetek?

- Szia! Nagyon remélem. Médiaikonológia témában keresek könyveket. Már bejártam az összes könyvesboltot Pesten, most az antikváriumokat veszem célba.

- Helyes. Kutatás céljából keresel könyveket?

- Persze - válaszolta könnyedén a lány. - Mozgókép szakon tanulok a Metropolitan Egyetem Művészeti és Kreatívipari Karán. Most egy forgatókönyv megírása a feladat. Ehhez keresek forrásokat. Na meg persze a szakdolgozatomhoz is.

Elismerően bólogattam.

- Ez igen, előre is gratulálok, biztosan szuperül fog sikerülni.

- Hát nagyon remélem - sóhajtott a lány. - A filmelmélet és filmtörténet szakirányt már elvégeztem. Ez csak ráadás. Elégé összesűrűsödtek most a programjaim. A kutatás, a forgatókönyv, azt sem tudom, hol áll a fejem. Két hét múlva Párizsba megyek, hogy a szakdolgozatomhoz anyagot gyűjtsék. A francia filmek médiaikonológiája a témám ...Imádom a francia filmeket és a médiaikonológiával is szeretek bibelődni, majd csak kisül az egészből valami jó!

- Párizsba mész teljesen egyedül? - kérdeztem naivan. - Ez nagy bátorságra vall!

- Nagylány vagyok már, megállók a lábamon - felelte, majd ajka huncut mosolyra húzódott. - Ezt a kalandot biztosan nem hagyom ki. Ha most elmulasztanám, azt egész életemben bánnám.

- Ebben biztos vagyok - hagytam rá, miközben az egyik polcon lévő könyvek gerincét olvasgattam, a megfelelő után kutatva. Még jó, hogy tartunk pár nemrég kiadott példányt is a boltban minden témában, nem csak az ezeréves könyveket, amelyeket általában az idősebbek keresnek egy Ids nosztalgia céljából.

- Á, itt is van! - lelkesültem fel, s az ujjam megállt az egyik könyvnél. - Antropológiai filmkészítés. Ez talán jó lesz! - Azzal letettem egy kis asztalra a könyvet, majd tovább kerestem.

- Ezeket találtam még. Muhi Klára Mozgóképek és médiaismeret 1-2.

- Kösz, ezek már megvannak! - legyintett a lány.

- Rendben, akkor tovább keresek ...Lássuk csak. Itt van, tessék: A jövő forgatókönyvei.

- Ó, ezt már mindenhol kerestem! Köszönöm szépen. Akkor ezt a két könyvet meg is veszem.

Pár perccel később mosolyogva nyújtottam a számlát és a lány kezébe adtam a könyvekkel teli szatyrot.

- Köszönöm a vásárlást. Nézz be máskor is!

- Én is köszönöm! Szia!

És huss! A fiatal lány már el is tűnt, akár egy üde fuvallat a nyár utolsó napján. Felderengett pár képkocka tíz évvel ezelőtti önmagámról, mikor én írtam szakdolgozatot ilyen nagy, vagy még ennél is nagyobb lelkesedéssel. Faltam a szakirodalmat és nem kötelességnek, hanem szórakozásnak tekintettem a kutatást. Talán azért, mert imádtam a témát, amit választottam. A témám a „Természetfotózás a nagyvilágban” volt, s nemhogy szakdolgozatot, egy egész könyvet tudtam volna erről írni. Végül annyira belejöttem a kutatásba, hogy a mű százöt oldalra sikerült, meghaladva a maximális terjedelmet, ezért le kellett csökkenteni kilencvenre. Emlékszem arra a földöntúli örömrre, mikor kezemben tarthattam szakdolgozatomat annak elbírálásával és először olvastam a tanszékvezető, a jó öreg dr. Olasz Ernő értékelését. „Ha a szakdolgozatoknak az - is - a rendeltetésük, hogy a hallgató felkészültségének demonstrálásán túl, egyfajta tudományos értekezésként is tartalmazzon értékeket, akkor ez a dolgozat remekre sikerült. Precizitását már-már túlzásba is vitte saját készítésű természetfotó-sorozatának tūpontos bemutatásával. Emellett fotótörténeti leírása is minden apró, ámde fontos részletre kitért.”

Akkor mennyire örültem e soroknak ...és mégis. Mára valahogy elbizonytalanodtam: érek-e annyit, amennyire akkor felmagasztaltak? Ez a boltba belibbenő üde lány egy pillanatra emlékeztetett rá, hogy milyen motivált voltam akkor, és bizony ilyen lehetnék ma is. Ilyen lehetnék és már nem is a pökhendi fotósokat hibáztattam, hogy eltérítettek a célomtól, egyedül önmagam, amiért olyan ostoba voltam és hagytam, hogy elbizonytalanítsanak. Nyolc év nagyon sok idő. Azóta nem nyúltam művészként fényképezőgéphez. Bár, nyúlhat egy fotóművész amatőrként a gépéhez? Valami eltörött akkor bennem, amit én nem tudtam megragasztani a lelkemben.

Ehhez egyedül kevés voltam. Sajnos nem voltam elég erős. Bár az is megfordult a fejemben, hogy talán nem a fotózás az én utam. Talán másban fogok igazán kiteljesedni - de miben? Imádtam könyvekkel körül venni magam, épp ezért szigorúan véve a környezetem sem voltingerszegénynek mondható, mégis minduntalan úgy éreztem, hiányzik valami. Hülyeség, tudom, sok ember elégedetlen az életével, valahogy mégis belenyugszik. Mások meg még egyszerűbben elégedettek azzal, ami van. Nekem mégis hiányzik valami. Valami, ami bennem is tüzet csíhol, ami a szememben is szikrát gyújt, mosolyomat is sejtelmessé varázsolja. Abban a percben fel sem fogtam, hogy ez a gondolatom máris olyan erővel hatott tudatalattimra, mint amilyen energia két egymáshoz ütött tűzkő között jöhet létre a szikra születésének pillanatában.

Krisz két hét múlva vette át a boltot és úgy változott meg minden, mintha valaki elfújta volna egy gyertyát, ami mindaddig megnyugtató folytonossággal világította meg lelkem legbelső zugait. Vaksötét lett körülöttem.

- Hogy áll a rendezéssel? Elővette a képregényeket és beüzemelte a laptopokat, ahogy megbeszéltük?

Csak a szemem sarkából néztem rá, miközben a helyére tettem A bárányok hallgatnak legújabb kiadását.

- Igen. Most pakolom központi polcra a viszonylag friss könyveket.

- Rövid időn belül rendet kellene vágni ebben a boltban, különben tovább fog folytatódni ez a lejtmenet. Hány vásárló volt ma eddig?

- Olyan tizenöt körül.

Barna bőrszíj as órájára nézett.

- Annyira nem rossz. Na és hányán vettek könyvet? Illetve egy ember hány könyvet vett?

- Négyen egyet-egyet, egy férfi kettőt is, a többiek csak nézelődtek.

- Hmm ...szóval hat könyv ...Mindent bele, kisasszony! - tekintete szűrős volt, szóval ezt nem biztatásnak szánta.

- Mindent bele kisasszony! - visszhangoztam a hangját utánozva, majd egy régi Trabant kipufogóját megszégyenítve morogtam tovább.

A délelőtt szinte minden percét munkával töltöttem, csak hogy ne kelljen vele kokettálnom és ő is inkább a laptopjába mélyedt. Egyszer lopva rápillantottam a képernyőjére és egy Excel táblázatot láttam. Biztos a bevételeket és kiadásokat vette sorra, de azt is kinéztem belőle, hogy feljebb akarja srófolni az árakat. Jóval feljebb. Idióta. Nem olyan, mint az apja. Na, te tökkelütött, nem gondoltad volna, hogy lehet még rosszabb is, ugye? Tessék, most meg magamban beszélek! Végül aztán nem úsztam meg a kérdéseket.

- Csendes hely ez egy ilyen magafajta fiatal lánynak. Talán túlságosan csendes. - Rögtön tudtam, mire akar kilyukadni. - Miért döntött úgy, hogy itt szeretne dolgozni?

Bingó. Nem válaszoltam rögtön, előbb eligazítottam a Kisasszonyok ötödik, majd huszonkettedik oldalán egy számárfület, s meglepetten pillantottam a kézzel odafirkantott idézetre. „Aki nem fél a kísértetektől, annak számára nincsenek kísértetek.” Cao Hszüe-csin. Hogy ki írhatta ezt ide, arról halvány lila gőzöm sem volt, de roppant hálás voltam neki.

- Szeretem a csendet - pillantottam fel a könyvből, majd bátran a főnököm szemébe néztem, még csak nem is pislogtam. - Abból itt van bőven. Én nem félek a régi írók szellemeitől. Hiszen, ha olvasunk, mind itt vannak velünk. Néha mellénk ülnek és megveregetik a vállunkat, néha meg olyan történetet nyomnak le a torkunkon, ami felér egy áramütéssel. Szerintem néha mindkettőre szükségünk van. Sokat tanulhatunk tőlük.

Persze, hogy megint egy könyv húzott ki a csávából és az újdonsült főnökömnek valószínűleg fogalma sem volt, miről hadoválok, mert feltehetően nem nagyon konyított az irodalomhoz. Krisz így is szellemként követett, a pillanat tört részéig úgy tetszett, mintha elismerően nézett volna rám, de láthatóan nem elégítettem ki a kíváncsiságát. Attól függetlenül, hogy egész kellemes arcú fickó, nem volt ínyemre, hogy össze vagyok zárva vele egy szűk negyven négyzetméteres kócerájban, ahol minduntalan belé és a nyakatekert kérdéseibe botlok. Felállt az irodai székéből és több könyvben hosszasan

kutakodott. Ki tudja, mit kereshetett, nem kérdeztem rá és nem ajánlottam fel a segítségemet, inkább hagytam kibontakozni. Kaparja csak ki magának a gesztenyét.

Kis idő múlva aztán újra hallatta a hangját.

- Mikor tart ebédidőt? Szeretném, ha pontosan érne vissza. Nem úgy haladunk a rendszerezéssel, ahogy szeretném.

Meg tudnám fojtani ezt az embert egy kanál vízben, de még egy cseppben is!

- Amikor éhes vagyok - mosolyogtam.

- Ezen változtatni fogunk.

- Ezentúl ne legyek éhes? - kérdeztem ártatlanul.

- Nem - lesajnálóan nézett rám, akár egy rossz diákra. - Félórás vagy egyórás szünetet szeretne?

Félórás? Ennek elmentek otthonról? Tizenöt perc, mire találok egy olyan helyet, ahol viszonylag hamar megkapom a menüt.

- Az egyórás megfelelné.

- Remek. Akkor déltől egyig lehet szüneten. Ha bármi más intézendő ügy miatt távol van, természetesen szólnia kell nekem.

- Mi sem természetesebb - mondtam méltóságteljesen bólintva.

Négy óra pakolás, leltározás, címkézés és borítóporolás után fellélegezhettem - a főnök végre lecsukta a laptopját, felvette a zakóját, majd sietősen elbúcsúzott.

- Uram! - hadarva és hangosan szólítottam meg, nehogy idő előtt elszeleljen.

- Mennyiért árulja ezt a könyvet? - azzal felé fordítottam a kiszemelt kötet borítóját - Ezen nincs ár.

- Jó észrevétel! - bólintott. - Hmm ...Szép a borítója, még értékes is lehet, de a tartalma a mai kor embere számára valószínűleg nem érdekes. Kettőezer-öttszáz forint.

- Akkor én ezt megveszem. - Próbáltam egyszerre laza, higgadt és határozott lenni, pedig a tenyerem nyirkossá vált az izgalomtól. Tulajdonképpen nem is tudtam megmagyarázni magamnak, hogy miért fontos nekem ez ennyire.

- Rendben, a magáé. És most munkára!

Most, hogy hivatalosan is az enyém volt, úgy döntöttem, elkezdem a francia nyelvű történet olvasását. Ahogy jobban szemügyre vettem, ráeszméltem, hogy ez nem egy modern könyv, sőt nem is egy kézzel írott ódon regény. Ez egy napló! Kezdt egyre érdekesebbé válni a dolog, főleg, hogy az első bejegyzés dátuma 1770. április 5. Pislogtam egy jókorát, majd még egyet, hátha csak

homályosan láttam, de az évszám stimmelt. A kézírás valóban gyönyörű és barokkosán cikornyás volt.

1770. április 5.

Rászántam hát magam lelkem legbelsőbb titkainak feltárására, mivel le kell írnom, hogy az esküvőre készülök. Igazából Vermond abbé parancsolt rám, hogy naplót írjak és ezzel is fejlesszem a kézírásomat. Már minden gondolatom az esküvő körül forog és csak az jár a fejemben, hogy Franciaország királynéja leszek! Ez azt jelenti, hogy magam mögött kell hagynom a bécsi életem és ezentúl Franciaországban fogok élni. Ő, azok az osztrák bálók! Mily csillogók voltak! Remélem Párizsban is hasonló, ha nem csillogóbb események várnak rám. Nem állíthatom, hogy a családban helyzetem előnyös tizenötödik gyermekként, azonban javamra vált, hogy neveltetésem nagyban különbözik attól, amiben drága testvéreim részesültek. Róluk elmondható, hogy etiketten nevelkedtek Schönbrunban, én viszont játékon és zenén. Igaz, nevelőm sokszor megfeddett, mert olykor helytelenül írtam le egy-egy szót, szerinte túl szeles a természetem ahhoz, hogy nyugodtan üljek egyhelyben és a függelmem a helyesírásra irányítsam. Most azonban lassan és figyelmesen írok majd, mert igazán szép ez a napló, nem akarok a lapjain hibát vétetni, s azzal örökre elcsúfítani. Hiába, nekem mindig is a csembalóra, fuvalára és hárfára fonódtak szép szabályosan az ujjaim, nem pedig a tollra. Fivéreim és nővéreim nem fordíthattak elég időt önmagukra, hogy kívül is oly szépek és csillogóak legyenek, mint belül. Ez az időszak, olybá tűnik, számomra is végleg lezárul, de nem bánom. Új fejezet kezdődik az életemben.

1770. április 10.

Egész nap Lajos Ágost portréját nézegetem. Az én szobámban is van egy és nagyon tetszik, amit látok. Lehet, hogy túl sok mindent beleképzelek ebbe a portréba, de Lajost inkább ártatlannak mondanám. Huncutul néz oldalra a portrén, mintha kerülné a tekintetem, mégis mosolyog. Igyekszem nem gondolni rá, hogy el kell szakadnom hazámtól és immár Franciaország lesz az új otthonom, mert mikor ezen tűnődöm, mindig elszomorodom. Vágyni fogom az itteni osztrák hegyi levegőt, bár sajnálatos módon nem félek attól, hogy anyám hiányozna. Ennek pedig az az oka, hogy soha nem szeretettel, inkább követelésekkel fordult felém. Mindez nagyon bánt, csak akkor feledem el pár percre, ha énekelhetek, főleg, ha közönségem is van! Olyankor büszkeség tölt el a dicsérő szavak hallatán. Olykor megkérdeztem a mamát: mi lesz, ha nem fogjuk szeretni egymást Ágosttal, úgy, ahogy ő és a papa

szerették egymást? Ilyenkor mindig azt mondja, hogy ne butáskodjak. Mikor pedig a nászéjszakáról kérdezem, csak legyint és azt mondja, ez a világ legtermészetesebb dolga. Minden megy majd magától.

1770. április 20.

Aggódok: vajon megfelelő a francia kiejtésem? Ő, egek! Buzgóbban kellett volna gyakorolnom a nyelvórákon kívül is! A tükörteremben Ferdinánd az ujjamra húzta Lajos Ágost rubintgyűrűjét. Hát, megtörtént. A szertartáson alig győztem fogadni a rengeteg gratulációt.

1770. április 21.

Furcsa belegondolni, hogy mától nem fogja osztrák föld érinteni a talpamat. A gyermekevéeknek ezennel hivatalosan is vége szakad. Drága kiskutyám, Mops azonban most is itt ül az ölemben és úgy tesz, mintha minden a régi volna. Olyan, mint egy eleven kis kályha! A közelségétől én is megnyugszom. Szörnyű volt búcsút vennem anyámtól, de erőt kellett vennem magamon, nehogy sírni lásson. Akkor biztosan csalogódna bennem. Mikor elbúcsúztunk anyám egy levelet nyomott a kezembe. Mikor kinyitottam, láttam, hogy felém irányuló égbekiáltó terjedelmű elvárásait vetette papírra. Álig győztem végigolvasni és miközben a sorokat bújtam, úgy éreztem, mintha gombóc nőne a torkomban. Aztán elterelte a figyelmemet a napokig tartó utazás, ahol minden egyes állomáson kedves vendégfogadók vártak minket.

1770. május 1.

Drága Naplóm!

Nemrég, Schüttern felé tartva, még a lovas kocsin ülve nézegettem leendő hites uramról készült miniatűr festményt, melyet talizmánként hordok magamnál, hogy mindig emlékeztessen: nekem fontos küldetésem van. Igen, ezt kell mantráznom magamban, mivel nehezen viselem, hogy el kellett hagynom szeretett hazámat, Ausztriát. Anyám folyvást azt duruzsolja a fülemben, hogy Ausztria és Franciaország egysége csak a Lajos Ágosttal való házasságommal érhető el. Folyton butaságok járnak a fejemben! Például az, hogy biztosan furcsa lesz ezentúl rizsporos parókat viselni! De az is biztos, hogy hamar megszokom, ahogy az új életemet is. Remélem a francia emberek szeretettel fogadnak majd. Anyám nem is oly rég ridegen köszönt el tőlem, ettől sem lettem sokkal nyugodtabb. Mégis kettős érzésem volt: gyászoltam a magam mögött hagyott Ausztriát, ám kíváncsi voltam a leendő hites uramra. Ami a

legfontosabb: ezután megismertem a királyt és a trónörökös! Szinte alig bírtam tétlenül egyhelyben ülni a hozzájuk vezető úton. Mikor ideértem, megöleltem Noille grófnét, ami láthatóan nem tetszett neki, valószínűleg illetlenségnek vélte, pedig én csak egy kis anyai törődésre vágytam! Az átadási ceremónia helyszíne a két ország határán volt. Itt esett meg életem fontos fejezetének legfájdalmasabb pillanata, amikor is magam mögött kellett hagynom mindent, ami az osztrákföldhöz tartozik. Szomorú voltam bár, de bizakodó, ám még mindig fájón gondolok a napra, mikor kivették a kezemből drága kutyámat, Mopsot, megdöbbsentem és a sírás fojtogatott. Hát ilyen lelki, már-már fizikai fájdalmat is okoz felnőtté válni? Azt mondták, Párizsban annyi kutyám lehet, amennyit kívánok. Hogy nem értik meg, hogy az én Mopsomból csak egy van? Még az a kép is olyan furcsán- szürkén él bennem, mielőtt az udvarba értünk volna, megálltunk egy kijelölt és számunkra berendezett pihenőnél és kisvártatva azt a ruhát is levették rólam, amit éppen viseltem. Minden bizonnyal később eldobták vagy elégették. Megilletődtem. Úgy tűnik, csak a testemet, lelkemet, a mosolyomat és a könnyeimet viszem magammal Franciaországba. Megpróbáltam méltón viselkedni elődömhöz, Leszczyńska Máriaához, ezért összeszedtem magam és igyekeztem a magabiztosság látszatát kelteni.

1770. május 16.

Az esküvőm napja. Esős nap a mai, azt mondják, ez szerencsét ígér. Annyira izgatott vagyok! Én, mindenki kis Toinette-je férjhez megyek! Biztos vagyok benne, hogy a versailles-i kastély virágokkal díszítve ezen a napon még szebb lesz, mint általában. Mintegy hatezer ember tekintete szegeződik majd reám, miközben az oltár felé tartok. Tökéletesen kell festenem! A frizurám már elkészült, egyszerűen ámulatba ejtő! Tegnapelőtt találkoztam életemben először Lajos Ágosttal. Franciaország dauphine-je a legkevésbé sem az a rokonszenves ifjú, akit álmodozó gyermekként uramnak valaha elképzeltem, ám próbálok rokonszenvet ébreszteni benne, végtére is házasság leszünk. Fura belegondolni, hogy a nászéjszakán bármineműleg közeledni fog hozzám, még a hangja is olyan furcsa, de remélem, tudok majd hatni rá és kissé felbátorítom a bájjammal. Igaz, ami igaz, bizonytalan kiállású, cseppet sem megnyerő személyiség, nem egészen olyan, mint azon az apró képen. Szerencsére én már első találkozásunkkor királynőhöz méltóan viselkedtem, ám amikor öfélése bemutatott minket egymásnak, ő egy kedves szóra sem méltatott, még egy pillantást sem vetett rám! A király kedvessége azonban kárpótolta fia faragatlanságáért. Efölött szemet hunytam, hiszen anyám az eszembe véste, hogy az országunk sorsa azén kezében van. Anyám úgy határozott, hogy véget vet a

francia-osztrák ellentétnek, is XV Lajos francia királlyal kibékítik a két nemzetet. Azért is találkoztunk a két ország határán, a Compiegne melletti erdőben, hogy egységre biztassuk népeinket. A házasságot francia részről maga a külügyminiszter, Choiseul herceg kezdeményezte, aki személyes sikerének tudja be az osztrák szövetség e módon történő megszilárdítását. Furcsa belegondolni, hogy ezentúl nem Mária Antónia Jozefa Johanna lesz a nevem. Titkon visszakíváncozom Schönbrunnba, ahol Karolinával oly gondtalanul kergettük a lepkéket! Anyám azt is százszor elmondta, hogy közös érdekünk, hogy megtörjük Poroszország és Nagy-Britannia hatalmának megnövekedését, és hogy minket, lányait kész feláldozni a politika oltárán. A Franciaország és Ausztria között létrejött béke és szövetség záloga e házasság. Mintha csak ma lett volna, mikor Karolina levelet írt nekem! Az állt benne, hogy őfelsége XV Lajos hivatalosan is megkérte a kezem azunokája számára. Mégis furcsa, hogy a hivatalos házasságunk április 19-én már megkötöttetett képviselők útján. Nem pont így képzeltem el az esküvőmet. De eljött ez a fényes, ünnepélyes nap is! Hát ezért e kettős érzés, ám bevallom, a menyegzőm jelen pillanatban jobban érdekel, mint a politika. Bár Lajos Ágost személyének bája felől vannak kétségeim, mégis maradéktalanul tudok örülni a nagy napnak. Hiszen végül is én leszek a középpontban! Állítólag a trónörökös egyik különös tulajdonsága, hogy irtózik a macskáktól. Annyi baj legyen, csak tőlem ne irtózzon! A szobámban ülök, s az öltözködőasztalom mellett itt lóg a menyasszonyi ruhám. Bevallom, mindig is imádtam a gyönyörű aranyos, ezüstös ruhákat, a csillogó ékszereket. De hisz az életet élvezni nem bűn! Ez a ruha is csupa báj és fény, maga a megtestesült aranyszálakkal átszőtt csoda! Édes Istenem, légy vélem az elkövetkező boldog percekben, hiszen hamarosan a trónörökös felesége leszek! Bárcsak élne édesapám és látná, ki lett a lányából! És talán még az én vasakarátú anyám is büszke lenne rám, hiszen évekig balettre taníttatott. Még mindig emlékszem a lépések nevére. Úgy fogok ebben a ruhában az oltár felé lépdelni, ahogy azt Monsieur Nővérré tanította. A fűzőt mindig is kínzóeszköznek tartottam, ám be kell vallanom: segít abban, hogy igazán királynői tartásom legyen.

Ez hihetetlen! Tényleg Marie Antoinette naplóját tartom a kezemben? Furcsa volt olvasni fennkölt szavait - ez egy valódi időutazás! Nem csoda, hogy sok szót ejt ruháiról és ékszereiről, hiszen korának igazi stílusikonja volt. Ma ő lenne az egyik legnagyobb divatinfluenszer, efelől semmi kétség! Nem csoda, hogy az egyik legnívósabb divatújság, a Vogue is az ő hatására indult útjára.

Mikor Antoinette ezeket a sorokat papírra vetette, nem is sejtette, hogy sokkal nagyobb gondja is lesz majd egy kényszerházasságnál, aminek végső soron még örülni is tudott. Üdítő volt ezeket a sorokat olvasni, ugyanakkor furcsa érzés kerített hatalmába, tudva, hogy ezen írás után huszonhárom évvel, 1793. október 16-án tizenkettő óra tizenöt perckor őt és hites urát is guillotine alá küldték. Gondolatban ott voltam velük a Concorde téren, Párizsban, végítéletük percében és cudar érzés fogott el. Az előzményeket jól ismertem a történelemórákról. Amikor a tanár erről beszélt, akaratlanul is szegény Antoinette helyébe képzeltem magam. 1789. július 14-én a dühös párizsiak elfoglalták a Bastille-t, jelezve a francia forradalom kezdetét. A párizsiak felkérték a királyt, hogy látogassa meg Párizst, hogy elismerje győzelmüket. XVI. Lajos habozott, de Marie Antoinette-et előntötte a félelem, és azt akarta, hogy a királyi család menedéket találjon Metz elveszett városában, az osztrák-holland határ közelében. Férje habozása miatt azonban a királyi család elvesztette a szökés lehetőségét. Még abban az évben erőszakkal Párizsba telepítették és a Tuileriákban helyezték el az uralkodókat. Micsoda kínokat élhetett át Antoinette, mikor 1792. augusztus 13-án a Köztársaság akarata szerint a Temple Tower tömlöcébe taszították őket! Négy hónappal később a tanács bíróság elé állította férjét, XVI. Lajos királyt, és 1793. január 21-én kivégeztette a Place de la Revolutionban. A kínját csak tovább tetézte, hogy a Conciergerie foglya lett, amely a Temple-lel és a Tuileriák palotájával szemben még ma is áll a francia fővárosban. Az épület a Cité palota egyik szárnyát képezte és a francia uralkodók kényelméül szolgált, ám idővel börtönné degradálták. A királynő ellen felhozott vádak egyike, hogy ő volt az egyik felbujtója az 1791. júliusi champ-de-mars-i mérszárlásnak, és pénzt küldött ki az országból testvérének, a Szent Római Császárnak. Ezenkívül azzal vádolták, hogy botrányos magatartást tanúsított fiával, fajtalanzkodott vele, és hogy ő kezdeményezte a legtöbb bűncselekményt, amelyet XVI. Lajos követett el. Marie Antoinette nem volt hajlandó reagálni semmilyen vádra. Úgy vélte, hogy ártatlan ezekben a bűncselekményekben, és mindent megtett, hogy megmentse a monarchiát. Mégis bűnösnek találták mindhárom vádpontban. Olvastam valaha egy bizonyos Alexandre Gonsse de Rougeville-ről, aki megkísérelte Antoinette szöktetését. Azon a napon állítólag dühös tömegek törtek be a Tuileriákba, és arra kényszerítették a királyt, hogy ismerje el a köztársaságot. Ráadásul Marie Antoinette-et megsértették és Franciaország árulójának nevezték. Ezt már olvastam az egyik antikváriumai könyvemben. Biztos a

memoárjában is említést tesz majd róla, hiszen egyedül ő próbált segíteni rajta. Szeptember elején Rougeville elkíserte a királyi család börtönigazgatóját, Jean-Baptiste Michonist a Conciergerie-be, két szegfűvel a hajtókájára tűzve. Elejtette a szegfűt, s Marie Antoinette felkapta a virágot. A szírom belsejében állítólag egy apró jegyzet lapult, amire a királynő egy tűvel kiszúrva próbált válaszolni. Az ügyeletes csendőr azonban felfigyelt tetteire, átvette a terhelő bizonyítékokat, és átadta közvetlen feletteseinek. Az ötlet az volt, hogy Marie Antoinette Madame de Jarjays kastélyába meneküljön, ő a királynő egykori udvarhölgye volt, férje pedig de Jarjays tábornok, a királyi család hűséges követője. A cselekmény kudarcot vallott, de mielőtt a köztársaság elküldhette volna az öröket, hogy elfogják, Rougeville-nek sikerült megszöknie. Ó, Antoinette! Tovább olvastam.

1770. május 17.

Ami az esküvőt illeti, már a készülődésnél kezdődtek a bonyodalmak. Az esküvői ruhám kicsi volt rám - a mérőszámokat tévesen számították ki a ruhakészítők, így öltöztetőim bármilyen szorosan próbálták meggyúrni a ruhát, az nem fedte le megfelelően a fűzést a hát részen, így furcsa rés éktelenkedett a ggemántsorok között. A rajta lévő szalag sem javított a látszaton, sőt még inkább kihangsúlyozta a ruha hibáját. Vajon ez a kis baklövés egyben balszerencsét is jelent? Ám, a körülményeket tekintve ez volt a legkisebb gondom. A problémás ruhapróba ellenére a menyasszonyi ruhám az oltár előtt már tökéletesen illett rám. Az esküvői menettel haladva váltottam pár szót Lajossal. Kiderült, hogy őt is riasztja ez a pompa, a sok dekorációt „a színházi előadás kellékeinek” nevezte. Bátorítóan megszorítottam a kezét, hogy érezze, valóban, testileg-lelkileg mellette vagyok, együttérzek vele. A szertartáson mégis meghökkentem. Az emberek nem hajoltak meg előttem. Vajon azért, mert osztrák vagyok? Ridegen néztek rám a férfiak és a nők. Talán csak az irigység ült ki az arcukra? Próbáltam a tömeg helyett a hófehér, aranyberakásos falakra koncentrálni. Bár én csak a pap arcát láttam, mégis éreztem magamon az összegyűlte komor tekintetét. Tán csak képzelődtem? Az apósom végig biztatóan nézett rám a szertartás alatt, amiért végtelenül hálás voltam, ám a férjem folyvást a homlokát törölgette. Ez aggasztott. Ennyire ideges típus? Ágost nem éppen olyan, mint előzőleg elképzeltem. Egy festménybe hajlamos akár egy egész közös életet beleképzelni az ember lánya. Szerencsére háttal álltam a hatalmas tömegnek és igyekeztem a férjemé helyett a pap arcát vizslatni. Pillantásom olykor-olykor Ágostra vettem, aki szemmel láthatóan közönyösen hallgatta végig a szertartást.

Kicsit úgy éreztem, mintha olyanok lennénk mi ketten, mint antilopok az oroszlánok elé vetve. Tudtam, hogy ő is meg van szeppenve, és nagyon is izgul. Együtt kellett kitartanunk. Az eskü után Ágost remegő kézzel húzta fel ujjamra a hitvesi gyűrűt, tulajdon zavaromról pedig a nem sokkal később aláírt házassági szerződésen éktelenkedő tintapaca tanúskodik immár az idők végezetéig. Összességében mégis úgy érzem, hogy rangomhoz méltón viselkedtem. Bár így utólag visszagondolva, tökéletesen illik a házasságunkhoz, hisz' lehet, hogy ez sem több egy óriási baklövésnél? De ez talán csak a házasságunkra igaz. Ami az uralkodást illeti, még lehetünk sikeresek és ezentúl megkaphatok mindent, amit szeretnék. Remélem ezután jól alakul az életünk. Elhessegettem a vészjósló gondolatokat és egyszerűen csak csodáltam a körülöttem lévő lenyűgöző pompát. A firenzei gyémánt mázsás súlyként lógott a nyakamban, de büszkén viseltem. Az ünnepség során megcsillogtathattam tánctudásomat, a szemem sarkából láttam, hogy a meghívottak elragadtatva csodálnak engem. A férjemmel való tánc után az apósom odajött hozzánk és bőszes gyermekáldást kívánt nekünk. A több napig tartó vigasság közben számtalan rakétát lőttek fel a királyságból. Versailles ege éjjel kivirágzott. Én, hites urammal az erkélyről követtem nyomon az eseményeket. Madártávlatból néztem az emberek óriási tömegét, kik a tiszteletünkre rendezett fényjátékot igyekeztek minél közelebből megcsodálni, valóságos tömbként vonultak az udvar felé. Később megtudtam, hogy többen a XV Lajos térig jutottak csak el, onnan nézték az eseményt, mivel a Rue Royalnál gödrök torlaszolták el a kijáratot. A nép egy részét a kertben láttuk vendégül, melyet rengeteg lampionnal díszítettek. Mindenki ámulta a bűvös fényjátékot, s akkor én is elfeledtem mindent, csak a pillanatnak éltem. Arra gondoltam, hogy talán ragyoghatok majd én is így a népem szemében. Az örömujjongó és ámulattól ittas hangokba azonban hamarosan rémült sikolyok vegyültek. Nemsokára jött a hír, hogy tragédia történt a Rue Royale bejáratánál. A fellőtt rakéták az összezsúfoltodott nép közé vetődtek, s az emberek úgy széledtek szét, akár egy riadt madárraj. Néhányon azok közül, akik a

XV. Lajos térről érkeztek, hogy tanúi legyenek a tűzijátéknak, belezuhanak egy hiányosan feltöltött árokba és megfulladtak. Az apák felkapták a gyermekeiket, az asszonyok sikoltva kaptak szerettük keze után. Félelemtől tágra nyílt szemekkel néztem a férjemre, aki olyan hasznavehetetlenül állt mellettem, akár egy mélyen gyökerező, viharoktól gyötört fa. Mégis elhagyta pár együttérző szó az ajkát, s ez kellemes meglepetést okozott számomra. Anyák kerestek menedéket a gyerekeiknek, a kutyák pedig istentelenül csaholtak, mintha csak a kivégzésüket tartanák. Több mint

százan vesztették életüket az esküvőm napján a hatalmas tülekedés következtében. A dauphin és én egész évi jövedelmünket felajánlottuk a szerencsétlenül járt emberek segélyezésére. A menyegzőm napja, melyet annyira vártam, végül tragédiát hozott. Mon Dieu! Abban reménykedem, hogy juillet a nyár jóságával karjaiba vesz és egy jobb élet reményével kecsegtet.

Bár időbe telt, míg minden egyes szót franciául magyarra fordítottam, idővel csak-csak sikerült kisilabizálnom a lényegét. Még jó, hogy több tucat szótár van a könyvesboltunkban! A szomorú sorokat olvasva elszorult a torkom, már csak azért is, mert tudtam, nem ez lesz Antoinette egyetlen XV Lajos téren átélt végzetes élménye: őt és férjét évek múltán ugyanitt fejezik majd le.

Ahogy olvastam a szöveget, észrevettem, hogy az egyik szó fölé apró tintapettyet biggyesztettek.

Biztosan valamiféle elemzés céljából - gondoltam, s továbblapoztam. Húsz perccel később, mikor már-már el is felejtettem a jelzést, újabb nüansznyi foltot láttam az „oroszlán” szó felett.

„Oroszlán. Ez meg mi a fenét jelent?” - Igen, szoktam magamban beszélni. Ez is a meghülyülés jele.

Kezdtem ugyanis azt érezni, hogy az utóbbi évek magányában hajlamos lettem az összeesküvés-elméletekre, de azért pusztá irodalmi kíváncsiságból a mellettem lévő jegyzetfüzetbe leírtam az „oroszlán” szót és mellé egy kérdőjelet.

Visszalapoztam jó pár oldalt a könyvben, s végre meg is találtam az előbb jelölt szót: juillet. Kérdőjel került e szó fölé is. Azt is észrevettem, hogy egy huszonegyes szám be van karikázva, ami nem a szöveghez tartozik, egyszerűen csak mellé írták. Reméltem, hogy találok valamit az első oldalon és nem is csalódtam. Nagyon kellett meresztenem a szememet, hogy el tudjam olvasni az írást. A lapon csak ennyi állt a halvány, ceruzával írt sorban: Pippának, valamint egy furcsa dátum: 2019. július 21.

Ezt már végképp nem értettem. Szemöldökráncolva meredtem a papírlapra. Mit jelentsen ez az időutazósdí? Hiszen Marie Antoinette 1770-től vezetett naplót és különben is, az utólag odaírt dátum sem stimmel, hiszen ma még csak 2019. április 4-ét írunk! Ki lehet az a Pippa? Biztos ajándékba kapta valakitől a könyvet, mondjuk a ballagására ...de ki ad ilyen értékes ajándékot, csak úgy ukmukfukk? És most miért nincs Pippánál? Egy értelmes ember nem ad túl csak úgy ilyen hányaveti módon egy könyvön, ha az tulajdonképpen egy

történelmi kincs! Na és mit akart üzeni ez a rejtélyes ajándékozó az aláhúzott szavakkal ennek a bizonyos Pippának? A vezetéknévét is leírhatta volna, akkor most százszor könnyebb dolgom lenne ...A könyv első lapjára valaki - biztos, hogy nem Antoinette - ezt írta: Venezia. Vagyis Velence. Mit jelenthet ez? Egy unatkozó gyerek játéka? Vagy egy rejtvény? Ki firkálhatta össze ilyen gálád módon ezt az értékes naplót? Hiszen ennek a memoárnak valójában szigorúan őrzött múzeumban lenne a helye! Kalandokat kedvelő apámra ütöttem - és ez a furcsaság most nem hagyott nyugodni. Ahogy végigsimítottam a könyv borítóján, az ujjhegyem megdöccent egy-egy huplin. Közelebb húztam az olvasólámpám búráját, hogy lássam az apró bogyókat. Ha ezek gyöngyök hamisítványok, akkor mesteriek! De ha valódiak, ha valóban Marie Antoinette gyöngyei, akkor ez a könyv egy igazi kincs, nagyon sokat érhet! Az ujj aim szinte önálló életre keltek a laptop klaviatúráján.

Kiderítettem, hogy a régi könyvtesteket nem egy esetben arannyal, elefántcsonttal, drágakövekkel, vagy éppen gyönggyei díszítették. Mikor ahhoz a részhez értem a szövegben, hogy az efféle borítók már műkincs kategóriába tartoznak, lemerevedtek az ujj aim a billentyűzeten. Valóban, kívülről olyan volt ez a kötet, akár egy kódex.

Még otthon is azon töprengtem, kivel oszthatnám meg mai felismerésemet. Olyan ismerősömet kellene célba venni, aki nem néz félőrültnek a mondandóm hallatán. Egy kiugróan értékes könyv, amiben egy rejtély is szerepel! Nos, ebben az esetben az anyám szóba sem jöhet, ő ugyanis azt fogja állítani, hogy magányomban folyton a könyveket bújom és biztosan meglódult a fantáziám. Igen, ő akár még az istállózó állattartás témájától is képes egyenes ágon eljutni az én - egyébként szóra sem érdemes - magánéletemhez ...és az ilyen anya-lánya dialógusoknak általában duzzogás a vége. Csábítónak tűnt, hogy megtartsam a könyvet, vagy feldobjam egy neves aukción, de folyton a megjelölt szavak siklottak el a lelki szemeim előtt, mintha minden szó egy-egy vonat vagonja lett volna, a lelkiismeretem pedig biztosan a sín lehetett.

Jó pár művészettörténeti könyvem volt otthon és az egyikben találtam is pár hasznos információt érdekes és érték és könyvekről, ám azt is pontosan tudom, hogy ez a napló a maga nemében önálló és megismételhetetlen. Viszont nem vagyok a gyöngyök szakértője - bár szeretnék az lenni -, úgyhogy nem ártana felkeresni valakit, aki ért hozzá.

Hosszas kutatás után választottam ki a felsorolásból Kincses Imre nevét, aki a leírtak alapján elég régóta van a szakmában, így hát nagy reményekkel

kerestem fel. Az ő antikváriuma sokkal tágasabb volt, mint amiben én dolgoztam, mégis zsúfolásig volt mindenféle könyvvel. Észre sem vettem, hogy az üzletben van valaki, míg elő nem botorkált az egyik sarokban megbújó íróasztal mögül.

- Miben segíthetek kedves? - háta hajlott volt, hangja pedig mély, ugyanakkor magabiztosságot és kedvességet sugárzott.

- A birtokomba jutott egy könyv - csúsztattam a kezébe. - Szeretném, ha rápillantana.

- Atya ég! - kapott a szájához, miközben belelapozott, s tekintete csak úgy cikázott az oldalakon. - Ha így sebtiben jól olvasok a sorok közt ...de hiszen ez Marie Antoinette naplója! Ez pedig egy igazgyöngy! - egy pillanatra becsukta a naplót, hogy a borítóra pillantson. - Rádásul egy francia könyvön, XVI. Lajos idejéből. Csak nem a koronaékszerek egy elfeledett darabja? Tudja kedves, a több mint hatezer gyémántból és kétezer gyöngyből álló koronaékszerek eredetileg a Bourbon család birtokában voltak, onnan jutottak Lajoshoz - vakarta a fejét. - Épp mostanában olvastam, hogy Olaszország utolsó királyának utódai is vissza akarják perelni az államtól a koronaékszereiket, melyek a nyilvánosság előtt kétszáz évig rejtve voltak, végül a Sotheby's aukciósház adta el Genfben 2018. november 14-én. Ez a naplón lévő egy különösen szabályos gömb alakú példány. Olvastam jó pár gemmológiával foglalkozó könyvet. Első ránézésre igazgyöngynek tűnik. Ám vizsgálat nélkül nem jelenthetem ki teljes bizonyossággal, hogy ez azon gyöngyök egyike.

- Ez azt jelenti, hogy nagyon értékes? - a tenyerem nyirkos lett az izgalomtól.

- Lehet. Még egyszer mondom, utána kell járnom. Mindenesetre magam is szívesen játszom a gondolattal. A francia királyné köztudottan imádta az ékszereket. Bizonyára kegyed hallott a nyakék perről. A nyakláncról, amit Marie Antoinette-nek készítettek az udvari ékszerészei, és amelyet talán sohasem viselt. Állítólag egy úgynevezett Jeanne de la Motte grófné a királynő nevében vásároltatta meg a Rohan hercegérsekkel, a királynő hamis aláírásával, majd szinte azonnal eltűnt az ékszer és a pénz is. Rejtély, hogy hol lehet a nyakék többi része, de az biztos, hogy bajt hozott a királyné fejére - közvetetten ez a botrány okozta a halálát, mert ettől kezdve a nép léhasággal és pazarlással vádolta. Ha ez a könyvbe illesztett gyöngy valami okból kifolyólag valóban Antoinette tulajdona volt, szintén mérhetetlenül értékes! Azt nem lehet tudni, hogy mikor került a gyöngy a napló borítójára?

Tanácsstalanul ingattam a fejem, de ő folytatta a találgatást.

- Talán valaki rájött, hogy mennyire értékes, és olyan közegbe akarta rejteni, ami nem túl népszerű, így könnyen elsikkad. Egy könyvborító pont jó erre. Nagyon-nagyon furfangos, az egyszer biztos! Kegyed roppant figyelmes, észrevette, hogy ez a mű nem egy átlagos napló. Hálások lehetünk az égieknek, hogy végül az ön kezébe került!

Kedvesen rámosolyogtam.

- Én pedig hálás vagyok, hogy segít nekem. Addig nem nyugszom, míg a végére nem járok ennek az ügynek!

- A történészek gyöngye lehetne! - nevetett fel joviálisán, majd komoly hangnemre váltott. - Gondolt már esetleg arra, hogy jobban beleássa magát a múlt kincseinek kutatásába?

- Ó, én csak egy egyszerű könyvárus vagyok! - legyintettem, de a férfi megjegyzésének hatására tagadhatatlanul feléledt a bennem szunnyadó kalandor.

Leültem az otthoni íróasztalomhoz, s ujjaim szinte önálló életre keltek a laptop klaviatúráján.

Hirtelen felindulásból kerestem rá a velencei szállodákra, s mielőtt észérveket sorakoztathattam volna fel az itthon maradásra, már le is foglaltam egy hotelszobát. Még soha nem csináltam ilyen örülséget Egy idegen buta kis firkálmányai miatt egészen Velencéig utazni teljesen egyedül? Mentségemre szóljon, hogy ez az idegen Marie Antoinette krónikájába firkált. Erre a lépésre is az a fránya kalandvágy vitt rá.

Valakinek azért mégis el kellene mondanom a tervemet, még ha ilyen hirtelen és bugyuta terv is! Folyton aggódó anyám helyett inkább régi barátnőimre, Grétire és Izára tettem le a voksomat ...Gréta a barátnőm, egyben egyik volt osztálytársam mindig is évfolyamelső volt, ahogy sokáig én is, általános iskolás korában kívülről fújta az enciklopédiákat, közös barátunk, Olivér mindig azzal csúfolta, ha valami okosságot mondott, hogy biztos valamelyik lexikonját magolta be. Gréta erre általában csak fejét rázva cicceget. Izával, Olivérrel és Grétivel azonban évekkal ezelőtt csúnya véget ért a barátság s az Isten tudja milyen viperafészekbe nyúlnék, ha ismét hallatnék magamról. Márpedig Gréta biztos nem tartaná magában a hírt, hogy felkerestem. Ugyanakkor valahol mélyen tudtam, vagy legalábbis nagyon reméltem, hogy Izabella túltette magát a múlton. Igazából tőle is kérhetnék segítséget. Mindig is kedves, naiv, tiszta lelkű lánynak ismertem, aki képes a megbocsátásra ...de volna értelme zaklatni egy ilyen csacszkaság miatt?

Anyával a cukrászda konyhájában éppen a jótékonyági rendezvény tortacsodáit készítettük. A legutóbbi találkozásunk óta bővítette a repertoárt és egy hófehér fondant bevonatú, háromszintes esküvői tortát is megálmodott. A legalsó torta alapanyaga egyszerű csokoládé volt, hogy biztosan ne nyúljunk mellé és hogy mindenképp elnyerje a vendégek tetszését. A középsőt, a málna mousse tortát a gyümölcsös ízek szerelmeseinek kedvéért választottuk. A legfelső volt a legkülönlegesebb ízű: a tengeri sós karamelltorta. Elkészítettük a piskótákat, nagy gonddal összeállítottuk a tortákat, ügyelve a töltelékek megfelelő állagára és főleg ízére.

- Csak és kizárólag fleur de sellet dolgozom - magyarázta anyám tanító célzattal felém lóbálva a fakanalat. - Olyan „akármilyen” tengeri sóval csakis csapnivaló sóskaramella készülhet! Nagyban bólogattam és igyekeztem nem megszedülni a csábító illatözöntől, miközben a piskótára a töltelék simítva összeállítottam a tortát. Mikor elkészültem, kezeimet magamtól eltartva úgy távolodtam el a műveimtől, mint egy festő, aki végzett egy aprólékosan kidolgozott képpel. Mivel a legfelső torta is elkészült, már csak a fondant réteg volt hátra. Anyám ujjai csak úgy zongoráztak a különböző tégléken, a porcukros dobozon és mézesbödönön, a kis edény zselatinon és a kókuszvajjas tömbön. Addig művészkedett a főzőlap és a robotgép felett, míg nyúlós masszát nem kapott, én pedig olyan gyermeki csodálattal bámultam, mint régen: mintha legalábbis nyulakat kapkodna elő egy kalapból.

- Ha melegítéskor a mázat kevés tojásfehérjével redukáljuk, sokkal szebb lesz - magyarázta -, előbb a hígított házi baracklekvárommal vonjuk be, hogy a fondant massa be ne szívja a tészta nedvességét, mert akkor a bevonat fénytelené válik.

A kész, kissé leszárított mázat aztán rányújtottuk a tortánkra, és a művünk majdnem kész is lett. Anya ráadásként még jó pár hófehér fondant virágot is sodort díszítés gyanánt.

- Ez művészet, nem más. Te egy tortaművész vagy! - lelkesedtem majd elgondolkodva megkérdeztem. - Úgy gondolod, hogy ez lett a te remekműved?

- Nem. Egész biztosan nem. Két remekművem volt eddig. Az egyikkel már nincs sok dolgom. A másik kicsit keserédes lett és még most sincs kész. Azt hiszem jó ideig hagynom kell, hogy összeérjenek benne az ízek.

- Na ne mondd! Hiszen ez a tortád is pikk-pakk kész lett! - nevettem.

- A testvéred az egyik remekmű! A másik pedig te vagy. Tudom, mindenkinek vannak apró hibái, de egy anya számára ezek a karcok mind csak egyedibbé varázsolják a gyermekeit. Annyira örülök, hogy ismét jóban vagytok, ti ketten! Kis mesterműveim!

- Jaj, anya! - legyintettem elpirulva.

- Komolyan beszélek. Hiszen a milói Vénuszt is karok nélkül imádjuk! Tudtad, hogy eredetileg állítólag színes volt, de az lekopott és ékszereket is viselt, melyek réges-rég elvesztek? Mégis így lett örökbecsű - hosszú csend következett, mire folytatta, mintha egy angyal komponálta volna át éteri dallamát, hogy az emberi füleknek is érthető legyen. - Tudod, a sors néha rólunk is levesz egy-két ékszert. Rólam akkor vette le, amikor apátok meghalt. A tükörben, a szemeimben azóta mindig ugyanazt a tompaságot látom és mindennap azért imádkozom, hogy bele ne fásuljon ebbe a lelkem is végleg. Szerintem pont miattatok nem fog. Azt hiszem ti vagytok az én milói Vénuszaim. Már csak azt kell kitalálnod, hogy mi, vagy ki lesz a te remekműved.

Anyám szemébe néztem és olyan büszke csillogást láttam benne, amitől úgy éreztem, tényleg sokat érek. Életemben először én is elkezdtem arra vágyni, hogy nekem is legyen egy remekművem, valaki vagy valami, akit vagy amit én hoztam létre, ami belőlem egy darab és amikor ránézek, megérintem vagy meghallom a hangját, tudom, hogy ezért éltem, ez a létem értelme, hogy minden egyes kacagásom csak emiatt csilingelt és minden csepp könnyem ezért folyt le az arcomon.

Már napok óta nem vettem kézbe a könyvet és meglepetten vettem észre, hogy kínozott a hiánya. Kíváncsi voltam Marie Antoinette sorsának alakulására, hiszen annak idején a történelemórákon nem veséztük ki ilyen mélységekben a témát és most, hogy a tulajdon kézírását olvasom, már nem csupán csodálom, de szánom is ezt a szentimentális, élénk, fiatal lányt. Mohón olvasni kezdtem.

1770. június 1.

A bankett hosszú kártyapartiba torkollott, én pedig olyan erőt sugároztam, mint egy oroszlán - friss voltam és magabiztos, mégis kecses, amilyennek egy igazi hölgynek lennie kell. Miután a pap megáldotta a nászunkat a hálósobánkban, az udvar népe szemtanúja volt, ahogy a férjemmel befekszünk a közös hitvesi ágyunkba, azután betakartak minket, végezetül meghajoltak előttünk és elhúzták a függönyt. Tudtam, hogy így fog történni, és azt hittem a világ legtermészetesebb

dolga, hogy Ágost ezek után magáévá tesz, ám csalódnom kellett. Inkább maradtunk volna még kártyázni! Furcsa, hogy előzőleg kissé tartottam attól, hogy megfog történni az aktus, most pedig csalódottságot érzek, mert elmaradt. Igen, a férjemmel nem háltuk el az első nászt, sőt már nem is alszik velem. A szolgálólányok reggel már a lepedőnket vizsgálták vörös folt után kutatva, persze nekik is csalódniuk kellett. Fel nem foghatom, mi taszítja annyira a dauphinet személyemben. Tán nem vagyok túl megkapó, s bájos? Hát ezért töltöttem annyi időt a menyegző előtti készülődéssel? Véleményem szerint még sosem voltam ennyire vonzó. Ezek a gyönyörű ruhák, na és ...Bécsben sosem bodorítottam így a hajamat, a tincseim természetes valójukban hulltak a vállamra. Királyatyácska ennek ellenére nem aggódik a házaseletünk miatt, azt mondja, várjak türelmesen, míg beérik a gyümölcs. Ez a gyümölcs az én szájízemnek igencsak savanyú! Mindenesetre igyekszem minél többet beszélgetni az én királyommal, aki, úgy tűnik igencsak kedvel. A szívem mélyén remélem, hogy egy nap őszinte bizalmába fogad. E szent pillanatban ő az egyetlen lény, kinek társasága felhőtlen örömet okoz. Az egész udvarban nincs olyan kedves ember, mint ő. Milyen kár, hogy ez a bizonyos személy nem a hites uram! Még minden és mindenki idegennek hat számomra. Vagy én vagyok idegen, nem kíváncsi a számukra? Az ég tudja. Még tulajdon édesanyám is ridegen bánik velem, folyvást megfedd, s a gyermekáldást sürgeti, pedig hol van az még! Az én olvasatomban ahhoz két hajlandó fél szükséges. A férjem pedig egyik percben kedves és megkapóan esetlen, ekkor azt érzem, meg tudnám szeretni, ám a másikon elzárkózik, akár egy nebulóvirág! Bár ne félne tőlem annyira! Az lesz a legjobb megoldás, ha hallgatok Királyatyácskámra és bőszen gyakorlom a türelem erényét. Jozefa már gyermekkoromban belém plántálta, hogy Franciaország nem olyan, mint Ausztria és akkor lesznek elégedettek velem az emberek, ha fiút szülök, lehetőleg minél többet. Istenem, mármost hiányzik a testvéreim froclizása! A reggeli öltöztetés felér egy ceremóniával, vagy harmincán vesznek körül minden áldott nap! A legfárasztóbb, hogy az udvarhölgyek nem egyszerre érkeznek és mindig a szobában lévő legmagasabb rangú hölgyet illeti meg az öltöztetés joga. Tehát amint megérkezik a lakosztályba egy magasabb rangú hölgy, az aktuális Öltöztetőmnek át kell adnia a ruhámat neki és ez így megy hosszú-hosszú percek át. Versailles pompázatos, de hát.. Ő Istenem, annyira hiányzik Bécs és a régi életem! Leírhatatlanul! Reggelizés közben a férjem rám se néz, hiába mosolygok rá biztatóan, sajnos nem igazán tudok beszélgetni vele. A király továbbra is gyermekeként szeret és kedveskedik, ám mélységes haragot érzek szeretője, Du Barry iránt, melyet bátran ki is nyilvánítok. Gyönyörű nő, ám végtelenül ellenszenves. A

királlyal persze nyájas, ez számomra ugyanannyira dühítő. Nem csoda - megtanulta, hogy kell elcsavarni a férfiak fejét, hiszen egy bordélyból került ide. Felháborító, ahogy enyelegnek a királlyal! Tegnap elment mellettem a folyosón. Tudom, hogy ő nem szólíthat meg engem, amíg én nem teszem, azonban én nem akarok szóba elegyedni ezzel az olcsó nőszeméllyel! Ez ügyben a király nemrég hívatott, s meg is feddett. Ám én nem szégyellem magam. Szégyellje magát az az istentelen nő! Még anyám is megemlítette őt a levelében, egyenesen azt írta, hogy Du Barryt lenézni ostobaság, ő, szent egek! Még azt is írta, hogy aggasztja a helyzetem és hogy szedjem össze magam minden téren. Arra biztat, hogy legyek hathatósabb a hálószobában, hogy minél gyorsabban sor kerüljön az aktusra. Ha tudná, hogy milyen nehéz dolgom van! Olyan egyedül vagyok! Annyira hiányzik Mopsz! Miért vették el tőlem? Sokszor hallom, ahogy az udvarhölgyek összesúgnak a hátam mögött és „osztrák kislányaként emlegetnek és hallottam, ahogy lenézően azt mondják, még gyermek vagyok, nem pedig hölgy. Az a hangsúly, amivel így illetnek! Ha meghallom a sutyorgásukat, belesajdul a szívem. Mindenesetre próbálom megőrizni bájamat és magabiztosságomat, hisz ezek fő erényeim. Istenem: kifog itt Liebchennek szólítani?! Még anyám is hiányzik, pedig hányszor megdorgált, mikor koszos ruhában és cipőben léptem a fényes parkettára, miután a fűben hemperegtem! Arra is emlékszem, hogy két évvel ezelőtt Maman mindent megtett, hogy siettesse Franciaország döntését az esküvőmmel kapcsolatban, én pedig azon aggódtam, mi történik, ha a nagykövet elunja túrni anyám szakadatlan igyekezetét. Ha erre gondoltam inkább odaültem a hárfám mellé, hogy eltereljem a gondolataimat. Aztán amikor kigúnyoltam Ducreux-t, a portréfestőt-ó, anyám éktelen haragra gerjedt! Elrángatott a testvérem mellől és utasította, hogy csak őt fesse le, mert én szemmel láthatóan még nem értem meg rá. Ha ezekre a régi percekre gondolok, előnt a szégyen. Hát még, mikor Choiseul herceg ugyanebben az időben túl magas homlokom és girbegurba fogaim miatt sopánkodott és édesanyámmal azon tanakodtak, hogyan „javíthatnának meg”? Hogy lehetnék királynő ilyen tökéletlenül?

*

Bár évszázadok választanak el minket egymástól, megnyugvással töltött el, hogy Antoinette megtalálta őszinte bizalmasát apósában, hiszen szüksége volt egy megértő, bölcs emberre, akire felnézhetett, ha már az anyja olyan ridegen bánt vele. Nagyon kíváncsi lettem, hogy mi lett végül valójában ebből a

kényszerházasságból, változni fog-e Antoinette sorainak bosszús hangneme az évek során Lajos Ágosttal kapcsolatban? Mire vezet ez a kettejük közötti huzavona? Ezt majd csak akkor tudom meg, ha tovább olvasom a naplóját! Most nem fogok napokat várni, míg újra kézbe veszem.

Már vagy tizenöt éve történt, de most is emlékszem, hogy azon az estén Elza szobájában égett a villany. Ő az emeleten lakott egy hatalmas szobában, mellette Iza rezidenciája volt, fikarcnyit sem szerényebb méretekkel és berendezéssel. Olivér éppen olvasott, amikor aprócska kavicsokkal dobáltam az emeleti ablakát. Jó magasra kellett feldobnom mindet, de többször is sikerült eltalálnom az üveget. A szülei kicsinálnak, ha betöröm valamelyik méregdrága, lesötétített, plafontól a földig érő ablakukat ...Na és mi van, ha még a riasztó is be van kapcsolva? Ajjaj ...a fiúk szokták ezt csinálni a lányokkal - gondoltam magamban. Mielőtt Olivér kinézett volna, már tudta, hogy én vagyok az. Lelki szemeim előtt láttam, ahogy lecsapja a könyvét az ágyára, amit szerintem igazából már nem is olvasott, csupán hagyta, hogy a sorok foltokká olvadjanak a szeme előtt. Ezután fürgén beleugorhatott a tornacipőjébe és kirohant az udvarra. Fekete, kapucnis felső volt rajta. Nem igazán lepődtem meg ezen, hiszen a srác gyakran öltözött totál feketébe és különben sem volt az a magamutogató típus. Olivér a szokásos tudálékos, magabiztos tekintetét húzta ki a kalapból.

- Sétálunk egyet?

- Persze - vágtam rá és próbáltam olyan görnyedten járni, mint 6, hogy egy pillanatra beleshessek a kapucni alá. Biztos voltam benne, hogy bal lábbal kelt ma fel. Éreztem, hogy várnom kell, amíg leülünk egy padra, mert addig úgyis képtelenség lesz szemkontaktust teremtenem vele. Vajon most fog lepasszolni valami hülye ürüggyel, az anyja nyomására? Csak ezt tudtam elképzelni.

- Nagyon jól tudok hallgatni, többen is mondták már, de ha van kedved, te nyugodtan beszélhetsz - mondtam a kapucninak, hogy legalább egy halvány mosolyra késztessem.

- Tudod, azért szerettem volna beszélni veled, mert azt tervezem, hogy miután leérettségiztem, külföldre utazom. Vagy talán le sem érettségizem.

- Te...te meg miről beszélsz? - hebegtem. - Hova mennél? Kihez?

- Rebeka, értsd meg, a saját lábamra kell állnom.

- Nem, nem értem, miért nem jó neked itt? - fakadtam ki és tényleg nem értettem. A hangom kezdett síróssá válni. - Miattam akarsz elmenni?

- Miattad akarok maradni. - Olivér a szemembe nézett. Ahogy odafordult, a kapucni kissé elmozdult a halántékától. Levettem a fejről a csuklyát.
- Uram Isten, Olivér! - a számhoz kaptam a kezem. - Mibe keveredtél?
- Nem keveredtem semmibe. Leestem a lépcsőn.
- Aha. Ne nézz hülyének, könnyörögve kérlek!
- Nem nézlek, csak mondom, mi van! - azzal sértődötten faképnél hagyott, én pedig döbbsen ütem ott vagy még egy órát mozdulatlanul.

Elérkezett a jótékonyági süteményvásár napja. A befolyt összeget egy kétéves szívbeteg kisfiú támogatására szánta az első kerület bőkezű lakossága, akinek édesapja testnevelő tanárként dolgozott a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Gimnáziumban a diákok és szülők nagy meglepedésére. A nemes esemény híre az egész környéket bejárta, a szervezők pedig jelentős részvételre számítottak. Anyán is megmutatkoztak az izgatottság jelei: hajnali négykor kelt, hogy mindennel időben végezzen és én is kikászálódtam az ágyból 4:50-kor álmoasságtól duzzadt szemekkel. Mikor a cukrászdába értem, anyám köszönés gyanánt egy kötényt dobott felém.

- Három tálca Isler. Ennyi a lemaradásod. Neki is láthatsz!
- Isler? Isleről szó sem volt - motyogtam neki, míg elkaptam az előkötőt és magamra aggattam.

- Este nem tudtam aludni és meggyőztem magam: nem számít, hogy mindkét alkalmazottam szabadságot vett ki, méghozzá pont a sütivásár hetén. Mert itt van nekem az én gyönyörű, tehetséges és jó ízléssel megáldott lányom - nagy lendülettel csókot nyomott a homlokomra, én pedig nevetve ráztam a fejem és nekiláttam az isler gyártásnak.

Mire észbe kaptunk, már anyám fehér Opeljének belső terében térdepelve logisztikáztunk, görnyedt háttal és bizsergő lábakkal, hogy minél helytakarékosabban pakoljuk be a sütitket úgy, hogy azok lehetőleg megőrizték jelenlegi kifogástalan küllemüket. Nem sokkal ezután már mindketten a süteményes standunk mögött csacsogtunk a vendégekkel, szüntelenül mosolyogtunk, csomagoltunk és számláztunk. Szinte nem is pillantottam távolabbra az aktuális vevőm arcánál, ám egyszer felnéztem a terem falán lévő óriási órára, s az kettőt mutatott. Mielőtt azonban visszafordultam volna a vevőmhöz, tekintetem a nagybátyám pillantásába ütközött. Büszke mosolyt küldött felém, de úgy éreztem, mintha megfagyott volna az ereimben a vér,

nem is tudtam a gesztusát viszonzni. Riadtan anyámra néztem, aki szemmel láthatóan nem vette észre őt. Mire visszafordultam, Barna bá elillant, akár egy tűnő látomás.

Gyerekkoromban olyan akartam lenni, mint ő. Elza mindig szép laza hullámokban hordta a haját, anya az enyémet rövid bubira vágatta, hogy ne hulljon a szemembe és ne legyenek hajszálak a tortákban. Elza más volt szebbnél szebb kosztümökben vitt minket vásárolni Izával és Olival, ha épp ott voltam náluk. Mindig kaptam valami apróságot: egy szép hajcsatot, vagy figurás gyűrűt. Egyszer két szép lepkés hullámcsatot kaptam, a szárnyai csillámporosak voltak. Elképzeltem, ahogy mindketten a hajamra szállnak és csillámporos leszek én is, mint egy tündér. Gyerekfejjel el is csodálkoztam: Elza nem hordott ilyen csatot, mégis csodaszép volt! Néha mégis elmélázott és olyan aggodalmaskodó arcot vágott, mint akkoriban anyu, ha sokáig kellett dolgoznia és nem tudott jönni segíteni a leckében. Kaptam még egy cukorkás nyakláncot is, a nagy részét már elmajszoltam, már csak pár szem lógott a nyakamban lévő madzagon, de nem bántam meg, nagyon finom volt, eper- és dinnyeízű. Még most is emlékszem az ízére. Oli mindig csak a mozdonyát leste, ahogy magától cikázik a sínen fel s alá, de persze engem ez egyáltalán nem hozott lázba. Elza azért is volt más, mint anya, mert mindig szépen ki volt sminkelve és gyönyörű fésülködőasztalkája volt. Ha náluk voltam és megengedte, hogy odaüljek, azt képzeltem, hogy hercegnő vagyok és éppen szépítkezem. Csak akkor mehettem át hozzájuk, ha Oli és Iza apukája nem volt otthon, mert Elza nem akarta, hogy zavarjuk őt a zajongásunkkal. Így visszagondolva, tényleg iszonyú hangosan szoktunk nevetgélni babázás és Fekete Péter közben. Egy alkalommal a nagy futkosások hevében nagyon rám jött a pisilhetnék. Persze akkor már jól ismertem a hatalmas ház minden szegletét. Már épp berontottam volna a fürdőszobába, de megtorpantam, mert a szomszéd szoba ajtaja résnyire nyitva volt és megláttam Elzát. A fésülködőasztal előtt ült, amilyenre én is vágytam. A szeme alatti részt púderezte, de még nem sikerült teljesen elfednie azt a sötét foltot. Végül aztán feladta a mázolást, csak hagyta, hogy a szemfestékétől sötét könnycseppje útra keljen az arcán. Ettől a pillanattól kezdve már nem akartam olyan lenni, mint ő.

Ma a szokottnál sietősebben kortyolgattam a cappucinómat - a papírpoharas változat fogyasztására azért mégsem vetemedtem - és már rohantam is a boltba, hogy tovább olvashassam a naplót. Már nem is a betűket, inkább a tintagombócokat figyeltem.

Hogy a főnök véletlenül se figyeljen fel a könyvemre, egy útikalauzzal álcáztam. Kicsit szorongtam, mint aki rosszban sántikál, de közben élveztem is a dolgot. Végre munkaidőben is bátran olvashatok! Úgy éreztem, könyvvel a kezemben boldog vagyok Nekem ez volt az életem: a könyvesbolt. Így ragadtam a könyvek kötelékében ...és bár faltam a sorokat, otthon és az antikváriumban is, a szobám tulajdonképpen egy hatalmas könyvespolcból és egy ágyból állt, a másik hobbimat, a fényképezést évek óta hanyagoltam, csak mert a főiskoláról kikerülve pár „nagy öreg” fotós elvette a kedvemet és az ambíciómat az egésztől. Tudom, gyengeség, hogy őket okolom, amiért több éve tartó alkotói válságba kerültem, legbelül én is jól tudom, hogy saját magam vontam kerítést a képességeim köré. Sokszor eltöprengek: észrevesz engem egyáltalán valaki? Azt, hogy egyáltalán létezem? Addig biztosan nem, amíg az életem kis szobájának sarkában gubbasztok lehorgasztott fejjel, megbékélve azzal, hogy nekem ennyi jutott. Lehet, hogy ezért álmodom mindig, hogy torkom szakadtából üvölnék, de nem jön ki hang a számon.

A töprengésből a nyíló ajtó jelzőcsengőjének csilingelése zökkentett ki. Amint felemeltem a könyvre szegezett tekintetemet, mely addig mágnesként vonzott, az arcom rögtön felderült.

- Barna bá! De örülök, hogy látlak! - és már rohantam is felé, akár gyerekkoromban, mikor megpillantottam a szeretett bácsikámat a bejárati ajtóban ácsorogva. A különbség csak annyi volt, hogy Barna bá arcára már itt-ott ráncokat vésett az idő, mosolya és csibésztsége azonban a régi volt. Nem hiába volt jó üzletember, egyből el tudta varázsolni a körülötte lévő embereket és szívből jövő ajánlásaival nemtől és korosztálytól függetlenül mindenkit rá tudott beszélni a „neki való” laptopra, vagy mobiltelefonra, egy-egy kedvező díjcsomagra. Hosszú ideje nem láttam őt. Anyám valahogy sosem lelkesedett a társaságáért, sosem hívta meg vasárnapi ebédre, ahogy az normális testvérek esetében lenni szokott, de hiába kérdezgettem arról, hogy mi zavarja Barnával kapcsolatban, minduntalan megmakacsolta magát és erről egy szót sem volt hajlandó beszélni. Naná, hogy képtelen voltam belenyugodni a dologba.

- Szevasz, te kópé! - Barna olyan erővel szorított meg ölelés közben, hogy az már szinte energia túltengést jelentett egy ötvenhárom éves ember esetében. -

Gondoltam meglátogatlak, ha már úgy sem hívsz be a boltodba soha! Talán rosszul megy?

- Jaj, ne butáskodj! És nem az én boltom - úgy hessegettem el kezemmel a feltételezést, akár egy pimasz legyet, de Barna kételkedő arckifejezését elnézve nagyon úgy tűnt, hogy nem voltam túl meggyőző.- Csak jobban szeretem, ha a lakásomon vendékelhetlek meg. Itt csak kávéval tudlak megkínálni. Hozzak a szomszédból?

- Francba a kávéval! Hadd nézzem, milyen könyveket árultok? - odalépett a krimi feliratú polchoz, hogy beleszippantson egy Agatha Christie-könyv barnás lapjaiba.

- Na jó, ez még ma is felkapott. Talán még el is adod - tette vissza a polcra.

- Talán még el is adom? Hű, te aztán derűlátó vagy ma reggel!

- A könyv az csak könyv, szívem. Nem luxushajó. Térképek? Újságok? Imakönyvek? Sok pap van a kuncsaftjaid között? Ezek mióta porosodnak itt? - fellapozott ezekből is néhányat, és sértődötten arra gondoltam, hogy nem is szállt fel belőlük olyan sok por.

- Haha. Egyáltalán nem régóta - azzal lendületesen kivettem a kezéből az újságot, és szomorúan rápillantva végigsimítottam a címlapon, mintha csak vigasztalni próbálnám azt. - ők az én családom - mondtam komolyan.

- Nem kölyök, mi vagyunk a családod. Anyád, Emma és persze itt vagyok én is. Olyan vagy, mintha a lányom lennél. Apád is azt akarná, hogy így tekintsek rád. Tudnod kell, hogy a könyvek olyan tanácsot adnak, amit ki szeretnél olvasni belőlük.

- Anyáék meg sokszor olyat, amiről hallani sem akarok! - vágtam oda kissé sértődötten, mintha újra előtört volna belőlem a valaha volt kislány.

- Nos, remélem örülni fogsz annak, amit most mondani fogok. Ha szeretnéd, bezárhatod azt az ajtót magad mögött most azonnal és végleg - mutatott a bejáratra. - Találtam neked egy igazi állást, már holnap kezdhetnél.

- Egy igazi állást? - a meglepetéstől és a felháborodástól egyszerre kerekedett el a szemem - Miért, szerinted én itt mit csinálok? Zsonglörködöm?

- A pénzzel biztosan. Egy jövedelmezőbb munkát ajánlok neked. Figyelj, van egy ismerősöm, aki weblapokat tervez. Ha jól emlékszem, te is tanultál effélét a főiskolán. Jól jönne neki egy társ.

- Webdesign? Nem mondom, hogy nem értek hozzá, de az is igaz, hogy nem igazán hoz lázba ez az ötlet. Engem nem ez érdekel.

- Na és a pénz sem érdekel?

- Nem, ha lélektelen droidként kell hozzájutnom!

- Te semmit sem változtál - ingatta a fejét a bácsikám, majd tovább akadékoskodott. - Na és elégedett vagy ezzel a munkahellyel? Mond csak, ez az életcélod? Tényleg ez az álom meló?

- Nem, nem ez az álom meló! - hallottam, ahogy a hangom egyre feljebb kúszik, de az első kérdésre már csak daczból sem válaszoltam. - A fotózás lett volna az, de arról már lemondtam. De ha a könyvek és a webdesign között kell választani, nálam magasan a könyvek nyernek!

- Értem én, hogy a könyvek boldogságot okoznak számodra, de ebből nem lehet megélni - pillantásom megakadt vadonatúj zakóján és szép vonalú szemüvegén. - Azért hívj fel, ha meggondolod magad. Az ilyen állásokra gyorsan találnak embert.

- Igen, a könyvek okoznak számomra örömet és még az okozna, ha anya és te nem idegenként mennétek el egymás mellett az utcán, vagy akár egy rendezvényen. Mi volt ez az egész a sütívásáron?

- Látni akartalak titeket - ennél velősebb választ ki sem nyöghetett volna, majd persze visszanyargalt az előző témánkra. - Gondolkozz el azon munkán.

Hívj fel, ha meggondolod magad ...A fejemben egyre csak Barna bá szavai visszhangoztak. Gondolatban hozzátettem: „Azt ajánlom, hívj fel, ha meggondolod magad...” Egy kívülálló szemében ennyire szánalmasan festene az életem? Ez azért mégiscsak erős túlzás, sőt felháborító! Oké, nem a bungee jumping a fő hobbim, de még csak a mellékes sem. Mondjuk, ha már az extrém sportoknál tartunk, a raftingot mindig is ki szerettem volna próbálni, de sosem tettem, csak álmodoztam róla. Ezt azonban nem említettem sem az anyámnak, sem Barnának De nem is a raftingról vagy a bungee jumpingről van szó. Egyszerűen befelé élek és számomra ez így jó. Nem értem, miért kell az introvertáltakat ennyire lenézni. Kirekeszteni. Átnézni rajtuk. Tíz évvel ezelőtt is előbb vettem a kezembe egy jó könyvet, minthogy kétórás pletykálás céljából felhívjam egy barátnőmet. Igazából hirtelen nem tudnék megemlíteni egy barátnőt sem, akit mindenfajta mentegetőzés, magyarázkodás nélkül felhívhatnék Ha tanácsra van szükségem, az anyámtól, és persze Barnától megkapom - és ha nem volt szükségem rá, akkor is megkaptam, csak hogy mindkettejüktől külön-külön hallgatom az ígét, hisz ők ki tudja miért, nem hajlandók szóba állni egymással. Ez valahol mélyen nagyon bánt Igaz, hogy az anyám és a legkedvesebb mókamesterem viszályáról van szó, néha mégis úgy érzem, mintha elvált szülők gyermeke lennék. Honnan ered ez a mély

sértettség? Nem is Barnában vélem mindezt felfedezni, inkább anyában. Mindig elpirul és másfelé néz, ha a nagybátyámat szóba hozom. Barna bá szavaival élve kiköpött apám vagyok. Álló nap csak olvasok és olvasok, nappal a könyvesboltban, este pedig otthon, főként a kalandregényeket bújom, képzeletben pedig én vagyok a hős, aki behajózza a világot az igazság nevében, akárcsak Jim Hawkins. És ha én vagyok Jim, akkor a sok kívülrálló, aki vissza akar rángatni a valóságba, mind lélekrabló, kalóz, bandita, nem több. Kedvelem a könyvekből ismert magányos hősöket, főleg a bátorságuk miatt nézek fel rájuk. Az én példaképem hús-vér személy helyett többek között Challenger professzor, aki dinoszauruszokkal éppúgy óvatoskodó köszönőviszonyban van, mint a dél-amerikai dzsungelben látott majomemberekkel. Igazából sosem voltam társasági lény, Gréti és Iza mégis általános iskolás korom óta a legjobb barátnőim voltak. Gréti éltanuló lévén jó hatással volt rám, ennek anyja is örült. Iza pedig igazán magával ragadó személyiség volt, folyton csacsogott, be nem állt a szája. Anya látta, hogy Elzéék több, mint biztos anyagi háttérrel rendelkeznek és tévesen azt hitte, hogy a családban a gyerekek nevelése sem okozhat gondot, ezért sokat találkoztunk, az iskola falain kívül is tartott a barátság. Iza egy évvel fiatalabb öccsével, Olivérrel pedig valami több.

- Álhatók nálad? - kérdezte egyik nap köszönés helyett a fiú, majd gyorsan körbesandított, hogy egyedül vagyok-e.

- Anyám el lenne ragadtatva - feleltem, de tekintetem akkor Olivér kezére tévedt. A bordáján pihentette. Nem kérdeztem meg, mi történt, úgyis tudtam. Rápillantottam a kezében lévő utazótáskára, majd ismét a fiúra. - Gyere be! Gyorsan.

Az emeleti szobákba anya ritkán járt fel. A nővérem a kollégiumban volt. Igazából nem volt nagy a lebukás veszélye, mégis próbáltam kerülni anyát, mert tudtam, hogy egy tekintetből, a hangom apró elcsuklásából rögtön tudná az igazat. Inkább csináltam egy szendvicset, töltöttem egy kis vizet, majd gyorsan felszaladtam az emeletre és bevittem a szobába. Dobtam egy biztatónak szánt mosolyt Olivér felé, majd ki-slisszoltam a szobából. Még sosem vártam ennyire, hogy este legyen és anya olvasás után leoltsa a lámpát. Még sosem olvasott ilyen sokáig. Kapcsolja már le!

Végre lekapcsolta. Még vártam egy fél napnak tűnő tizenöt percet, míg anya valóban mély álomba merül. Olivér persze ébren volt. Hol is aludt volna? Most hoztam fel neki a párnát és a takarót, kölcsönadtam az egyik pizsamámat is.

Már előre láttam, milyen röhejesen fog kinézni a csíkos pizsimben, amiből kilóg majd a bokája, de most nem nevettem. Elsimítottam a haját és én szisszentem fel a fiú helyett a lilás folt látványától.

- Megint leestél a lépcsőn? - kérdeztem.

- Igen. Elég csúszós - mondta, majd önkéntelenül a bordájához nyúlt. Megfogtam a fekete kapucnis pulóver derekát.

Lassan emeltem fel, mintha egy háborús sebesültet vetkőztetnék. Akaratlanul bár, rövid ujjú pólóját is hozzáfogtam a pulcsihoz. Éreztem, hogy az érintésemtől Olivér teste libabőrös lesz. Talán attól szisszent fel, de valószínűbb, hogy a fájdalomtól. Nem tudtam, hogyan nyújtsam a legjobb vigaszt a fiúnak Amire éppen szüksége van. Aztán egyszer csak eszembe jutott. A folt még kékeszöld volt, frissnek tűnt, frissebbnek, mint az arcán lévő. A bőréhez hajoltam, aztán felemeltem a fejemet és Olivér szemébe néztem. Lassan közeledtem az ajkához, mintha valamiféle üvegfal lenne köztünk, aminek nem akarok rögtön nekirohanni. Aztán ez a fal elillant, amint megéreztem a meleg, édes leheletét. Az ajka is mézízű volt. Bele akartam sűríteni ebbe az első csókba mindent, amit érzek Talán mégsem mindent. A sajnálatot, a szánalmat nem. A vágyat igen, de csak ha kölcsönös - és az volt. Olivér a kulcscsontomat érintette az ajkával. Sosem gondoltam volna, hogy ez izgalmasabb, mint maga a csók Meg kell hagyni, azért a csókolózást is élveztem. Egész nap csókolóztam volna Olivérrel. Belefúrtam az orrom a srác világos hajszálaiba, ősz illatot éreztem, olyat, mint amilyen a gesztenye illata. Még nem éreztem ilyen jó illatot emberi lényen. Aztán Olivér a pólóm alá nyúlt. Még nem éreztem ehhez hasonló szédülést sem. A falnak támaszkodva ült én pedig az ölébe térdeltem és azt képzeltem, hogy nincs rajtunk ruha egyáltalán. Az új érzések éjszakája. Eddigi életemnek legrövidebb és legszebb éjszakája volt ez. Olivér hajnali ötkor ébredt és ahogy mellkasa felemelkedett a matracról, én is kinyitottam a szemem. Riadtan néztem rá.

- Anya korán kelő típus.

Villámgyorsan felöltözött, majd megcsókolt.

- Ma este megint eljövök - Ígérte, amire aggódó tekintetem szavak nélkül kérte. A legrövidebb éjszaka. Mintha pár pillanat lett volna az egész.

Testben ott voltam a buszon, az iskolában, sőt, ha kellett, még a tanár kérdésére is válaszoltam, de fejben nem igazán voltam ura a napomnak. Folyton arra gondoltam, hogy Olivér a másik suliban éppen mit csinál. Ő is most ebédelhet Ugye nem keveredett ismét bajba? Azok a lila foltok nem

maguktól másztak a bőrére. Másrészt, ha még nem is teljesen behatóan, de ismertem őt. Nem volt az a verekedést kezdeményező típus. És ha iskolai balhéba keveredett volna, annak a híre azért hozzám is eljutna előbb-utóbb. Valami másról lehetett szó. Aztán eszembe jutott a fiú érintése és hirtelen megboroztam az örömtől. Hogy lehet ennyiféleképpen érezni egy ember iránt egyszerre? Aggódtam érte és vágytam rá. Védellezni akartam őt, mégis gyenge akartam lenni mellette. Mikor hazaértem, dobtam neki egy rövid sms-t.

„Akkor este átjössz? Anyám délután elmegy hazulról és későn ér haza.”

Két percet sem kellett várnom, hogy rezegjen a nyomógombos telefon és újból kivilágosodjon a képernyő, nekem mégis óráknak tűnt.

„Igen. Pusszantás.”

Amint megkaptam a választ elmosolyodtam, de csak egy pillanatra. Ki akartam deríteni, melyik kemény gyerek bánt el így vele. Ha szólnék egy tanárnak ...azzal biztos leégetném Olivért az osztálya, sőt az egész iskola előtt, amiért nem tudja megvédeni magát.

Este aztán úgy döntöttem, lemegyek a konyhába, hogy összeüssek valamit Olivérnek és magamnak. Anyának persze azt mondtam, hogy pizok éhes vagyok.

- Van rakott karfiol a hűtőben életem! - kiáltott anya a fürdőszobából a konyha felé.

- Kösz, megoldom, Anyu!

Úgy döntöttem, én magam rukkolok elő valami finom vacsorával, hogy meglepjem Olivért, és persze, hogy megmutassam: jó háziasszony és feleség lehet még belőlem az évek során. Másrészt jut majd belőle anyának is, biztosan örülni fog neki, hogy átvállalom tőle egy napra a főzést. Addig tet- tem-vettem a konyhában, míg össze nem ütöttem három főnek elegendő hortobágyi palacsintát.

- Rebeka, ezt nevezem! - anya elismerően nézett rám. - Ezentúl te főzöl rám és nem fordítva. Talán vendéget vársz?

- Jó vicc! - szóltam hátra a vállam fölött, majd megfordultam egy tányérral a kezemben. Te vagy a vendégem. Jó étvágyat!

Anya jóízűen elfogyasztotta a vacsorát, miközben agyondicsérte a főztömet. Annyira szerettem anyát! Legszívesebben akkor és ott elmondtam volna neki, hogy Olivér fent van az emeleten. Talán úgy adtam volna elő neki a dolgot, hogy tudom, hogy a nagyobbik lánya hét közben nincs itthon, hétvégén meg bulizik, de tádám! Hoztam neki helyette egy fiút! Egy fiút, aki egy ideig fixen itt

marad. Kuncogtam magamban egyet a gondolaton. Ez örülden röhejesen hangzott volna. És valóban röhejesen nagy örültség volt. Miután visszament a cukrászdába, kissé megnyugodtam, nullára csökkent a lebukás esélye.

Olivér nem sokkal ezután falánkul fogyasztotta a palacsintát, miközben hálás pillantásokat vetett rám, a megmentőjére.

- Nem tudom, ki van most nagyobb bajban. Én vagy te? - teli szájában a palacsintatészta szűrten engedte át a szavakat. - Tizenhat vagy, ahogy én is, de lány létedre nem élsz veszélytelenebbül, mint én!

- Én tudom. Te vagy nagyobb bajban! - feleltem gondolkodás nélkül. - Épp ezért kell a segítségem. Anyukád azért főz otthon valamit?

- Ha olyan állapotban van éppen. És pont ma adott kimenőt a szakácsnak, meg mindenki másnak is. - Megvonta a vállát, mintha nem lenne nagy ügy az egész. - Egyébként, jól teszi, ha ilyenkor ő főz, mert ha nem, apa általában nagy parádét csap ...de ő sokszor csak áll a konyhaszekrénynek támaszkodva és bámulja apámat ...mintha azon gondolkodna, honnan ismeri. Vagy az is lehet, hogy saját magán gondolkodik. A betegségén. Vagy rám meg Izára gondol ilyenkor. A másik eshetőség, hogy szépen lassan meg fog örülni az aranykalitkájában. Nem tudom. - Megint egy vállrándítás. Az volt a gyanúm, hogy a fiút ez a hanyag nemtörődomség mentette eddig meg a teljes örületől.

- Ízlett a palacsinta?

- Mennyei volt. Csokid is van?

- Hogyne lenne, Gombóc Artúr! - nevettem, majd előkotortam a szimatszatyromból egy nem túl régóta tárolt Balaton szeletet. Hosszú percekig némán néztem a majszoló Olivért. Csak akkor szólaltam meg, mikor az utolsó morzsa is elfogyott.

- Anyukád nem fog keresni?

68

- Tudja, hogy jobb helyen vagyok, mint otthon.

A szemem előtt most már úgy körvonalazódott Olivér családi helyzete, mint egy majdnem kész grafitrajz.

- És Iza? Ő jó helyen van?

- Neki nem eshet bántódása. Ő a nagyobb. Egy évvel idősebb. És lány. És apám biztos benne, hogy tőle van.

- Miért akkor te nem...? - Bukott ki majdnem belőlem, de nagy levegőt vettem és inkább hagytam, hogy Olivér folytassa.

- Apám fiatalabbnak is ilyen volt. Mikor találkoztak, a legelején persze még minden rendben volt, anyám megkapott tőle mindent, amire vágyott és mire észbe kapott volna, mire elismerte volna, hogy őt tényleg, valóban bántalmazzák, akkor már késő volt. Akkor már rég máshol keresett vigasztalást. És akkor a nővérem már egyéves volt, az én babaszobám berendezve, minden, ahogy kell. Ezt anya tavaly karácsony előtt mesélte el, azt mondta, már megértem és megérdelem, hogy tudjam az igazságot. Volt a környéken egy férfi. Jóképű volt, de máshogyan, mint apám, megkapta azt a gyengédséget, amit eddig nem és szerintem ez lehetett a lényeg. Az a másik persze szegény volt, nem tudott volna eltartani minket, nálunk meg hát ...láttad milyen jó dolgunk van, bizonyos értelemben. Apámat nem merte elhagyni, azt mondja féltett minket. Gondolom egyszerűbb volt vele maradni, mint agyonveretni magát, meg engem is. Meg persze ott vannak apám kapcsolatai is a rendőrséggel.

- Jézusom - csak ennyit bírtam kinyögni a vigasztaló szavak helyett. Könnyek csorogtak le az arcomon. Bizony. Nem Olivér arcán. Az enyémen.

- Vártam, hogy az a másik kimenekítse anyámat, a nővéremet, Izát és engem ebből a helyzetből, de ahogy teltek az évek és semmi sem változott, leszámítva a kamaszodásomat ...rájöttem, hogy a csodákban csak a gyerekek és az ostobák hisznek Anyám elmondta, ki az apám és ettől kezdve még inkább gyűlöltem a nevelőapámat. Persze évek múltán ő is megtudta, mi a helyzet. Mikor anyám színt vallott, hogy van egy másik férfi az életében, na akkor kezdtek igazán eldurvulni a dolgok. Egyszer, még kiskoromban végignézttem, ahogy megerőszakolja anyámat. A konyhapultnak vágta a fejét, a vértől nem is láthatott, de szerintem már csak félig-meddig volt eszméleténél. Még annyi ereje volt, hogy azt mondja, menjek a szobámba. De én még vagy két hosszú percig álltam ott földbe gyökerezett lábbal. Most, hogy erről kell beszélnem, még sírni sem tudok. Szerintem már majdnem elfolyt az összes könnyem.

- Csss ...- Ahogy csitítottam, Olivér lesütötte a szemét Először az egyik szemhéját pusziltam meg olyan finoman, mintha egy pillangóhoz közelítenék. Olyan sok rosszat látott már ez a szem. Aztán kezemmel megfogtam a jobb kezét és az ajkammal érintettem meg az ujjait Olyan sokszor szoríthatta öködbe dühtől remegve, mégsem használta még sohasem az erőszak eszközeként. Lassan közelítettem felé, s a lélegzetét egyre tapinthatóbbnak és melegebbnek éreztem. A csók, amiben egygyé váltunk, két majdnem felnőtt ember csókja volt Kibújtattam Olivért a sötét csuklyás pulóverből. Pont, mint múltkor.

Kigombolta az ingemet, lassan, gondosan, mintha minden egyes gomb egy-egy kulcs lenne a szívemhez. Nem tudtam, hogy azért ilyen felcsigázóan lassú, mert barátai már kiokíhatták és tudja, mitől döglök a légy, vagy pont az ellenkezője: tapogatózva tapasztalja ki életében először a majdnem női test és lélek zugait. Minden egyes érintése borzongatóan hatott rám. Mikor kikapcsolta a melltartómat, ami egy pillanat múlva megadóan a földre hullt, az járt a fejemben, hogy még sosem látott így senki. Olivér most valószínűleg még a saját anyjánál is jobban ismer engem. Amikor izgatottan megköszöri a torkát, tudtam, hogy az ő adrenalinszintje is az egekben jár. Közelebb húzott magához, s így végre visszaigazolást nyertem: nem csak nekem tetszik a dolog. Férfiasabbnak láttam most, mint bármelyik színészt vagy zenészt a szobám falait borító posztereken, de közben tudtam, hogy ő tökéletlenségében sokkal valódibb és tökéletesebb náluk most, ebben a percben. Az első alkalom kissé ugyan fájdalmas volt, de csodálatos, ő pedig gyengéd és figyelmes, sokkal komolyabb és magabiztosabb, mint ilyen helyzetben képzeletemben lefestettem volna, mégis, egész testében remegett.

- Minden rendben? - kérdezte a fiú, mire megcsókolt és csak aztán válaszoltam.

- Igen. Minden.

Félszeg mosolyom meggyőzhette őt, engem pedig megnyugtatót és mégis felperzselt az érintése. Azt a levegőt szívtam be, amit Olivér kilélegzett, ezek a lélegzetek pedig egyre szaporábbá és lüktetőbbé váltak, csak, hogy egyetlen közös sóhajban hamvadjunk el, akár egy fönixmadár.

Egy órával később kilopódtunk a Helikon parkba. Nem volt egyszerű olyan helyet találni, ahol a fák nem fedték el ernyőként az eget, egy kis séta után azonban nagyobb szejtében is megmutatta magát a sötét égbolt, mégis, mintha titkolni akarta volna kiterjedtségét. Ahogy hevertünk a fűben, a gerincein egy pontján erősebbnek éreztem az univerzum, vagy a talaj, vagy nem is tudom pontosan, minek az erejét, mint más testrészeimben. Mindenesetre csodálatos és megnyugtató érzés volt. Csak feküdtem ott és némán vártam, hogy Olivér végre mondjon valamit. Aztán felém fordította az arcát.

- A kínai nagy fal valójában nem látszik az űrből, de a kínai légszennyezettség igen. Gondoltad volna? Pár éve a Terra műhold készített egy fotót erről, majd megmutatom.

- Húha, oké! Pedig igazán hihető, hogy a nagy fal is látszik!

- És azt tudtad, hogy egyes csillagok olyan hűvösek, hogy akár meg is lehet őket érinteni? A csillagászatban csak Barna törpéknek és Y-törpéknek nevezik őket. Szívesen megérintenék egy ilyet. Annyira halványak, hogy szabad szemmel nem is láthatóak, csak infravörös távcsővel.

- Erről fogalmam sem volt. Honnan szerzed az értesüléseidet?

- Amikor apám még nem volt ennyire - tudod -, kaptam tőle egy jó vaskos csillagászati könyvet. Nem éppen kispályás, gyerekeknek való információkat tartalmazott, inkább bonyolultabb témákat feszegetett, de számomra annál érdekesebb volt. Folyton azt a könyvet bújtam.

- És csillagász szerettélni volna lenni? - nevettem.

- Igen, jobban mondva űrkutató. Aztán meg rendőr. Most csak gondtalan kamasz akarok lenni. Valahogy ez az űrkutatás dolog mégis esélyesebbnek tűnik ...- mondta, de már nem a szemembe, hanem a sötét égre nézett.

- Szerintem nem olyan esélytelen vagy távoli ez a terv, mint gondolod. Végül is te tudod a legjobban, hogy a meteorok is földet érnek egyszer.

- Azok már meteoritok. Amik már földet értek - pontosított és kezét úgy kulcsolta össze a mellkasán, mint egy bölcs bácsika. Hosszú csend után folytatta csak. - Azt is olvastam, hogy ha sírsz az űrben, a könnyek az arcodhoz tapadnak, vagy ott maradnak a szemgolyód felszínén. Szuper hely lehet. Talán ott még a mellkasom szorítását sem érezném napjában tízszer. Mostanában folyton Pink Family portait-jét hallgatom. Mintha beakadt volna a lemez a hifimen.

„Apu ne menj el

Fordulj vissza, kérlek.

Emlékszel az éjszakára,

Mikor elvitted a ragyogó csillagom?”

Nem énekelte a dalt, csak szavalta és nem is érzélem ittasan, csak úgy egyszerűen magának, a nagyvilágba. Az univerzumnak. Megint kezdtem megsajnálni a fiút, pedig nagyon nem akartam. Éreztem, hogy most valamivel elő kell rukkolnom.

- Hallottál a bölcs számár meséjéről? Én valami pszichológiai lapban olvastam, amit a nővérem egyszer a mosdóban hagyott.

- Húha. Nem. Ne kímélj!

-Szóval. Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy földműves. Az egyik nap a számára beleesett a kiszáradt kútba. A szerencsétlen állat órák hosszat kétségbeesetten ordított, a gazdája pedig még kétségbeesettebben megpróbálta kitalálni, mitévő is legyen. Végül úgy döntött, nem menti ki a szamarat, mivel az már amúgy is öreg és a kiszáradt kutat is be kellene fedni. Összehívta hát az összes szomszédját, hogy segítségére legyenek. Mindnyájan lapátot vettek a kezükbe, és elkezdtek betemetni a kutat szeméttel. Amikor a számár rájött, hogy mi történik, még szánalmasabban ordított, majd mindenki csodálkozására elhallgatott. Mikor már jó sok szemetet rálapátoltak, a gazda betekintett a kútba. A számár olyat tett, amire egyikük sem számított.

- Na, mit?

- A hátára hullott szemetet lerázta magáról, majd ráállt. Ahogy a gazda segítségére siető szomszédok folytatták a lapátolást, úgy rázta le a számár a hátáról a szemetet, így került egyre magasabbra. Végül pedig mindenki ámulatára, elérte a kút peremét, majd hirtelen kiugrott és elszaladt.

- És most jön a tanulság ...- Olivér felvonta a szemöldökét, de a szája sarkában már megjelent egy halvány kis mosoly.

- Bizony, most jön a tanulság. Az életben rád is különféle szemetet dobálnak. Ez a szemét a te esetedben az apád idióta viselkedése. De kikerülhetsz a mélyről, ha lerázod magadról a szemetet és ahogy ráállsz, letaposod. Minden baj egy lépés lehet az igazi magasságok felé. Még a legnagyobb mélységből is kijuthatsz, csak ne állj meg, és ne add fel!

- Szóval ráállok a szemétre és lerázom. Ez az! Még jó, hogy nem a saját számártrágyájában hanykolódott szegény állat, akkor lehet, hogy nem ért volna ilyen tanulságos véget a mese!

- Maradj már! - nevettem. - Ebből is viccet csinálsz.

Majd gondolatban hozzátettem: szerencsére.

Az aznapi első vendégem már nyitás után két perccel betoppant. Egyéni rekord! A férfi sejtelmes mosollyal fürkészte a könyveket. ,

- Ajándékkönyvet keres? Esetleg saját magának szeretne venni?

- Ajándék lesz - újságolta boldog mosollyal a nyolcvanas évei körül járó úr. - Az unokám szereti a romantikus regényeket. Van valami friss?

- Az Állítsátok meg Terézanyut! pont neki való lesz - vágtam rá fellelkesülve.

- Nekem az a személyes kedvencem! Mit szólna hozzá, ha ízlésesen becsomagolnám? A meglepetés úgy lesz az igazi!

- Nem gondoltam, hogy díszcsomagolást is kapok egy antikváriumban. Ez igazán kellemes meglepetés! - A férfi elismerő pillantást vetett rám.

- Mert ez nem akármilyen antikvárium. Itt mindig szívesen látjuk! - Ahogy kiejtettem az utolsó mondatot, kicsit el is szégyelltem magam. A szívem mélyén undorodtam a gondolattól, hogy itt kell dolgoznom minden egyes nap. Gyorsan elhessegettem a lelki szemem elől ezt az aggasztó képet és kedvesen a vevőm felé fordultam.

- Hányadik születésnapját ünnepli az unokája?

- Huszadik. Világra szóló születésnapot akart, de talán tízfős bulival is beéri!

- A legszebb kor! Biztosan szuper parti lesz. Ha le akarja nyűgözni, a karaokét csak ajánlani tudom. A nővérem buliján nagy sikert aratott annak idején!

- Ez az, ez szuper ötlet, de ezek a mai fiatalok olyan önfejtűek! Kész tervük van az egész életre! Ha pedig közbejön valami, csak vakarják a fejüket! Köszönöm! - azzal barátságosan felém intett.

- Én köszönöm ...és visszavárom!

Negyedóra sem telt el, s megjelent a következő vevő.

- Rebeka, kedvesem! Hogy van?

- Köszönöm, remekül és ön? Újabb könyvvadászatra jött? - feleltem a kérdésre kérdéssel, majd finoman megszorítottam törzsvásárlóm, Szofi néni vállát, aki most kedvesen bólintott. Az öreg hölgy rajongott a mélyenszántó témákat felölelő, igazán elgondolkodtató, mégis romantikus könyvekért. -Egy férfi a minap behozott egy könyvet, amit magának tettem félre. Azt hiszem, ezt tetszeni fog majd. Egy fiatal nőről szól, akinek eltűnt a gyermeke, de a felfogadott nyomozót nem csupán ez az ügy foglalkoztatja...

- Ez izgalmasan hangzik. Megint eltalálta, mi kell nekem! Mihez is kezdenék magácska nélkül kedvesem?

- Hát, erre a költői kérdésre hamarosan választ fog kapni. - Tudtam, hogy neki elmondhatom a titkomat, amit eddig még magamban sem konkretizáltam igazán. - Ugyanis elutazom Olaszországba. Egy nagyon kedves fiú ugrik be helyettem. Biztosan megkedveli majd. De ezt az utazás dolgot ne árulja el senkinek!

- Ne táncoljon az idegeimen kedveském! Az a fiú biztosan nem ismeri úgy a romantikus irodalmat, mint maga. Alaposan meggondolta, hogy elmegy?

- Igen, alaposan - feleltem nevetve, kimutatva ezzel, mennyire jólesik, hogy a hölgy ennyire ragaszkodik hozzám.

Gondolatban elismerően vállon veregettem magam. Valamit mégiscsak jól csinálhatok.

- Hát akkor jó utat kívánok, a titkai pedig jó helyre kerültek - mondta az ajtó felé menet a hölgy, és mutatóujjával megkopogtatta a homlokát, majd visszafordult - és ami a legfontosabb: visszavárjuk. És ezek nem csak üres szavak, ezt vegye akár fenyegetésnek! Tényleg visszavárom.

- Persze, értem én! - helyesltem örömtől csilingelő hangon, miközben talán végleg búcsút intettem a hölgynek. Ezután tudtam csak kézbe venni a könyvet: ez volt számomra a nap fénypontja. Még a napló elején tartottam, ezért igyekeztem minden figyelmemet Marie Antoinette-re fordítani, hogy jobban megismerjem őt. Nehéz volt kibogarászni a francia kézírást a kétszázötven éves, megsárgult, elnyűtt papírokon, hát még lefordítani! De az itteni francia szótárak segítségemre voltak és a Google ugye jó barátom és mindig segít, ha bajban vagyok

1770. augusztus 2.

Elmondhatom, hogy éjszakánként az ágyban, ha mást nem is teszünk, de beszélgetünk Ágosttal. Olyan, akár egy makacs szarvas, akihez nem tudok közel férkőzni a széles agancsai miatt.

1770. december 31.

Du Barry rávette a királyt, hogy hazaküldje Choiseul grófot. Mélységesen fel vagyok háborodva! Ez a nő mindent elér, amit csak akar? Fáj a szívem: a grófnak köszönhetem, hogy ide kerültem és én nem tudom viszonzni a segítségét. Egy kis pont vagyok itt, nincs döntő szavam komoly témákban. Azonban Du Barryn bosszút fogok állni, ha addig élek is!

1771. június 2.

Mercy gróf fülébe is eljutott, hogy nem vagyok hajlandó a király szirénjével - magamban csak így hívom - szóba állni. Tájékoztattam arról, amit Madame Adelheidtől hallottam: Du Barry egy szajha. Persze, rögvest elkerekedett a szeme!

1771. július 15.

Anyám azt várja tőlem, hogy szívélyes legyek a király szeretőjével. Lehetetlent kér!

1771. októberi.

Még mindig magyarázkodnom kell édesanyámnak a leveleimben Du Barryvel kapcsolatban. Olyan kellemetlen ez az egész!

1772. január 2.

Végre sikerült megzaboláznom az indulataimat és beszéltem Du Barryvel, holott eddig egyáltalán nem volt ínyemre, hogy akár egy szót is szóljak hozzá. Ezt királyom nehezményezte, ezért az ő kedvéért igyekeztem jól nevelt lenni. Vajon mivel érdemelte ki, hogy Pompadour márkinő helyét átvehesse a király szívében és ágyában? A szövetség meggyengülésétől tartva anyám, Mária Terézia, sőt a francia osztrák nagykövet, Mercy-Argenteau is levélben kért rá, hogy vegyek erőt magamon és illessem szóval ezt a nőt. Semmitmondó dolgot mondtam neki az időjárással kapcsolatban, de Du Barry arcán elégedettséget láttam, úgyhogy talán nem fognak ezzel a dologgal kapcsolatban ismét zaklatni. Anyámnak rögtön beszámoltam az eseményekről levél útján. Remélem, büszke rám! Éjszakánként még mindig arról a szomorú napról álmodom, mikor végleg elhagytam Ausztriát.

1772. január 21.

Anyám válaszevele nem volt örömittas hangvételi. Azt írta, ha még az is nehezemre esik, hogy mosolyogjak Du Barry jelenlétében, mihez kezdek, ha nála „nagyobb és erősebb kövek” gördülnek az utamba?

1772. február 21.

Minden egyes délelőtt a következőképpen zajlik öltözködés, majd mise, reggeli a férjemmel, szótlánul. A napjaim olyan egyformán telnek, hogy néha még egy kódexmásoló szerzetest is meg tudnék irigyelni! Az Ágosttal való közösülésről pedig nem is álmodhatok Mindenesetre már kezdem megszokni ezt az új napirendet és próbálok derűs és kedves lenni. Mindig arra gondolok, hogy ha mosollyal az arcomon átvészelem ezeket az újra és újra ismétlődő napokat, a jutalmam előbb-utóbb majd egy-egy fényes bál lesz! És akkor majd megünnepelem, hogy erős voltam. Ami a szobalányaimat illeti, vissza kell fognom őket. Az öltöztetőnőm meggondolatlanul sokat költött ruhákra ebben a hónapban, jóval többet a tervezettnél. Kiderült, hogy ez nem egyszeri eset volt.

Tegnap éjszaka rémálmodom volt: álomban tízéves forma lehettem. A fogamra erőszakkal drótot tettek, hogy egyenesebbek legyenek a hajamat pedig kötélre

erősített csipeszekkel próbálták egyenesíteni, miközben anyám helyeslőn bólogatott. Du Barry megvásárolta számomra Boehmer egyik legfényűzőbb fülbevalóját. Megüzentem Lamballe hercegnővel, hogy van elég ékszerem, nem szorulok az ajándékára.

1772. március 1.

Még fürdés közben sem lehetek egyedül, a fél udvar figyelemmel kíséri a reggeli rituálémat. Próbálom mindezt megszokni és mosolyogni rájuk, de annyira szokatlan ez a helyzet! Minden percben emlékeztetnem kell magam, hogy már nem Ausztriában vagyok. Ez bizony Franciaország és itt máshogy tekintenek rám az emberek. Mindenki tudni akar rólam mindent, és tudhat is rólam mindent. Ezért oly fontos számomra ez a napló. Ez csak az enyém, nem osztozom rajta senkivel és mindent leírok igaz valójában, nem öntök a velem megesett történetekre csokoládémázatot. Ami engem és a férjemet illeti, mindenki tudni akarja, hogy valóban elháltuk-e a nászunkat. Elegem van a sok kérdésből és nincs ingyemre, hogy szépítsem a dolgokat, de mi mást tehetnék? Már királyatyácska is hívatott minket és részletesen be kellett számolnunk sikertelen próbálkozásainkról a hálószobában. A király ki akarja vizsgáltatni a férjemet az orvossal. Annyira kellemetlen ez a helyzet! Mindennek tetejében Du Barry újfent panaszkodott a királynak, hogy nem szólítottam meg, amikor ő ékszert akart nekem ajándékozni, ő pedig a rangja miatt továbbra sem szólhat hozzám.

1772. március 8.

A király Du Barrynak ajándékozta a Kis Trianont! Fél vagyok háborodva! Az a hely egy valóságos kis ékszerdoboz! Du Barry nem érdemelte ki.

1772. március 10.

Tegnap este próbáltam közeledni a férjemhez, de ő olyan volt, akár egy riadt erdei állat.

1773. január 2.

A minap értesítettek, hogy két nővérem, Amália és Karolina is gyermeket szült. Emlékszem, mikor Karolinát anyám erővel Nápolyba küldte. Hogy sírtunk egymás karjaiban! És most szülővé vált. Amint anyám leveléből megtudtam, Amália gyermeke a Karolina Mária nevet kapta. Karolina testvérem gyermekét Mária Terézia Karolinának nevezték el. Azt is megírta, hogy fivérem, Ferdinand feleségül

vette Estei Mária Beatrixot. Örülök a boldogságuknak, persze - mégis alig hittem a fülemnek. Mindkét nővérem gyermeket szült? Én mikor mondhatom ezt magamról? Én csak a férjemmel való hálósobái baklövéseinkről számolhatnak be a családnak, de érthető okokból nem teszem. Próbálomkedves, megértő arcot ölteni, miközben Ág őst vért izzadva erőlködik rajtam, persze tudom, hogy nem mindig sikerül. Egy embernek is nehéz maradéktalanul megfelelni, nemhogy egész Franciaországnak! Irtóztató nyomás nehezedik rám emiatt és tisztában vagyok vele, hogy a férjemre is, de ez valahogy mégsem vigasztal. Anyám - mint azt a levelében terjedelmesen kifejtette - aggódik a házaseletem miatt. Véleménye szerint csak és kizárólag a türelem és a készségesség útját járva érhetem el a célomat ez ügyben. Nos, mindkettőnek híján vagyok, úgyhogy ebben mindenképpen fejlődnöm kell. Pedig annyira igyekszem, igazán! Az egész udvar arra kíváncsi, hogy elháltuk-e a nászt.

1773. május 3.

Ma az orvosom jelenlétében próbálkoztunk a gyermeknemzéssel hites urammal. Mondanom sem kell, hogy nem ment jobban a dolog, mint máskor. Nem is akarok róla többet írni, annyira arcpirító ez a hercehurca! Három éve vagyunk házasok és erről nekem semmi más nem jut eszembe, mint háromévnyi kudarcélmény. Ha belegondolok, hogy még hivatalos házasságunk is ismeretlenül, egymástól távol, közvetítők útján kötöttet! Fáj, hogy így érzek, s már a gondolataimmal megsértem Ágostot. Amennyire a szobalányok fecsegéséből értesültem, úgy gondolom, hogy Du Barry és a király jóval élénkebb nemi életet él, mint én és Ágost. A férjem csak olvas és vadászik, én pedig az új ruháim, kalapjaim, cipőim és dísztolleim kiválasztásával foglalom el magam.

1773. június 9.

A trónörökös és én bevonultunk Párizsba. Az első benyomásom nem volt pozitív a városról: ahogy a központba értünk, vizeletszag csapta meg az orromat. A nép azonban oly kedvesen és buzgón, oly nagy tisztelettel várt minket, s bánt velünk, hogy ez az érzés nyári napsugárként melengette a szívem még visszaúton is! Fél füllel hallottam, ahogy a francia emberek egymás között a szépségemet dicsérik. Bevallom, kedvességüktől meghatódtam. A Notre-Dame előtt maga a párizsi érsek köszöntött minket. Boldogsággal a szívemben szálltam újra hintára, és amint a Tuileriák felé haladtunk a nép ujjongása kísért minket. Haza sem akartak engedni!

1773. július 20.

A tegnapi nap életem legfontosabb napja! A király végre magáévá tett! A trónörökös is célzott a királynak az aktusra, aki kiáradó örömet fejezte ki felénk. El sem hiszem, hogy végre sikerrel jártunk! A népem is büszke lesz rám, ha végre megajándékozhatom őket egy kis trónörökössel.

Szegény Antoinette! A nép, amelyről most így áradozik, fogja a vesztét okozni. Azonban, mikor e sorokat papírra vetette nem ez volt a legnagyobb problémája. Hatalmas nyomás nehezedett rá, ahogy erre ő maga is rávilágított. Biztosan az anyja becsmérlő szavai visszhangoztak a fülében: Ha nem szülsz trónörököst, hasztalan vagy! Ez volt akkoriban a közfelfogás, mégis együtt éreztem vele és szántam őt. Csúnyán fogalmazva a tenyészállatokkal bánnak hasonlóan korunkban. Ráadásul nem is ő, hanem a férje teljesített gyengén frusztráltsága miatt. Csodálom, hogy Antoinette ennek ellenére meg tudta őrizni hamvas báját és kedves szemléletmódját.

Minél többször vettem a kezembe a memoárt, annál nyilvánvalóbbá vált, hogy meg kell osztanom valakivel a titkomat. Ki az, akiben feltétlenül megbízom, annyira, hogy akár a kezébe is adjam a naplót? Ki az az ember, aki olyan, mintha szülőm, barátom, cinkostársam és igazságos bírám is lenne egyszerre? Igazság szerint ezen a kérdésen nem kellett sokat gondolkodnom. Hát persze, hogy Barna!

A reggel a könyvesboltban talált - nem ez volt az első ilyen alkalom. Egy kis nyálfolt ragadt az íróasztalon pihenő könyv

lapjára, láttam, amint felemeltem róla a fejem. Azonnal vehemensen törölgetni kezdtem a papírlapot, aminek az lett a következménye, hogy a könyökömnél strázsáló kávésbögrém tartalma pontos ívben ömlött az asztal másik felén árválkodó könyvre.

Francba! A francos francba! Mit keresek én itt? De komolyan! Ma totál nem vagyok ura a napomnak. Vagy talán az egész életemnek? Ekkor, mint egy botcsinálta bohózat betetőzéseként, diadalmasan megszólalt a telefonom. A kijelző nevet nem írt ki, a szám pedig nem volt ismerős, de azért fél perc töprengés után felvettem. Mindig is utáltam, ha olyan személy hív, akinek a száma nincs elmentve a telefonkönyvembe. Az olyan paranormális. Talán a volt főnököm az?

- Halló! - szóltam bele méltóságteljesen, miközben még méltóságteljesebben törölgettem tovább a könyvet.

- Szia Rebeka! Ugye te vagy az? Reméltem, hogy még ez a számod!

- Igen, én vagyok az. Ööö ...de kivel beszélek?

- Jaj, elnézést, de udvariatlan vagyok! Én vagyok az, Máté. Drávai Máté. Megsértődnék, ha nem emlékeznél!

- Máté! Jaj, szia! Ne haragudj, de nem ismertem meg a hangod! Ezer éve nem beszélünk! Hogy vagy? - őszintén örültem neki, hogy csak ő, pedig már kezdtem félni tőle, hogy egy tízperces kínos beszélgetésben lesz részem egy idegennel, aki, nem is tudom, el akar nekem adni valami puccos konyhafelszerelést. Miután Olivérrel vége lett, volt egy apróbb csalódásom. A főiskolán megtetszett egy srác, Máté, a szerelem azonban részemről plátói maradt. Mondhatni csendben néztem fel rá, talán csak azért, hogy feledni tudjam Olivért.

- Minden rendben velem. Nemrég jöttem meg Angliából, próbálom szokni az itthoni terepet. Nem olyan egyszerű öt év után. Na és, te hogy vagy? Sokat gondoltam ám rád!

- Valóban? - önkéntelenül felvontam a szemöldököm. - Hát, az utóbbi kábé nyolc évben, amióta nem beszélünk, volt is időd rá.

- Na jó, ezt megértem. Pedig jó pár szép emléket őrzök rólad, ami megérne pár szót. Na de mesélj, mi van most veled? Merre vitt az utad?

- Hogy merre vitt az utam? Nos, nem mondhatnám, hogy fénysebességű rakétával haladok a céljaim felé. Inkább úgy fogalmaznék, hogy éppen egy antikváriumban parkoltatom a bringámat. De egyelőre jó ez így nekem.

- Ugyanolyan szerény vagy, mint régen. És az, hogy egy könyvesboltban dolgozol, igenis szép dolog! Legyél büszke rá!

- Mi a helyzet Petrával? Róla sem hallottam már ezer és egy éve. - Ez valóban igaz volt. Egykori szaktársammal évek óta nem beszéltem, viszont valahol a szívem legmélyén azt reméltem, hogy ő és Máté még együtt vannak.

- Már nem vagyunk együtt.

- Ajjaj. - Eltartottam magamtól a telefont és beletátogtam a most éppen néptelen bolt légterébe. - Ó, nagyon sajnálom. őszintén. - Ezt már a telefonkagylóba mondtam. - Pedig olyan sokáig együtt voltatok. Szinte az özönvíz óta. Sőt a barlangrajzok óta.

- Persze - nevetett a srác. A nevetése a régi volt. - De ez nem jelenti azt, hogy jól megvoltunk. Nincs bajom vele, egyáltalán, néha még most is beszélünk pár

szót, egyszerűen másfelé vitt

minket az utunk. Nem váltunk el haragban. Szeretnék kérdezni tőled valamit

- Igen? - ez az „igen” nem volt sem vágyakozó, sem elrugaszkodott. Ennyi év után felhív? Mégis miért? Csak nem fog rám startolni? Az durva lenne!

- Nos, az a helyzet, hogy sokat nézegettem az adatlapodat a Facebookon. Azok a képek, huhh, nagyon impozánsak. Sportolsz valamit?

- Hát...néha futni szoktam - a bók kissé nyakatekertnek tűnt, de ezt megilletődöttség számlájára írtam.

- Meg is látszik rajtad. Szeretnék felajánlani neked egy ingyenes csomagot egy olyan fehérjeporból, amit egyedül az én cégem forgalmaz Magyarországon. Érdekel a téma? Mert akkor mesélnék róla most pár mondatban.

Teljesen lefagytam. „Válaszolj, válaszolj, válaszolj!” - sisteregte agyam beszédközpontjának egy része, de olyan vészjelzőn, mintha az idegsejtjeim azon nyomban kisülnének.

- Persze, miért ne érdekelné. - Ezt olyan érdektelenül mondtam, amennyire csak tőlem tellett, ő persze fel tud hívni, Olivér meg rám sem bagózik! Ráadásul még jópofiznom is kell vele. Annyira igazságtalan az élet!

- Szuper! Szóval a mi termékünk, a Gold Body 100% tejsavófehérjéből készült, izolátummal megerősítve a magasabb és tisztább fehérjetartalomért. Rendkívül alacsony szénhidrát- és zsírtartalmú, ezáltal könnyen felszívódik a szervezetben. És ami a legjobb, nem tartalmaz hozzáadott cukrot. Milyen fehérjeport használtál eddig?

Ez totál idióta. Nem is. Én vagyok totál idióta. Gondolataim ezen a ponton vakvágányra futottak.

..1J

- Rebeka?

- Tessék, mi?

- Azt kérdeztem, hogy milyen fehérjeport használtál eddig?

- Ööö ...Isolactot. De egy ideje felhagytam az edzéssel. Porckopás. - Próbáltam annyira rövid tőmondatokban válaszolni, amennyire csak nyelvtanilag lehetséges volt. Jó lett volna végre lerázni ezt a balekot.

- Ó, sajnálom. Remélem ez a beszélgetés meghozta a kedved az újbóli edzéshez! Ne aggódj, hamar visszarázódik az ember, hidd el, csak el kell kezdeni! Meséljek még a termékről, vagy te keresel, ha megtaláltad a motivációdát? A döntés a tiéd, én nem akarlak semmire rábeszélni, de ez valóban egy szuper termék.

Imádkozz, hogy a motivációmát találjam meg és ne téged egy sötét sikátorban, mert anyukádért fogsz könnyörögni, ha egyszer összefutunk ... Köszönjük már el egymástól! - ezt szintén csak gondoltam, szerencsére, mert igazán nincs időm és szükségem az ő Izopakkjára, vagy mire.

- Köszönöm, majd inkább én kereslek, ha úgy érzem, kedvet kaptam hozzá! Hát akkor minden jót neked! Szia.

Azzal végre kinyomtam a telefont, de olyan vehemensen, hogy belefájdult az ujjam.

Oké, hogy a férfiak nem változnak, de, hogy minél idősebbek, annál hülyébbek és ragadosabbak is? - kérdeztem némán magamtól, mikor egy percre a tükörbe pillantottam és a „hasonmásom” arckifejezése mintha ezt mondta volna: „Ezt eddig is nagyon jól tudtad, kislány!”

Ennek tetejében másnap reggel Krisz tájékozva fogadott.

- Összehasonlítottam apám leltárát és a miénket! Tizenegy könyv! Ennyi hiányzik és nincs egyikről sem számla a gépen! Mond csak, ezt mivel magyarázod?

- Biztosan elfelejtetted beütni.

Krisz szemöldöke egyre feljebb szökött.

- Vagy talán te felejtetted el, igaz? Nem is, jobbat mondok. Bemászott a táskádba és hazavitted pár napra! Látom, hogy folyton olvasgatsz!

- Mégis mi a francot tehetnék itt? Ez egy istenverte könyvesbolt! - alig vettem levegőt, miközben a képébe ordítottam. - Sőt most már egy alkalmazott nélküli könyvesbolt! Küldd el a kilépőpapírjaimat! Nagyon örvendtem!

Épp, hogy összeszedtem a cuccaimat, jó pár ott is maradt. Távozás közben úgy söpörtem végig a bolton, akár a hurrikán. Feldöntöttem a vázát is az íróasztalomon, amibe négyöt naponta friss virágot vettem az aluljáróban áruló nénitől. Meg sem várta, míg kilépek az ajtón, már hallottam, hogy a hátsó irodában egy munkaközvetítővel beszél. Akkor éreztem életemben a leginkább, hogy pótolható vagyok.

Mi lesz most velem? Oké, hogy nem szívtam Kriszt, de azért igazán nem szerettem volna ripsz-ropsz földönfutóvá válni! Tanácstalanul meredtem magam elé. Fogalmam sem volt, hogy mi legyen a következő lépés. Aztán eszembe jutott: akár összeköthetném a kellemest a hasznossal, vagyis a kutatásomat a jövedelmet is hozó munkával! Már este tíz is elmúlt, mire a számítógép elé kerültem. Rákerestem az ismerőseim között Nádai Szabinára. Már rég beszélünk, nem sokat tudtani róla, de annyit biztosan, hogy valahol

Olaszországban dolgozik és nekem ez elég is volt. Egyébként mindig is kedves lánynak ismertem, reméltem, hogy a segítségemre lesz. Begépeltem a mondandómat, majd gyorsan átolvastam, mielőtt elküldtem.

„Szia Szabina! Hogy vagy? Még mindig olaszban dolgozol? Érdeklődnék, hogy tudsz-e valami jó munkalehetőségről a közeledben. Ezer köszönet! Puszi: Rebeka”

Tűkön ülve vártam a válaszát, de hiába. Már éppen kezdtem belefeledkezni egy magazinba, mikor csipogott a telefonomon a Messenger alkalmazás.

„Szia! Ezer éve, te nő! Kösz, jól vagyok! Igen, még mindig. Felszolgáló vagyok Punta Sabbioniban az öreg nonnók örömére! Vannak, akik csak miattam járnak oda!”

Magam elé képzeltem az ébenfekete hajú lányt, akit az öreg bácsik esernyő méretű rózsacsokrokkaal ostromolnak és a képernyőre nevettem. De még nem válaszolt a kérdésekre. Megláttam ahogy három pont ugrál a kis ablakban, annak jeleként, hogy ír és egyre izgatottabb lettem.

„A Pescatore di Periében dolgozom. Nem olyan elit hely, mint a Castel Fiavon, de azért megjárja. Megkérdezhetem a főnökömet, hogy van-e betöltendő hely, de sok jelentkező szokott lenni. Bízd rám, bevetem a vonzerőmet!”

A nevetésem ezúttal kicsit erőtlenebbre sikerült, nem voltam száz százalékgig meggyőződve, hogy el is van intézve az állás. Azért rögtön válaszoltam.

„Ezer hála és köszönet! Kérlek írd, ha megtudsz valamit, tűkön ülök!”
„Az fájhat :D”

Még kuncogtam magamban egy utolsót Szabina válaszára, aztán lecsuktam a laptopomat. Tetszett az étterem neve: Gyöngyhalász. Persze ezt is jelnek vettem.

Szép márciusi idő volt Keszthelyen azon a szombat délelőttön, a madarak a friss levegőre hívogatták énekükkel az addig szobában kuksoló városlakókat.

Ez alól akkor én sem voltam kivétel. Miután a teraszon megreggeliztem, első dolgom volt, hogy felhívjam Izát.

- Na, szia! Hogy vagy? Nincs kedved kiruccanni egy kicsit? Sétálhatnánk egyet a Balaton-parton! Oké, akkor várlak! Pusszantás!

Mikor letettem a telefont, már előre somolyogtam magamban: tudtam, hogy ez mókás napnak ígérkezik. Untam már az egyedüllétet, de a négy fal közti kártyázást, meg társasjátékozást is - Olivér videojátékától pedig már kivert a hideg veríték. Már ki is találtam, mivel üthetjük el az időt: zsebemben szorongattam az anyámtól elcsent üres gyufásdobozt.

- Játsszunk Felelsz, vagy merszt? - szegeztem Izának a kérdést, miután kifogytunk az összes lehetséges témából. A gyufásdoboz egyik oldalára a „felelsz?“, másikkra a „mersz?“ kérdés volt írva.

- Oké.

- Pörgethetek én először? - kérdeztem.

- Igen.

Megpördítettem a gyufásdobozt, amely végül a „felelsz?“ feliratú oldalát mutatta felénk. Iza már elő is állt a kérdésével.

- Belezúgtál az öcsémbe, ugye? - Az arcáról nem akart lehervadni a vigyor.

- Na tessék, rögtön bele a közepébe! Talán egy fél hangyabokányit. De erről neki nem kell tudnia, világos?

- Persze, mint a csillagos éj!

- Na jó, jobb, ha most te pörgetsz.

Iza megpörgette a kis dobozkát és a „mersz?“ kérdést kapta.

- Hümm, hümm ...már ki is találtam egy neked való mókát. Látod ott azt a kopasz bodybuildert? Kérj tőle egy fésűt! - Már az utasítás kiadása közben majd megszakadtam a nevetéstől.

- Hát te nem vagy ép! Komolyan meg kell tennem? Ez annyira debil játék.

- Komolyan. De csinálhatod viccesen is! A fősulisok nem tartják debilnek ezt a játékot.

- Kac-kac! Honnan ismersz te fősulisokat? Na jó, jobb, ha nekiveselkedem! Hé, ne röhögj már! - szólt rám Iza, de ő maga is nevetett.

Végignéztam, ahogy átmegy az utca túloldalára, majd megáll a bodybuilder előtt. A férfi a kopasz fejét vakarta és elég morcos képet vágott. Alig tudtam lecsitítani magam.

- Na, hogy ment?

- Azt mondta, hogy vegyek be hülyeségcsillapítót, én meg neki, hogy szedjen hangyát bokszesztyűben. Mák, hogy ennyivel megúsztam. Ilyet többet nem vállalok be! Világos?

Már a hasamat fogtam a nevetéstől.

- Na jó, most te jössz és kíméletlen leszek! Nagyon durván kíméletlen! - a lány fenyegetően felemelte az ujját. - Fuss bele a Balatonba. Legalább három métert be kell vállalnod!

- Miii? Na nee! Ennyire nem pipulhattál be rám!

- De, de ennyire bepipultam, úgyhogy hajrá! Csináld!

- Hát jó, csinálom. De segítesz anyámnak a gyógyhúsleves főzésben, ha tüdőgyulladást kapok!

- Benne vagyok. Bár azon nem hiszem, hogy segít a húsleves ...Ne tépd már a szád! Gyerünk, fuss már bele!

Elővettem a lehető legmorcosabb arckifejezésemet, majd erősen összeszorítottam a szememet és belegázoltam a Balatonba. A víz úgy tizenöt fokos lehetett, úgy éreztem, mintha jégcsapok fúródának a testembe. Még egy istenverte száraz törölköző sincs nálam ...Pár másodperc után aztán dideregve szaladtam ki a vízből. Jeges fájdalomérzet öntötte el az agyam minden zugát a vízben, egy ravasz visszavágás mégis megfogant bennem még ott helyben, azokban a kínzó pillanatokban.

- Phö, huhh! Hrrr! - úgy ráztam meg hosszú hajamat a vízparton, mint egy mérges sellő, vagy inkább egy pulikutya.

- Na jó! Most valami kegyetlen dolgot kellene kitalálnom, de az agyhelyem is lefagyott, szóval nem futja többre ...Ott az a néni. Kérj tőle kétszáz forintot! Azt kell mondanod neki, sonkás szendvicsre kell, hogy megetesd a tamagocsidat.

Iza az égre emelte a tekintetét, s mindenféle kommentár nélkül elindult a néni felé. Öt perc sem telt bele, s már vissza is tért.

- Azt mondta, ne sonkás szendvicset vegyek neki, hanem kolbászt, azt a kutyák jobban szeretik.

- Azt hitte, hogy tamagocsinak hívják a kutyádat? - a hasamat fogtam a nevetéstől.

- Még két pörgetést engedélyezek! Egyszer te, egyszer én és slussz-passz! - morcoskodott Iza.

- Oké, akkor most nekem adsz feladatot. A „Felelsz?”-t pörgettem.

- Melyik színésszel csókolóznál a legszívesebben?

- Na ezt könnyebben megúsztam, mint a balatonos feladatot. Természetesen Johnny Deppel.

- Ó-ó, akkor már értem, miért tetszik neked az öcsém! A Neander-völgyiekre buksz!

- Hé, maradj már! - torkolltam le nevetve. - Ezért olyan feladatot, kapsz, de olyat! Remélem, bátorságot pörgetsz!

- Az nem bátorság, hanem „Mersz”!

- Jó, akkor legyen az! Tádám, Mersz! így legyen ötösöd a lottón! - Iza elismerést színlelt, és én ismét elkuncogtam magam.

- Mássz fel arra a magas fára!

-Ajjaj, az nem jó ötlet. Nem vagyok valami nagy fára mászó. És tériszonyom is van. Nagyon durván.

- Ne izélj már! Ha az őseid le tudtak róla mászni, akkor te is fel tudod küzdeni magad. Gyerünk, bátorság!

- Kac-kac. Oké, legyen, bevállalom.

Bal kéz a törzsre, jobb láb a törzsre. Rugaszkodás, aztán jobb kéz a fatörzsön, majd a bal is.

- Darwin büszke lenne rám! - kiáltott Iza, de mikor lenézett, már meg is szédült, így inkább a feladatra koncentrált. Végre elért egy erősnek tűnő ágat a magasban, ami valójában nem is volt annyira erős. Reccs. A pillanat tört része alatt a földön volt, előttem mégis úgy játszódtott le minden, mintha képkockánként lassították volna. Iza a hátán feküdt, a fájdalomtól nyögve, mozgásképtelenül. Eddig észre sem vettem azt a hatalmas kődarabot a földön, amire ráesett. A hatalmas fa törzse pont eltakarta az én szemszögemből. Úgy festett, akár egy sorsára hagyott marionettbábu.

- Jó ég. Jóságos ég!

Csak guggoltam ott mellette lefagyva, percekig. Aztán, mint aki akkor fogja fel a történetek súlyát, kapkodva a telefonomhoz nyúltam és azonnal a mentőket tárcsáztam. Hamarosan ki is értek, bár ezek a pillanatok is óráknak tűntek. Tudtam, hogy nem szabad a gerincsérülteket mozgatni. Iza nem volt eszméleténél. Pár perc múlva a mentősök, nyaki gerincgallérban és testét takaró vákuummatracba burkolták. Úgy nézett ki, mint egy furcsa kis földönkívüli.

- Meg tudod adni a szülei számát? - kérdezte a szikár mentős.

- Benne ...benne van a telefonjában. Inkább az anyját hívja, kérem!

- Rendben. Ül le ide és próbálj megnyugodni! Csigavér!

Aztán minden nagyon gyorsan történt. Izát a hordágyhoz szíjazták, én pedig már a mentőautó oldalülésén gubbasztottam. A barátnőm arca kissé meghorzsolódott, mintha egyik oldalra túl sok pirosítót tett volna a járomcsontot elfedő bőrére. Atya ég, de magas volt az a fa ...és Iza felmászott a tetejéig ...Több métert zuhant ...és az az átkozott kődarab ...Nem tudtam levenni a tekintetemet a nyugodtan fekvő lányról.

Elza már ott toporgott a kórház folyosóján. Valószínűleg már egy ideje el sem mozdult onnan, csak arra várt, hogy valakire rázúdíthassa kétségbeesését.

- Doktor úr, ugye minden rendben lesz vele? Mondja, hogy nem történt nagy baj!

- Hölgyem, egy gyors röntgen után többet tudunk mondani. - Azzal az orvos tovább is állt, szusszanásnyi időt sem hagyva az aggódo anyának.

A „gyors röntgen” utáni diagnózist Elza egy óra múlva hallgatta végig.

- Asszonyom, tudnia kell, hogy a gerincvelő-sérülések általában műtétek útján részben stabilizálhatók. Néhány hónap múlva sor kerülhet újabb műtétekre annak érdekében, hogy a lánya képessé váljon fogni, vagy felemelni a karját. Az operációval a meglévő izmok olyan helyzetbe kerülnek, amellyel nagyobb erejű összehúzóódásra lesznek képesek. Ez mindenképpen bizakodásra ad okot.

Elza minden volt, csak nem bizakodó. Ordításba torkolló zokogásban tört ki, amint a váróterem egyik székébe roskadt. Annyira mindennapos eset volt ez ezen a folyosón, hogy a járókeretben lépdelő, vagy épp tolókocsiban guruló betegek és ápolók is csak egy pillanatra fordultak felé. Aztán megpillantott a folyosón. Legszívesebben láthatatlanná váltam volna, de már ehhez is késő volt. Elza úgy nézett rám, mintha egy közeledő, halovány szellemet látott volna. Nem voltam biztos benne, hogy jó ötlet-e odamenni hozzá, de tudtam, hogy előbb-utóbb meg kell tennem.

- Elza, én annyira sajnálom ...- kezdtem, de nem tudtam folytatni.

- Sajnálod, persze, hogy sajnálod! Olivér biztos benne, hogy te voltál az ötletgazda. Figyelmetek kellett volna egymásra, de gondolom, neked csak a fiamon járt az eszed! Ezt sosem bocsátom meg neked hallod? Soha!

Az agyamat előntötte a vér, de azt még felmértem, hogy itt az ideje robbantani a verbális bombát.

- Persze, könnyebb engem utálni egy baleset miatt, mint az idióta férjedet, aki szántsándékkal tartja terrorban az egész családot!

Elza tenyere csattant az arcomon, majd pár pillanat múlva már vöröslő bőrömet fogtam. A jelenet olyan sebesen zajlott, akár a villámlás és a dörgés egymásutánja az éjszakai égbolton. Aztán Iza anyja sarkon fordult és eltűnt a folyosókanyarban, valahol a kávéautomata környékén, magamra hagyva egyre duzzadó büntudatommal. Nem eredtem utána. Feleslegesnek éreztem a magyarázkodást. Elza féltette az élettől Izát, tőlem pedig Olivért és most végre mindkét gyermeke sorsáért engem okolhat. Miért akadályoztam volna meg ebben, ha ez talán vigaszt nyújt neki?

Olivér fekete ingben, mobiltelefonnal a kezében úgy nézett volna ki, mint egy komoly üzletember, ha a haja nem lóg kissé a szemébe. Így azonban egy megtört árnyék volt csupán. Mire odaértem hozzá, már letette a telefont.

- Miért mondtad azt neki, hogy szerinted az én ötletem volt? Most boldog vagy, mert anyád utálhat valakit a történetek miatt? - úgy hadonásztam, mint egy őrült, de Olivér nem hátrált meg.

- Sajnálom, de addig nyaggattott, míg el nem mondtam az én verziómat. Egyébként meg, mint kiderült, igazam volt és nagy baromság, amit csináltatok. Ha én ott lettem volna, ez nem történik meg.

Rajtam volt a sor, hogy sóbálvánnyá dermedjek, és úgy bámuljak Olivérre, mintha szellemet látnék. Örökre az emlékezetembe véstem ezt a képkockát, mert ez volt az a pillanat, amikor idegenné vált számomra. A tragédia úgy vágott el minden kapcsolatot köztem és a barátaim között, mint olló a papírt.

2. fejezet

Mindennap többször is megnéztem az üzeneteimet, vártam, hogy jelezzon a telefon, de Szabina csak nem írt. Már- már letettem a dologról, mikor egy reggelen megjelent a képernyő sarkában a miniatűr profilképe. Azonnal megnyitottam a levelet. Bár elsősorban a napló miatt akartam utazni Olaszországba, mégis jóleső megnyugvás töltött el, amikor elolvastam a levelét.

Hali, bocs, hogy csak most ...A fejemet néha elhagyom a kanyarban, annyi a dolgom! Hihetetlen, mi megy itt Punta Sabbioniban! A főnök itt olyan gyakran variálja az étlapot, ahogy alsót cserél, mert szerinte „a vendég mindig az ismeretlent keresi”. Maximalista a „drágaság”, és nagyon oda kell tenned magad, ha akár egy halovány mosolyt is ki akarsz csalni belőle.

Ez a Szabina! Ha a száját bevarrnák, a fülén jönnének ki a hangok! - jót nevettem magamban, miközben tovább olvastam a kisregényét.

Egy jó pillanatában megemlítetted nekí és azt mondta, elkel itt még egy munkaerő a mosogatórészlegen. Különösen felcsillant a szeme, amikor meghallotta, hogy perfektiül beszélsz olaszul. Igen, tudom, most azt gondolod, nem úgy tervezted, hogy ilyen nyelvtudással a tényérokka fogsz bíbelődni, de hidd el, ez csak az elsőlépcsőfok és hamar feljebb juthatsz! E-mailben elküldöm, hogy milyen papírokat kell magaddal hoznod. Szóóóval pukkanhat az a pezsgő! De tudod, csak és kizárólag Gancia Asti!

A telefonomat is eldobtam, úgy ugráltam és kapálóztam örömömben. Szóval nem álmodtam ezt az egészet! Tényleg Olaszországba megyek! Igaz, hogy mosogatni, de kit érdekel? A lényeg, hogy el tudom tartani magam, amíg ott tartózkodom és remélhetőleg elég időt tudok szentelni a rejtély felgöngyölítésének is. Persze annyi dolgom lesz még ott! Már előre tervezgettem, hogy mit fogok csinálni szabadidőmben és a bakancslistám egyre bővült. Olasz szőlőt szüretelni, meztelenül a tengerbe futni, egy szuszra végigolvasni egy könyvet, jelmezballba menni, színes Vespán száguldani, részt venni a Dózse bálon ...Le is írtam ezeket egy papírra, hogy el ne felejtsem és

belecsúsztattam a még üres bőröndömbe, mégis igyekeztem tudatosítani magamban, hogy az elsődleges dolgom nem a munka és nem is a turistáskodás lesz, hanem az, hogy utánajárjak a naplóbeli szőrejtvénynek.

Aztán elővettem egy másik papírt és kifűjtam a levegőt. Olvastam egy cikket, miszerint a „titok” szót kettévehetjük és így nyer igazán értelmet. A két szó: „ti” és „tok”, ami a titok jelentésében annyit tesz, hogy ti előttetek tokba zárom a gondolataimat. Na igen, de mi van, ha úgy érzem, lassan kezdek túltelítődni ezekkel a „lenyelt” gondolatokkal? Elkezdtem papírra vetni mindent, ami magammal kapcsolatban eszembe jutott, de olyan kusza írással, amit valószínűleg más úgysem, vagy csak nagyon nehezen tud elolvasni.

Ebben az istenverte életben eddig mindig másokat hibáztattam azért, mert nem teljesültek az álmaim. A sorsot és Istent, mert apám túl korán hagyott itt, a munkaadóimat, pedig azok a munkahelyek nem passzoltak hozzám, anyámat, mert ő akkor sem kiabált velem, ha a lelkem fájdalmától ordítottam.

Ki akarok törni a megszokott közegemből. Azt akarom tenni, ami nekem jó és nem azt, amit a saját korlátáim rám kényszerítenek. Egyedül is meg kell tanulnom boldogulni. Szeretnék egy rendes munkát, de kezdem azt hinni, hogy az a különleges képességem, hogy a világ legegyszerűbb dolgait is bonyolulttá tudom tenni. Pedig csak arra vágyom, mint bármelyik másik fiatal felnőtt.

Nem akarom anyát egyedül hagyni és most lelkiismeret-firidalást érzek, hogy mégis megteszem.

Egy naiv liba vagyok, aki már akkor a menyasszonyi ruhát próbálná, ha valakitől kap egy szál rózsát.

Bánt, hogy anyám fontos dolgot titkol előlem Barna bával kapcsolatban. Miért nem bízik meg bennem? Miért nem tud megbocsátani neki? Miért zárkózik ennyire magába? Miért húzunk hárman háromfelé, sőt négyen négyfelé, ha a nővéremet is számba vesszük?

Lehet, hogy most valójában magam elől menekülök.

Eddig valószínűleg egy másik ember útját járhattam, mert a magaméhoz nem volt elég bátorságom. Talán az én utam egy ponton összefűződött Marie Antoinette-ével, most, hogy rátaláltam a naplójára. Lehet, hogy ez egy jel, hogy hamarosan valami csodás dolog fog történni. Talán a figyelmemet is sikerül elterelnem a segítségével. A baj csak az, hogy sok a „talán” és félek bevallani magamnak: hiányzik Olivér.

Lassan betelt a papír, pedig már hangyányi betűkkel írtam. A könnyeimtől itt-ott elmosódott a sötétkék tinta. Papírhajót hajtogattam belőle és még aznap éjjel a Duna-partra mentem. A folyóba tettem és némán néztem, ahogy a gondjaim ide-oda ringatózva, kissé bizonytalanul, de percről percre egyre távolodnak tőlem az ébenfekete víztükrön.

Hét év is eltelt, mire találkoztam Elzával - az incidens óta először és utoljára. A betegségének híre, a száanalom és a hit vitt oda, hogy ezúttal megbocsát, na meg az is, hogy talán nyújthatok neki egy kis vigaszt, szolgálhatok neki még pár szép perccel. Mint már jó néhányszor, most is elautóztam Izáék keszthelyi háza előtt, s megláttam a fekete Audit az udvarban. Mély lélegzetet vettem és csak aztán állítottam le a hatalmas ház előtt az autó motorját. Átverekedtem magam a bejárónőn, egy lépcsőn majd egy hosszú folyosón, mire megtaláltam a sok ajtó közül Elza rezidenciáját. Gondoltam, hogy ez lehet az, mivel az ajtó mellett két bekeretezett fotót akasztottak szögre: egyet a fiatalkori önmagáról - gyönyörű volt -, a másikon pedig Izabellát, ahogy Olivért ölelte. Ami azután történt, arra nem voltam lelkiileg felkészülve. Nem azt az embert pillantottam meg, akire számítottam, nem arra a látványra készültem fel, ami fogadott. Azt hittem, hogy Olivér lesz a nappaliban, de a bútoroknak és a cappucinoszínű falaknak csapódott a köszönésem. Beljebb merészkedtem még egy félhangos „Jó napot!” kíséretében és ezúttal egy nyugodt női hang adta a választ.

- Rebeka? Gyere a szobába, itt vagyok!

Elza erőteljesen mosolyogva feküdt az ágyban. Gyönyörű dús, félhosszú frizuráját tüsi haj váltotta fel, telt idomai elvékonyodtak. Valami meghatározhatatlan okból azonban nem tűnt egy perccel sem idősebbnek szememben annál a kimerevített képkockánál, mint ami emlékezetemben megmaradt, amikor utoljára láttam.

- Rebeka, tényleg te vagy az? - kérdezte, de bizonytalanság most sem érződött a hangjában. Majdnem olyan karakán volt, mint régen - csak most nem sürgött-forgott a hatalmas házban.

- Igen, én vagyok, de mi történt veled? - bukott ki belőlem a talán kissé illetlen kérdés, de Elza ezt nem vette rossz néven.

- Kicsit elfáradtam, de nincs semmi baj. Ül le ide mellém! - kérte. Elza zöld szemébe nézve Olivért láttam. Még nem hunyt ki belőle az a huncutul csillogó fény, amibe Olivér apja egykor beleszerethetett.

- Annyira örülök, hogy itt vagy. Mintha az angyalok küldtek volna!

- Ne butáskodj, Elza! - egyszerre nyugtattam magamat és őt is. - Persze, hogy itt vagyok. Sajnálom, hogy nem jöttem előbb, de...

- Ne sajnáld! Mindketten tudjuk, hogy erről nem te tehetsz. Kész csoda, hogy itt vagy! - kicsit úgy beszélt, mintha már rég a mennyországban lenne, a tudata mégis tiszta volt.

- Tudod, a saját betegségem döbbsentett most rá, hogy nem szabadott volna egy másik gyerekre haragudnom, amiért a lányom tolokocsiba került! Most már úgy érzem, mindent elrontottam, mert te igazán jó kislány voltál, ott lehettél volna Iza mellett a nehéz időkben és - letörölte arcáról a könnyeket - én voltam az, aki mindent elrontott, nem te. Ezt ne felejtsd el ...Féltettem a gyerekeimet és elsősorban nem is Izát, hanem Olivért Én ...én csak aggódtam, hogy hanyagolni fogja miattad a tanulást, egy nap pedig majd azzal állít elé, hogy vidékre költözik, hogy a közeledben lehessen, mert tudom, ez az ötlet már akkor megfogalmazódott benne. Félttem, hogy nem fogja azt elérni az életben, amit szeretne ...vagyis amit talán csak én szerettem volna ...Csak a legjobb pesti egyetemek és munkahelyek lebegtek a szemem előtt az én okos fiam számára! De hát melyik anya nem félti a gyerekét, nem igaz? - Nem tudom, hogy várt-e választ a kérdésére, ezért inkább hallgattam, de ő már folytatta is. - Most pedig én is megkaptam a kis leckémet az élettől. Ezt a leckét pedig úgy hívják, hogy rák. Mell, tüdő, vese, gyomor, agy ...az egész szervezetemben szétterjedt. Nem tudom, hogy képes leszek-e megbirkózni vele. Úgy érzem, felfal. Nem tudok semmit és ez a legrosszabb. Főleg az idővel vagyok rosszban. Fogalmam sincs, mennyi időm van még. Az orvosok persze kalkulálnak, de hogy Isten milyen sorsot szánt nekem, azt nem tudom.

Elza mindezt egy szuszra mondta el, mintha előre betanulta volna, vagy csak egyszerűen túl akarna lenni rajta, de úgy hangzott, mintha ezt csak nekem mondta volna el ilyen kétségbeesett részletezéssel. Ismét oroszlánként védte a gyerekeit, de ezúttal úgy tűnt, kemény ellenségre talált.

- Ne...! Ne. ...- nem jött ki egyéb a torkomon. Hogy is lehetne pont ez az életvidám nő a hibás? Hiszen csak jót akart a gyerekeinek. Kérnie sem kellett volna a megbocsátást, a feloldozást - eddig sem nehezteltem rá. Bár kis híja volt, hogy Olivér apjáról kérdezzem, inkább elharaptam a nyelvemet. Elég a fájdalom, amit Elza elvisel. A ki nem mondott szavak szorongatták, égették a torkomat, miközben néma ölelésbe burkolódva vigasztalt engem az utolsó stádiumban lévő haldokló asszony.

- Köszönöm a szép perceket! - suttogtam és a könnyeim makacsul folytak le az arcomon. Tudtam, hogy ezek a könnyek örökre nyomot hagynak bennem, akár a parányi esőcseppek, amelyek télen belefagynak minden apró repedésbe, s még egy hatalmas sziklát is képesek széttroncsolni.

Fél évvel később a könnyeim már a temetőben folytak, a sírjánál, miközben az Örökre szépek című dal szólt. Sok évvel ezelőtti emlék ez, de még mindig a fülemben cseng az énekes fájdalmasan gyönyörű hangja. A dallam és azok a percek örökre az emlékezetembe vésődtek, ahogy azt sem fogom soha elfelejteni, amikor a temetés előtt Elzát utoljára láttam a koporsóban. Bár a férje egy utálatos ember, mégis gondja volt rá, hogy az asszonyt igazán lehengető módon búcsúztassa el. A lélegzetem is elakadt, amikor megpillantottam őt a nyitott koporsóban, gyönyörűen kisminkelve. Rózsás arcbőrével, fodrászott parókájával olyan volt, mintha valóban csak aludt volna. Az arca és a kézfeje opálosan fénylett a viasztól, amint az egy gyönyörű hortenziacsokron pihent. A körmeim ugyanolyan franciamanikűr volt, mint amilyet régen anyámtól próbáltam már pár alkalommal kikönyörögni, de sosem engedte meg, hogy csináltassak magamnak. A koporsó belseje halványbarack és fehér színű rózsákkal volt kirakva. Ezt látva azon gondolkodtam, hányszor kaphat olyan felkérést egy virágos, hogy díszítsen ki egy koporsóbelsőt, vagy egy sminkes, hogy varázsoljon gyönyörűvé és étellel telivé egy elhunytat. Akaratlanul is a My girl - Első szerelem című film jutott az eszembe, pontosabban Vada apja, Harry, aki temetkezési vállalkozóként, otthonának pincéjében dolgozik és csinosítgatja a jobb létre szenderülteket. Na, jó, ott oké, hogy ezt csinálják, de ez nem Amerika. Bármennyire is gonosz Elza férje - gondoltam -, azért kétségtelen, hogy mindennek megadja a módját, ezzel együtt a végtisztességet is. Elzának és mikor a szertartás alatt láttam, hogy igazán, de tényleg le van törve, picit jobb emberré vált a szememben. Bár a szomorú ceremónia után részvétet nyilvánítottam a testvérpárnak, melyet köszönettel fogadtak, beszélgetésre az évek során azóta sem került sor. Ebben én is hibás voltam. Egyszerűen nem tudtam a kerekesszékekben ülő Izabella szemébe nézni. Úgy éreztem, ha ez megtörténne, abban a pillanatban bombaként robbanna fel a mellkasom a fájdalomtól. Egyre csak azon töprengtem, hogy jó ötlet-e felhívni Izát? Hogy találhattunk ki olyan idióta feladatokat a játékban, ami Iza bénulásához vezetett? Már évekkel ezelőtt bocsánatot kellett volna kérnem tőle. Igen, ez lenne a legfontosabb. Persze, nagyon izgat a naplóban talált rejtvény is, talán jobban is, mint kellene. De nem

járhatok folyton méterekkel a föld fölött! Folyton csak az járt a fejemben, mit fog szólni az anyám és a nagybátyám, ha kijelentem, hogy köszönöm szépen a fáradozást, de nem tartok igényt semmiféle lezsírozott állásra, sőt már fel is mondtam a könyvesboltban. Én bizony inkább nyakamba veszem a világot, vagy legalábbis valahogy mindenáron eljutok Olaszországig egy könyvben talált rejtvény miatt. Barátokkal, vagy nélkülük. Izával, vagy nélküle ...de jobb szeretném Izával. A tartózkodást, amit az idősök szerétéiből generáltak, a fiatalok vitték tovább: Iza és én. Szomorú örökség volt ez, lerakhatatlan teher, melyet csak tovább súlyosbított és mélyített a gyász. Az évek sem halványítottak az emlékeken, máig elszorul a torkom, ha Elzára és Izára gondolok. Hogy eltereljem a gondolataimat, kezembe vettem a naplót.

1773. augusztus 13.

Ma egész nap egyedül hajtottam egy kis kétkerekű kocsin, a kíséretem pedig hintán követett. Ez egy igazán izgalmas program volt!

1773. augusztus 20.

Már nagyon várom, hogy elmenjünk Párizsba! Királyatyácska ígéretet tett rá és tudom, hogy megtartja a szavát. Becsületes és tiszta szívű ember.

1773. szeptember 20.

Nagyon elnyerte a tetszésemet Párizs, A Saint-Ovide vásár pedig egészen egyedülálló! Magával ragadtak a kisfaházacskák, a kedves boltosok és a légtornászok, majomidomárok is teljesen elkápráztattak! Voltam egy csodaszép képkiallításon is. Remélem újra eljöhetek - nem is a vásár, hanem a nép szeretete miatt. A lakosok a legkevésbé sem rejtik véka alá a rajongásukat irántam és ez nagyon imponál nekem. Szeretem az országomat!

Másnap már másféle problémák is foglalkoztattak. Valahogy be kell adagolnom anyának az utazást. Itt az alkalom, gondoltam: jobb, ha minél előbb szembesülök a reakciójával. Az étkezőt megterítettem két személyre, olyan szalvétacsodát alkottam, melyet egy esküvőszervező is megirigyelne. Gondoltam, jó pont lesz, ha valami olaszossal rukkolok elő. A pizza szuper ötletnek tűnt, főleg, ha nem rendelek, hanem saját kezűleg sütöm. Kétféle feltétet eszeltem ki, egy tejszínes csirkését, mert anya azt szereti, és egy

paradicsomos, bazsalikomos pármái sonkásat, mert ez a pizza talán az olaszos ételek között is még olaszosabb.

- Micsoda? Olaszországba? - anya torkán túl gyorsan csusszant le egy csirkefalat. - És mi lesz az állásoddal?

- Ja, hogy azzal. Felmondtam - próbáltam olyan természetesen és magától értetődően tálalni, amennyire csak lehetett.

- Ezt nem mondhatod komolyan! Rebeka, ugye nem voltál ennyire meggondolatlan? És hol fogsz dolgozni?

- Nagyon is meggondoltam a dolgot. Van egy diplomám és egy cukrász végzettségem is. A nyelvet is jól beszélem. De lehet, hogy először mosogatni fogok. Valahogy kibekkelem a nehéz időszakokat és mindig keresem a jobb lehetőségeket.

- A földnek verhetnéd a fenekedet örömdben, Barnabás segítene neked új munkahelyet találni, az egyik irodából a másikba mehetnél, erre te megint a föld felett két méterrel repkedsz!

- Ez sem igaz. Autóval megyek olaszba, így röpködésről szó sincs.

- Ne pimaszkodj velem! Látod, ez a baj veled. Nem tudod tartani a szád.

- És még mi a baj? Mondd csak meg! - kezdtem felhúzni magam.

- Hogy nem élsz a lehetőséggel!

- Épp ellenkezőleg! Velence az én lehetőségem, érzem anya! Az a bizonyos itteni új munkahely pedig túl könnyen jönne. Ott szeretnék dolgozni és pont - húztam fel a szemöldökömet, és hogy ne kelljen anyám tekintetét állnom, közben kivettem a sütőből a másik pizzát, majd lendületesen a nagy kerek alátétre csúsztattam.

- Ezt értsem úgy, hogy nem élsz vele? Nagy szívesség ez Barnától - anya ezt úgy mondta, mintha egy verssort javított volna ki, amit helytelenül szavaltam el az iskolában. Nem értettem, miért áll ki most a nagybátyám mellett, miközben egyébként nem is beszélnek egymással.

- Na és mit fogsz majd csinálni, üzletről üzletre jársz, hogy alkalmaznak-e? Nincs is ott ismerősöd.

A világért sem várta volna meg, hogy válaszoljak

- Pont a maffiózók országába - anyám elővett még egy porcelántányért a konyhaszekrényből, s mikor becsukta a lehajtható ajtót, az ijesztően csattant egy nagyot.

- Könyörgöm, ebbe bele se kezdj! - miközben desszertvillát vettem elő a fiókból, úgy vontam meg a vállamat, mint amikor még kijavíthatóan szoktam

elsózni az ételt.

- Kincsem, ígérd meg, hogy ezt még meggondolod! Nagyon távol leszel az otthonodtól. Teljesen egyedül.

- Nem leszek egyedül. Ott lesz velem Szabina. Érzem, hogy ez az utazás előrébb visz engem.

- Egy utazás fogja fellendíteni a dolgaidat?

- Ki tudja! Ha hiszek benne, talán igen! - az utolsó szó csattanó ritmusára úgy csaptam az egyik villát az étkezőasztalra, hogy anyám elfelejtett levegőt venni.

Türelmetlenül vártam a vacsora végét, de azt talán még inkább, hogy kitessekelhessem a lakásomból és végre egyedül maradjak a gondolataimmal. A vacsora után mégis túlságosan magányosnak éreztem magam. Miért főbenjáró bűn, hogy kicsit ki akarok szabadulni ebből a mókuserékből? Anyám és Barna is azt szeretné, ha változtatnék az életemen, de még azt is ők akarják meghatározni, hogy milyen módon? Elképzelttem magam egy irodában ülve, körülvéve ilyen-olyan vesszőparipákkal és berögződött rossz szokásokkal megáldott vagy inkább megvert kollégákkal. A könyvesbolt előtt h at évet húztam le egy munkahelyen és mikor végül nem hosszabbították meg a szerződésemet, pár nap bosszankodás után már úgy éreztem, hogy én vagyok a világ legszabadabb embere.

Hirtelen indulattól vezérelve felnyitottam a laptopomat, és rákerestem Iza profiljára. Elszorult a torkom, mikor megláttam a barátnőm fotóit, amin tolókoksiban ül. Csupa olyan képet posztolt, amin kerekesszékes gyerekekkel kosarazik, akadályversenyeket tart, vagy egészséges gyerekeknek szervezett érzékenyítő programon vesz részt. Tudtam, hogy az iskolája külföldre is szervez táborokat, mégis leesett az állam, mikor tudatosult bennem, hogy jelenleg pont az egyik olasz szigeten, Ischián táboroztat. Minden összevág és minden kézenfekvő. És nincs vesztegetni való időm. Gondolataim eddig olyan meghatározhatatlanok voltak, akár maga a Szent Grál, mégis összeszedtem magam és a következő e-mailt írtam Izának címezve:

Kedves Iza!

Tudom, hogy ezer éve nem beszélünk és nagyon sajnálom, hogy eddig nem kerestelek, de azt hiszem nem volt hozzá elég erőm. Távol álljon tőlem, hogy kihasználjalak, vagy felbolygassam a rossz emlékeket, mindössze a segítségedet

szeretném kérni. Van egy könyv a tulajdonomban, amelyben egy ismeretlen személy különböző szavakat jelölt meg. Tudom, butaságnak tűnhet a dolog, de engem elkezdett foglalkoztatni, viszont már az elején elakadtam a kutatásban és úgy gondolom, egyedül nem jutok egyről a kettőre. Viszont úgy döntöttem, Velencébe utazom, mivel szerintem a szálak Olaszországba vezetnek. Láttam az interneten, hogy éppen ott tartózkodsz és örülnék, ha találkoznánk! Pár nap múlva mára *Fondamenta Delle Zattere* 14. szám alatt tudsz elérni. Nem szeretném ezt egyedül végigcsinálni egy idegen országban és szerintem együtt többre jutnánk. Egyébként azt tervezem, hogy munkát is vállallok odakint, számolva azzal, hogy hosszabb ideig is eltarthat a kutakodás. Ha annyira örült vagy, hogy segítesz nekem, ott megtalálász. Ha mégsem, biztosítalak, hogy én ezért nem fogok rád haragudni. Akárhogy is alakul, én minden jót kívánok Neked!

Üdv: Rebeka

Még hogy ő lenne örült, ha segítene? Én vagyok totál idióta! - gondoltam magamban mielőtt végre megnyomtam a küldés gombot, amin körülbelül már öt perce pihent az ujjam, a „csak még egyszer átolvasom” és hasonló egyéb kifogások és késleltetések miatt. Egyszerre éreztem izgalmat és megkönnyebbülést, de legfőképp kíváncsi voltam. Nem tudtam, csak reméltem, hogy rég nem látott barátnőm válaszol a levélre. Imádkoztam az égiekhez, hogy Iza kapható legyen egy kis kalandra. Ugyanakkor titkon kicsit féltem is, hogy az Izával való találkozás újra feltépi bennem a régi fájó érzéseket az Olivérrel való elválással kapcsolatban.

Még nem pakoltam el a táskáimat, de tudtam, hogy ezek az utolsó órák, hogy itthon, nyugodt körülmények között kézbe vehessem a naplót, ezért nem szalasztottam el a lehetőséget. Bevackoltam magam a fotelembe, felhúztam a lábam - ahogy szoktam - és a pillanat tört része alatt egy másik korba csöppentem.

1773. október 16.

Ma nyugodtan hajthatom álomra a fejem, hiszen jócselekedetet hajtottam végre. Miközben egy hintán hajtottam éppen vadászó férjem és csapata után, kétségbeesett emberek hadával találkoztunk. Azonnal megálljt parancsoltam a lovasnak, s akkor szembesültem vele, hogy egy szerencsétlenül járt kocsi hajtóját felöklelhette egy vadállat - biztosan szarvas - és szegény ember súlyos sérüléseket szenvedett. A férfi

feleségéhez szaladtam, aki félájult volt a soktól. Miután sikerült felfrissítenem és magához tért, nem győzött hálálkodni nekem és ódákat zengett arról, milyen jólelkű vagyok. Persze az arcom nem a csípős hidegtől lett rózsapiros, hanem a kedves hálálkodástól, mégis legyintve biztosítottam róla az asszonyt, hogy ezt bármely jóérzésű ember megtette volna érte - rangtól függetlenül. Boldogság tölti el a szívemet, mikor hálás népemre gondolok és tudom, hogy egyszer visszakapom majd azt a sok jót, amit értük tesztek!

1773. november 1.

Vegyes érzések kavarnak a népemben velem kapcsolatban. Mintha egy csodás fény sugar lennék, ám, az ő tükrükben mégsem úgy verődne vissza a fényem, ahogy szeretném. Azt gyanítom, hogy sokaknak nincs ínyére a szövetség Ausztriával, és megint másoknak személyes okokból fenntartásai vannak imádott osztrák hazámmal szemben, ezért nehezen fogadják el személyemet is. Az sem baj, ha meg kell küzdenem a szeretetükért. Szentül hiszem, hogy annál örömtelibb érzés tölt majd el, mikor elnyerem azt!

Szegény Marie Antoinette nem is tévedhetett volna nagyobbat! Gondolatban már Olaszországban jártam és bár a bőröndömbe még mindig nem pakoltam be, fejemben minduntalan rendezgettem utazással kapcsolatos gondolataimat, terveimet, programjaimat. Annyi helyet fel kell keresnem Itáliában! Például ahol Júlia állt az erkélyen szerelme után vágódva. Verona szépséges tereit, amelyek egyikén sétálva Shakespeare elképzelése szerint az utazni vágyó Valentin azt magyarázza jó barátjának, Proteusnak: „Ki otthon ül, nem nő túl otthonán.” Na és a Velencei kalmár, melyben Salarino reménykedik: „Kellő időben majd bátrak leszünk...” Úgy éreztem, most nekem is bátornak kell lennem, a kellő időben ...és a kellő helyen. Ott láttam magam előtt Mihályt Szerb Antal Utas és holdvilágából „[...] amint ott állt a San Vitale székesegyházban, a csodálatos, világoszöld tónusú mozaik előtt Ifjúsága oly intenzitással ütött belé, hogy elszédült, és neki kellett támaszkodnia az egyik oszlopnak. De csak egy pillanatig tartott, azután megint komoly ember lett.” Most éreztem csak igazán, hogy a könyvek tényleg a legjobb barátaim, s nem csak néma barátok, bőbeszédű tanácsadók. Igaz, nem csak nekem szeretnének jó tanácsokkal szolgálni, de mit tehet pár elsárgult papírlap, ha szavukat oly sokan nem értik. Néma, tudósok lettek mára a könyvek, bezárva saját

elméjükbe, arra kárhoztatva, hogy tehetetlenül nézzék végig a világ hanyatlását. Beszélnem kellett Barna bával.

Miután felhívtam, főztem két adag kávé, majd az asztalra tettem a csészéket. Neki egy cappucinót, nekem egy lattét, egyrészt mert tudtam, hogy Barna azt szereti, másrészt nem akartam, hogy az erős kávé még jobban felgyorsítsa szívemnek izgalomtól kalapáló ritmusát. Megszólalt a csengőm és ekkor már nem volt haladék. Barna bá lépte át a küszöbömet.

- Szia! - Óvatoskodva közeledtem hozzá, majd gyorsan megöleltem.

- Szevasz, kölyök! - hangzott a szokásos köszönés. - Mi volt ilyen sürgős?

- Semmi különös, csak úgy meglepődtem, mikor megláttalak a sütívásáron.

- Azt észrevettem. Olyan volt az ábrázatod, mint aki lidércet látott.

- Ne haragudj! Csak aggódtam, hogy anya is észrevesz. Ja, egyébként el akartam újságotlani, hogy jövő héten elutazom Olaszországba. - Ezt olyan könnyedén sikerült előadnom, mintha csak annyit mondtam volna, hogy átugrom a szomszéd vegyesboltba. Aztán akaratlanul is komolyabb hangnemre váltottam. - El akartam köszönni.

- Na, csak nem nyaralni mész?

- Á, nem, ez más. Úgy döntöttem, hallgatok rád és máshol vállalom munkát. Öhm ...Velence környékén.

Miután túl voltam a dolog oroszlánrészén, mogyorót raktam egy kis tálkába, hogy babrálás közben kicsit összeszedjem a gondolataimat. Barna bá azonban nem vesztette el a beszélgetés fonalát.

- Jesszusom! Nehogy rám kend! Még a végén mégis felhív anyád és rám rivall, hogy én tehetek az egészről. Én nem is ezt mondtam, hanem hogy - egyre kétségbeesettebben nézett rám - tudnék neked egy biztos helyet, itthon, a közelünkben, Pesten.

- Igen. És köszönöm a felajánlott lehetőséget, de úgy érzem, hogy hiba lenne élnem vele.

Tessék, gondoltam, ismét csalódást okozok neki. Ujjaimmal úgy szorítottam a csésze fülét, hogy féltem, véletlenül letöröm azt.

- Hát, ha te hibának véled, akkor semmiképpen ne élj vele! - arcán némi kisfiús sértődöttség tükröződött.

- Gondoltam jobb, ha idehívlak, bár jobban örültem volna, ha hármasban kávézunk, anyával.

- Édesanyád biztos nem lelkesedne ezért az ötletért - mondta lehajtott fejjel a kávéjának Barna.

- Hát, nem igazán. - Most legszívesebben azt kérdeztem volna: van bármi tipped, hogy miért? De tartottam tőle, hogy kínosan érezné magát, akárcsak anya nemrégiben. Viszont a felajánlott állás ügyében nagyon is lelkesedett. Végül aztán belátta, hogy a makacsságommal úgysem tud szembe szállni.

- Legyen, ahogy te szeretnéd! - lemondó mosolyt küldött felém, de eközben büszkeséget láttam az arcán. - Tiszta apád vagy, kölyök. A fene egye meg, ő volt ilyen maradatlan bitang! És anyád még csodálkozik, hogy ennyire szeretlek!

- Én is téged - mondtam mosolyogva, majd elkomolyodtam. - De más is van itt. A segítségedet szeretném kérni. Huhh, nem is tudom hol kezdjem.

- Mondjuk, az elején!

- Ugye emlékszel, mikor megkérdezted, hogy biztosan az antikvárium-e a nekem való hely? És azt is mondtad, hogy túl unalmas tevékenység ez egy fiatal lánynak.

A nagybátyám bólintott.

- Hát, úgy tűnik, a melő izgalmasabb, mint hittem. A kezembe akadt egy könyv, ami második ránézésre inkább napló. Nagyon úgy tűnik, hogy Mária Terézia lánya, Marie Antoinette írta.

Abban a pillanatban kiguvadt a szeme, ahogy félrenyelte a kávéját. Hosszas krákogás után kinyögte.

- Az lehetetlen!

- Én is így gondoltam. Aztán ahogy olvastam, már nem is tűnt olyan lehetetlennek. Utána néztem. A naplóleírás és a történelmi tények alátámasztják egymást.

- Én is elővehetném a legszebb írástudásom, vennék egy ódonná antikolt naplót és elkezdhetnék írni!

- Hát ez az! Ez ügyben kellene a segítséged! Te sok embert ismersz! Nem jártas véletlenül valamelyik ismerősöd a történelemben?

- Hát, véletlenül van egy történész barátom Milánóban. Mellesleg egyben régészkedik is.

- Pont Milánóban? Imádlak!

- Még nem mondta, hogy elvállalja! De ma este küldök neki egy e-mailt, aztán nyélbe üthetünk egy találkozót is. A lényeg, hogy addig úgy kell vigyáznod arra a könyvre, mint a szemed fényére!

- Ezt magamtól is tudom - legyintettem. - Köszönöm.

Egy pillanatig Barna bá tekintetén pihentettem a szemem, majd némán felálltam és megöleltem. Táncolva ringatóztunk, mintha nem akarnánk

elengedni egymást ebben az életben.

Mielőtt útnak indultam volna, anyához is ellátogattam, aki már jó ideje az első kerületben lakott. Az első és tizenegyedik kerület határán, a Gellérthegy tetején, a Citadellán álló szobor bölcs némaságban, rezzenéstelen tekintettel kémlelte az eget. A szellő ugyan kissé fújdogált, s bár úgy tetszett, mintha kőből készült ruhájába a szél pajkosan bele-belekap- na, ő felemelt kezében mégis ugyanolyan állhatatosan tartotta a pálmaágot, a győzelem és a béke jelképét, mint bármikor máskor az elmúlt évtizedekben. Ennek a csodának az alkotója Kisfaludi Strobl Zsigmond, aki szülővárosomtól nem messze, egy zalai kis településen, Alsórajkon született. Bármely nő megirigyelné Citadella korát, de kizárólag csak így, ráncok és ősz hajszála nélkül! Pedig nem lenne csoda, ha az évek során begyűjtött pár sokat tudó, rosszalló tekintet deret szőtt volna a hajszálaiba és ráncokat vésett volna arcára. Ugyanis az erődöt 1848—49-es szabadságharc leverése után a Habsburgok megfélemlítő erődként építették, hogy segítségével innen, a magasból megfigyeljék a lázongó magyarokat. A jóval később, 1947-ben készült nőszobor mégis a szabadságot hirdeti a legtöbb magyar ajkú számára. Mindig Gaál Erzsébetet képzeltem a szobor helyére, mert tudom, hogy Kisfaludi Strobl Zsigmond róla mintázta azt. A kezébe eredeti pálmaágot adott. Szinte láttam magam előtt, ahogy Erzsébet haját lengeti a ventilátorral kavart levegő, hogy úgy tessen, mintha a szél kapna a fürtjeibe, s láttam Zsigmondot is, ahogy mindeközben alkot. A szobornak voltak szebb, nyári napjai, olyankor napfényben fürdette az arcát. Máskor azonban, mikor esett az eső, úgy tetszett, mintha könnyek hullanának a szeméből, ám ekkor is büszkén az ég felé fordította tekintetét. Bár, lehet, hogy nem is az időjárás volt az oka a hangulatváltozásainak. Lehet, hogy Budapest lakóinak ügyes-bajos dolgai voltak Erzsébet számára ennyire megejtőek. Bár alapjában véve felfelé nézett, ki tudja, talán néha azért letekintett a földi halandókra, amikor senki nem vette észre azt a nagy sietségben. Könnyen megeshet, hogy mikor a könnye hullt, lélekben pont egy hajléktalan mellé kuporodott le együttérzőn egy aluljáróban. Az is lehet, hogy egy üzletembert kísért haza vigyázó tekintetével, hogy az estét már családja körében tölthesse. Vagy talán a háziasszonyt figyelte aggódva, vajon elbírja-e a nehéz szatyrokat hazáig, hogy ott aztán finom vacsora kerülhessen az asztalra a megvásárolt élelmiszerekből. Nem is beszélve a kislányról, akit talán nehéz iskolatáskája húzott vissza, de lehet, hogy rá hallgatott, mikor mégsem futott át olyan sietősen az úttesten a hirtelen felbukkanó autó előtt. Aznap többnyire az eget kémlelte, pedig, ha a

kellő pillanatban letekint, láthatta volna, amint anyu és én a közelében sétálgatunk. Ez alkalommal jól megnéztem magamnak a szobrot, elvégre ki tudja, mikor látjuk viszont egymást újra.

Úgy éreztem, eljött az ideje, hogy kérdőre vonjam anyát. Abban a percben mégis haboztam.

- Anya ...- kezdtem gyermeki félénkséggel. - Mi a probléma közted és Barna bá között?

Anya olyan értetlenül nézett rám, mintha azt kérdeztem volna, miért van éjszaka sötét.

- Miből gondolod, hogy probléma van köztünk?

Utáltam, amikor ezt csinálta. Mikor kérdésre kérdéssel válaszolt.

- Nem vagyok vak Sosem jön el hozzád. Mégiscsak a testvéred.

- Nos, a testvérek távolról is szerethetik egymást. Nem muszáj mindig együtt lenniük

- Mindig nem, na de soha? - Legszívesebben hangosan mondtam volna ki ezeket a szavakat még sok egyéb kérdéssel megtűzdelve. Miért csak a könyvesboltban és a saját lakásomon látogat meg a nagybátyám? Anya miért nem beszél Barnáról, s Barna miért nem anyáról? Miért nem regélnek gyerekkori csínyekről, kamaszkori szerelmekről, ahogy minden normális testvér? Ezek a kérdések azonban, úgy tűnt, jó időre megválaszolatlanul maradnak

Az Űri utca közel esett a Várkert Bazárhoz és a Halászbástyához, ahova külföldiek tömege látogatott el az év minden szakában, de legfőképp természetesen nyáron. Én is szerettem itt sétálgatni egyedül és anyával is, akinek persze már a könyökén jött ki a zajos városrész. A Mátyás-templom környékén valóban hemzsegték a kínai, olasz és német ajkú turistákat szállító taxik és egyszerűen nem lehetett úgy elmenni a templom előtt, hogy végül ne kerülj be véletlenül mellékszereplőként egy vadidegen ember családi fotóalbumába. A Szentháromság téren álló csupa csipke templom engem is mindig elbűvölt, pedig már milliószor láttam. Kisebb-nagyobb tornyai úgy emelkedtek az ég felé, mint egy-egy Istenhez szóló néha hangos, máskor halkabb fohász. Nem is tudnék máshol méltóbban búcsúzni a magyar fővárostól, mint ebben a templomban. Beléptünk az ajtón, majd keresztet vetettünk és a leghátsó padba ültünk. Ettől a perctől kezdve már kettesben voltam az Úrral.

- Istenem! Holnap nagy útra indulok, de bízom benne, hogy nem leszek egyedül. Te velem tartasz majd, figyelsz az égből és tudom, ha záport küldesz, akkor titkon türelemre intesz engem és minden napsugárral hálára tanítasz majd ...Mert azt hiszem, elfelejtettem, hogyan kell az apró dolgoknak örülni. Kérlek, vigyázz azokra, akiket itthon hagyok! Egy rejtély miatt indulok útnak, amit egy könyvben olvastam ...de tényleg csak emiatt vágyódom el? Vagy ezt csak magamnak hazudom? Te tudod, hogy az egész életem egy megoldandó rejtély. Érzem, hogy most egyedül kell meglegnem a boldogságom ahhoz, hogy később másokat is boldoggá tehessek. Már túlságosan megszoktam a magányt és néha már a magam számára is teher vagyok. Hogy okozhatnék így másnak örömet? Meg kell találnom magamban a jót Biztos ott van bennem. Kérlek, segíts, hogy megtaláljam! Ámen.

Keresztet vetettem, s láttam, hogy mellettem anya is így tesz. Egymásra néztünk és tudtam, hogy ő támogatja ezt az őrült tervemet is. Végtelen hála töltötte el a szívem, mikor kiléptem a templomajtón a fénybe.

Már régen örültem úgy e-mailnek, mint szombat este. A feladó Barna volt, az üzenet tárgya pedig ennyi: *A könyv*. Remegő kézzel kattintottam rá. Az üzenet velős volt

Mákod van. Elvállalta. Ölel: Barna.

3. fejezet

Ötéves voltam. Egy ideje már be mertem ülni a kocsiba anyával, legalábbis rövid távra, például az otthonunk és a temető között. Sokáig erre nem voltam képes apa autóbalesete miatt. Azon az októberi napon olyan erősen szorítottam anya kezét, hogy az ujjából kiszökött a vér. Nem is csoda, mióta rendszeres vendégei vagyunk ennek a temetőnek, történt már velem pár veszedelmes dolog. Nem sokkal apa halála után, ahogy a sírok közt lépkedtem, kis híján rám dőlt egy sírkő, melyet gondatlan gondozója kövekkel támogatott meg, hogy még ideig-óráig állja az idő próbáját. Emlékszem, ezután annyira hatalmába kerített a szédülés, hogy mikor öntözővízért mentünk, belebuktam a sekély víztartályba. Egy másik alkalommal ismét kéz a kézben sétáltunk a sírok között.

- Anya, Barna bá miért nem jött el a temetésre? - kérdeztem gyermeki naivitással, remélve, hogy őszinte választ kapok.

- Barna bá sajnos nagyon beteg volt. Ki sem tudott kelni az ágyból - felelte anya, de valahogy éreztem, hogy ez nem igaz.

- Anya, apa most hol van? - Már számtalanszor feltettem ezt a kérdést, ami arra engedett következtetni, hogy a kíváncsiságomat nem elégítették ki a korábban elhangzott válaszok.

- Apa a mennyországban van, kincsem - felelte századszor is kedvesen az anyám.

- Igen, Bianka is azt mesélte, hogy a szülei szerint nagymamája oda költözött. Azt is mondta, amit te: hogy nagyon messze van innen. Messzebb, mint a nap és a csillagok. Így szerintem én nem mostanában érek oda.

Anya egyszerre nem találta a megfelelő magyarázatot, majd pár pillanat múlva...

- Biankának igaza van - bólogatott, mikor odaértünk a síremlékhez. - A mennyország nagyon messze van, viszont ez a hely, ahol most vagyunk, az

eltávozott szeretteink emlékének örök földi lakhelye. Olyan, mint egy ország. Vagy inkább, mint egy város.

Míg Anya végigjáratta a tekintetét a temetőn, újabb kérdés érkezett tőlem.

- Mint egy város? Ezt nem értem.

- Pedig így van - bólintott ismét és kézen fogva megálltunk apám sírja előtt. - Látod? Itt apukád neve áll, alatta pedig az év, amikor a mennyből angyalként leszállt a földre és megszületett. A másik évszám azt jelzi, hogy mikor költözött vissza a mennyországba. Akár a mi házunk falán a házszám. Minden lakónak van egy ilyen táblája. Ugye milyen sokan vannak? És milyen jól megférnek egymás mellett!

- És miért nem láthatom őket? Miért nem láthatom apát? Miért bújik a táblája mögé? - faggattam csillogó szemmel.

- Tudod, ebben a városban mindenki olyan zárkózott! Nézz csak körül, senki sem enged be minket, hiába kopogtatunk akármelyiken - azzal megkocogtatta apa szomszédjának márvány sírkövét. - Úgyhogy emiatt ne is bánkódj! Akik elmentek ebből a világból, általában az emlékeinkben térnek vissza. Ott azonban a hét lakattal lezárt ajtókat is képesek kinyitni, és máris találkozhatunk velük!

Az arcom kissé felderült, s miközben a vázába helyeztem és gondosan, felnőttesen eligazgattam a friss virágcsokrot, arra gondoltam, hogy az én apukám biztosan mosolyogva köszönetét mond most a mennyből, hogy virággal díszítettem a házát. Azért mégiscsak meg kellett kérdezmem.

- Most akkor apát és Barnát is elveszítettem? Egyszerre?

- Nem, kicsim - felelte anya remegő hangon. - Barna itt van a közeledben.

- De nem akar eljönni hozzánk ...és te sem akarod, hogy eljöjjön!

- Hagyjunk egy kis időt neki, kincsem! - csitított, ám én megláttam a legmélyebből jövő szomorúságot a szemében. - Hagyj időt mindenkinek!

Hihetetlen, de a kezem sokszor mágnesként vonzza azokat a dolgokat, amire éppen szükségem van, vagy majd valamikor a jövőben kelleni fog. Körülbelül egy éve elmentem a Budán a zsbivásárra és persze elsősorban nem a használati tárgyak, faliszőnyegek vagy régi hangszerek érdekeltek. Egy idős férfi csak antik könyveket árult és a kezembe akadt A királyné nyaklánc Szerb Antal tollából. A borítóján Antoinette babarózsaszín ruhájában valóban úgy festett, akár egy mesebeli hercegnő. Anélkül faltam a sorokat a két ékszerészről

Boehmerről és Bassenge-ről, az ékszerimádó Marie Antoinette-ről és a hírhedt nyakékperről, hogy bármi célom lett volna vele. Akkor egyszerűen csak érdekelt. Most pedig, mintha az életem részévé vált volna a története. Belelapoztam a könyvbe, ami egykettőre újra magába szippantott. Fél óra múlva az anyósülésre tettem a Szerb Antal-féle könyvet és a naplót - Így már valóban felvérteztem magam. Készen állok.

Utazás előtt mégis újra kezembe vettem a naplót, mert tudtam, hogy egy ideig nem lesz időm olvasni.

1773. november 3.

Micsoda nap volt a tegnapi! A tizenennyolcadik születésnapomat annak rendje és módja szerint megünnepeltük az udvarhölgyeimmel és az udvar férfiúival. Az esti fényben csodáltuk a csillagokat, folyt a pezsgő, tánc közben a földbe fúródtak a cipősarkaink, és ha elfáradtunk, órákig kártyáztunk. Ágost kijelentette, hogy álmos, én azonban mindenképpen végig akartam nézni a napfelkeltét, igaz, addigra kissé már a fejembe szállt az édes bor. Mégis, a természet annál szebbnek, tündéribbnek tűnt nekem. Csak néztem, néztem a vízből kiemelkedő napot és olyan eszményi volt, hogy nem is voltam biztos benne, hogy ébren vagyok, vagy álmodom. Ez volt életem legszebb születésnapja. Persze ma reggelre már csak a romok maradtak a csodából. Amikor felkeltem iszonyatos fejfájásra ébredtem.

1774. január 31.

Sosem gondoltam volna, hogy a világ legvonzóbb férfijával az Operabálban fogok találkozni! A velem történtek inkább könyvbe illő jelenetként aposztrofálhatok számomra, mintsem valóságként. Az igazat megvallva, még most sem ocsúdtam fel. Ezt az estét örökké az emlékezetembe vésem. Odajött hozzám egy ismeretlen férfiú és beszélgetni kezdtünk, mintha mindig is ismertük volna egymást! Kissé váratlanul ért a közvetlensége, ugyanakkor meglehetősen imponáló is volt. Axel von Fersen gróf Svédország legősibb családjai egyikének sarja, aki - ahogy ő maga mesélte - épp egy körutazás végéhez ért, amely többek között Itálián és Franciaországon vezet keresztül. Micsoda művelt, sokat látott úr lehet! Minden bizonnyal köteteket tudna teleírni a különböző országok természeti adottságairól, kultúrájáról és Öltözködési szokásairól. Vajon látom még őt valaha?

1774. február 16.

Az elmúlt két hétben több bálon is részt vettem, többön láttam Fersen gróft is. Sokszor találkozott a tekintetünk, de igyekeztem úgy tenni, mintha nem ismerném fel. Ez a párizsi álarcosbál volt a legelegánsabb! A hatalmas termet gyertyákkal világították ki és kívül-belül szemet gyönyörködtető virágkompozíciókat helyeztek el. Persze elkísért a bálba Polignac grófnő is, aki nagy feltűnést keltett a férfiak körében gyönyörű vörös hajával. Elmesélte, hogy nemrégiben Szentpéterváron járt és megismerkedett egy orosz férfúval, bizonyos Dimitrivel, ám nekem egészen máshol jártak a gondolataim. A lábaim minduntalan elgyengülték, amikor találkozott a tekintetünk Fersen gróffal. Aztán odajött hozzám! A nevemet kérdezte, de nem árultam el neki. Valaki mégis megszólított ezután. Nem tudom, ki lehetett az, de így világossá vált a gróf számára, hogy ki vagyok én. Ám ekkor a férjem, fáradságra hivatkozva távozni akart és engem nemes egyszerűséggel hazavitt. Annyit még elmondtak az udvarhölgyek Fersenről a bálon, hogy nagy nőcsábász hírében áll. Istenem, nagy bajban vagyok! Hazafelé tartva is csak róla álmodoztam a hintóban, egészen hajnalig, míg nem hazaértünk. Azután is, a hálószobámban. A rabja lettem és ő talán nem is tud róla!

Úgy gondoltam, hogy hajnali egykor indulok el otthonról kocsival, de nehezemre esett erre a kis időre is megválni a naplótól, ezért most az éjjeliszekrényemen pihent. Hihetetlen: Antoinette Fersen rabja lett, én pedig a naplóé? Korai lámpaoltást terveztem, ehhez képest kilenc órákor, miután letettem a gyöngyös könyvet, még nyitott szemmel forgolódtam az ágyban. Mindig is szerettem ezt a várakozással teli izgalmat az utazás előtt, és az esti meleg sem hagyott aludni. Bár kocsival mentem, nem voltam időhöz kötve, mégis folyton a telefonomat nézegettem azt számolgatva, mikor szólal meg végre a hét-nyolc ébresztő közül az első, melyeket szokásomhoz híven - biztos, ami biztos - ötperces eltérésekkel beállítottam. A szobában már ott sorakozott két bőrönd és egy kezitáská. Még nyitva voltak, mivel ismerem magam: tudtam, hogy az utolsó utáni pillanatban úgyis eszembe ötlük, hogy valami létfontosságú dolgot még nem pakoltam be a táskákba, pedig mindent kipipáltam az egy hete készített és azóta folyamatos bővítésre szoruló listán. Így is körülbelül húszpercenként felugrottam az éjszaka közepén és elraktam a táskámba még egy parfümöt, betettem a kocsiba egy jobb térképet, ellenőriztem a személyi okmányaimat. Végül este tíz körül szenderedhettem el, és mikor 23:00-kor csörgött a telefonos ébresztő, úgy éreztem, mintha csak tíz percet szundikáltam volna.

Mégis időben indultam, sőt a tervezettnél még előbb is: percre pontosan 00:15-kor csuktam be a kocsim mögött a nagykaput. Indulás előtt még felpillantottam az égen gyülekező csillagsokadalomra, melyek mintha alakzatokba rendeződve igyekeztek volna az éberebb földieknek üzeneteket hagyni. Ekkor beugrott, hogy néha, kislánykoromban éjjel kiszöktem az udvarra, és a fűvön fekve kerestem az égen a repülők villogó fényét a csillagok között. Olyankor én is mindig pont olyan messze vágyódtam. Eszembe jutott Olivér is, ahogy egymás mellett hevertünk a fűben a sötét eget bámulva és kicsit elszorult a torkom. Hogy közel legyen hozzám, az anyósülésre tettem a naplót, majd ismét felvettem, hogy indulás előtt még egyszer átforgathassam, hátha elkerülte egy jelzés a figyelmemet. Ekkor megláttam egy rajzot a nyolcvanhatodik oldalon, amit eddig századik lapozgatásra sem vettem észre. Egy kézzel rajzolt órát grafitiszürkére satírozva, melynek óra- és percmutatója pontosan délután öt órát mutatott. Mellette pedig egy napocskát, amelynek föld felé mutató sugara helyett egy lefelé mutató nyíl állt. Azt okoskodtam ki az egészből - bár lehet, hogy tévesen -, hogy ez a jelzés lefordítva: délután öt óra. Ekkor lesz hát július huszonegyedikén a találkozó? Mindenesetre egy színes ragacos kis jelölőcetlit biggyesztettem a lap felső oldalára. Mikor az M7-esre hajtottam, Szlovénia felé vettem az irányt. Ez az út több órát vett igénybe, de megérte, mert ismerős látvány fogadott: errefelé többször jártam, amikor anyával és a nővéremmel átruccantunk Lendvára és Ptujba kisiskoláskoromban. Egy ideje néma csendben utaztam, fél óra múlva azonban meguntam a dolgot és elkezdtem válogatni a rádióállomások között.

*„My tea's gone cold I'm wondering why I Got out of bed at all
The morning rain clouds up my window And I can't see at all”*

Nagyon szeretem Didót, de ez a dal elég depressziósnak hatott, voltam már én is abban a helyzetben, amiről a dal szól: mikor nem akartam kilépni a szobából, s csak ültem az esőtől bepárasodott ablak előtt. Most azonban valami vidámabbra vágytam, így hát továbbkapcsoltam.

„Újra nyit a Bodies kiállítás, 2019. augusztus 10-étől láthatják az érdeklődők a mintegy kétszáz preparált testet és emberi szervet...”

Ez sem túl vidám téma. Ismét átkapcsoltam egy másik állomásra.

„Autóbaleset történt Tata bevezető szakaszán, senki nem sérült meg...”

Na jó, inkább hagyjuk. Nem szoktam elkapcsolni a hírekről, de ma csak jó dolgokat akartam hallani: vagy a vidámság zaját, vagy a nyugalom csendjét. Beraktam Máté Péter cédéjét és egyszerűen örültem a gondolatnak, hogy majd külhonban is magyar szót, éneket fogok hallani. Valahogy most mégsem a zene foglalkoztatott Gondolataim Olivér körül forogtak, ahogy egyre távolodtam tőle. Bár évek óta nem láttam, a gondolat, hogy nemcsak napokban, években, hanem már kilométerekben is nő a közöttünk a távolság, kissé megnyugtató, mégis kettős érzésem volt. Biztonságot nyújtana egy idegen országban, ha mellettem lenne valaki, akit már régóta ismerek, de Olivérrel talán kifejezetten jól tesz nekünk a közelség hiánya. Így legalább nem fogok ismét csalódni benne.

Átszeltem egész Szlovéniát Muraszombattól kezdve Mariboron és Ljubljánán át. Úgy döntöttem, nem megyek rögtön Goriziába, ahol átjuthatnék a határon. Az „Ez majdnem szerelem volt” című dalnál maximumra tekertem a hangerőt - minden alkalommal így teszek, holott már vagy ezerszer hallottam - és hangosan énekeltem a kocsiban. Ez jó szokásnak bizonyult, ugyanis a kitartó daloláshoz kösönhetően teljesen éber lettem. Egyedül azt bántam, hogy éjszaka autóztam át ezen a csodás országon. Postojnán megálltam egy benzinkútnál, ahol végre friss kávéit ihattam. Itt aztán pezsgett az élet. A kúton csoportosuló turistabuszok egészen biztosan a cseppkőbarlanghoz igyekeztek s ezek a kirándulók minden bizorrral időben szerettek volna érkezni a látványossághoz: már hajnali öt órákor helyben voltak. Egy szőke hajú lány barátónőjével beszélgetett. Sárga felsőt és farmernadrágot viselt, kezében kávéspoharat tartott. Mellette egy idős férfi majszolta imént vett szendvicsét. A mosdóknál természetesen hosszú sor állt, ha üresedést támadt a férfirészlegen, a nők gyorsan sort váltottak, nehogy túllépjék a tizenöt perces buszvárakozási időt. Idegen beszédet hallottam mindenhol, mégis mosolyt csalt arcomra ez a pezsgő éjszakai multikulturális élet.

Utoljára gyerekkoromban voltam Velencében, jóval apa halála után. Anya buszos kirándulásra vitt engem és nővéremet a karneválra. Hosszú, fárasztó, de csodákkal teli út volt! Láttuk a halpiacot, melyet meg lehetett találni az orrunk után menve. Polipok, rákok, nagy kardhalak és kagylók várták már mozdulatlanul, jégkockák között fekve a vásárlókat a Mercato di Rialtón. Napközben a turisták válogattak a tenger gyümölcsei közül, hogy a padlón landoló maradékból késő délután már a sirályok falatozhassanak. Az álarcosok kavalkádjában mesevilágban éreztem magam és tudtam, hogy egyszer

visszatérek erre a helyre. Elbűvöltek a komoly vagy éppen vicces maszkok mögé bújt, Napnak, Holdnak, csillagnak, udvari bolondnak öltözött olaszok. Felcseperedvén, nosztalgiából utánaolvastam a karnevál történetének, ezért tudom, hogy a maszkokat nem csak ahogy esik, úgy puffan felfogással készítették, segítségükkel a régi társadalmi hierarchiát is szépen tudták érzékeltetni. A maszkok között ugyanúgy helye volt Arlecchinónak a vidám, tarka kockás ruhába bújt bohócnak, a probléma és a butaság jelképének, mint a gazdag és okos, épp ezért magas lovon ülő, horgas orrú Dottorénak.

Az évekkel ezelőtti karneválon anya a nővéremnek egy lila bársony bohócsipkát vett, a sapka hat lelógó füleinek végein apró csengettyűk lógtak. Én egy álarcot választottam. Fekete, fehér és barna foltos szőrmeabátot viseltem s mikor feltettem az álarcot, megjelenésem nagyon érdekes összehatást keltett. Három éles emlékem volt: a halpiac addig soha nem látott sokfélesége; mikor a felnőtt, olasz álarcosokkal fotózkodtam; és amikor más turisták azt hitték, hogy én is vérbeli olasz vagyok és velem akartak fényképezkedni.

Aztán hirtelen bevillant, mikor Barna bá beállított, s a házunk előszobájában könyörögni kezdeti anyának. Hangja valódi kétségbeesést tükrözött.

- Hadd tartsak veletek ...Tudod, milyen fontosak nekem a lányok! Meghívnám őket egy sütire.

- Nem szolgáltál rá, hogy velünk gyere - anya hangja nyugodt, de kíméletlen volt.

- Tudod, hogy nem akartam, hogy így alakuljon.

- Nem akartad, de tettél róla. Sétálni szeretnénk a lányokkal a parkban. Jobb, ha most mész.

A szobám ajtajából figyeltem, ahogy nagybátyám lehorgasztott fejjel kilép a bejárati ajtón. Sosem láttam még olyan szomorúnak. Úgy festett, akár egy vereséget szenvedő középkori hadvezér a csata után.

Mire előhívtam ezeket a halvány emlékfoszlányokat, az utolsó csepp kávé is elfogyott. Úgy döntöttem, a reggelt Postojnán várom meg, ha már egyedül utazom és senki nem mondja meg nekem, merre tekerjem a kormányt, gondoltam, belefér egy kis kitérő. Kuckósan berendeztem kis kocsim hátsó belső terét: plédet terítettem az ülésre, két párnát is hadba fogtam, s körülbelül tíz perc múlva az egyikre ledőlve, a másikat pedig a karomban szorongatva szundítottam el.

Az ébresztő túl hamar megszólalt. Kissé elmacskásodott tagokkal ébredtem, s első dolgom volt, hogy megmosakodjak és fogat mossak a benzinkút mosdójában. A második pedig az, hogy felhívjam anyát, aki már biztosan nagyon aggódott miattam.

- Jó reggelt, anya! Felébresztettelek? Igen, igen, kialudtam magam. Nem, még nem kávéztam, de fogok ...Most Postojnán vagyok, megnézem a cseppkőbarlangot, ha már erre járok! Rendben, óvatosan vezetek. Te is vigyázz magadra otthon!

Leteszem, mert ez drága lesz! Majd írok sms-t! Hamarosan találkozunk! Te is nekem. Puszi.

Mosolyogva tettem le a telefont. Most, hogy hallottam anya hangját, már nem éreztem magam olyan egyedül a világban. Már most hiányzott az isteni húslevese, amit gyerekkorom óta imádtam és amibe a tyúk majdnem minden része belekerült, kis türelemmel és anatómiatudással egy ebéd után a maradék csontokból bárki ki tudta volna rakni a madár csontvázát. Beültem a kocsiba és a gázra léptem. Könnyen odataláltam a barlanghoz: hosszú kocsisor vezetett oda. Először a Predjama várkastélyt kellett megtalálnom, melyet azonnal felismertem: a monstrum ugyanis ma is egy százhuszonhárom méter magas szikla közepén áll. Ehhez még csak hasonlót sem láttam soha, a szokatlan építészeti kincs teljesen lenyűgözött. Miután készítettem pár fotót, felkerestem a híres Postojnai cseppkőbarlangot is. A föld alatti világ királynője teljes díszében felénk szerezve, mintegy menyasszonyi ruhában várt. Hófehér cseppkövei hatalmas oszlopokként nyúltak a magasba, melyeket egy részben barlangi vasúton ülve, részben pedig séta közben csodálhattam meg a többi turistával. Lenyűgözött ez a tündérország, azonban kénytelen voltam tovább indulni, ha tartani akartam az ütemet. Miután átszeltem egész Szlovéniát, s ez idő alatt megálltam vagy öt benzinkúton, szundítottam a kocsimban negyedórát, valamint megcsodáltam Postojnát, végre átléptem a szlovénolasz határt, majd nem sokkal később Triesztbe értem. A kikötőváros romantikus korokba repített. Nem bírtam ellenállni a csábításnak: látni akartam látni a Miramare-kastély isztriai márványból készült hófehér falait. A 19. századi romantikus stílusú palota díszkertjében sétálva persze maga felé húzott a strandmágnés: a tengerpart felé vettem az irányt. Innen nézve volt csak igazán mesébe illő a látvány! A parti sétányt méterekig magasló sziklák övezték, melyek közül egyik-másik tetején sirályok trónoltak. Az egykori lakóinak, Miksa főhercegnek és Sarolta belga királyi hercegnőnek az emléket őrző

kastélynak kimondottan „jól állt” a tengerpart. Az olasz kikötővárosban sétálva mókásnak találtam a Maria-Theresienstadt, és a mai Borgo Giuseppino, régen Josephstadt elnevezéseket - a magyar Terézvárost és Józsefvárost ugyanis pesti lányként már jól ismertem. Megnéztem az „ecetből született házat” a San Lazarro utcán, melyről az a monda járja, hogy az építető a munkálatok kellős közepén nem jutott elegendő vízhez ahhoz, hogy az építkezés folytatódjon. Valakinek azonban az az ötlete támadt, hogy a vizet akár ecettel is helyettesíthetnék. Ezért egy borkereskedőtől ipari mennyiséget vásároltak, majd azt a kötőanyagként használt habarcshoz keverték víz helyett. A mustársárga épület nem lógott volna ki az antik házak sorából, ha a felső részén lévő függőnye nem kőből lett volna. A homlokzaton egy felirat állt: Aedes anno MDCCLXXI ob aque inopiam aceta absoluta, vagyis: Épült 1771-ben víz hiányában abszolút ecetből. Nos, az ecet abszolút volt, ez az eset pedig abszurd, de épp csak annyira, mint az általam imádott olaszok gondolkodása egy magyar ember szemszögéből.

A karcsú hajókkal övezett városi csatornaparton sétálva úgy éreztem, hogy Velence egyik legszebb előszobájában vagyok, s már alig vártam, hogy végre a főterembe léphessek. Ehhez azonban - mivel Triesztbe csábultam, s így kitérőt tettem - vissza kellett autókáznom Goriziába. Mindezt cseppet sem bántam, már csak Trieszt és Gorizia bája miatt sem.

Gorizia, az Isonzó és a Vipava folyó völgyének találkozásánál fekvő dombos, lankás tájjal büszkélkedő megkapó kis város. Erre utal tulajdon neve is, mely „kis hegyet” jelent. Megint engedtem a csábításnak - részben azért, mert már bizsergett a hátsóm a sok üléstől - és elzarándokoltam a goriziai várhoz, melyet a Leopold-kapun keresztül lehetett megközelíteni. Bemerészkedtem a várhoz tartozó kis kápolnába is, melyet egykor Szent Bertalan tiszteletére építettek, falait számos reneszánsz freskóval díszítve.

Aztán megint gyorsan szaladtak velem a kilométerek, főleg, hogy az eszem ismét egészen más felé járt. Egy út menti tábla fotókiállítás megnyitóját hirdette. A semmiből bukkant elő az érzés és máris a sírás fojtogatott. Egy szempillantás alatt a régi feldíszített nappaliban találtam magam. Anya csinált mindent. Kivágta a papírfigurákat, haloweeni tök, meg gyertya formájút és damillal felakasztotta mindet. Akkor jött szokásba Magyarországon is a halottak napját bohéman ünnepelni és úgy gondoltam, ennyi erővel már haloweeni házibulit is tarthatok Persze csakis felnőttesen. Anyám létrán egyensúlyozva dúdolta a Dancing Queen-t.

- Anya ...ugye ezt most nem gondolod komolyan? Tizenhat vagyok.

- De nagyon is komolyan gondolom! Egy tizenhat évesnek jár a pompa, Halloween idején is.

- Olyan lesz, mint egy babazsúr, de komolyan! - motyogtam halkán, de mosoly ült ki az arcomra.

- Hamarosan itt lesznek a vendégek! Öltözz át, kincsem!

Amint szótlánul engedelmeskedtem, már valóban szállingóztak a meghívottak, én azonban nem rohantam egyből vissza, hogy üdvözljem őket. Hatásos belépőt szerettem volna: én a Halott Menyasszonynak öltöztem, fekete ruha és fátyol volt rajtam, az arcom pedig hamuszürkére volt festve. Elképzeltem, ahogy szép ruhába öltözve, frissen bodorított frizurával libbenek le a lépcsőn, mintha nemcsak pár diáklány, hanem az egész világ az én bulimat, az én jelmezemet csodálná. Még torta is volt a bulin, nem is egy, hanem kettő - persze anyának köszönhetően. Lassan mindenki megérkezett. Mikor anya a második tortát is letette az asztalra, én pedig pár tányér sós süteményt raktam oda, megszólalt a csengő.

- Ki lehet az? Egy meglepetés vendég? - a hangom izgatottan csengett. - Nem hívtam több vendéget.

- Biztosan nem hívtad meg Johnny Deppet? - viccelődött kacsintva az anyám.

- Tutira Ollókezű Edwardnak öltözne! - lelkesedett Linda, az egyik osztálytársam.

- Mindjárt meglátjuk - anya izgatott mosollyal az arcán indult el az ajtó felé, majd mégis visszafordult.

- Köszönts inkább te a vendéget, biztosan hozzád jött!

Olyan hévvel indultam az ajtó felé, mintha legalább több kilométer futásra készülnék, s amint kinyitottam, szinte kitéptem a keretéből. Akkor azonban olyan döbbszerű képet vághattam, mintha bizony egy kőfálnak ütköztem volna.

- Barna bá? - csak ennyit bírtam kinyögni, bár ezt sem kellett volna, anya ugyanis ott is termett a helyszínen és kérdés nélkül folytatta a barátságatlan kérdéssort

- Hát te meg mi a fenét keresel itt?

- Flor, kérlek ne legyél pipa. Csak...csak egy percet adj, légy szíves és aztán küldj el! Rebekához és Emmához jöttem.

Igyekeztem úgy tenni, mintha nem hallgatóznék, de a szemem sarkából Emmára néztem és láttam, hogy a nővérem is megmerevedve figyeli az

eseményeket.

- Ha hozzájuk jössz, akkor hozzám is, márpedig én nem látlak szívesen. Anya egyszerre próbált kigyóként sziszegni és anyatigrisként távol tartani minket a nagybátyánktól.

- Ebből nagy baj lesz - tátogta nekem címezve Emma és én még csak bólogatni sem bírtam.

- Remélem, nem ittál egy istenverte kortyot sem, különben....

- Nem ittam, nem ittam, nyugi - csitíttatta Barna anyát. - A testvéremnek nem hazudnék. Három hete egy kortyot sem.

- Anya, kérlek, engedd be! - sűgtam oda neki az ajtó mögül kétségbeesve. - Mindenki előtt beégetsz!

- Tudom, hogy Halloweenkor nem szokás, de ajándékot hoztam! Oda sem adhatom? - ütötte tovább a vasat a nagybátyám. Anyám válaszul jóformán kitépte a kezéből az ajándékdobozt és az ajtón kívülre terelte Barnát.

- Jó éjszakát! - mondta ellentmondást nem tűrő hangon, majd az ajtót kulcsra zárta. Odajött hozzám, hogy átadja Barna bá ajándékát, amire egy ideig csak sóbálvánnyá dermedve bámultam. Aztán csigalassan átvettem tőle.

- Ez de fura volt! - sűgta oda Hédi Annának nagyon halkán, mégis, mikor meghallottam éreztem, hogy az arcom szinte lángra kap. Még szerencse, hogy a falfehér arcfesték valamelyest eltakarta a szégyenemet. Merci véleménynyilvánítása kicsit oldotta a feszültséget.

- Milyen jó fej a nagybátyád! Én még sosem kaptam Haloweenre ajándékot csokin kívül!

Ez volt életem leghosszabb és legfurább bulija. Alig győztem kívánni, hogy lefekvéskor végre kibonthassam az ajándékot. Nem akartam hinni a szememnek: a nehéz dobozban egy fényképezőgép volt, nem is akármilyen! Egy Minolta Dynax 505 si super! Amióta elkezdtem fotózni, csakis erre vágytam! A lencsevédő tokon pedig egy halálfej díszelgett. Isten tudja, honnan szerezhetett ilyen - szó szerint - szuper masinát! A géphez egy fotóalbum is tartozott tele közös képekkel apáról és Barna bárói. Egy kártyát is csatolt hozzá: *„Élj a pillanatnak és tedd örökké a mulandót: nincs ennél hatalmasabb művészet! A holtakat nem tudjuk felébreszteni, de emlékeket teremthetünk a tiszteletükre. Minden alkalommal, mikor ránézel apád fotójára, életre hívod őt és egy pillanatra legyőzheted a halált Boldog Halloweent! Szeretettél: a Te Barnád.”*

Úgy véltem, már tényleg nincs sok hátra az autókázásból, megteszem a maradék utat amilyen gyorsan csak lehet. Már épp egy jesolói parkolóban álltam, s lapos pislogásokkal próbáltam élesíteni látásomat, ha már a kávé nem hozta meg a várt hatást. Fejemet kissé megráztam, mielőtt elindultam, és pont egy pillanattal azelőtt vettem észre a fekete Lanciát, mielőtt nekitolattam volna. Persze rögtön olyan éber lettem, mintha hat ristrettót gurítottam volna le, de akkor már megtörtént a baj. Az események innentől gyorsan peregték pár pillanattal később egy magas, kreol bőrű férfi szállt ki a guruló csodából. Fejét kissé előrehajtva kezével elfésült pár ébenfekete hullámos tincset s csak azután rázta meg az amúgy is remegő kezemet.

- Jó estét, Signora! A nevem Alessandro Mondì. Önt hogy hívják?

- Rebeka - válaszoltam tétova mosollyal. - Rebeka Bársony.

- „Bárson”? - kérdezett vissza az olasz.

- Igen. Bársony olaszul annyit tesz: „velluto”.

- Ó, úgy látszik, nem csak a hölgy varázslatos, hanem a neve is...

Éreztem, ahogy menten elpirulok a dicséret hallatán, de próbáltam a hirtelen kialakult kis katasztrófára koncentrálni, ezért gyorsan elfordítottam a férfiről a tekintetemet. Kár volt a gőzért: Alessandro gesztenyebarna szemének színfoltjai már beleégtek a retinámba. Mint minden nő, én is képes vagyok a szemem sarkából a pillanat tört része alatt megfigyelni minden apró részletet. Persze nem kerülte el a figyelmemet az arcán lévő sebhely sem, de próbáltam nem megbámulni, vagyis úgy tenni, mint akinek mindez fel sem tűnik. A férfi épp az autó motorháztetőjére hajolva töltötte ki a kárbejelentő papírokat, mivel rendőrök nélkül szerettük volna elintézni ezt a kis ballépést. Elővette Parker golyóstollát, ami körülbelül a legdrágább estélyi ruhám árát tehetné ki, majd lendületes kanyarításokkal kitöltötte az ívet. A parfümje talán Armani lehetett, mindenesetre valamiféle narancsos-fahéjas illatvilágú, ezek az aromák mindig is a gyengéim voltak. Teljesen az illat hatása alá kerültem. A pillanat tört része alatt történt minden, ahogy a koccanás is.

- Megadná a telefonszámát? - ajánlottam fel hirtelen olaszul, majd szinte védekezve hozzátettem - a baleset miatt.

- Ennél rosszabb eset is történt már velem. - A férfi eleresztett egy félmosolyt, amíg egy cetlire írta a számát.

- Azért én is megadom az enyémet! - azzal kapkodva elővettem egy cetlit, melyet sikerült közvetlenül egy kis tócsába ejtenem, így hát Alessandro a

kezembe adta telefonját, én pedig bátortalanul bepötyögtem a nevem és a számom.

Negyedórával később a parkolóban úgy kétszer-háromszor ütemesen a kormányba vertem a fejem és a „Mekkora hülye vagy! Akkora nagy hülye vagy!” mantrát ismételgettem félhangosan. Nem volt szokásom idegenek számát csak úgy elkérni, sőt kérdés nélkül a sajátomat megadni, de minden olyan gyorsan történt és nem mindennap találkozok az ember lánya egy olasz férfi költeménnyel! Pláne, olyannal, akinek narancsfahéj illata van! Furcsa kettősséget éreztem. Lelki szemeim előtt megjelent Olivér alakja, de mintha már csak egy távoli fantomként tekintett volna vissza rám. De akkor miért reménykedem abban, hogy egyszer újra láthatom? Biztosan azért, mert lezáratlan maradt a kapcsolatunk. Talán inkább a jövőre kellene koncentrálnom, ahelyett, hogy a biztonságot nyújtó múltba révedjek. Különben is: Olivér hosszú évek óta nem jelentkezett, úgyhogy már csak dachból is meg kell próbálnom lezárni a múltat. Vajon sikerülni fog?

Az utazás élményei és az érzelmeim cikázó összevisszaságának elegye leküzdhetetlen fáradtságot eredményeztek, ezért megkockáztattam egy kényelmetlen és épp ezért hosszúra nyúló éjszakát az autóban a jesolói parkolóban. Szokásos módon elővettem a párnámat és a plédemet, hogy „megágyazzak” az autó hátsó ülésén, s valahol legbelül nehezteltem az olaszra, hogy nem ajánlott fel nekem egy ágyat a házában. Igaz, nem is említettem neki, hogy nincs hol aludnom ...különben is, örülhetek, hogy rendőrség nélkül megúsztam. Úgy döntöttem egy kicsit olvasgatok, mielőtt elalszom, de végül hamar égni kezdett a szemem az erőltetéstől és különben sem a szövegre figyeltem, inkább azon töprengtem, miért gyötörnek folyton rapszodikus gondolatok Hiszen nem szabadna ilyen bonyolult procedúrának lennie, hogy elengedjem a múltat és évek múltán végre készen álljak valami új befogadására!

Lekapcsoltam az autó belső világítását és okafogott fészkelődésbe kezdtem, hogy a hátsó ülésen megtaláljam a megvalósítható lehető legkényelmesebb pozíciót, a lábam azonban minduntalan nekiütközött az ajtóbelsőnek, s már előre tudtam, hogy holnap iszonyúan elmacskásodott tagokkal fogok ébredni. A következő pillanatban kopogtattak az autó ablaküvegén. Az olasz pasas volt az, akinek az autójával ütköztem.

- Ha szeretnéd, pihenhetsz az egyik szobában.

Kellemetlen csend következett, mivel idestova fél percet gondolkozhattam a válasz előtt, s az idő múlásával a férfi mosolya egyre szélesedett, miközben szemöldöke feljebb és feljebb csúszott. Lehetetlen küldetés lett volna ellenállni. Elvégre annyira cuki tőle, hogy felajánlja az egyik szobáját! Kiböktem egy „Sì, grazie”-t, hiszen valóban kimondhatatlanul fáradt voltam.

A Via Marco Biancót rövidre nyírt élénkzöld pázsitú udvarok és csinos kis pálmafák jellemezték, hófehér házai ugyanerről a kifinomult, letisztult luxusról árulkodtak. Ez alól Alessandro villája sem volt kivétel. A hatalmas fehérre vakolt házba lépve tágas nappalit pillantottam meg kényelmesnek tűnő bőrfotelekkel, földig érő ablakokkal, melyek nappal bizonyára pazar látvánnyal kecsegtettek, s melyeket csak még exkluzívabbá tettek a hosszú fényes barna sötétítőfüggönyök. A nappali fehér falai és természetes színű bútorai ugyanazt a különleges érzést idézték fel bennem, mint mikor a házat kívülről megpillantottam. Alessandro helyel kínált a barna bőrkánpén, majd ő maga a konyha felé vette az irányt. A férfi nagyon helyes volt, ám egy heg éktelenkedett az arcán. Úgy éreztem magam, mint Belle a szörnyeteg palotájában.

- Kérsz fagyaltot? Én magam csináltam! - csábított Alessandro és vagy hatféle fagyaltosdobozt vett elő a hűtőszekrényből.

- Igen, szívesen megkóstolom. - Már csak udvariasságból sem mondtam nemet

Alessandro drágának tűnő azúrkék kristálykelyheket vett elő a bárszekrényből és igazi olasz gurmé módjára tálalta az édességet - látszott rajta, hogy már a fagyaltozás előkészületeit is élvezi. Banánt és kivit karikázott olaszos lendülettel, a jókora gombócokat a kelyhekbe halmazta, majd megtoldotta egy kis tejszínhabbal, melynek tetejére áfonya- és eperdarabokat tett. Az elkészült remekművet gyömcssziruppal öntötte le, így szervírozta nekem.

- Talán cukrász vagy?

Alessandro elnevette magát a feltevésen.

- Dehogy! Egyszerűen csak olasz!

Hm ...egyszerűen csak olasz, mi? Ezeknek aztán van önbizalmuk! - gondoltam magamban, s a gondolataim minden bizonnyal kiülhettek az arcomra is, mivel a férfi újra felnevetett.

Ezután Alessandro megkérdezte, miért vagyok itt, úgyhogy elmeséltem, hogy egy könyv miatt jöttem Olaszországba és a végső úti célom Velence lesz. Beszéltem neki a rejtélyről, és legnagyobb meglepetésemre a férfi nem nevetett

ki, és nem is tartott félőriültnek - legalábbis látszólag -, miután végig hallgatta a történetet.

- Szerintem neked levegőváltásra volt szükséged - mondta olaszul és nem tudtam vele vitatkozni.

- Köszönöm a fagyit, finom volt! - mondtam témát váltva, majd miután erősködtem, hogy igenis én pakolom be a fagylaltkelyheket a mosogatógépbe, körbevezetett a hatalmas ház többi részén.

A vendégszoba, azaz az éjszakai szállásom is klasszikus eleganciát tükrözött. Az éjjeliszekrény gyanánt az ágy mellé tett kerek kis asztalt földig érő bordó terítő takarta, rajta barna kerámiatestű olvasólámpa díszelgett. Az ágy hatalmas volt és kényelmesnek tűnt. Előtte egy tárolóláda hevert, összességében is tetszett a szoba, de ez a tárgy volt a kedvencem. Bevallom, kissé zavarba ejtett a gondolat, hogy egy vadidegen férfi olaszországi luxusházában fogom tölteni az éjszakát. Este, miután lezuhanyoztam és elköszöntem vendéglátómtól, talán kissé szenvtelen módon, de pusztán a kíváncsiságtól vezérelve belenéztem az egyik szekrénybe. Sok-sok doboz pihent ott, látszott rajtuk, hogy nem mindennap nyitogatják. Az egyik dobozra néztem, majd az ajtóra és ismét a dobozra. Mikor kinyitottam, a sejtésem beigazolódott: fényképek hevertek benne. Rengeteg fénykép, talán több száz. Voltak köztük fekete-fehér, és színes fotók is, bár azok is olyannyira elszíneződtek már, mintha mindet átfestette volna az idő barna vízfestékbe mártott ecsetje.

A színes képekről a férfi körülbelül tíz-tizenöt évvel fiatalabb énje nézhetett vissza rám, karjában egy kisgyerekekkel, oldalán egy csinos vörösés hajú nővel. Az egyik képen a kisgyerek mindkét keze az égnek mered, kapaszkodik a két nagyobb erős férfikézbe, mellette egy torta, rajta az egyes szám. Valószínűleg pont az első születésnapján megtett első lépéseket örököltette meg ez a bizonyos fotó. Nyílt az ajtó.

- Megzavartalak valamiben? - kérdezte a férfi.

- Ne haragudj, én nem akartam ...- kezdtem olaszul, de már semmi értelme nem volt a mentegetőzésnek

- Ő a feleségem, Bianca, ő pedig a lányom, Letizia. Autóbalesetben haltak meg. Én vezettem. Az egyik pillanatban minden rendben volt, a másikban meg sávot váltott egy őriült. Ilyenek az olaszok ...és ennyi volt az életük Bianca egy virágüzletben dolgozott és imádta, amit csinált. Letizia pedig abban az évben kezdte volna az első osztályt. Azon a héten akartuk rendezni a szobáját

íróasztallal, forgószékkal. Aztán úgy alakult, hogy nekem kellett átrendeznem az életemet. A temetés után felújítási munkálatokba temetkeztem. Szegény feleségem imádta a ház minden négyzetcentiméterét úgy, ahogy volt, én azonban a fájó emlékek miatt legszívesebben lehunytt szemmel jártam-keltem volna. Csak a kis Letizia szobájához nem nyúltam. Szinte ugyanúgy van ott minden, ahogy hagyta. Se nagylányos íróasztal, se forgószék. Isten nem adott választást, így hát mindig az én kicsikém marad.

Nem találtam a szavakat, jobb híján megöleltem a férfit így a narancs-fahéj illat legalább a négyszeresére erősödött az orromban, talán kissé el is bódultam tőle.

- Iszunk egy kis bort? Azt hiszem, most jót tenne.

Bólintott.

- Mivel foglalkozol? Perfekt beszéled az olaszt! Csak nem nyelvtanár vagy?

- Á nem, nem vagyok tanár - legyintettem nevetve. - A gimnáziumban négy évig tanultam olaszul, bár az már vagy ezer éve volt és nem nagyon gyakorlom, azért emlékszem egy s másra. Egyébként egy antikváriumban dolgoztam. Tudom, elég unalmasan hangzik, én sem így képzeltem el az életemet ennyi idősen.

- Hé, ne beszélj ilyen lemondóan magadról! - dorgált meg Alessandro.

- Tudod, gyermekkorom óta vonzott a fényképezőgép. Tizenhat éves koromban már fotóim jelentek meg a helyi lapban. Később órákat vettem egy profi fotóstól, aki nagyon elégedett volt a képeimmel. Évekkel később egy országos versenyen második helyezést értem el, ami belépőt jelentett a főiskolára. Elvégeztem a fotográfia szakot, ahol a tanárain az egekig magasztaltak, a záróvizsga anyagomra maximális pontot kaptam. A főiskola utolsó évében gyakornokként három középkorú fotóriporterhez szegődtem. Pont azok az emberek, akiknek fel kellett volna karolniuk, kijavítani a hibáimat, új módszerekre tanítani, azt ajánlották, hogy keressek valami más szakmát, amiben talán sikeresebb leszek. Ha jól számolom, nyolc éve tettem vissza végleg a gépet a fotóstáskába ...és valahol ott hagyhattam az önbecsülésem is, az egyik zsebben.

- Ha engem kérdezel, szerintem az önbecsülésednek nagyon hiányzol - mondta komolyan Alessandro, mire felszakadt belőlem egy mélyről jövő, őszinte sóhaj.

- Innen üzenem neki, hogy az érzés kölcsönös.

Másnap reggel még jobban ölelt az ágy, mint máskor, mintha az éjjeli elködösült álom még egy vastag dunyhát terített volna rám. Mégis ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megcsodáljam a jesolói partot és beszívhassem tenger sós levegőjét.

A Spaggia Jesolo tizenöt kilométeres tengerpartja valóban lélegzetelállító volt, finom aranyhomokja csak úgy égette a meztelen talpamat. A kék és sárga napernyők úgy sorakoztak a smaragdszínű víz mellett, akár az eső után földből kinőtt óriás, színes erdei gombák. Én azonban nem a napozást választottam és nem siettem a hullámok közé, inkább a nedves homokos vízparton gyűjtöttem a szebbnél szebb tengeri kagylókat, akár egy kisgyerek, s nem messze tőlem egy kislány ugyanígy tett. Egy pillanatra összemosolyogtunk, majd az édesanyja hívta és Lotte - mert ez volt a neve - már el is illant, mint egy tündért látomás. Ez a kis vízparti összkép mosolyt csalt Alessandro arcára.

- Szerintem ezeket a kagylókat kifényesíthetnéd, eladhatnád és árulhatnád itt egy standon. Hadd térüljön meg az a sok energia, amit a gyűjtésbe fektetsz! Más turista negyedóra után feladná!

- Én nem egy egyszerű turista vagyok! - vágtam vissza gyermeki sértődöttséget színélve, de a mosolyom persze elárult.

- Nem, tényleg nem vagy az.

Hallgatásából úgy tűnt, Alessandro szájából olasz létére elfogytak a szavak, aztán mégis megkérdezte.

- Meddig maradsz?

- Holnap reggel el kell utaznom. Van egy kis dolgom Velencében, és így is túl sokáig voltam a terhedre.

- Igen, tudom, hogy feladatod van ...de hát nem vagy a terhemre! Tényleg! Maradj, ameddig akarsz! Vagyis ...én azt akarom, hogy maradj!

Nem álltam meg a szavait mosolygás nélkül.

- Még egy ideig megtalálsz a közelben. Nem tudom, hogy hol horgonyzom le végül hosszabb időre, a csizma száránál, vagy a sarkánál, ez a dolgok menetétől függ. Sok minden van a bakancslistámon ...de nem pusztán szórakozni jöttem ide...

Alessandro közelebb lépett hozzám és még mielőtt lelkileg felkészülhettem volna a gesztusra, homlokon csókolt.

- Talán ez majd később emlékeztet arra, hogy a jesolói tengerparton nem csak a kagylókat felejtetted itt.

Valahol azt olvastam, hogy ha valaki homlokpuszit ad a másiknak, még a csóknál is mélyebb kötődést jelent. Kicsit kezdek félni, így egy nap távlatából. Mi lehet Alessandro irányából ez a mélyebb kötődés ilyen rövid idő után? Vagy talán ezt a puszit csak búcsúzóul adta? Rosszabbat sejtek: a szomorú tekintetéből ítélve azt hiszem, kevesebb törődés juthat neki nap mint nap, mint amit egykor megszokott. Mint amit talán megérdemelne.

Reggel Alessandro mellett ébredtem. Egy pillanatra megrémültem a gondolattól, hogy egy ártatlan puszinál több is történt közöttünk, de aztán kezdett derengeni, hogy a foglalkozásáról faggattam Alessandrót, aki megígérte, hogy ha egyszer újra találkozunk, megmutatja a kiállítását.

- Mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy szobrászkodsz! - vallottam be. - Pedig egy művész kiszúrja a rokonlelkeket!

- Lehet, hogy te sokkal tehetségesebb vagy nálam, csak a fiókod mélyéről nehéz mindezt jól prezentálnod.

- Haha, de vicces. Jó, régen fotóztam, de az a múlt. Már nem tudnám újrakezdeni. Most már csak néha kérdezem meg magamtól, hogy miért nem csinálom azt, amit igazán szeretek, hiszen egykor a fényképezés volt a mindenem. Miért tettem magam a kispolcra az antik könyveimmel együtt? És legfőképp miért hiszem, hogy ez így rendjén van? Aztán bölcsen válaszolhatok a saját buta kérdéseimre, időnként le-le rángatom magam a földre és minden megy tovább a régi kerékvágásban. Szóval igen, régen talán valami művészfele voltam.

- Nincs olyan, hogy régen művész voltál. A művészetet nem lehet elhagyni, mint egy kinőtt kabátot, ahogyan a jellemedet sem tudod levetkőzni. Valamilyen formában mindig ott van veled, ha fogékony vagy rá, a hiánya nélkül ugyanis eszedet vesztenéd, nem igaz? Izgalmas dolog a fényképezés. Nem kellene megvonnod magadtól!

- Talán így van. Főleg természetfotókat készítettem. Igen, valóban izgalmas volt egygyé olvadni a tájjal, a búzatáblával, az erdő egy fájával, ami mögül leselkedtem, s próbáltam minél kevesebb jelét mutatni a létezésemnek, hogy a természet minél inkább megmutassa nekem magát Szerintem ez a művészet! A háttérben maradás, az elvonulás tudománya.

Ha harsogsz, néma vagy! Ezt édesanyám mondta egyszer, de sohasem fogom elfelejteni. Végül mégis abbahagytam ezt az egészet amiatt a nagyképű

fotóriporter miatt. Tudod, akiről meséltem. Máig nem hevertem ki, hogy megpróbált bemocskolni a főiskola utáni leendő munkahelyemen és sikerült is neki. Ezt még sohasem mondtam el idegeneknek.

- Szóval én idegen vagyok? Hogy kvittek legyünk: én is tartozom egy vallomással. Az a helyzet, hogy mindenre gondoltam, csak arra nem, hogy pár nap után magára hagysz egy védtelen, gazdátlan kőfaragót.

Most ismét elnevettem magam, bár ebbe a nevetésbe ezúttal egy kis szomorúság is vegyült

- Hát, mi szenvtelen nők már csak ilyenek vagyunk! Lassan indulnom kell.

- Ejnye, ilyen gyors témaváltások még egy színdarabban sincsenek! Valóban ennyire sürgős?

- Valóban. Ha megtaláljuk a módját, hamarosan biztosan újra látjuk egymást.

- Én mindenképpen azon leszek Összepakoltad a csomagodat? Elkísérjelek?

- Nem kell, köszönöm szépen - válaszoltam. - Mindent köszönök!

Elpakoltam az utolsó holmikat is, amiket még elől hagytam. A fogkefém, a fésűmet, egy flakon tusfürdőt. A fürdőszobából jövet tekintetem aztán a lépcsőre vándorolt. Alessandro körbekísért ugyan a házban, de ez a rész valahogy kimaradt az idegenvezetésből. Hátranéztem, hogy a férfi a közelben van-e, majd elhessegetvén a mardosó gondolatot, hogy amit teszek, talán kéretlen szenvtelenség, halk léptekkel leosontam a lépcsőn. Az alján lévő ajtó nyitva volt. A tágas, fehérre festett falú terem egyik falát polcokkal szerelték fel, melyeket Alessandro igyekezett megtölteni az alkotásaival: szinte zsúfolásig tele volt, rajta kisebb torzók és mellszobrok sorakoztak. A szerszámos asztalon kiselejtezett festékesvödörökben többféle méretű lanzetta, szobrászreszelő és véső várakozott a használatra. A munkaasztalon egy halom megkövült gipszmaradék hevert kígyózó összevisszaságban. Olyan volt, akár egy kolosszális dermedt szövetdarab, felnagyított gipszfonalakkal. A sarokban egy életnagyságú agyag öregember állt, botra támaszkodva figyelte a többieket. Volt egy idős női arcot ábrázoló alkotás is, de nyaka nem volt, úgy tűnt, mintha oszlopfeőnek készült volna. Az asztalon felfigyeltem egy domborulatra, ami fehér lepedővel volt letakarva. Hátrapillantottam, majd kis gondolkodás után lerántottam a leplet, mely most úgy siklott az asztalon, akár gleccserjég egy darabja a már megolvadt vízen. Egy fiatal női alakot pillantottam meg nagy pocakkal. Saccolásom szerint Alessandro úgy a nyolcadik hónap tájékán örökíthette meg várandós feleségét. Bianca fejét lefelé horgasztotta, de arca

mosolygós volt, növekvő pocakját figyelte. Gipsz hajtincsei úgy hullottak alá félig eltakarva domborodó hasát és mellkasát, akár egy hegytetőről fakadó vízesés. Az ajtó kinyílt, én pedig megfordultam a tengelyem körül.

- Keresel valamit? - Alessandro hangja lágyan, kedvesen csengett, így nem is tudtam eldönteni, hogy a kérdés szimpla érdeklődést, vagy nyilvánvaló számonkérést takar. Bár már mit sem javított a helyzetemen, kapkodva visszaigazítottam a leplet a szoborra, mintha csak egy alvó kisgyereket takargattam volna be sietve.

- Pakoltam, aztán véletlenül megláttam a lépcsőt. Kíváncsi voltam, mi van itt.

- Az a szobor az egyik kedvencem volt akkoriban - lépett oda a lepelhez a férfi -, de most már túl mély sebeket szakít fel. Ha nem jössz le, lehet, hogy nem kerül le róla ez a lepel egy ideig.

- Sajnálom - horgaszottam le a fejem. Tényleg nagyon sajnáltam, ami történt és most úgy éreztem magam, akár egy rossz kisgyerek.

- Nem kell. Szép időszaka volt az életemnek. És attól, hogy elmúlt, még a részem. Az ember próbálja fejezetekre osztani a sorsát, de vannak részek, amik újra és újra visszaköszönnek és ez így van jól.

- Persze, így van jól, de biztosan most is fáj még.

- Tiszteességesen végigmentem a gyász minden fázisán. Az első hetekben gyűlöltem a világot és minden élő embert, köztük magamat is. Nem akartam tovább élni sem. Mi értelme? Értelem, értelem ...Ez visszhangzott a fejemben. Talán, hogy ne veszítsem el a józan eszem. Hiszen életem két értelme semmivé foszlott egy pillanat alatt. Csak az emlékek maradtak, de azok is piszkosul fájtak, bár ne is lettek volna! Az ember ilyenkor kezdi bánni minden gondolatát. Aztán a bánatot mintha egyszer csak harag váltotta volna fel bennem, ekkorra már nem csak magam számára voltam teher, éreztem, hogy a környezetemnek is. Türelmetlen voltam, ha valaki késlekedett betartani egy ígéretet, de eközben semmiféle ígéret nem tudott már meghatni. Hibáztattam magam. Miért nem vezettem lassabban? Miért én maradtam életben? Miért nem figyeltem rájuk jobban? Nappal mikor ébren voltam és éjjel mikor álmodtam, rossz emlékek jöttek elő, mintha szépek nem is lettek volna. Mintha nappal is álmodtam volna. Aztán egyszer csak a jóra is emlékeztem. Arra, amikor elmentünk együtt a vidámparkba, vagy amikor a lányom először kóstolt citromos teát baba korában és savanyú képet vágott. Nem gondoltam

volna, hogy ezek az egyszerű képkockák életem legfontosabb részét képezik majd, amiket az évek során újra meg újra visszajátszok magamban.

Leszegett fejjel hallgattam. Szégyelltem magam, ugyanakkor meg is lepődtem Alessandro érzelemkitörésén.

- Sok évvel ezelőtt felszálltam egy érzelmi hullámvasútra és még nem sikerült belőle teljesen kiszállnom - folytatta. - Bár, talán már jó úton haladok felé. Régebben sokszor álmodtam róluk. Néha most is álmodom. A balesetről. A pillanatról, amikor magamhoz tértem az ájulatból. Ahogy szólongattam őket. Ahogy a mentősök szólogatnak engem ...és álomban érzem, hogy a lelkem milliószor jobban fáj, mint a testem ...és mintha minden ébredéskor évtizedeket öregednék ...és ilyenkor értetlenkedve nézek a tükörbe. Ugyanaz az ember vagyok nélküük is? Nem hiszem ...Nem szeretek erről beszélni. Nem értem, hogy jött ez az ömlengés. Bocsáss meg!

- Ne butáskodj! - mondtam szelíden. - Úgy hallottam, minden egyes veszteség, minden életszakasz lezárulása tulajdonképpen egy kis halál, ami felkészít bennünket a végső, nagy búcsúzásra ettől a világtól. Értelem az értelmetlenségben, ugye? Ne próbáljuk az okokat keresni, hiszen biztos vagyok benne, hogy mindketten rendkívüli emberek voltak. De amíg mi magunk nem halunk bele ebbe a veszteségbe, addig arra is van remény, hogy nem örülünk végleg bele. - Megszorítottam a férfi kezét. - Én itt vagyok, hogy segítek

- Ezt pont most mondod? - mosolygott. - Hiszen épp indulni készülsz.

- Visszajövök, ígérem.

- Gyere, menjünk fel!

Az ajtó újra zárult és újabb bocsánatkérő pillantásokkal kísérve hamarosan Alessandro kezébe nyomtam súlyos csomagomat, hogy a férfi az udvarra cipelje azt.

4. fejezet

A fizika törvényei szerint Velencében voltam, azonban még úgy burkolóztam emlékeimbe, akár egy karácsonyi kötött pulóverbe. A Fővárosi Állat- és Növénykertben voltunk. Szinte éreztem, amint a nagybátyám erős tenyerébe belesimul az apró gyermekkezem.

- Miért vannak a zsiráfnak foltjai? - tettem fel a kicsik által oly kedvelt tudományos határokat feszegető kérdések egyikét. Barnabásnak meglepő módon mindegyikre volt egy-egy épkézláb válasza.

- A zsiráfok a természetes élőhelyükön vadászatra és rejtőzködésre használják a foltjaikat. Az anya és a kis borjának foltjai általában majdnem ugyanolyanok. Ez pont olyan dolog, mint te és az anyukád esete. Hasonló színű a szemetek.

Töprengve néztem a zsiráfot, majd továbbsétáltam. Nem telt sok időbe, mire újabb érdekes célpontot szemeltem ki magamnak.

- És a zebrák miért ilyen csíkosak?

- Ez egyszerű. Egy tudós bácsi azt állítja, hogy ennek segítségével rejtőznek el az ellenség elől ...de az is lehet, hogy azért ilyen a szőrük, mert a fekete-fehér csíkok segítségével összezavarják a legyeket, így elkerülhetik a csípésüket. Nagyon zavaró ám a légycsípés, főleg, ha nem ér el a kis piros búbig a patád, hogy megvakard!

Elképzeltem a patájával vakaródzó állatot és jót nevettem az elméleten.

- Ha már ilyen okos vagy - folytattam -, azt is tudod, hogy miért rózsaszínűek a flamingók?

- Igen, tudom, elmondjam? - kérdezte, miután kihahotázta magát a „beszóláson” és leguggolt hozzám. - Olyan ételeket esznek, amelyektől ilyen színt kap a tolluk. A szép rózsaszín flamingók sok garnélarákot esznek. Nézd, annak ott, halványabb a színe, ő biztos kevesebb rákfélét eszik.

Fogalmam sem volt, hogyan tud Barna bá minden kérdésemre épkézláb választ adni, de épp emiatt csodáltam annyira. Azt hiszem, akkoriban apám

helyett apám lehetett volna. Szerintem rosszabbul jártam, mint a félárvánk. Én kis híján már két apát is elveszítettem. Az egyiket a sors fintora, a másikat pedig anya miatt. A sorssal nem lehet vitatkozni, csak elfogadni azt, de anyámmal más lenne a helyzet, ha nem zárkózna úgy magába, mint egy depressziós csiga minden egyes alkalommal, mikor előhozakodom a kérdéseimmel. És csak a gyerekek kérdeznek. Talán előbb kellett volna erőteljesebben faggatóznom. Azt hiszem, már kinőttem a kérdezősködésből. Itt van nekem Barna és itt van anya is, de ha egy bizonyos határon túl megyek, bezárnak előttem minden ajtót, még csak résnyire sem hagyják nyitva, hogy egy-két félinformáció kósza szellőként átszivároghasson rajta. Ám mégis: olykor mindkettőjük arcán, mintha sötét árnyék suhant volna át és tudtam, hogy ez az elfojtott érzelmeik kivetülése.

Hajnali négyet üthetett az óra, mikor koppant a bőröndöm a macskaköveken. Az én ötletem volt, hogy ilyen észbontó időpontban érkezsek ide - szokatlan kontextusban akartam először megpillantani Velencét oly sok év után. A vaksötétséget pár kandeláber fénycsóvjára törte meg, mint egy sor egymás utáni kis égi jelenés. A Cannaregio kellős közepén megálltam a Mastrelli palota előtt. Fura volt éjszakai fényekben fürdőzve látni a férfiakat, akik az utamba kerültek a három kereskedőt, akik egyben a palota tulajdonosai is voltak

- Nehogy azt hidd, hogy téged nem tudnálak átverni! Ezer év elteltével is ugyanúgy vág az eszem! - mintha ezt mondta volna az egyik kőalak, Rióba, s mintha társai, Santi és Alfano bólogattak volna. Persze, hogy erről is olvastam már. A legenda szerint ezeket a faragványokat nem egy szobrászmester készítette, hanem a dörzsölt kereskedők a kétes üzleteik miatt dermedtek kővé.

- Az agyamra mentek a könyvek és a kialvatlanság ...morogtam félig magamnak, félig az alakoknak.

- Mi mentünk az agyadra! - adta a kéretlen választ Santi, de alig hallottam, mert már befordultam a sarkon.

Tudtam, hogy az olaszok barátságosak és udvariasak, de hogy ennyire precízek, azt nem sejtettem. Marco, a recepciós címlapra illő mosollyal, udvarias meghajlással köszöntött, majd miután tájékoztatott az étkezések idejéről és a kezembe adta a kulcsot, kellemes időtöltést kívánt. A csekkolólapomon tizennégy napos ittlét volt feltüntetve, persze ez bármikor és

bármennyi időre meghosszabbítható. Szabinának azonban szerencsére ismerőse az egyik kisleány, így „jelképes összegért” lakhatok itt. Most az egyszer úgy döntöttem, hogy ebbéli lelkiismeret-furdalást okozó gondolataimat beteszem egy képzeletbeli széfbe, ami legalábbis jobban szuperál, mint a bőröndjeim, és elkezdem élvezni a luxus körülményeket. Vagyis elkezdeném...

- Ő, a fenébe! Nem hiszem el, hogy ennek most kellett letörnie! Hogy az a jó...! - egy pillanatra átadtam magam az olaszos szentségtörésnek, de aztán megembereltem magam és egy elbűvölő mosoly kíséretében elbotorkáltam a liftig a kitört kerekű bőröndömmel, a többi csomagot addig is az előtérben hagytam. Az egyik újdonsült szobaszomszédom épp tanúja volt a vicces kis jelenetnek, talán ezért húzódott mosolyra a bácsi szája a „Bon Giorno!” közben.

Észben tartottam, hogy most elsősorban nem nyaralok - a napló miatt jöttem. Nem sokkal azután, hogy beléptem a szobába, leültem elő is vettem a naplót, hogy pihenésképpen elolvassak pár sort.

1774. február 17.

Tegnapelőtt újfent találkoztam Fersennel a bálomon, ám nem beszélgettünk. Bízom benne, hogy odajön hozzám, de ő sietősen távozott. Szívből remélem, hogy csupán szemérmessége miatt tart távolságot tőlem! Annyira megkapó a bátortalansága, mégis remélem, hogy hamarosan büszke férfiként áll eléem, hogy végre hosszabban beszélgethessünk.

1774. március 8.

Kedvet kaptam a muszlinruhák hordásához, bár Rose Bertin szerint ez az anyag arcpirítóan áttetsző, én hajthatatlan voltam. Az említett Öltözék elkészült és egyszerűen káprázatos! Mindenképpen viselni fogom jeles alkalmakkor is!

1774. április 27.

Aggódom királyatyácska miatt, egész sápadt az arca és az étvágya sem a régi. Igyekszem Lajos Ágostban tartani a lelket - engem is megragad az édesapja iránti szeretete. Anyám érdeklődése után papírra vettem, hogy mindenben a férjem mellett állok, ahogy az bármely jóra való asszonytól elvárható.

Velence időtlen szépségét most szűk keretbe zárta a Hotel Olimpia zöld zsalus ablaka a Fondamenta delle Zattere. Már két napja itt vagyok, ez hihetetlen! Az opálos víztől körülölelt épület kívül-belül olyannak tűnt, akár

egy hatalmas, biztonságot adó bárka. A bíborszín üvegű, mécslámpást utánzó kandeláberek most csak a felénk vetülő nap sugaraiból kaptak kölcsön némi fényt, míg a többi szabadon garázdálkodó sugárnyaláb egészen a víztükör felszínéig merészkedett. A fény úgy csillant a tükrén, mintha a víz mélyi kagylókban rejtőző gyöngyök egyszeriben kiszabadultak, s most a hullámokon táncoltak volna. Elrendeztettem a reggeli naptól aranyló párnákat, mielőtt elhelyezkedtem volna az ablak mellett. Már-már alakult volna az idilli kép, ha nem döntöttem volna le a belső ablakpárkányról a kávémat, egyenesen a pamutmamuszomra, melyből az előbb kászálódtam ki. Na sebj - gondoltam -, ez a hely ugyanolyan elragadó kávé borogatással, mint nélküle. A papucsot a fürdőszobába vittem, forró vizet eresztettem rá. A meleg cseppeket ugyan éreztem a bőrömön, de gondolatban már kint gondoláztam a hús vizen, azonban tudtam, még fontos feladatom van. Barna bá ma délután négy órára beszélt meg nekem a találkozót a történész barátjával, Bruno Fonsival Milanóban. Nagyon-nagyon izgultam.

A Galleria Vittorio Emanuele II. sarkán van egy kávézó, ott találkoztunk. Barna még azt is leírta, hogy nagyjából hogy néz ki, így bátran odamentem az ősz, vállig érő hajú, csontkeretes szemüveget viselő férfihoz.

- Üdv, Bársony Rebeka vagyok!

- Bruno Fonsi - mondta, majd kézfogás után kihúzta nekem a székét.

- Szóval azt állítja, önnél van Mária Antónia naplója?

- Igen. Egy antikváriumban dolgoztam Budapesten és oda hozta be valaki, de már fogalmam sincs, hogy ki volt az.

- Elhozta?

- Persze - bólogattam zavartan, majd elővettem fekete kézításkámból a könyvet.

- Mindenesetre eléggé korhűnek tűnik - hümmögött elismerően.

- Mennyi időre van szüksége, hogy átnézze?

- Körülbelül egy hét.

- Remek! - elszántan bólogattam, majd csendben vártam, mert a férfi belelapozott a könyvbe.

- Meg kell vizsgálnom a tintát és a papírt is, hogy megtudjam, eredeti-e.

- Persze - hadartam, majd elővettem egy cetlit és egy tollat.

- Itt a számom!

- Köszönöm. Remélem tudja, hogy ha valóban Marié Antoinette-é, akkor ez nagyobb horderejű dokumentum lesz, mint Anne Frank naplója.

Tétovázva bólintottam.

- Tudóskörben köztudott, hogy a francia Nemzeti Levéltár 1982 óta őrzi Mária Antónia és Axel von Fersen levélváltásait, szám szerint huszonkilenc levelet. Azonban nem tudni pontosan, hogy miről szólnak ezek a levelek, mert valaki bizonyos szavakat, szakaszokat festékekkel takart el, volt rá precedens, hogy egész bekezdéseket tett semmissé. Valahogy így működött a letűnt kor cenzúrája.

- Erről fogalmam sem volt! - vallottam be. Tökkelütöttek éreztem magam a történész társaságában. - Gondolom, azért megpróbálták felfedni őket.

- A francia rendőrség szakemberei a kilencvenes években sikertelenül próbálkoztak a festék alá rejtett szavak feltárával. Az akkori legjobb technika sajnos nem az ő oldalukon állt.

- Tudunk valami modernebb eljárásról? - egészen felcsigázott a téma és mindenképp ki akartam csikarni a professzorból egy valamelyest progresszív választ

- Anne Michelin, a párizsi Sorbonne Egyetem munkatársa kollégáival tizenöt levelet vizsgált meg, amelyeket Antoinette és Von Fersen váltott 1791 és 1792 között. Az utolsót a királyné kivégzése előtt egy évvel írta, ők már röntgenfluoreszcens spektroszkópos szkenneléssel elemezték az írásokat, illetve a tinta összetételét, így meg tudták határozni benne a réz, a vas és a cink arányát. Magam is valami hasonlóra készülök ezzel a naplóval. Az ő kutatásukból az derült ki, hogy Von Fersen a saját leveleit titkosította, illetve cenzúrázta. Az eddig nem ismert részletek a tanulmány szerint nagyrészt szentimentális hangulatúak. A cenzúrázott megfajtott szavak és kifejezések a „szeretett”, „gyengéd barát”, „imádó” és „örülten” voltak.

A kettejük egymáshoz való kölcsönös kötődése nyilvánvaló az írások alapján, kapcsolatuk pontos jellegét azonban a levelek alapján továbbra is lehetetlen meghatározni. Sok történész meg van győződve arról, hogy szeretők voltak, mások szerint azonban erre nincs bizonyíték Michelin szerint a levelek titkosításának az lehetett a célja, hogy kedvezőbb képet mutassanak a királynőről. A tervük sajnos tudvalévően dugába dőlt - mindenki ismeri Marie Antoinette kivégzésének történetét.

- Ez már elég bizonyíték a szerelmükre!

- Csigavér! - intett kedves mosollyal. - Annyi biztos, hogy a Francia Nemzeti Levéltár 1982 óta Mária Antónia huszonöt és von Fersen huszonkilenc levelét őrzi gyűjteményében, ezek nagy részét már korábban sikerült megfejteni. Azt

tudni kell, hogy egy levelezés mindig csak egy szelete a teljes történetnek bármi is legyen az. Egy napló viszont - emelte rám a tekintetét a szemüvege felett - már egészen más tésza.

- A naplójában őszintén kitárulkozik.

- Pontosan. Ott nincs helye cenzúrázásnak

- Mit gondol a borítójáról? Úgy értesültem, hogy ez itt IV Nagy Henrik idejéből való, ettől függetlenül a későbbiekben minden gond nélkül eljuthatott Marie-hez. Már azt is megtudtam, hogy Antoinette odavolt a szép és drága ékszerekért. Ezek szerint a napló is értékes lehet?

- Annyit tudok, hogy 2018-ban rekordáron, huszonhétmillió euróért, az ön országában tíz milliárd forintnak megfelelő összegért kelt el Marie Antoinette gyöngyberakásos medálja a Sotheby's genfi árverésén. Ez azért beszédes összeg, ugye?

- Meghiszem azt! - bólintottam elismerően.

- Egy gyöngyökkel és gyémánttal ékesített nyakláncáért harminchatmillió dollárt fizettek, ami átszámítva 10,3 milliárd forint ugyanezen az aukción, noha az értékét csak kétmillióra becsülték.

- Gondolom sokat nyomott a latban az a tény, hogy a királynő tulajdona volt.

- Így van. Az eladandó tárgyak között volt még egy a királynő monogramjával ellátott gyűrű is, egy hajtincssel együtt. Egyébként főleg zsolozsmáskönyvekre jellemző ez a fajta gyöngyberakás. Egyszer volt hasonlóval dolgom, egy imakönyvvel, melyben eredeti jeruzsálemi imádságok szerepeltek. A borítója különlegesen szép, ezüstözött fémborítású volt, mint ez itt - mutatott a könyvre. - Az ezüstözött fém kötéstábla közepén Tóra és Korona rátét volt, gyöngybe- rakással, melyet körbevesz a tizenkét törzs neve és jelképe. A négy sarokban Rachel sírja, Jeruzsálem, Siratófal és Dávid tornya illusztrációk. A hátsó kötéstábla közepén „Emlékezz Jeruzsálemre” felirat körül ismét a tizenkét törzs szerepel, a borító négy sarkában ősi zsidó városnevek és jelképeik. - Úgy írta le ezt a könyvet, mintha most is ott lenne a kezében, majd feltekintett. - Becses darab volt, kifogástalan állapotban. Száztizenkét euró volt a kikiáltási ára.

- Körülbelül negyvenkétezer forint.

- Ha maga mondja! Jelenleg Shakespeare első gyűjteményes kötetének egy példánya a legdrágábban elárverezett irodalmi kincs a világon. 9,97 millió dollárért vásárolták meg Christie's aukciósház New York-i árverésén.

Gyorsan felkerestem egy valutaárfolyam oldalt, bepötyögtem a telefonomba az összeget és csak tátogni tudtam a döbbenettől. Megbabonázva suttogtam, nehogy valaki meghallja a közelünkben.

- Kereken hárommilliárd forint. Ez észbontó!

- Utánanéztem magyarországi adatoknak is az ön kedvéért. A magyar írók, költők között is vannak „legek”. Az eddigi egyik legmagasabb áron eladott kötet Petőfi Sándor Pákh Albertnek dedikált verseskötete, amelyért harminckétfmillió forintot adott a jelenlegi gazdája.

- Igazi fanatikus lehet!

- Igen. Nekem azonban valami azt súgja, hogy ez a darab sokkal többet ér. Nos, igyekszem alapos munkát végezni. Amint találok valami használhatót, jelentkezem.

Szívesen faggattam volna még, de csalódottan láttam be, hogy lejárt az időm. Legközelebb előre megtervezem a kérdéseimet, hogy még árnyaltabb képet kaphassak a történetről!

- Előre is köszönöm a segítséget!

A férfi kinyitotta a naplót és beletette a fecnit, amire a nevemet és a számomat írta, majd kezét fogtunk. Mikor kifizette a számlát és távozott, engem mintha a székhez ragasztottak volna. Csak ültem ott a napló nélkül és néma kérdéseket tettem fel a kiürült kávé csészémnek, mintha valami természetfeletti érzékem lenne a zaccból való jósláshoz.

Szerettem volna beszélgetni az itteni emberekkel. Igaz, még csak tegnap ültem be másodszor az Alle Zatterébe, mégis, mintha már régről ismerném Pablót, a pincért az étellel megbékélt mosolyával. Éppen erről ábrándoztam a Gondola kávézóban! Külföldiek számára is érthető keresztnemem miatt kevésbé éreztem magam kívülállónak itt, s ehhez az érzethez a nyelvtudásom is hozzásegített. Már botorságnak tűnt a szállodai szobában való kávézás gondolata. Megszoktam a magam kis pesti, papírpoharas változatát, melyet a szomszéd kávézóból szoktam átvinni a boltba minden reggel.

- Hiszen Velencében vagytok! - kiáltottam csak úgy magamnak a kis szobába visszatérve, hogy végre felfogjam ésszel, s a falakról visszacsapódó csendet hallgatólagos beleegyezésnek értelmeztem. Az összes ruhámat kikapkodtam a szép cseresznyefa szekrényből, csak hogy a szoknyák, nadrágok, melltartók és ingek az ágyon pár pillanattal később furcsa csendéletet alkossanak.

Miután felöltöztem, hamarosan ismét az Alle Zattere kávézó teraszán találtam magam a sima tükrű vízzel övezve. Nem sokkal később valóban az

öreg Pablo mosolygott rám - ráncról ráncra úgy, ahogy nemrég elképzeltem. Nevetőráncai úgy rajzolták tele napbarnított bőrét, mintha az egy térkép lett volna. Öt-hat éve valószínűleg ébenfekete haja volt, melybe akkor még csak pár ősz hajszál vegyülhetett, ezek az arányok azonban mára megfordultak. Valószínűleg ő már arról álmodozhatott, hogy hamarosan végleg leteszi a tálcát és végre csak azon kell majd aggódnia, amin egy átlagos nyugdíjas aggódni szokott - például, hogy szép ütemben fejlődnek-e a veteményesében a palántái? Ezek a gondolatok azonban nem vetültek ki az arcára. Csak rá és a palántáira tartoztak.

- Hogy van, Pablo? - a kérdés feleslegesnek tűnt. Pablo mindig jól volt. Szép nők láttán meg pláne.

- Köszönöm Signora, csodásán! Ön pedig csodálatra méltó, akár egy gyönyörű virág! A szokásos cappucinót, kedves?

Elpirultam, ami érthető is, elvégre Pesten nem szólítják csak úgy, az ember lányát nyíló virágnak egy átlagos álmos reggelen. Legalábbis engem nem. Rózsás arccal, mosolyogva rendeltem hát a „szokásos” cappuccinómat. Öt perccel később már két kortyolgatás között a vízzel körülvett ámulatba ejtő városrészt csodáltam. Olaszos hangzású név ide vagy oda, a szőkésbarna hajammal, zöldesbarna, vagy ahogy én identifikálom, „Balatonszín-zöld” szememmel igencsak kilógtam a sorból. Már bántam, hogy hanyagoltam a napozást, bár szoláriumba sem tudnának befektetni a világ minden kincseért sem! A lényeg, hogy erős kontrasztban álltam a napbarnított bőrű signorákkal.

Mikor újra egyedül maradtam a cappuccinómmal, gondolatban Pesten jártam. Vajon Krisz, aki a büszkeségtől eddig két méterrel a föld felett járt, most nagyot koppant a betonon nélkülüm? Valószínűleg nem. Gondolom talált egy lehajtott fejjel engedelmeskedő alkalmazottat és minden a számítása szerint alakul. Elhessegettem az elméből az ósdi kis könyvesbolt képét, s újra Velencébe csöppentem, mely zokszó nélkül visszafogadott. A háromcsillagos kis panzió terasza szép látványt kínált felár nélkül: a vízen hatalmas hajók utaztatták a vélhetően pénzes turistákat, a túloldalon pedig téglaszín épületek sorjázta Ezen a napon az utcán való bolyongás helyett inkább gondolázni vágytam, főleg, hogy felkészült utazóként a *Pondamente delle Zatterer*ől azt olvastam egy útikönyvben, hogy régebben negyven hasonló „zattere” működött Velencében, ahova a tutajokról kirakodták a szálfákat, hogy aztán később a gondolakészítők alapanyagául szolgáljon. Nem sokat teketóriáztam: hamarosan már egy gondolier társaságában szeltem a jádezöld víz habjait A

cserzett bőű idős férfi piros-fehér csíkos rövid ujjú pólót és fekete nadrágot viselt, büszkén és magabiztosan állt a gondolán, miközben evezőjével kormányozta azt. Őszbe forduló haját piros szalaggal körbefuttatott kalap fedte. Szívesen beszélgettem volna vele, de nem akartam zavarni a járművezetésben. Inkább a vízzel körülvelt házakat csodáltam csendesen, mosollyal az arcomon. A gyönyörű, színes épületek sorra mutatták meg magukat nekem. Ha szembe találkozott egymással két ilyen vízi jármű, a gondolierek mosolyogva köszöntötték egymást. Mint otthon a buszsofőrök! - gondoltam, s hangosan elnevettem magam. Itt tényleg ez a természetes! Jól tudtam, a helyiek itt minden körülmények között vízi úton közlekednek, a hétköznapi élet szállítmányozását is így oldják meg, legyen szó áruszállításról, tűzoltásról, temetésről vagy építkezésekről. Vízitaxi, vízibusz, vaporetto és gondola - ezek közül válogathattam, ha útra akartam kelni, s szándékosan a legtradicionálisabbat és legromantikusabbat választottam - annak ellenére, hogy olyan egyedül voltam, mint a kisujjam. Erre a jelentéktelen tényre most fittyet hányva tekintettem körbe. Jobb kezemmel a fejemre nyomva tartottam szalmakalapomat, nehogy lefújja a felüdülést hozó szél.

A gondolázás után bebarangoltam a Szent Márk teret és környékét. A bizánci stílusú Szent Márk székesegyház és a gótikus Dózse palota egyaránt mágnesként vonzotta a tekintetemet. Ahogy Napóleon is nevezte, „Európa szalonja” valóban arisztokratikusan pompás volt az azúrkék tenger ölelésében. Aztán nem volt menekvés: a recepció közölte, hogy üzenetet kaptam: Holnap fél nyolcra várnak a Pescatore di Periében.

Magyar anyanyelvűektől elszeparáltam, esténként a szobámban fekvé egyre többet gondoltam a két hajdani barátnőmre, a cserfes és mindig nevető Izára és a tudományos témák iránt gyermekkora óta fogékony Grétire.

- Akartok kent-kupézni? - kérdezte Gréti tizenöt évvel ezelőtt a keszthelyi házban.

- Naná! - vágta rá Iza. - Tesó, te is beszálpsz?

- Ezt a játékot négyen kell játszani nagyokos! - Olivér lecsapta az asztalra a kártyapaklit. - Úgyhogy Rebi is beszáll. Andersen meghalt, mese nincs!

Iza felvette a kártyákat és megkeverte.

- Izácska, négyig ugye el tudsz számolni? - kérdezte kajánkodva Olivér, mire nővérétől fitymáló grimaszt kapott cserébe.

Az asztalra négy lapot rakott le, lapjával lefelé fordítva azokat. Kicsit izgultam, még sosem játszottam ilyet, nem akartam leégni Olivér előtt, és

kezdetben mindig ez a bizonytalan érzés kerített hatalmába, ha a barátaim új kártya- és társasjátékokat mutattak meg nekem. Én voltam a legbénább közülük ezekben a játékokban, mert csak ritkán volt alkalmam velük lenni, ők viszont folyton együtt lógtak és hasonlókkal játszottak.

- Mondom a szabályokat! - kezdte Iza, a konferanszié. - Ahogy azt a nagy és bölcs Olivér az előbb mondta, mindenki négy lapot kap - a szavakat tettek követték. - Nézzétek meg jól mit osztottam nektek. Az a játék célja, hogy mindenkinek négy egyforma lap legyen a kezében...

Olivér a monológ közben horkolást színlelt.

- Oli, neked nem osztottam lapot! - csattant fel Iza öccse ugratására és nagy levegőt véve folytatta.

- Szóval, az a lényeg, hogy mindenki kezében egyforma lap legyen. Viszont! Párokat fogunk alkotni és én biztos, hogy nem Olivérrel leszek! Ha megvan a négy egyforma lapod, jelzed a párodnak. A játék előtt ki kell találni egy egyezményes jelet, amit szolidan és szelíden mutattok, ha megvan a négy egyforma. Ha meglátod a pároddal közös jelet, azt kiáltod: Kent! Ha viszont rájöttél az ellenfél pár jelére és úgy látod, hogy összegyűlt nekik a négy lap azt mondod: Kupé! Érthető mindenkinek?

- Mindegy, hogy szín vagy szám? - vettem közbe.

- Mindegy, persze - felelte a konferanszié.

- Pénzben játszunk, Iza?

- Elég legyen már! - csattant fel nyafogva az előbb említett játékvezető.

- Szerintem kezdjük, vagy megőrülök! - zárta rövidre a testvéri csetepatét Gréti. - Ha ezt csináljátok, felmegyek olvasni!

Miután a kedélyek lenyugodtak, mindkét pár félrevonult sutyorogni. Én Izával alkottam egy párt és megbeszéltük egyezményes jelünket: ha összegyűlt négy egyforma lap, két ujjal finoman megforgattuk a fülbevalónkat, mintha csak elgondolkodnánk valamin.

- Jesszusom! Mi a jelük? Már vagy két órája játszunk és mindig ők nyernek! - sóhajtott fel Gréti.

- Sosem jöttök rá - vont a szemöldökét vigyorogva Iza.

- A halálos ágyatokon sem! - kontráztam.

- Na jó, nekem ennyi kudarc elég mára. Holnap, ha felkeltem átjövök, srácok!

Húszperces búcsúzkodás, még egy utolsó almás-fahéjas tea és egy kis pletykálgatás után Gréti haza is ment, Iza pedig elkészítette alvóhelyét a

szomszéd helyiség kanapéján. Kettesben maradtam Olivérrel a szobában. A fiú visszafogott kinézetét valami ködös kisugárzás megmagyarázhatatlan módon olyan különlegessé varázsolta számomra, mint egy kagylóba zárt gyöngyszem.

- Tüdőd miért szereted olvasni? - kérdezte a fiú. - Mert szeretem a szereplők helyébe képzelni magam és úgy érzem, bármit megtehetnek. Az írók Afrikába, Las Vegasba, az Északisarkra meg a jó ég tudja, hova küldik a főhőseiket! Ha én egy regényhős lehetnék, most azt hiszem apróra zsugorodnék és annak az írónak a fejébe másznék a fülén keresztül, aki életre hívott ...Mit gondolsz, ha azt suddognám, neki, hogy hagyjon engem itt és most, ahol vagyok, örökre ...itt ezen a kanapén, és nem lesz bajom! - szerinted itt hagyna veled?

A kezem finoman Olivéréhez ért.

- Ha rád nem hallgatna, akkor majd megkérem én.

Egy hét a napló nélkül. Kész örökkévalóság! És még alig telt el pár nap. Úgy éreztem, az itteni kutatómunka nélküli létem szintisza időpocsékolás, pedig tudtam, hogy az elkövetkező időszakban rengeteg feladat vár még rám és a feladat szinonimája nem más, mint a végeláthatatlan mosogatás. Nem bántam, így legalább néha-néha elterelődnek majd a gondolataim a könyvről, mert olykor egyenesen a megszállottjának érzem magam. Mégis úgy okoskodtam, ha már nincs nálam a memoár, újra elő kell ásnom az íróasztalom szekrényéből Szerb Antal könyvét. Nem hiába tettem, mert sok érdekes információval gazdagodtam. A királyné nyakláncának történetét sokan, sokféleképpen leírták, ez a könyv is a két ékszerész, Boehmer és Bassange bemutatásával indít, akik az ékszert eredetileg du Barrynek szánták, ám később ráeszméltek, hogy ilyen csodálatos kincs birtoklására csak a királynő jogosult. Előbb-utóbb aztán a cselszövés összes szereplőjéről lehull a lepel és egyértelművé válik Marie Antoinette nyakék botrányban betöltött áldozatszerepe. Olvastam Rohanról, az előkelő családból származó bíborosról, aki korántsem volt szentéletű és persze Jeanne-ről, aki küldetéseként élte meg, hogy megvédje a de la Motte nevet - bármi áron. Megtudtam, hogy Rohan az életét adta volna egy jó szóért Marie Antoinette-től, s ezt a pár jó szót meg is kapta - csak hogy Jeanne tollából, hamis levelek formájában. Mikor Antoinette és Lajos Ágost trónra lépett, Rohan kegyvesztett lett, hiába foglalta a közember gyűrűbe az arcképét, rakatta körbe gyönggyel, gyémánttal azt, s hasztalan jártak kézről kézre a párizsi lakosok közt Rohan elefántcsontra vésett miniatűr portréi - a királynő nem szívlelte, pedig kizárólag ez jelentette volna számára a boldogságot. Nem csoda, hogy egyenesen elalélt, mikor azon a végzetes napon az ál- Antoinette átadta neki a

megbocsátás jelképét: a rózsát tövis nélkül. S hogy mivel kapcsolatban várt feloldozást Rohan? A bíboros befolyásos rokonai azt terjesztették, hogy a francia királynő, Mária Terézia szigorú neveltetésben részesült leánya, feleségként és királynéként szabados életet él a francia udvarban. Rohan bécsi-francia nagykövetként szeretne volna felhívni erre a császárné figyelmét, emiatt Marie Antoinette szigorú feddést kapott volna anyjától. E rágalom miatt Marie Antoinette, aki - mint tudjuk - osztrák származása miatt a francia udvari emberek bizalmatlanságától körülvéve élt Versailles-ban, végérvényesen meggyűlölte Rohan bíborost és ezentúl szóra sem méltatta. Képzelem, milyen érzéseket válthatott ki Rohanból Nicole látványa! Nicole Languay - későbbi nevén Oliva bárónő, amire Motte átkeresztelte és amely név a Valois név betűiből áll - Antoinette hasonmása rendkívül naiv, éppen ezért hiszékeny teremtmény volt, jó lelkét és cselekedeteit tehát Jeanne könnyen célja szerint tudta formálni. Gondolom, nem okozott számára különösebb gondot, hogy rávegye őt egy késő esti találkozóra Rohanna! a Vénusz lugasában. Ráeszméltem arra, milyen hamis boldogságérzet lenghette be Rohan talán pont e meghitt pillanatokra vágó lelkét, mikor az ál-Antoinette átnyújtotta neki a rózsát. Persze, hogy zokszó nélkül, sőt örömmel kölcsönzött „neki” nem kevesebb, mint ötvenezer fontot! Jeanne furfangos nőszemély volt, ám az ő indítékait is meg lehet érteni. Az ő keresztje az volt, hogy egy besározott névvel kellett együtt élnie - Ő ezt a családnevet bármi áron tisztára akarta mosni - s ha már lehetett, hasznát is húzta belőle. Marie Antoinette-re nézve sajnálatos módon Cagliostro, a varázsló pont 1785-ben, a nyakláncper végzetes évében költözött véglegesen Párizsba és pont a Marais-negyedben bérelt házat, ahol Jeanne is lakott. Cagliostro hangzatos előadásai és kódos halandzsa nyelvű szónoklatai mögött vajmi kevés tartalom húzódott, de a népnek elég volt a pusztá kulcsín. A népnek és Rohannak is. Az egyházi méltóságnak mindig csupa jót jövendőt, tulajdonképpen azt, amit hallani akart: hogy királynéja hamarosan végérvényesen kegyeibe fogadja. Cagliostro tudta jól, hogy a francia nép csodára vár és ő nem habozott megadni számukra a csoda tökéletes illúzióját. Hogyne lett volna szimpatikus a város szemében, mikor szabadkőműves-páholyt alapított kifejezetten hölgyek számára, melynek többek között Polignac és Choiseul grófnő is tagja volt! A könyv szerzője szerint Rohan sem kiáltható ki egyértelműen bűnösnek, hiszen sokan feltételezik, hogy szerelmes volt a királynőbe, Cagliostro pedig egy alkalommal, mikor a szentatya megmutatta neki a hamisított leveleket, a tőle telhető legjobb tanácsot adta,

melyben szikrányi szemfényvesztés sem kapott helyet: felvilágosította Rohant, hogy őt bizony becsapták és azt javasolta, minél előbb folyamodjon királynője bocsánataért. Rohan azonban határozatlansága miatt nem állt a királynő elé - és ezzel megpecsételődött Antoinette sorsa. Úgy tűnik, minden történés Jeanne és társai malmára hajtotta a vizet és egyben Marie ellen dolgozott

Néha Antoinette-ről álmodom, aki a guillotine előtt áll és várakozva, segítségkérően néz rám - én pedig szánakozva, tehetetlenül viszonzom a tekintetét. A korabeli festményeken láttam, hogy kék szeme volt. Így, az én „szent grálom” nélkül folyvást a vele kapcsolatos internetes weboldalakat böngészem és meg is tudtam pár fontos dolgot. Például, hogy az eredeti, osztrák neve Mária Antónia Jozefa Johanna volt. A naplóban olvasott kifogástalan szettjeiről, kifinomult stílusáról szóló leírásokat az internet is alátámasztotta: soha előtte - és valószínűleg utána sem - költött királynő annyi pénzt ruhákra, mint ő. Arról már több helyen is olvastam, hogy annak idején az ő személye ihlette a divatlapok őseit, a róla készült figurás divatrajzokból alakult ki később a Vogue divatlap, de a John Galliano vezetése alatt álló Dior divatház is inspirálta korabeli szettjeivel. Azt viszont nem tudtam, hogy ő emelte a szabómesterséget a művészetek közé. Több weboldalon megemlítik személyes varrónőjét, Rose Bertint, aki például egészen a „divatminiszteri” titulusig jutott a ranglétrán és nagy tiszteletnek örvendett. A királynő minden egyes nap más toalettet és más-más cipőt viselt, és a választékos ruhatár alapkövetelmény volt az udvarhölgyek körében is. Állítólag egyszer egy hölgyet egy hónapra kitiltottak a palotából, csak mert kétszer ugyanabban a ruhában jelent meg ott. Ez észbontó!

Kíváncsi leszek, hogy a naplóban olvashatok-e a Le Petit Hameau-ról! Elég érdekes a története. Miközben Franciaország falvaiban éhínség pusztított, Marie Antoinette megrendelte a Le Petit Hameau építését. Ez nem volt más, mint egy utópisztikus falu, tavakkal, kertekkel, aprócska házikókkal és vízimalmokkal. A királyné és udvarhölgyei parasztnak öltöztek, és úgy tettek, mintha tejesasszonyok vagy pásztorlányok lennének a festői vidéki menedéjükben. Tény, hogy Marie Antoinette nagyvonalú költekezése olyan komolytalanságokra, mint a Le Petit Hameau, feldühítette a forradalmárokat, mellyel a későbbiekben kiérdemelte a Madame Deficit gúnynevet, holott állítólag azért töltött itt sok időt, mert itt egyszerű, polgári életet élhetett, és a gyerekeivel lehetett.

Természetesen halálának körülményeiről is találtam érdekességeket. Ezzel kapcsolatban keltek szárnyra a legízléstelenebb pletykák. Kilenc hónappal az egykori XVI. Lajos király kivégzése után ugyanis a forradalmi törvényszék a francia köztársaság ellen elkövetett koholt bűnök miatt állította bíróság elé az egykori királynét, amelyek között szerepelt a hazaárulás, a szexuális kicsapongás és vérfertőzés is. Fiát, Lajos Károlyt állítólag arra kényszerítették, hogy vallomást tegyen arról, hogy az anyja molesztálta őt. Kétnapos kirakatper után a kizárólag férfiakból álló esküdtszék minden vádpontban bűnösnek találta a királynőt, és egyhangúlag halálra ítélték. Atya ég! Mit érezhetett ebben a helyzetben Marie Antoinette és a fia?

Punta Sabbioniban olajfákkal övezett út vezetett a homokos tengerparthoz és hamarosan megjelent a láthatáron a Ristorante I Pescatori di Perle, vagyis az Gyöngyhalász étterem. Napsütéses idő volt, a kiülő pergoláján úgy lengedezett a hófehér árnyékolóvászon, akár egy előkelő hajó vitorlája. Az étterem hajókötéllel végigfuttatott téglafalaira erősített kerámiacserepekben skarlátvörös hibiszkuszok trónoltak. Elbűvölő volt. Most azonban képtelen voltam a körülöttem lévő dolgokra figyelni. Találkoznom kellett a feleségemmel. Mielőtt meggondolhattam volna magam, beléptem az épület ajtaján és máris felém tartott az egyik pincér.

- Jó napot, kérem foglaljon helyet! Hozhatok egy étlapot?

- Ó, nem, nem köszönöm! Én Szabinához jöttem.

- Á Sabine! Mindjárt odavezetem hozzá! Pont az ebédidejét tölti.

- Rebeka! - még mielőtt tiltakozhattam volna, mondván, hogy nem akarom zavarni ebéd közben, a lány már fel is ugrott az asztaltól, hogy megöleljen.

- Phil, kérlek, hozz egy étlapot a hölgynek!

A pincér bólintott, majd távozott.

- Rebeka, te jó ég! Te tényleg itt vagy!

- Ezen ennyire csodálkozol?

- Hát nem, csak azt hittem elvette a kedvedet, amit a főnökről írtam.

- Makacsabb vagyok, mint gondolod.

- Ez jó hír. Nyugi, nem lesz baj, amíg engem látsz. A munkatársak kedvesek és legtöbbször irtó viccesek, főleg Augustin és Davide! Mindig megalapozzák a hangulatot! Ami pedig a főnököt illeti, alapvetően jó ember ám, csak megköveteli, hogy minden úgy menjen, mint a karikacsapás. Á, itt is van! - hadarta és nekem gondolkodni sem volt időm: máris szembe találtam magam a feleségemmel.

- Uram, szeretném bemutatni Önnek Rebeka Bársonyt.

- Ah ...Bársony. - Ezt egyáltalán nem úgy mondta, mint Alessandro a találkozásunkkor. Inkább közönyös hangnemben. - Vincenzo Maretti.

- Piacere - mondtam, bár ezt meghazudtolta, hogy csak nagy nehézségek árán tudtam örömteli hangszínen választ adni.

- Dolgozott már pincérnőként? - kérdezte olaszul.

- Nem. Csak hivatalban és könyvesboltban, de a köteteket annyit pakoltam és annyszor egyensúlyoztam már velük a kis létránkon, hogy akár egy könyvön is tökéletesen fel tudom szolgálni az italokat tálca gyanánt...

Az arckifejezésén úgy láttam, hogy a poénom nem ért célba, ezért hozzátettem.

- ...és van cukrász végzettségem is.

A hatvan körüli Maretti alpesi hegységként magasodott fölém.

- Kérem, jöjjön az irodámba! - adta ki az utasítást és én követtem. Beleült a bőr forgószékébe, majd engem is hellyel kínált. Kézbe vette az íróasztalán pihenő önéletrajzomat és forgatni kezdte a háromoldalas dokumentumot.

- Napi nyolc órát kell dolgoznia, a szabadnapokat pedig csak akkor veheti ki, ha legalább három munkatársa biztosan bejön dolgozni aznap. Tizenharmadik és tizennegyedik havi munkabért is kap, a havi keresete pedig ezernégyszáz euró lesz, amennyiben megfelel.

- Persze, hogy megfelel - kotyogtam közbe, de ő úgy folytatta, mintha meg sem szólaltam volna.

- A vendégekkel egyelőre tilos érintkeznie, csak és kizárólag a mosogató részlegen és a közlekedőfolyosón tartózkodhat, a körbevezetést nem beleértve. Azt hiszem, mindent elmondtam, ha eszembe jut valami ezzel kapcsolatban, hívatni fogom.

Mikor kijöttünk az irodából, egy fiú gyorsan körbevezetett, majd mikor ismét Maretti irodájához értünk, ő pont kikukucskált az irodája ajtaján. Fejével intett az egyik munkatársamnak, egy másik srácnak, aki épp az étteremből jött kifelé. Ő, mint akit megcsíptek, már ugrott is és egy mosatlanokkal teli tálcát nyomott a kezembe.

- Fred vagyok. Örvendek! - mondta, majd otthagytam a tányérokkal.

- Hát még én! - nyögtem a tálca alatt roskadozva.

- Ezt vigye és kezdheti is a mosogatást! - adta ki számomra az utasítást a főnököm és egy újabb legyintéssel folytatva a srác irányába nézve.

- Kérném a kávémat ...az irodámba.

Másnap délelőtt sokat dolgoztam, de legalább hamar elszállt ez a pár óra. Már három egész perce lejárt az ebédszünetünk, de Szabinával még megkockáztattunk egy gyors kávézást, hogy beszámolhassak neki a sétáloppnak korántsem mondható első munkanapom minden eddigi részletéről. Maretti még egy szűrös pillantást küldött felénk, jelezvén, hogy nincs ínyére a kávézgatásunk, majd otthagya a kérészetű halandókat, vagyis minket, elvonult az irodájába.

- Ő sem állt be a sorba, mikor a humorérzékét osztogatták. - Szabina érdektelen képet vágott és beszéd közben kezével már el is hessegette ezt a témát. Még ejtőztünk pár percet, mielőtt nekilátott, hogy tálcára pakolja a már megrendelt italokat.

Ezután ismét magamra maradtam egy halom extra nagy méretű fazékkal. Volt a sarokban egy feketedény mosogató gép, de abba legfeljebb négy fazék fért, úgyhogy, ha gyorsan végezni akartam, be kellett vetnem a kezűgyességemet is. A tisztításra váró konyhai eszközök pedig a nap folyamán egyre csak gyűltek és gyűltek, én pedig nyolc óra múlva úgy éreztem magam, mint egy robot.

- Kitartás! - kiáltott oda nekem Davide, a séf. - Már csak kábé úgy harminc ilyen hatalmas edény van hátra!

- Köszí - motyogtam, majd, hogy véletlenül se hallja meg, még halkabban hozzátettem. - Pff ...Nagyképű szakácsok.

- Hogy tetszik az első munkanapod?

- Elmegy - vontam meg a vállam egykedvűen. - Itt aztán pörögnek a dolgok.

- Látom már összebarátkoztál Szabinával. Rendes lány. Vele biztosan ki tudod ma este eresztetni a gőzt.

- Szabinát már ezelőtt is ismertem - tájékoztattam. - Ő ajánlott engem Marettinek.

- Akkor ne okozz egyiküknek se csalódást! - mondta, de tekintete nem volt megrovó, sőt még egy mosolyt is megeresztett.

Még öt perce sem beszélgetünk, de már tanácsokat osztogat nekem. Elég fura srác. De azért jó fej, gondolom. Ha valamivel el tudják venni az ember vicces kedvét, az ez a munka. De nem az enyémet! Elpilledve mentem vissza a hotelbe, hogy letusoljak és felvegyem a legszebb ruhám. Csak azért sem hagyom, hogy ma Marettié legyen az utolsó szó! Szabina is éppen szabad volt, megbeszéltük, hogy elmegyünk szórakozni. Pazarul kisminkeltük magunkat -

olyan alapossággal, ahogy én már körülbelül négy éve nem tettem - és belevetettük magunkat az éjszakába.

- Jesolo egyszerűen elképesztő! - ámuldozott a barátnőm, és igazat kellett adnom neki. Egymást érték a szórakozóhelyek, a tengerparton vicces flashmobot adott elő a tömegből egyszer csak koreográfiát táncoló egyre több és több ember, majd mindenki folytatta tovább a tombolást a maga ritmusára. Hamarosan véget ért a villámcsődület, amit a járőkelők tapssal jutalmaztak. Persze nekem csak az Alessandróval itt töltött közös pillanatok peregtek a szemem előtt. El kellett telnie pár percnak, hogy kis időre elfelejtsem őt és mindent, ami napközben történt, és egyszerűen csak átadtam magam a színeknek, a fénynyaláboknak, a zenének. Másfél órát sem töltöttünk azonban ott és mindkettőnknek az az érzése támadt, hogy ebből az egész felhajtasból mi már jócskán kiöregedtünk.

- Piszkosul fáj a lábam ebben a cipőben. Már nem való nekem a túsarok.

- Nekem meg a hangos zene. Kábé olyan érzésem van, mintha egy cintányéros liliputi költözött volna a fejembe, akinek fizetnek azért, hogy ne hagyja abba a dobolást. Ülünk be egy nyugis helyre és igyunk egy teát! - javasolta Szabina.

- Tatrâteára gondolsz? - húztam fel a szemöldököm.

- Dehogy, te gyagyás! Az kéne még nekem! Annak ötvenkét százalékos az alkoholtartalma. Öt-ven-ket-tő! Természetesen levendulateára gondoltam. Hmm ...Már az illatától is megnyugszom - hunyta a szemét átszellemülve.

- Pár éve még nem néztem volna ki belőled ilyen „nyugdijas gondolkodást”.

- Ennyi pincérkedés után néha már valóban nyolcvanévesnek érzem magam.

- Itt vagyunk már vagy egy ...órája! Menjünk! - javasoltam.

- Hivatalosan is megöregedtünk - legyintett lemondóan Szabina. - Gyere, keressünk egy nyugisabb helyet! Nem sokkal később beültünk egy kávézóba és már a levendulateánkat kortyolgattuk.

- Te mit vársz Olaszországtól? - szegezte nekem egyszer csak a kérdést minden körítés nélkül. A meghökkentő kérdésre hasonló választ adtam.

- Hogy megváltoztassa az életem.

- Nem fogja. Ez csak egy ország. Se keze, se lába, emlékszel? Mint a dalban a hőembernek.

- „Hőembernek pici szeme szén!” - daloltam nevetve.

- Ne már, ez most komoly? Az életedet te tudod megváltoztatni! Ha leásol a lelked legmélyére.

- Te pedig a poharad legmélyére néztél, nem igaz? - peremével lefelé fordítottam a csészéjét, de már nem volt benne semmi, ami az asztalra csöpögjön. - Lehet, hogy tényleg Tatratea volt benne?

- Hagyd már ezt a témát! Fogadjunk, hogy valami pasi miatt menekültél idáig! - nagyon tudálékos képet vágott a mondandójához, úgyhogy nem bírtam visszatartani a nevetésem.

- Ha az a pasi a szemét pesti főnököm, akkor eltaláltad! De az kizárólag munkakapcsolat volt. A munkakapcsolatok közül is a legridegebb! Ezzel lezártnak tekintem a témát! - mosolyogva az asztalra csaptam, mint egy bíró a kalapácsával. Valójában nem akartam, hogy kiszedje belőlem azt a buta gondolatot, amit már félig-meddig meg is bántam. Hogy nemrég levelet írtam az első szerelmem nővérének. Ilyet is csak egy vérbeli idióta tesz.

- Akkor egy olasz csődörre vadászol. Csak ez lehet a titkod.

- Kiugrasztottad a nyulat a bokorból - kacsintottam rá színpadiasam - Most már békén hagysz?

- Talán. Legalábbis ma este megúsztad, hogy megpróbáljalak összehozni valakivel.

- És te? Te hogyan sodródtál ide?

- Természetesen egy szakítás után döntöttem úgy, hogy eljövök. - Ezt olyan hangszúllyal mondta, mintha ez valóban magától értetődő lenne.

- Háhá! - rászegeztem a mutatóujjam. - Te vadászol olasz csődörre és rám akartad kenni!

- Nem egészen, dejó lett volna, ha partnerre találok benned a keresésben! Ami a munkatársainkat illeti, Davide egész aranyos, de nekem túl tartózkodó. Augustin viszont finom falat lehet, nem gondolod?

Felidéztem Augustin szakállas ábrázatát és Davide csibészes, mégis őszintén csillogó tekintetét. Persze, helyesek voltak, de valahogy sehogy sem tudtam elképzelni, hogy ők legyenek az én olasz macsóim.

- Héhé! Munkatársakkal nem kezdünk. Ez alapszabály. De leszek a kerítőnőd, ha szépen megkérsz!

- Leköteleznél! - valóban hálával telve nézett rám. - Kérjünk még egy forró csokit is!

- Tea és forrócsoki? Hűha, ma aztán tényleg kirúgunk a hámból!

- Kac-kac! Imádom a forró csokit. Mindegyiket. Fehér, chilis, fahéjas, mogyorós, nekem mindegy. Minden jöhet.

- Nekem mindegy. Minden jöhet - ismételtem. - Bárcsak ugyanezt mondhatnám én is, ami a férfiakat illeti ...De a francba, túl válogatós vagyok!

- Na ne! Szőke haj, kék szem? Akkor nagyon rossz helyen jársz, kislány!

- Nem, nem. Én a belső értékek terén vagyok válogatós. Úgy értem, egy pasi szeresse a gyerekeket, süsse meg velem a kedvenc sütőtökös pitét és találja ki, hogy éppen mit szeretnék!

- És legyen gyönyörű bőre, csillogó fehér fogai és ha már lúd, legyen kövér alapon dobjuk fel egy fehér paripa hátára is, ugye?

- Nem kell, hogy gyönyörű bőre legyen! - és amikor ezt kiejtettem a számon, máris világos lett: a francba, még itt is csak Alessandro jár az eszemben. És ... Jesszusom ...Itt ülök egy bárban, Jesolo szívében ...és hiányzik!

- Ki ez az Olivér? - kérdezte Barna, miközben a Balatonparton sétáltunk. Kimenőt kértem a nyári táborból, hogy találkozhassak vele. A nagybátyámnak egyébként Zamárdiban volt egy igen takaros kis nyaralója. Itt mégis egyszerűbb volt a találkozó nyélbe ütése, mint az anyám szigorú figyelmének kereszttüzeben. Most csak hagytam, hogy a papucsom megteljen apró kavicsokkal, melyek jótékonyan masszírozták a talpamat Kis idő múlva kiöntöttem a lábbelimből az apró köveket, s csak azután válaszoltam.

- A barátnőm öccse. Igazán jó fejnek tűnt. De már egy ideje nem beszélünk - vontam meg a vállam, mintha különösebben nem is lenne fontos az egész.

- Remélem, nálatok kamaszoknál a jó fej a tiszteletudó szinonimája. Talán megbántott valamivel?

- Nem, de ez bonyolult. Kamaszosan bonyolult. Egyébként tiszteletudó.

- Na jó, nem firtatom a dolgot ...csak tudod, mennyire féltlek

- Igen, mintha az apám lennél - ismételtem nagybátyám sokszor hangoztatott szavait, majd látva, hogy még nem győztem meg eléggé, gyorsan hozzátettem. - Nyugi, már fátylat borítottunk az egészre. Egyébként kedvelted volna. Nagyon okos. Hasonlít rád - toldottam meg egy mosollyal a bókot, a még jobb hatás érdekében.

- Te aztán tudod, hogy kell érvelni! - nézett rám elismerően, miközben ujjával megpróbálta megzabolázni kócos, szélfúttá haját, melynek köszönhetően még inkább úgy nézett ki, mint egy örült tudós. Karakteres szemüvege csak hab volt a tortán. Most még tisztábban láttam a hasonlóságot közte és Olivér között. Viszont azt is biztosan tudtam, hogy soha egyetlen élő

férfi sem fog olyan rajongással szeretni, mint ahogy a nagybátyám. Mégis fel kellett tennem egy kényes kérdést, bár szinte fizikai fájdalmat okozott kimondani.

. J II

- Miért nem jössz el gyakrabban hozzánk? - sejtettem, hogy ez a kérdés most túl számonkérő, de valami akkor is azt súgta, hogy az egyre ritkulóbb látogatásokról talán nem közvetlenül a nagybátyám tehet.

- Tudod, édesanyádat érthetően nagyon megviselte apád halála és azt mondja, túlságosan emlékeztetem rá. És én nem akarom feltépni a régi sebeket.

- De hát mindez már nagyon régen történt ...és engem is emlékeztetsz rá. Mégis szeretnék többet látni! Apám helyett most apám lehetnél, erre mostanában még a nagybátyám is kevésbé vagy. Kihez fussak erősítésért, ha anya nem enged el egy koncertre? Ki tudja, még hány fiút kell elkergetned mellőlem?

Barnabás kényszeredetten felnevetett, de a torkán akadt a szó. Szorosan magához ölelt, ügyelve arra, nehogy a pulóveremre potyogjanak a könnyei.

5. fejezet

A napok csigalassúsággal teltek a napló nélkül, és azt vettem észre, hogy egyre csak a telefonomat bámulom. Persze attól, hogy néztem, nem csörrent meg. Végül egy csütörtöki álmos délutánon szólalt meg, mikor pont nem a könyv körül forogtak a gondolataim. Az ájulás kerülgetett, mikor megláttam Bruno Fonsi nevét a kijelzőn.

- Halló?

- Halló? Rebeka? Megvizsgáltam a naplót. Szeretnék önnel személyesen beszélni. Ma este hétkor az Osteria Alla Rámpánál?

- Rendben.

A torkomban dobogott a szívem. Mikor odaértem, épp egy csapat fiatal suhant be előttem az ajtón, de meglepetten konstatáltam, hogy egyébként nem zsúfolt a hely. Jó választás. Fonsi leghátul, az épület jobb sarkában ült le egy kétszemélyes asztalhoz.

- Jó estét!

- Ez az a könyv. Ez az a könyv! - suttogetta lelkesen köszönés helyett, mire óvatosan körbekémleltem, hogy van-e a halk beszédnek létjogosultsága. Ha palástolni próbálta izgatottságát, elég rosszul sikerült: arca kipirult és ujjjaival úgy dobolt az asztalon, mintha ez nélkülözhetetlen volna az életben maradáshoz.

- Egész biztos benne?

Feljebb tolta az orrán a csontkeretes szemüveget, és csak azután válaszolt.

- Holtbiztos. A legújabb röntgenes technikával és infravörös szkennelvel vizsgáltam a tintát. Nem kevés időmbe és fáradtságomba telt, de maximálisan megérte! Ugyanaz a tinta összetétele, mint a királyné Von Fersennel való levelezéseinél. Ez a napló a tizennyolcadik századból való, erre a nyakamat teszem!

- Jaj, ilyen viccből se mondjon! - hüledeztem. - Főleg ne Antoinette-tel kapcsolatban.

- Jaj, Isten bocsássa meg! Ilyen vagyok, ha elragadtatom magam. Maga megfogta az Isten lábát!

- Ugyan! - legyintettem, de az adrenalinszintem az egekben volt. - Vissza szeretném juttatni a legutolsó tulajdonosának

- Maga teljesen meghibbant? Ennek a könyvnek az eszmei értéke ezzel a gyönggyel milliárdokra rúg! Akár hárommilliárdot is kaphat érte.

- Akkor minden bizonnyal lesz egy dúsgazdag ismerősöm - mosolyogtam sokatmondóan. Élveztem a helyzetet: ezt a férfit szemmel láthatóan felettébb idegesítette, hogy engem totál hidegen hagy a pénz.

- Maga tudja ...de ennek a darabnak múzeumban a helye.

- Ennek a könyvnek a gazdájánál a helye. Ennek a könyvnek küldetése van. Biztosan fontos a legutolsó tulajdonosának. És nem azért, mert Marie Antoinette naplója. Higgye el, tudom. Érzem.

- Ha maga mondja. - Fonsi szemmel láthatóan lenyelte a keserű pirulát, így kissé megnyugodhattam.

- A gyöngyről mit derített ki?

- A gyanúm beigazolódott. A könyvborítót megmutattam egy gemmológusnak, akit még az egyetemen ismertem meg. Ez a gyöngy részét képezte Marie Antoinette egyik nyakláncának. Nézze csak meg ezt a képet! - az orrom alá dugta az ékszer fotóját, amin egy figyelemre méltó méretű tengeri gyöngyszem függött és egy korona alakú gyöngyberakás díszítette.

- Van egy hasonló árverésre bocsátott gyöngymedálja, masni alakzatú gyémántberakással - hadarta izgatottan - de erről a gyöngyről senki sem tud. Az köztudott, hogy XVI. Lajos felesége még jóval a lefejezése előtt biztonságos helyre rejtette ékszereit, hogy ne kerüljenek illetéktelen kezekbe.

- Hova rejtette őket?

- Tudomásom szerint Antoinette 1791 márciusában küldte el az ékszereit titokban Brüsszelbe, mikor a királyi család megpróbált elmenekülni a kivégzés elől. Ebben az időben a Nemzetgyűlés monarchista frakciójának vezetőjével, Antoine Barnave-val próbált minél bizalmasabb viszonyt kialakítani, aki meggyőzte Lajost, hogy fogadja el az új alkotmányt, amely a felségjogok egy részét a Nemzetgyűlésre ruházta, tehát Lajosék ezzel átadták volna az irányítást nekik. Marie Antoinette azonban lebeszélte erről férjét, s titkos úton arra ösztönözte bátyját, II. Lipót német-római császárt, hogy indítson háborút a forradalmi Franciaország ellen. Lipót kitért húga kérése elől, 1792 áprilisában azonban a franciák üzentek hadat Ausztriának. A királyné folytatta

cselszövéseit, titkos levelezésében a francia haditervet is kiadta az ellenségnek. Brüsszelben állítólag egy megbízható ember tartózkodott, neki köszönhető, hogy a királyné halála után az ékszerek visszakérültek Marie Antoinette unokaöccséhez, az osztrák császárhoz. A királynő híres volt léha életmódjáról és költekezéseiről, ezzel haragította magára a népet. Ebből arra következtetnek, hogy nagyon fontosak voltak számára az ékszerei. Fontosabbak, mint gondoltuk volna. Lehet, hogy egy számára különösen becses darabot megtartott magának és biztos helyre tette, hogy a zavargások idején is magánál tudhassa.

- A naplójába helyeztette - bólintottam.

- Ez persze nem egy közönséges drágakő - folytatta -, hisz a maga nemében egyik drágakő sem az. Az ókorban igazi orvosságnak számítottak ugyanúgy gyógyították vele a nemzőképtelenséget, mint egy vesebántalmat.

- Lehet, hogy Antoinette-nek is volt olyan drágaköve, ami meddőség ellen szolgálhatott?

- Lehet. Az ember, amióta az eszét tudja, misztikus tulajdonságokkal ruházza fel a drágaköveket. A zafírt például porrá őrölve gyógyszerként használták, a gránitgolyókkal azonban embereket öltek.

- És persze talizmánként is használják őket, ugye?

- Pontosan. A drágakő ideális talizmán volt, mivel nem száradt ki, nem hervadt el, nem fújta el a szél. Minden évszázadban egyedülállóan maradandó volt. Innen már csak egy lépés volt az amulett és a talizmán gondolata. A királyné is egyfajta talizmánként hordhatta a gyöngyöt a naplójában, nemdebár? Egy hétköznapi nyaklánc is tulajdonképpen amulett: az ékes kövek vonzzák a tekintetet, így megvédik gazdájukat például a szemmel veréstől.

- Ebből a szemszögből még nem tekintettem a gyöngyre.

- Pedig a történetének minden oldalát górcső alá kell tenni! - vizslatva nézett rám, majd folytatta. - És tudni kell, hogy mindig az a legértékesebb, amiről senki sem tudja, hova tűnhetett.

- Mint a Szent Grál.

- Pontosan, mint a Szent Grál - ismételte. - A kehely, amelyből Jézus ivott az Úrvacsorán, s amelybe Arimathei József felfogta a keresztre feszítéskor kiömlő szentséges vért. A Szent Grált utoljára Antiochiában jegyezték létezőként Ettől kezdve semmit sem tudunk róla. Ezt a gyöngyöt persze a színe is különlegessé teszi. Ez egy igazi intenzív fekete, vagyis tahiti gyöngy. A világ

legstílusosabb és legfényűzőbb gyöngyfajtái közé tartozik. Az ókorban a szabadság és a jólét szimbóluma volt ritkasága és hihetetlen értéke miatt.

- Akkor gondolom valamiféle mítosz is született róla.

- Az ókori mitológia úgy vélte, hogy a fekete gyöngy a sárkányok fejében keletkezett, ezért a bölcsesség szimbólumának tekintették. A gyöngyök királynőjének nevezték. Ma ezeket a nagy méretű gyöngyöket Polinézia türkiz színű lagúnáiban tenyésztik a pinctada margaritifera, vagyis a fekete ajkú gyöngyagylók, osztrigák testében, ahol tizenkét- huszonnégy hónapig növekednek. A pávazöldes árnyalatú tahiti gyöngyök kétszer annyit érnek, mint társaik. És ez láthatóan egy páva tahiti fekete gyöngy ...de van itt még valami.

- Micsoda?

- Nézze csak ezt a borítót! Lát valami furcsát?

- Azon kívül, hogy díszes, nem.

- Akkor vegye kézbe és kicsit rázza meg!

Úgy nézhettem rá, mintha bolondnak tartanám.

- Rajta! - biztatott.

Ahogy megmozgattam a könyvet, az tompa zörgő hangot hallatott.

- Hát, ez meg...

- Nézze csak! - mutatott a borítón egy kis reteszre, amit kérés nélkül elhúztam és mire felfogtam, hogy a könyv borítója üreges, már a kezemben landolt egy medál.

- Ők Antoinette gyerekei!

- Igen - bólogatott elégedett mosollyal a tudós. Valószínűleg a francia királynő legféltettebb kincsei. Így még nagyobb értékkel bír ez a könyv, ugye?

A medálba illesztett képeket vizslattam, majd tekintetem borítón lévő gyöngyre kúszott. Marie Antoinette neve mindenki számára összefonódott a fényűzéssel és a gazdagsággal. Minden ékszere sokat jelenthetett a számára, akár a sírba is magával vitte volna őket. Valóban fenségesnek tűnt, most már laikusként is meg mertem volna esküdni rá, hogy ez a királynőé volt Mindenesetre a professzor elég biztos volt a dolgában. Azért elkaptam a lesújtó pillantását, mikor a táskámba süllyesztettem a könyvet.

Annaira boldog voltam, hogy végre visszakaptam a naplót! Egyre többször morfondíroztam azon, hogy az Antoinette által írt szavakat nem egy elemző és nem is maga a királynő jelölhette meg. Valamiért az volt az érzésem, hogy ezeknek a jeleknek egykor céljuk volt. Kezemben forgattam a könyvet és

próbáltam belőle olvasni - nemcsak a szavakból, hanem az általa nyújtott egyéb információkból. A memoár lapjai erőteljesen megbámulták, viszont találtam benne egy-két oldalt, melyeket gyönyörű rajzok ékesítettek szépen öltözött férfiakról és nőkről. Ezeket maga a királynő rajzolhatta? Akkor lepődtem meg igazán, mikor észrevettem, hogy körülbelül tizenöt, húszoldalanként egy-egy betű is meg van jelölve a könyvben. Egy lapra sorban leírtam az összes aláhúzott betűt. Végeredményül az „Iniga Ricci” név íródott le a papírlapra. Na de ki lehet az az Iniga Ricci? Kitalált személy? Vagy valódi? Ha valós személy, vajon élhet még? Ha él, most hány éves lehet?

Magammal hoztam Velencébe a laptopomat, így azonnal információgyűjtésbe kezdhettem. Keresősite-ok, közösségi oldalak - csupán ezek voltak a segítségemre, mégis csakhamar rátaláltam Iniga Riccire. Az adatlapja szerint most hatvannyolc éves volt és Orta San Giulión él, az Orta tó partján. Nem volt kérdés, mi lesz a következő lépés. Meg kell keresnem Inigát. Azonban még volt egy egész estém, hogy belemerüljek Marie Antoinette titkainak tengerébe és bizony egy percre sem haboztam ezt kihasználni.

1774. április 28.

Királyatyácskának felszökött a láza. Kétszer is eret vágtak rajta. Az orvosok szerint elkapta a fekete himlőt. Borzasztó! Nagyon aggódok őfelségéért. Napokig titkoltuk előle a betegségét, ám mielőtt az orvosok közölték volna vele a pontos kórképet, ő maga is rájött, hogy fekete himlős. Ma én magam is elég kótyagos voltam. Istenem, csak nehogy mi is elkapjuk tőle! Úgy látszik a palota levegőjét megfertőzte a rettenetes kór, mert ötvennél többen megbetegedtek, pedig csak végighaladtak a folyosón. Tízen már meg is haltak. A királynak gyónnia kellene, de mivel szeretőt tart, nem teheti meg. Királyatyácska rossz állapota minduntalan édesapámat juttatja eszembe. Szárnyaló szívvel gondolok vissza a gyermekéveimre. Nagyon szerettem apámat, akit mindenki csak Ferenc császárként ismer, habár alig töltöttem be a hét esztendő, mikor elveszítettem. Élénken emlékszem egy jelenetre. Apám útra készült Innsbruckba. Már távozott a kastélyból, mikor megparancsolta egyik emberének, hogy vigyen le engem a kocsijához. Tárt karokkal fogadott, a szívéhez szorított és felkiáltott

- Meg kellett még egyszer csókolnom ezt a gyermeket!

A császár váratlanul meghalt útközben és sohasem láthatta viszont kedves családját. Ez az ölelés azonban életem végéig elkísér: még most is érzem a melegét. Istenem, ő megadta nekem és testvéreimnek azt az őszinte szeretetet, amit anyánk

ellentmondást nem tűrő szigora miatt tőle sohasem kaptunk meg! Öt jobban lefoglalták az államügyek, mint a gyereknevelés. Volt, hogy tíz nap is eltelt úgy, hogy nem láttam anyámat, pedig az udvarban volt. Számolni szoktam, pedig már-már fizikai fájdalmat okoztak a Nélküle múltó napok! Apám kárpótolt mindenért. Azt hiszem, ezt hívják egyensúlynak. Isten elvesz, de ad is, hogy értékeljük, amink van! Amíg van...

1774. május 4.

A király ma hívatta Du Barryt és megkérte, hogy haladéktalanul hagyja el a kastélyt. Talán így próbálja megóvni? Később hallottam a szolgálától, hogy félálomban a nevét mondogatta, hívta, de akkorra Du Barry már távozott. Hol ép eszénél van, hol nem, nagyon aggasztó az állapota. Belegondolni is hihetetlen, hogy a férjem néhány órán belül király lesz, és én ennek egy cseppet sem örülök. Hamarosan misén veszünk részt a király lelki békéjéért.

1774. május 10

A mise előtt kitört a vihar. Rettenetes volt a vaksötét és még félelmetesebb a hirtelen felfelvillanó fényáradat! Az időjárás csak még inkább rontott a hangulatomon.

1774. május 10. éjjel előtt

A király délután negyed négykor meghalt. Gyűlölöm a tegnapihoz hasonló viharos éjszakákat! Gyűlölöm a nappalokat is „Gyűlölöm az életet Nélküle! Istenem, még a férjemért is megszakad a szívem! Még nem akarok belegondolni, hogy Franciaország királynéja vagyok.

1774. május 24.

Olyan boldog vagyok! Ma a király nekem adományozta a Kis Trianon palotát, amire mindig is áhítoztam. Tudom, hogy azért kaptam tőle, mert láthatóan bánt, hogy nem hívta vissza a miniszterelnöki székbe Choiseul herceget, de olyan édes szavakkal harangozta be a meglepetést! „Szereti a virágokat?“, kérdezte tőlem. „Ha szereti, van egy szép csokrom az ön számára: a Kis Trianon.” Madarat lehetett volna velem fogatni! Szabad kezét adott az épület és annak környezetének további építésében. Egész bizonyosan nem díszítik majd megkövült vonású szobrok és nem lesznek mérnöki pontossággal nyírt növények! Ez a kert a természet egy számomra

elkerített kis szelete lesz mindenféle vadon élő virággal és vígan csörgedező patakokkal. Végre egy nyugodt hely, ahová elbújhatok hatalmi kötelezettségeim elől!

1774. júniusi.

Királyuram megkoronázása után egyszerre vagyok szomorú és boldog is. Boldog vagyok, mert a férjem lett a király, ám szomorú, mert drága Atyácskám meghalt. Ám Ágost még abban az emelkedett pillanatban is közönyös ábrázatot mutatott, mikor a fejére tették a koronát. Ennyire izgult volna? Vagy csak egyszerűen ennyire rendíthetetlen természetű? A hercegérsek vacsorát tartott a király tiszteletére, amit nem bántam, mert ettől magam is jobb kedvre derültem. Ez a nap megható pillanatokkal volt teletűzdelve.

1774. június 12.

Anyám levelében ismét megfeddett. Attól tart, hogy egyében sem jár az eszem, csak a mulatságokon és nem fordítok elég figyelmet Franciaország sorsára.

1774. június 16.

Ma az ízléstanácsadóm, Rose Bertin egy különlegesen szép ruhát bocsátott a rendelkezésemre. El vagyok tőle ájulva! Mihez is kezdenék nélküle?

1774. június 27.

Szerencsére az orvosok gondoskodtak róla, hogy védve legyünk a himlő ellen, így emiatt nem kell aggódnunk, könnyedebb dolgokkal is foglalkozhatok. Végre! Hamarosan elkészül az első poufom amit az egyik hercegné hajviseletként láttam először. Újdonsült fodrárszomat, Monsieur Léonard-t már most úgy imádom, akár egy szentet! Bármilyen figurát beleilleszt a hajkoronámba kérésemre, a madaraktól elkezdve a vitorláshajóig! Állítólag először Bordeaux-ban kezdett el dolgozni, csak aztán került Párizsba! Itt maga Julie Niebert, a híres színésznő is a kuncsaftja! Ő, egykor az a némben Du Barry is szemet vetett rá! Nem szégyelli, hogy mindenben osztozna velem? De annyira gyönyörű volt Chartes hercegnője az Operában a Le Pouf Sentimentallal! A hatalmas gézből formázott tornyot ez a művész egy papagájfigurával, egy tál cseresznyével és két pici emberalakkal díszítette. Hihetetlenül tetszett!

1774. július 28.

Nagyon bánt a mai eset. A vadászkastélyban Királyatyácska miatt részvétlátogatást tett minden nő, akit valaha az udvarnál bemutatnak, öregek és fiatalok egyaránt kötelességüknek tartották a királynál és nejénél tisztelegni az általános fogadónapokon. A fekete gyászbóbita a tornyos frizura alatt görnyedező, hajbókoló öreg nénikék remegő fején olykor bizony furcsa látványt nyújtott, de én sokkal méltóságteljesebben viselkedtem, semhogy magatartásomról egy pillanatra is megfélemlítkeztem volna, mégis igyekeznek gáncsolni és rossz színben feltüntetni az egyik palotahölgy tréfája miatt. Clermont Tonnerre grófnőt kifárasztotta a hosszúra nyúló fogadás. Rangjánál fogva egész idő alatt mögöttem kellett állnia. Végre, hogy segítsen kínos helyzetén, leült a padlóra, elrejtőzködött az udvarhölgyek széles krinolinja mögé és onnan húzogatta a hölgyek ruháját, mókázott, hogy a figyelmet magára vonja. Természetesen a feszes látogatásokkal ellentétben, nevetségesen hatott a gyerekes tréfa. Kénytelen voltam a legyezőm mögé rejteni a mosolyomat. Olyan mókás volt! Az öreg hölgyek szigorú ítélőszéke nem mulasztott el ezért megróni. Hallottam, amint azt mondták rólam, hogy kinevettem a tiszteletre méltó előkelőségeket, akik hódolatukat óhajtották kifejezni. Állításuk szerint tiszteletlenül viselkedtem velük szemben, nem is fogják soha többé betenni lábukat az udvarba. Már másnap reggel egy gúnydal keringett szájáról szájra. A dal Rólam szólt. Fogalmam sincs, mióta büntény, amit tettem! Úgy érzem, ha a jobb lábammal lépek, akkor azt nézik rossz szemmel, ha a ballal, akkor pedig azt.

1774. november 28.

Megtudtam, hogy Aranda X. gráfia levelet írt III. Károly spanyol királynak, melyben kifejtette, hogy férjemmel négy év alatt sem sikerült elhálnunk a házasságunkat. Ég az arcom a szégyentől! Persze sajnálom Lajost is, mert fáj neki „odalent”. Mi lesz így velünk? Ráadásul a vállára nehezedik a súly, hogy az apja által hátrahagyott zavaros pénzügyeket rendezze.

A konyhában nagy volt a sürgölődés. Davide kacsaragus tagliattelét csinált, amitől azonnal összeszaladt a nyál a számban. Még nem reggeliztem, mert amikor felkeltem, nem volt étvágyam. Bezzeg most! Szívfacsaróan étvágygerjesztő volt, ahogy a hatalmas serpenyő tartalmát kavargatta. Meglátta, hogy figyelem, én pedig gyorsan elkaptam a pillantásomat.

- Csak privátban adok főzőleckéket.

Dühösen fújtatva sarkon fordultam és a mosogató részleg felé vettem az irányt. Micsoda egy tuskó! Miért élvezi, ha zavarba hozhat? Elsomfordáltam Augustin mellett, aki jól megnézett magának és hallottam, hogy ezt mondja Davide-nak.

- Látok fantáziát a csajban.

- Én is. De nem fogadta el az ingyen főzőleckéket.

- Puhítsd csak még, barátom! - Augustin a fejével a kacsaragu felé intett, de kacsintott is, szóval tudtam, hogy igazából rám célzott.

Még, hogy lát bennem fantáziát! Hogy ezt a szakmai kíváncsiságomra értette, vagy egyszerűen csak rámgerjedt, azt nem tudom, de nem is érdekelt. Mérges voltam mindkettőjükre. Mit képzelnek magukról?

Másnap, bár szabadnapos voltam, reggel korán keltem, öt órakor már az autóban ültem. Átszeltem Padovát, Veronában azonban megálltam, hogy kicsit felfedezhessem az Adige folyó kanyarulatánál fekvő romantikus várost. A púderszínű lakóházak, a Scaligerik által épített jellegzetes paloták és épületek sétára, a kávézók pedig forró eszpresszóra és jéghideg proseccóra csábítottak a meleg délelőtti órán. Az embereket néztem, akiknek természetes volt, hogy minden reggelt egy kellemes kávézóban kezdjenek, hogy aztán frissen folytathassák a napot. Elzarándokoltam Júlia erkélyéhez is, melynek épületét az egyszerűség jellemzi, története mégis romantikus lepelbe burkolja. A legendás Shakespeare-mű fő helyszínén sok szerelmespár mondta már ki a boldogító igent. Az épület falán az ideérkező turisták szerelmes üzeneteinek tömkelegét találtam, akik azt remélik, hogy Júlia segít nekik megtalálni a boldogságot.

A Castelveccchió, más néven Scaligeri-hídon átsétálva a sok turista között le-letekintve az Adige folyót csodáltam. A híd teste vörös téglából készült, alsó elemei pedig fehér márványból épültek, tetejét a várbástyákhoz hasonlóan csipkék borítják. Ez az antik összehatás egészen más érzéseket keltett bennem, mint például, amit Velencében tapasztaltam. Még hosszú órákat elidőztem volna itt, azonban lassan indulnom kellett, ha meg akartam találni az idős hölgyet, Iniga Riccit. A Garda-tó partján egy órás sétát tettem, hogy magamba szívjam a friss levegőt és emlékezetembe véssem ezt a képet. A hegyekkel körülölelt tó olyan benyomást keltett, mint egy ékkövekkel körberakott tükör. A hegyek itt jól megfértek a pálmafákkal egy tájképen. Arco, Torbole és Malcesine települések övezték a vidéket, mely most a szememben a megnyugvás birodalmát szimbolizálta. A kikötőhöz sétáltam, onnan csodáltam

a halovány narancs-, citrom- és eperszínű házakat és csendben azt kívántam, bár ne lennék most ilyen magányos ezen a paradicsomi helyen!

- Még száznyolcvan kilométer, még száznyolcvan kilométer - mormoltam magamban, így motiválva magam a tovább utazásra. Pár óra múlva valóban Orta San Giulióban voltam.

A kopottas házak között fagyaltozók, templomok és kis éttermek bújtak meg, a kék, piros, sárga színekben virító vespák falhoz állítva várták tulajdonosaikat. A szűk utcák menti házakban egymással szemben élő szomszédos lakók - kis túzással - egy kevéske nyújtózkodás árán akár kezet is foghattak volna egymással. A barack- és cappucinoszínű házak, a tó és vadregényes hegyek elbűvöltek. Eltöprengtem, hogy meddig kellene Olaszországban lennem, hogy minden gyönyörűségét lássam. Valószínűleg egy élet kevés lenne hozzá! Pedig serdülőkoromban jártam már a pisai ferdetoronynál, Bolognában, és persze Viaregio tengerpartján, ahol a homokban pihenve hagytam, hogy a víz csiklandozza a talpam. Viaregio stílusa kicsit hasonló volt Jesolóhoz, így visszatekintve talán még jobban elnyerte a tetszésemet. A turisták, ha éppen nem a pálmafákkal övezett sétányon akarták elütni az időt, színes vásári forgatag részévé is válhattak, ahol lange strandruhákat, kendőket, kagylóból készült ékszereket árultak minden mennyiségben.

Bőröm most tele volt szeplővel a napsütéses időnek hála, kalapomban, napszemüvegemben és földig érő barackszín ruhámban úgy festhettem, mintha egy olasz magazin címlapjáról léptem volna most a macskakövekre. Csábított volna a fagyaltozás, azonban türelmetlenül vártam az idős hölgygel való találkozást. Mégis aggodalom fogott el: mit szól majd, ha idegenként becsengetek a házába? Egyáltalán, hol lakhat pontosan?

Jobb ötlet híján kérdezősködni kezdtem. Először egy pincérhez mentem oda, hátha ő - mivel mindennap itt dolgozik - ismer mindenkit.

- Elnézést, Iniga Ricci hol lakik? - kérdeztem olaszul.

- Iniga Ricci? Nem ismerem - ingatta a fejét a pincér, s letett egy csésze latte macchiátót az egyik asztalra.

Nem adtam fel, ezután egy öregurat vettem célba.

- Ne haragudjon uram, ismer itt egy bizonyos Iniga Riccit?

- Hogy ismerem-e? Nem ismerem és több nőt már nem is akarok megismerni. Bőven sok nekem az asszony is! - vágott vissza felháborodva a bácsi, én pedig alig bírtam visszatartani a nevetésem.

- Én tudom, hol lakik. - Azonnal a női hang irányába fordultam. - A Via Pálmán, nem messze innen! Tizennyolcas házszám.

Gyalog vágtam neki az útnak s nem sokkal később valóban megtaláltam a takaros házat. A befelé vezető utat pálmafák szegélyezték, az udvaron pedig dús hortenziabokrok kéklettek. Csengetés után a házból egy hölgy jött ki. Járása nehézkes volt, ennek ellenére, valami megmagyarázhatatlan kecsesség áradt belőle, őszbe váltó haját csinos kontyba tűzte a tarkóján, s a frizurát mély zöld fejpánttal kötötte át, mely illett a szeme színéhez.

- Jó napot hölgyem! - köszöntött olaszul. - Miben segíthetek?

- Jó napot! Iniga Riccit keresem.

- Akkor a legjobb helyen jár. Én vagyok az.

A torkomon akadt a szó. Nem is tudtam, hol kezdjem a közlendőmet, bután éreztem magam, hogy ismeretlenül zavarok egy idős hölgyet, egy idegen országban.

- Kérem, ne haragudjon a zavarásért és a tolakodásért, elég furcsa oka van annak, hogy idejöttem ...és nem fogok meglepődni, ha totál idiótának néz, miután befejeztem a mondandómat.

- Ha hosszú lesz a történet, talán kerüljön beljebb! Főzök egy teát

Iniga elindult a bejárati ajtó felé, én azonban megilletődve pislogtam a váratlanul szívélyes fogadtatástól, s földbe gyökerezett lábbal álltam a kapuban. Csak akkor indultam utána, mikor hátrafordult.

- Jöjjön, jöjjön, csak bátran! Szóval kér teát?

- Köszönöm, kérek.

Elhelyezkedtem a karmazsinvörös szövetkanapén. A ház régi stílusban volt berendezve, mégis nagyon tetszetős volt ez a mediterrán ízlésvilág. A nappali minden sarkában egy- egy szépséges növény trónolt: szobafikusz, aranypálma, dieffenbachia és kenciapálma. A gerendamennyezetről vagy húsz villanykörte lógott le a családias hangulatot teremtő étkezőasztal felett. Iniga elém helyezte a csésze teát.

- Nos, ha nem keringési problémáim, akkor előbb-utóbb a kíváncsiság fog megölni, szóval meséljen, hallgatom!

- Szóval ...egy napló miatt utaztam Olaszországba. Tudja én Magyarországon élek, pontosabban Budapesten, és egy kis antikváriumban dolgoztam, ahol nemrég felmondtam, de ez most mellékes. Ott bukkantam rá erre a könyvre.

Elővettem a táskámból a naplót, ám eközben Iniga arckifejezését fürkésztem. Mikor a hölgy kezébe adtam a könyvet, hosszabb csend

következett, majd...

- Űristen! Atya ég ...de hát ez már ezer éve történt! Hogy jött rá, hogy engem kell keresnie? - nehezen értettem meg a nő szavait, aki két kezét ajka elé téve, hüledezve, alig hallhatóan beszélt. Nem is tudtam, mit mondjak. Jobb ötlet híján mentegetőzni kezdtem.

- Kérem, ne haragudjon! Én csak ...beleolvastam és megláttam a jelzéseket a szavak felett ...és láttam, hogy a könyvet egy bizonyos „Pippának” szánták. És az is biztos, hogy ez itt a kezemben Marie Antoinette naplója. Van a könyvben egy jövőbeli, 2019. július 21-i dátum, ami nem illik a képbe. Ugye azt ön írta oda? Ne haragudjon a kérdésért, hány éves?

- Hatvannyolc ...és megfejtette ...és egészen idáig utazott? Nem fér a fejembe ...de hát miért jó ez magának? Talán újságíró?

- Nem, dehogy! - szabadkoztam. - Mint mondtam, egy antikváriumban dolgoztam. Igazság szerint a könyv borítójában lévő gyöngyök keltették fel a figyelmemet, arra gondoltam, hogy ez egy különleges könyv és biztosan hiányzik a régi tulajdonosának. Rövid utánajárás után világossá vált számomra, hogy ezek Marie Antoinette gyöngyei. Szóval ez a könyv nagyon-nagyon értékes. És magát illeti. Hogyan került annak idején magához?

Az asszony csak hebegett-habogott, nyilván összezavartam a kérdéseimmel.

- Ez már nagyon régen volt, és...

- Engem csak a könyvek érdekelnek. De örülnék, ha hallhatnám a történetét.

Íniga egy hosszúnak tűnő pillanatra lehunyta a szemét és felsóhajtott, majd az újabb levegővétel után mesélni kezdett.

- Fiatal voltam, amikor találkoztam Giuseppe Morettivel. Roppant jóképű fiatalember volt. Én nagyon szegény családból származom. Giuseppe az eljegyzésünkkor ajándékozott meg ezzel a könyvvel, ami régóta a családja birtokában volt. Tudta, hogy imádok olvasni és szeretem a történelmi cselekményeket. Meg akart lepni valamivel, amitől elakad a lélegzetem.

Mintha várta volna, hogy közbeszóljak, de én a folytatásra voltam kíváncsi, így csak bólintottam, s Ő folytatta.

- Ő huszonkilenc éves volt, én pedig tizenhat. Istenem, de szerelmesek voltunk! Olyannyira, hogy később ő lett a férjem. Aztán megszületett a lányunk, Pippa. A kicsi pólyás volt, mikor Giuseppe meghalt. A férjem anyja, Magdalena akkor sem kedvelt engem, mikor Giuseppe élt. Azt mondta, túl nagy köztünk a korkülönbség, a fiához egy érettebb, megfontoltabb nő illene. A férjem halála után egyre többször jött látogatóba, figyelte, hogy bánok a

lányommal, segített a pelenkázásban. Azt hittem, a gyász talán megbékítette. Nem így történt. Mint később megtudtam, azt fontolgatta, hogy elszakítja tőlem Pippát.

- Jézusom! - kotyogtam közbe. - És ön ezt akkor nem is sejtette?

- Én akkor minden erőmmel azon voltam, hogy eltartsam magunkat, mivel egyedül maradtam a kisbabával. Fogalmam sem volt, hogy eközben az anyósom efféle terveket szövöget. A kertészkedés mellett takarítani is eljártam. Miután esténként lefektettem Pippát, dolgozni mentem az egyik helyi általános iskolába. Egyik éjszaka ismét Magdalénával hagytam a gyereket. Az anyósom aznap este feltűnően szívesen fogadta a kérést, azonban mikor hazaértem, öltöztetéskor megláttam, hogy a kisbabám testén kék-zöld foltok éktelenkednek. Már felháborodva hívtam volna Magdalénát, hogy felelősségre vonjam, mikor megszólalt a csengő, s mikor ajtót nyitottam, rendőrök és egy gyermekvédelmi szakember állt az ajtóban.

- Magdaléna törbe csalta magát?

- Sajnos igen - sóhajtott, majd tehetetlenül széttárta a kezét. - Hiába állítottam, hogy nem voltam itthon, nemrég értem haza és az anyósom vigyázott a babára, Magdaléna gyorsabb volt nálam. Ő hívhatta ki a rendőröket, úgy igazgatva a szálakat, hogy úgy tűnjön, egész végig én voltam itthon a gyerekekkel. Neki alibije is volt, több cinkostársa és a férje is hamisan tanúskodott a javára, megerősítették, hogy ő a saját házában tartózkodott aznap este. Hiába szajkóztam a magam igazát, hiába fenyegettem Magdalénát, hogy az életével fizet, ha elszakít a gyermekemtől, ez csak még inkább abban erősítette meg a rendőröket, hogy felelőtlen és indulatos vagyok. A bíróság elvette tőlem Pippát, aki az anyósomhoz került.

- És azután?

- Amint ez megtörtént, Magdaléna egyik napról a másikra kerekelt oldott a gyermekemmel. Mindennap becsengettem a házukba, de senki nem nyitott ajtót. Pár nap elteltével szóltam a csendőröknek, akik egy hónap múlva eltűntnek nyilvánították az anyósomat és a lányomat. Sokévnyi kutatásomba telt, mire megtudtam, hogy Orta San Giulióban vannak. Idejöttem. Először csak pár hétig akartam maradni, hátha megtalálom őket, de nem volt szerencsém. Valami mindvégig azt súgta, hogy itt kell maradnom, hátha a lányom kutat utánam és visszajön. Mindennap az utcákat róttam, remélve, hogy egyszer a lányomba botiok, emiatt biztos sokan ütdődttnek tartottak. Aztán évekkel később hallottam, amint az öregek azt beszéltek, hogy egy idős nő költözött a

Via San Quiricóba a lánygyermekével. Bármi áron kapcsolatba akartam kerülni Pippával, de személyesen nem kereshettem fel és levelet sem küldhettem neki, mivel az valószínűleg Magdalénánál kötött volna ki.

Az asszony gondterhelten felsóhajtott.

- ...és ekkor jött a képbe a könyv.

- Igen. Pippa ekkor tizenöt éves volt. Sokat járkáltam arrafelé és valóban láttam néha a környéken a hajlott korú Magdalénát, ő azonban nem ismert fel, ugyanis lopakodó életmódom miatt már természetessé vált, hogy sállal bugyoláljam be magam. Úgy gondoltam, a lányom korából adódóan már érettebb gondolkodású és reméltem, hogy talán olvas a sorok között. Lehet, hogy így is volt, viszont Magdaléna akadályozhatta abban, hogy megkeressen, de az is lehet, hogy soha nem is került a kezébe a könyv.

- Ezt egyelőre nem tudhatjuk meg - vetettem közbe.

- Így van. Persze nem akármilyen könyvet szántam az én Pippámnak. Giuseppe egykor a családjá révén jutott hozzá és nekem ajándékozta. Azt mondta, mindig hordjam magamnál, mint egy kabalát. Így is történt addig a bizonyos napig. Ez volt az egyetlen kincsem. Magához hasonlóan bennem is hamar összeállt a kép, hogy ha a napló valóban Antoinette-é, akkor ez a könyv önmagában is nagyon értékes, ha azonban a gyöngyök is az ő korából valók, az csak növel a becsességén. Valami belső hang mégis azt súgta nekem, hogy ezek nem közönséges igazgyöngyök. Különlegesek, akárcsak a lányom, és majd segíteni fogják őt az életben, bárhova is vetődik. Igaz, ami igaz, soha nem kértem ki szakértő véleményét a könyvről, annál nagyobb becsben tartottam.

Elgondolkodva néztem az idős asszonyra, aztán feltettem a kérdést, ami oly régóta nem hagyott nyugodni.

- Már értem, mi vezérelte, egyvalami azért mégsem tiszta nekem. Miért várt ennyi évig? Hiszen Pippa immár ötvenéves. Miért éppen most kell mindezt megtudnia?

- Mindvégig abban reménykedtem, hogy egyszer Pippa kezébe kerül a könyv. Úgy harmincöt évvel ezelőtt felfogadtam egy magánnyomozót, hogy juttassa el Pippához a naplót, mert én nem mertem személyesen odamenni. Félttem Magdaléna haragjától - sóhajtott. - A 2019-es találkozót egy végső dátumnak szántam. Fejben már eldöntöttem, ha akkor nem jön el, megbékélek, a szívem azonban mást súgott. Bevallom, kényelmesebb volt egy biztonságot nyújtó, távoli dátumba kapaszkodni. Egyre csak azon imádkoztam, hogy a postaládában landolt könyv ne Magdalénához, hanem Pippához kerüljön.

- Mondja csak, miért pont ezeket a szavakat húzta alá a könyvben? Juliet, oroszlán, tizenhét...

- Velencében, a Szent Márk téri oroszlánál szeretnék találkozni Pippával 2019. július 21-én, délután öt órakor. Vagyis szerettem volna...

- Á, már értem. Addig még van időnk megtalálni a lányát!

Iniga arcára bizakodó mosoly ült ki, én pedig a lelkesedéstől felvillanyozva búcsúztam el az asszonytól. Amikor visszaérkezve megláttam az ismerősnek tűnő arcokat a szálloda portáján, nem akartam hinni a szememnek. Meglepettségemet örömmel vegyes pánik váltotta fel, hangomban remegés érződött. Sosem tudtam palástolni a zavaromat.

- Gréti? Iza ...Olivér? Annyira örülök, hogy ti is eljöttetek!

- Gondolom félrevert a szíved, mikor először megláttál! - kajánkodott a fiú. Kusza göndör fürtjeit rövid haj váltotta fel és jócskán megemberesedett, izmait szépen kiadta rövid ujjú felsője. Nekem mégis más jutott eszembe róla. Mint a csokispapírokon. Nyomokban mogyorót tartalmaz. Hát talán nyomokban a régi Olivér is ott van ebben az idegenben. Ha mákom van. Nem tudtam eldönteni, vajon azért változott-e így meg, hogy a lányoknak imponáljon, vagy, hogy ilyen formán zsarnok apja fölé kerekedhessen. Tetszett, amit látok, nagyon is, ugyanakkor foglalkoztatott a gondolat: mi van, ha Olivér köszönőviszonyban sincs azzal a nyurga fekete ruhás fiúval, aki egykor volt?

- Úgy gondoltuk, hogy Iza is biztosan tudna segíteni neked, viszont a mi szakértelmünkre is szükséged lehet - szögezte le tárgyilagosan Gréta. - Ebben az esetben elkélhet egy grafológus! Ez nemcsak az egyik szakmám, hanem a hobbim is! Egyébként mi is gyerekeket táboroztatunk, mint Iza és most pont ráérünk. Többen többet érünk. Különben is, nagyon jól tudod, hogy milyen helyzetben van Iza és ha lenne benned egy kis szánalom, meg sem fordult volna a fejedben, hogy idehívj és kihasználd egy, egy...

- Egy béna lányt? Esküszöm ti szemernyit sem változtatok! A legrosszabbat hozzátok ki egymásból!

Iza szavai fájóan igazak voltak Hátrafordulva vettem csak észre a kerekesszékekben ülő immár fiatal nőt, akinek barna szemeiben ugyanaz a gyermeki kíváncsiság tükröződött, mint régen.

- Ne ...ne haragudj - hebegte Gréta. - Nem akartalak megbántani ...és téged sem, Rebi.

- Ugyan, hagyjuk - legyintett Iza én pedig megeresztettem egy halvány félmosolyt, jelezve, hogy az ügy meg van bocsátva. - Inkább menjünk a szobába,

hogy Rebeka végre elmesélhessen mindent erről a rejtélyről!

- Szóval - kezdtem a történetmesélést már az ágyon ülve - egy antikváriumban dolgoztam és ne, ne kérdezzétek, hogy miért csak dolgoztam, szemét volt a főnököm, felmondtam és most Olaszországban mosogatok, pont. A lényeg, hogy a könyvesboltban a kezembe akadt egy könyv, amit elkezdtem olvasgatni. Kiderült, hogy ez nem is egy könyv, hanem egy napló. Ebben a könyvben szavakat húztak alá, amiket ki is gyűjtöttem, bár nem volt sok, mindössze három szó: oroszlán, Juliet, és tizenhét. Ezenkívül beleírtak egy idei dátumot is. Ami a legérdekesebb, hogy a könyv egy bizonyos „Pippának” volt ajánlva és egy idei dátum volt mellé írva, pedig ez egy 1770-ből való megsárgult könyv kézzel írott szöveggel! Egészen hihetetlennek találtam a dolgot, arra gondoltam, hogy ez lehet egy fenyegető üzenet is, de talán egy szerelmes férfi akart így találkozni egy hölgygel. Azonban utánajártam és kiderült, hogy egy anya így akarta megtalálni a gyermekét, akit elszakítottak tőle. Megtaláltam a hölgyet és beszéltem vele. Inigának hívják, viszont Pippa Morettiről nem tudok semmit, őt kellene valahogy megtalálnunk. Ha szerencsénk van, mert annak idején kezébe akadt a könyv és még tudott is olvasni a sorok között, mielőtt mondjuk elkobozták volna tőle akkor, még az is megeshet, hogy ott lesz július 21-én a Szent Márk téri oroszlánnál!

- Van egy ötletem! - lelkesült fel Iza. - Mi lenne, ha Iniga egy időre, mondjuk pár hétre Velencébe költözne, hogy mindig helyben legyen, ha úgy alakulna, hogy nyélbe tudnánk ütni egy találkát?

- Nővérkém, mondd teljesen meghibbantál? Nem rángathatsz dróton egy öreg nénit, aki valószínűleg már rég elfelejtette az első szerelmét és a lányát is! - Olivér lesajnálóan nézett Izára.

- Van, aki nem felejt el az első szerelmét, a lányát pedig végképp nem - fűrtam tőrként a tekintetemet Olivérébe, ám a hangom kedves és nyugodt maradt. - Iniga lakhatna ebben a szállodában is! - folytattam a lányokhoz fordulva. Próbáltam minél határozottabb hangnemet megütni, hátha így megkímélhetem magam a gyerekkori szerelmem feleselésétől. - És még valami. Ez nem egy szimpla napló. Kapaszkodjatok meg: ez itt Marie Antoinette naplója.

Csendben vártam a szavaim keltette hatást.

- Ne már! Jesszusom - Gréti az ajkához kapta a kezét, melyen tompán szűrődtek át a szavai. Eközben Olivér a naplóra meredt, miközben úgy tartotta

a szája előtt a borospoharat, mintha az a kezébe fagyott volna, Iza pedig izgatottan közelebb gurult a kerekesszékekével. - Ne hülyülj már! Ez biztos?

- Holtbiztos. Nézzétek! Itt az évszám.

- 1770. május 1. - olvasta fel a dátumot Olivér. - Biztosan kamu.

- Én is azt hittem - tártam szét a kezem -, ezért elvittem egy történészhez, aki egyben gemmológus is és megvizsgálta a papírt és a tintát, valamint a gyöngyöket. A tulajdonságai hasonlítanak Antoinette régi leveleire. És nem csak ez az érdekes. Nézzétek csak meg a borítóját! Ezek igazgyöngyök, méghozzá mindegyik Antoinette-é volt!

Mivel csak tátogtak, akár a halak, folytattam.

- Antoinette 1791 márciusában küldte el az ékszereit titokban Brüsszelbe, mikor a királyi család megpróbált elmenekülni a kivégzés elől. Az az elméletem, hogy pár igazgyöngyöt a könyv borítójába illesztetett egy korabeli könyvkötővel, így a kincsei kevésbé voltak észrevehetőek és magával tudta vinni a számára legbecsesebbeket. - A történetmesélés közben egyre szaporábban vettem a levegőt, végül Olivér szakított félbe.

- Mi van, ha valaki Marie Antoinette nevében bohóckodik veled és annyira pengén csinálja, hogy te bedőlsz neki?

- Az most már kizárt. Mint mondtam, egy történész is látta. Megvizsgálta a papírlapok és a tinta összetételét, amiből egyértelműen arra következtetett, hogy a napló Antoinette korából való.

Gréta tárgyilagosan törte meg a csendet.

- Nem gondoltál arra, hogy elárverezteted? Az ilyen bibliográfiai csemegéért milliókat adnak a történészek.

- Az kizárt! Gondolj Inigára, a napló tulajdonosára.

- Én ebben a kis agyszüleményedben nem veszek részt. Ugye megbocsátotok? - azzal Olivér felpattant és kiment a szobából. Gréti lemondóan pillantott a srác hűlt helyére.

- Tíz perce egyenletet tudtam volna arról levezetni, hogy most ez lesz.

- Ugye ti segítetek nekem? - néztem segélykérően a lányokra.

- Persze, hogy segítünk. - Iza kedvesen megszorította a kezem, amitől egy picit megnyugodtam és még egy halvány mosolyt is megeresztettem.

- Olivér most nem számít! Annyira örülök, hogy itt vagytok! - egyenként megölelgettem a lányokat.

Gréti mosolyogva rám nézett.

- Naná, hogy itt vagyunk. Alig várjuk, hogy megint megverjünk kent-kupéban! Egyébként a törtéorán, mikor ezt az anyagot vettük, nagyon sajnáltam Antoinette-et. Egyrészt, mert a róla kreált hazugságok miatt kellett meghalnia. Például a történelem egyik leghíresebb mondatát mindenki Marie Antoinette nevével köti össze, pedig a királyné szájából sohasem hangzott el, hogy „Ha a szegényeknek nem telik kenyérre, akkor egyenek kalácsot!”. Először is, ha Marie Antoinette valóban ezt mondta, akkor sem jelentette ugyanazt, mint ma. Uralkodása idején ugyanis olyan törvény volt érvényben, hogy a pékeknek, ha kifogytak az olcsó kenyérből, a finomabb péktermékeket, mint a kalácsot is olcsóbb áron kellett adniuk, hogy megakadályozzák a visszaéléseket. Marie Antoinette azonban semmi ilyesmit nem mondott.

- Nocsak, mesélj még! - mosolyogtam, mert erre a pillanatra vártam: hogy az én Grétim belemelegedjen a tudományos fejtegetésekbe.

- Azt is olvastam, hogy a neki tulajdonított szavak Jean- Jacques Rousseau Vallomások című művéből származnak, és a filozófus egy hercegné szájába adta a szavakat, akkor, amikor Marie Antoinette még meg sem érkezett Franciaországba.

- Szóval ez is azt bizonyítja, hogy az ellene felhozott vádak pusztá koholmányok!

- Pontosan. Antoinette a maga idejében szókimondónak, frivolnak és hiúnak számított, de az ég szerelmére, mit várunk egy tizenöt éves lánytól, aki éppen trónra kerül? A nép a túlzott költségei miatt fordult ellene, de ez még nem ok arra, hogy lefejezzék!

- Egyáltalán nem ok rá.

- Mondjuk a Hameau de la Reine nálam is kiverte a biztosítékot, de alapvetően nem szolgált rá a sorsára. És arról hallottál, hogy pornográf botrányba is keveredett?

- Nem mondod komolyan? - ámuldoztam. - Marie Antoinette? Az 1770-es években?

- Bizony. Általában a szeretők váltak a nép céltáblájává, ebben az esetben mégis a királynőt vádolták szüntelenül. Számtalan őt ábrázoló pikáns gúnyrajz és pornográf pamflet látott napvilágot. Marie Antoinette tulajdonképpen olyan volt, mint egy korabeli celeb, akin az egyszerű földi halandók köszörülték a nyelvüket, csak itt nem a Facebookon, kommentekben ócsárolták őt. A gúnyrajzokon a királynét több férfival

K és nővel is félreérthetetlen helyzetben ábrázolták, holott a források szerint csak egy igazán közeli férfi barátja volt, a svéd Axel von Fersen gróf.

- Szóval te is olvastál róla?

- Fersen grófról? Persze!

- Antoinette és Fersen levélváltásait a Francia Nemzeti Levéltárban őrzik! Egy ismerősöm ismerősének van ott egy kis protekciója, tudod, hogy megy ez ... A lényeg, hogy a levélpapír és a tinta összetétele megegyezik a naplóéval ... Ugyanabból a korból származik! Tehát tényleg ez az a napló!

- És most itt vagy és átadod ennek az öreg hölgynek, a jogos tulajdonosának. Nem ismerek nálad becsületesebb embert!

Kételkedve ingattam a fejem, de azért elmosolyodtam.

- Figyelj csak! Szerintem én is tudok valamiben segíteni! - mondta Iza. - Most találtam ezt a pamfletét Antoinette-ről.

- Ó! Láttam már párat, de ezeket még nem! Jól tetted, hogy rákerestél! - A képen Marie Antoinette fejét egy kutya testéhez illesztve ábrázolják. - Ki készítette ezt a szörnyű rajzot?

- Antoinette egyik legerőszakosabb ellenfele, egyben a francia forradalom egyik kiemelkedő politikus, Jacques René Hébert. Jó érzéke volt ahhoz, hogy kihozza a maximumot az általa preferált támadási módból. Híres volt radikális, trágár stílusáról, melyet a cikk szerint saját lapjában, a Le Père Duchesne-ben gyakran meg is csillogtatott.

- Szóval nagykutya volt és nem ismert kegyelmet.

- Pontosan. Hébert volt az, aki megalkotta a Père Duchesne „nagy örömeit” és „nagy haragjait”, egy rendszeresen megjelenő rovatot, amely nem kevesebb, mint egymillió előfizetéssel rendelkezett. A jakobinus diktatúra alatt, miután szembefordult Robespierre-rel és társaival, 1794 márciusában elfogták és híveivel együtt kivégezték, de addig megtörhetetlenül igyekezett aláásni a királyné hatalmát.

- Tényleg minden és mindenki Antoinette ellen fordult. Annyira jó, hogy itt vagy velem! Nem hiába kötöttük azt a vérszerződést annak idején!

Iza elnevette magát.

- Már akkor is mondtam, hogy mindenben számíthatsz rám.

Gréti és Iza egyszerre öleltek meg.

- Ahogy rám is!

Éppen a mosogatógépet pakoltam, mikor a konyhaajtóban megjelent a főnök.

- Hol van Davide? - kérdezte köszönés nélkül. Rém udvarias.

- Hátul. Segít az egyik újoncnak a homár előkészítésében.

Meg sem köszönte az információt, egyszerűen továbbrobogott és hallottam, ahogy rárivall Davidére.

- Szerintem neked nem ez a feladatod! Justinnak már régen meg kellett volna tanulnia, hogy kell előkészíteni a homárt! Nem itt és most! Hanem évekkkel ezelőtt!

Davide szó nélkül otthagyta a dühös Marettit, aki nyilván az irodájába tartott, hogy megigya az oda rendelt kávéját. Kicsit most megsajnáltam Dávidét, rajta azonban egyáltalán nem látszott, hogy bántotta volna az eset. Pár perc múlva visszament és tovább magyarázott Justinnak, pont olyan vehemenciával, mint az incidens előtt.

- Kisebb deszkára kötdz a homárt! Úgy nem ugrik össze főzés közben.

Gondolom, már máskor is kiállt a munkatársai mellett. Megfigyeltem, hogy mindig ott van, ahol segítségre van szükség és nem ártallja ezredszer is elmagyarázni egy-egy étel elkészítési módját. Ez nem igazán jellemző egy főszakácsra. De lehet, hogy túl sok epizódot láttam Gordon Ramsay - A pokol konyhájából.

Reggel hárman indultunk Orta San Giulióba - Olivér épp duzzogása második fázisánál tartott, s ez meglehetősen lefoglalta. Rövid csengetés után meg is jelent Iniga, ezúttal ritka kötésű halványkék poncsót viselt, haját pedig csinos copfba fonta, kedves mosolya azonban ugyanolyan bátorítóan hatott rám, mint előző alkalommal.

- Kedves Iniga! Engedje meg, hogy bemutassam két barátnőmet, Izabellát és Grétát

Barátságosan kezét fogtak, s mivel Grétinek felsőfokú nyelvvizsgája volt olasz nyelvből, könnyen megértette a hölgyet, Izának pedig fordítottunk, hogy követni tudja az eseményeket. Annyira izgatott voltam, hogy nem haboztam, rögtön a közepébe vágtam.

- Iniga, rohamosan közeledik a nap, amelyet megjelölt a könyvben, hogy találkozasson a lányával. Tudom, hogy mindez régen volt és ez az egész most ismét áldozatokat kívánna öntől, de ha úgy döntene, hogy most velünk tart Velencébe, mi mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy ott kényelemben teljenek a napjai. Butának és naivnak tartottam magam, mikor

nemrég Budapesten a kocsimban ültem és nekivágtam ennek az útnak ...de most úgy érzem volt értelme és talán találkozhat két olyan ember, akiknek el sem kellett volna szakadniuk egymástól.

- Egy anya ennél nagyobb áldozatokra is képes a gyerekéért. - Iniga szemeit könny fátyolozta. Én azonban reményekkel telve néztem rá.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy velünk tart?

- Igen, ezzel azt akarom mondani.

A meglepetéstől egyszeriben elakadt a lélegzetem. Az idős asszony viszont, mintha mi sem történt volna, gyorsan letörölte könnyeit, felpattant és csak úgy magától megkérdezte.

- Hova is tehettem azt a piros cipőmet, amit különleges alkalmakra tartogattam ...ejnye, de szétszórt vagyok!

A lányokkal ámulva összerosolyogtunk. Pakolás, aztán ajtózáras, kapuzáras, pánik, vissza a házba, „csak még a kedvenc pokrócomat”, kulcsra zár, indulás az autó felé majd visszasiet, ellenőriz, tényleg kulcsra zárva, kétszer is, majd, ismét az autóhoz és lám, röpké fél óra múlva Iniga kalandra készen állt az autó mellett bőröndökkel felszerelve. Mi elindultunk a hotelbe, Gréti és Iza azonban még fel akarták fedezni Orta San Giuliót.

A visszaút Velencébe zökkenőmentesen zajlott, Olivér a szobában volt, amikor megérkeztünk.

- Látom hoztál egy új barátot! Üdvözlöm. Marton Olivér vagyok.

- Iniga Ricci. Részemről az öröm.

- Szóval kegyed az, aki miatt tulajdonképpen itt vagyunk?

- Pontosan. Köszönöm, hogy időt szánnak a családukra!

- Rebekáé az érdem - mondta Olivér, s közben átkarolt, finoman megszorítva a jobb vállam.

Ekkor szavamba vágott a telefoncsörgés.

- Bouna sera!

- Bouna sera, signorina Bársony! Egy úr várja a recepciónál. Bizonyos Alessandro Mondí.

Elsápadtam. Mit keres itt Alessandro? Mégis utánam jött? Úgy éreztem magam, mint egy kamasz, aki az első randevújára indul. Forróság öntötte el a testem, ha arra gondoltam, hogy a férfi lent vár rám, és felidéztem parfümjének illatát.

Jesszusom! Itt van Alessandro!

- Ki az az Alessandro? - kérdezte Olivér - Róla nem meséltél.

- Az úgy volt, hogy idejövet megálltam Jesolóban, mielőtt Velencébe értem volna. Nagyon fáradt voltam, úgy éreztem, hogy azt a rövidke utat sem bírom végigvezetni, de azért meg akartam próbálni. Épp egy parkolóból akartam kitolatni, mikor nekifaroltam egy Lanciának, aminek a vezetője pont elindult volna. Halálra rémültem, Alessandro azonban egyáltalán nem neheztelt rám, amiért koccantam a kocsijával, végig nagyon elnéző és kedves volt, majd felajánlotta, hogy aludjak a villájában.

- Milyen rendes gyerek ez az Alessandro, mit meg nem tesz egy kis hancúrért! - kotyogott bele Olivér.

- Nem történt köztünk semmi! - mondtam higgadtan, ám minden szavamnak nyomatékot adva, főleg a „semmi” szónak. - Csak csókolóztunk!

- Ejnye, fiatalok, itt most igazán nincs helye a szócsatának! - csitította a kedélyeket Iniga. - Rebekának helyesebb lenne fogadnia Alessandrót, nem igaz?

- Si! - válaszoltam.

- Én leugrom egyet sétálni. Most jutott eszembe, hogy már rég akartam venni egy baseballsapkát. Piszkosul süt a nap.

Na persze, gondoltam magamban, de bólintottam a fiú felé, s miután sokatmondó pillantást vetettem rá, becsuktam magam után a szobaaajtót.

A recepciónál valóban Alessandro várt rám teljes valójában.

- Jesszusom, Alessandro! Hogy találtál meg?

- Körbetefonáltam a hoteleket és rám kacsintott a szerencse!

- El sem tudod képzelni, mennyire örülök! - és valóban, talán külső szemlélőként nézve túl lelkesen megöleltem. - Be kell mutatnom neked a barátaimat, de jelenleg csak az egyikük van a szobában Egy olasz hölgyet. A többiek magyarok.

- Barátokat? Itt Velencében?

- Igen! Tudod, nagyon elveszettnek éreztem itt magam és segítségre volt szükségem, ezért idehívtam pár régi ismerőst, akikben megbízom ...és képzeld, a hölgy birtokában volt régen Marie Antoinette naplója!

Szinte szaladtak velem a lépcsőfokok, amint Alessandrót húztam magam után. Mikor beléptünk a szobába, mintha megfagyott volna a levegő, aztán illedelmesen kezét csókolt Inigának.

Nem húztam az időt. Miután hellyel kínáltam, az egész történetet elmeséltem Alessandrónak, aki szótlanul hallgatta végig a mondandómat.

- Szóval ez egy anya üzenete a gyermekének? Ön szánta a lányának?

Iniga bólintott.

- Igen, így történt. Én jelöltem meg a szavakat sok-sok évvel ezelőtt.
- Meglepve hallom, azt hittem, egy szerelmes kódüzenet lehetett, amivel a fiatalok kijátszották a szülőket.
- Pontosan! - reagáltam lelkesen. - Én is ezt hittem! Most mennyivel közelebb kerültünk a megoldáshoz! Már csak a lányt, Pippát kellene megtalálnunk.
- Na de hogyan? Pippa Moretti ...Nagyon ismerős ez a név.
- Elővettem az éjjeliszekrényből a könyvet és megmutattam a dátumot.
- Látod? Ez akkor egy jövőbeli dátum volt, 2019. július 21-e. Ebből és a megjelölt szavakból következtettem ki, hogy Iniga ekkor akart találkozni a lányával a Szent Márk téri oroszlánál. Ez a találka még összejöhet, ha segítünk!
- Ha még előtte megtalálnánk Pippát, a Szent Márk téri találkozóra sem lenne szükség! Van valami nyom, amin elindulhatunk? Egy cím, vagy telefonszám?
- Hát ez az, semmi információnk a lányról, csupán a neve.
- Lehet, hogy az is elég lesz. Elvégre, hogy talált rám? - kérdezte Iniga mosolyogva.
- Az interneten, és Pippát is így fogjuk megtalálni!
- Pip-pa Mo-ret-ti - szótagoltam, miközben bepötyögtem a nevet és a szavam is elállt a meglepetéstől.
- Na ne! Ezek YouTube-videók! Megnézzük?
- Nem a Pippa Moretti nevet használja, ezt csak apró betűvel találtam meg az adatlapján. Pippa Pessottóként lehet megtalálni, ez lehet a művészneve.
- Ezért volt olyan ismerős a neve! - csapott a térdére Alessandro. - Csak nem énekesnő?

- Nagyon úgy tűnik! Ha hihetünk az adatlapjának. Sok követője van! Meghallgatjuk egy dalát? Csak egy kattintás!

Ahogy a zenecsatorna oldalának keresőjébe beírtam a nevet, többtucatnyi zenevideót jelenített meg az oldal. Találomra rá- kattintottam az egyikre. Pippa hosszú fekete haját kibontva hordta, s csinos olajzöld ruhát viselt. Egy lassú szerelmes dalt énekelt

*Lelkem hangja sosem szó szebb,
s igazabb szónok sóhajom ma
is kiszökött testemből
s már dalolja is óhajom*

Nem hallgat majd tiltó szóra
Mikor üt az igaz óra!

Táncoslábú bolond ő
szerelmesek közt a bálban
éjszakánként egymagában
a saját dallamára kering
talán egy láthatatlan karmester
talán Isten sugallata szerint
Most sem hallgat óvó szóra
Pedig üt az igaz óra

én hagyom őt, hadd keringjen
ebben az őrült nagyvilágban
most nem látja jövőjét a csillagokban
de tán rálel majd a napvilágban
Ha már nem hallgatott óvó szóra
Mikor ütött az igaz óra

Csak egy könnycsepp az életem
Ebbe sűrítettem minden bánatom
Egy könnycsepp
Melynek víztükrét csak te láthatod
Csak a tiéd
Mosolyom vonala, melyet már csak
régi képeken látsz
Pedig miénk volt, az a réges-régi tánc

Csak egy könnycsepp, az a mi tánctermünk
csak egy álom, hogy tán majd újra belépünk
de szép álom, nincs más ott csak te és én
ott táncolunk a világ közepén
csak te és én a világ közepén

Iniga szólalt meg először.

- Ezt a dalt ismerem! Többször hallottam a rádióban, de fogalmam sem volt róla, hogy a lányom énekl! Még a művésznevét is többször hallottam! Pippa Pesotto! Kár, hogy nem az eredeti nevét, Pippa Morettit használja, már rég rátalálhattam volna!

- Jobb későn, mint soha - nyugtatta Alessandro és mikor kedvesen megsimogatta a hölgy vállát, melegség járta át a szívemet.

- Wáó. Nagyon tehetséges nő! - hüledeztem. - Viszont ez megnehezíti a dolgunkat. Egy hírességet nehezebb lesz becserkésznünk. Paparazzik, újságírók, tévések...

- Igen, csupán rajtuk kell átverekednünk magunkat ...és biztos van testőre is. Megértő, birkatürelmű pasas lehet. Piskóta lesz! - kajánkodott Alessandro.

- Kezdesz olyan lenni, mint Olivér - szaladt ki a számon, de már meg is bántam.

- Ki az az Olivér?

- Egy régi barátom, aki azért jött, hogy segítsen megkeresni a napló jogos tulajdonosát, de - hogy úgy mondjam - túlságosan elsodorják az érzelmei.

Mintha csak Olivér megérezte volna, hogy drámai jelenet van kibontakozóban, nem jött be a szobába - mintha szándékosan késleltette volna az eseményeket, hogy a csattanó annál erőteljesebb legyen. Már szinte zavart a tüntető távolléte és az, hogy nem szemtanúja Alessandro érkezésének. Ám ezen hamar túltettem magam.

- Én hallottam már Pippa Pesottóról! - lelkesült fel Alessandro. - Most jut eszembe, az egyik Eurovíziós Dalfesztiválon is szerepelt! Egész fülbemászó dalt énekelt.

Rákerestem az énekesnőre a következő szöveggel: Pippa Pesotto Eurovision 2000 winner - és tényleg ő volt az!

- Szóval Pippa Moretti jelenleg Pippa Pesotto ...ezt meg kell emésztennem.

- Szerintem menjünk és sétáljunk egy jót, hogy leülepedjenek bennünk az események - javasolta Iniga. - Tudok egy pazar kávézót!

Üdítő élmény volt Izával, Grétivel, Inigával és Alessandróval sétálgatni Velencében. A gondolák kecsesen ringtak a vízen, az építményeken díszelgő olasz zászlók pedig fürgén lobogtak a szélben - mintha minden és mindenki minket üdvözölt volna.

- Nagyon becsülendő, hogy kegyed ennyi mindent megtesz a családjáért! - dicsérte Inigát Alessandro a kávézóban, ahova beültünk. - Sokan beletörődnek

a múltjukba és nem tesznek azért, hogy jobbra forduljon az életük.

- Köszönöm a kedves szavakat - pirult el Iniga -, ám ez igazán a legkevesebb, amit tehettem. Rebekáé lesz az érdem, ha minden megoldódik. Sőt már most is az övé!

- Ugyan, dehogy! - legyintettem mosolyogva, de azért természetesen jólesett a hálálkodása. Most Iza kérdezett.

- Alessandro, te mivel foglalkozol?

- Szobrász vagyok - felelte magabiztos félmosollyal -, Rebekának már volt szerencséje látni pár alkotásomat.

Rögtön eszembe jutott a műtermében való lebukásom és elvörösödtem, Alessandro azonban bátorítóan megfogta a kezem.

- Tényleg csodások a szobrai! Alessandro igazi őstehetség!

- Ugyan már, csak túloz! - mondta, azzal puszit nyomott a kézfejemre.

- Ti hol dolgoztok Magyarországon? - viszonzta az érdeklődést az újdonsült párom.

- Tanítók vagyunk - mondta büszkén Gréta. - Most próbáljuk kipihenni a tanév megpróbáltatásait. Több-kevesebb sikerrel.

- Most pont szünet van a suliban - tette hozzá Iza -, ráérünk segíteni Rebekának. Különb is, olyan jó ennyi év után újra együtt lenni! Annyi régi emlék felszínre tört bennem a napokban! Mikor Gréti pulcsit kötött Rebekának, de az pici volt rá, ő pedig nem akarta megsérteni Grétit és felvette.

- Egész nap széttárt karokkal jártam-keltem. Úgy éreztem magam, mint egy mozgó madárijesztő!

Mindannyian nevettünk, majd Gréti hozzátette.

- Nem is volt olyan szörnyű az a pulcsi ...és azután is folyamatosan fejlődött a kézügyességem!

- Persze - nyugtattam meg nevetve - már akkor is egy kis polihisztor voltál!

- Igazán jó barátok vagytok - nézett Izára és Grétire mosolyogva Alessandro.

- Olyanok, akikre minden ember vágyik.

A kávé, mellett ülve kicsit megnyugodtam. Alessandro most már biztosan elnyerte a lányok tetszését, hiszen tudtam jól, sebhely ide vagy oda, őket sem hatja meg a pusztá leghengerlő külső: a belső értékek alapján ítélnék. Nekem pedig fontos volt a véleményük és az, hogy elfogadják a választottamat, bármennyire is friss a kapcsolatunk - hiszen ők azok az emberek, alak szinte gyerekkorom óta ismernek. Talán ezért vagyok olyan elnéző minden

tekintetben Olivérrel is. Túl régóta ismerem ahhoz, hogy igazán haragudni tudjak rá. Ahhoz túl sok vízváltató percet éltünk át együtt.

Gréti és Iza még sétálni akart kicsit, mi azonban elfáradtunk, ezért kettesben a hotel felé vettük az irányt. Mikor visszatértünk a szobába, Olivér még mindig nem volt ott. Már szinte vártam, hogy megjelenjen.

Ahogy azt nemrég megjósoltam, az ajtó nyílt és megjelent Olivér. Végignézett a csapaton: Alessandrón, Inigán, majd tekintete megállapodott rajtam, hogy aztán visszakanyarodjon Alessandróra.

- Gondoltam, talán hiányzóm. - vetette oda. Szemében gyermeki sértődöttség szikrázott.

- Persze, hogy hiányoztál! - csitítottam és odaléptem hozzá, majd kedvesen megérintettem a karját

- Khm ...Alessandro, ő itt Olivér. Akiről már olyan sokat hallottál - magyaráztam olaszul.

- Jó napot Oliver! Remélem ugatsz, de nem harapsz! - köszöntötte olaszul Alessandro, az utolsó mondatot halkán mondta, hogy csak én értsem. El voltam képedve: nem is egy nyelven beszélnek, mégis pontosan tudta, hogy Olivér számára egyáltalán nem szimpatikus. Ennyire jó emberismerő lenne?

- Máris a szívembe lopta magát az úriember! - mondta nyugodt hangon a gyerekkori szerelmem, ám éreztem egy kis élt a megjegyzésében. Ezután olyan nyeglén hanyatlott a fotelbe, akár egy szénakazal tövéénél hagyott vasvilla. - Fodrászhoz szokott jární? - tévedt most tekintete Alessandro frizurájára.

- Olivér! Lehetnél kicsit kedvesebb! Ráadásul magyar nyelven szidni egy olasz embert? - képedtem el. - Egy iskolában dolgozó felnőtt férfitől nem ezt várnám! Te mindig olyan előzékeny és kedves voltál mindenkivel, így emlékszem rád.

- Azt hiszem, ideje mennem - jelentette ki Olivér.

Miért ilyen ellenszenves? Talán féltékeny?

- Én is azt hiszem.

Olivér amúgy olaszosan bevágta maga mögött az ajtót. A fejemet az ölembe hajtottam.

- A pokolba az egészszel! Ez most nem hiányzott! - morgolódtam amúgy magyarosan szitkozódva, vehemensen csapkodva a térdemet. De Alessandro mintha értette volna.

- Ki ez a férfi valójában?

Nem akartam hazudni neki, de tudtam, hogy nem fog tetszeni a válaszom.

- A gyerekkori szerelmem. Írtam Izabellának egy e-mailt, idehívtam, hogy segítsen, de azt nem gondoltam volna, hogy ő is eljön! Olivér nagyon megváltozott az évek során. Hidd el, évekkel ezelőtt nagyon rendes és szerény volt, és tudom, hogy valahol mélyen legbelül most is az, csak sok csapás érte az életben és meg kellett erősödnie. Ezért ilyen makacs. Az anyukája meghalt, mikor Iza és Olivér kamaszok voltak és az apjával sem volt jó kapcsolata. Valahol érthető, hogy védőbástyát húz maga köré, de azért néha kicsit sok, amit művel. Én próbálok kedves lenni, mert tudom, hogy nem volt egyszerű élete, de fárasztó egész nap úgy viselkednem vele, mintha üvegszilánkokon lépkednék.

- Azt nem kell magyarázni. Látom, hogy nem vagyok a szíve csücske - reagált Alessandro. Talán eltelt egy perc is, mire folytatta. - Én úriemberként fogok viselkedni veled és Olivérrel is, de amint úgy látom, hogy csak útban vagyok, kérés nélkül is ki fogok találni azon az ajtón. - A férfi keze remegett, miközben a kijáratra mutatott - Vagy talán visszajövök, ha megnyugodtam.

Alessandro leeresztette a kezét és követve Olivér példáját, kiviharzott a szobából. Nem tudtam, mitévő legyek. Minden férfi megbolondult pár száz méteres körzetben? Az időközben betoppanó barátnőim értetlenül néztek rám, nekem pedig kellett pár pillanat, amíg összeszedtem a gondolataimat, aztán Alessandro után futottam. Meglehetősen fürge volt, végül a hoteltől nem messze csíptem el. Megfogtam a könyökét, és magam felé fordítottam.

- Kérlek, maradj itt! Mindvégig abban reménykedtem, hogy újra láthatlak. Én már nem csak Iniga és Pippa, és főképp nem Olivér miatt vagyok itt. Én miattad maradtam! - utolsó szavamat úgy követte az elcsattanó csókunk, mint dörgést a villámlás. Hihetetlen volt. Ahogy rohantam utána, aztán ahogy kitört belőlem a vallomás, ami mintha viharos szélként lökött volna a karjaiba. Aztán minden lelassult és csak arra figyeltem, hogyan vibrál a karom, ahogy az ujjjaival megérinti.

- Szerintem most ne menjünk vissza hozzájuk. - suttogta Alessandro, miközben az ajkunk megint szinte majdnem összeért. - Hadd aggódjanak miattam!

- Haha! Tetszik a humorod!

Már kéz a kézben lépdeltünk a macskaköveken.

- Tudsz egy jó éttermet? - kacsintottam rá, mire elnevette magát.

- Ejnye, te! Hogy tudsz ilyet kérdezni Olaszországban?

Az Alle Zattere pizzeriának már a fekvése sem volt elhanyagolható. A vendégek kedvük szerint az épületben, de a vízen úszó stégen is

elfogyaszthatták, amit rendeltek. Épp vacsoraidő volt, Velence fényei a sötétlő víztükrön olyan harmóniában pihentek, mint levélpapíron a sötét tintára nyomott arany viaszpecsét. Miután megrendeltük a rukkolas-mascarponés tagliatellét és a sült halat, na meg az üveg vörösbort, én törtem meg először a csendet.

- Most miért nézel így rám?

- Mert álomban sem hittem volna, hogy még látlak ebben az életben. Most olyan vagy, akár egy piros ruhába öltözött látomás ebben az esti fényben. Jobb lesz, ha egy kicsit megtörlöm a szemem - szavait tettek követték. - Még mindig itt vagy!

- Ne reméld, hogy ilyen könnyen megszabadulsz tőlem! Itt a szemtörölgetés nem segít!

Alessandro kissé az asztal fölé hajolt, és úgy suttogott, hogy csak én halljam.

- Én vagyok itt a legboldogabb ember.

- Az egész étteremben? Biztos mindenkit megkérdeztél?

- Menj már! Azt akarom ezzel mondani, hogy nem hittem volna, hogy valaha valaki ilyen hatással lesz rám még az életben. Úgy léptünk be egymás életébe, olyan hirtelen, mint az a koccanás. Most is úgy érzem magam, mint abban a percben, amikor megláttalak. Pedig olyan voltál, mint egy szélvész! Azt hiszem, ennél a balesetnél jobb nem is történhetett volna velem.

Csillogó szemekkel néztem bele a barna szempárba. Az íriszének széle sötétebb színű volt. Beleképzelttem ebbe a színárnyalatba a múlt minden fájdalmát. Aztán befelé világosodott. Ez talán a jövőbe vetett gyermeki bizodalma miatt világosabb, igen biztosan. De miért olyan lelkes ennyi fájdalom után? Talán csak játszadozik velem? Nem, érzem, hogy nem.

- Azt hiszem, velem sem.

A kezem, amelyet eddig a pohár vörösbort hűsített, most óvatosan a férfi kezéhez közeledett. Űdítő volt ez a hideg-meleg váltakozás. Az érintést a pincér szakította félbe, aki épp az ínycsiklandó vacsorát tálalta fel. Ismét a pohárra tettem a kezem, majd megtáncoltattam benne a rubinvörös bort. Az ital folyékony kapukat alkotott a pohár falán, majd szempillantás alatt le is csordult azon a vörösbormederbe, akár egy apró, színes vízfolyam. A tagliatelle isteni volt, a vörösbort különösen kihangsúlyozta tejszínes ízét.

- Azt hiszem, e nélkül a pohár bor nélkül már képtelen leszek esténként vacsorázni ezentúl! Akár itt legyek, akár Budapesten! Egyszerűen kell a boldogsághoz!

- Nos, láttad, tudod milyen fagyaltkölteményt alkottam neked a múltkor! Nálam bármikor ilyen vacsora várna! Mondd csak, meddig maradsz?

- Meddig maradjak? - dobtam vissza a labdát.

- Enyém a döntés?

- Rajtad és az Iniga családjával kapcsolatos fejleményeken múlik. Szerintem szurkolj, hogy minél tovább tartson ez a kis naplós kaland! Addig akár még magyarul is megtaníthatlak!

- Az hosszú évtizedekig is eltarthat!

- Na persze! - nevettem, majd kacagásom boldog sóhajba csapott át. - Az tény, hogy itt el tudnám képzelni az életem. Ilyen utazáskor azt képzeled az ember, hogy az élete így fog folytatódni, képeslap háttérrel, fűszeres illatokkal és andalító zenével. Félek, hogy mi lesz akkor, ha ez a sok kellék a boldogságomhoz eltűnik, a főnököm kirúg és én megint Pesten találom magam. Ugyanolyan szürke egérként, mint aki voltam.

- Á-á! Itt kell, hogy félbeszakítsalak! Ne feledd, hogy sosem a körülmények határozzák meg a színeket vagy a szürkeséget, ahogy téged magadat sem. Én ugyanabból az anyagból készítem egy fiatal hölgy vonásait, mint egy öregúr ráncait, amikor szobrászkodom, mégis teljesen mások. Képzeld csak el, hogy nézne az ki, ha mondjuk ők formálnának engem? Kíváncsi lennék valamire. Mi az, amit már régóta szerettél volna lefotózni, de már lemondtál róla?

- Régi vágyam, hogy jégmadarat fotózzak. Tudom, hogy nagyon rejtőzködő madár, de a tolla, olyan kék akár a szodalit! A hangját ezer közül felismerem. Az édesvizeket kedveli, ott szokott halakat fogni magának. Gyerekkoromban láttam először. A nagybátyámat elkísértem horgászni és a tó túloldalán megláttam, ahogy egy faágon trónol. Olyan volt, mint egy kék szirmú, sárga bibéjű virág. Sikerült lefényképeznem, de a fotó túl nagy távolságról készült, ráadásul az aktuális gépem jó volt ugyan, de nem tökéletes, ezért a fénykép nem lett megfelelő minőségű. Legalábbis nekem nem volt megfelelő. Emlékszem, egyszerre voltam elképesztően boldog, hogy láttam a madarat, egyben szörnyen csalódott, hogy nem úgy örökítettem meg, ahogy szerettem volna. Igaz, még csak tini voltam, de már akkor is maximalista.

- Én még csak nem is láttam soha, csupán fényképen. Már így is sokkal nagyobb szakértő vagy jégmadár témában, mint én.

- Hiába a szakértelem, ha híján vagyok a motivációnak. Azt hiszem, ideje lenne visszamenni a szállodába. Gréta és Iza már biztos aggódnak miattunk.

- Kösz a többes számért. Tudod, mi okozná most a legnagyobb örömet a számomra?

- Ezek után még híján vagy az örömnnek? - mosolyogtam, de Alessandro csak legyintett és folytatta.

- Ha Olivér is megtudná, hogy az enyém vagy ...akkor nem kéne fellőnöm a Holdra, ha alultájékozottsága miatt ne adj isten rád startolna.

- Ez igazán hízelgő! - Alessandróra vigyorogtam, de úgy döntöttem, inkább nem erőltetem ezt a témát

Hamarosan a szálláson találtuk magunkat és a lányok továbbra is igazán kedvesek voltak Alessandróval. Végre megnyugodhattam. Minden jól sikerült. Magához képest még Olivér sem volt olyan lehetetlen alak.

Gréti kíváncsian felém fordult.

- Elkérhetem pár óracsákra a naplót? Belekukkantanék, hátha kiderítek valami érdekeset Marie Antoinette kézírásából!

- Hogy belekukkanthatsz-e? Megköszönöm, ha megteszed!

Azzal Gréti elvonult az íróasztalához, kezében a könyvvvel és lázasan jegyzetelni kezdett, az én szívem pedig megtelt hálával. Csak jó pár óra múltán kelt fel a székéből és tudtam, hogy fáradt, de nem álltam meg, hogy ne érdeklődjek.

- Na? Mit derítettél ki?

- Sok érdekes dolgot. Az írás nyomatéka azt mutatja, hogy a királynő egy magabiztos, szenvedélyes személy volt, aki nem tűrte a kritikát, és azt, hogy keretek közé szorítsák, ugyanakkor egy beteljesületlen megfelelési kényszer fedezhető fel - nyilván a számára fontos emberek irányába. Írása is királynői, mégis extravagáns, a kor stílusához képest új elemekkel tarkított, ahogy a személyisége is. Gördülékeny, sietős írásstílusa, a betűk lendületes kapcsolódása arra enged következtetni, hogy Antoinette szeretett kockáztatni. De, hogy imádott népe sorsát kockára akarta volna tenni, abban erősen kételkedem. Utánanéztem a Fersennel való titkos levelezésnek is. Jobb, ha leülsz, mert nagyon ütős a sztori!

- Komolyan, na mesélj! - lelkesültem fel.

- Axellel - ha hinni lehet a szakirodalomnak - titkosírással kommunikált Ez még nem is olyan furcsa, ám azt is olvastam, hogy a jól bevált szimbolikus íráson kívül a másik kedvenc praktikájuk a citromlével írt szöveg volt, ami csak akkor vált láthatóvá, amikor a papírt valamilyen hőforrás közelébe tartották. Ami Antoinette pszichés állapotát illeti, nagy nyomás nehezedett rá, ami

érthető is, ám ő mintha dacolt volna az etikettel. Betűi kissé jobbra dőlnek. Legbelül szakadatlanul egy szebb jövőt vizionált.

- Igen, ugyanakkor a bécsi múltját vágyta vissza.

- Pontosan. Nem az országának jelen problémái foglalkoztatták, ez azonban talán nem feltétlenül róható fel egy tizenéves - tulajdonképpen tinédzser - királynőnek. A kézírása mindenképpen alátámasztja ezt! Később is máshova vágódott - akkor nyilván pusztán szabad ember akart lenni. A kézírás olyan, mintha tükör elé állítanánk egy embert - édes mindegy, hogy a mai, vagy a régmúlt kor emberét

- Annyira jó, hogy itt vagy! Mi lenne velem *nélkületek*?

Az elmúlt két napot kizárólag Alessandróval töltöttem hosszú sétákkal és finom vacsorákkal tűzdelve.

- Ha minden este ilyen finomakat eszem, le kell cserélnem a teljes ruhatáram!

- Tökéletes vagy - mondta az elvárható választ. A vacsorákat mostanában nyelvleckékkel kötöttük össze. Mivel perfekt beszélem az olaszt, most Alessandrón volt a sor, hogy legalább valamelyest elsajátítsa a magyar nyelvet

- Per favore azt jelenti: legyen szíves.

- Legyen szíves! - ismételte Alessandro.

- Úgy van! Írd is le! Így írják, látod? Ti amo pedig annyit tesz: szeretlek.

- Szedetlek., szederlek!

- Haha, azt hiszem, nagyon mókás nyelvtanóráknak nézünk elébe!

- Buon giorno pedig azt jelenti: Jó reggelt kívánok!

- Jó reggel kívánok!

- Buon pomeriggio: Jó napot kívánok!

- Buona sera: Jó estét kívánok!

- Jó estét kívánok!

- Buona notte: Jó éjszakát!

- Jó-éj-sza-kát. Jól írtam?

- Ez az, nagyon jó. Ugye minden szót és kifejezést írsz a szótárfüzetedbe? - pillantottam az irományára.

- Igen, persze - úgy bólogatott, akár egy szófogadó kisdíák.

- Capisco: értem. Non capisco: Nem értem!

- Lo so: Tudom.

- Tudom.

- No Lo so: Nem tudom.

- Nem thúdom.

A férfi elismételte a szavakat, s közben szorgosan írta a hallottakat.

- Capsico: erterm. Non capisco: Nem erterm.

- Ügyes! Na jöjjön most egy kicsivel nehezebb.

- Sto bene, grazié: Jól vagyok köszönöm!

- Jól fagyok köszönöm!

- Igen, jól mondod. Vagyis majdnem - kuncogtam.

- Che Tempo fa? Milyen az idő?

- Milyen az ido?

- Pontosan, csak itt az o betűre két vessző kerül. Így lesz ő. Idő. - Két kis vonalat húztam a füzetébe.

- Ő. Idő.

- Igen.

Alessandro olaszul kérdezte.

- Na és azt hogy mondják, magyarul, hogy a magyar lányok a legszebbek?

- Nem is tudom, eláruljam-e? Attól függ, hány magyar lánynak akarod ezt mondani!

- Csak egyet ismerek közelebből ...és nem szeretem a bonyodalmakat.

- Hát igen. Van az a mondás: a magyarok nyilaitól ments meg Uram minket!

- Ennyire jók voltatok háborúban?

- Ez afféle urbán legenda, és bizony, a honfoglaló őseink nagyon értettek a csatázáshoz. Például lóháton hátrafelé ülve nyilazták az ellenfelet.

- Azt a mindenit!

- Most meg azzal ugratnak minket, hogy bár régen lovas nemzet voltunk, de azóta a lovakat drótkesckére, vagyis biciklire cseréltük. Tavasztól őszig rengeteg biciklitúrát szerveznek nálunk, például a Balaton környékén.

- Érdekes egy nemzet vagytok. Az én őseimet biztos ismered. A jó öreg Romulust és Remust.

- Igen, nem kell őket bemutatni! Azért nem volt szép Romulustól, hogy leszúrta a testvérét

- Ez csak egy monda! De valóban nem volt szép.

Minél több időt töltöttem Alessandróval, annál jobban megkedveltem, de nem állítom, hogy csak a jobbik énjét vettem górcső alá. Nem mintha lenne különösebb rossz, vagy bosszantó tulajdonsága. Azt például mégis észrevettem, hogy sokszor bújja az okostelefonját és ez nem igazán tetszett. Én már csak akkor lépek fel a közösségi site-okra, ha valakit más úton-módon nem találok

meg, vagy ha meg akarok osztani egy természetfotót, egyébként, mint sokan mások, én is abszolút személytelennek tartom és nem értem, mi köti le őt annyira éppen most is. Mikor azonban Alessandro mögé lopództam, hogy megölhessem, a telefon képernyőjén nem az üzenőfalat, hanem egy térképet láttam. Sejtelmemet csak tetézte, mikor este Alessandro azt említette, hogy meglepetése van a számomra.

Másnap reggel az autóban ültünk. Dobtam egy sms-t Izának, hogy most Alessandróval vagyok, de pár napon belül számíthatnak ránk. Válaszul egy „Oké, vigyázz magadra!” jött, de tudtam, hogy ha ismét találkozunk a csapattal, mint egy pár, Olivér meg fog örülni dühtől. Persze Alessandro rögtön észrevehette, hogy gondolatban máshol járok.

- Ugye nem bántad meg, hogy velem töltöd a napot? Ami engem illet, nagyon régen éreztem ennyire szuperül magam!

- Nem bántam meg, nem erről van szó. Minden csodálatos volt! Csak azt remélem, megfelelő gyógyír tudok lenni a számodra.

- Miről beszélsz Becca? - ráncolta össze szemét Al. - Ugye hívhatlak így? Miféle gyógyírre vagyok én rászorulva?

- Úgy értem a gyász ...Biztos rettentő lehet a feleséged és a lányod hiánya. És... persze hogy hívhatsz, ha szeretnéd. De csak ha én Álak becézhetlek

- Igen, valóban nehéz, de én már évek óta így élek. Sajnos megtanultam nélkülük élni. Most már meg szeretném tanulni, hogy kell újra boldogan élni. És persze, nyugodtan becézz Álak. Sőt megkérlek rá. Utálok az Alessandrót. Túlfent olasz macsós.

- És te nem vagy túlfent olasz macsó?

- Nem, én csak egy sebhelyes főszer vagyok semmi több.

Nem akartam tovább forszírozni a sebhely történetét. Magamtól is tudtam, mióta van az arcán. Éreztem, hogy nehéz lenne erről mesélnie és már beszámolt a családi balesetről. Majd elmond mindent, ha szeretné, akkor, amikor felkészült rá. Ha pedig csak ennyit tudtam meg az esetről, azzal is elégedett lehetek Végül is egyszer már kiöntötte nekem a szívét és időközben annyira összelepedtünk, hogy úgy éreztem, mintha a másik felem lenne. Szavak nélkül is tudtam az élete történetét.

- Fogadjunk, hogy több vagy. Áruld már el, hogy hová megyünk!

- Nem. Nem szeded ki belőlem! Még körülbelül másfél óra és odaérünk.

Végül Ferrarában kötöttünk ki. Beletelt egy kis időbe, mire elértünk végső úti célunkhoz. Mindaddig a Pó folyóhoz igyekeztünk.

- Miért jöttünk ide? Csak nem horgászni akarsz?

- Ha horgászni nem is, cserkészni annál inkább. Légy szíves most ne utálj! - bocsánatkérő pillantásokat küldve felém, elővette a kocsi csomagtartójából a fényképezőgépemet.

- Te kivetted a bőrröndömből? Az eszem megáll! - hirtelen nem is tudtam, hogy mérges, vagy meghatódott arcot vágjak.

- Kérlek, ne haragudj! Amikor elmesélted, hogy mindig is jégmadarat szerettél volna fotózni, utánanéztem ennek a környéknek. Itt, az édesvizek mentén szeretnek vadászni. Egyébként gondolom emlékszel arra, mikor te is turkáltál a személyes holmimban és a fényképeimet nézegetted ...hogya a szobros dolgot ne is említsem...

- Igen ezt én is tudom! Én nem ...nem jutok szóhoz - szégyelltem el magam. - Nem is tudom, miért hoztam ezt magammal az útra. - Pillantásom a kezében lévő súlyos táskára esett.

- Én tudom. Azért, mert a fényképezés az életed. És most fogd. Baromi nehéz ez a táska!

- Ezt nevezem! - nevettem - igazi olasz gavallér vagy... de hát...

- Csak semmi, de hát! Szereld össze azt a masinát!

- Haha! Nem csak a gépet kell összerakni!

Miután megadóan sóhajtottam egy nagyot, boldog mosolyok és hitetlenkedő fejcsóválások közepette belekezdtem az előkészületekbe. Bevallom, a kezem kissé remegett az évek óta nem űzött rutinmozdulatoktól. Miután elhúztam a hatalmas tok cipzárját, elővettem pár cöveket, a rudakat és két ponyvát, Álnak elkerekedett a szeme.

- Jesszusom! Itt alszunk?

- Dehogy, te dilis! Ez lesz a két les sátrunk. Innen fogjuk megfigyelni a madarakat. Ehhez azonban nagyon csendben kell lennünk! Itt egy háló is.

- Halászni fogunk? Akkor lesz vacsora! Rakunk tábortüzet is? - lelkesült fel most a férfi.

- Most komolyan kérdezed? - nevetnem kellett. - Nem, nem rakunk tábortüzet és nem ez lesz a vacsoránk. A kis halakkal, amiket remélhetőleg kifogunk, talán be tudjuk cserkészni a jégmadarunkat. Ez a madár ugyanis nagy halász hírében áll. Nemcsak szép, de gyors és ügyes is. Feszülten figyeli a zsákmányát, aztán egy pillanat alatt eltűnik a vízben, majd hirtelen felbukkan, csőrében a hallal.

- Most le foglak nyűgözni, fogadunk?

- Na halljuk, csupa fül vagyok!

- Tudtad, hogy a madár a latin nevét, vagyis az Alcedo atthist Alküonéről, Kéüx király feleségétől kapta? Legalábbis a görög mitológia szerint. Egyik éjjel királyné megálmolta férje vízbefulladását, és mikor meglátta a halott királyt, az istenek jégmadárrá változtatták az asszonyt. A nagy halhatatlanok azonban ekkor hallották kétségbeesett jajgatását. Megszánták, ezért férje is madárrá válhatott, így a halál után is együtt maradhattak.

- Leborulok előtted! Micsoda szövevényes legenda - és a végén még egy kis romantika is! Biztos nem a Google-n olvastad? - kajánkodtam.

- Inkább nem biztos, hogy nem.

- Akkor csapjunk bele a lecsóba! - azzal tapsoltam egy nagyot.

- Miért akarsz te egy tányér lecsóban csapkodni? Tiszta szaft lesz! - hőkölt hátra Al.

- Atyaég! Ez nálatok annyit tesz: vágjunk a közepébe!

- Ha ennyit beszélsz a kajákról, a hasam korgása el fogja ijeszteni a jégmadarat!

- Istenem! Miért is hagytam rábeszélni magam erre? - ingattam a fejem nevetve, majd csípőre tettem a kezem. - Férfiak! Csak a kaján jár az eszük Na kezdjük el végre!

Felállítottuk a lessátrakat - hoztam egy pótsátrat is, és milyen jól tettem -, majd egy hálóba helyeztük a kis halakat, amit a vízbe dobtunk, közel a parthoz. Olyan helyet találtunk ahol a víztükör fölé több vékonyabb-vastagabb faág is benyúlt - ez a jégmadarak számára ideális vadászhely. Nem volt más dolgunk, mint várni.

- Mikor jön már? - suttogott bele a csendbe Al.

- Hát, nem vagyok jégmadárjós, de reméljük a hal jó motiváció lesz. Még sosem izgultam ennyire.

- Azt hiszem, én sem.

Az ajkam elé tettem a mutatóujjamat, s tovább vártunk feszült figyelemmel. Fél óra múlva már éreztem, hogy a lábam elzsibbadt, s nagyokat pislogtam, hogy ne veszítsem el az éleslátásomat. Két óra múlva, mikorra Al talpának tűrőkéessége és türelme is kezdett alábbhagyni, elkezdett kifelé oldalazni a sátorból.

- Te meg mi a fenét művelsz?

- Pisilnem kell!

- Állj! - suttogtam olyan határozottan, hogy Al megdermedt.-Ott van!

Tényleg ott volt! Teljes színpompájában. Ráadásul, akár egy forgatókönyvben, rászállt a kiszemelt ágra, ahonnan a legjobb szögéből lehetett fotózni, a napfény így csillantotta meg legszebben cifra tollait. Vadul kattintgatni kezdtem, majd ismét kővé dermedtem - vártam, hogy a gyönyörű halász lecsapjon zsákmányára. Mivel tudtam, hogy a jégmadár nagyon félénk természetű teremtés, izgalmam ellenére igyekeztem néma csendben maradni és reméltem, hogy Al is így tesz. Aztán egyszer csak a madár észrevehetett valamit, amit mi nem. Kitárta kék szárnyait, majd a víz felé suhant, akár egy puskagolyó. Egy pillanatra elmerült, megtáncoltatva a tó pár cseppjét, s még mielőtt a víztükrön újabb gyűrűk képződhetek volna, a madár már meg is jelent a felszínen - csőrében egy kis hallal. Először csak szép feje és szárnyai látszottak ki a vízből, majd egy pillanatra láttam azúrkék tollait, s már el is reppent.

- Hol van? - suttogta izgatottan Al.

- Azon az ágon! - a tó távolabbi pontjára mutattam, s tovább kattintgattam. A madár most egy vékonyka ágon trónolt a hallal a csőrében. A mutatvány végeztével a kis kékszárnyú elillant a zsákmányával, akár a kámfor.

- De kár! - sóhajtott fel Al - megnéztem volna, ahogy megeszi.

- Dehogy kár! Egy egész fotósorozatot készítettem róla! Egyébként, ha tudni akarod, a kis halakat egy sziklához szokta csapkodni, csak azután fogyasztja el. Nagyon gyorsan megemészti a halat, a szálkát és az ikrákat pedig egyszerűen kiöklendezi.

- Aha. Akkor inkább mégsem akarom látni!

- Gyere, inkább nézzük meg a képeket!

Mellém ült a tó partján, s végigpörgettük a fotókat.

- A mindenit ...te nagyon tehetséges vagy!

- Ugyan, dehogy! - legyintettem, de azért éreztem, hogy elpirultam - csak jók voltak a fényviszonyok

- Ne a fényviszonyokkal törődj! Egyszerűen csak fogadd el, hogy bámulatos vagy! - Al ezt már egészen halkan mondta és megcsókolt.

- Köszönöm.

- Mit? - kérdezte Al.

- Azt, hogy egészen idáig elhoztál csak azért, hogy fotózhassak. Ilyet csak az anyukám tett értem, jó pár évvel ezelőtt, mikor a magyar-horvát határon gólyákat fotóztam.

- Ez valószínűleg azért lehet, mert szeretünk téged.

Kérdőn néztem rá.

- Mert szeretlek téged. Szeretem azt is, hogy gyönyörűséggel és étellel telik meg minden, amihez hozzáérsz. Tudom, ez most túl sok és egyben túl korai neked, de ki kellett mondanom. És tudod, mi a legjobb? Az, hogy belém is életet leheltél.

Elakadt a szavam a vallomástól. Még egy férfi sem mondta a szemembe ilyen nyíltan, amit irántam érez, ilyen rövid idő után. Még egy férfi sem mondta ki hangosan, amit a saját lelkében, legbelül érzett. Olivér sem. Ilyen hosszan még sosem csókolóztam senkivel. A csók után homlokunk pár óráknak tűnő pillanatra összeért, s csak ezután néztem Al szemébe, hogy kimondhassam:

- Te vagy nekem a világon a legfontosabb.

Nem, még nem tudom kimondani, hogy szeretem. Az túl korai lenne. Maradjon inkább még érzés és gondolat. Viszont ez az egy mondat olyan szabaddá tett, mintha szárnyaim nőttek volna. Legszívesebben a jégmadár példáját követve szárnyalni kezdtem volna a boldogságtól, de ábrándozás helyett inkább a valóságot és Alt választottam. A kettő együtt ugyanis szebb volt bármilyen fátyolos álomképnél.

- Most már jobb, ha megyünk. Késő lesz, mire hazaérünk és a többiek biztosan aggódnak értünk.

Mosolyogva bólintottam, bár fogalmam sem volt, az aggodalom után mi lesz a barátaim következő reakciója, amint meglátnak Állal kézen fogva. Ezt a kétségemet el akartam hallgatni előle, de úgy tűnt, hogy olvas a gondolataimban.

- Elmondod a többieknek?

- Hadd örüljenek együtt velünk! - válaszoltam pont olyan szarkazmussal a hangomban, mint amikor ő mondta ugyanezt a múltkor.

Bekapcsoltam a Caro Emerald cédém, majd mikor az lejárt, egy olasz örökzöldeket felvonultatót. A zenei aláfestésnek köszönhetően jobban megeredt a nyelvünk is. Felidéztük a fotózás örömteli pillanatait és a táborozást, majd Al mesélt a Chianti borvidékről, amit szerintem mindenképp látnom kell, jó pár órába telt az út, szerintem mégis túl hamar értünk a szállodához - Iniga és a többiek minden bizonnyal még ébren voltak. Kézen fogva léptünk be az ajtón, s a köszönést követően pár percig nem szóltunk semmit, csak figyeltük a reakciókat. Úgy éreztem magam, mint Rose a Titanicban, miután a Jackkel töltött táncmulatság után találkozott azzal a mocsok Caledon Hockley-val. Annak is pofon lett a vége. Basszus. Túl sok filmet

nézek! Mindenki bent volt a szobában, Iniga is nyilván unatkozott egyedül, mert a fiataloknál volt, épp a fürdőszobából lépett ki. Ott helyben meg is dermedt, akár egy viaszbábú, de a következő pillanatban már boldog mosolyra húzódott a szája.

- Istenem, tudtam! Jaj, de örülök nektek! - mondta kedvesen, majd átölelt minket. Mosolyogva bontakoztam ki a hölgy öleléséből és barátaim reakcióját figyeltem. Iza épp vacsorázott, Olivér az ágyon ült, Gréti pedig feltehetően pár perce még a laptopját búvólte. Egy pillanat múlva ők is úgy álltak vagy épp ültek eredeti pózukba dermedve, mintha Madame Tussaud viasszszobrainak egyikei lettek volna. Iza végül aztán mégis odagurult hozzánk, majd megfogta a kezünket.

- Te és...te? - kérdezte elhűlve, mire a nyugalom megőrzése érdekében Gréti átvette barátnőjétől a szót.

- Gratulálunk! De el kell, hogy mondjam, nagyon aggódtunk értetek!

- Tudom, tudom, de Al meglepetést akart nekem szerezni. Elvitt Ferrarába, ahol képzeljétek...

- Jégmadarat fotózott! - fejezte be helyettem Al. - Nem is akármilyen képek készültek. Gyerünk, mutasd meg őket!

Mindenki izgatottan várta a képeket és örült nekem és Álnak, kivéve persze Olivért, aki még csak köszönésre sem méltatott minket, azonban holtbiztos voltam benne, hogy nem ússzuk meg ennyivel.

- Ezek a képek egyszerűen csodálatosak drágám! - ámuldozott Iniga.

- Köszönöm. Nem hittem, hogy egy egész fotósorozatot sikerül készítenem róla!

Szinte már vártam, hogy mikor szólal meg Olivér és a számonkérés nem is váratott magára sokáig.

- Szóval, ha jól értem, ti Ferrarában fotóztattatok és romantikáztatok, míg mi itt malmoztunk és rátok vártunk! Hát ez szuper! Marie Antoinette meg forogjon csak a sírjában!

Most az egyszer nem tudtam türtőztetni magam. Miért nem tud örülni a boldogságomnak?

- Látom, megint bal lábbal keltél! Addig is igazán elfoglalhattad volna magad valamivel! Tudtam, hogy ez az egész bökni fogja a csőrödet!

- Igen, mert még mindig nem értem, miért csődítettél ide ennyi embert a semmiért! - felelt Olivér.

- Ha az neked semmi, hogy megpróbálok összehozni egy anyát a gyermekével, akkor te egy szívtelen ember vagy! Nem is értem, miért vagy még itt!

Remegtem a feszültségtől. Szabadszájú vagyok az tény, de a kiabálás és a veszekedés távol áll tőlem. Észrevettem, hogy barátaim is furcsán néznek rám a kis jelenet után. Én azonban nem lepődtem meg magamon. Olivér az utóbbi időben mindent megtett azért, hogy a legrosszabbat hozza ki belőlem, én azonban birkatürelemmel bántam vele, akár egy rosszcsont óvodással. Nem is a kötekedő természetével van a legnagyobb problémám. Az fáj a legjobban, hogy nehezemre esett féken tartani indulataimat, ha a közelemben volt - mégis meg kellett tennem. Pedig egykor, pont ellenkezőleg: a legjobbat hozta ki belőlem. Tudtam, ha nem tisztázom a szabályokat azonnal, Olivér bármi áron megtalálja a módját, hogy elsöpörje az útból. Még mindig görcsösen szorítottuk egymás kezét. A kínos csendet Al törte meg.

- Az éjjel böngésztem az interneten és megtaláltam Pippa fellépéseinek listáját. A könyvben talált kézzel írt 2019. július 21-i dátumon fellépése lesz Milánóban a Stadio San Siróban. Nem hiszem, hogy le fogja mondani a programját egy rejtélyes találka miatt. Egy találka miatt, amin, lehet, hogy nem is tudja, hogy ott kell lennie.

Szavait kiábrándult csend követte. Hát ezért utaztunk annyit? A szívem apró homokszemmé zsugorodott össze. Most éreztem csak igazán a súlyát milyen képtelen história miatt vagyok Olaszországban! Végül Iniga szólalt meg.

- Akkor menjünk el Milánóba!

- Nekem lassan el kellene kezdenem fagyit árulni, ha nem akarok kifogyni a pénzemből! - kotyogott bele a beszélgetésbe Gréta.

- Valahogy csak kibírjuk. Végre van egy biztos pont! Tudjuk, hogy Pippa egy adott időben egy adott helyen lesz! - reméltem, hogy csillapítani tudom a kedélyeket. Muszáj, hogy itt maradjanak!

- Isteni szerencséd van, hogy tanítók vagyunk! - Iza közelebb gördült hozzám. - Ez a kis kaland talán az egész nyári szünetet kitölti.

- Csak bírjuk anyagilag - kontrázott rá Olivér. - Nekem is fogynak a tartalékaim.

- Mondtam nektek, hogy én állok a költségeitek egy részét. Mindenki nyugodjon le és élvezze, hogy Olaszországban lehet! Meglátjátok, ez a két hét nagyon gyorsan el fog roppenni. - Ezzel lezártam tekintetem a vitát.

A péntek mindig húzós volt. A többi napnál is húzósabb. Előre rettegettem tőle és attól, hogy mi lesz a mai feladatom. Éreztem, hogy ma csak mosogatni fogok - bár már azzal is Irtóra tele volt a hócipőm. Maretti összezsáptta a tenyerét, amint belekezdett a mondandójába.

- Na fiatalság, ma párokban fogtok dolgozni. Austin, te Szabinát kapod, Davide te pedig Rebekával leszel. Hétféle tányérdesszertet kell készítenetek ma a vendégeknek, ők lesznek a ti ítéseitek

Aggodalommal telve Szabinára néztem, és nem nyugtatott meg a pillantása. Először gyömbér-lime sorbetet készítettünk. Elsőre nem tűnt bonyolultnak, mivel nagy vonalakban cukormasszából, zselatinszirupból és lime-, gyömbér-, meg citromléből áll, mégsem volt olyan egyszerű elkészíteni, mint hittem. A gyümölcsleveket, mint kiderült nem 3-3-1 arányban kevertem bele, hanem a kelleténél kicsit több citrommal készítettem, így - helytelenül - az lett a domináns íz. Csodák csodájára, Maretti nem szidott meg túlságosan, de azt mondta, jobban oda kell figyelnem. Készítettünk még japáncitromos macaront erdei gyümölcsös lekvárral. Jobban mondva készítettem, mert Davide főleg csak utasításokat adhatott, a dolog oroszlánrészét nekem kellett csinálni.

- Vigyázz, hogy három csepp természetes ételfestéknél több ne kerüljön a tésztába és a lekvár állagának is megfelelőnek kell lennie! Ne legyen se túl folyós, se túl darabos, mert az elrontja a kompozíciót!

Bólintottam.

- Csak száz fokra melegítsd a sütőt!

Visszaforgattam a sütő gombját és a macaronmasszához fordultam.

- Állj, elég! Csak egy csipet sót tegyél a masszába! - szólt rám hirtelen Davide, amitől picit meg is rezzentem.

- Nem gondoltam, hogy macaronsütés közben, szívrohamban fogok meghalni - mondtam.

- Ne legyél ilyen érzelgős! Ez nem Gordon Ramsay konyhája, de azért nem is a csiga csoport az oviban.

- Hű, látom jó napod van!

- Bocsi - nézett rám, de annyira nem tűnt bűnbánónak. - Csak azt akarom, hogy Maretti ne húzzon le.

Csodák csodájára a végeredmény nem is lett olyan rossz, Maretti mégis lehúzta, mert szerinte nem lett elég fanyar a lekvárunk.

- Fel a fejfel! Legközelebb menni fog! Sőt mondom jobbat lesz ennél nehezebb feladatok is. Azt is meg fogod oldani.

Meg sem köszöntem Davide biztatását, csak erőltlenül mosolyogtam. Szerencsére a vendégeknek ízlett a tányérdesszert és így nekem is jobb kedvem lett. Hullafáradtan értem haza, szinte állva elaludtam a zuhany alatt, Al pedig hagyta, hogy bebújjak az ágyba és kipihenjem magam.

A következő napot Grétivel, Izával és Olivérrel töltöttem, Alessandrót a béke kedvéért nem hívtam el, de nem is neheztelt rám, mivel akadt más elfoglaltsága a szobrászműhelyben. Megmutattam nekik Muranót, ami láthatóan elnyerte a tetszésüket. Ahogy Velencéből áthajóztunk a kis szigetre, mágnesként vonzotta a tekintetünket a fehér Isztriái mészkőből épült világítótorony, amit persze közelebről is megnéztünk

- Oda süss! - mutatott Iza a hajón díszelgő üveg récefigurákra.

- Csodásak, ugye? Ezekhez hasonlókat Muranóban százával láthatsz!

Azok az üvegrécék, ahányan voltak, annyifelé néztek, mintha együtt az egész várost belátták volna a hajóról. Mikor kikötöttünk, szinte azonnal találtunk egy üvegfúvó mestert, aki nyílt műhelyében dolgozott az érdeklődők kíváncsi tekintetével övezve. Csendben figyeltük, ahogy az idős férfi egy rókafigurát formál a narancssárga üvegből.

- Tudjátok mit szimbolizál a róka? - kérdezte Olivér.

Naná, hogy a fejünket ingattuk.

- A rókák csendes a megfigyelést, hallgatást, türelmet és számított kockázatvállalást szimbolizálják, ők a lángelmék társai, a kreativitás, az intelligencia és a rugalmasság megtestesítői.

- Ha valóban ők a lángelmék társai, akkor ideje lenne beszerezned egy rókát!

- böktem mosolyogva oldalba, mire visszamosolygott rám.

- Hihetetlen, mit művel az üveggel ez az ember! Szívesen lennék üvegfúvó Muranóban! - elmélkedett a srác.

- A te agyaddal, tesó, az leszel, ami akarsz.

- Bizony, a világ a lábaid előtt hever - tette hozzá Gréti.

Hajóval átmentünk Buranóba is és megnéztük a színes épületeket.

- Nem tudom eldönteni, hogy csodásak, vagy giccsesek ezek a házak! - mondta Iza a szűk macskaköves járdán gurulva. - Olyan ez a város, mintha ráborult volna hús különböző színű festékesdoboz!

- Nem is azért festették midegyiket más-más színűre, hogy minket ámulatba ejtsenek! - jegyezte meg Gréti. - A legenda szerint azért mázolták cifrára a házakat, hogy még a legnagyobb ködben is hazataláljanak a tengerről.

- Ez elképesztő! - mondtam.

- Bizony - bólogatott Olivér. Ennek a változatos színvilágnak a megőrzése a mai napig a Burano önkormányzatának a feladata, ők adják ki az engedélyt, hogy melyik házat milyen színűre lehet festeni.

Megnyugodtam, hogy Olivér szóba áll velem. Ahogy az élénk pirosra, zöldre, sárgára, kékre festett házak között sétáltunk, valóban meseországban éreztem magam. Iza is könnyen navigálta a kerekesszékét a sima térkövön. Betértünk egy híres buranói csipkéket áruló boltba. Az eladótól megtudtuk, hogy a sziget asszonyai a 16. századtól csipkekészítéssel kezdtek foglalkozni. A buranói csipke, a reticella hamarosan egész Európa-szerte keresett luxuscikk lett, melyet a buranói asszonyok, társadalmi rangtól, státusztól függetlenül készítettek.

- Köszönöm a vásárlást! További szép napot a hölgyeknek és az úrnak! - búcsúzott el tőlünk udvariasan a középkorú hölgy, mikor csipkekendőkkkel és térítőkkkel a szatyrunkban kiléptünk az üzletből. Furcsa volt Alessandro nélkül tölteni a napot, mégis örültem, hogy a barátaimmal lehetek Végül is, egykor éveken át igaz barátként számíthattam rájuk - örültem, hogy ez most sincs másként.

6. fejezet

- Hihetetlen, hogy már reggel hétkor csatasorba álltunk! - Szabina akkorát ásított, hogy meg tudtam volna számlálni a fogait - Még egy feketét le kellett volna gurítanom. Na megyek. Kitartás mára!

- Kösz, szükség lesz rá!

- Ha bármi baj van, tudod, hol találsz! - körbe mutatott. - Vagyis frászt tudod. Egész nap futkározok az étteremben, mint egy mérgezett egér.

- Vagy veszett nyúl! - kontráztam.

- Jaj, nem is tudom, ma melyik legyenek. Mindkettő olyan cuki.

- Nem, Szabina, egyik sem cuki és egyik sem lehetsz. Na indulás!

Azzal finoman megcsíptem a karján a bőrt, mire ő durcás arcot vágott. Mi így noszogatjuk egymást. Gyorsan a mosogató részleghez siettem, nehogy a főnök itt találjon rám. Ám ott terem az ördög, ahol emlegetik.

- Hét óra hat perc - mutatott a nagy faliórára köszönés helyett. - Ha mindennap hat perccel később kezdi a munkát, kénytelen leszek összeadni ezeket a perceket és abból önnek súlyos anyagi vesztesége származhat. Lenyeltem a mondandómat. Ez a stílus nagyon hasonlított ahhoz, amit Krisz engedett meg magának a könyvesboltban velem szemben.

- Elnézését kérem. Többet nem fordul elő.

Ahogy a múltkor, most is bármiféle biztató mimika vagy gesztus nélkül távozott.

- Láttad a Parasztkvákítást?

- Az meg mi? - kérdezte az asztalunknál Szabina.

- Egy orosz film. Mindig halálra röhögöm magam rajta. Egy fiúról szól, akinek megvan mindene, ám nagyon buta, töriből sem egy agyменő. Nagyképű, undok, egy igazi elkényeztetett ficsúr. Az apja elhatározza, hogy megregulázza, ezért felbérel egy egész stábot színészekkel együtt és eljátsszák, hogy a srác egy nap hipp-hopp a 19. században ébred - és ott ragad. Parasztasszonyok, munkásemberek, tábortűz, uraságok, minden és mindenki,

amit és akit akarsz. Na és persze se tévé, se telefon, se fürdő, és sorolhatnám. Több fiataalt is megleckéztettek így a filmben. Erre a pasasra is ráférne egy ilyen lecke - intettem a főnök felé.

- Te ilyen agyafúrt tervekkel szövegelsz? Komolyan kezdek félni tőled!

Szabina rám kacsintott, mire válaszul belenevettem a vizembe, amit éppen kortyoltam.

- Valahogy mindig kifogom a debil főnököket - sóhajtottam. - Ilyen az én formám.

- Addig kell próbálkozni, amíg meg nem találod az álom állást Millió lehetőség van az országban. És jól beszéled a nyelvet!

- Igen, igen ...de nem akarom ilyen hamar feladni - keserédesen elmosolyodtam. - Hadd szenvedjek még egy kicsit!

- Ha te ezt élvezed ...Én szívesebben nyögnék egy hasonló alatt, mint ettől a munkától - fejével egy vonzó ízig-vérig olasz férfi felé bökött.

- Ej már, te rossz lány! Zabolázd meg a fantáziádat! A főnök talán még a gondolatainkba is belelát - de ezt nem gondoltam komolyan, mert nekem meg Al jutott az eszembe, velem, olyan szituációban, hogy áldottam az eget, amiért most valóban senki nem lát bele a fejembe. Picit el is pirultam, de szerintem a barátnőm ezt nem vette észre. Miután ki-kí visszatért a munkájához, az idő gyorsan telt, mivel a kezem járt, mint a gép, ennek viszont az lett az eredménye, hogy hullafáradt voltam a nap végére. Gépiesen levettem a kötényemet és a konyhából kifelé jövet megrezzentem.

- Írja be magát a jelenléti táblázatba! A múltkor is elfelejtette.

Ijedtemben megpördültem a tengelyem körül és nem figyeltem a hatalmas szószosedenyre. Legalább a fele rajtam, a másik fele pedig a padlón landolt.

- A takarítószerház előszobájában találja a felmosót és a tiszta mosogatótextilt. További jó munkát!

Mosogatótextil ...ez valami flancos új szóhasználat? Úgy nézett rám és úgy is beszélt velem, mintha most szabadultam volna a diliházból, pedig szimplán csak balfék voltam. Megint. Mire lehuppantam az ágyamra, magam is mosogatórongynak éreztem. Pardon: mosogatótextilnek.

Végre szabadnapot kaptam. A tenger vize úgy hullámozott a lenge szélben, akár egy finom szövésű, halványzöld selyemkendő.

- Jó reggelt!

- Jó reggelt! Állj! Maradj így! Nem is, fordulj csak a fény felé? Ez az! Tökéletes profil! Egyszer te leszel a múzsám!

- Jaj, Al, maradj már! Most minden szögből borzalmasan nézhetek ki.

- Te csak ne mondd meg egy szobrásznak, hogy mi a szép! Tessék, még csak most melegegtünk össze és korlátoznád a művészi szabadságom! Ezek a nők! Megáll az ész!

- Elég már, Michelangelo! Úgy érzem, rád fér egy kis friss levegő! Béreltem bicikliket! Ó, itt a biciklisnadrágom! Hála istennek, már azt hittem, otthon felejtettem!

- Olyan vagy, akár egy szemfényvesztő tündér.

Valóban. Egyik pillanatban még pizsamában voltam, a másikban pedig már a sportcipőm fűzőjét kötöttem.

- Én jó leszek így is? - Al félíg csukott szemekkel a papucs után kutatott.

- Itthoni póló és alsógatyá? Érdekes választás! Szerintem öltözz át! Megkegyelmezek és a bringatúra előtt engedélyezek egy gyors reggelit és egy erős kávé.

- Hogy nekem mekkora szerencsém van veled! - az orra hegyét az enyémhez érintette.

- Hát igen, járhattál volna rosszabbul is! Előremegyek Akkor tíz perc múlva az étkezőnél!

Hamarosan valóban narancslevet kortyolgattunk és croissant-t majsoltunk a hotel éttermében, s a rövidre fogott reggeli után nem sokkal már a kocsiba pakoltuk a kerékpárokat. Ezután útnak indultunk és meg sem álltunk Bolzanóig. A suhanó autóban az ablakot lehúзва századszorra is megcsodáltam a mellettünk képkockánként váltakozó hegyóriások sorát. Szép, napsütéses idő volt, így egészen messze el lehetett látni. A város látványa - mint mindig - lélegzetelállító volt. Egy városszéli parkolóban letettük az autót, s kerékpárral mentünk tovább. Tekintetem még akkor is a távoli hegyek felé kalandozott, mikor a Walther térre értünk. A grandiózus bolzanói dóm, a város egyik éke még szebb volt, mint ahogy emlékeztem. Szürke kőfalai, a díszes, kazettás tetőszerkezete és kecses tornya túlvilági méltóságot ajándékoztak a templomnak. Ajtaját szigorú kőoroszlánok védték, erejüket reprezentálva, hátukon súlyos kőoszlopokat tartottak. Monumentális belső terei, hófehér falai, egekbe nyúló mennyezete minduntalan arra készítették a hívő embert, hogy Isten felé tekintsen. Itt nem volt helye a díszes eleganciájú freskóknak, csak az oltár öltözött aranyba a templom ékeként. Mikor kiléptünk a templomból a fényre, az az érzésem támadt, hogy legszívesebben futásnak erednék és megmásznám mindahány ormot. Elveszve barangolnék az erdőben,

csak hogy érezsem, mennyire parányi pont vagyok az univerzumban. De éreztem így is. Csak kívülről csodáltuk meg a Maretsch-kastélyt, melyhez virágokkal övezett út vezetett. Az ódon várnak a Catinaccio hegycsoport szolgáltatta a panorámát, s a körülötte elterülő szőlőskert csak még vonzóbbá varázsolta. A városból kényelmes felvonón keltünk át a Ritten fennsíkra. Itt kihagyhatatlan felfedeznivaló a földpiramisok uralta erdős terület, melynek Al is a csodájára járt. A fennsík falán a különleges geológiai képződményeket a gleccserek csiszolták csúcsosra az agyagos talajból. A fennsíkről Bolzano valóban apró ékszerdobozra hasonlított, egészen eltörpült a hatalmas hegyek között. Mikor leszálltunk a felvonóról, felültünk a bringáinkra és kerestünk egy helyet, ahol ebédelhetünk. Választásunk végül az Etschgrund étteremre esett. A gyönyörű háromszintes épület első és második emeleti teraszán petúniák virultak, mintha csak egymással versengtek volna melyikük képes a lila szín legszebb tónusát produkálni. Az étterembe lépve ellágyultam a látványtól. Egyszerű faasztalok és -székek, hófehér térítők, kis vázákban pár szál dália, krémszínű függönyök - erre a letisztultságra, erre a nyugalomra volt szükségem most. Al kihúzta nekem a széket. Friss salátát kértem pasztás camembertfalatokkal, ő pedig rókagombás tagliolinit

- Hihetetlen, hogy eddig mit hagytam ki holmi rákpucolásra, meg mosogatásra hivatkozva! Bolzano egy óda, és úgy érzem magam, mint akinek eddig dugó volt a fülében! - hadartam. - És az étel is isteni! Imádom a rókagombát. Kész véletlen, hogy nem azt kértem, amit te!

- Gondolom sejtetted, hogy adok az enyémből. Ezért mást rendeltél, hogy halmozd az élvezeteket!

- Inkább csak reméltem! Na jó, most lebuktattál!

Kisvártatva visszaérkezett a pincér és letette elénk a tányérokat. Legnagyobb meglepetésemre Al már el is kapta az orrom előtt az ebédemet.

- Hé! Ezt azért nem vártam volna!

Ő viszont fittyet hányva a véleményemre, az ebédem felét a saját tányérjára tette - a sajátja felét pedig az enyémmre, majd átadta nekem az ételkompozíciót.

- Azt hiszem, így nem lehet okod panaszra!

- Én is azt hiszem! Vigyázz, ha így elkényeztetsz, még a nyakadon maradok!

- Ha csak ezen múlik, odaadom az ebédem másik felét is.

Az asztalon áthajolva megcsókolt, fittyet hányva arra, hogy a pincér még a közelünkben volt, majd visszaült a székre, de a kezemet továbbra sem engedte el.

- Hmm ...ez valami isteni! Legszívesebben végigenném a menüsört! - hantáztam.

- Imádom, ha egy nő jóízűen eszik! És még a desszert hátra van.

- Panna cotta van? Az a kedvencem! Megjegyzem, egyben az egyik specialitásom is. Kivéve, ha nem rontom el az arányokat és ezért nem dermed kővé, vagy nem lesz túlságosan folyós. Egyszer már pórul jártam vele. Képzeld csak, kopogtatni lehetett a tetejét! Azt hittem, beletörik a kiskanál! De nem adtam fel, rögtön utána csináltam még egy adagot és az pont olyan remegős állagú lett, mint a nagykönyvben.

A1 szeme őszintén csillogott. Szerintem picit még csodált is, amiért így tudok kacagni saját hibáimon.

- Ezt a képességedet eddig eltitkoltad előlem! Hogy te milyen kitartó vagy! Mi lett az acélos panna cottáddal? Bicskával vágta ki a kelyhekből?

- Nem, kanállal estem neki, de hasztalanul, végül kukában landolt a költeményem! A kanalat szerencsére vissza tudtam hajlítani.

- Tragikus történet! Ezentúl más szemmel nézek majd a panna cottára!

- Ne nézd, hanem kóstold! Hmm ...hideg puding langyos számócamártással! Isteni! Pont így szeretem.

Al megízlelte és elismerően bólogatott.

- Akkor is megkóstolnám a te verziódat.

- Egyszer majd készítek neked. Sőt együtt készítünk!

- Amiben benne van az „együtt”, az nekem már jó.

- Azta, hogy elrepült az idő! - pillantottam az órára. - Ideje indulnunk!

Valóban, már kettőt ütött az óra, és ha időben haza akartunk érni, fürgén kellett tekerni a pedálokat. Úgy döntöttünk tehát, hogy útnak indulunk. Nyeregbe pattantam. Hosszú út állt előttünk. Fél óra múlva aztán csepegni kezdett az eső, majd szinte ömlött, mintha dézsából öntenék. Ennek ellenére próbáltunk nagy sebességgel haladni. A fák úgy szaladtak el mellettem, akár egy felpörgetett diafilm. Most éppen a szürkülettel tekertünk versenyt és egyelőre mi álltunk nyerésre. Al hátrapillantott.

- Megálljunk?

- Nem, menjünk csak, bírom! Minél előbb az autóhoz kellene jutnunk!

A pillám elnehezültek a vízcseppektől. A pillanat tört része alatt történt az egész. Minden elsötétült. Képtelen voltam a biciklit irányítani, egészen megbénított a félelem. Elvesztettem egyensúlyomat, s liszteszsákként estem az

betonra, Al pedig kerékpárral együtt pördült meg a levegőben, majd az aszfaltnak csapódott.

Az emlékezetemből kieshetett pár képkocka. A pilláimra nehezedő esőcseppek, most mintha nemcsak a látásomat, de az elmémet is elhomályosították volna. Aztán derengeni kezdett, hogy elestünk...és most ...én a betonon fekszem és ...és Al is.

- Al, Al! - hívó szavaim segélykérő morzejelekként várták a választ.

-Itt vagyok!

És megláttam őt pár méterre, az út szélén fekve. Arcának egyik felét vér öntötte el. Nem tudtam eldönteni, hogy a fájdalomtól ordítok, vagy a látványtól.

Csak ennyit bírtam kérdezni.

- Jól vagy?

A válasz is velős volt. Túl velős és nyögvenyelős.

- Igen.

Több idegen hangját is hallottam. Az egyik telefonon beszélt, de nem igazán tudtam koncentrálni a szavaira. Végül egy nő és egy férfi lépett oda hozzám. A nő megszólalt.

- Elestetek a kerékpárral, el is ájultatok mind a ketten. Mindjárt jönnek a mentők! Hogy hívnak?

- Rebeka.

- És az ő neve?

- Alessandro.

- Rendben Rebeka. Én Francesca vagyok. Láttam, ahogy a partnered kerékpárral együtt megpördült a levegőben, majd az aszfaltnak csapódott. Vészfékezett, miután te elestél. De ne aggódj, rendbe fog jönni, ahogy te is, ebben biztos vagyok. Most ne mozogj! Feküdj nyugodtan.

Túl sokat kérsz tőlem, gondoltam. A vállcsontom annyira fáj, hogy szinte újra belekábultam. A következő pillanatban valóban szirénahang hallatszott.

- Óvatosan! A férfinak gerinctörése lehet A mentősök felemelték Alt majd vákuummattacra fektették és beszíjzták mind a négy hevedert. A lelki szemem előtt szörnyű látomások kergették egymást. Alessandro tolószékben, tehetetlenül ...akárcsak Iza annak idején...

- Ezt most az arcára teszem. Kérem, lélegezzen mélyeket! Ettől meg fog nyugodni, és a fájdalom is csökken majd.

A számhoz tették a maszkot, s a kégáz minden egyes belégzésnél egyre jobban hatott. Nem ájultam el, nem aludtam el, a bódult, félig éber állapot mégis roppant megnyugtató volt. Tudtam, mi történik körülöttem, de mintha egy üvegbúra alól láttam volna a külvilágot. A fájdalom mindenesetre valóban alábbhagyott. A kórházban ébredtem. Alt egy másik kórterembe szállíthatták. Az orvos megvizsgálta mindkét karomat, majd a röntgen után begipszelték. A hüvelykujjamat törtem. A bal karomat Desault-kötéssel fellógatták, mert a vállcsontom kiugrott a helyéről. Meglepődve tapasztaltam, hogy a ficam százszor kellemetlenebb dolog, mint a törés. Nullakezes lettem. Fura módon mégis irtó szerencsésnek éreztem magunkat. Ennyivel megúszeni egy biciklibalesetet ítéletidőben, rossz látásviszonyokkal egy forgalmas út szélén! Akár el is üthetett volna minket egy autó ...erre inkább gondolni sem akartam.

- A vállát csak műtét útján tudjuk a helyre rakni és az ujját is meg kell operálnunk. Azonban meg kell várnunk, míg a szerzett felületi sebe meggyógyul, a lehetséges fertőzésveszély miatt.

- Rendben van, doktor úr. Alessandro hogy van? Láthatom?

- Kompressziós csigolyatörést szenvedett. Pár napig nem mozoghat. Azután gyógytornász veszi majd kezelésbe.

Ezenkívül az arccsontja tört el. A járomcsont sérült. Az ápolónő odatolja a kórterméhez.

Egyszerre örültem és szomorkodtam.

- Köszönöm, doktor úr!

Egészen a kétszázhetes kórteremig toltak. Valóban ott feküdt Al. Állapota nem volt szívderítő. Arca feldagadt az ütéstől, szemkörnyéke kékes-lilás színekben játszott. De ébren volt. Az ágy mellett egy hatvanas éveiben járó nő ült, kezében rózsafüzért szorongatott. Ahogy megfigyeltem, ujja épp a harmadik gyöngyszemen pihent, ha jól emlékszem a régi hittanórán tanultakra, úgy számoltam, hogy épp az utolsó 'Üdvözlégy'-nél tarthatott.

- Becca ...Ő az édesanyám, Margherita.

- Örvendek! - próbáltam extra megnyerő lenni, bár a kezemet nem tudtam felé nyújtani.

- Valóban? - jött az éles válasz, mire észbe kaptam.

- Nem úgy értem ...ööö...

- Jó napot! - vette át a szót kissé barátságatlanul és magabiztosan az asszony, majd rögtön elfordult tőlem. - Alessandro, kincsem, sütöttem neked meggyes

pitét! Vagy inkább narancslét és egy kis krémeset hozzak a büféből? Térülök-fordulok és itt is termek vele. Tudom, mennyire szeretted kiskorodban!

- Anya, nézz már rám, szerinted krémesre vágyom? - mordult fel Al. Még nem hallottam ilyen hangnemben beszélni.

- Akkor egy kis teát hadd főzzek neked!

- Rendben, akkor teát kérek!

Amint kiejtette a száján a varázsmondatot, Margherita már el is illant.

- Addig sincs láb alatt - próbált humorizálni Al, de a bordája a leghalványabb nevetéstől is megfájdult és az anyja pár perc múlva vissza is tért egy csésze gőzölgő itallal. Alessandro felém sandított és mosolyogni próbált.

- Itt is van a teád, Al. Epres, amit kiskorodban mindig kértél! - duruzsolta, miután visszatért, és pár másodperc hatásszünet után a törődő anya már témát is váltott. - Elmesélnéd, hogyan találkoztál ezzel az elragadó lánnyal?

A nő tekintetéből egyáltalán nem azt olvastam ki, hogy elragadónak tartana.

- Nekiment az autómnak egy parkolóban - somolygott Al.

- Ó, egy autóbaleset! Most pedig ezek a biciklik! Na bravó! Eddig sosem keveredtl ilyen bajba fiam.

Az volt az érzésem, hogy az anyja bűnbakot próbál kreálni belőlem.

- Higgye el asszonyom, hogy a legkevésbé sem akartam rosszat a fiának!

- Ó, ne, ne mentegetőzzön. Ha már visszacsinálni nem tudja...

- Anya, kérlek, ne kezd! - próbálta csitítani Al.

A nő azonban hajthatatlan volt.

- Csak azt akarom ezzel mondani, ha keresed a bajt, meg is talál, tudhatnád. És az is tény, hogy túl sokat utazgatsz.

- Igen, bizonyára nyugodtabb volt a lelked, mikor otthon ültem a sötét szobámban egyedül, a gyászba és a depresszióba temetkezve, mert ott ugye nem eshet semmi bajom!

- Tudod, hogy nem így értettem, fiam.

Nem akartam beleszólni a vitába, zavaromban sután megigazítottam Al takaróját - már amennyire sajgó kézzel képes voltam rá. Persze az egész műveletnek nyögés lett a vége. Most azonban senki sem figyelt rám.

- De, de igen, te mindig úgy érted! Most pihenni akarok.

- Csak ezt a falatkát edd még meg Alii...

- Nem, nem eszem meg! - Al már-már kiabált. - Kérlek, hagyj minket kettesben!

- Jó, ahogy akartod - motyogta csalódottan az anyja, de azért még igazított egy kicsit a takarón, csak hogy övé legyen az utolsó törődő mozzanat. - Most magatokra hagylak titeket - azzal homlokon csókolta a fiát és elment.

- Rettentően sajnálom! - szólalt meg rögtön Al.

- Ne mentegetőzz! Látszik, hogy ő is nagyon szeret téged.

- Igen, a maga módján - tette hozzá a férfi.

- Megkérdezhetem, mivolt régen a foglalkozása? Gondolom, már nyugdíjas.

- Szakácsnő - válaszolt Al -, de ezt már biztos kitaláltad.

- Igen, felmerült bennem a gondolat - kuncogtam - a másik tippem pedig az óvónő lett volna! Biztosan hiányzik neki, hogy gondoskodhasson valakiről. Ne tagadd ezt meg tőle!

- Talán szívesebben képzeled azt, hogy most rólam kell gondoskodnia ...de ő ilyen. Minden ember más, ettől szép az élet!

Ettől szép az élet ...Al szavai visszhangozva csengtek a fülemben az éjszaka közepén, mikor nem tudtam aludni a néha-néha belém nyilalló fájdalomtól. Az én műtétem következett. A gyógytornász szerencsére nagyon szép eredményeket ért el Állal, fokozatosan tanultak meg felülni az ágyon, a vállait és a karjait erősítették emelgetéssel. Álnak a lábát is mozgatnia kellett. Ezek után meg kellett próbálnia a felülést és a lefekvést, majd pár nap után a felállást és a sétálást. Fűzőt is kapott, ez segítette a gerinc stabilitását, ugyanakkor elmondása szerint nagyon kényelmetlen volt. Alessandrót hamarosan ki is engedték a kórházból.

Folyton a könyv járt az eszemben. Talán nem is a tagjaim fájnak annyira, hanem a napló hiánya! Szerencsére jó helyen van, bezártam az egyik szekrénybe, mielőtt elindultunk a túrára. Vajon Izáék folytatják a kutatást nélkülem? Még enni sem tudtam egyedül, nemhogy az okostelefonomat nyomkodni, hogy pluszinformációhoz jussak Antoinette-ről. Borzasztó volt ez a tehetetlenség. Mi lesz Antoinette történetének a folytatása? A többiek mire jutnak majd, amíg távol leszek tőlük? Álmomban a róla készült festmények elevenedtek meg és kérdő tekintettel néztek rám. Aztán a királynő arca a képen átváltozott Inigáévá. Azzal nyugtattam magam, hogy ez a kényszerpihenő talán hoz valamiféle szemléletváltást, más szemszögből leszek kénytelen látni az egész történetet. Szerencsére az egyik nővér kölcsönadta nekem a laptopját és úgy helyezte el az ágyam mellett, hogy kényelmesen nézhessem a képernyőt. Nálam volt az okostelefon, de valahogy nem fogadta el a wifi-jelszót a kütyüm. Valahogy ezt is elintéztetem majd az egyik kedves nővérrel. Megnéztem az

Antoinette életéről szóló 2006-ban készült filmet, a királynőt Kirsten Dunst alakította. A színésznő olyan volt, amilyennek Marie-t elképzeltem. Elragadó és gyönyörű. Egész bohókás volt a történet hangulata körülbelül a feléig, és persze a kivégzés pillanatát sem filmesítették meg, mégis nyomasztó volt a film vége. Ezután beszédirányításúra kapcsoltam a laptop keresőjét, úgy böngésztem még a neten és a királynéről készített portrékra bukkantam. Nem tudom, ki találta fel a beszédfelismerőt a laptopokon, de innen is ezer hála és köszönet neki! A legismertebb képet Antoinette-ről Joseph Ducreux készítette 1769-ben. Marie gondosan ondolált frizurával, elegáns nyakfodorral ezüstös csillogású ruhában látható a festményen. Elképesztően fura dolgokat olvastam még Ducreuxról: XVI. Lajos francia király egykori udvari festője némileg meglepő módon az egész internetet letaroló mémként éledt újjá, és az így szerzett hallatlan népszerűsége a mai napig mit sem fakult. A festő önarcképein nevet és mutogat, ásít, vagy éppen szája elé szorított ujjal hallgatásra inti azt, aki az udvarbeli intrikákról pletykálna. Leghíresebb festményén botjára támaszkodik, szabad kezével pedig egyenesen a festményt vizslatóra mutat. A böngészőm képkeresőjében szemezgettem, és meglepve konstatáltam, hogy Joseph Ducreux a jelen korban népszerűbb, mint valaha; festményeihez pikáns szövegeket illesztenek, amelytől az internet népe elalél, és ezt nem annak köszönheti, hogy uralkodókat és egyéb kiválóságokat festett meg pályafutása során, hanem annak, hogy rendkívül hülye fejeket tudott vágni, és ezt, talán elsőként az önarcképfestészet történetében, nem is félt vászonra vinni. A képre eleinte kortárs hip-hop- és popszámok dalszövegeinek részleteit írták rá régiesnek és választékosnak hangzó fentebb stílusban, aztán jöttek a filmidézetek, és a rapszövegek mívesen megfogalmazott változatai. Ilyen gyöngyszem az archaikus rap témakörében például az „Élvezettel mustrálom a méretes női tomporokat, minek is tagadnám.” Mai szóval élve: bírom az ilyen feneket, mint a tiéd, kisanyám! Ducreux amolyan korabeli Instagram-sztárnak számított, és számít ma is. Tovább kutattam a világhálón és nem kellett a szomszédba mennem újabb megrendítő felfedezésért. Elképesztő volt a királynőről a Temple-ben töltött fogság idején készült portrét látni. Antoinette egy hatalmas masnival átkötött fátylas fejkötőt, fekete ruhát és egyszerű fehér vállkendőt viselt. A harmincas évei végén járó királyné a szóbeszéd szerint egy nap alatt beleőszült a bánatba a nép gyűlölete miatt, és persze a gondolattól, hogy lefejezik. Arca meggyötröt volt és gondterhelt - bár ezen egyáltalán nem lehet csodálkozni - és köszönőviszonyban sem volt pár évvel ezelőtti önmagával. Az

írárok szerint mégis méltóságteljesen és büszkén lépkedett a halált hozó nyaktiló felé az őt köpködő és szidalmazó kegyetlen nép sorfala közt.

Egy nálam négy évvel fiatalabb lánnyal kerültem egy szobába, akinek a két kislábujját kellett megműteni. Sophie kalapácsujjműtétre várt, rutin korrigáló beavatkozás. Titkon még irigyeltem is a lányt, hisz saját maga döntött a műtét felől, engem pedig senki nem kérdezett meg, hogy kés alá akarok-e feküdni. Az orvos a reggeli vizitnél bejelentette, hogy a műtétem tíz órakor, Sophié pedig tizenkettőkor lesz. Nem tudtam eldönteni, hogy örüljek-e, mert előbb túl leszek az egészen, vagy inkább elkezdjek pánikolni. Végül aztán nem én választottam a rettegést, hanem a rettegés választott engem. Mikor a műtőszoba előtti várakozó terembe toltak, egész testemben remegtem, mintha egy láthatatlan ember folyamatosan rázott volna. Aztán arra gondoltam, hogy mások sokkal nagyobb fájdalmat is kibírnak, sőt egy egész életet leélnék betegen. Na és Iza képe is felderengett előttem, aki annak idején sokkal rosszabbul járt.

Ezután már csak az altatóorvos szavai rémlettek fel előttem, ahogy a műtétet előkészítő szobában beszél hozzám.

- Higgye el, rám a műtét után már nem is fog emlékezni.

De jól láttam még a zöld ruhás, maszkos embereket, s hallottam, ahogy a mai nap történéseiről beszélgettek. Az egyik orvos hozzám intézte szavait.

- Magukkal történt a páros biciklibaleset, ugye? Hihetetlen egy eset! De ne aggódjon, minden rendben lesz! Most az arcára helyezünk egy maszkot. Semmi más dolga nincs, csak nagyokat lélegezni. Mehet?

Bátran az aneszteziológus szeme közé néztem és bólintottam.

- Nagy levegő, és még egy. Na még egy...

A betegszobában ébredtem. Ott volt mellettem egy nővér is, épp az infúziómat ellenőrizte. Még dolgozott bennem az altató, ennek hatására meglehetősen vicces dolgokat mondtam. Nem értettem például, hogy miért nem adnak enni.

- Nővérke, nem érti, hogy éhes vagyok? Csak egy kis kiflicsücsköt adjon! - könyörögtem

- Nem adhatok hölgyem, értse meg, az orvos azt mondta, nem ehet még pár óráig.

- De nagyon kérem! Egy kis csokiért menjen le a boltba! Ugye lemegy?

- Lemegyek a boltba, de csak akkor, ha most pihen egy picit.

Ezzel sikerült egy időre lekenyereznie, vagy inkább lecsokoládéznia. Szerencsére, mire a nővér visszaért, már mély álomba merültem. Éreztem,

ahogy valaki elsimít pár rakoncátlan tincset az arcomból. Mikor felébredtem, Al ott ült mellettem.

- Al! Annyira örülök, hogy latiak! - fel akartam kelni, de a fájdalom láthatatlan kézként döntött vissza az ágyba.

- Hé, csigavér, feküdj nyugodtan! Nem szaladok el. Bár kissé kezdek tartani tőled, hallottam mit műveltél a nővérrel - kuncogott Al.

- Jesszus! Mit műveltem? - az arcom holtra vált az ijedtségtől.

- Megfenyegetted, hogy vegyen neked csokit a kantinban.

- Ó, te jó ég! Jézusom! - reflexből a fejemhez nyúltam volna, aminek természetesen nyögés lett a vége.

- Óvatosan!

- És legalább megkaptam azt a csokit?

- Igen, meg, tisztelettel jelentem, ott van a fiókban.

- Jól van, jól van, pihenj, közlegény! - erőtlen volt a hangom, de most már újra ott bujkált bennem a derű apró csírája.

- A szobatársam műtétje is jól ment?

- Igen, azóta is alszik. Neked is ezt kéne tenned! - atyáskodott Al, majd homlokon puszilt.

Az éjszaka közepén a vállam sajgására ébredtem. Igaz, ami igaz, a fájdalomküszöböm nem volt eget verő, de úgy éreztem, nem fogok tudni visszaaludni és a nappalos ápoló azt mondta, ilyen esetben nyugodtan kérjek segítséget. Az ablak nyitva volt, távoli diszkózene foszlányai szűrődtek be rajta.

- Nővér, nővér kérem! Hahó?

Semmi válasz.

- Hahó, kérem, valaki jöjjön be a szobába!

Néma csend.

Próbaképp megnyomtam a nővérhívót, de hiába tettem így többször is, reakció nem érkezett.

- Sophie ...Hé, Sophie!

- Mi az, hány óra? Mi történt?

- Fáj a vállam, a nővérek alszanak. Mit csináljak?

- Hát kiabáljunk.

Kórusban csendült fel most a segélykiáltásunk.

- Nővér, nővér!

- Hahó, kérem!

Reakció nulla.

- Ebből elég! - mondta Sophie tíz perc rimánkodás után. Kezével megemelte lábát, majd megpróbált előrébb csusszan- ni az ágyban.

- Mi a fenét csinálsz?

- Nem látszik? Kimegyek - felelte Sophie, mintha kalapács- ujjműtét után ez a világ legtermészetesebb dolga lenne.

- Na és hogy mész ki, kézen állva? Várj már egy kicsit!

- Mire várjak még, így is úgy mozgok, mint egy reumás csiga.

Mire a szóváltás végére értünk, Sophie már a földre csusszant és kezével tolta magát a talajon a kórterem ajtaja felé. Elállt a szavam. Ilyet még soha nem tett meg értem egy teljesen idegen ember.

Mikor bejött a nővér, végre elkísért a mosdóba, ihattam egy kicsit, majd bekötöttek egy fájdalomcsillapító infúziót. Körülbelül tizenöt perc múlva eltompult a diszkózene és a fények sem voltak már olyan zavaróak. Épp csak megköszöntem Sophie-nak, amit értem tett, s már el is homályosodtak a betegszoba körvonalai.

Egy hét múlva, a hotelben derült ki számomra, milyen nehéz dolog jól funkcionáló karok nélkül élni. Minden étkezésnél Al szelte nekem a húst és etetett. Mikor a leves lecsorgott az államon, olyan védtelennek éreztem magam, akár egy csecsemő, ugyanakkor mókás is volt. Ő fürdetett, öltöztetett, megmosta a hajamat és meg is fésült. Elég idióta frizurákat kreált nekem, hogy mikor belenézek a tükörbe, végre nevessek egy jóízűt. A trükk bevált, napról napra egyre jobb kedvem lett és egyre jobban voltam. Nem fért a fejembe, hogy képes Al ennyi áldozatot hozni értem ilyen rövid ismeretség után.

- Kétszer is meggondoljuk, hogy legközelebb biciklire pattanunk-e!

- Hát igen! - bólogatott Alessandro. - Bár, előre tudhattam volna, hogy ez lesz, hiszen te magad mondtad, emlékszel? Ti inkább lovas nemzet vagytok!

- Kac-kac! Nagyon vicces!

- Mi lesz most Inigával? A koncerttel? A többiekkel? - kérdeztem egy alkalommal, mikor sétálni készültünk.

- Emiatt most ne aggódj! A koncertig még van kilenc napunk. Addigra pikkpakk felépülsz. Vagy legalábbis jobban leszel. Milyen ruhát vennél fel? - kérdezte Al, miután kinyitotta az akasztós szekrényem ajtaját. - Szerintem ez a virágos annyira olaszos!

- Milyen meglepő, hogy pont a legrövidebb szoknyámat kaptad ki a sorból!

- Egy igazi férfitől ez nem is annyira meglepő.

Al belebújtatott a szoknyába: ez a procedúra sosem ment fájdalommentesen. Mire késznek nyilvánított, én már rég el is fáradtam az öltözködésben.

- Jaj, már nincs is kedvem sétálni - pihegtem.

- Dehogynem, már készen is vagy! Ne durcáskodj! Gyere! - felsegített a kanapéról.

- Várj meg itt, mindjárt megyek! - mondta Al, majd visszafutott a laptopához és elküldött egy e-mailt, melynek címzettje a National Geographic szerkesztőségi címe volt. Biztosan valami problémája akadt a szokásos magazinelőfizetéssel, gondoltam.

Fél óra alatt elfáradtam, a vállam is sajgott. Al bizonyára észrevette ezt, egy forró cappuccinóra invitált, s egy kis időre elfeledkezhettem saját sutaságomról.

- Te miért vagy ilyen jó ember? Miért segítesz nekem? Gondolom nem az volt az álmod, hogy sérült nő ápolásával töltsd a nyarad.

- Ha megengeded, hadd döntsem el, hogy mi az álmom.

Al arca komoly volt, tekintete fürkésző. Most ő kérdezett.

- Valami érdekelne: milyen volt az eddigi legjobb fotózásod?

- A legjobb? Mármost a jégmadár fotózásán kívül? Talán, amikor nádírigót fotóztam a Balaton-parton. Kedves kis madár, tudod? Egyszerű, nem feltűnő, de bájos ...és barátságos! Magyarországon, a vízparton, a nádasban mindig hallani őket. Halványbarna színűk van, szinte egybeolvadnak a nádassal, alig lehet kiszűrni őket. De a hangjukkal elárulják magukat. Van egy madárhatározó applikáció a telefonomon, amin madárhangok is vannak, azzal szoktam őket előcsalogatni és mindig beválik! Kerregő éneke van, aki nem ismeri a nádírigó hangját, nem is hinné, hogy ez a hang madártól származik. Inkább azt gondolná, hogy egy elromlott gépet, vagy régi autóhangot hall!

- Ki hinné? Ez vicces!

- Pedig így van. És amikor hívom őket a mesterséges madárhanggal, szinte azonnal válaszolnak! Közben a nádon kapaszkodnak, úgy figyelik, honnan jön a hang. Olyan magabiztosan markolják át a nádszálat, hogy azt egy kötél táncos is megirigyelné! Nézd, egyszer-kétszer már lekaptam éneklés közben - böktem a fejemmel az okostelefonom felé, mert azon is elmentettem a képeket és Al végig pörgette a rigós fotóimat.

- Hű! Ez gyönyörű! - álmélkodott Al a nádszálon egyensúlyozó, tátott csőrű kis élőlény láttán. - Te olyan vagy, mint egy modern Hófehérke! Állatokkal barátkozol! De békás! Te becsapod a madarakat!

- Csak egy picit! Emlékezz! Halak és madárhang nélkül a jégmadarat sem kaptuk volna lencsevégre.

- Tényleg, akkor is hívogattad! Egy szó, mint száz, leborulok előtted! Minden nádirigó és jégmadár nevében.

- És az őszapóról se feledkezz meg!

- Őszapó, nádirigó, jégmadár ...lassan megtelik az állomány az agyamban, ami a madárnevek szelektálásáért felelős! Eddig körülbelül a gólyát és a verebet bírtam megkülönböztetni.

- Ne már! Bár igaz, ami igaz, egy háztartásban élnék.

- Egy háztartásban? Ezt meg hogy érted? - kérdezett vissza.

- Gyerekkoromban erkélyünkről jól meg tudtam figyelni. A gólyák a fészekben kelepeltek, néha a tojó egyedül ült a tojásokon és várta az eleségért küldött urát. Mindig ezt kérdeztem tőle énekelve: „Gólya feleség, vajon lesz ma finom eleség?”, de akkor sem volt egyedül. A fészek ágai közt kismadarak telepszének meg szép számmal, s igazán jól megférnek a gólyákkal.

- Azt szeretem benned, hogy figyelsz. Nemcsak az emberekre, hanem mindenre és mindenkire. Aki ennyire ért az állatok nyelvén, az csak jó ember lehet. - Egészen közel hajolt hozzám, de nem csókolt meg.

- Elviszlek valahová. - Al hangja titokzatosan csengett. - Pincér! Fizetni szeretnék.

- Már megint ezt csinálod velem! Áru!d már el, hová viszel!

- Ne legyél olyan kíváncsi! Mindjárt megtudod. Szerintem tetszeni fog. - Al szája szélén ugyanolyan mosoly bujkált, mint a jégmadár les előtt. Hosszúnak tűnő bolyongás után hirtelen megtorpant a Calle Lunga Santa Maria Formosa bejárata előtt Tulajdonképpen közvetlenül a csatorna frontjában volt.

- Librería Acqua Alta? A magas vízállás könyvtára? Életemben nem hallottam még erről! - hüledeztem.

- Pedig itt van, nem ámitás! A könyvesboltot 2004-ben alakították, s azóta is ellenáll a víz szeszélyeinek.

- Azta!

A látvány földöntúli hatást keltett: a könyvek egy része lépcsőt alkotott a fal mellett, melyen Al segítségével fel is másztam, innen áttekintve a fal felett láthattuk a szomszédos csatornát is. A teremben lévő különös ízléssel összeválogatott berendezési tárgyak, a kádak, a gondolák és kisebb hajótestek mind- Mind száraz tárolóhelyként szolgáltak az ódon könyvek számára. Az ajtó mellett egy hatalmas hordó állt, tele könyvekkel - olyan volt, akár egy irodalmi

turkáló. Al rózsapiros arccal túrt egyre mélyebbre és mélyebbre a hordóban, mire kezébe akadt valami érdekes.

- Á, nézd mit találtam! - úgy ugrándozott, akár egy kisgyerek

- A rózsza neve! Igazi klasszikus, eredeti olasz nyelven! Van benne kézzel írott ajánlás! Vagyis csak inkább egy idézet a könyvből. Biztos az olvasó kedvence. Amúgy nekem is ez a kedvenc részem: „A könyvek mindig további könyvekről beszélnek, és minden történet egyszor már elmesélt történetet mesél el.”

- Ez igaz. Viszont minden író beleszövi a saját érzéseit, látásmódját. Nem tudom visszafogni magam, meg kell cáfolnom Umberto cimborámat, még ha ezért számolok is vele a mennyországban. Játsszunk valamit! Hadd találjam ki, hogy mi a kedvenc idézeted és melyik írótól, vagy költőtől származik!

- Húha, keresztbe akarsz tenni egy antikváriusnak? Ám legyen, erre kíváncsi leszek!

- „Hívj édesednek s újra megkeresztelsz” - duruzsolta a fülembé viccesen.

- Rómeó és Júlia? Ennyire szentimentálisnak tűnök? - nevettem.

- Várj, várj, várj! Hadd találgassak még! Eh, mi a név? „Mit rózsának hívunk, Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.”

- Mondom, hogy nem Shakespeare! - bár szeretem ezt az idézetet, de már túl felkapott. Tovább!

A1 némán töprengett.

- „Az írott szó is lehet fegyver, ha elég súlyos a könyv.”

- Ezt ki írta?

- No lám, csőbe húztam egy antikváriust. Tényleg nem tudod?

- Tényleg.

- Anthony Sheenard: Ellopni egy Chagallt. Csak, hogy tudd, baromi jó könyv.

- Nem tudom, amíg nem olvastam. Na jó, nem bírom nézni, ahogy szenvedsz! Szabad a gazda? - az ellenfél bólintott. - Készülj fel, mert hosszú lesz!

„Hallom és látom Istent minden tárgyban, de

a legkevésbé sem értem Istent,

És azt sem értem, ki lehet csodálatosabb, mint én.

Miért kívánnám jobban látni Istent, mint ma?

A huszonnégy óra mindegyikében látok valamit

Istenből és minden másodpercben,

A férfiak és nők arcán látom Istent, saját tükörbéli arcomon,

Istenről lehullajtott leveleket találok az utcán és mindegyiken rajta az isteni kézvonás,

És ott hagyom őket helyükön, mert tudom, hogy bárhová megyek,
Mások követik azokat pontosan, örökön-örökké.”

- Ez gyönyörű. De halvány lila gőzöm sincs, ki írta.

- Igen, az. És igen, gondoltam. Walt Whitman. Volt érzéke az ilyesmihez. Ahhoz, hogy megérintse az embert és kissé felemelje a földről. Csak néhány méterre, épp, hogy lebegjen, de fentről szemlélhesse az életét, hogy mi az a kevés dolog, amit eddig jól csinált és hol voltak azok a pontok, amikor megbotlott. Úgy érzem, mintha folyton parázson járnék. Gondolatban állandóan a vészkijáratot keresem az életemből. Sok évnek kellett eltelni, mire az agyam egyik jelentéktelen fiókjában eldugott elhatározás előkerült a süllyesztőből. Most sem tudom, meddig maradok. Amíg meg nem oldódik a rejtély? Amíg a pénzem kitart? Amíg elviselsz? Azt hiszem, én ezért vagyok most itt Olaszországban. Mert Whitman és a verse sem tudott rajtam segíteni.

- Az rendben van, hogy az antikvárium volt az életed, de ne tekints úgy az életedre, mint egy könyv átfirkált vázlatára! Azt a vázlatot igenis egyedül te írhatod át, na jó, talán még az élet is, de igenis te vagy a főszereplő! Ne úgy lásd magad, mint akin segíteni kell! Én sosem így tekintek rád. Ha mindenki úgy tekintene magára, ahogy az az ember látja, aki a legjobban szereti őt, ez a világ egy jobb hely lenne.

Pár másodpercig némán mosolyogtam Álra.

- Azt hiszem, mostantól ez lesz a kedvenc bölcsességem.

Visszamosolygott rám. Elkaptam a tekintetét, s hirtelen támadt zavaromban a könyvvel teli hajó tetején lévő nyomtatványért nyúltam. Kezembe akadt egy olasz nyelven nyomott Dekameron, aztán tíz perc múlva elakadt a lélegzetem.

- Jézusom.

- Mi az? - kérdezte rémülten.

- Victor Hugo. A párizsi Notre Dame. Franciául. - Meglepetésemben úgy huppantam le az egyik könyvkupac tetejére, akár egy rongybaba, aztán fel is sikoltottam, mert megrándult a vállam, de ez most nem érdekelt. - Vagy százszor elolvastam magyarul! És vagy ötvenszer láttam az eredeti filmet és a modern feldolgozást is. Szinte belesajdul a szívem, mikor Quasimodót kikötözik és gyümölcsökkel dobálják. Mintha engem is kínoznának. Lehet, hogy nem értesz velem egyet, de máig sem változott a világ számottevően. Csak éppen gyümölcsök helyett a saját fájdalomunkkal dobálózunk. Azt hisszük, hogy nekünk úgy könnyebb a teher, ha másra zúdítjuk a dühünket. Közben meg észre sem vesszük, hogy a másik lerogy alatta.

Elhallgattam. Olivérre gondoltam és most jobban szántam őt, mint amennyire valaha szerettem.

- Hé! Megvan a Párizsi Notre Dame. Franciául! - ismételte Al a gerincénél fogva kissé meglóbálta a könyvet, arcán kaján mosoly ült.

- Na! Vigyázz rá! Még a végén baja esik!

- Szeretnéd elringatni?

- Haha. Ha úgy hozná a sors, még el is veszíteném.

- Ezt hogy érted?

- jó pár éve volt egy könyvtárosprogram, az úgynevezett „Vesíts el egy könyvet!” játék. Ez egy földrajzi határokat átívelő kaland. Képzeld el, hogy egy izgalmas könyv első oldalára ezt írod. „Ezt a könyvet szándékosan veszítettem el. Ha megtalálsz, kérlek, olvasd el, majd vesítsd el te is! Jó szórakozást!” És azzal a lendülettel otthagysz a könyvet egy pádton a parkban, egy buszmegállóban vagy a moziban. Így egy teljesen ismeretlen embernek meglepetést és talán örömet is szerzel!

- Csinálni akarom! - olyan komoly képet vágott, hogy úgy tűnt, tényleg csinálni akarja. - Még sosem veszítettem el könyvet. El akarok veszíteni egy könyvet!

- Ez az, csináljuk! Mi lesz az elveszítendő könyved? Melyik az a regény, amit megosztanál másokkal?

- A Ne bántsátok a feketerigót! A könyv és a film is valódi mestermű. Én már szinte kívülről fűjom, annyiszor elolvastam. Nincs szükségem a könyvre.

- Húha, nagy szavak! De jó választás. Az enyém legyen valami friss, mondjuk Bernhard Schlinktől A felolvasó.

Másnap reggel csak annyit vettem észre, hogy Al fürgén húzza a cipőjét az ágy mellett.

- Hova készülsz?

- A könyvemet készülök elveszíteni. Én már megírtam a titkos kis szövegemet. Most te jössz! - a kezembe nyomott egy tollat. Rám nézett, majd csendben írni kezdtem.

- Rendben, kész vagyok.

Alessandro helyszínül Giardini della Biennale kertet választotta, én pedig a San Giuseppe di Castello templom bejáratát. Mielőtt letettem a könyvet a földre, megcsókoltam a borítót.

- Neked tényleg sokat jelentenek ezek a könyvek.

- Mert ők a családom. Nem ítélik meg, nem beszélnek vissza. Nem vesznek el belőled. Egyszerűen csak adni akarnak. Nem könnyű megválni tőle. Még szerencse, hogy a napló biztonságban van. Azt hiszem, szívrohamot kapnék, ha most elveszíteném! - nevettem.

- Akkor a nyugalmad érdekében most jobb, ha szépen hazamegyünk! - gyengéden megérintette a lapockámat. A sok sétától elfáradtam, ezért már kora este megkértem Alt, hogy készítse elő a fekhelyemet. Segített lezuhanyozni és felöltöztetett. Rettenően fura volt ennyi ismeretség után teljesen mértékben ráhagyatkozni, ugyanakkor roppant szívmengető is. Most úgy éreztem, egyszerűen képtelen lennék lemenni az étkezőbe. Felhozattuk a vacsorát és egyenként adta a számba a falatokat. Nemsokára ágyba bújtam, Al azonban még késő éjjel is fent volt. A neten szörfölgetett, láttam rajta, hogy valami nem hagyja nyugodni. Megnyitott egy e-mail-fiókot.

- Mit csinálsz?

Al megremezt.

- Semmit, csak elküldtem egy fontos e-mailt. Üzleti ügy. Nem hagyott aludni a tudat, hogy halogatom.

- Jól tetted. Ami igazán fontos neked, azt sose halogasd!

Gondolataimba mélyedtem, miközben a szemközti falat bámultam és Izáékra gondoltam. Örültem, hogy a barátaim kedvesek hozzám, mégis éreztem valami lappangó neheztelést mindannyiukban - na jó, talán Izában nem. Annyira örülök, hogy itt vannak és nem tudom elégszer bizonygatni, hogy semmire sem mennék nélkülük, hiszen olyan sokat segítettek nekem: olyan röplapokat mutattak Marie-vel kapcsolatban, amiket még soha nem láttam és Gréti grafológiai tudománya nélkül is sokkal kevésbé ismerném az egykori francia királyné valódi jellemét - nem győztem hangsúlyozni, hogy ezért végtelenül hálás vagyok nekik. Most mégis sajnálom, hogy a baleset miatt lassabban halad a munka és egyre kevésbé tudom tolerálni, hogy Olivér féltékeny Álra. Mégsem akarom, hogy emiatt véget érjen a barátságunk Izával és Grétivel. Úgy döntöttem, hogy baleset ide vagy oda, Olaszországban maradok. Végül is a munka is ideköt. És már Al személye is. Na és Iniga családja! Iniga! Ez az! Most azonnal felhívom és megbeszélek vele egy találkozót! Ahogy megszületett a gondolat a fejemben, már tárcsáztam is a számot. Iniga hangja, mint mindig, most is lágyan csengett. Szinte láttam, ahogy megkönnyebbülten elmosolyodik a vonal túlsó végén.

- De jó hallani a hangodat! Minden rendben?

- Persze! Velem minden rendben. Találkozhatnánk valamikor?

- Hogyne! Mikor lenne jó neked?

- Mondjuk ma délután négykor? A Caffé Flóriánban?

- Nekem tökéletes, ott leszek! Amúgy is van mit mesélnem! Akkor viszlát ott!

Felcsigáztak az asszony szavai. Most még inkább vártam a találkozást, de a várakozásba nem csekély aggodalom is vegyült. Vajon mit akar mondani Iniga?

Mikor órákkal később a hölgy izgatottan kevergette maga előtt a teáját, sejtésem beigazolódni látszott

- Kedvesem! A barátaidról van szó. Próbáltam meggyőzni őket, hogy Alessandro a javadat akarja és jó dolog, hogy ti ketten együtt vagytok, de nagyon úgy tűnik, hogy ők mégis nehezményezik ezt a kapcsolatot. Úgy vélik - ők, nem pedig én -, hogy több időt töltesz Alessandróval, mint kéne.

- Ez nem igaz! - fakadtam ki. - Erről az egész színjátékról Olivér tehet! Tudtam, hogy az a célja, hogy szétválasszon minket Alessandróval. Pedig én mindent megtettem azért, hogy jól érezzék itt magukat!

Iniga tekintete olyan volt, akár a röntgen. Tudtam, hogy érzi, amit én érzek. Csak rövid ideig néztem a szemébe, aztán elfordítottam a fejem, nehogy sírni kezdjek. Ekkor megfogta a kezem.

- A csalódás az élet része Rebeka. Az emberek pedig változnak. Ettől olyan érdekes ez az egész!

7. fejezet

Egyre csak a könyvet lapozgattam, közben mégis Iniga arcát láttam magam előtt Vészesen közeledett a koncert időpontja, azonban úgy éreztem, képtelen vagyok tovább várni. Mégis türelmesnek kellett lennem. Gondoltam, interneten azért még egyszer rákeresek a pontos helyszínre és időpontra, azonban amit találtam, nem tett boldoggá.

„A Stadio San Siróban tartandó 2019. július 21-i fellépés sajnálatos módon elmarad. A jegyek a jegypénztárakban visszaválthatók. Megértésüket köszönjük!”

Szörnyű érzés kerített hatalmába. Elmarad a koncert?! Amire már annyit vártunk? Mit fog szólni Iniga? Mit fognak szólni Olivérék? Először a baleset, most pedig ez a fájóan velős közlemény ...Valahogy a sors sem akarja, hogy összejöjjön ez a találkozó.

Persze most jön a legtutibb része a dolognak: közölnöm kell a srácokkal a hírt. Úgy gondoltam, jobb, ha ezúttal Al nélkül megyek. Arra azonban nem számítottam, hogy a hotelszobában csak Olivért találok majd.

- Szia. - Meglepettségében képtelen volt ennél értelmesebbet kinyögni. Rossz érzésem támadt. Bal vállamba belenyilallt a fájdalom, de inkább összeszorítottam a fogaimat, mintsem segítséget kérjek.

- Hol vannak a többiek?

- Mindjárt itt lesznek. Már nem szeretsz kettesben lenni velem?

Olivér szokásos kukacoskodása most egyáltalán nem imponált nekem.

- Egyáltalán nem zavar, hogy néha kettesben vagyok veled. - Izzott körülöttünk a levegő, de nem jó értelemben. Mielőtt azonban az indulatok pattanásig feszültek volna, megjelent Gréti és Iza.

- No csak, téged is látni? Hol hagyta a te Alodat? - szúrt oda nem éppen kedves hangnemben Gréta. Nem hibáztattam őt a durvaságáért. Tudtam, hogy Olivér keze van a dologban.

- Gondoltam, tudnotok kell, hogy a július 21-i koncert elmarad és a következő időpontról még nem tudni semmit.

Már lelki szemeim előtt láttam a várt reakciót, ami pár pillanat múlva be is következett.

- Ez most azt jelenti, hogy itt kell maradnunk; bizonytalan ideig? Gondolom neked nem baj, hiszen Alessandróval jól meg leszel, de mi lesz velünk? - Gréta szeme villámokat szórt.

- Felesleges ezt az egész történetet kisarkítani Alessandróra és rám. Tudod jól, hogy én is foglalkoztam a Marie Antoinette és Iniga történetével ...és veletek is szívesen vagyok együtt. Emlékezzetek csak a kirándulásainkra!

- Nos, úgy érzem, mi itt feleslegesek vagyunk. - Kétségbeejtett, hogy Gréti tovább köti az ebet a karóhoz és a szavaim hasztalanok. - Jobb, ha már össze is pakolunk és elmegyünk! A tábornak már úgyis vége, jelentéktelen dolgokra pedig nem pazaroljuk az időnket!

- Kérlek, maradjatok!

Gréti kérlelő válaszomra nem reagált, csak kiment a szobából, majd Iza felém küldött bocsánatkérő pillantásokkal követte őt. Csak ketten maradtunk a szobában. Én és Olivér.

- Azt hiszem, jobb, ha én is megyek - kezdtem, de megragadta a karom. Az egykori vézna fiú lágy érintésének már nyoma sem volt. A műtött karomat ismét irtózatossá fájdalom járta át Még egy jókora pofont sem tudtam volna lekeverni neki

- Szerintem meg kéne beszélnünk valamit. Miért hívtál tulajdonképpen ide? Ne mondd nekem, hogy emiatt az idióta rejtvényügy miatt! És nem is azért, mert pont a közelben voltam, az edzőtáborban. Elmondjam, hogy szerintem mi az oka? Az, hogy érdekelt, mi van velem. Látni akartál. Tudtad, hogy ha a nővéremnek írsz, valószínűleg én is tudni fogok róla és vele tartok. Hát már itt vagyok egy ideje. Eddig tűrtem, hogy féltékennyé akarsz tenni ezzel az olasz ripaccsal, de most már jobban tennéd, ha színt vállánál. Láttam, hogy néztél rám Velencében.

- Olivér, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de túl élénk a fantáziád. Izát, hívtam, hogy segítsen. Egyedül őt. Félre ne érts, örültem, amikor megláttalak titeket Grétivel, de ennyi az egész! Én úgy néztem rád Velencében, mint egy jóbarátra ...egyébként is, ha akartál volna valamit tőlem, jó pár évvel ezelőtt rá, hogy jelentkezz ...de te nem kerestél meg.

- Szerintem most nincs itt az ideje a kicsinyes játszmáknak. Nagyon jól tudom, hogy kívánsz.

Egy pillanat alatt tudatosult bennem, hogy Gréti azért ellenszenves velem, mert a mostanában durcás és érezhetően féltékeny Olivér megpróbálta ellenem fordítani őt. Ahogy látom, sikerrel járt. Túl gyorsan követték egymást az események. A falhoz nyomott és én alig bírtam kiszabadulni a szorításából, végül mégis sikerült Semmi intimitás, semmi szeretet nem sugárzott ebből az emberből, az első szerelmemből, az én egykori Olivérémből - mintha nem érzelemből cselekedett volna, pusztán csak el akarta volna venni, ami neki jár. Neki és nem Alessandrónak. Ahogy rám nézett, nem annak a tiszta lelkű srácnak a még tisztább tekintetét láttam, inkább egy olyan férfi pillantását, aki bármire képes annak érdekében, hogy az ő akarata szerint történjenek a dolgok. Ez az egy pillanat örökre felülírta a róla alkotott képemet. Aztán ahogy percek múlva engedett a teste nyomása az enyémen, mintha hirtelen meg is bánta volna, amit tett - vagy inkább tenni akart. Ám akkor már mindegy volt. Nekem elég volt ennyi, hogy végérvényesen kiábránduljak belőle, mint emberből. Mintha az apját láttam volna, ahogy Elzával viselkedett. Szörnyű hasonlat, talán túlzó is, de találó. Napokig nem tértem magamhoz a szédülettől, és Olivér azóta sem került a szemem elé. Az eset után Izabella és Gréta is jobbnak látta a távozást. Olyan képpel járultak elém, akár két bűnös elítélt.

- Azt hiszem, jobb, ha mi is elmegyünk - kezdte távolság- tartóan Gréta. Talán igaza van Olivérnek. Jobb lesz így.

- Hát még mindig így látod? - Mélységesen megdöbbsentem. Hogy lehet még mindig rajta az az átkozott szemellenző? Hogy védheti őt? Ez most jobban fáj, mint a kéztörés, vagy bármi más. Három emberhez fűződő régi barátságom egyszerre omlott össze. A legjobb barátnőm most tudta meg, hogy Olivér durván viselkedett ...és szerinte ez rendben van. Én mégsem voltam vele rosszindulatú.

- Kérlek, ne menjetek el! Annyira hálás vagyok nektek! Azt a kis félreértést pedig majd megoldjuk valahogy! - a hangom egyre kétségbeesettebbé vált, majd kicsordult a könnyem. - Hiszen barátok vagyunk!

Nem tudtam többet hozzáfűzni. Szomorú voltam, őszintén szólva nem tudom, mire is számítottam pontosan, amikor megírtam szegény Izának azt az átkozott levelet, de erre biztosan nem. Az már száz százalék, hogy ez volt életem egyik legnagyobb baklövése.

Gréta némán, kifejezéstelen arccal kitolta esdeklő arcú barátnőjét a szobából. Iza bocsánatkérő tekintetét még mindig tisztán látom magam előtt. Akkor láttam őket így hárman együtt utoljára. A lelkem apró szilánkokra tört, akár egy földhöz vágott kristálypohár.

Régen voltam már ilyen cudarul, nemcsak testileg, hanem lelkileg is. Voltak ugyan fizikai fájdalmaim, de ezt elnyomta a lelkem intenzív sajkása. Nem erre számítottam. Nem ez volt a célom, mikor megírtam azt az istenverte e-mailt. Persze megint megnehezítettem a saját helyzetemet. És főként: naiv voltam. Semmit sem változtam az évek alatt. Ez nem sopánkodás, hanem tény: minden jel arra utal, hogy ugyanaz a gimnazista csitri vagyok, mint régen. Egy kislány, aki hisz a mesékben, az emberekben és abban, hogy a dolgok idővel jóra fordulhatnak. Eddig, amikor Olivérre gondoltam, egy csillagokat kémlelő, tiszta tekintetű fiút láttam magam előtt. Már apja kicsinyített mását láttam. Bármennyire is próbáltam, nem tudtam összeegyeztetni a két személyiséget a fejemben. Hogy tehette ugyanazt, mint ő, mikor pár éve akár meg is tudta volna ölni a saját apját, amiért durván beszélt az anyjával? Amit a szemében láttam, az vadállatias ösztönökről mesélt. Mintha a józan esze a testén kívül kószált volna. Lehet, hogy ilyenkor egyfajta eufórikus állapotban van és még élvezi is az egészet, de az is lehet, hogy utólag piszkosul megbánja, amit tett, vagy tenni készült. Igazából édes mindegy. Ha megszületik a fejében egy ilyen gondolat, ott már gond van. Van, hogy álmodom róla és az apja hangján szólal meg. Félelmetes. De az még félelmetesebb, hogy talán Izával sem találkozom soha többé és ez neki is ugyanannyira fáj, mint nekem. Amikor Elza eltiltott minket egymástól, az egészen más volt. Ott rajtunk kívül álló dolgok miatt távolodtunk el. Most, hogy felnőttünk, csak és kizárólag magunkat okolhatjuk emiatt. Láttam Iza kétségbeesett arcát és jól tudtam: ha választania kell, hogy mellettem, vagy Olivér mellett áll ki, a testvére mellett fog dönteni. Al jól tudta, hogy nagyon bánt ez az egész. Gyerekkori barátaimtól egyszer már elszakadtam és most csalódnom kellett egyikükben, nem kis mértékben. Alessandót figyeltem. Az én szemszögemből nagyon úgy tűnt, hogy ami nekem fáj, az neki is. Ahhoz is értett, hogyan kell a jó híreket a legjobb időben közölni.

Vacsorátájt volt. Épp az ágyban fekvé olvastam, bár igazából nem is figyeltem a szövegre, gondolataim egészen máshol jártak. Csak az ő szavai zökkentettek vissza a valóságba.

- Mától új szabály lép életbe. A szobában való étkezés általam továbbra is engedélyezett, viszont elfogyasztásához ezentúl minden lábát használni tudó személynek az asztalhoz kell járulnia. A szabályszegés pedig durva következményeket vonhat maga után. Ilyen például a pusztamegvonás!

- Azt úgysem bírnád ki! - végre rámosolyogtam, ám mikor nagy nehézségek árán asztalhoz ültem, elállt a lélegzetem.

- Ezt nem hiszem el! Ez meg hogy...? - Egyre csak bámultam az újság tizenegyedik oldalát, azon is a fotót. Az én természetfotómat a hónap fotója rovatban.

- De hiszen én nem küldtem nekik semmilyen fotót!

A1 lesütötte a szemét, akár egy pácban lévő rosszcsont kisgyerek.

- Az igazság az, hogy valaki mégis elküldhette. Valaki, aki tudta, hogy te nem tennéd meg, mert nem bízol eléggé magadban. Ő viszont eléggé bízik benned helyetted is. Elég jó arc lehet az illető ebből kiindulva, nem? Ja, és szerintem nézd meg az e-mail-fiókodat is! Azt hiszem, van egy új programod!

Hitetlenkedve néztem felváltva a képernyőre, majd a páromra.

- Al! Ez a te műved! Te elküldted a képeimet a lapnak!

- Igen, így volt, de csak mert tudom, hogy te úgy sem tetted volna meg! Azt hiszem, amikor a mennyországban a bátorságot osztották, te az én zsebemben hagytad a tiédet! Ezért nekem dupla jutott!

- Na, ne mondd, igazán? - kacagva oldalba böktém, majd a következő pillanatban hálásan megöleltem.

- Köszönöm. De valamit nem értek

- Mit?

- Miért segítesz nekem? Miért ápolsz te engem?

- Mert én ilyen vagyok. Ez régi sztori. Tudod, gyerekkoromban folyton a kertünkben lófráltam. Hatalmas udvarunk volt, sok-sok fával. Egyszer találtam egy fészekből kipottyant kis verebet. Elcsentem anyám szemöldökcsipeszét, azzal csippentettem fel az apám horgászkészletében maradt csontikat. Vili úgy tátotta a csőrét, mintha csak az anyjától kapott volna enni. Nem tudott repülni, még apró volt és gyenge, de egyre jobban erősödött, ahogy ettettem, itattam, ápoltam. A műhelyünkben tartottam. Nem kalitkában, egy nyitott dobozban. Mindennap többször lementem hozzá ...de úgy tűnik mégsem vigyáztam rá eléggé. Már megerősödött, mikor egyik nap nyoma veszett. Se a madár, se egy árva csipogás. Anyám azt mondta, annyira felturbóztam, hogy valóban

felerősödött és elrepült, de nehezen hittem el, hogy a szűk, gépek takarta műhelyablakon repülhetett ki. Szerintem a macska vitte el.

- Most attól félsz, hogy engem is elkap egy macska? - nevettem.

- Nem, attól félek, hogy kireppensz az életemből.

- De hisz alig ismeresz. Hidd el, nem lennék nagy veszteség.

- Vilivel sem voltunk évszázados cimborák ...és hé! Ilyet ki ne ejts a szádon még egyszer! El sem tudod képzelni, mekkora úrt hagynál magad után.

A beszélgetést telefoncsörgés szakította félbe. Iza hívott. Remegő kézzel fogadtam a hívást.

- Szia Iza!

- Rebeka! Úgy örülök, hogy hallom a hangod! Aludni is alig bírok, mióta eljöttem tőled. Annyira bánt, ami történt.

- Ne csacsiskodj! Nem te tehetsz róla.

- Akkor is fáj. Nem ezt érdemelted. Tudnod kell, hogy bár Olivér a testvérem és szeretem őt, mégsem neki adok igazat. Igazságtalan és durva volt veled.

- Felejsük el! - mondtam, ugyanakkor jólesett, hogy felhozta a témát és tulajdonképpen Olivér helyett is bocsánatot kért. Kezdetnek nem rossz.

- Vértestvérek?

Csendben elmosolyodtam.

- Örökre.

A bejövő üzeneteim közt ott volt az e-mail - mint ahogy az újsághirdetés is írta -, miszerint fotómat és még nyolc általam készített és kiválasztott képet kiállítanak a Palazzo Breschiben, még hozzá 2019. július 31-én! Előtte azonban nekem és Inigának még volt egy fontos programunk: mégpedig napra pontosan július 21-én, azaz holnap! A találka a velencei oroszlánnál. Annyira felcsigáztak a közelgő fontos események, hogy innentől kezdve nem bírtam megülni egyhelyben. Úgy éreztem, mintha egy illanó pillanat lett volna az aznap éjjel, s egyből azon kaptam magam, hogy Iniga számát tárcsázom. Megbeszéltük, hogy egy kávézóban találkozunk.

Másnap fél ötkor oda is értünk a találkahelyre.

- Szuper. Maradt még harminc percünk, hogy halálra idegeskedjük magunkat - közölte köszönés helyett, feszült topogás közepette Iniga.

- Ne pánikolj! Remekül nézel ki! Gyönyörű a fejkendőd! Kérsz egy italt? Valami erőset? - próbáltam csacsogással oldani a feszültséget, sikertelenül.

- Á, nem akarom, hogy a blúzom legyen egyben az itallal is. Úgy remegek, akár a kocsonya! - emelte a szemem elé valóban reszkető kezét.

A percek mintha ólomlábakon vánszorogtak volna, de aztán csak eljött az öt óra. Iniga már az oroszlános oszlop tövében várt. Aggódva nézett körbe, minden ötven év körüli nő arcán a tulajdon vonásait keresve. Aztán öt óra öt perc lett. Majd öt óra tíz. Fél hat. Bár a percek alattomosan, szinte bujkálva jártak el a fejünk felett, Iniga nem rejtette véka alá idegességét és csalódottságát. Pontban este hat órakor kijelentette.

- Azt hiszem, ennyi volt. Lehet, hogy sosem került Pippa kezébe az a könyv.

- Jobb, ha megyünk. Nagyon sajnálom - vigasztalóan megsimogattam Iniga hátát. Megigazítottam a vállamon a táskámat és a hirtelen mozdulattól tompa fájdalom hasított a vállamba, de már ez sem érdekelt.

- Gyere, üljünk be ide egy teára - intett a fejével a kávézó felé. - Attól majd lehiggadunk.

Helyet foglaltunk, leadtuk a rendelést a pincérnek. Éppen kényelmesen hátradőltem volna, mikor Iniga halálra rémisztett.

- Várj! Az az én brossom volt! A pólyába rejtettem annak idején! - mutatott az egyik közeli asztalnál ülő nő blúzában egy viszonylag nagy és mutatós melldíszre. Egy hattyút formázott. Hosszú nyaka arany színben ékeskedett, tollait készítője fehér csepp alakú opálos kövekből rakta ki, szemét pedig egy egészen apró gyöngyszem szimbolizálta.

- Egész biztos, hogy ez a tiéd volt?

- Holtbiztos. Száz közül is felismerném. Amikor elvitték tőlem Pippát, ezt dugtam a pólyájába.

- Akkor ő itt Pippa? Fiatalosabb, mint gondoltam ...Sokkal, de sokkal fiatalosabb...! - képedtem el. El sem hittem, hogy az események ilyen hirtelen magukkal rántanak engem és Inigát.

- Ez még nem minden. Épp olyan, mint én, leánykoromban. Nézd csak!

Azzal Iniga elővett egy kissé már gyűrött fekete-fehér képet. Közben felváltva a fotóra, Inigára és a közelben ücsörgő idegenre néztem. A fényképen egy vállig érő, sötét, enyhén Marcell-hullámos hajú fiatal nő mosolygott a távolba merengve. Egyik kezével fejét támasztotta. Hunyorítottam kicsit. A Marcell-hullám ugyan nem stimmelt, de volt egy jól látható anyajegy az ajka fölött, bal oldalon. Pont ahogy a felmenőjének. És az ajka ...ugyanolyan telt és üde, mint a fiatal Inigáé.

- Ha ez a lány valóban Pippa, nincs más hátra, oda kell menned hozzá! Hihetetlen, hogy nem szóltál erről a hattyúról!

- Nem hittem, hogy valaha is fontos lesz. Jó, tényleg nincs más hátra...

Az események aztán még inkább felgyorsultak, ugyanis a fiatal nőhöz odament egy jóvágású pincér, Pippa fizetett, majd másodpercek leforgása alatt felállt a székből. Iniga érezte, hogy cselekednie kell. Most, vagy soha.

- Pippa! - csak ennyit szólt, s tudta, ha ezzel az egy névvel elér bármi hatást azon kívül, hogy a nő azt válaszolja: „Elnézést, összetéveszt valakivel!”, nyert ügye van.

- Elnézést, biztosan összetéveszt valakivel. Én Pippa lánya vagyok. Pippa Pesottóé. Pippa Pesotto anyukám művészneve.

Én Viola Moretti vagyok - azzal a fiatal hölgy barátságosan kezét nyújtott. Iniga ekkor érinthette meg először az unokáját. Mielőtt a hölgy bármit szólhatott volna, Viola kérdezett

- Várjunk csak ...csak, nem egy bizonyos könyv miatt van itt?

- De igen kedvesem, pontosan egy napló miatt vagyok itt. Ahogy ezek szerint te is.

- Antoinette naplója ...maga akart találkozni anyámmal? Az oroszlánál? Én ott voltam öt órákor! Ez volt a célja a jelekkel ugye? Hogy találkozzunk!

- Igen. El sem hiszem, hogy megfejtetted őket! Hogy egyáltalán rátaláltál.

- Otthon rengeteg régi könyvünk van. És én falom a könyveket, lehet az régi vagy új. Anya bele sem olvasott a könyvbe. Én fedeztem fel a jeleket a szavak fölött. - A lány jelleme kedvességet árasztott, de azért kissé gyanakodva méregette Inigát. - Mi volt ezzel a kis rejtéllyel a célja? Ön egy nyomozó, vagy talán újságíró? Cikket akar írni rólam?

- Nem, nem, szó sincs erről. Elég hajlott korú újságíró lennék! - mosolygott Iniga, de a hangja jól hallhatóan remegett- Nehéz ezt most szavakba öntenem ... Tudod, a rejtvényt, amit nagyon ügyesen megfejtettél, az édesanyádnak szántam ...hogyan találkozhassak vele, ő a lányom. Te vagy az én unokám. Ti vagytok az én áhított kincseim. Te és édesanyád. Titeket kerestelek.

Iniga nem tudott több hangot kipróbálni magából, Viola pedig egy ideig csak tátogott a meglepettségtől.

- Anyám évtizedeken keresztül magát kereste! Várt magára! De nem jött. Az anyámmal való találkozással már mondhatni elkésett.

- Miért, mi történt vele? - kérdezte Iniga, de rettegett a választól.

- Hangszalagpolip. Túlerőltette a hangszalagjait és nem kezelte. Most már csak műtét segíthet rajta. Lehet, hogy nemhogy énekelni, de beszélni sem fog soha többé. Az Ospedale del Mare-ban ápolják Nápolyban. Napra pontosan három hete.

- Űristen ...Űristen! Oda kell mennünk! Most! Hogyhogy ilyen távoli kórházban kezelik?

- Azt szerettem volna, ha a legjobb ellátást kapja. Én bármikor meglátogathatom, csak fel kell ülnöm a magángépemre.

Tudtam, hogy Iniga lelkében a felhőtlen boldogság helyét most mérhetetlen aggodalom vette át. Nem volt hozzászokva ennyi izgalomhoz.

- Elkísérlél oda engem? - kérdezte Iniga, miután összeszedte minden erejét.

- Persze.

Másnap reggel indultunk a magángéppel. Iniga olyan szépen kért, hogy tartsak velük, hogy nem tudtam nemet mondani. Különben is, időközben annyira megkedveltem őt! Gondoskodó jelleme anyukámat juttatta eszembe és melegség töltötte el a szívemet, amikor arról beszélt, hogy bármit megtenne azért, hogy igazi család legyenek Pippa, Viola és ő. Pontosan érkeztem a találkahelyre, s amint Viola és Iniga meglátott, mindketten egyszerre pattantak fel. Nem sokkal később megérkezett Al is. Kapkodva bemutattam egymásnak Alt és Violát.

A férfi a fülembe súgta.

- Mesésen nézel ki. Remélem ráérsz a találka után. Elviszlek valahová!

Életemben nem voltam még ilyen gépen. A négyszemélyes Citation Mustang belseje hófehér volt az ülésektől kezdve a mennyezetig, az összhangot csak itt-ott törte meg egy-egy bézs színű bőr berakás. Az utastérben halk zene szólt, az előhúzható asztalkára pedig négy pohár pezsgő volt kikészítve. Ami engem illetett, nem igazán voltam italozós kedvemben, a rend kedvéért azért koccintottam mindenkivel. Inkább Violát figyeltem. Mindenkin végighordozta a tekintetét, majd Iniga arcvonásain időzött el hosszasan. Megpróbáltam oldani a légkört.

- Hol tanulsz most, Viola? Vagy netán már dolgozol?

- Még tanulok. A Palermói Egyetemen, biológus szakon.

- Húha, ez nem semmi! Gratulálok!

- Köszönöm! Ezenfelül amatőr szinten focizom és mindegyik fontos római meccsen ott vagyok.

- De hiszen mindegyik római meccs fontos! - tettetett felháborodást Al.

- Tudom! - Viola kacéran felvonta a szemöldökét.

Örültem, hogy Viola ezzel máris Al szívébe lopta magát. Ezek szerint nem esett messze az alma a fájától. Láttam, hogy Iniga szeme könnybe lábad. Mielőtt azonban megkérdezhettem volna, hogy mi bántja, Iniga megszólalt.

- Viola, tudom, számodra egyelőre csak egy alig egynapos nagymama vagyok, de azért most elmesélek valamit. Mielőtt édesanyád megszületett volna, balettoztam. Gyorsan fejlődtem, feleannyi idő alatt tanultam meg a koreográfiákat, mint a társaim és a tanárain nagy reményeket fűztek hozzám.

- Azt a mindenit! Ez nem semmi!

- Bizony! Nemcsak Rómába, de Párizsba és Londonba is készültem fél éven belül fellépésre, szóló produkcióban. Természetesen nagy volt rajtam a nyomás és akkor voltam viszonylag nyugodt, ha úgy éreztem, mindent megtettem a siker érdekében. Szerettem éjszakába nyúlóan próbálni, a tanárain jól tudták, mindig ott kell hagyni számomra a kulcsot, rendszerint én zártam az ajtót és másnap én mentem elsőként. Egy este a próba után az egyik óvatlan takarító a lépcső tetején felejtette a felmosóvödört. Természetesen elbotlottam benne és vagy tíz lépcsőfokot zuhantam. Olyan súlyos sérüléseket szenvedtem, hogy nem táncolhattam tovább. Erre a szúrágta botra, aranyom, nem két-három éve támaszkodom - görcsösen megszorította a támasztékát.

Egyikünk sem találta a megfelelő szavakat. Ezt Iniga valószínűleg észre is vette, mert a visszaemlékezéstől merev arcvonásai most ellágyultak.

- Ezzel nincs is semmi baj. Ezt szánta nekem a sors. Szembe kellett néznem a legnagyobb félelmemmel. Tudjátok, egy művész csak egy valamitől retteg az életben. Attól, hogy elveszik az a testi adottsága, ami a lelkét rendben tartja. Pippa énekhangja a sikert, a boldogulást jelentette számára, nekem pedig a testem, a tánc jelentette ezt. Attól a pillanattól kezdve, hogy az adottságod elvész, mintha a lelked is kiszállna a testedből. Szörnyű gondolatok kavarghatnak most a lányom elméjében, őszinte leszek, az én fejemben annak idején az öngyilkosság is megfordult.

! ifi

- Ilyet ne is mondj! - ösztönösen hátrahőköltem.

- Kimondom vagy nem, akkor is gondoltam rá! Öreg vagyok én már ahhoz, hogy kozmetikázzam a múltamat - legyintett dühösen Iniga. - Egy ilyen veszteségre semmi sem készíthet fel.

Alessandro és Viola sem tudott megszólalni. Végül én próbáltam megnyugtatni az asszonyt.

- Hamarosan a kórházban leszünk, akkor talán több információhoz jutunk.

Nem bántam meg, hogy elkísértem. Reméltem, hogy így támogathatom őt, ha mással nem, a pusztá jelenlétemmel és pár biztató szóval. Szüksége van ennyi izgalomra egy idős asszonymak? Jót teszek ezzel vele? Azzal, hogy

belerángattam ebbe az egészbe? Egy óra múlva a kórház épülete előtt álltunk. A nápolyi Ospedale del Mare ultramodern épület volt. A kör alakú létesítmény egész külső felületét üveglapok borították. A bejáratot átlépve kedves recepciós hölgy fogadott minket sőt miután elmondtuk, kit keresünk, az alkalmazott elkísérte kis csapatunkat a kórterem ajtajához.

- A műtétet három napja végezték el. Sajnos, arra, hogy beszélni tudjon, jó pár hétig biztos nincs esély. Idővel aztán reménykedhetünk a javulásban. Egy jó foniáter mindenestre sokat segíthet a felépülésben.

A nővér ekkor betessékelt minket a kórterembe. Pippa éppen aludt. Iniga nem akarta felébreszteni, de leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy megérintse a kezét. Arra azonban ő sem számított, hogy erre a finom érintésre lánya felébred.

- Pippa! Édesem! - örvendezett Iniga, ám hangjába éppen olyan izgatottság vegyült, mint az unokájával való találkozáskor. Lehet, hogy ez már végképp sok az idős hölgynek? - aggodalmamban az ajkamba haraptam, de elégedett mosolyomat így sem tudtam palástolni. Pippa eközben kábultan, lassan pislogott, mintha csak két kis ablakot felváltva többször kinyitottak, majd becsuktak volna. Valószínűleg azt hitte képzelődik, vagy netán emlékezetkiesése van: négy vendége volt, azok közül csak egyet ismert, a lányát, Violát. A sebhelyes arcú férfit, az idős és a fiatal hölgyet még soha életében nem látta.

- Anya, a látogatóid azért jöttek, hogy végre megismerjenek - kezdte Viola. - Már régóta kerestek téged. Ez a kedves hölgy itt Iniga, ők pedig Rebeka és Alessandro, akik segítették őt abban, hogy láthasson téged.

Viola kissé hátralépett, előreengedve Inigát, aki igyekezett összeszedni minden bátorságát. Úgy dönthetett, jobb, ha belevág a közepébe, különben nem lesz elég lelki ereje mindent elmondani a lányának, amit akar.

- Pippa, egy vallomással tartozom neked. Te nem ismeresz engem, de tudtodon kívül az életemnek egy fájóan üres része voltál. Pólyás baba voltál, amikor utoljára a karomban tarthattalak. Aztán a sors elszakított minket egymástól. Hidd el, kerestelek téged, s amikor megtudtam, hol vagy, mindent megtettem, hogy életjelet adjak magamról! Sajnálom, hogy csak most, ilyen állapotban tudod meg, hogy a lányom vagy. Az őrangyalaink segítségünkre voltak.

- Ezt hogy érted?

- Biztosan ők sugallták Violának, hogy tegye a hatyút ábrázoló melltűt a blúzára, amit akkor csúszttattam a pólyádba, amikor elvittek tőlem! Nélküle nem találtam volna rátok!

Nem szabadott volna beszélnie, nagy erőlködések árán azonban mégis megszólalt. Szinte tátogva préselte ki magából a szavakat, de szépen, összefüggően beszélt.

- Azt a brosst a pólyámba tetted? Magdalena mama soha nem említette ...de én és Viola mindig csodáltuk és gyakran a ruhánkra tűztük!

- Te vagy az én kislányom! - Iniga utolsó mondata keserves sírásba fulladt s ezzel egy időben Pippa arcán is megjelent az első könnycsepp. Aztán megmozdult a karja. Felemelkedett Iniga keze felé. Amint anya és lánya megszorította egymás kezét, egy pillanatra szebbé vált ez a világ.

Együtt léptünk ki a kórház fotocellás ajtaján. Iniga és Alessandro kissé lemaradt, így Violával alkalmunk nyílt egy kis négy szemközti beszélgetésre. A lány is örült a jelenlétemnek Éreztem, hogy jólesik neki, hogy valakinek kiöntheti a szívét.

- Jelentkeztem egy tehetségkutatóra.

- Viola, hiszen ez csodálatos! - lelkendeztem.

- Még nem mondtam el sem anyának, sem a nagyinak. Egyelőre magam sem hiszem el, hogy megtettem. Az első rostán már átjutottam. Hamarosan benne leszek a tévében.

- Azt a mindenit! Gratulálok! - öleltem át boldogan. - Szerintem nincs értelme titkolóznod. Pippa és Iniga is igazán büszke lenne rád!

- Igen, tudom. Pont amiatt jelentkeztem, mert tudtam, hogy anya szomorú, amiért ő nem énekelhet és én sem viszem tovább ezt a vonalat ...és az az igazság, hogy időközben én is nagyon beleéltem magam a dologba. Már szomorú lennék, ha kiesnék.

- Nem fogsz - vigyorogtam. - Nem fogsz!

Visszaúton a könyvet lapozgattam, régen olvastam bele és szomjaztam minden információra.

1774. szeptember 2.

Pár napja Compiégne-ben tartózkodunk. Amióta itt vagyunk, a király minden éjszaka velem aludt, de a gyermekáldásra úgy tűnik, még várni kell. Ő, ha arra gondolok, mikor évekkal ezelőtt testvérem Karolina azt kívánta nekem, hogy a versailles-i kastély összes terme a kisbabáim gagyogásától legyen hangos! Nem

tudom mi lesz velünk, ha a birodalom trónörökös nélkül marad. Ráadásul a férjemmel illetlenül bánnak a fivérei, lefitymálják a hatalmát és gúny tárgyává akarják tenni.

1775. szeptember 20.

Tudomást szereztem róla, hogy engem ábrázoló gúnyos pamfletek forognak közkezen: azt próbálják elhitetni a néppel, hogy léha életet élek. A magas összegeket követelő kártyaszenvedélyem miatt Madame Deficitnek gúnyolnak, és Franciaország romba döntőjeként emlegetnek. Milyen arcátlanok! Azt híresztelik, hogy megcsalom a férjem, hogy így szüljek trónörököst, mivel a király képtelen rá. Sírni tudnék a megaláztatástól!

Az okostelefonomon gyorsan utánanéztam ezeknek a pamfleteknek. Az egyik oldal szerint napvilágot láttak olyan firkák, amelyek szerint a királynő mindkét nemmel folytatott állítólagos kicsapongásait mutatták be. Ez a megítélésére mindenképp rányomta a bélyegét. Az egyik pikáns történetet részletező pamflet ábrázolása szerint például Marie Antoinette sógorával, Artois grófjával is szexuális kapcsolatra lépett. A királynő lesbizikusságáról szóló történeteket de la Motte grófnő terjesztette el, aki állítólagosan gyakori érintkezéseiket naplójában is megörökítette. Megdöbbenő rajzokat találtam az interneten. Csakhogy a legízléstelenebbet említsem, az egyiken Lafayette tábornok egy hatalmas, két hátsó lólábbal és egy állatfarokkal ellátott péniszzen lovagol, mellette pedig Antoinette is ott áll. Ha mindez nem lett volna elég, az alkotó még föléjük biggyesztett egy babaarcú angyalkát is, egyik kezében babérrel, a másikban pedig fáklyával. Ezen pamfletek hatalma abban rejlett, hogy a nép írni-olvasni nem tudó rétegéhez is gond nélkül eljutott. A pamfletistáknak nem lebecsülendő a hatalmuk, sőt, mondhatni az ő kezükben volt az aduász: ők szolgálták és táplálták is a közfelfogást. Verses formában, obszcén képekkel illusztrálva gyalázták a királynőt. De la Motte mindezzel valójában csupán a hírhedt nyakék megszerzése érdekében zsarolta a királynőt. Ha a pletykálás a torta, a hab minden bizonnyal az 1793-as tárgyalás vádpontja volt, miszerint azt állították a fogságban élő exkirálynéről, hogy a börtönben még fiával is fajtalankodott. Erről már korábban olvastam, de továbbra sem tudom felfogni, hogy vádolhatták meg ilyesmivel. Tovább olvastam.

1775. január 2.

A gyászidő letelt, s végre újra bálokat tartunk az udvarban. Leírhatatlan az örömöm! Emellett lóversenyekre is járunk, melyeket nagyon élvezek ott végre elengedhetem magam! A versenyt legutóbb Lauzun herceg lova nyerte. Meg kell mondom, igazán megnyerő férfi! Viszont aggaszt, hogy az az átkozott Aiguillon gonosz versikéket írat rólam. Alaposan meg kellene büntetni, hogy lássa, viperafészekbe nyúl, ha velem kezd ki! Ráadásul azt terjesztik, hogy Artois gróf a szeretőm lett. Mi jöhet még?*

1775. február 17.

Anyám levelében megrökönyödését fejezte ki egy általam küldött, engem ábrázoló festménnyel kapcsolatban, amin tollakkal díszített frizurával ábrázolnak. Egyenesen egy színésznőcskéhez hasonlított, azt írta, ez a kép nem méltó egy királynéhez. Szégyellem magam, ugyanakkor imádom az én pouffomat, nem bírok megválni tőle.

1775. augusztus 6.

Artois grófnénak fia született. Végig ott voltam a vajúdáskor, de mikor elhaladtam az udvarhölgyek mellett, fojtott hangon rólam beszéltek arról suttogtak hogy már ideje lenne nekem is örököst szülnöm. A szobámba siettem, magamra zártam az ajtót, leültem az ágyamra és egy pillanattal később az egész testem rázkódni kezdett a sírástól. Az én Lajosom mindent megtesz, hogy megsemmisítse a rólam szóló pamfleteket, ez meghat.

- Hova akarsz vinni? - kérdeztem izgatott félmosollyal Alessandrót. Még kicsit esetlenül tartottam a kezemet, amiről öt napja levették a gipszet, de napról napra jobban éreztem magam, ezért már egyáltalán nem volt ellenemre egy kis kiruccanás.

- Most épp kiállítják a szobraimat a Palazzo Grassiban. Elviszlek oda és láthatod őket! Persze, csak, ha van kedved!

Elgondolkodva álltam egy női mellszobor előtt. Este volt már, külön kulccsal jöttünk be a terembe: csak a szobrász és a díszvendég.

- Ezt a szobrot hogyan készíttetted?

- Ez egy alabástrom gipszszobor. Egy nagyon finom szemcséjű, már-már fátýolszerű gipsz. A mészköhöz hasonlatos. Ez a hófehér változata a legszebb. Ennek a szobornak a készítéséhez öntőformát használtam. A gipszkeverésnek

pedig csak annyi a titka, hogy a gipsz és a víz helyes arányát megtaláljam. Ez olyan, mint a főzés. Ha elsózod a levest, nem lesz ehető. Ilyen egyszerű.

- Neked egyszerű. Ha engem leültetnél egy adag gipsszel és egy kis vízzel és visszajönnél értem egy hónap múlva, szerintem körülbelül ugyanabban a helyzetben találnál, ahogy hagytál, mert a nagy tanácsstalanságban, míg azon töprengenék, hogy is állnék neki, szerintem mindkét tenyerem belekötne a gipszbe!

Most nem nevetett a viccen, furcsán, komolyan nézett rám. Alessandro közelebb lépett hozzám és lassan az arcomhoz ért, mint egy fuvallat. Ahogy végigsimított a nyakamon majd a derekamon, a testemen átfutott a borzongás. Mikor a férfi ajka az enyémhez ért, az univerzum megszűnt körülöttünk létezni. Alig bírtuk kivárni, hogy egygé olvadjunk. Alessandro közelebb vont magához a padlón fekve, így éreztem minden porcikáját. A csókok és sóhajok úgy követték egymást, akár a tavaszt a nyár. Az érintéseiből különös kettősséget olvastam ki: lány közeledést, mint mikor a kémlelő nem akar elriasztani egy gyönyörű madarat, és vad indulatot, mellyel azt jelzi, hiába bármi csel, végül mégis az övé lesz. A kezem Alessandro mellkasán pihent, ott, a néma terem közepén fekve az egyetlen ritmust a kalapáló szívverésünk és kapkodó lélegzetvételünk adta. A padló egyik percben még Alessandro hátát hűsítette, míg egy másikban már a combjaimat, mikor a férfi finoman átfordított a talajra. Mintha már rég ismerné a gyenge pontomat, Al az ajkával a csípőmet érintette, amitől olyan jóleső szédülés fogott el, mint miután egy kortyra lehajtok egy pohár pezsgőt. Végigsimított a gerincemen és végigfutott rajtam a hideg. Mozgásunk és sóhajaink üteme úgy fokozódott a csendben, mintha egy először lassú, egyre gyorsuló ütemű zenére szeretkeztünk volna aláfestésként. Az éteri érzés mintha körbelengte volna a termet, bár a szobrok arckifejezése erről mit sem árult el. Ugyanolyan merev tekintettel néztek minket, mint mielőtt egygé váltunk a pillanat hevében.

A lehúzott redőny apró résein beszűrődő hajnali fény aranypettyekkel festette tele a kiállítóterem padlóját. Pár ilyen fénypetty jutott az alvó Alessandro arcára is, melyet most csendben kémleltem. Isten tudja, honnan kerítette Al azt a pár lepedőt a viszonylagos kényelem kedvéért. Egy pillanatra becsuktam a szemem, majd kissé megráztam a fejemet, mintha csak azt remélném, hogy a mozdulatsor után a valós térbe és időbe rázódok vissza. Pedig a tér és az idő is stimmel, a hason fekvő férfi pedig olyan tökéletes volt számomra finom vonásaival - sebhely ide vagy oda - és keménykötésű

testfelépítésével, akár a szobrai. Úgy figyeltem Alt, mintha teste egy természeti táj lett volna, s mintha leguggoltam volna minden picike friss forráshoz, vagy egy robusztus hegyvidéken ritka havasi gyopár után kutatnék: teste minden egyes kis gödrén megpihentetem a tekintetemet. Nem akartam, hogy felébredjen: vágytam még ezt az oltalmazó csendet, amely takaróként borult ránk. Meg persze a gondolat is aggodalommal töltött el: mi lesz, ha Al felébred és beszélgetni kezdünk? Biztos minden zagyvaságot összehord majd. Talán a „Jó reggelt!” után a következő mondatai magyarázkodásba, mentegetőzésbe, majd kínos csendbe fulladnak Igen, hat éve veszítette el a gyermekét és a feleségét, csak ez járt a fejében. Lehet, hogy pont ez a kis kaland kellett Al lelkének. Az enyémnek viszont korántsem.

- Jó reggelt! - Amint kinyitotta szemeit, el is mosolyodott, abban a percben minden kétségem elszállt. - Régóta ébren vagy?

- Nem volt szívem felébreszteni téged, inkább csendben figyeltelek Olyan édesen aludtál, mint egy kisfiú!

- Öltözz fel és megiszunk egy kávét valahol. Utána mutatni szeretnék valamit.

- Al, ne kezd megint! Ne csináld ezt velem! Egyik meglepetésed viszonzhatatlanabb, mint a másik!

A férfi felnevetett.

- Nem is várok viszonzást. Csak akkor, ha a viszonzás alatt a mosolyodat érted.

Mikor közel hajoltam hozzá, megvártam, míg megérezem a férfi langyos leheletét, s csak aztán csókoltam meg. Amikor percek múltán elvált egymástól az ajkunk, s egyszerre mosolyodtunk el.

8. fejezet

Épp a kávézóban fizettünk. Körülbelül fél óra utazás után már tudtam, hogy Jesolóba tartunk. Aztán valóban megjelentek a láthatáron a már ismert luxushotelek. Kiszálltunk az autóból és kézen fogva sétáltunk a járdán. Már megálltam volna Al villája előtt, mikor finoman visszahúzta a karomat

- Ácsi! Még nem oda megyünk!

Kérdőn néztem rá, de ő rám sem hederített. A villájától hatháznyira lévő kapun nyitott be. Fogalmam sem volt, hogy miféle ház lehet ez. Talán be akar valakinek mutatni? Jesszusom, az még kicsit korai lenne! Al kinyitotta az ajtót, majd udvariasan előreengedett, egy perc múlva pedig a lélegzetem is elállt. A világos és tágas fehér, pasztellszínű virágokkal teleszórt tapéta tágassá tette a szobát, amelyben egy bézs színű kényelmesnek tűnő díszes kanapé ékeskedett. A mennyezetről két szemrevaló üvegcsillár lógott alá és a fehér hortenziákkal teli vázák is helyet kaptak. Volt ott még egy hintaszék és egy kandalló is. A szoba egyik sarkában egy fotósok számára készült fényszabályozó szett bújt meg derítővel, fehér ernyős állvánnyal, softbox-szal és jókora lámpákkal.

- Ez meg mit jelentsen? Kié ez a műterem?

- A tiéd. Ha te is akarod. Tudod, ez az én lakásom, de nem használom már évek óta. Sajnáltnám örökre parlagon hagyni és szerintem te csodás dolgokat teremthetnél itt!

Hirtelen nem találtam a szavakat. Aztán mégis.

- Ilyet még soha senki nem tett értem. - A nyakába ugrottam. Legszívesebben itt is megtettem volna vele, amit tegnap éjjel.

Aztán mintha beolajozódott volna bennem egy mozgatórugó, ami a kreatív ötleteket szüli. Utánanéztem a web- oldalkészítésnek és több napig alkottam, csinosítottam, tökéletesítettem saját internetes elérhetőségem. Akkor unalmasnak tartottam, de most már kifejezetten örültem az egyetemi informatika- és weboldalszerkesztés óráknak. Készítettem egy virtuális galériát, melyben helyet kaptak régi fotóim szerelmesen kelepelő vagy éppen

már fiókáikat etető gólyákról, tóparton sütkérező teknősbékákról, dércsípte szirmú karmazsinvörös rózsákról, és víz szélén játszadozó hermelinkölykökről.

- Hé, van egy ötletem! Szuperek ezek a természetképek, de tényleg, viszont nem gondolod, hogy más modellt is be kellene vened a kedvcsináló repertoárodba?

- Mégis ki lenne az? Csak nem te? - tártam szét a karomat

- Én? Dehogy! Isten ments! De tudok valakit, aki szíves örömet elvállalná!

Másnap reggel egy fiatal nő és egy hatéves forma gyönyörű kislány lépett be a fotóstúdió ajtaján. A nőnek és a kislánynak egyaránt vörös göndör haja és huncut zöld szeme volt. A pici fenyőzöld túllszoknyát és púder árnyalatú pólót viselt.

- Becca! Engedd meg, hogy bemutassam neked első modelljeidet és egyben megrendelőidet. Camillát és a kis Liát!

- Szervusztok, nagyon örülök! Szia, Lia! - Kezet fogtam Kamillával majd megsimogattam a kislány arcát. Egyszerűen elragadó volt, éreztem, hogy imádni fogja a fényképezőgép. Nagyon meglepődtem, de izgalmamat igyekeztem a vérprofil nyugodt arckifejezésével palástolni.

- Nos, milyen fotókat képzeltek el? Kültéri vagy beltéri, esetleg mindkettő?

- Lehet mindkettő, úgys olyan szép nyári időnk van!

- Ez esetben azt javaslom, kezdjük a szabadban, most a legjobbak a fények!

Úgy döntöttünk, a tengerpart lesz a legmegfelelőbb helyszín a kültéri fotókhoz. Az anyukája leültette a túllszoknyás kislányt a homokba, így háttal volt nekem.

- Így jó lesz, most arra kérlek kincsem, hogy fordulj hátra, felém. Ez az! Nagyon ügyes vagy! Most menj közelebb a parthoz és gyűjts nekem ebbe a kis tálba nagyon sok szép kagylót. A legszebbeket ám! Nézd azt a kis lilásat! Azt ott!

Ilyennek képelem a kültéri fotózást, főleg, ha kisgyerekekről van szó. Terveimben modelljeim szabadon ténykedtek, s én, mint egy háttérben húzódó látomás csendes kattogással megörökíthetem az igazán őszinte, szívből jövő pillanatokat.

- Belefuthatok a vízbe? Csak bokáig! Mondj igent, anya, légy szíves!

Lia kérdően nézett rá, és kedvesen bólintott.

- Hát persze kincsem!

A vörös hajú, hosszú olajzöld ruhát viselő nőre pillantottam és új ötletem támadt.

- Mi lenne, ha odamennél hozzá játszani? Szuper közös képek készülhetnének!

- Ez pazar ötlet - lelkesedett a fiatal nő, majd lánya után kiáltott. - Várj, Lia, megyek én is!

Azzal ledobta szandálját és odafutott a kislányához, aki épp homokvárat épített. Együtt ástak bele alagutat, öntötték tele vízzel, majd kagylókkal falazták be az építményt. Én pedig megörökítettem minden kedves mozdulatot, minden mosolyt, minden Ölelést.

- Milyen ügyes vagy, Liácska! Na és futni is olyan jól tudsz, mint homokvárat építeni? Na lássuk!

Kergetőzni kezdtem vele a parton, majd beszállt a játékba az anyukája is, én pedig abbahagytam a futást és kattintgatni kezdtem, melyek okán újabb szívmengető fényképek születtek. Mikor a fotózás végén végig pörgettem újdonsült modelljeimnek a képeket, Camilla egyik ámulatból a másikba esett.

- Ezek csodálatosak! Alig várom, hogy elküldd őket!

- Egy kis utómunka és küldöm is! Nagyon élveztem a közös programot! A kicsi lányod egy angyal!

Mikor Camillával észrevettük, hogy a kis Lia szája már remegni kezdett a tengerparti levegőtől, úgy döntöttünk, a műteremben folytatjuk a fotózást. Szinte megszűnt körülöttem a világ munka közben. LiÁT leültettem a kanapéra, majd egyik kezébe egy kis méretű fiú-, másikba egy lánybabát adtam. Ezután hagytam a kislányt kibontakozni, csak arra kértem meg néha, hogy nézzen a kis lurkócsalogatóra, a fényképezőgép tetején. Az objektívre most egy rá illeszkedő gyűrűn díszelgő egyszarvút formáló bábút húztam.

- Lia! Nézz a bábura! Figyeld a bábút! Ez az, nagyon ügyes vagy! - dicsértem meg és a következő pillanatban a kislány már bele is merült a játékba.

Fél órával később Camillával és Állal már együtt nézegettük a nyers képeket.

- Gratulálok, nagyon tehetséges vagy! Csak ámulok és bámulok! Nagyon jól eljátszottál az én kis Liámmal, szuperül lekötötte a figyelmét! Egyszer belőled is szuper anyuka lesz!

- A kislányé az érdem, egyszerűen elragadó! - próbáltam elrejtetni a bók feletti örömet, de nem sikerült, totál elpirultam.

Camilla a konyhában beszélgetett Alessandróval, én pedig épp a fürdőbe tartottam. Esküszöm, nem akartam hallgatózni.

- Tud róla? - kérdezte a nő - A kis titkodról?

- Valóban a kisebbikre gondolsz? Igen, arról tud. - Al szájához emelte a poharat, Camilla pedig nem akarta tovább forszírozni a dolgot.

Mi lehet a nagyobbik titka? Talán a családjával kapcsolatos? Biztosan el fogja mesélni, ha időszerűnek látja. Csak ebben reménykedhetek. Nem akarok több sebet feltépni Alessandro lelkén. Nem tehetem.

Rég voltam ilyen izgatott. Bár nagyon bántam, hogy véget ért a fotózás és búcsút kellett vennem Camillától és Liától, minden porcikám bizsergett az izgatott várakozástól, hogy számítógépen, nagyobb képernyőn is láthassam, majd retusálhassam a képeket. Igaz, szeretek a természetességre törekedni, nem szoktam túlkosmetikázni a képeket, általában így is több órát töltök a tökéletesítésükkel. Mire végigértem minden apró bőrhibán összerosva a textúrákat, eltüntettem a szem alatti amúgy is halvány karikákat, késő este lett. Mint a jó festő, aki munkája végeztével helyére rakja a vásznat és az ecsetet, most fáradt szemekkel, megadóan kapcsoltam ki a számítógépet és elengedtem az egeret, melyet már órák óta szorongattam. Még nem végeztem minden képpel, de amilyen gyors iramot diktálok, hamarosan készen lesznek a remekművek. Belekortyoltam a teába, amit Al körülbelül három órája rakhatott oda mellém, de az természetesen már régen kihűlt. Egy gyors zuhany és fogmosás után mellébújtam, majd édesdeden aludtam reggelig. A következő napon is a retusálással és a weboldalam tervezésével foglalkoztam. Nem először próbálkoztam weboldalkészítéssel, az egyetemen ötösre vizsgáztam a kurzus végén. Megalkottam az oldal stílusát, meghatároztam a domináns színeket, kiválasztottam az általam legoptimálisabbnak vélt betűtípust, ezzel együtt azonban igyekeztem minimalistára venni a figurát, hogy a webdesign ne vonja el a témáról a figyelmet. Legfőbb célom az volt, hogy az oldal látogatói minél egyszerűbben eligazodjanak a megjelenő információk között, így különböző témákra bontottam azokat. Írtam egy kis bemutatkozást, megjelenítettem a további elérhetőségeit, s végezetül feltöltöttem a legjobban sikerült fotókat az oldalra. Próbáltam nem túlbonyolítani az oldalt és ezért a „három kattintás” szabályt követni, miszerint az a jó web- oldal ismérve, hogy segítségével minden a témával kapcsolatos információ elérhető három egyszerű kattintással. Persze az oldalt a végletekig lehet tökéletesítgetni, s ezt nem is restelltem megtenni, már pár óra múltán nagyon elégedett voltam az eredménnyel. Másnap reggel Al is meglepődött a tudományomon.

- Azt a mindenit! Mondd csak, milyen képességeidet titkolod még előlem?

- Nos, ami azt illeti egész jól zsonglőrködöm ...minden csekkbefizetés után, a maradék pénzzel!

- Haha, nagyon mókás vagy! - valóban jót kacagott a válaszon. - Ám igaz, aki művész, az élet minden területén az!

- Megtanultam, hogy leleményesnek kell lennem. Elvégre egy antikvárium nem éppen a legjövődmezőbb és a legmenőbb hely a világon. És a mosogatás sem egy álom meló. De mit tegyek, ha nekem ezt szánta a mindenható?

Al pár másodpercet hallgatott a válasz előtt.

- Talán ezt szánta, de talán a fotózást, vagy valami egészen mást. Nekem talán a szobrászkodást, de lehet, hogy holnap kedvem támad lóversenyezni. Isten nem köti egyből az orrunkra, mire szánt minket ezen a Földön. Úgyis tudja, hogy a saját sikerünkön vagy kárunkon majd megtanuljuk a leckét.

- Már tudom! - színpadiasán a homlokomra csaptam. - Isten téged filozófusnak szánt! Szegény vakarhatja most odafent a fejét, nem pont ilyennek képzelte el, de hát c'est la vie!

- Majd adok én neked! Még hogy filozófus, mi? - Al felém lódult és pár pillanat múlva azon kaptuk magunkat, hogy az ágyon hempergünk, hangosan kacarászva, versengve, akár két kamasz. A nevetés hevében forrón megcsókolt, aztán mindketten elhallgattunk, s már csak sóhajaink kergetőztek a szobában.

Másnap reggel Al lement a helyi élelmiszerboltba, hogy valami finom reggelit hozzon, de nekem már a közlgő esküvői fotózás járt a fejemben. Mivel tudta, hogy nem szeretem papírpohárból inni a cappuccinót, inkább ő maga főzött. Mellé pár szelet gyümölcskenyert és brióst szervírozott.

- Jó étvágyat, hölgyem! - mondta és hálából egy csókot nyomtam az arcára. Míg vajjal és lekvárral kentem meg a brióst, azon tűnődtem, hogy valóban létezik-e ennyire tökéletes férfi, vagy csupán egy romantikus lovagkori álomba csöppentem?

- Hihetetlen.

- Mi hihetetlen?

- Hogy itt vagyok most veled. Olyan hirtelen sodródtam ide Olaszországba! Eddig volt egy béna állásom Pesten. Most van egy imádnivaló pasim, aki reggelit készít nekem. Az álmaim most beleférnek egy jóféle olasz csizmába! Sehöl sem lennék most szívesebben.

- Átszóljak a pasidnak a konyhába? Tudod, aki reggelit készít neked!

- Menj már! - intettem le.

- Ha így állunk, megyek is!

- Kac-kac! Isteni a csipkebogyólekvár. Izgulok az esküvő miatt - vallottam be, ugyanis nemrég egy bizonyos Norina Conti felkeresett jegyesfotózás ügyében,

- Mi okod az izgalomra? Nem is a tiéd lesz! - kajánkodott Al.

- Hú de vicces kedve van valakinek! Most a fotózás miatt izgulok, Még nem az enyém lesz! De lassan talán eljön az én időm!

- Te kis pimasz!

Este aztán felhívott anya is.

- Szia kicsim! Minden rendben veled? Annyira aggódom érted!

- Szia anya! Minden a legnagyobb rendben.

- Nem vagy magányos? Vannak barátaid? Remélem sokat kirándulsz és nem csak dolgozol, vagy a szobában ülsz!

- Egyáltalán nem vagyok magányos, szereztem barátokat is és képzeld - kis hatásszünetet tartottam - újra elkezdtem fényképezni!

- Kincsem, hát ez csodálatos! - őszinte ámulatot véltem felfedezni a hangjában. - Tudtam, hogy egyszer úgyis újra elkezded. Nem pazarolhatod el egy életen át a tehetségedet. Milyen a munkahelyed?

- Egész jó. Szuper a társaság és Szabina mindenben segít nekem.

- Ennek nagyon örülök!

- Te jól vagy? - kérdeztem, mert nem akartam, hogy tovább dorgáljon amiatt, hogy évekig nem fotóztam.

- Persze, velem minden rendben, csak ...hiányzol. Majd valahogy megoldom, hogy elmenjek hozzád.

- Tudom, hogy neked is sok dolgod van. Megértem, ha nem tudsz jönni, de ... nagyon jólesne, ha mégis tudnál.

- Megoldjuk Rebeka ...megoldjuk!

Örültem, hogy beszéltem anyával. Késő este felkapcsoltam a kisvillanyt a nappaliban, hogy nyugodtan olvashassak. Al már aludt.

1775. augusztus 10.

Minduntalan eszembe jutnak gyermekkorom emlékei és sajnos nem csak a jók. Olyanok, mint a hívatlan vendégek. Nem tehetek róla, nem tudom kiűzni egyiket sem a fejemből. Emlékszem, mikor nagynevű idegen vendég érkezett az udvarhoz, anyánk kivétel nélkül velünk töltötte az idejét, hogy a vendég előtt olyan látszatot keltsen, mintha személyesen gondoskodna rólunk. Azokban a boldog percekben még a porcelánbabámat is megvitatta a díszes kis teáscsészéből, és olyan kedvesen beszélt

velünk, hogy öröm volt hallgatni! Ám annál fájóbb volt a pillanat, mikor a vendégek távoztak. Akkor anyám is távozott és szikrányi ellágyulás sem tükröződött a szemében. Néha az lebegett a szemem előtt, hogy anyám minden szeretetét apám felé közölte és felénk ezért már nem maradt szeretete. Igen, apámra még a mai napig is kedves szívvel gondol, ezt biztosan tudom. Aztán sokszor emlékszem még vissza ifjabb koromra is. Vajon túl szeles vagyok még ma is királynénak, ezért bírálnak a szennylapok? Emlékszem, mikor ifjoncként Noailles grófnő karjaiba omlottam, kérve, hogy vezessen, álljon jó tanáccsal mellettem, legyen mindenben irányítóm és támaszom. Ám ő csak állt ott karót nyelve, s nem viszonzta az ölelésem. Nem egészen azt kaptam tőle, amit kértem. Parancsokat és feddéseket kaptam, holott egy-egy jótanács talán jobban hatott volna fiatal kedélyemre. A Bécsből hozott kincseimet ma egy új rejtékhelyre tettem. Nem tehetek róla, úgy félek, hogy egy illetéktelen elorozza gyémántjaimat és gyöngyeimet! Birtokomban van még egy mogyoró nagyságú gyöngyszemekből álló, egysoros nyakék is, amelyet Ausztriai Anna viselt először és tőle örökölték az utána következő királynék, egy gyöngyszemet pedig az ötvösünkkel beillesztettem ebbe a naplóba, hiszen mindenhová magammal viszem. Ez a könyv a legnagyobb kincsem, mert benne van az életem. Adelaide hercegnő egy ezüstkulcsot adott át nekem, amelynek segítségével, bizonyos folyosókon keresztül, egyedül is felkereshetem nagynénéimet, ha tanúk nélkül kívánok beszélni velük. Kedves szavakkal köszöntem meg az ajándékot. Azt mondtam neki, hogy a drága ékszereket már nem is tudom kellőképpen méltányolni, annyira örülök a megbecsülhetetlen kincsnek, amit kaptam, mert a kulcsnak köszönhetem majd, hogy bizalmasan érintkezhetem nagynénéimmal és meghallgathatom jó tanácsaikat. Vissza kell fognom a költekezéseimet is, hiszen ma szembesítettek vele, hogy e hónapban ötvenezer livre-t költöttem. Choiseul tájékoztatott, hogy az amerikaiak azt kérik tőlünk, hogy támogassuk a függetlenségi harcukat. Mivel ezzel árthatunk Angliának, Choiseul arra ösztönöz minket, hogy tegyünk eleget az amerikaiak kérésének, így világossá téve Európa számára is, hogy milyen erő lakozik bennünk. Egy biztos: én nem szeretnék békétlenséget a hazámban.

1775. november. 10.

Próbáltam a férjemmel új pozitúrákat bevetni a hálósobában, azonban ő ezt állatinak, leereszkedőnek titulálta. Sírni tudnék a sok kudarcról! Minden erőfeszitésem hiábavaló, ami az utódnemzést illeti.

1775. december 20.

Fel vagyok háborodva! A sajtó olyan idézeteket közöl rólam, amelyek sosem hagyták el a számat! Igaz, egyik levelemben megírtam anyámnak, hogy a szegényebb rétegnek kötelessége keményebben dolgozni a megélhetése érdekében, ám ezt nem rossz szándékból tettem! Sosem mondtam azt, hogy ha nincs kenyér, egyenek kalácsot! Miért találunk ki ilyen balgaságot az emberek? Sőt egyesek odáig merészkednek, hogy azt állítják, Thomas Jeffersonnal közösültem! Egek, mi jöhet még? A legtöbb, amit tehetek, hogy megkérem az udvari ékszerészetet, hogy ne küldjön több ékszert. Fordítsuk inkább az arra szánt pénzt a szegényekre!

1776. január 13-

Tegnapelőtt éjjel hatalmas tűz ütött ki Párizsban, a palota még mindig lángokban áll, ahol az adóügyi törvényszék székel. Azt mondják, a boltok szegélyezte csarnok alatt raboskodó foglyok gyújtották a tüzet. Úgy sajnálom szerencsétlen áldozatokat, már több mint húsz ember vált a lángok martalékává. Úgy döntöttem, lemondok az Operába tett látogatásomról, inkább küldtem kétszáz Lajos-aranyat a bajbajutottak megsegítésére. Azonban nem tudtam ellenállni a kísértésnek, és vettem magamnak egy pár gyémánt fülbevalót. Nem kevesebb, mint hatszázezer livre-be kerültek, de annyira csodálatosak! Nem voltam képes lemondani róluk. Istenem! Miért nem tudok olyan takarékos lenni, mint a férjem? Ő minden apró kiadását külön kis füzetbe jegyzi. Végül megállapodtam az ékszerésszel: leszedett az ékszerről két gyémántot, így már csak négyszázhatvanezer livre-be került. A saját pénzemből fizettem, nem akartam a király segítségét kérni. Lám, így spórol egy igazi királynő!

1776. július 8.

Aggasztó hírek láttak mostanság napvilágot: Az egyik húgom, valamint drága barátném, Lamballe hercegné elkapta a kanyarót és Artois gróf is nagyon beteg. És ami a legszörnyűbb: Aiguillon herceg lánya meghalt a járványban.

1776. július 16.

Anyám levelében ismételten rám pirított. Soraiban kifejtette, hogy nővéremmel, a nápolyi királynővel ellentétben nélkülözők mindenféle politikai játszmák iránti érzéket. Persze megfeddett azért is, mert szerinte sok pénzt költöttem az ékszereimre. Akkor sem tudnék megfelelni neki, ha két életem volna.

1776. augusztus2.

Ma hihetetlen eset történt. Amint St. Michel felé kocsikáztam, a lovak megugrottak és a kocsi is nagyot zökkent. Az első riadalom után azonnal kiszálltam a kocsiból, amint az megállt. Legnagyobb döbbenetemre egy fiú volt az állatok lábai alatt. A gyermek persze sokkot kapott, akárcsak én, ám mikor megnyugodott, alaposan kikérdeztem. A kisleányt François Michel Gagnénak hívják és öt éves. Mint a nagyanyjától megtudtam, az édesanyja meghalt, a gyermek pedig rabszolgaként éli az életét két testvérével. A kisleány először nem akart velünk jönni, de aztán ő és a nagyanyja is engedett nekünk. Mostantól velünk fog élni.

1776. szeptember 8.

Ismét szemrehányást kaptam a költekezéseim miatt. Édesanyám tudomást szerzett a karpereceimről. Csak tudnám, kik az informátorai! Igaz, ami igaz, tetemes tartozást halmoztam fel. Szerencsére a király megígérte, hogy kiegyenlíti az összeget. Igazán nagy kő esett le a szívemről. Azt is rebesgetik, hogy az udvarban még az inasnak is inasa van és ez így megy huszad áig, suttognak róla, hogy esztelenség ennyit tartanunk, de csak így biztosíthatjuk a saját kényelmünket! Imádok a Kis Trianonban kártyázni, ám egyre nehezebben viselem a Lamballe és Polignac hercegnő közti viszálykodást. A múltkor Lajos is megtisztelt minket jelenlétével és mikor elmondtam neki, hogy Bertin a Sikamlós Gyönyörök nevet adta a ruhámnak, a hites uram kissé szúrós szemmel nézett a közelemben ülő Coigny és Lauzun felé. Csak nem féltékeny?

il

E sorokat olvasva eszembe jutott a Petit Hameau, és az Antoinette-et jellemző költekezés. Abban az időben az a hír terjedt róla, hogy megpróbálta kijátszani a francia kincstárban található pénzeket az osztrákoknak. Nem csoda, hogy rosszakarói csak így hívták: Autrichienne, vagyis „osztrák nő”. Az én szememben azonban még mindig csak egy ártatlan lány, aki jó módban élt, szerette a szép ruhákat és ékszereket. Melyik nő ne szeretné? A stigmatizálás 1777 környékén köztudottan a virágkorát élte és ennek Antoinette volt az egyik legnagyobb vesztese. Szembeötlőbben megbélyegezték őt, mint a régi korban a menekülni próbáló görög rabszolgákat, akiknek testére forró vassal égették bele a jeleket. Ezt a stigmát nem a királynő bőrébe nyomták bele, mint ahogy nem sokkal később Jeanne de la Mottéval tették, amikor egy „v” betűt, vagyis a tolvaj jelet égették rá, hanem az elmékben ültették el és ugyanolyan veszélyes volt. Sőt, ha lehet, még veszélyesebb.

Sokat gondoltam Barnára, ma felhívtam, hogy legalább a hangját hallhassam.

- Szevasz kölyök! Mi újság? Talán hiányzóm?

- De még mennyire! Nagyon-nagyon hiányzol! Hogy vagy?

- Köszí, jól, minden a szokásos.

- Azért is hívtalak, hogy megköszönjem, hogy összehoztad azt a találkát Bruno Fonsival. Nagy segítségemre volt!

- Igazán nincs mit. Tudod, hogy ennél sokkal nagyobb dolgokat is megtennék érted. Bármikor. Mit derített ki a mi Brúnónk?

- Nem is akármit. A napló valóban Marie Antoinette-é volt Szóval tényleg értékes!

- Remek! Ez az, amit hallani akartunk.

- Nekem mégis az a legfontosabb, hogy a segítségével egy család tagjai újra egymásra találtak

- Ez a te érdemed - mondta kedvesen Barna - és a jó szívedé. Nem véletlenül került pont a te kezébe a napló. Tudtam, hogy te addig ütöd a vasat, amíg a jogos tulajdonosához kerül. Büszke vagyok rád!

Alighogy elkészöntem Barnától, már rezgett is a telefon a kezemben.

- Szia Rebeka!

- Olivér! - csak ennyit bírtam kinyögni, majd a rend kedvéért hozzátettem. - Mízu?

- Szeretnék bocsánatot kérni, amiért olyan csúnyán viselkedtem veled. Egy igazi barom voltam. A történetek után nem sok nyugodt éjszakám volt.

- Ezzel nem vagy egyedül - tettem hozzá, majd hallgattam. Hagytam, hogy az első szerelmem kiöntse nekem a szívét.

- Számtalanszor lepörgött előttem, ahogy apám bánt anyámmal. Nem akarok olyan lenni, mint ő.

- Nem vagy olyan, mint ő. Bízom benne, hogy ez csak egyszeri eset volt. Te becsületes vagy, Olivér. Tudom. Csak a tiszta szívű emberek tekintenek fel éjszaka a csillagokra.

Miután Viola Inigának is elújságolta a nagy hírt, hogy jelentkezett a Superstar 3-ba, mindannyian lázban égtünk, kivéve az édesanyját, neki meglepetést akart szerezni. A lány mindennap szorgalmasan gyakorolt, ám a debütálás napja hamar eljött. Mikor a háttérből hallgattuk az előtte éneklőket, a gyomrom kissé görcsbe rándult és tudtam, hogy ő hatványozottan így érez.

- Mindjárt te jössz - suttogtam izgatottan a várakozó stúdióban nagy kéztördelések közepette és furcsamód még Viola nyugtatott engem.

- Ne aggódj! Pár perc és tulajdonképpen már el is dől a sorsom - maradok, vagy megyek.

Ahogy megjósolta, a műsorvezető hamarosan az ő nevét említette és pár méltató szó, majd egy frappáns bemutatkozó videó után még hangzatosabban konferálta fel Violát, aki ezúttal kis hatásszünet után a színpadon termett. A zene megszólalt, s mikor a lány finoman kieresztette az egész teret betöltő hangját, a stúdióban megállt az idő. Olyan érzés volt, mintha az egész univerzum csak belőle állna. A dal kezdetén finoman, gyengéden használta hangszálait, majd a dal végére a lány érzelmileg és hangtechnikailag is úgy beleélte magát az előadásba, hogy a katartikus utolsó sorok után a közönség pár pillanat erejéig néma mehatottsággal adózott, majd hatalmas üdvrivalgásban tört ki.

- Továbbjutottam! Sikerült! - ugrott a nyakamba már a másik stúdióban és én letöröltem arcáról az öröm és mehatottság könnyeit.

- Nem is volt kérdés, hogy sikerül - hüppögtem. - Nagyon büszkék vagyunk rád!

Összekapaszkodtunk, majd pár perc után elengedtük egymást és a kivetítőn láttuk, ahogy a nézőtéren Iniga is a könnyeit törölgeti.

Amikor Norina Conti felhívott, emlékszem, levegőt sem kaptam a meglepettségtől, majd igyekeztem profikat utánzóan leegyeztetni az időpontot, a helyszínt, a kellékeket és a képek fő témáját, stílusát. Pár hét múlva már azon kaptam magam, hogy a Garda-tó partján dolgozom. Bár a távolság kocsival sem volt csekély, nem bántam, hogy elautóztunk idáig. Már vártam, hogy újra láthassam a leanderek, pálmafák, hegyek és várromok kábulatba ejtő kollázsát, melyek változatos fotózási helyszínt ígértek Norina és vőlegénye, Gianmarco boldogan ölelkeztek a tóparton, míg én fáradhatatlanul kattogtattam. Azon az emlékezetes napon Norina ekrű színű ruhát viselt, felső részét finom csipke díszítette, mely inda motívumban burjánzott lefelé az A vonalú szoknyán. Fátyla szélén szintén széles csipke ékeskedett. Jól tudtam, hogy a menyasszony gyönyörű, hosszú fátylának minden esztétikai lehetőségét ki kell aknáznom. Úgy tűnt, hogy szélgépre sem lesz nagy szükség a vízparti szeles időjárási viszonyok miatt. Egy légáramlat kéretlenül is belekapott a lágy esésű anyagba, s mintegy varázsütésre opálos derengésbe vonta a Garda-tó egy apró szeletét. A vőlegény eközben szerelmesen ölelte leendő aráját, miközben én

békaperspektívában igyekeztem elkapni a pillanatot. Megálltunk egy ciprusfa tövében, ahol a háttérben a tó vizén visszatükröződtek a grandiózus hegyvonulatok. Már-már giccsesen tökéletes volt az egész.

Gianmarco megcsókolta Norinát, aki karját a férfi nyaka köré fonta. A menyasszonyt a parthoz vezényeltem, ahol egy stabilnak tűnő gerendadarabon Norina ideiglenesen vízre bocsátotta barackszín rózsákból megkomponált menyasszonyi csokrát. A nagy feladat akkor következett, mikor a kép elkészülte után vissza kellett halászni a könnyű gerendát és a virágcsodát. Ilyen esetre - biztos, ami biztos - hoztam magammal egy merítőszákot, amit alapesetben a horgászok szoktak használni. Mindenesetre mulatságos látvány lehetett, ahogy térdig a vízben gázolva kifogom a zsákmányomat. A következő képkockák készítése előtt egy lelógó ágú leander mögé bújtam, így a szerelmespárt félig-meddig keretbe foglalták az élénk rózsaszín, hosszúkás szirmú virágok. Igyekeztem úgy fotózni, hogy a Scaglieri vár a legjobb szögből látszódjon a háttérben. Olyan gyönyörű volt az egész, mint egy kicicomázott képeslap, de tényleg.

- Szuper! Most tegyél bele pár szál leandert Gianmarco mellzsebébe! Nézz a szemébe!

Kattanás, instrukció. Ezek váltogatták egymást a részemről.

- Mit szólnátok hozzá, ha le kellene vetni a cipőket, zoknikat és a combfixet? Üljetek le ide a stégre és lógassátok a lábatokat a vízbe!

- Oké, miért ne? - bólintott férfias lazasággal a vőlegény és Norinát sem kellett sokáig győzködni. A megrendelők zokszó nélkül eleget tettek minden művészi kérésemnek és meglehetősen laza hangulatú nap kerekedett a fotózásból. A program legviccesebb momentuma volt, mikor az egyik romantikus hangulatú kép előterébe berepült egy sirály, így a pár homályos körvonalairól a madár nagy méretű, éles alakja vonta el a figyelmet. A képeket visszanézve a vőlegény jót hahotázott.

- Ezt tuti bekeretezzük és anyádnak adjuk születésnapjára!

- Ó, már, ha tudnád, mikor van a születésnapja! - bökte oldalba Norina, de közben ő is jót kacagott az elméleten.

A nap végén jókedvűen búcsúztam el a szimpatikus pártól, biztosítva őket arról, hogy hamarosan küldeni fogom a megadott e-mail-címre a várva várt retusált képeket. Meglehetősen jutányos árat fogok kérni a fotókért ahhoz

képest, hogy az esküvői fényképezés nem egy olcsó multság. Így mindannyian elégedetten távoztunk, majd ismét belevethettem magam a retusálás tudományába. A múltkori számítógép előtt végigdolgozott éjszaka után már sokkal gördülékenyebben ment a munka, ám semmiképp sem akartam összecsapni, őszintén szólva már a nyers képekért is odáig voltam, s többször előfordult, hogy csak azért kapcsoltam be a gépet, hogy passzióból nézegessem. Szoktam szórakozni a fényképekkel retusálás közben, például néha a levegőbe repítem magam lufikkal a kezemben, vagy lilára festem egy-egy szerencsétlen megrendelőm haját. Persze sosem hagyom úgy, de nagyon jó muri. Bevallom, egy-egy képnél átcseréltem Norina fejét az enyémre, de utána vissza is csináltam az egészet. Azt azért meg kell hagyni, hogy én is igazán jól mutatnék abban a ruhában! Az ekrő kifejezetten az én színem. Még meg kellett barátkoznom a gondolattal, hogy ezek a fotók az én kezem által készültek és végre honoráriumot kapok értük, akár csak Lia és Camilla közös fotózásáért. El sem akartam hinni, hogy kezd beindulni a szeker. Mikor végre végeztem a retusálással, feltöltöttem a képeket az „esküvői fotózás” mappába, majd elküldtem őket Norina e-mail-címére. Már előre örültem, hogy ezek a képek hamarosan a honlapomon is ott lesznek majd! Ezután rendeltem még az interneten pár kelléket, amik jól jöhetnek a további munkálataimhoz. Apró hajpántokat és kötött kis sapkákat újszülött fotózáshoz és pár selyemvirágból készült impozáns női fejdísz és egy-két régi időket idéző kalapot és kantárt a férfiak öltözkéhez.

Az esküvőre másnap került sor a veronai San Zeno Maggiore bazilikában, természetesen fotósként és Al partnereként én is meghívást kaptam a nagy eseményre. A rózsablakos templombelsőben egy csodálatos középkori, bibliai történeteket megelevenítő bronzajton akadt meg a tekintetem. Belépéskor minden férfinak járt egy aprócska élő virágcsokor, amit itt coccarda néven emlegettek, ezt Al zakója hajtókájára tűztem a ráerősített biztostű segítségével. Az ajtóban végre megjelent a menyasszony, ám aggódó tekintete és vad gesztikulációja arra engedett következtetni, hogy valami baj van. Odasiettem hozzá, hogy a végére járjak.

- Otthon maradt a csokor! - csattant fel hisztérikusan, mire vigasztalóan megsimogattam a karját. Tudtam, hogy gyorsan kell cselekednem, ám azt nem, mit is kellene tennem. Aztán kiviharzottam a robosztus templomajtó elé és amúgy olaszosan letéptem róla a rajta díszelgő fehér rózsacsokrot.

- Egyelőre ez is megteszi! - Az ara kezébe nyomtam a virágdísz. - Mindjárt itt lesz a csokrod! - Azzal egy ismeretlen fiúnak adtam a fényképezőgépet.

- Használd egészséggel! Tizenöt percre neked adom!

- Istenő vagy Rebeka! - súgta nekem Norina.

A menyasszony az izgatott násznép tekintetétől kísérve vőlegényéhez tartott az oltár felé, az ajtóról levett rózsacsokorral a kezében. Készítettem pár képet a másik gépemmel, majd kiosontam a templomból. Körülbelül tizenöt perc múlva aztán valóban megjelentem a valódi menyasszonyi csokorral és a padsorok között elsuhanva Norina kezébe nyomtam, s ezzel egyidejűleg elvettem tőle az ideiglenes virágot. Norina hálásan eltárogott egy köszönömöt, majd ismét Gianmarco felé fordult. Nyugodtan konstataáltam, hogy nem sokat késtem. Gianmarco közelében figyeltem a gyönyörű arát és fotóztam. Végül megörökítettem a gyűrűhúzást, a hitvesi csókot, a koszorúslányok boldog arcát és az örömszülők könnyektől csillogó tekintetét. A lakodalom helyszínéeként a Malcesine várat választották. A nagy buli előtt azonban elérkezett a fogadalomtétel ideje, melyet a tengerre néző várterazon ejtettek meg. A balkonon tizenkét sorban elegáns kovácsoltvas székeken foglalt helyet a vendégcsere. Először Gianmarco olvasta fel a fogadalmát.

Norina!

Fogadom, hogy mindig védelmezni foglak Téged. Ígérem, hogy születendő gyermekeinket horgászni tanítom majd, hogy minden gardát kifogjon a nagy öregek elől. - Itt halk nevetés hallatszott. - Igyekszem majd őt a természet szeretetére nevelni. Köszönöm, hogy közös utazásaink által kitágítottad számomra a világot. Ígérem, hogy azon leszek, hogy egy pici, de annál szebb és meghittebb világot alkossak Veled és a gyermekeinkkel, hogy minél teljesebb életet élhessünk.

Ezután a menyasszony következett

Gianmarco!

Fogadom, hogy megértő és hűséges társad leszek, aki mindig meghallgat Téged, s hogy közös életünkre egy kertként fogok tekinteni, melyet folyamatosan ápolni, művelni kell, hisz csak így maradhat meg szépséges valójában. Ígérem, hogy rózsás arcú gyermekekkel foglak megajándékozni, kik életünkbe boldogságot fognak hozni.

Fogadom, hogy szerelmem irántad soha el nem hervad. Fogadom, hogy a nehéz napokon is tartogatni fogok egy- egy viruló mosolyt a számodra. Örökké becsülni fogom, hogy ilyen őszinte szeretettel fordulsz az embertársaid felé, a természet felé, az élet felé. Fogadom, hogy mindig csodaként fogok tekinteni Rád.

Norina hallhatóan virágmotívumokra alapozta fogadalmát. Nagyon ügyes trükk. Már jó előre megírta a szöveget, mégis kissé remegő hangon olvasta fel. A menyasszony beszédét ismeretlenként sem bírtam könnyek nélkül végighallgatni. Hirtelen úrrá lett rajtam az érzés, hogy igen, ezt én is át szeretném élni. A valakihez való tartozás megszentelését. Közben mégis szerencsésnek éreztem magam, hogy két számomra idegen embert rögtön a legbelsőbb érzelmeim keresztül, egymás szeretete által ismerhetek meg, és mindezt Alessandrónak és a fotózásnak köszönhetem! Először finoman megfogtam, majd fikarcnyival erősebben megszorítottam Al kezét, aki viszonzásul lágyan végig húzta hüvelykujja hegyét a tenyeremen. A finom érintéstől az együttlétünk jutott eszembe. Átjárt a borzongás.

Hamarosan a menyasszony és a vőlegény első tánca következett, melyet II Volo Grande amore című dalára jártak el. A lassú táncot pörgésekkel, ölelésekkel és apró puszikkal tarkították, meghitté téve a letisztult előadást. Al hátulról átkarolta a derekamat, s ritmusra, lassan ringatóztunk a zenére. Mikor a tánc véget ért, a zenekar hangulatzenére váltott

A menü egyszerűen pazar volt. Az aperitivo részeként kétféle bort, az olaszos gyümölcsös bellinit és francia boros-likőrös kirt kínáltak, ételből pedig annyféle volt, hogy nehéz feladatnak ígérkezett a hasunkban a vacsorának is helyet hagyni. Tálakon sorakoztak a sajtok, sajtkrémek, sonkák és felvágottak, apró halak. A vacsora viszonylag későn, este kilenckor kezdődött. A risotto, és a borsóval és egyéb zöldségekkel töltött tésztabatyu ízlett a legjobban, ebből kétszer is szedtem. Desszertként a torták mellett felszolgáltak tiramisut és szerencsére a kedvencemet, panna cottát is. Mindenből csak kis adagokat csipegettem, hogy ne nyomjon el egyből a jóllakott álmoság és legyen energiám eleget táncolni Allai. A templomi szertartáson észre sem vettem az anyját, Margheritát. Egy csapásra felelevenedtek a baleset pillanatai és ezzel egy időben görcsbe rándult a gyomrom. Még mielőtt elvegyülhettem volna a tömegben, az asszony odalépett hozzám. A nő nem köntörfalazott, egyből a közepébe vágott

- Tudod, Alessandro nagyon szerette a feleségét és a lányát. Mindent megtett Biancáért és a kis Letiziáért. Vasárnaponként isteni sajtos, ricottás raviolit készített a családjának, az volt Letti kedvence. Az egészet húsos-paradicsomos szósszal öntötte le. Pontosan tudta, hogy a lánya hogyan szereti. Parmezánnal, de abból sok legyen rajta! Tudta róla, hogy egész ügyesen barkácsol? Egyszer épített Lettinek egy játszóházat a kertben. Volt benne minden, amiről egy kislány álmodhat. Kisebb ágy, konyhaszekrény, játék bölcső, asztal és székek a teázáshoz és egy kis fészülködőasztalka ovális tükörrel. Letti jó időben folyton ott játszott. A baleset tavasszal történt. Sokáig nem is néztem a kis játszóház felé, mikor Alessandrónál jártam. Olyan emlékek tolultak fel bennem, amiket kínként éltem meg. Három évre rá, karácsony előtt pár nappal aztán bementem oda, csak azért, hogy közelebb érezzem magam az unokámhoz. Azt hittem, rosszul látok. Az ágyon a kis takaró rénszarvas mintás ágyneművel volt huzatolva. Az asztalon is új terítő volt, aranyszínű, ünnepi, rajta egy szép téli asztaldísz. Akkor hasított belém a gondolat, hogy Al ezt sosem fogja feldolgozni. Persze, nem is lehet...

Pár pillanat csend következett.

- A múltkori találkozásunk gondolom nem hagyott jó emléket magában - az idős hölgy elmosolyodott -, de értse meg, nekem már csak ő maradt. Botor módon azt gondoltam, hogy ön ismeretlenül bajba sodorja az én Alomat, pedig erről a biciklibalesetről senki sem tehet. Mégis, ott örvénylett a lelkemben a féltékenység és a düh. Igen, dühös voltam, bár nem tudtam az okát! Egy öregasszony mindig nyitva tartja a szemét! Kérem, ne haragudjon ezért rám!

Nem szépítem: egy hangot sem bírtam kinyögni, de nem is kellett, mert az asszony egyszerűen faképnél hagyott, Al pedig a semmiből mellém varázsolódott. Nem tudtam letörölni a sejtelmes mosolyt a képemről.

- Mit akart tőled az anyám?

- Megosztott velem egy jó receptet.

- Jellemző! - nevetett Al. - De ugye nem okoskodott?

- Csak egy kicsit. Táncolnál velem?

Egybeolvadtunk a tömeggel, éppen a Lasciatemi cantarére andalogtunk, majd a refrénre hatalmas körben állva, egymásba kapaszkodva, ritmusra lépkedtünk körbe. Mikor véget ért a refrén, ki-ki visszatért a saját párjához, majd újra a körtáncos rész következett. Beugrott, hogy ez a tánc még akár egy gyors csapatépítő tréningnek is beillene. Ezt követte Adriano Celentano Susanna című dala, melyet a többségében olasz násznép egy emberként

harsogott. A legtöbb dal ismerősen csengett és a bugi csak nem akaródzott kiszökni a lábamból. A Felicitára szenvedélyes táncot lejtettünk. Al tánc közben néha végigsimított a gerincemen, majd könnyedén megforgatott és én úgy éreztem magam, akár egy szélben lengedező pompás virág. Végül a karjaiban kötöttem ki. Megállt az idő tánc közben. Aztán fel kellett vennünk a gyorsuló zene ritmusát, s miután a Tuo vuo'fa' l'americano alatt bemutattam minden általam ismert idióta diszkókoreográfiát a pizzasütésen és a lepkekergetésen át, közben szerencsére Al nem hagyott cserben és A diszkópatkányok filmből csent mozdulatokkal táncolt mellettem. Utána aztán mégis megpihentünk, szusszanás címszó alatt rengeteg fotót készítettem a mulatozó násznépről. Ezután Al végre rávett, hogy kimenjünk picit a friss levegőre.

- Úgy veszem észre, hogy jól érzed magad.

- Még soha nem éreztem ilyen jól magam! - nevettem.

Eközben leállt a zene és a konferanszié mikrofon által felerősített hangja hallatszott.

- Figyelem! Most következik a vázatörés! A menyasszony és a vőlegény a földhöz fogja vágni ezt a vázát, és ahány darabra hullik, annyi boldog évet fognak együtt tölteni.

A násznéppel együtt kíváncsian várakoztunk. A ceremóniamester mellett álló ifjú pár egy díszes porcelánvázát tartott a kezében. A váza egyik fülébe Norina, a másikba Gianmarco kapaszkodott. Mindenki harsogva számolt vissza.

- ...öt, négy, három, kettő, egy!

...és reccs! A váza már apró darabokban hevert a földön. Ezután a ceremóniamester egy jókora kosarat hozott, egyenként látványosan körbemutatta az összes felemelt cserépdarabot, a sokadalom pedig ismét számolt.

- ...negyvennégy, negyvenöt, negyvenhat, negyvenhét, negyvennyolc, negyvenkilenc, ötven, ötvenegy!

- Hóhó, ezek szerint készíthetitek a meghívókat az aranylakodalomra! Gratulálók! Éjen az ifjú pár!

A többiek egy emberként visszahangozták.

- Éljen! Éljen!

9. fejezet

Az esküvő után álmosan, teázás közben olvastam a naplót

1776. október 10.

Sokat pletykálnak rólam és a körülöttem lévő férfiakról, mindez azonban cseppet sem érdekel: úgy döntöttem, egyszerűen csak élvezem a minden oldalról kínálkozó szórakozást, nem törődve az ostoba szóbeszéddel. Olykor naponta kétszer is voltam színjelölőadáson, egyszer operán, vagy drámai színműn és tizenegy óra után mulatságos paródiákon. Az opera művészei és művésznői a legfurcsább kosztümökbe öltözve játszottak nevetgetően életidegen szerepeket. A legszebb és legpazarabb ünnepélyt a király fivére rendezte a tiszteletemre Brunoyban. Majd' elaléltam az ámulattól! Csakhogy a legjobb pillanatokot ragadjam ki az estélyből: a kert bokrai között páncélos lovagok szunnyadtak, pajzsuk és lándzsájuk fákhoz támasztva hevert. A lovagi hőstettekre lelkesítő várúrnők hiányában estek letargikus álomba. Alighogy megjelentem a ligetben, a lovagok feléledtek kábultságukból, csengő hangon adták tudtul, hogy megtörtem a varázst és a daliák a régi lovagjátékok mintájára, bemutatták minden ügyességüket és megmérkőztek. Ötven, apródnak öltözött táncos huszonöt fekete mént és huszonöt fehér kancát vezetett elő, gyönyörűen felkantározva. Az én színeimet viselő pártot Bestris August vezette, az ellenpártot Picq, az orosz udvar balletmestere. Versenyfutás, lándzsadobás, kitűnően mímelt élethalál párviadatok következtek és az egész népem végig izgulta a versengést, persze velem együtt!

1777. február 17.

A nagy alamizsnaosztóként elhíresült De la Roche Aymond haldoklik, utódjául pedig Louis de Rohan herceget jelölték ki. Ezzel Rohan herceg megkapja a legmagasabb egyházi tisztséget. Lajos e cím helyett felajánlotta, hogy kardinálissá lépteti elő, Rohan azonban hallani sem akart erről. Akaratlanul is csak a Rohan család jelmondata jár a gondolataimban: „Király nem lehetek, herceg lenni nem

kívánok, Rohan vagyok.” Borsószik a bőröm e gőgös gondolatmenettől. Fel nem foghatom, honnan ered ez a nagy becsvágy! Nem értem, mit keres egy ilyen szentségtelen ember a Francia Akadémia és a Halhatatlanok tagjai között! Nyilván jó modorú, finom vonású, de ahogy lekipásztor létére a hatalmát fitogtatja, az egyszerűen vérlázító! Minderről haladéktalanul értesítettem Édesanyámat, aki már nemegyszer felháborodott azon, hogy a bíboros a sok arannyal-ezüsttel érdemtelenül nyerte el az udvar és az ország bizalmát.

1777. április 15.

Már megint ostoba szóbeszéd kapott szárnyra rólam! Egy este a palotahölgyem kíséretében kocsiztunk Párizs felé. A kocsi kereke eltört, így hát ki kellett szállnunk. Luynes hercegnő egy boltba vezetett engem, míg a lakáj bérkocsiért sietett. Mi álarcot viseltünk és ha hallgattunk volna, soha senki nem szerzett volna tudomást a dologról. Én ostoba azonban képtelen voltam tartani a számat! Hiába, szokatlan kalandot jelentett számomra a bérkocsi, olyannyira, hogy mihelyt beléptem az Operába, elmondtam néhány embernek, mivel érkeztem. Ettől a pillanattól kezdve egész Párizs rebesgette az esetet. Már pár nappal a történetek után hallani véltem a pletykákat. Megtoldották feltevésekkel és rágalmakkal: az éjszakai kaland mögött valami titok rejlik. Azt hiszik találkát adtam egy előnyben részesített lovagnak egy párizsi bérházban. Hogy képzelik ezt? Még egy név is elhangzott. Nem átalították Coigny herceg nevét gyanúba keverni. Most akkor Lauzun herceg az állítólagos szeretőm, vagy Coigny a nép szerint? Netalán egyszerre mindkettő? Ó, Uram, védj meg az esztelen pletykáktól!

1777. április 17.

Kedves fivérem, József meglátogatott. Leírhatatlan az örömöm! Azóta nem láttam, hogy magam mögött hagytam édes hazámat. Úgy megváltozott! Alig ismertem rá. Nem volt rajta páróka, láttatni engedte kopaszodó homlokát. Istenem, hogy rohan az idő! Bemutattam neki a bájos Pognac hercegnőt és a többi barátnémat. Persze hamar kibújt a szög a zsákból. Azért jött, hogy érdeklődjön a trónörökös kérdéssel kapcsolatban. Semmi jóról nem tudtam neki beszámolni.

Az esküvő után pár nappal felhívtam Inigát. Már nagyon furdalt a kíváncsiság, hogy mi lehet Pippával, ám az egyre sűrűsödő programok, a fotózások és az esküvő teljesen lefoglalták az időmet. Iniga hangja a vonal túlsó végén azonban cseppet sem volt megrovó.

- Rebeka, de örülök, hogy hívsz! El sem hiszed, mennyi minden történt az alatt a kis idő alatt, amíg nem beszéltünk. Pippa az otthonában lábadozik, Portofinóban. Sokszor sétálgatok vele a tengerparton. Gyönyörű hely, igazi paradicsom! Gyere el te is! Biztosan örülne a látogatóknak! Persze, csak ha látogatók alatt nem paparazzikat értünk. Ugye eljössz?

- Hogyne, szívesen elmegyek. Köszönöm a meghívást! Mondjuk csütörtökön? Kilenc körül?

Úgy döntöttünk, elautózunk Livornóig, majd onnan hajóval megyünk tovább Portofinóba, mert Al azt mondta, megéri a látványért. Nem volt rossz döntés. Kiritttyentettem magam, egy testhez simuló, térdig érő türkizszínű muszlinruhára esett a választásom. A ruhatáram legelegánsabb és egyben legdögösebb darabja. A tenger színét kis híján túlragyogta az akvamarin nyakékem a verőfényben, melyet Al szóvá is tett.

- Ha valaki, te alkalomhoz illően öltöztél! Csak nem akarsz versenyezni az Adria kékjével? Egyszerűen ámulatba ejtő vagy! - szavait kézcsókkal toldotta meg.

Elpirultam a bóktól. Annyira valószínűtlen volt az egész! Én totál puccba vágva egy luxushajón egy sikeres olasz művésszel?

- Gyere, kóstoljuk meg a tengeri herkentyűket!

Mindketten csipegettünk kicsit a svédasztalról. Én az omlós kagylós pitét választottam, Al pedig risotto frutti di marét. Az étel mellé Greco di Tufót, testes, száraz olasz fehérbort kortyoltunk. Néha élvezettel megmegtáncoltattam a bort a poharamban, hogy jobban érezzem annak gyümölcssillatát. Azután a hajó orrához mentünk, onnan néztük a tengert. Nem kevés időbe telt, míg végre kirajzolódtak előttünk Portofino körvonalai. A táj távolról úgy festett, mintha egy kisfiú találomra sárga és piros építőkockákat rakogatott volna egymás mellé és nem értettem, a halászházak látványa végeredményben, hogy lehet mégis ennyire tökéletes.

Minél inkább közelítettünk felé, Portofino annál mesészerűbbnek tetszett. Egyre közelebb jött hozzánk a pálma- és olajfákkal szegélyezett tengerpart a magas sziklafalaival. A vízben a bárkák és hajók sora katonásan várakozott a leendő utasokra. A távolt fürkésztem, ahol luxusbúvárok, palotaszzerű építmények bújnak meg a pálmafák, olajfák és macchiabozók erdejében. Miután a matróz lesegített minket a hajóról, elő is vettem a térképemet.

- Jó irányba megyünk - mondtam Álnak a válla fölött menet közben. Casa buon Ulivo. Vagyis a Jó Olajfa villa. Milyen különleges név!

Az épület tekintélyt parancsolóan, mégis hívogatón, olajfáktól körülölelve magasodott a tenger fölé. Homokszínű falai az épület szegélyeinél narancsos árnyalatba futottak át. Szorosan hozzákapcsolódott egy toronyszerű építmény is. Az volt a benyomásom, mintha egy templom és egy lakóház keverékét látnám. Meglehetősen elfáradtunk, mire gyalog felkaptattunk a luxusépítményhez, szerencsére a kényelmes cipőmbé ugrottam bele reggel. Balról mediterrán növények zöldellő erdeje, jobbról pedig a kéklő tenger határolta. A vízen egymást kerülgették a luxusjachtok. Pár percre megállva gyönyörködtem a képeslapra illő látványban.

- Becca, gyere! - kiáltott hátra Al és boldogan követtem. Végre aztán a Jó Olajfa ajtajához értünk. Kétszer röviden megnyomtam a csengőt Házvezetőnőt vártam, ehelyett Iniga nyitott ajtót. A hölgy arca rögtön mosolyra derült és anyai szeretettel először engem majd Alt ölelte meg.

- Végre itt vagytok! Már annyira vártalak titeket! Gyertek be, gyertek! Kértek egy hűsítő limonádét?

Mivel mindketten eléggé kitikkadtunk, készséggel elfogadtuk a hideg italokat Iniga maga szolgálta fel a limonádét a pazar kilátást kínáló teraszon. Amint mellénk ült, aggodalommal telve fordultam felé.

- Hogy van Pippa?

- Jobban. Érdeklődő és hálás. Sokat beszélek hozzá. Látom a szemében, hogy ő is beszélne hozzám, ha tudna. Van az éjjeli szekrénye mellett egy toll és egy papír, azok segítségével kommunikál velem. Sokszor megköszöni, hogy itt vagyok vele. A foniáter sokat foglalkozik Pippával, de még nem mondta, hogy reménykedhetünk. Diszfóniát állapított meg, ez egy megerőltetés miatt létrejövő beszédkiesés. A gége sérülése okozza, de az is közrejátszhatott, hogy Pippa refluxos. Ezt a betegséget az első hat hónapban a tudomány visszafordíthatónak tartja. Az orvos azt mondja, számos esetben a hangszalagok mozgása spontán rendeződik. Ha ez nem következik be, akkor hangréstágító műtét vár rá. Így megfelelő tágasságú hangrés jönne létre, Pippa önállóan tudna lélegezni, bár a beszédhang és az énekhang minősége különböző mértékben romolhat. Egyelőre ennyit tudunk. - Iniga pár másodpercre lesütötte a szemét. - Viola most egy barátjánál van, de amikor itt van, mindenben segít. Most csak ketten vagyunk itthon Pippával.

- Láthatjuk őt?

- Persze. Hamarosan fel kell kelnie, hogy sétálgasson a friss levegőn. Bemegyünk a szobájába, jó?

A teraszról egy hosszabb folyosóra invitált minket. Minden ajtó elefántcsontszínű volt. Az egyikén egy nagyobb fésűkagyló díszelgett. Iniga benyitott a szobába. Egy karosszékből ott ült a törékeny nő. Egy perce még alhatott, de az ajtónyitással egy időben kinyitotta a szemeit

- Pippa, látogatóid jöttek. Rebeka és Alessandro. Tudod, ők is ott voltak múltkor a kórházban, hogy meglátogassanak.

Pippa bólintott, mire Iniga folytatta.

- Most ismét eljöttek, hogy láthassanak téged.

Közelebb léptem a hozzá, míg Al kicsit távolabbról figyelt minket. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék, aztán mégis belekezdtem.

- Szervusz, én Rebeka vagyok. Remélem tegeződhetünk.

Pippa ismét bólintott.

- Édesanyád biztos elmesélte neked, hogy én találtam rá arra a könyvre, amiben ő szavakat jelölt meg, amelyekből egy találkozó helyét és időpontját lehet megfejtetni. Nos, bár a könyvet nem nekem szánták, végtére is sikerült megtalálni a címet, Téged! Ennek mindannyian nagyon örülünk! Most pedig megteszünk mindent, hogy felépülj. Nemcsak édesanyád és a lányod, hanem én és Al is! - ösztönösen Al felé fordultam, s mire újra Pippa szemébe néztem, azok könnyekkel teltek meg. Az íróasztala felé nyúlt, hogy megkaparintsa az ott pihenő papírt és tollat. Gyönyörű keze volt, hosszú ujjai mandula alakú körmökben végződtek. A művésznő a megilletődöttségtől remegő kézzel a fecnire firkantotta a szót: köszönöm. Aztán a könnycseppje a papírra hullt.

A szó láttán a szívem összeszorult.

- Kérlek, ne köszönd.

Bevallom, nagyon felkavart ez a találkozás Pippával. Már nem tudok külső szemlélőként, settenkedő segítőként tekinteni magamra ebben a sztoriban. Hivatalosan is nyakig benne vagyok. Jobbnak láttam, ha kicsit kimegyek sétálni, kettesben hagyva Inigát és Pippát. Fejemmel intettem Álnak, hogy kövessen. Hamarosan a parton lépdeltünk.

- Egy turista nem is gondolná, hogy ez a villa valójában egy sztár luxusbörtöne - mondtam pár csendben megtett lépés után, majd felhagytam a lábfejem bámulásával és Álra néztem.

- Igen, ilyen információkkal a birtokunkban már valóban nem is olyan szívderítő hely - helyeselt. - Csalódott vagy, ugye?

- Igen, az vagyok, bár egy ideje tudtam, hogy ez fog történni, de amikor beleolvastam abba a könyvbe, akkor még nem gondoltam volna, hogy Inigát ilyen szomorú események sorának teszem ki.

- Ki más tett volna meg érte, a lányáért és az unokájáért ennyi mindent, ráadásul ismeretlenül? Csakis egy jólelkű ember. Hidd el, hogy Iniga szemében te így is, úgy is egy hős vagy, és az én szememben is.

- Tényleg így gondolod? - Kész, vége. Eddig bírtam visszafojtani a könnyeimet. Ezeket a könnyeket nemcsak az Iniga miatti aggodalmam csalta elő, hanem anyám fájó hiánya is.

- Tényleg! Gyere ide!

Al ölelő ringatásával próbálta csillapítani a remegésemet.

Fel sem ocsúdtam, s máris eljött a fotókiállítás előestéje, összesen kilenc képet tartak a nagyközönség elé, köztük a National Geographie magazinban közölt nyertes fotográfiámat, további öt fotós legjobban sikerült műveivel egyetemben. Ráadásul Rómában! Az estélyi ruhám már elő volt készítve a hozzá illő cipővel és ékszerekkel. Nem volt más teendőm az eseménnyel kapcsolatban, éjszaka mégis felváltva bámultam a plafont és Al sziluettjét. Elvégre mégis ez lesz életem első kiállítása! Nem gondoltam volna, hogy egyszer eljön ez a nap. Éjjel ólomlábakon vánszorogtak a percek, napközben azonban csak úgy rohant az idő. Al felbukkanó alakja zökkentett ki a mélázásból. Épp csokornyakkendőjét igazgatta a tükör előtt.

- Ez igen, te aztán kitettél magadért! Igazán fess vagy!

- Te pedig káprázatos.

- Pedig még fel sem öltöztem.

- Éppen azért!

Ránevettem. Al nyomott az arcomra egy gyors pusztit, aztán tanácstalan motyogások közepette feltúrta a ruhásszekrényét egy bőrvért. Az izgalma természetesen kétszeresen rám ragadt, úgyhogy én is készülődésbe kezdtem. Kiengedtem a hajamat, melyet eddig tincsenként a fejtetőmön pihentettem hullámcsatokkal feltűzve, s most úgy takarták el egyenként egyre inkább az arcomat, akár egy függöny. Aztán ujjaimat fésűnek használva lazítottam a tincsek merev tökéletességén és egy kis díszes hajtűvel koronáztam meg művemet. Az évek során jól begyakorolt mozdulatokkal pár perc alatt színeiben harmonizáló sminket rittyentettem arcomra - még jó, hogy annak idején sokszor készülődtem órákig a fürdőben, mielőtt buliba indultam -, s mikor halványzöld selyemköntösöm a földre hullt, az úgy festett a

padlószőnyegen, mint egy fénylő tükrű kis tó. Felvettem egy fekete kisestélyit egy túsarkúval, utolsó simításként pedig helyére került a pezsgőszínű gyöngy fülbevalóm is.

- Faragni sem tudnék szebbet - csókolt meg ismét Miért van olyan érzésem, hogy tényleg szerelmes belém? Ennyi bókot már tényleg nem lehet csak úgy hazudni! Vagy mégis? Olyan őszintének tűnik a szeme. És én a szemeknek hiszek

Az érkezésünk után a Palazzo Braschiban hallgattuk a köszöntőbeszédet pezsgővel a kezükben. A kiállítás vezetője egy jóvágású, középkorú olasz művész, Roberto Rosso volt.

- Köszöntök minden kedves jelenlévőt, aki megtisztelt bennünket azzal, hogy eljött az „Ezerarcú természet” címet viselő kiállítás római megnyitójára, mely a National Geographie magazin olasz ajkú szerkesztőségének köszönhetően jött létre. Eme jeles eseményt az Európa Tanács Európai Táj Egyezménye hazai kihirdetésének tizedik évfordulója alkalmából közösen rendeztük a Természetvédelmi Minisztérium környezetügyért felelős államtitkárságával. Külön köszöntöm lelkes amatőr fotósainkat, akik azért lehetnek itt, mert műveik megjelentek magazinunkban, „A hónap fotója” rovatban. A természetfotós kétarcú bűvész: a fény és az árnyék ismerője. A várakozás, s közben a gyorsaság mestere. Láthatatlanná válva igyekszik láttatni, elgondolkodtatni, gyönyörködtetni. Gyönyörködjünk hát az elkapott pillanatainkban, melyek minden bizonnyal életük meghatározó pillanatai! Ismerjük meg a művészeket a műveiken keresztül. Ehhez jó szórakozást kívánok önöknek!

A beszédet követően a résztvevők emelték poharukat a konferansziéra és a művészekre, majd kis idő múlva a látogatók különböző irányokban kerengtek a képek között. A nyertes fotók között volt levendulára szálló kacsafarkú szender, párját szitakötővel etető színpompás gyurgyalag és patakvízből kortyoló őz is.

Az én fotóm, a halászó jégmadár előtt is mindig meg-meg- állt egy-egy érdeklődő. Néha eltávolodtam tőle, csak hogy egy-egy fotó csodálása közben tekintetünk ismét találkozzon. Ilyenkor mindig láttam a szemében azt a vidáman megcsillanó kis fényt, amit úgy szeretek. Aztán egy alkalommal utunk kereszteződött, s együtt mustráltuk tovább a képeket.

- Ezek a játszadozó kis ürge bébik nagyon édesek! Akárcsak a te hermelinkölykeid!

- Igen. Robban a cukiságfaktor az „állati óvoda” kategóriában! - humorizáltam, bár nem tudtam igazán elengedni magam. Ekkor Al megfogta kezemet. A tenyerem nyirkos volt az izgatottságtól, de ő csak még szorosabban fogta, mintha a bátorságát akarná ily módon átadni nekem. Azt hiszem, valamennyire sikerült is.

- Úgy érzem, minden remekül sikerül neked. Először teljesen egyedül Olaszországba jössz, és végre találkozol velem, most meg ez a kiállítás! Igazán szerencsés lány vagy!

- Igazán? - nevettem. - Azt mondd, szerencsém van veled?

- Hmm ...igen azt!

Miután mindenki kigyönyörködte magát a természetfotókban, a művészek összeálltak egy csoportképre, melyet az ígéretük szerint a következő magazinszámban jelentetnek majd meg. Kellemesen elbeszélgettem újdonsült kollégáimmal, akik minduntalan fotós favicceket sütöttek el, ám eközben nem hagytam magára Alt sem. Később járt már, mire otthagytuk a kiállítás forgatagát. Egymás mellett sétáltunk a kihalt utcán.

- Fotós viccekből ma nagyon kikupálódtam! Talán jobban is, mint szerettem volna! Az a Bartolomeo irtó fárasztó alak!

- Bartolomeo Greco?

- Ő bizony!

- Na, mondj egyet! - noszogattam.

- Hogy ugat a fényképész kutyája?

- Nem tudom.

- Vaku, vaku!

- Jaj, ne! Inkább nem akarok többet hallani!

De Al csak nem hagyta abba.

- Miért nem eszik munka közben a fényképész?

- Passz!

- Hát mert fotószintetizál!

- Elég, elég! Tényleg kikupálódtál!

A jókedvünk nem hagyott alább otthon sem. Al felbontott egy palack vörösbort. Egy jóleső zuhany után a szoba félhomályában a selyemköntösöm ismét a földre hullt Al lágy simogatásának hála. Csókjaink és sóhajaink és mozdulataink olyan összhangban voltak, akár egy hiánytalanul komponált zenemű. A lassan kezdődő sóhajszonett egyre ritmusosabb lett, majd egy közös végzőban teljesedett ki.

Másnap az ínycsiklandó reggeli után úgy döntöttünk, itt az ideje, hogy végre felfedezzük Rómát! Beláttuk, hogy az örök város megérdemel két napot az életünkéből és minden egyes napra érdekes programokat találtunk ki. Első nap többek között a Pantheonhoz és a Trevi kúthoz látogattunk el. Róma legnagyobb szökőkútjához rengeteg turista járult, hogy pénzérmét dobjon a vizébe a visszatérés reményében. A grandiózus építmény olyan, mint egy diadalív, amit egy óriási szoborcsoporthal toldottak meg.

- Amúgy mit is ábrázol ez a szoborcsoporth? Valahol olvastam róla, de...

- Az Aqua Vergine legendáját mutatják be, de a művész elképzeléseként a szoboralakok valódi célja a víz megfékezése volt.

- Azta!

Az izmos emberalakok valóban lovaikkal együtt küzdenek a természet ereje ellen. Ezt a turisták hada azonban nem félelemmel telve, inkább érdeklődéssel figyelte, miközben vizében loccsanva merültek el az apró fém pénzérmék. A rengeteg ember között igazán kis pontnak éreztem magam az univerzumban. Természetesen jól megnéztük magunknak a Pantheont is. Korinthuszi oszlopfőit tanulmányoztam, amint a többi turistát kerülgetve kacskaringóztam a pillérek között. Az előtér tetejét, a timpanont tizenhat, egy-egy gránitdarabból faragott oszlop tartja. Épp az egyik körül forgolódtam, felfelé bámulva.

- Ezeket az oszlopköveket Egyiptom területén bányászták és faragták, a Nílustól több, mint száz kilométerre! - mondta csak úgy félvállról Al.

- Ilyeneket meg honnan tudsz?

- Hm ...egyszer a suliban hallottam, és megmaradt a fejemben.

Aztán Szent Péter-bazilikához és a Colosseumhoz is elzarándokoltunk. A bazilikába, a római katolikus egyház első számú szentélyébe még nehezebb volt bejutni, mint a Pantheonba. Míg előző nap másfél, itt kicsit több, mint két órát várakoztunk a belépésre, de nem bántuk, addig is a Szent Péter térben gyönyörködtünk. Megérte várni. Mikor megpillantottam a Pietàt a szavam is elállt a gyönyörűségtől. A halott Krisztust tartó Mária ruhája mesterien ráncolódott, lábát teljesen eltakarva. Feje lefelé nézett, mint Al feleségének szobra, ám ez az arc szomorúságot tükrözött. Úgy éreztem, iskolás történelemkönyvem a szemem láttára elevenedik meg. Az élményt csak fokozta a Colosseum ámulatba ejtő látványa. Hirtelen nem is tudtam, hogy a hatalmas amfiteátrum mérete miatt borzongok meg, vagy az egykori gladiátor- és állatviadatok gondolatától.

A belsejébe lépve máris elvesztünk a lépcsőkkel és folyosókkal keresztül-kasul átszőtt épületben. Álhoz fordultam.

- Most érzem igazán, hogy egy apró porszem vagyok a világon! Pedig tegnap is ezt éreztem!

- Lehet, hogy porszem vagy, de akkor is az én gyönyörű porszemem!

- Így már jobban hangzik!

Vacsoránkat a La Biga étteremben költöttük el, a Colosseum tövében. A megvilágított amfiteátrum egészen káprázatos látványt nyújtott az esti órákban. Mindketten pizzát és mellé vörösbort választottunk. Egyszerűen édeni volt! Al kapribogyós kéksajtost evett, én pedig tonhalas hagymásat.

- Ilyen gyönyörű helyen még soha nem vacsoráztam. Ezt is kihúzhatom a bakancslistámról!

Amint ezt kimondtam, eszembe jutott, hogy tényleg írtam egy bakancslistát, papírra vetettem, majd hajót hajtogattam belőle és a Duna víztükrére engedtem. Olasz szőlőt szüretelni, meztelenül a tengerbe futni, színes Vespán száguldani, részt venni a Dózse bálon. Aztán eszembe jutottak az őszinteségi rohamom szülte kusza sorok. Nem akarom anyát egyedül hagyni és lelkiismeret-furdalást érzek emiatt. Naiv liba vagyok, aki már akkor a menyasszonyi ruhát próbálná, ha valakitől kap egy szál rózsát. Lehet, hogy igazából magam elől menekülök Soha nem fogom elfelejteni Olivért.

- Még mi szerepel azon a listán? Ugye nemcsak Olaszországhoz fűződő terveid vannak? - Al őszinte érdeklődéssel nézett rám. Éreztem, hogy az arcom elárulja a szomorúságom. Tudtam, amint Álra néztem. Próbáltam felidézni a pozitív fogadalmakat.

- Például, hogy egy szuszra végigolvassak egy könyvet! Nagyon kíváncsi vagyok, hogy képes lennék-e rá!

- Na, erre befizetek! - nevetett a férfi. - Bár, kinézem belőled. Folytasd!

- Jelmezbálba menni! Talán igazából ezért vagyok Velencében.

- Talán. Tovább!

- Meztelenül úszni a tengerben, éjszaka ...Ciki, hogy bevallottam? - mosolyogtam miközben ajkamat a kezemmel takartam el.

- Nem tartom cikinek. Sőt ez a legkönnyebben megvalósítható! Bűntársra is vágysz? Lehetek én az? Ma éjszaka ráérsz?

- Hahaha! Ha már így rákérdeztél ...Ráérek!

Az éjszaka nagy részét a közeli Santa Marinella strandján töltöttük. A holdfényben a víz hol sárgásnak, hol fehérnek tűnt, máshol pedig megmaradt titokzatos ébenszínében. A lányomaink kusza térképet rajzoltak a nedves parton, melyek útvonalai néha keresztezték egymást, néha pedig eltávolodtak egymástól. Megálltunk egy percre. Először én vettem le az ingemet, majd könnyű szoknyámat, hogy aztán kisvártatva meztelenül álljak Al előtt. Aztán ő is felbátorodott, és megszabadult az övétől, a nadrágjától, majd az alsójától, végül a pólójától. Pár pillanatig egymáson pihentettük a tekintetünket, aztán huss! Már a vízben is voltam és Al nevetve iramodott utánam.

- Nem vagy egy kissé álszent?

- Miért lennék az?

- Pár órája még a Pietához zárandokoltál, most pedig anyaszült meztelenül fürdesz egy mindenre elszánt férfivel a tengerben az éjszaka közepén!

- Ugye hallod magadat, ahogy többes számban beszélsz? Na és mennyire vagy elszánt?

- Legalább annyira, mint egy gladiátor!

A karjába kapaszkodva hagytam, hogy az éjszakai áramlat kisodorjon minket a partra. Mindkettőnk testét köntösként fedte el a vékony rétegű homok, ahogy egymás karjában, a földön néha át-át fordulva szerelmeskedtünk. Egyszer-egyszer aztán tisztára mosott minket egy erőteljesebb hullám. Egy árva lélek sem volt a parton. A szabadság úgy járta át testünket, mintha egymásnak adtunk volna át valami földöntúli energiát. Ha mindenhova egy rózsaszírom hullott volna, ahol Al csókolt, az egész testem virágba borult volna. Mikor Al csókja érzékeny helyeket érintett, mámorító szédülés fogott el. Néha aztán hívogatóan ajkamhoz csalogattam. Al mozdulatai először lassúak voltak, mintha egy fiatal, erdőből kiszökő vadat próbálna megszeliđíteni, majd egyre gyorsultak, mintha csak egyszerre mégis vágyta volna a szilajságot. Felsőteste az enyémnek feszült, sóhajunk halk volt, de egyre zihálóbb. A számat finoman belepte a homok, ahogy a férfi felsőtestéhez ért, de ez egyáltalán nem zavart. Hihetetlen extázisban teljesedtünk ki. Nem is tudtuk, hogy percek vagy már órák óta fekszünk a homokban, egymás karjaiban. Mikor heves szívverésünk egy idő után nyugodtabb ritmusra váltott, megtörtem a csendet.

- Mit tennél, ha már nem lenne több kívánságod az életben, ami valóra válhatna?

- Passz. Várnám a halált. Az embereket a terveik és a vágyaik éltetik. Engem is. Szerintem mindig kell valami apróság, ami előrevisz. Ez nem mohóság, nem azt jelenti, hogy elégedetlen vagyok és folyton többre vágyom. Lehet, hogy csak annyi a vágyam, hogy mindig jobban megismerjelek, hiszen minden ember egy-egy egyedi lélek, egy komplex személyiség.

Összetettebb az univerzumnál, pedig nem is kíváncsiak rád annyian, mint a világűrre. Egy lelket megismerni nem napok és nem is hetek kérdése. Ettől izgalmas az egész. Ettől a folytonosságérettől máris úgy érzem, boldog vagyok. Neked mi a kívánságod most?

- Az, hogy itt maradhassak. Nem akarok egyszer mindent itt hagyni. Annyi mindenben segítettünk Iniga családjának, annyi mindent elértünk, annyiival gazdagabbak lettünk ebben a pár hónapban! Egymásra talált nagymama és az unokája. Sőt anya és lánya is! Te pedig, most itt vagy mellettem. Ebben a percben. Sajnálám ezt eldobni.

Al mélyen a szemembe nézett. Talán az íriszemben megbújó apró világos pöttyöket figyelte.

- Nem kell eldobnod. Egy utazásnak nem csak egyetlen célja van. Szerintem neked a lelked körül kellett utaznod, hogy megismerd minden aspektusát. Minden egyes zugát, érted? Ez nem ment volna egy kis könyvesboltba zárva. Nézd meg magad most! Fotókiállításod volt Olaszországban! Megrendeléseid vannak! Nem csak neked vannak céljaid. Istennek is terve van veled. A művésznek az a feladata, hogy gyönyörködtessen, megbotránkoztasson, elgondolkodtasson, felszínre hozzon titkokat. Ha egy művész alkot és alkotását a fiókban tartja, csak a gyávaságát bizonyítja. Ha megmutatod, a lelked egy darabját mutatod. Ha felfeded másnak is, kiszolgáltatottabb leszel, de szebbé is teszed a világot. Szerintem te szebbé tetted a világot, amikor meg merted mutatni magad. És ennyit szerintem bőven megér a dolog. Mármost, hogy felfedd az érzéseidet, a sebezhetőségedet. Ehhez kell a legnagyobb bátorság. Ezért én felnézek rád.

Este még kezembe vettem a könyvet.

1777. augusztus 15.

Komoly anyagi gondokkal küzdök. A szerencsejátékokon rengeteg pénzt vesztettem és már kifogyott az alap, amelyet jótekonny célokra fordítottam volna. Ebből baj lesz. Bátyám, József is figyelmeztetett, hogy túl sokat kártyázom és nem veszem komolyan a feladataimat. Persze tudom, hogy édesanyám küldte a

nyakamra. Úgy véli, hogy a sok mulatság okán kevés időm jut a férjemre. Láttam, amikor nem sokkal később az udvaron Ágosttal beszélgetett. Biztosan őt is a házasságunkról faggatta. Remélem legalább hasznos tanácsokkal látja el a férjemet.

1777. augusztus 18.

Ma az operában voltam és a darab végén felállva tapsoltam. Senki nem követte a példámat! Pár perc után meghökkenve helyet foglaltam. Micsoda arcátlanság! Én vagyok a királynőjük! József leszedte rólam a keresztvizet, amiért nem igyekszem elég odaadóan teljesíteni asszonyi kötelességeimet. Hát még kedves bátyám sem hagy nekem békét!

1777. augusztus 19.

Mint megtudtam, testvérem olyan műtetre beszélt rá férjemet, mely kellemesebbé teszi számára az együttlétünket. Nagyon bizakodó vagyok. Ő, Istenem, ha az én Józsefem nem lenne - ki kéne találni!

Másnap délelőtt a spanyol lépcsőn lefelé sétálva AJ igyekezett mindent elmesélni, amit a római életérzésről tud.

- Ez a lépcső a százharmincnyolc lépcsőfokával ma Európa leghosszabb és legszélesebb kültéri lépcsője. A Santa Trinitá dei Monti templomtól vezet le a Piazza di Spagna térre. Pár éve este ez a hely és környéke még tele volt afrikai bevándorló árusokkal, akik hatalmas plédeket terítettek le a téren, azon árulták a hamis luxusmárkákkal fémjelzett portékájukat a turistáknak.

- Azta!

- Bizony. Hamis Gucci és Prada retikül, Versace pénztárca, ezer színben villogó fényjátékok, olasz cipő utánzatok. Minden, amit el tudsz képzelni, de tényleg minden! Néha- néha aztán rajtuk ütöttek a rendőrök, akkor a lepedőjüket zsákként használva felhalmozták az árut és igyekeztek elslisszolni a térről. Mostanra végleg kitiltották őket innen.

- Ez örület! Pedig biztos gyümölcösöző üzlet lehetett ez számukra, ennyi turistával körülvéve.

- Igen, de ennek már vége - bólintott Al. - Gyere, nézzük meg az Angyalvárat!

Csak csodáltuk a Tevere folyó jobb partján álló robusztus, erődszerű építményt, melyet a Ponte San't Angelo köt össze a szárazfölddel.

- Miről kapta a nevét a híd? - kérdeztem Alt. - Mert gondolom ezt is tudod.

- Jól gondolod. A nevét az 590-ben pusztító pestis járvány idején kapta: abban az időben a járvány elhárítására I. Gergely pápa könyörgő körmeneteket tartott. A legenda szerint egy alkalommal a vár tetején meglátta Szent Mihály arkangyalt, amint a büntetés kardját visszahelyezi hüvelyébe: ezzel jelezte a járvány végét Arról pedig már biztosan hallottál, hogy az Angyalvár 1870 után börtönként, majd kaszárnnyaként működött.

Megnéztük az épület ókori spirális feljáróját és a császárok egykori temetkező fülkéit és Hadrianus urnáját is. Egy kis márványtáblán a császár verse állt

*„Leikecske, kóborka, dévajka
Testem vendége, s társa te
Mely tartományba utazol?
Dermedtbe, ködösbe, sápadtba,
Kis tréfáidnak vége már.”*

- Lám, egy hatalmas császár is képes volt megmutatni a törekenységét. Ebben rejlett az ereje - jegyezte meg Al. - Erről beszéltem tegnap. Gyere!

Az egykori pápai épület robusztus külseje díszes belsőt rejtett. Az urnák termének eredeti folyosóján végiggyalogolva kísérteties érzés lett úrrá rajtunk. Ilyen élmények után egészen üdítő volt újra természetes fényt látni.

A nap további részét a Rómához közeli Frascatiban töltöttük, ahol egy vendégszerető gazda körbekísért minket a hatalmas szőlőbirtokukon. A Palavicini család birtoka a környék legnagyobb és legrégebb szőlőtermesztő területe. Magamon éreztem Al tekintetét, ahogy a távoli tájat csodáltam. Kezemben egy negroamaro, azaz „fekete keserű” varakozott a kóstolásra. Ahogy beleharaptam a fűrbe, a sötét szőlőlé lecsorgott a csuklómon, halvány fekete csíkot hagyva a bőrömnön. Pontosan tudtam, hogy Al engem néz és úgy zsong a bensőjében a tesztoszteron, akár egy összeeresztett tinihad egy nyári fesztiválon. A gazda a távolból mosolyogva figyelt minket.

- Ez a szőlő egyszerűen mennyei! Ezentúl Bacchushoz fogok imádkozni - hantáztam. - Megkóstolod?

A választ meg sem várva egy gyümölcsszemet tömtem Al még nem szőlőre, de már szóra nyíló szájába.

- Ez mókás! Én is pont így ettem a sérült kismadaramat gyerekként! - mondta teli szájjal.

A gazdához, Paolohöz fordultam.

- Isteni ez a szőlő! Mondja csak, mióta foglalkozik borászattal?

Az idős férfi szemével kissé hunyorgott, miközben mosolygott. Ez szimpatikus volt nekem.

- Tudja kisasszony, gyerekkoromban csöppentem a szőlőhegy munkálataiba, az apám és a nagyapám tanított meg mindenre, amit tudnom kell. Volt egy kis szőlőhegyünk, akkoriban kizárólag az jelentette a megélhetésünket. Később aztán a fiamnak adtam tovább a tudományomat. Kezdetben még csak címkefelelős volt, ma már lassan mondhatom, hogy a fejemre nő, többet tud nálam. Borászatból diplomázott Dél-Tirolban. Sokszor jön azzal, hogy „Apa ne így csináld, már sokkal modernebb módszerek vannak!” Én pedig általában hallgatok rá, de az alapvetéseken nem változtatok.

- Mik az alapvetései? - kérdezte tőle Al.

- Az egyik legfontosabb: A szőlőszemek olyanok, akár az emberek. Nem biztos, hogy a zseni, fiatalnak kell leszakítani. Azt hagyni kell kiteljesedni, hogy megmutathassa, mit képes kihozni magából. Az idősebb, öreg tőkéről való gyümölcs sokkal testesebb ízt ad. Mindennek a kulcsa az idő. Mindennek megvan az ideje. Szüret nélkül nincs erjesztés. Ültetés nélkül nincs szüret. Főleg fehér szőlővel foglalkozunk, de amint megízlelte kisasszony, a kevéske feketénk is mennyei!

Beszéd közben Paolo megérintett egy szőlőfürtöt, oly gyengéden, mint egy bájos arcot.

- Igazán lenyűgöző, amit véghezvisz. Szeretnénk vásárolni a borából! Megtiszteltetést jelentene - mondtam.

Órákat töltöttünk kettesben a birtokon, csodálva a Frascati nyújtotta pazar kilátást. A levegőben a szőlő és a friss fű illata különleges elegyet alkotott, akár egy üvegcséjében meg nem férő kölnivíz. A pázsiton ülve igazán közel érezhettük magukat a természethez. Hosszú ideig ölelkezve, némán fürkésztük a messzeséget, mely a mai napfényes időben a legszebb arcát mutatta. Egy-egy hangya hídként használta lábunkat két füves terület között, mi pedig ezt zokszó nélkül hagytuk. A napsugár válogatósán fénylett a lankákon, néhol a fák adta árnyak kedvére téve. A szelíd vonalú dombokon úgy sorjáztak szép rendben a magasba törő ciprusok, akár gondos varrónők csuklópárnájában a gombostűk. Lent a búzamezők aranylő takaróként törték meg a zöldbe öltözött táj egységét. Ami engem illet, az itt-ott feltűnő rusztikus házak bármelyikébe azonnal beköltöztem volna. Feljebb aztán paratölgyrengeteg sejlett fel,

melyeknek kérge tudvalevőleg előbb-utóbb borosüvegek dugóinak alapanyagaként teljesíti be küldetését. A csendet szinte harapni lehetett idefent. A távolról egy hullámos hajú kislány rakoncátlan fürtjére emlékeztető kanyargó, keskeny úton néha-néha elhaladt egy platós autó, hogy pár percre megzavarja, aztán továbbogva visszaadja a toszkán táj ezeréves nyugalomát.

- Mindent köszönünk! - hálálkodott Al, miközben kezét fogott a gazdával. Nemsokára aztán négy borostasakkal a kezünkben, élményekkel töltődve léptünk ki a birtok kapuján.

A másnapot Ca Savióban töltöttük.

- Nézd azt a házat! Milyen bájos! Innen úgy tűnik, egy ideje nem gondozzák.

Valóban, a hatalmas ház kőfalait már kezdte bekebelezni a holdvirág, mintha egy gondos öreg hölgy zöld és fehér fonallal puha takarót kötött volna köré. Képzeletemben a holdvirágos fal eltűnt, helyette az ablakokat lilaakác fonta körbe, mely annyira illett a házhoz, mintha az valóban a kőfalban gyökerezett volna. Az ablakok sürgős cserére szorultak, de az épület boltíves ajtaja arról árulkodott, hogy egykor igényes tulajdonos tudhatta magáénak.

- Szerintem elég a dumából! Legalább lessünk be az ablakon!

Al elképedt az ötletemen.

- De hát itt ez a nagy kovácsoltvas kapu! Ezen hogyan repülsz át?

- Már sötétedik, valószínűsítem, hogy már minden szomszéd bevackolta magát a fotelébe. Így elsőre azt mondom, átmászom.

- Átmászol?

- Átmászom! Ebben több évtizedes gyakorlatom van.

Al felvonta szemöldökét, úgyhogy el kellett magyaráznom.

- Régen sokszor másztunk ki-be a nővéremmel a kerítésünkön, persze anya tudta, hogy nem megyünk messzire. Jobb láb az egyik nagy rács közé, bal láb egy kicsit feljebb, lendítés, ugrás és már kint is voltunk! - közben már kiviteleztem a mozdulatsort.

- Tádám! - tártam szét a karom, miután már az udvar régi térkövéen dobbant a cipőtalpam. - Már bent is vagyok! Ennyire egyszerű. Most te jössz!

A1 kicsit habozott, aztán megadóan kissé oldalra biccentette a fejét és átdobta hátizsákját a kerítésen, majd ő is átmászott rajta. Amint figyeltem a mozdulatait, láttam a mögötte sötétlő tenger egy kis szeletét. Imádkoztam, hogy ne jöjjön egy turista sem erre felé. Amikor már mindketten a túloldalon voltunk, egymás szemébe néztünk, majd összenevettünk, mint két pajkos kisgyerek. A kőház előtti kertben, a sötétben is látni lehetett a különböző

kaktuszok körvonalait, melyek mintha egy mesebeli őrző-védő sárkány fejei lettek volna. A sárkánykaktuszok előtti levendulabokrokat az illatuk alapján akár csukott szemmel is betájoltuk. Az udvar másik részén leanderbokrok piroslottak. Korábban el sem tudtam képzelni, hogy ennyi különböző fajta növény egy területen ilyen naturálisán impozáns látványt nyújthat. A ház oldalán a lakajos terasz pergoláját golgotavirág futotta be. Kecses sötétlila bibéje olyan volt, akár egy tündér, aki épp felkelt virágszirmokkal megvetett fekhelyéről, hogy megcsodálja a világot. Világosbíbor, túszerűen keskeny idomokból álló, tányérként körülölelő álszirma, és a lefelé ívelő fehér, széles szziromsor egy balett-táncos tüllruháját idézte. Egy nagyobbfajta, kaspóként funkcionáló kancsóban rozmaring illatozott. Ahogy elnéztem, mindegyik virágra ráfért egy kiadós öntözés, de az összhatást így is megkapónak találtam. A takaros kis kőház ajtaját természetesen meg sem kíséreltük kinyitni, azt viszont nem tudtuk megállni, hogy legalább be ne lessünk az ablakon. Az egyszerű kerek asztalka elegáns krémszínű pamutszatén terítővel volt leborítva. A földön egy gyönyörű, kerek rozsdabarna szőnyeg hevert, a falon pár absztrakt kép díszelgett. Kíváncsian kukucskáltam be, miközben meleg lehettem kitartóan ostromolta az ablaküveget. Nagyon tetszett a ház egyszerű, mégis modern berendezése.

N

- Nem tudom, hogy vagy vele, de én erre a nagy izgalomra piszkosul megéheztem - törte meg a csendet Al, majd túrazsákjából kipakolta elemózsiáját: pár ciabattát, egy darab gorgonzola sajtot, egy kis üvegre való olívaabogyót és a megmaradt citromos teát. - Ezekből gazdálkodhatunk!

Még csodáltam volna a kis üvegmozaik asztalkát, melyet alkotója olaj ágmotívumokkal díszített, de Al táskájából elővett egy csomag szalvétát, majd azokat szép rendben kiteregegte a balkonon lévő kis alkalmatosságra.

- De Al, itt bárki megláthat minket!

- Amint merényletet követünk el négy ciabatta ellen? Igazad van, hatalmas a kockázat, Miss „egy lendülettel átugrok a kapun”!

Csípőre tett kézzel álltam mellette, de aztán megadóan leültem mellé a székre. Al addigra már meggyújtott egy gyertyát, amit a tulajdonosok a teraszon felejtettek.

- Kedves hölgyem, íme az est ajánlata - kezdte mímelt udvariassággal, a pincérek hajbókoló mozdulatait utánózva. - Ciabatta à la Formiaggo Gorgonzola. Aperitívóként felszolgálhatok egy csésze teát?

Ó, igen, nagyon köszönöm! - válaszoltam nevetve és már folyt is a hideg tea a bádogpohárba, amit Al hozott. - Majd a gyertyaláng kicsit felmelegíti.

Ahogy a gyertya fölött tartottam a bögrét, Al ujjai az enyémre fonódtak.

- El sem tudok képzelni ennél jobb programot - mondta komolyan.

- Én sem. Veled ...itt! Azt hiszem ez a ház végérvényesen rabul ejtett. Ilyen vacsora után már érzelmi értékkel bír számomra. Nem tehetek róla, bekebelezett, mint a ház falát az a kúszónövény.

- Golgotavirág. És még csak egy apró részletét láttad! - a távolba nézett. - Késő van, ideje lenne indulni. Holnap visszajöhetünk, ha akarod. Vagyis inkább már ma! Hidd el, nappali fényben egy egészen más szemszögből is láthatod majd!

Beláttam, hogy Álnak igaza van. Az órára pillantottam, amely hajnali egyet mutatott. Elpakoltuk hát madárlátta vacsoránk romjait, majd átsétáltunk az udvaron és átmásztunk a kapun. Amint kiértünk, azért elrebegtem egy rövid hálaimát, hogy senki nem vett észre minket. Sétánk közben a hatalmas épületek ablakai sötét szemekként, beletörődően bámultak vissza ránk.

Már hajnalodott, mire Jesolóba értünk. Egy gyors zuhany után ágyba bújtunk és pár perc múltán Alt elnyomta az álom. Én is piszkosul fáradt voltam, ám nem bírtam ki, hogy ne olvassak legalább egy kicsit.

1777. augusztus 22.

A király több ízben is magáévá tett. Annyira boldog vagyok! Ismét többször meglátogatott a hálósobámban.

1777. december 30.

Közeledve az év végéhez számot vettem és Rohanna! kapcsolatban arra jutottam, hogy jól tettem, hogy kiűztem az udvarból, akármennyire is próbált később visszaférközni. Kissé szánom is őt, mert tudom, fájdalom számára, hogy kegyvesztett lett, ugyanakkor észben tartom, hogy korántsem érdemtelenül vált azzá. Előbb-utóbb mindenki azt kapja, amit érdemel! Ő pedig nem érdemli azt, ami a leghőbb vágya - nem érdemel hatalmat.

1778. január 3.

Szeretkezéseink királyurammal egyre sűrűbbek és a kedélyünk egyre jobb! Mindkettőnk szívéből óriási kő gördült le! Továbbra sem szeret velem egy ágyban aludni, de egy-egy éjszakát azért már velem tölt.

1778. május 5.

Végre biztos! Állapotos vagyok! Ez életem legboldogabb napja! A király is nagyon örül, a tenyerén hordoz. Talán tényleg minden rendbe jön. Folyton csak arra a pici lélekre gondolok, aki bennem lakik! Megfogadtam, hogy minél többet leszek vele a szabad levegőn, ha megszületik és nem pályázom be, hanem az ölemben tartom, vagy bölcsőben ringatom áfák között, hogy szabadabban élvezze a természet szépségét! Űgy hallottam, manapság már ez dívik. Anyámat is értesítettem kimaradó vérzésemről és az orvos megállapításáról. Azt ecseteltem neki, milyen jót fog tenni a picinek, ha sokat lesz majd a szabad levegőn.

1778. július 31.

Felkeltem az ágyból, hogy ezt leíriam: pár perce megmozdult a hasamban a gyermekem. Hajnali két óra van, de még sosem voltam ilyen éber és boldog éjnek évadján!

1778. augusztus 25.

Amikor ma délután bemutatták nekem Fersen grófot, valami földöntúli érzés futott át rajtam. Már nagyon régen találkoztunk, de számomra olyan, mintha csak tegnap lett volna. Vajon mit gondolhat arról, hogy állapotos vagyok? Talán féltékeny? Utoljára egy cercle alkalmával találkoztunk. Vajon gondolt azóta rám? Magamban csak így hívom: Le bel Axel, mert nekem 6 a legszebb a világon! Felajánlottam, hogy megmutatom neki a Kis-Trianont - az én saját Tündérországomat. Bevallotta, hogy azért jött Franciaországba, hogy velem beszélhessen! Édes, drága ember! Járt Firenzében, Rómában, Pompejiben - csupa olyan helyen, amit én nem ismerek, de olyan élvezettel mesél az ottani kalandjairól, hogy én is odaképelem magam ezekre a csodás helyszínekre! Istenem, bárcsak vele tarthatnék, akárhová megy! Bevallotta, hogy udvarolt egy bizonyos Madmoiselle Leyellnek, de a kisasszony elutasította őt. Ha tudná, mit éltem át, míg a szavait hallgattam! Majd megölt a féltékenység! Mikor megkérdeztem Tőle, hogy szerette-e a kisasszonyt, azt válaszolta: „Illettünk volna egymáshoz.” Ezt én nemleges válasznak értelmezem.

1778. december 25.

Csak napokkal a vajúdás után van erőm írni. El sem hiszem, hogy mindketten túléljük a szülést. Szörnyen nehéz volt megállnom, hogy ne jajgassak szülés közben, de végül is sikerült némán vajúdnom. Tudom, hogy az udvar nem örül neki, hogy kislány, én viszont annál inkább! A Marie-Therese Charlotte nevet kapta, első nevét anyai nagyanyja, a másodikat pedig legkedvesebb nővérem, Maria Carolina után. Nekem a leggyönyörűbb a világon. Még annak tudatában is, hogy a vajúdás majdnem az életemet kívánta a zsúfolt, szellőzetlen szoba miatt. A téli hideg levegő miatt úgy határoztak, hogy nem nyitják ki egyik ablakot sem. Émelyegtem, hányingerem volt a levegőtlenesség miatt. Szerencsére a borzalmas élmény után a királyom betiltotta a nyilvános vajúdást, így többé nem kell mindezt átélnem. Miután újraélesztettek, kába voltam ugyan, mégis azonnal a karjaimban akartam tartani az én kis kincsemet. Ahogy békésen szuszogott a karomban, kedves, ám egyben szomorkás szavakat suttogtam neki, hogy csak ő hallja: „Szegény kicsi, nem vagy kíváncsi, de attól még kedves leszel nekem! Egy fiú az államé lett volna - te hozzám fogsz tartozni.” Lám, huszonhárom évesen teljesítettem a feladatot, amit tizennégy éves koromban Rám bízta! Csak erre gondoltam, de aztán teljesen elgyengültem. Az ott lévők azt mondták, Lajos féltett, hogy meghalok. Ez nagyon meghatott. Egyetlen fájdalom van, hogy nem szoptathatom. Szinte azonnal szoptatós dajkát rendeltek mellé, mert a hozzáértők szerint túl sok időt venne el, s túlságosan kimerítene a szoptatás, ezért nem tudnám ellátni uralkodónői feladataimat. Rögtön felébredt bennem az anyai érzés és sajnóit a szívem e szavak hallatán. Vonakodva bár, de átadtam gyermekem a szoptatós dajkának.

Antoinette ekkor még nem tudhatta, hogy Marie-Therese Charlotte lesz a francia királyi család egyetlen tagja, aki túl fogja élni a forradalmat. Mária Terézia Sarolta francia királyi hercegnő hamar megtanulta, hogy az élet bizony korántsem habos torta. Találtam egy írást, amely a forrás szerint tőle származik:

„Én vagyok a legszomorúbb ember a világon. Nem kaphatok hírt anyámról, és nem is láthatom őt, pedig ezerszer kértem. Légy életben édesanyám, és mindazok, akiket szeretek, de nem hallok róluk semmit! Édesapám! Kérlek, vigyázz rám a mennyeországból! Édes Istenem! Bocsáss meg mindazoknak, akik bántották a szüléimét!” Egy gyermeklány tollából, aki nevét a mi Mária Teréziánk után kapta, ilyen kétségbeesett gondolatokat olvasni felér egy gyomron vágással. Mikor e sorokat írta, be volt zárva egy szobába, család, barátok és bármiféle

társaság nélkül, de egészen biztos, hogy nem volt teljesen egyedül: rémült gondolatai démonokként cikázhattak a bensőjében. Immáron nem volt pénze és jövője sem. Az írások szerint a forradalom idején durva őrzői bántották, csúfot űztek belőle és megerőszakolták. Csoda hát, hogy inkább a halálba vágyott? Ő, akire annyira vártak a szülei és az egész királyi udvar, végül a fajtalan, francia nép és a börtönőrök játékszere lett. Négyen voltak testvérek, ám egyedül ő menekült meg az erőszakos haláltól. Sovány vigasz, hogy gyermekkorra a tragikus időszak előtt felhőtlennek volt mondható. A kor zord hagyományaival ellentétben a király és a királyné sok időt töltöttek a gyermekeikkel, sőt szerették is őket, pedig ez az akkori politikai házasságból született gyermekekre sajnos nem volt jellemző. Antoinette Mousseline-nek becézte, ami magyarul annyit tesz: az én kis muszlinkám. Bátorította lányát, hogy legyen adakozó a szegényekkel, sőt anyja rendre meghívta a nélkülöző gyermekeket, hogy étkezzenek együtt a kis Mária Terézia Saroltával, és egy kisifiút örökbe is fogadott, fiaként nevelt. Mint kiderítettem, Sarolta a vallás felé fordult a forradalom idején, sőt még a fogvatartás alatt is bejárhatott hozzá a Saint Eustache templom plébánosa. Még ezekben a sötét időkben is imádkozott: mégpedig azokért, akik az anyja halálát kívánták. Igazán rokonszenves, tiszta lelkű lány lehetett. És végtére mégis szerencsés volt túlélte a forradalmat. Lajos Antal francia királyi herceggel kötött házasságot, így dauphin, majd gyakorlatilag húsz perc erejéig Franciaország névleges királynéja lett. Ez volt az az időintervallum, mikor apósa aláírta a lemondó okiratot, majd férje vonakodva aláírta ugyanazt a dokumentumot. Mint megtudtam, azért volt csupán névleges királyné, mert hitvese tiszavirág-életű uralkodása után emigrációba kényszerült. 1851-ben, hetvenhárom évesen, Marnes grófnéja címen hajtotta örök álomra a fejét hazájától távol, az osztrák Lazenkirchenben. Atya ég! Ha valakit visszahívhatnék a múltból, először apát hívnám, de a másik két személy egészen biztosan Marie Antoinette és lánya Marie-Therese Charlotte lenne!

Másnap keveset aludtam, reggel mégis kipihenten ébredtem. Friss narancslevet facsartam és egy tálca rongyos kiflit tettem az étkezőasztalra, amit még előző este sütöttem. A tányérokra ribizlilekvárt kanalaztam. A házi crosissant illata belengte a szobákat, Alt is kicsalogatva az ágyból.

- Becca, hahó...! Hmm, kész a reggeli? Mikor volt neked időd sütni?

- Tegnap belepasszíroztam a napirendembe. Kettőt is meg bírsz enni, ugye?

- Akár húszat is!

Miután megreggeliztünk, elindultunk a régi tengerparti házhoz. Valóban más szemmel láttam az épületet a reggeli verőfényben. A ház falai világosabbak voltak, mint ahogy emlékeztem, az ablakok viszont jóval viseletesebbek, mint előzőleg látni véltem.

- Kell itt lennie egy névnek, egy telefonszámnak, valami tulajdonosi elérhetőségnek!

- Kellene lennie - pontosított Al. - De nincs. A szomszédok talán a segítségünkre lehetnek.

Becsengettünk a szomszéd házba, ahol a házőrző kutya olaszos temperamentummal, ám a jellemzőnél jóval szűkebb marokkal mért rokonszenvvel köszöntött minket. Kisvártatva aztán egy férfi közeledett a kapu felé.

- Riposo Alti, riposo! - intette nyugalomra a kutyát a férfi. - Buon giorno Signori!

- Buon giorno! Ki a szomszéd ház tulajdonosa? - kérdezte Al.

- Francesca Benedetti. Megadjam a telefonszámát?

- Igen, lekötelezne! - hálálkodtam, s a férfi eltűnt, majd hamarosan ismét előkerült egy cetlivel a kezében.

- Idős hölgy. Eddig nem talált megfelelő vevőket, remélem önöknek sikerül zöld ágra vergődni vele.

- Mi is reméljük - azért kissé magam is elbizonytalanodtam. -Köszönjük szépen!

- Köszönjük! - bólintott Al.

- Szívesen, arrivederci!

Nem hívtam fel azonnal. Tettem még pár kósza kísérletet, hogy lebeszéljem magam arról, amit tenni készültem, mert egyébként nem is olyan az anyagi helyzetem, hogy megengedhesek magamnak egy házvásárlást, főleg, ha az a bizonyos ház felújításra szorul. Feltéve, ha hozzá nyúlok ahhoz a pénzhez, amit apám halála után anya a számlámra tett. Mindenesetre bevéstem Francesca Benedetti telefonszámát a mobilomba. Ismét rácsodálkoztam, hogy a reggeli napsütésben a ház és udvara teljesen más benyomást keltett, mint a félhomályban. A virágok most is olyan káprázatos látványt nyújtottak, mint este. Tegnap azonban elkerülte a figyelmemet egy kis szobor, melynek otthonául az udvar belső része szolgált.

A talapzaton lévő írás hirdette, hogy az alkotás Szent Ambrust ábrázolja. A telefonomon gyorsan utánanéztam a dolognak. A legenda szerint - amely nyomán később a méhészek védőszentjévé lett - Ambrust még csecsemőkorában egy méhraj zúgta körül, amint a ház udvarán pihent. A méhek rátelepedtek a bölcsőjére, s teljesen ellepték a gyermeket, még a szájába is bemásztak, mintha ő maga egy édes szőlőfürt lett volna, amelyből a méhek nektárt szívhatnak. Anyja ekkor rémülten felkiáltott: Ha ez a gyermek életben marad, nagy ember lesz belőle! A kicsi Ambrust egyetlen méh sem szúrta meg és semmi baja sem esett. Édesanyja jóslata pedig bevált a gyermekekből valóban nagy ember, püspök, és remek szónok lett, ezért is nevezték őt mézajkú prédikátornak.

- Ez hihetetlen. Ez egy jel! Pedig utálom a jeleket! - az arcomra döbbenet ülhetett ki, ahogy a telefon képernyője fölött Álra pillantottam.

- Mi hihetetlen? Milyen jel?

- A nagyapám is méhészkedett. Keszthelyen kilencven méhcsaládja volt. Mindig mondogatta nekünk, mikor még kicsik voltunk, hogy évek múltán vegyük át a méhcsaládokat. Kiskoromban nem engedett túl közel a méhekhez, de egyszer- kétszer így is megcsíptek Bár nem voltam vérszesen allergiás a szúrásukra, a csípéseim mindig csúnyán bedagadtak és napok múltán is úgy égtek, mintha parazsat nyomtak volna a bőrömrre. Viszont a testvéremmel sokat segítettünk neki a pergetésben. Aztán végül minden unokájának másfel é vitt az útja, de anya ma is használ kisebb termelőktől vett akác- és vegyesmézet a süteménysütéshez.

- Mi az a pergetés?

- Ez egy méhész szakkifejezés. Tudod, miután a mézzel teli kereteket kivettük a kaptárakból, lefedeleztük. Olyankor egy hosszú, fémfogú fésűvel kinyitogatjuk a méhek által viasz; szál lezárt sok kis hatszögletű lépsejtet, amelyek mind- Mind mézet rejtettek, s amiket egytől egyig a méhek építettek a keretre. Ezután egy nagy öblös, kör alakú szerkezetbe tettük őket. Egyszerre négy keret fért bele a pergetőbe. A nagypapa először nagyon gyorsan megforgatta a kereteket a szerkezetben, majd megfordította, hogy a másik oldalon lévő kis lépsejtekből is kiszabaduljon az összes csepp méz. A nővéremmel figyeltük, ahogy a méz a gyors forgástól kicsapódik a pergető falára, majd az alá tett edénybe csorog. Étvágygerjesztő látvány volt!

- Azt hiszem már nem kérdés, hogy felhívod-e ezt a bizonyos Francesca Benedettit - jegyezte meg bujkáló mosollyal.

- Igen, én is azt hiszem.

Mégis kissé elbizonytalanodtam. Gondolataim fürge röptű madarakként kergették egymást. Egy ilyen vállalkozás végleges olaszországi elköteleződést jelent. Mindig is ilyen ember voltam. Annyi minden érdekelt, olyan sok dologba belefogtam, és a végén persze nem végződött minden próbálkozásom sikeresen. És most is: előbb ez a hirtelen utazás, aztán a fotózás, most pedig ez a ház? Nem lesz ez sok egyszerre? Vajon bírni fogom? Egy ház felújítása és fenntartása rengeteg pénzbe, időbe és energiába kerül. Időm és energiám ugyan van bőven, de vajon sikerül-e majd egy kisebb vagyont összefotózni? Igaz, van munkahelyem és félretett pénzem is, és biztos voltam benne, hogy anya is kisegítene. No igen, az anyám ...most is sajog a szívem, hogy ideiglenesen magára hagytam, mit szólna hozzá, ha elé állnék egy ilyen ötlettel: „Anya, úgy döntöttem Olaszországban maradok!” És ha meggyőzném arról, hogy költözzön ide ő is, és segítsen a terveim megvalósításában? Akkor nem csak Álra számíthatnék, ő azt mondja, el tudná képzelni itt az életét, de neki már van egy luxusvillája Jesolóban. Feladná azt a kényelmes életet, akár részben is, egy felújításra szoruló, ódon ház miatt? Végül is, még nem ismerjük egymást olyan rég és olyan jól ...És attól, hogy nekem elment az eszem, ő még állhat két lábbal a földön. Bármikor mondhat egy „Pá, édesem!”-et, mielőtt végleg lelép.

Nagy levegőt vettem és tárcsáztam a számot.

10. fejezet

Három nap múlva Állal, Francescával és Paolóval, az ingatlanossal együtt sétáltunk a napfényes udvaron.

- Szerencsénk van, ez a ház az olcsóbb kategóriába tartozik. Az ára százhuszonkettőezer euró. Az alacsony ár oka, hogy a nyílászárók és a padlóburkolat, valamint a fürdőszoba mindenképpen felújításra szorul. Ha azonban ezeket kijavítják, egész csinos kis házuk lehet a végén! A jó hír - már amennyiben valóban az -, hogy bútorozottan, teljes felszereléssel áruljuk! Amit most itt látnak, minden az önöké lehet! - laza mozdulattal körbemutatott. - A tulajdonos nem tart igényt az ingóságokra. Négy szobája van, összesen tíz férőhellyel, akár szálláshelynek is kiváló! A telek végén van egy kisebb ház, az is tökéletes a mindennapi bentlakásra. A birtok területe kettőezer négyzetméter. A házhoz két fürdőszoba és egy konyha tartozik. Családi nyaralónak kiváló, de apartmanként vagy szobakiadásra is alkalmas.

- Belissimo! - Miközben a szó elhagyta Al száját, a bejárati ajtó nyikorogva kitárult. A konyha felé vettem az irányt. Ahogy lépdeltem, itt-ott megmozdult a lábam alatt egy-egy törött járólap. Immár jobban szemügyre vehettem a csodás, régi gobelin képeket, s amikor megérintettem az egyik képet beszövé cernát, melyekre a szorgalmas pókok többletszálakat fontak, elmosolyodtam. Kinyitottam a fehér, erősen kopott konyhaszekrényt, melyben bent maradt pár régi gyönyörű festésű porcelán. Paolo ezután az egyik franciaágyas szobába invitált minket. A kőfalak itt is remekül mutattak, de ebben a szobában a franciaágy melletti falba vájt polcokon megbarnult könyvek sorakoztak. A megviselt olvasólámpák kalapját minden bizonnyal gyakorlott kezek horgolták. Vajon buranói csipke lehet? A kétfiókos éjjeliszekrény mintha egy pazar és igényes antikvitásból került volna ide. Az egyik fal kőfal volt, a többi fehérre meszelt. A repedező ablaküvegeken opálosan szűrődött be a fény. A következő szoba két egyszemélyes ágygal rendelkezett. Kisgyerekek, kamaszok szobájaként tudtam elképzelni. Az ágytakarókon visszaköszönt a ház

textildíszítését jellemző egyszerű virágmotívum. Minden egyes szoba megfelelt az elvárásaimnak - persze egy kis felújítás után - azonban a konyha mellett a két fürdő érdekelt a leginkább. Az egyik fürdőszoba kőfalaihoz merész, de annál nagyszerűbb ötlet volt márványmosdót párosítani, az összehatás rögtön elnyerte a tetszésünket. A másik fürdőszoba jóval lelakottabb állapotban volt. A kádön hajszálrepedések látszottak, a csapról pedig lerítt, hogy rég nem használták. A kertben jobban szemügyre vehettük a tetőszerkezetet. Arról már jó pár cserép lepottyant. Azonban ismét megláttam a teraszon álló kis üvegmozaik asztalkát és szívem végérvényesen ellágyult.

- Minden gyönyörű! Belissima! - fordultam Francescához. - Megveszem ezt a házat!

- Tényleg? - kérdezte széles mosollyal Francesca.

- Tényleg? - hüledezett a végletekig elképedve Al.

- Tényleg! - A választ széles mosollyal vágtam rá a kérdésre, aztán még egyszer felkiáltottam, mintha csatakiáltást hallatnék.

- Tényleeeg!

A fejemhez kaptam. Magam sem hittem el, mit művelek. Mindenesetre piszkosul spóroltam az évek során, és számítottam anyám segítségére is. Ha kell, a pesti lakásomat is eladom. Azt hiszem, épp most ment el az eszem. Álnak támadt egy ötlete.

- Tudok Torinóban egy szuper bolhapiacot. Mi lenne, ha holnap reggel elmennénk oda?

- Szuper ötlet! - Titkon azért örültem, hogy nem néz komplett idiótának.

Másnap reggel már fél ötkor a kávémat szűrcsöltem. Addig ébresztgettem, míg fél óra múlva Al is felkelt az ágyból, s szinte azonnal az orra alá dugtam egy csésze bivalyerős feketét. Autóval négy óra alatt értünk Torinóba, a piacra pedig nem lehet elég korán érkezni. Mikor letettük az autót és a vásárhoz értünk, szemképráztató forgatag fogadott minket. Az egyik standnál ékszereket árultak, máshol pedig ruhákat és táskákat. Egy konyhai kiegészítőket kínáló sátonál sikeresen alkudtam egy gyönyörű teáskészletre, amire mindig is vágytam és ettől rögtön meg is jött az önbizalmam. Rátaláltam egy ovális alakú bézs szőnyegre, amit leginkább egy dohányzóasztal alatt tudtam elképzelni. Volt egy olyan stand is, ahol régi tárcsás telefonokat árultak mindenféle színben. Mégis az abroszárus felé vitt a lábam.

- Jó napot! Mennyibe kerül ez a gyönyörű terítő?

-Tizenöt euró, Signorina!

- Nem, nem, túl drága. Tíz euró?

- Tíz euró, csak önnek szép hölgyem!

Azzal az idős úr már csomagolta is nekem a gyönyörű térítőt, sőt búcsúzóul grátisba még egy csókot is dobott a légipostán. Mázli, hogy így kicsinosítottam magam reggel. Bordó térdig érő szoknyám és kényelmes emelt sarkú cipőm jól illett egymáshoz, a szettemet egy elegáns kalappal koronáztam meg. Egyszóval dámának öltöztem, hátha komolyan vesznek a börzén. Úgy tűnik, ez a trükk bejött. Al őszinte elismeréssel nézett rám, én pedig büszkén sétáltam mellette. Apránként pakoltuk az autóba és a ponyvás utánfutóra a megvásárolt portékát, hogy ne kelljen csomagokkal a kezünkben válogatnunk, aztán már vissza is tértünk a piac helyszínére.

Pár lépés után aztán váratlanul szembe találtuk magunkat egy lovagi páncéllal.

- Na, látod, ez nagyon tetszik! Csak azt nem tudom, hová tehetném.

- Ha szeretnél háborús övezetet a házban, ez pont oda illene!

- A konyha néha lehet, hogy csatatérre fog változni! - fordultam Álhoz, aki a bajsza alatt mosolygott.

- Ide nézz! - egy antik fehér szalonasztalka mellett álltam. Lelki szemeim előtt már láttam is a ház nappalijában, két elegáns fotellel és egy sarokkanapéval bútorozva. Egy kis méretű bordó asztali futótérítőt is találtam hozzá, amely képzeletemben már most lágyan, kétoldalt kissé lelógva siklott végig a kisasztalon. A végei egy-egy bojtban végződtek Nem sok idő telt bele, és Al már a parkolóba vitte, majd a ponyvás utánfutóra rakta a kis asztalkát és a kocsiba tettük a térítőt, aztán kényelmesen válogathattunk tovább. Mindeközben arcomon elégedett mosoly ült, nyugtázva, hogy ismét sikerült egy jólesőt alkudnom. Aztán megakadt a tekintetem egy fehér, háromfiókos komódon. A bútor fiókjainak rézfogói voltak, a fogók között szép mezei virágmotívummal. Természetesen képtelen voltam otthagyni a fehér enteriőr csodát, pláne, hogy remekül illett a nemrég leavadászott szalonasztalkához. Képzeletemben már kezdett összeállni a vágyott ház képe.

- Tizenhárom euró és egy puszi kegyedtől!

Elámultam a furcsa ajánlaton, aztán vállat vontam és mosolyogva a kofa kezébe nyomtam a tizenhárom eurót és megkapta hozzá a cuppanós puszit is.

- Ezt nevezem alkuképes árnak! - nevetett Al. Láttam rajta, hogy imponál neki, hogy ilyen reakciókat váltok ki az olasz árusokból. Eközben én felváltva

irultam-pirultam a puszi és Al megjegyzése miatt Miért pirulok el a bókjaitól? Hiszen tulajdonképpen már egy pár vagyunk!

- Prego Signorina, Prego! - hangzottak mindenfelé a hívogató szavak az árusok szájából, akiknek portékája előtt elhaladtam.

- Nem hiába csinosítottam ki magam! - jegyeztem meg sokatmondó mosollyal.

Beszereztünk még egy szép cseresznyeszín tárolóládát és egy tükrös fésülködőasztalkát is. Erre a bútordarabra már kislánykorom óta vágytam. Hatéves koromban figyeltem, mielőtt vendégségbe mentük egy-egy rokonhoz, ahogy anya leül a saját fésülködőasztala elé, és pár perc alatt üdév varázsolja fáradságtól kissé sápadt arcát. Aztán megjelent előttem Elza képe is, ahogy a pompás pipereasztalka előtt ül és peregnek a könnyei. Igaz, rossz emlékeket is idézett bennem a fésülködőasztalka látványa, ám már csak e szomorú memento miatt sem hagyhattam ott. Vettem hozzá egy ovális tükröt is, amit majd a falra akasztok, a kis asztalka fölé. Igazán jól fog mutatni. Elhatároztam, hogy a ma esti e-mailemben el is újságolom anyának, hogy beszereztem egy ilyen darabot. Azzal a bejelentéssel azért még várok, hogy jó áron vettem egy felújításra szoruló házat Ca Savióban, ezt mégis finomabban kellene tálalni. Tippem sem volt, hogy fog reagálni a hírre, csak remélhettem, hogy támogatni fog, netán még ide is utazik, hogy segítsen rendbe hozni a házat. Nem, ez már túlzás lenne a részéről, egyébként is, nem hagyhat ott csak úgy csapot-papot, ott van a cukrászda, a lakása. Ezt az egész sztorit nehezebb levélben tálalni, jobb lenne egy saját készítésű vacsora mellett megbeszélni, mint az ideutazásomat, bár igaz, hogy akkor sem kellett hangos szóért a szomszédba menni.

Miután kisebb vagyont hagytam a piacon, könnyű lélekkel és még könnyebb pénztárcával távoztunk. Al persze be szeretett volna szállni a költségekbe, de ragaszkodtam az elképzelésemhez: ezt az egészet egyedül találtam ki, egyedül vettem házat és saját magam viselem ennek a költségeit és a következményeit is. A felnőttek azt hiszem, valahogy így csinálják Arra azért megkértem Alt, hogy a felújítás és takarítás idejére nála tárolhassam a kincseimet.

Persze belement a dologba, így az ő raktárhelyiségében helyeztem el a bútorokat. A következő hetekben az ódon házat csinosígtattuk. Újjá varázsoltuk a falakat, a szúrágta padlóba átvitt értelemben, az opálos üvegpoharakba pedig szó szerint új életet leheltünk tisztogatás közben. Egy-két

ajtó táncolni kezdett a keretében, szerencsére Al mindegyiket megjavította. Természetesen teljes vízvezeték- és fűtőcsere is szükség volt, a csapból barnás lötyt folyt víz gyanánt. Szerencsére Umberto és Daniele, a két fiatal olasz mesterember mindenben a segítségemre volt. Villanszerelőt is hívtam, így a bolhapiacon vásárolt csillárok kisvártatva a helyükre kerültek. A festést Állal karöltve bevállaltuk, így is egy kis pénzt spóroltam. Al gyakran elutazott két-három napra üzleti ügyben, de azért sokat segített. Végül minden fal fehér lett, kivéve persze a kővel kirakottak, melyeket meghagytunk természetes szépségükben. Mire végeztünk a festéssel, az egész ház sokkal világosabbnak, tisztábbnak és tágasabbnak tetszett. A padlóburkolást egy idősebb Bolognában élő úrra, Don Simonére bízam, akinek nem volt szüksége rádióra, folyton-folyvást olasz klasszikusok dalait énekelte, de nem akármilyen gyönyörű hangon, koncertteremmé változtatva a házat.

- Mi dolga lehet egy ilyen énekes tehetségnek az én padlómmal? - kérdeztem tőle mosolyogva, miközben az ajtófélfának dőlt.

- Tudja, Signora, fiatakoromban segítenem kellett a ház körül, nem értem rá olyan világi hóbort úzésére, mint a profi éneklés. Inkább dalolásztam magamban, ahogy dalolászom most is. Akinek van füle hozzá, így is meghallja.

- Én meghallottam. Ezt sose felejtse el!

- Grazie. Nem felejttem Signora - mondta, majd nagy levegőt véve folytatta a dalolászást.

Miután összeszedtem minden kallódó bátorságomat és önbizalmamat, kiszemeltem magamnak egy tálalószekrényt, s úgy döntöttem, új köntösbe bújtatom. Tisztában voltam vele, hogy a renoválás nem egyszerű munka, mégis belevágtam, mert egész egyszerűen nem volt szívem kidobni ezeket a megviselt, de mégis - vagy épp ezért - oly gyönyörű bútorokat. A bútor eredetileg barna volt, de Állal gondos csiszolás, majd festés és lakkozás árán fehér köntösbe bújtattuk. Egyes részeket gondosan beolajoztunk festés előtt, hogy előregedett festékrétegre emlékeztető patinás felület hatását elérjük így, mire elkészültünk, igazán vintage stílust idézett a bútordarab. Mivel igazi polihisztorként konyítok kicsit a festéshez is, lazúnal kellemes színű virágmintákat festettem a tálalószekrényre. Az eredmény egyszerűen káprázatos lett és hálát adtam az égnek, hogy a fősulin bejártam a rajzkurzusokra és még egy jobb agyféltekés festő tanfolyamra is befizettem.

- Belissima, ez pompás lett! Nem is tudtam, hogy a festéshez is értesz! - Al őszinte ámulattal nézett rám.

Csuklómmal kissé megtöröltem a homlokomat, és arcomra mosoly ült ki. Rég tekintettek ilyen lelkesedéssel a művészi munkásságomra. Ettől aztán még jobban feldobódtam és egyik szobai kis tárolószekrénybe is új életet leheltem. Élvezettel figyeltem, ahogy az eredetileg hivalkodóan lakkozott fa a kezeim között antik hatású, matt fehér bútoranyaggá változik. A szekrény szélébe a készítője mintákat vésett, ezeket is átfestettem, így a faragások mentén a szekrény kopottabb, antik külsőt kapott. Pazarul nézett ki, ezt nagyképűség nélkül állíthatom. Mikor elkészült, elégedetten helyeztem vissza a díszes kulcsokat a szekrény zárjaiba. Azt is elhatároztam, hogy minden helyiségbe készítek egy festményt. Négy nap alatt készült el az olajkép egy virággal körbefuttatott ablakról és sokkal gyorsabban, egy délután alatt egy szép akvarell-alkotás, ami velencei gondolákat ábrázolt. Készítettem még egy akvarellt, mely egy egyszerű fehérre meszelt falusi házat ábrázolt fákkal és csipkebokrokkal körülölelve. Ezután egy piros kalapos lányt festettem meg akvarelltechnikával, egy sárgára vakolt ház padján ülve. A festménybeli ablakpárkányon egy kis Mária-szobor is helyet kapott. Egészen elkapott a gépszíj, ami a festést illeti.

Épp a kert virágaiban gyönyörködtem, amikor megszólalt a telefonom. Az arcom még inkább felderült a hívó neve láttán.

- Iniga, örülök, hogy hívsz! Már én is meg akartalak csörgetni, de annyi dolgom volt! Igen, még Olaszországban vagyok Ca Savióban! Kivettem egy kis szabadságot. Annyira jó lenne, ha meglátogatnál! Rengeteg mesélnivalóm van, gondolom neked is. Rendben, a szerda jó nekem. Indulj el korán, reggelizz nálam! Nálam: olyan jó ezt kimondani Olaszországban! Rendben, akkor szerdán! Vigyázz magadra!

Izgatottan vártam az Inigával való találkozás napját, tudni akartam, hogy van Pippa. Legnagyobb meglepetésemre ezt a saját szememmel ellenőrizhettem, Iniga ugyanis nem egyedül jött, Pippa, sőt Viola is elkísérte. Olasz ételsorral készültem, hogy lenyűgözzem őket, reggelire brióst, ebédre pedig paradicsomkrémlevest, gyúrt tészta húsos canellonit és tiramisutekercset dobtam össze. A közeli kis boltban limoncellót vettem és piaci friss áfonyából finom turmixot készítettem. Az egész napos sürgölődés után fáradtan, de elégedetten ültem le Iniga, Pippa, Viola és Al mellé a megterített asztalhoz.

- Nagy fába vágta a fejszédet ezzel a házvásárlással. Bátor tett volt! - jegyezte meg az asztalnál Iniga.

- Ez most dicséret akar lenni, vagy anyai dorgálás? - kérdeztem nevetve.

- Feltétlenül dicséret! - bólogatott az asszony. - A felújított bútorok...csodásan sikerültek!

- Köszönöm - mondtam, majd Pippához fordultam.

- Mondd, csak, hogy vagy? Ugye tegezhetlek? Tudom, nem igazán ismerjük egymást, de én sokat gondoltam rád, és aggódtam érted.

- Köszönöm, jól vagyok - válaszolt a kérdésre udvarias mosollyal a nő. Szemében olyan évtizedes belenyugvás tükröződött, ami mindig bizakodó anyjáéból hiányzott - A beszéd legalább már úgy, ahogy megy, ha az ének nem is.

- A kis dolgoknak is örülni kell! - szólt közbe Iniga és megszorította lánya kezét.

- Örülök én minden apróságnak, de az igazi boldogságot az okozná, ha Viola nem rejtene véka alá a tehetségét.

- Anya ugyan már! Most a gyógyulásod a legfontosabb!

- De közben elmennek az évek! - csattant fel olaszos felindultsággal Pippa, melynek meg is lett a böjtje. Kissé megköszörülte a torkát, majd megtört hangon folytatta. - Vagy olyan jó, mint én voltam. Akár jobb is lehetnél. Egy kincs van a torkodban, ezt te is tudod. Ráadásul a nagyanyád tánctehetségéből is bőven ragadt rád. A te sokoldalú adottságod egy szikrájáért más összetenné a kezét!

- Anya, ezt már megbeszéltük! - a lánya égre emelt tekintettel méltatlankodott.

- A talentum nem kedv kérdése - erősködött tovább az anyja. - Létrejött, amikor megszülettél, és kész, visszaadni már nem tudod! Tudtam én, hogy nem apádra fogsz hasonlítani. Ő gyakorlatias ember volt. Mi ketten kicsim, mások vagyunk

Pippából nem tökéletes hangképzéssel igaz, de csak úgy áradtak a szavak El sem tudtam, képzelni, milyen szörnyű büntetés lehetett számára olyan hosszú időn át szinte teljes némaságban élni. Viola arckifejezéséből egyre növekvő feszültséget olvastam ki, mellkasa hullámozott az indulattól, arca úgy pirosodott el fokozatosan nyaktól fölfelé, hogy biztosan tudtam, haragja hamarosan vulkánként fog kitörni. Úgy éreztem, nekem is biztatnom kell Violát.

- Tudod, én fotósnak tanultam a főiskolán, évekig. Aztán diploma után már nem volt egyszerű az elhelyezkedés. A nagy öregek nem akarták, hogy egy kis taknyos elvegye előlük a megrendeléseket. Nyolc év. Hallod? Nyolc év kellett

hozzá, hogy összeszedjem a bátorságom és profi géphez nyúljak. Szóval ne aggódj! Neked is bőven van időd.

- Az idő hangtalan ráspoly - jegyezte meg Pippa.

- Ezt hányszor hallottam már tőle! - súgta oda nekem Viola.

- Mert igaz. - Pippa hangja egyre kétségbeesettebb lett. - Az idő múlásával lehetőségeket veszítünk, és lelkesedésünk egyre csorbul! De ezt is már százszor elmagyaráztam neki.

- Fel tudod fogni? Milyen sokáig ápoltam, a gondját viseltem, és most, hogy újra képes beszélni ezt kapom! Jól van ez így? - panaszkolta Viola, amint vacsora után sétáltunk a virágágyások között.

- Csak félt téged és a legjobbat akarja neked — emlékeztettem. - Mint minden jóra való anya a gyermekének.

- De hát, már nem vagyok gyerek! Tudom, mit akarok!

- Ez biztos? - kérdeztem, de nem érkezett válasz. - Várj meg itt!

Beviharzottam a házba, majd nem sokkal később egy kottafüzettel a kezemben tértem vissza.

- Ez egy olasz klasszikusokat felvonultató daloskönyv, de van benne pár modern, formabontó darab. Talán a segítségével jobban meghallhatod a saját belső hangodat, hogy aztán másokat is elkápráztass az énekléssel.

Biztatón Viola meglepett tekintetére szögeztem az enyémet, s a daloskönyv szinte önálló életre kelve az enyémből a lány kezébe csusszant.

- Na jó, Rebeka - nézett rám Viola jelentősegteljesen pár héttel később. - Szerintem most már felesleges titkolóznunk.

Nekem pár napja árulta el, amit a családjának most készült elmondani. Némán bólintottam, mire Pippa tekintete zavartan cikázott kettőnk között.

- Milyen titok? Mit jelentsen ez?

Viola nagy levegőt vett.

- Jelentkeztem egy tehetségkutatóra. Már bejutottam a döntőbe.

- Viola, kicsim, ez a nap híre! - ölelte magához hirtelen olyan szorosan, hogy a lány alig kaphatott levegőt. Aztán hirtelen kicsit távolabb tolta magától, hogy a szemébe nézhessen. - Azért engem is bevonhattál volna ebbe az egészbe!

- Nem akartam, hogy csalódj, ha esetleg idejekorán kiesek.

- Ne butáskodj! Mindenképpen büszke vagyok rád!

Egy pénteki reggelen késztetést éreztem, hogy ellenőrizsem, hogy haladnak a ház körüli munkálatok, s megnyugvásomra Don Simone profiként végezte a dolgát, melyhez minden bizonnyal nem szűnő dalos kedve adta meg az energiát. Már hajnalban felkeltem, hogy friss croissant-t vegyek, melyet kis vesszőkosárban vittem neki egy termosznyi tejeskávé kíséretében.

- Hmm ...Bella Donna! Meravigliosa! Perfetta! Az asszonyra már nincs is szükségem! - a mesterember mosolya épp olyan csibészes volt, akár a tekintete.

- Ne tegyen elhamarkodott kijelentéseket! Jól jön ő még magának! - nevettem, miközben elvettem Don Simone elől a bögrét és a tányért. Ezután körbejártam az épületet, de Alt sehol sem leltem. Végül aztán a kertben akadtam rá, amint csípőre tett kézzel a postaládát bámulja.

- Becca! Gyere! - tátogta.

- Harapós hangvételű levelet kaptunk?-viccelődtem, mert úgy láttam, mintha a férfi nem merne a kis ládikához nyúlni.

- Szerencsédre nem. De hallgasd csak!

Alessandro közelebb hajolt a postaládához, majd én is így tettem. Kellett pár másodperc, mire beazonosítottam a csipogó hangokat, aztán mint a villám, kiegyenesedtem.

- Fiókák! Egy madár fészkel a postaládánkba!

- Talált! - Al komoly tekintetet vetett rám, majd elmosolyodott. - Kösz a többes számért.

Visszamosolyogtam rá, majd felkaptam a fejemet.

- Tudom, mit kell tennünk!

Azzal befutottam a házba, piros filcet és papírt vettem elő, majd a következőt firkantottam olaszul a lapra: „A postaládában madárka fészkel. Kérem a leveleket a táskába helyezni! Köszönöm!” Fogtam a papírt, kerestem ragasztószalagot és egy kis vászontáskát és már az udvaron is voltam, hogy kifüggessem a kapura a fészekvédő kelléket. A nem szűnő csipogás úgy melengette a lelkem, akár egy pihe-puha takaró.

A felújítások természetesen folytatódtak Mentaszínűre mázoltam a ház előtti padot és mikor elkészültem vele, roppant elégedett voltam magammal. Olybá tűnt, mintha a ház időutazáson ment volna keresztül, közben valahogy mégis megőrizte eredeti báját Ez csak valami varázslat lehet! Az új pezsgőszín függönyök vidáman lobogtak a langyos szélben, én pedig boldogan hajoltam ki az ablakon. Csendben figyeltem, ahogy a körülöttem lévő házak lakói jól beolajozott életüket élik. Már megfigyeltem, hogy a szemben lakó hatvan év

körüli hölgy naphosszat az ablaka alatti varrógép mellett ült és apró babaholmikot varázsolt az anyagdarabokból. Innen magányosnak tűnik - gondoltam -, talán jó lenne valamikor bekopogni hozzá. A jobb oldali szomszédja egy kisgyermekes család volt. Egy kislány minden reggel hétkor a fekete Lanciához ugrándozott, majd toporogva várta, hogy anyja utolérje és kinyissa a kocsiajtót. Egy negyvenes éveie elején járó gyönyörű hullámos szőke hajú nő pedig rendszerint a teraszon fogyasztotta el a kávéját reggel hat és hat tizenöt között. Sok időt töltöttem a félkész házban, egyrészt, mert ellenőrizni akartam a munkálatokat, másrészt mert tevékeny részese akartam lenni azoknak. Amíg a mesteremberek dolgoztak, addig én rendszerint a kertben ügyködtem, ágyneműket, törölközőket és konyharuhákat vasaltam, vagy éppen ebédet készítettem a munkások számára. Általában heti egy, jobb esetben kétféle megrendelése volt az utóbbi időben, csütörtökön például egy újszülött kisfiút, Tommasót és a családját fotóztam. Mivel a baba jó alvó volt, egy világosszürke lelógó bojtos hálósapkát és egy kis kötött nadrágot választottam számára, s ezek után nem volt más dolgom, mint lekapni, ahogy alvásidőben a baba jóízűen szundikál anyukája és apukája ölelésében. A retusálás már úgy ment, mint az egyszer egy, így a szülők hamarosan láthatták is az elkészült képeket. A fotózás miatt időm egy részét Al házában töltöttem, míg a fennmaradó időmben Ca Savio levegőjét élveztem. Legtöbbször a ház körül dolgoztam és a nap végére alaposan elfáradtam, ugyanakkor roppant elégedett voltam magammal. Szabadidőmben elmentem Cavallino-Treportiba. Tulajdonképpen egy vékony földnyelvhez sétáltam el a tenger és a lagúna között, melynek különlegessége csak az én felfedezésemre várt. Megnéztem az elhagyatott katonai erődöket és meglestem, lefotóztam a Le Mesolén otthonra lelő kócsagokat is. Itt valóban minden az érintetlen természetről szólt körbevett a föld és a víz természetes harmóniája. Ez kellett nekem. Végre elcsendesedhettem. Ilyen Pesten nem sűrűn fordult elő velem. Minden alkalommal, mikor átléptem a tengerparti ház küszöbét, a bensőmben motoszkált egy érzés: hazajöttem. Már volt bejáratott napirendem is. Először megreggeliztünk Állal. Ma éppen avokádókrémmel kent pirítóst ettünk sült szalonnával és friss paradicsommal. Most, hogy szabadságot vettem ki a felújítás miatt, később keltem. Mostanában minden délelőtt nyolc órakor elzarándokoltunk a cavallinoi Chiesa dell'Assuntába, csak egy pár perces elcsendesedésre. A katedrálishez vezető úton lépdelve az emberek arcát fürkésztem, ízlelgettem az érzést, milyen is itteni lakosként járni-kelni az utcán.

Miközben sétáltam, mélyen beszippantottam a sós tengeri levegőt, mintha eközben valamiféle energiát szívnam volna magamba. Valóban, szükség is volt a pozitív megerősítésre, hiszen már nem soká halogathattam, hogy elmondjam anyának: vettem egy házat az olasz Riviérán. El is döntöttem, hogy itt és most tárcsázom a számot. Nagy sóhajjal konstatáltam, hogy a telefon természetesen kicsörög.

- Rebeka, végre, hogy hívsz! - kezdte az anyám üdvözlés helyett. - Már próbáltalak elérni, nem vetted észre?

- Szia, anya! - a köszönést szó szerint énekeltem a zavartságom miatt - Dehogynem, észrevettem, csak annyi dolgom volt mostanában! Elég nagy fába vágtam a fejszémet.

- Csak nem úgy hívják azt a nagy fát, hogy Alessandro? Vagy a naplóval vannak problémák? - úgy kotnyeleskedett, akár egy igazi olasz. Na bravó!

- Anya, nem Alessandro, csak simán Al! Vele egyébként minden rendben. A naplóval is. Iniga családja nagyon szimpatikus. Kiderült, hogy az unokája is östehetség! Családi vonás. Viszont el kell mondanom valamit

- Jézusom! Éreztem, hogy valami van a dologban.

- Hagynád, hogy végig mondjam? - Nagy levegőt vettem, mielőtt a lecsóba csaptam. - Vettem egy házat.

- Hogy mit csináltál?

- Vettem egy házat, ami felújításra szorul. Kérlek, ne borulj ki, kérlek ne borulj ki, kérlek, ne borulj ki ...Kiborultál ...- úgy konstatáltam magamban a helyzetet mintha egy megzavarodottan suttogó helyszíni tudósító lennék. Anyát ismerve előre tudtam a reakciót és égre emelt tekintettel vártam a szentbeszédet - És most következik a . ...dorgálás! - emeltem föl a mutatoujjamat, karommal vezényelve anyám szavait, akár egy kórust a karmester.

- De Rebeka, ez még tőled is sok! Hogy fogod fenntartani? Miből fogod felújítani? Ez nagyon felelőtlen dolog volt.

- Mivel dolgozom, lesz miből fenntartanom. A felújítások pedig már folynak. Remek szakembereket fogadtam.

- Képzelem.

- Igenis azok! Ha nem hiszed, gyere, és nézd meg a munkálatokat!

- Lehet, hogy meg is fogom! Mi lesz az itteni életeddél, amit évek óta építettél?

- Igen, évek óta építgettem és minden a fejemre omlott! Nem építem tovább szarból a váramat! - Kívülről hallottam magam, ahogy a hangom egyre sípolóbb lett. Viszont éreztem én is, hogy elvetettem a sulykot, így nyugalmat erőltettem a hangomra. - Itt viszont több lábon tudnék állni és ez a ház lenne az egyik láb!

- Egy régi ház? Erre befizetek! És még valami...

Nem hagytam, hogy végig mondja, amit akart, idegesen felcsattantam.

- Fizess csak be! - majd lecsaptam a telefont. Találomra olyan irányba indultam, amerre még egyszer sem jártam. Kis idő után a tengerparton kötöttem ki, mezítláb, és még az sem izgatott, hogy tűzforró a homok a talpam alatt, legalább kicsit az égető érzésre tudtam gondolni anya dorgáló szavai helyett. A szemem sarkából láttam, ahogy Al hangtalanul követ. Ahogy sétáltam, úgy távolodtak tőlem a grandiózus tengerparti villák.

- Érdeklődhetek, vagy hagyjam, hogy csendben kitombold magad?

- Jaj, persze, hogy érdeklődhetsz. De semmi különös nem történt, ez csak amolyan anya-lánya hajcihő volt. Úgy is tudom, hogy jól döntöttem, engem nem tud elbizonytalanítani.

- A makacs legkisebb lánya! - nevetett. - Nem mondtad neki, hogy milyen menő helyre költöztél?

- Menő helyre? - csak kicsikart belőlem egy hitetlen mosolyt. Hihetetlen, hogy mindig képes rá.

- Igen. A lagúna itt egyszerűen bámulatos. Ez már valami nem?

- Valami. De anyámnak ez nem elég.

Csudálatos módon egyetlen emberrel sem találkoztunk össze. Ahogy elfordultunk, egyre több és nagyobb családi házba botlottunk, miközben falaik mellett sétáltunk, beszívtam a sós levegőt, amely olyan nyugtatóan hatott rám, mint egy bögre forró tea. Aztán lefordultunk jobbra, ahol a panoráma úgy tárult elénk, akár egy egyre jobban és jobban kihajtogatott színes leporelló könyv. Egyes házak falában kis kapuszerű mélyedést vájtak, oda helyeztek el egy-egy védőszentet ábrázoló szobrot. A látvány kandallóként melengette a lelkemet, s a kertemben álló kis szoborra gondoltam. Áthaladtunk egy szűk gyalogosalagúton, melynek falain festékszóróval írt bölcsesetek és szerelmes üzenetek vártak talán soha meg nem érkező címzettjeikre.

- Ide nézz! - nevetve az egyik feliratra mutattam.

- „Halhatatlan vagyok. Egyelőre” - olvasta fel Al. - Akkor ebben hasonlítunk az értelmi szerzőre!

- „A dohányzás megrövidíti a cigarettádat.” Milyen elmés!

Miután magunk mögött hagytuk a graffitis falakat, csodás sötétrózsaszín leanderbokrok mellett sétáltunk el. Megláttam egy fügefát az egyik udvarban, mely az út túloldalára csábított, s kissé átnyúltam a kapu felett. Azzal azonban nem számoltam, hogy az eddig észrevétlenül lapuló házörző csaholva ad magáról életjelet. Sikoltva elugrottam a fától, akár egy sietős nyúl.

- Mamma mia, minden rendben? - Al halálra vált arccal nézett rám.

- Igen - mondtam, majd mosolyogva kinyitottam a markomat melyben egy puha füge bújt meg. - Megszereztem a zsákmányt!

- Veszek neked a piacon, amennyit akarsz, de ezt ne csináld többet!

- Venni én is tudok magamnak. De ez jobb érzés volt!

Egy kicsi, repkénnyel borított falú ház kertjében egész kaktuszültetvényt fedeztünk fel.

- Ennyi kaktusz egy helyen! Még csak nem is haszonnövény! Ez aztán meglepő látvány! - jegyeztem meg.

- Ez nem feltétlenül igaz. A fügekaktuszok és medvetalp kaktuszok igenis ehetőek, ráadásul nem valami igényes növények, így megéri nagy mennyiségben termesztetni. Ezt néhány itteni gazda ki is használja.

- Te egy két lábon járó lexikon vagy!

A Via di Ca' Savión továbbhaladva aztán egyre modernebb és nagyobb házakra bukkantunk, mígnem bejutottunk a város központjába, ahol az autós- és motorosforgalom is erősen felélénkült. Nézelődtem picit a helyi ruhavásáron, de csak egy szalmakalapot vettem, mert eléggé lesültem a napon. A Via Adigén át egy lilaakáccal körbefuttatott kerítésű kis nyaraló mellett sétáltunk el, a következő víkendház udvara pedig felért egy botanikus kerttel: az óriás fenyőtől a cserjékig mindenféle zöld növény helyet kapott az udvarban, mégsem volt dzsungelszerű. Aztán befordultunk a Via Medunánál, ahol babérsövény mellett vezetett az utunk. A templom környékén egy zöldséges-gyümölcsös bódéba botlottunk, ahol aztán minden elképzelhető zöldségből bevásároltunk a vacsorához és vettünk friss gyümölcsöt is. A macskaköveken lépdelve élelmiszerboltok, elegáns butikok és éttermek mellett haladtunk el. Becsábultam egy utunkba eső könyvesboltba, melyből aztán egy olasz recepteket tartalmazó szakácskönyvvél a kezemben léptem ki. A Caffé Grandé egyik kisebb teraszán elkortyoltunk egy-egy tejhabos cappuccinót, s csak aztán indultunk tovább.

- Fogadok, cappucinoimádó létedre nem tudtad, hogy most épp egy magyar találmány továbbfejlesztett változatát kortyolod - vigyorgott rám a csészejé fölött Al.

- Magyar találmány? Miről beszélsz?

- Az Illy Caffé. Nézd csak a csészédet! - mutatott a feliratra. - Illy Ferencről kapta a nevét, aki feltalálta a vérbeli olasz eszpresszót. Az ő fejéből pattant ki, hogy a kávé vákuumcsomagolással lássák el, így a szemek semmit sem veszítenek az eredeti aromájukból. Ő álmolta meg az első automata eszpresszófőző gépet is, a szabadalmát pedig levédette. Később a cégét a fiának adta át, aki pedig az unokáira hagyományozta. Ha jól tudom, most Andrea Illy a cég vezetője. Szép kis családi vállalkozás, ugye?

- Te mindig meglepsz! Ezeket az érdekes dolgokat eddig is tudtad, vagy csak miattam néztél utána, hogy a megfelelő pillanatban előhúzd a bűvészkalapból és lenyűgözz?

- Jó lenne azzal henecegni, hogy az első az igaz, de tényleg le akartalak nyűgözni!

Megálltunk egy pár perces kitérőre, s míg beszereztem pár lakberendezési és fotós magazint az újságosnál, Al a helyi lapok szalagcímeit fürkészte. Teli szatyrokkal indultunk haza. Üdítően hatott rám a talpam alatt ropogó friss fű. Ahogy közeledtünk az otthonomhoz, valahogy a sós tengerparti levegő is tisztább volt. Hazatérve nekiláttunk, hogy elkészítsük a megvásárolt alapanyagokból, babból, sárgaborsóból, sárgarépből, káposztából, kórtelparadicsomból és burgonyából a hamisítatlan olasz minestrone levest, amit az újonnan beszerzett szakácskönyvből sebtében kiválasztottam.

- Borjúhús lesz a második fogás, de ha rám hallgatsz, most hagyjuk a hagyományos osso buccót, próbáljunk ki valami szokatlanabbat! Mit szólnál a saltimboccához? A neve annyit tesz: ugorj a számba!

- Étvágygerjesztő név! Vágjunk bele! - azzal éles késsel belevágtam a borjúhúsba. A borjúszletekre zsályaleveleket és egy-egy szelet érlelt sonkát helyeztünk, hogy aztán megpirítsuk a húst. Al később egy adag fehérbort locsolt rá széles gesztusokkal, végül hideg vajjal és rozmaringgal koronáztuk meg a művünket.

- Ne locsold rá az összes fehérbort! Kell a pohárba is! - böktek oldalba, mire Al belekortyolt az üvegbe, ezt már nem bírtam megállni nevetés nélkül.

- Hmm ...ez egész jó.

- Nyugi, van még a spájzban, de azért ne ázz el vacsi előtt!

A vacsora elkészültével megterítettünk, Al meggyújtotta a terasz asztalán a gyertyákat.

- Igyunk a közösen elkészített vacsorára és a házadra Ca Savióban! És arra, hogy főzés közben nem ittam meg az összes bort, így van mivel koccintanunk!

- Ha-ha! A házamra! - ismételtem Al szavait, mielőtt poharaink dallamosan összekoccantak. A halk zene szellőként duruzsolt a fülünkbe. Már majdnem el is felejtettem az anyámmal való szóváltást.

- Mindig is ilyen életre vágytam. Igazán közel lenni a természethez. A tengerhez.

- Fogadok veled: holnap összegyűjtök neked egy csomó kagylót. De akkor abból kell vacsit készítened!

- Arra befizetek! Ezek szerint holnap egész nap búvárkodni fogsz? Éljen! Végre lesz egy nyugis napom!

- Kac-kac!

- Oké, ha ennyire akarod, fogadok veled! - nevettem.

- Miben?

- Mondjuk egy „na ugyé”-ben!

- Az meg mi?

- Hát, ha nekem volt igazam, én mondom, hogy na ugye. Ha neked, akkor meg te mondd!

- A tét óriási! - mondta, majd bekapott egy falatot. - Alig várom, hogy belevágjak! Ám előbb éljük meg a pillanatot - javasolta Al, aki kivezetett az udvarra és táncolni kezdett velem a halkán szóló Carusóra. Hogy képes egyszerre eljátszani a laza szomszéd fiú és a romantikus szerető szerepét?

- Ezt a táncot sosem felejttem el - szóltam Al szemébe nézve, majd megcsókoltam.

Reggel aztán folytatódtak a munkálatok, persze minden a legnagyobb rendben ment és egyre jobban tetszett, amit láttam. Pár nap múlva már a berendezési tárgyakat rendezgettem, s a megérdemelt helyére tettem minden dekorációt. Gondosan visszaakasztottam a képeket, kipucoltam a régi olajlámpást és a cserépkályhán álló többi használati tárgyat. Szorgalmasan takarítottam, mégis csak napok múlva élvezhettem az eredményét. A ház tiszta és takaros lett. Az ablakokban vidáman lengedeztek a függönyök és a szobák is üdőbbnek tűntek az új festéstől. Akárhogy is, az eddigi dekadenciát - a tevékeny jelenlétemnek is köszönhetően - a fejlődés vette át, ami a ház állapotát illeti. Már láttam magam előtt, ahogy körbevezetem szállóvendégeimet a házban és

az udvaron, büszkén bemutatva a veteményeskertet, a virágágyást, majd a konyhát, a nappalit, a szobákat és a fürdőt. Előttem volt, ahogy a kertben termett zöldségeimből kerül friss vegyessaláta a vendégeim asztalára és ez annyira régimódi és olaszos volt, hogy már a gondolatba is beleszerelmesedtem. Ezt a házat nem csak a magam örömére renováltam. Egyrészt, szeretnék visszanyerni valamelyest a felújítási költségekből, másrészt azt akartam: ahogy én, aki külhoni turistaként tértem ide, úgy mások is megérezzék ennek a tájnak a varázsát. Két hónap múlva, a munkálatok befejeztével büszkén megcsodáltam művem, majd felvettem a kapcsolatot egy olasz ingatlankiadó céggel. Pár nappal később egy e-mailben fotókat küldtem a vállalat címére, akik jutalék fejében folyamatosan reklámozták a házat az interneten a nyaralni igyekvő leendő szállóvendégek számára. Mindennap úgy ötször-hatszor rápillantottam az e-mail-fiókomra, várva az értesítő levelet a foglalásról. Négy nap múlva valóban megérkezett az első e-mail. A nyaralót egy milánói család foglalta le négy fő részére, egy hétre jövő nyáron.

- Na, milyen lett a tiramisu? - olyan sugárzó tekintettel nézhettem rá, mint egy kisdia, aki először írta le helyesen az „a” betűt.

- A tiramisu isteni lett. Én pedig állati kövér leszek, ha így folytatod!

- Ez a tesztalanyok sorsa! - nevettem.

- A tesztalany a negyedik fogás után időt kér! - kiabált utánam Al, miközben már átléptem a küszöböt, hogy gyorsan kiterítsek pár ágyneműt.

- Most már csak a levezetés jön! - kiabáltam vissza - Mondjuk egy kis kávé? Amit mondjuk, te főzöl? És amiből én is kapok? Tudod, hogy megérdemlem! „Be van fejezve a nagy mű, igen. A gép forog, az alkotó pihen.”

- Ezt honnan idézted? - lépett oda hozzám.

- Egy híres magyar írótól, Madách Imrétől, aki az Ember tragédiáját írta. Ezt a pár sort teremtéstörténet végének szentelte, mintha Isten szavait idézné. Persze nem képzelem Istennek magam, ez csak úgy idevágott.

- Pedig istennő vagy, hogy ezt véghez vitted. Szóval végre pihenj és kávézz! Ne kelljen kérvényt benyújtani! Egy alkotó ezt igenis megérdemli.

Csendesen, szerényen, alig-alig észrevehetően köszöntött be a szeptember. Aztán egyszer csak, a hónap közepén, sárga szőnyeget vont a pázsitra az avar, mintha az öreg fák tudták volna: ezekben a napokban kell búcsút venniük megsárgult leveleiktől. Viola kottákkal kelt és feküdt, s ha tehetett, folyton énekelt. Főzés, mosogatás közben, alvás helyett, s ez Pippa arcára is gyakran

mosolyt csalt Olasz és francia balladákat dúdolt, Edith Piaf-dalokat és a Félicitét dúdolta, miközben a kertben épp egy szép tököt próbált elválasztani az indájától, s mikor a fenékkal a földre huppant, nagyot kacagott az ügyetlenségén, majd tovább énekelt, mintha mi sem történt volna, mint a tévében, mikor közérdekű közlemény szakít meg egy hollywoodi filmet, majd minden ott folytatódik, ahol abbamaradt Megint elkezdett dúdolni egy Edith Piaf-dalt

*„Mióta elmentél
a napok egyre hosszabbak
És hamarosan hallom majd
A tél régi dalát
De mindennél jobban
hiányzol,
Drágám, mióta az őszi levelek hullani kezdtek”*

Anyját titokban hozzá hasonlította. Igaz, ehhez ő sosem járult volna hozzá, és valóban óriási név, és naná, hogy francia, az olaszok márpedig nem tűrik az efféle hasonlítgatást Mégis, bársonyos hangjuk és hányattatott életútjuk valahogy távoli sorstársakká tették őket A kivételes tehetség és a mindent felülíró betegség mindkettejük számára áldást és egyben átkot jelentett Mindenesetre Viola egyre többet és egyre szorgalmasabban gyakorolt a versenyre, egy-egy videót fel is töltött a YouTube-ra és - attól függetlenül, hogy őstehetség volt - a tehetségkutatónak köszönhetően könnyen érkeztek a lájkok és az amúgy is a tetemes mennyiségű megtekintésszám olyan természetességgel, mégis szemlátomást sokasodott, akár a sötétedéskor gyűlő csillagok. Úgy tűnt, Viola csillaga felszálló ágba van. Nem állíthatta, hogy nem tudott végigmenni az utcán úgy, hogy a rajongók hada ne kísérte volna, de valaki mindig meg-meg- szólította egy-egy közös szelfi vagy autogram reményében és sosem kellett csalódniuk - Viola mindenkit naiv barátsággal fogadott. Anyjával ugyanolyan szeretettel bánt, s ha a színpadon állt, nem volt lámpaláza, mert a sok száz emberből álló tömeg egyetlen homályos masszává olvadt a szeme előtt, s a szívével csak az anyját látta. Igen, a szívével. Imádta, amikor régen az édesanyja A kis herceget olvasta neki, s bölcseségeit talizmánként őrizte és vitte magával az évek során. Amikor olvasott, nem csak felolvasott: eljátszotta a mesét és a mimikája is tükrözte a szereplők érzelmeit.

Ilyenkor a gyermek Viola őszintén aggódott a hős lovagokért és a szegény koldusért. Valószínűleg ezért lett ennyire szenzitív, megkapó személyiség felnőttkorára, mégis kellett egy kis keménységet is tanulnia, nehogy az újdonsült rajongók túlzottan a fejére nőjenek.

Elérkezett a tehetségkutató fináléja, és Viola jobban izgult, mint eddig bármikor. Ismét ott voltunk vele Inigával és Pippával és ő egy igazán érzelmes művel készült: Lara Fabian *Perdere l'amore* című dalával. Viola folyamatosan tartotta a szemkontaktust az elégedetten bólogató zsűrivel és a közönséggel is - akár egy igazi profi. A hatás persze nem maradt el: miközben énekelt, a nézőtéren állva ringatóztak az olasz dal ritmusára és sokan könnyekig hatódtak a lány előadásmódján. Végül a zsűri őt és két vetélytársát találta érdemesnek a dobogó három fokára, ám a nyertest a televíziónézők választották ki. Mikor a hatalmas kivetítőn megjelent a szavazás végleges állását mutató grafikon és a műsorvezető Viola nevét ordította, megszűnt a világ körülöttünk. A lány örömsikolyban tört ki, ám a győzelmét üdvözlő aláfestő zene elmosta a hangját. A következő pillanatban Viola már tűzijátékcsóvák és konfettizápor közepette fogadta alulmaradt vetélytársai gratulációit, mi pedig alig vártuk, hogy végre mi is szólhassunk hozzá pár méltató szót a kulisszák mögött. Hát sikerült. Sztár született!

Egy átlagos szerda este volt és szokásomhoz híven az e-maileket szortíroztam a napi fotószerkesztés után. A tekintetem rögtön becélozta anyám nevét. Remélem, csupa mindennapi dologról érdeklődik a levelében. Amióta megtanítottam internetezni, sokszor szörföl a neten, vagy a facebookon posztolja az új tortáit. Most is abban reménykedtem, hogy csak valami vicces mémet küld, de naiv voltam, hogy ezt feltételeztem. A levél rövid, velős és kíméletlen volt.

Szia!

Úgy döntöttem, a jövő héten odautazom, hogy segítsek. Nagyon kíváncsi vagyok arra a házra.

Anyá

Nem volt már többé ugyanaz az átlagos szerda este. Nem volt semmi „szia kincsem”, vagy „puszi”, meg „nagyon várom, hogy lássalak”. Még biztosan pipa rám. Csak abban bízhatok, hogy időközben megbékél. Végül is, nem árt a segítő kéz, sok munka van még a ház körül: ha hosszú távon ki szeretném adni a

nyaralóknak, kifogástalannak kell lennie és ez folyamatos apróbb felújításokat fog igényelni. Anyám pedig, aki húsz éve üzletasszony, nagyon is tudja, mitől döglök a légy, és hogyan kell eladni, vagy akár bérbe adni bármit, ami materiális, legyen az egy szelet süti, vagy akár egy apartman. Még az is lehet, hogy hasznomra lesz. Mindenesetre izgatottan vártam az érkezését és lázasan csinosítottam a házat, bevallom, kicsit azért is, hogy megfeleljek neki és enyhítsem a haragját. Fogalmam sem volt, mennyire fog neki tetszeni ez a letisztult, kopottas romantika, az ő modern berendezésű lakásából kiindulva. De mégis: a majdani vendégeim szerintem pont ezért az életérzésért jönnek ide, nekem pedig így tetszik és pont! Igyekeztem ezt a magabiztosságot megőrizni, míg ideér.

11. fejezet

Mindenki Viola Pesottót akarta. A rendezvényszervezők versengtek a kegyeiért, egy rövid koncertért is hajlandók voltak busás összeget fizetni. Tudták, hogy a neve tömegeket vonz majd. Valóban több ezer követője volt az interneten, mióta megnyerte a tehetségkutatót és megjelent La Femina című albuma, a legnagyobb rajongója talán mégis Matthias Sanz volt. Tudom, mert egyik alkalommal, amikor a rajongói oldalát mustráltuk, szinte percenként a nevébe botlottunk.

- Látod, ő az! - mutatott Viola a férfi profilképére. - Most jelent meg a Voilà! című dalom, és ez a férfi már vagy harmincszor megosztotta a YouTube linkjét! Nem tudom, hogy cuki, vagy inkább ciki. Esetleg félelmetes.

- Hmm ...helyes srác - szögeztem le. - Úgyhogy egyelőre legyen cuki!

- Rendben. Cukinak nyilvánítva! - nevetett Viola.

Sokáig nézegettem a profilképét és vonakodva vallottam be magamnak, hogy talán még engem is levett volna a lábamról - ha akart volna. Barna szem, barna haj, pont az esetem, de persze Al is hasonló paraméterekkel rendelkezik. Valóban, láthatóan egyszerűen odáig volt Violáért, hiszen egy koncertet sem hagyott volna ki. Ahogy az idővonalát végigpörgettem, láttám, hogy minden koncert előtt vagy közben becsekkolt az adatlapján egy képpel vagy videóval. Tudta, mi Viola kedvenc színe, virága, étele. Megnyerő külsejű srác volt, afféle lányok kedvence, de úgy tűnt, őt nem hozzák lázba a könnyen kapható nőcskék. Talán egyszerűen komolyabb hölgyet keresett, akinek vannak ambíciói és már elért valamit az életben.

- Minden koncert után egy csokor sárga rózsával a kezében próbálja átverekedni magát a biztonsági őrkön, persze kevés sikerrel. Ismerik, mint a rossz pénzt, akár csak a rendőrök, akiknek gyakran akadt vele gondjuk, hiszen tényleg be akart jutni hozzám, biztos azért, hogy halljon tőlem pár kedves szót. Állítása szerint minden képet és cikket gyűjt, ami velem kapcsolatos. Egy

alkalommal, mikor koncert után valahogy be- férkőzött hozzám a páholyba, bevallotta nekem, hogy teljesen belém zúgott.

- Jesszus! Ez azért elég para, nem?

- Csak egy hangyányit - vonta meg a vállát Viola. - Szépített a dolgon, hogy azt mondta, azért gyűjti őket, mert minden szemszögből lélegzetelállítóan gyönyörű vagyok.

- Hozzam a felmosót és a vödröt? Mert úgy látom tócsává olvadtál! - kuncogtam.

- Haha!

Viola soron következő koncertje péntek este nyolckor volt a Stadio Olimpico di Romában. A helyszín nagyon elnyerte a tetszésemet, leszámítva a tényt, hogy 1928-ban Mussolini kezdeményezte az építését. Persze ezt is Altól tudom. Elsétáltunk a hatalmas ovális stadion előtt sorakozó márványszobrok mellett, melyek mind egy-egy kitűnő sportolónak állítottak emléket.

- Hatalmas meccsek szoktak itt lenni! - bár Al mellettem volt, mégis hangosan kellett beszélni, hogy elnyomja a tömeg morajlását. - Hidd el, én már csak tudom.

- Á, szóval te már járatos vagy itt!

Violának köszönhetően bejutottam az öltözőjébe és a sminkese még azt is megengedte, hogy egy kicsit extrán kicicomázzam Viola arcát, mikor már végzett - persze kizárólag az ő irányítása alatt. Szuper móka volt és Viola lámpaláza is kissé alábbhagyott. Aztán megkerestem Alt a lelátón - de megígértem Violának, hogy csak két dalt hallgatok meg és visszamegyek, hogy segítek neki. A stadion tényleg monumentális volt, és már tömve volt emberekkel. Átverekedtük magunkat a tömegen és egyébe olvadtunk vele. Hamarosan kigyúltak a fények és a saját Örömsikoltásomat is alig hallottam a többiekétől. Míg várakoztatták a tömeget, valami modern háttérzene szólt. Megfogtam Al kezét.

- Én voltam a sminkes segédje - dicsekedtem kérdés nélkül a mellettem álló idegen tinédzser lánynak. - Én dobtam fel az arcára a pirosítót is.

- Persze, én meg a római pápa vagyok! - a spiné úgy nézett rám, mintha fehérre mázoltam volna az arcom és piros bohocorrot viseltem volna.

- De tényleg így volt! Al, ez a kiscsaj nem hisz nekem!

- Kit nevezteél te kiscsajnak?

- Elég lányok, elég! - Al megfogta a karomat, hogy elhúzzon engem a közeléből. - Ne rontsd el ezt a szép estét!

- Jó estét, rómaiak!

Az előzenekar frontembere a színfalak mögül köszönt be, de a tömeg már most megőrült értük. A La muse del geniótól egy-két szám már szembejött velem a YouTube-on, de a többi is tetszett, úgyhogy megfogadtam, hogy otthon lecsekkolom a teljes tracklistát. A rosszfiúsan sármos énekes, Alexander Romano épp az olasz lányok szépségeiről énekelt és még a sztár neve is betalált, mert elmondása szerint az Alexander név „védő”-t jelent, így ő maga Róma védője és miközben felkonferálta magát, nagylelkűen magára vállalta az „olasz lányok védelmezője” titulust is, mondván, hogy megvédené őket az unalomtól éjszakánként. A gondolatmenet persze a látókörömben lévő összes fiatal lányt felvillanyozta, eszeveszetten ugrálva üvöltötték az összes létező dalukat. Az én belsőm már dübörgött a hangos zenétől és úgy éreztem, mintha nem egy, hanem tíz éve sikítottam volna utoljára a Halott Pénz koncerten pont ugyanúgy, mint most ezek a lányok. A stílusuk minden számmal egyre jobban megtetszett, a nevük pedig magyarul is egész jól hangzott: a zseni műzsája.

- A következő dal egy reménytelen kapcsolatról szól, aminek aztán végtelen piálás lett a vége. Ti is voltatok már reménytelenül szerelmesek?

A tömeg sikító ovációban tört ki és mindenki egy emberként nyújtotta Alexander felé a kezét.

- Akkor szóljon most ez a dal nektek!

Felcsendültek a Mióta elmentél kezdő ritmusai. Az órára pillantottam. Fél óra múlva Viola következett. Ismét átverekedtem magam a tömegben, hogy újra megközelítsem az öltözőjét. A szépítő csapata még a backstage-ben sürgölődött körülötte, és ami már nem olyan magától értetődő: én is megint ott voltam velük. Tényleg alig hittem el. Segítettem befűzni a felsőjét és vittem neki egy pohár vizet. Kortyolt egyet, majd úgy gurgulázott, mintha épp fogat mosna.

- Mindig így nyugtatja le magát fellépés előtt - bökte oda nekem magyarázatként Eva, a stylist

A közönség már javában éljenzett az előzenekarnak, Viola pedig se látott, se hallott a felfokozott hangulata miatt, ezért megpróbáltam minden figyelmemet rá összpontosítani, de a hangos szóváltásnak így is fültanúja voltam. Fred és Malcolm, Viola megszokott testőrei vigyázták a rendet. A harminc év körüli férfi egy sárga rózsacsokorral a kezében topogott a backstage közelében.

- Már megint maga az? - mordult rá Malcolm, Viola testőre a helyes férfire, akinek a fotóját a lány megmutatta nekem a napokban. - Oda nem mehet be!

- Matthias Pesotto vagyok. Pesotto kisasszony nagybátyja.

- Nem hinném. Magát a múltkor sem engedték be. Kérem, mutassa az okmányait! Amennyiben valóban a nagybátyja, szólok neki, és beengedem.

Matthias erre láthatóan nem számított. Mint egy rémült egér, fejét forgatva a menekülési útvonalat kereste és se szó se beszéd eliszkolt, beleolvadva a várakozó tömegbe. Még láttam, ahogy a földre dobja a rózsacsokrot, melyet a túlfűtött rajongók percek alatt szemétté tapostak. Biztosan valahogy így érezte magát most Matthias is: mint egy kukában landoló rózsacsokor, amit a hősszerelmes dob ki, miután őt magát kikosarazták. Piszok egy érzés lehet. Jó pár embernek nekiütközött, elesett az egyik rajongó lábában. Már azt hittem, hogy mindjárt jól képen törli a szerencsétlent, de az idegen férfi egyszerűen odébb állt, Matthiast elnyelte a tömeg, engem pedig rossz érzés fogott el.

A koncert után napokig azon kattogott az agyam, hogyan is figyelmeztessem szép szavakkal Violát, hogy legyen óvatosabb a rajongóival. Persze, lehet, hogy csak képzelem, de ezzel a férfival szerintem valami nagyon nincs rendben.

Anya repülőgéppel jött Olaszországba, mert velem ellentétben szívből utált hosszasan autózni, valamiért mindig attól félt, hogy eltéved. A Róma-Fiuminico repülőtéren nagy volt a tömeg, de rögtön kiszúrtam.

- Szia, anya! - megöleltem, majd pusztít nyomtam az arcára. - Milyen volt az utad?

- A leszállást, felszállást leszámítva szuper. Tudod, hogy azt sosem bírtam. És Budapest madártávlatból annyira szép! Sosem unom meg a látványt.

Lehalásztam a poggyászát a futószalagról, és egymás mellett sétálva húztuk a bőröndöket. A kerekeik gyors, egyenletes ritmusban kattogtak a padlón, s az én szívem is sebesen vert, ahogy minden lépéssel közelebb kerültünk a házamhoz, melyet anyám most lát majd először. Kocsival jöttem érte, és azzal is mentünk haza, most is a parkoló felé tartottunk. Jobbnak láttam, ha Alt nem a repülőtér nyüzsgő tömegében látja meg először, hanem a házamban, nyugodt körülmények között, terített asztal és kitöltött bor mellett. Nem mintha házisárkány típus lenne az én drága anyám, de ilyen helyzetben a lámpaláz szerintem elkerülhetetlen.

- Nagyon várom már, hogy megismerjem Alessandrót - szólalt meg, mintha csak a gondolataimban olvasott volna.

- Tudnod kell, hogy engem Beccának hív. Ő pedig, csak Al. Nem szereti, ha Alessandrónak hívják Szerinte az olyan .olasz macsós”.

- De egy olasz macsó, nem?

- Jaj, anya! - intettem le szemrehányóan. - Egyáltalán nem az. Ne ítéld elsőre, főleg ne látatlanul! Hamarosan úgyis láthatod.

- Szeretnék venni neki valami apróságot. Hoztam volna otthonról Ottó bácsikád házi pálinkájából, de aztán letettem róla. Szerinted minek örülne?

- Hú, a szemkigúvasztó pálinkának biztos nem! Szereti a finom borokat.

- Jaj, komolyan csak bort adjak neki? Egy tokaji aszút azért hoztam, de az önmagában olyan snassz!

- Az Illy kávét például ő is szereti.

- Ez az, akkor betárazunk neki abból!

Bementünk egy boltba és anyám lelkesedése átragadt rám válogatás közben. A boron és a kávé kivül vett még neki egy multifunkciós bicskát is.

- Ezzel a bort is ki tudja nyitni!

- Igen anya, sikeresen kimaxoltad a „mit vegyünk a lányom vadidegen pasijának ajándékba” témakört. Gratulálok, most már mehetünk?

Kezdtem kicsit izgulni. Anya eléggé szokimondó kedvében van, talán nem fog a kelleténél tolaodóbban kérdezősködni a sebhelyéről. Amikor arról beszél, hirtelen megváltoznak az arcvonásai, és olyan, mintha éveket öregedne percek alatt. Olyankor engem is valami mélyről jövő szomorúság fog el. Alessandro egy átbeszélgetett éjszakán elmesélte nekem, hogy a sebhelyét azon a végzetes éjszakán szerezte, mikor a lánya és a felesége autóbalesetben meghaltak és azért nem korrigáltatta plasztikai sebésszel, mert ő így vezekel a családja halála miatt. Persze, mondtam neki, hogy ez csacsiság-valahol mégis sajnálom és megértem őt. Végül is, így szerettem belé.

- Azt a mindenit! Rebeka, hiszen ez hatalmas! - anyám őszintén meglepődött a ház méretein, pedig előzőleg már pontosan elmondtam mindent az épületről, amit csak tudtam.

- Négyszobás, az egész terület pedig kettőezer négyzetméter! Nézd, a bútorokat az itteni bolhán vettem, aztán lefestettem. Ez itt körülöttem ... annyira én vagyok! Szerintem egy álom!

- Egész csinos kis hely. Mázlid van, hogy nem láttam a felújítás előtt.

- Ugyan menj már! - legyintettem. Amúgy tényleg mázlim volt. - De hol lehet Al?

- Tőlem kérdezed? Még életemben nem láttam.

Kapkodva leintettem és a keresésére indultam.

- Hahó, Al?

Nem jött válasz. Kotorászást hallottam a hátsó műhelyben, mintha épp barkácsolna.

- Itt bujkálsz? - nevettem.

- Ha a munkát mostanában bujkálásnak becézik, akkor igen.

- Na fene, miben mesterkedsz?

Háttal állt nekem, hogy még véletlenül se láthassam, mit csinál, aztán megfordult a tengelye körül.

- Mézeskalács kiszűrőformák! - sikítottam, mire Al csendre intett, de így is ugráltam örömben. - Anya imádni fog! önmagát pedig utálni, mivel neked csak egy nagy zacskó kávé, meg egy üveg bort vett.

- Bocsi. Szívecske, baba, és házikó formát is csináltam, de aztán kezdtem megunni a sztenderd sablonok készítését - vigyorogva felmutatta a kombinát fogó alakú mézeskalács formát.

- Te aztán férfiasra vetted a figurát! - cuppanóst nyomtam az arcára! - Annyira cuki vagy! Anyám az előszobában van. Felkészültél?

Láttam rajta, hogy a kérdéseimre valami olyasmit akar felelni, hogy „Miért, mi következik? Úrkilövés?” De egyszerűen csak bólintott. Már ott sem voltam, hogy beljebb invitáljam anyát. Az első összepillantásnál nem Al, hanem anya arcát néztem. Először kedvesen Álra, majd elismerően rám nézett. Ezt azért jó jelnek vehettem.

- Anya, ő itt Alessandro, ha úgy tetszik, Al. Al, Flóra, az anyukám.

A tekintetem kettejük között cikázott. Mindketten mosolyogtak.

- Anya! - sziszegtem. - Legalább a köszönést olaszul! - szóltam rá, mikor „Nice to meet you”-val üdvözölte.

- Badarság! - vetette közbe Al angolul, úgy, hogy anya is értse.

- Ó, miben mesterkedik?

- Mondták már, hogy ön és a lánya hasonlóak? Becca is ugyanezekkel a szavakkal kérdezte az imént. Csak ő olaszul.

- Baj lenne, ha nem hasonlítanánk! így legalább valaki továbbviszi a szarkazmusomat. Az az egyetlen fegyverem.

- Á, szóval innen fúj a szél!

- Bolond lyukból bolond szél fúj - kontrázott anya, majd ajándécsomagot cserélt Állal. - Á szóval becézitek egymást. Becca ...Nem is rossz!

- Anya!

- Jaj, Istenkém! Milyen gyönyörű sütőformák! Ezeknek nagy hasznát fogom venni! - lelkenedezett boldog arccal, mikor meglátta Al ajándékát, de aztán csüggedtség látszott rajta. - Én meg csupa apróságot hoztam.

- Ez is apróság - mosolygott rá az én Alom és barátságosan megsimogatta anyám vállát, amitől egyszeriben melegség öntötte el a szívemet és minden aggodalmam elszállt. - Gazpacchiót és pizzát csináltam! - terelte anyámat Al a konyhába, én pedig megkönnyebbülten elmosolyodtam.

Amíg végigettük a menüt, anya és a pasim felváltva kérdezték egymást munkáról, hobbiról, családról, én pedig kitartóan fordítottam nekik A tányérok mellett aztán előkerültek a boros- és pezsgőspoharak is, és ahogy fogyott az üvegekben az alkohol, úgy lett egyre oldottabb a hangulat.

- Imádnivaló egy pasas! - kurjantotta anyám a konyhában, mire én pisszegve intettem csendre.

- Még meghallja!

- Hát csak hallja! Különben sem érti, de ha értené, a dicséret, csak tetszene neki nem? És nem csak az. A vak is látja, hogy bolondul érted! - kacsintott rám, majd hüledezve folytatta. - Ahogy a szemedbe nézett!

- Ha nem lenne odáig értem, nem is lennék vele.

- Igen, tudom, te nem tűröd az állóvizet - legyintett - Van még ebből a borból?

- Van, de nem a számodra - húztam fel a szemöldököm, majd kivettem a kezéből a borosüveget. - Neked inkább aludnod kéne.

- Dehogyan! - úgy nézett rám, mintha azt mondtam volna, hogy a Föld szögletes. - Még ezer fontos dolgot meg kell beszélnem Alessandróval!

Az égre emeltem a tekintetem.

- Képzelem...

Anya olyan ártatlan képpel nézett rám, mint amelyet azok a cuki mosómacik vágnak, mielőtt ellopják a kajádat.

- Néha kételkedem, hogy a lányod vagyok, te meg az anyám, nem pedig fordítva. Na jó, nyomás!

- Köszönöm! - cuppanós puszt nyomott az arcomra és én nevetve elfintorodtam a borgőzös leheletétől.

- Jaj, anya, vegyél be egy Tic Tacot! Ha nem viselkedsz jól, nem megyek vissza tolmácsolni! Hallottad?

- Tudod mit? Nem is kell! Becsicscentve a létező összes nyelvet perfektül beszélem! Látod, még azt is ki tudtam mondani, hogy be-csics-cent-ve!

- Nagyon ügyes vagy!

Már végképp nem bírtam visszatartani a kuncogásomat, miközben anya a nappali felé táncikált, Álhoz. Gyorsan csatlakoztam hozzájuk, hogy felügyeljem a beszélgetés fősodrát.

- ...és Becca pezsgő- és dézsafürdőt szeretne, egy igazi mini wellnessrészeletet, örületesen jó lesz! Persze, ahhoz, hogy ez megvalósuljon, látástól vakulásig dolgoznunk kell, de természetesen én mindenben mellette állok.

- Ahogy én is...de most, ha nem haragszol, inkább leülök - azzal óvatoskodva feltornázta magát a bárszékre, majd a teljes biztonság érdekében a pultba kapaszkodott. - Ez állati jól hangzik! Rebikém, lehetek az első vendéged? Tesztelném a pezsgőfürdőt! Kár, hogy masszőrt nem akarsz foglalkoztatni Elkelné még több erős kezű férfi a környezetedben! - anyám huncutul Álra kacsintott.

- Tesztelheted, ha segítesz a munka oroszlánrészében, úgy, mint ágyneműcsere, mosdópucolás, és a kedvencem, a kutyás vendégek utáni porszívózás.

- Hogy lehet a kedvenced? Hiszen még egyetlen vendéged sem volt

- Ohóó, az egyáltalán nem számít! A lelki szemem előtt ezek a képzelt képsorok minden éjjel lejátszódnak.

- Ha kiengesztelsz egy ingyen masszázssal, ezeket mind bevállalom!

- Örömmel hallom! - Szélesen gesztikulálva átöleltem. Al is jót nevetett - De azért a részletekről még beszélünk, ha kijózanodtál.

Az este szuperül telt, mégis örültem, hogy végül vízszintes helyzetbe kerültem. Anyát a szomszéd szobában szállásoltam el.

- Nagyon jó humora van anyukádnak - mondta kedvesen Al, miközben a karomat simogatta az ágyban. Azonnal libabőrös lettem.

- Igen, a humorunk ugyanolyan. Ugyanolyan fantáziadús és kíméletlen. Képzeld el, óvodáskoromban rajongtam a Sissi-filmekért, vagy ezerszer megnéztem az összes részét és nem untam. Nagyon szerettem volna hasonlítani Romy Schneiderre. Vagy Sissire, vagy nem is tudom melyikre a kettő közül! Többször is eljátszottam a házunk udvarában azt a jelenetet, amikor a filmben Ferenc József felé szalad egy gyönyörű, fehér színű virágokkal teli réten, majd félájultan a karjaiba omlik.

- Nem voltál, enyhén szólva hmm ...hogya is mondják ezt divatosan ... drámakirálynő?

- De igen, és ezt a kertészünk sem díjazta, akit többször is palira vettem. Tisztán emlékszem, hogy mikor ájulást színleltem, ő azt hitte, tényleg rosszul vagyok és rohant velem apámhoz. Út közben vette észre, hogy én eközben a karjaiban kuncogtam, amiért bevette az egyszemélyes színdarabomat. Persze apáék is észrevették, hogy simlisség van a dologban, de azért pár pillanattal előtte közel jártak a szívrohamhoz.

- Mókás gyerek voltál, az egyszer biztos!

- Az. Az unokatestvéremmel is sokat ökörködtünk, mikor egymásnál nyaraltunk, ő is odavolt a Sissi-filmekért. Minden este kakaót ittunk, de nem bögréből, hanem söröskorsóból. Olyan hevesen szoktunk koccintani, hogy mindig kilötyögött a kakaó, és jól hátba vágtuk egymást, miközben azt mondtuk: „Hát, akkor, grüszli!” Pont, mint a filmben.

- Azok a jó kis nyaralások! Nekem is van pár ilyen sztorim! - Al arca felderült, ahogy nosztalgiazni kezdett. - Mikor egy hétig az unokatesóméknál voltam, a kerti kisházban éjszakáztunk és azt képzeltem, hogy én vagyok Indiana Jones. Elcsórtam a nagyapám kalapját, Matt pedig az apja bőrdzsekijét. A szomszédjuk mániákusan gyűjtötte a régi kacatokat, tele volt a fészkerük mindenféle szúrágta cuccal. Onnan kaptam egy ostort is és úgy járkáltam fel alá, mintha minden percben megjelenhetne az ellenség. Persze a papi jó fej volt, és végül ő is beszállt a játékba, rengeteget ökörködtünk együtt.

- Úgy festhettél, mint egy törpenövésű cowboy! - nevettem.

- Szíves elnézését kérem, Erzsébet császárné!

- Jó, igazad van, ugyanolyan röhejesek lehettünk mind a ketten. A papád viszont jó fej volt, ez vitathatatlan.

- Igen, az volt. Hiányzik is, nagyon.

Láttam a szemében a fájdalmat, mintha maga elé képzelte volna a szerettei arcát, akik most hiányoznak neki. A lányáét, és a feleségét is. Egy hangyányit fájt, ugyanakkor piszkosul sajnáltam.

ö törte meg a csendet.

- Készíték popcorn, addig te keresel egy filmet a neten?

- Persze! - szorítottam meg a kezét. Mikor kiment a konyhába, utána kiáltottam.

- Vajasat pattogtass!

- Igenis, főnök! - válaszolta. - Te pedig vígjátékot keress!

- Igenis, főnök! - kiáltottam vissza és elpakoltam az agyam egy rejtett fiókjába a sajnálatot, amit Al iránt éreztem.

Nehéz volt összeegyeztetni az enyhén szólva sokrétű munkabeosztásomat és a fotózást a házfelújítással, de szerencsére ez a gond is megoldódott. Szabina kétszer is beugrott helyettem - felszolgáló létére -, fogalmam sincs, erre hogyan beszélte rá Maretit, de nekem azt mondta, épp szabadnapos lett volna - jut is eszembe, mindenképp vennem kell neki minimum egy doboz bonbont, hogy megköszönjem. Azt hiszem, ennél több lábon már nem is tudnék állni, néha úgy érzem, ha akár csak egy pluszkötelezettségem lenne, ezerfelé szakadnék. A jó hír az, hogy a bevétel is több felől jön, és az energia- szintem, ami a konyhán a béka feneke alatt van, a Ca Savió-i háznál és a stúdióban hirtelen az egekbe emelkedik és olyankor madarat lehet velem fogatni. Al épp tegnap jegyezte meg, hogy már kezd hozzászokni a hangulatváltozásaimhoz ...Na bumm! Eddig egy repdeső kis tündérnek éreztem magam, amikor a közelében voltam, erre kiderül, hogy ő meg néha házisárkánynak lát! Egyszer ezt fel is róttam neki.

- Kicsim! De hiszen mindkettő mesebeli lény! A mesebeli lények cukik! - simogatta meg a buksimat.

- Tényleg? A boszorkányok és a sárkányok is?

- Vannak jó boszorkák is. Szerintem te a fehér boszorkányokhoz tartozol. Az öltözködésük jelzi a tisztaságukat, ők jók, és nem átkozódnak, hanem jó dolgokat kívánnak másoknak és gyógyítanak. Te kétségkívül fehér boszorkány vagy. Csak az agyad képzeletbeli ruhásszekrényének legmélyén van egy fekete szetted is, és néha véletlenül azt veszed fel.

- Te mindent meg tudsz magyarázni - ráztam a fejem - és még haragudni se tudok rád!

- Mert csak én tudlak megnyugtatni, ha elborul az agyad - bólogatott.

Jézusom. Ennyire ismerne?

Szerencsére ő és anya rengeteget segítettek a ház körül. Hétvégén megmutattunk anyának pár nevezetességet, és hogy én is lássak valami újat, most éppen Pisába mentünk. Odaúton két egymás mellett rollerező apácát pillantottunk meg, s ez a mókás látvány rögtön megalapozta a jó hangulatunkat.

- Itt is szőnyegen árulják a portékájukat! - mutattam a színes, fényes, villogó szerkezetekre, ahogy sétáltunk. - Ahogy Rómában.

- Ez új nekem! - mondta anyám és az arcára meglepett mosoly ült ki, ahogy végignézett a sétatéren.

- Pár hónapja, még nekem is új volt. Gyertek, nézzük meg a tornyot!

Miután felmentünk, csináltunk pár fotót, amin a tornyot próbáltuk egyenes helyzetbe tolni, majd, mikor már minden idióta beállítást kipróbáltunk, egyszerűen leheveredtünk a fűbe és élveztük az édes életet

- Hihetetlen, hogy itt minden városban van valami felülmúlhatatlan és egyedülálló - sóhajtottam a tornyot bámulva.

- Igen. Az épületek is azok. Ahogy te, én és anyukád is.

- Ez így van! - bólogatott anya. - Mindig mondom neki, hogy ő az én legszebb műalkotásom. Meg persze a nővére.

- Ezzel teljes mértékben egyetérték - vigyorgott rám Al, mert tudta, hogy én és a testvérem folyton versengünk egymással.

- Mondd csak Al, miért is ferde igazából ez a torony?

Azt olvastam - kezdte tudálékosan, és ekkor akaratlanul is a két lábon járó lexikon, Olivér jutott eszembe. Gyorsan lesütöttem a szemem -, hogy miután a torony harmadik emelete is elkészült, a monstrum annyira megsüllyedt, hogy leállították az építkezést. Száz évnek kellett eltelnie, hogy újra elkezdjék.

- Azta! - kotyogtam bele.

- A negyedik emelettől eleve kissé ferdén építették, hogy kompenzálják a torony dőlését. Hét harang van az épületben, de hamar rájöttek, hogy ha túl sokáig kongatják, az épület összedől.

- Hihetetlen. Leszel az okostelefonom? Nem kell „rágugliznom” semmire, csak tőled kérdezek! így jó lesz? Cserébe mindennap sütök neked valami finomat! - üzletelt anya.

- Á-á! Ő az én lexikonom!

- Hé, lányok, ne sajátítsatok ki! Jó, te kisajátíthatsz! - Magához húzott a derekamnál fogva, és ahogy anyára néztem, láttam rajta, hogy egyáltalán nem féltékeny. Megnéztük a parkbeli Romulus-szobrot és természetesen bementünk a Szent János-keresztelőkápolnába is, mely méreteiben, építőanyagában és díszítésében is tökéletesen harmonizált a mellette álló ferde toronnyal. A katedrális egyszerűen pazarul festett aprólékosan faragott díszes oszlopaival. A körülöttünk lévő turisták egytől egyig mosolyogtak és fotózkodtak, vagy éppen a fűben heverve élvezték ezt a csodás napot. Még beültünk egy kávézóba, mielőtt hazaindultunk

A következő egy hétben anya szimultán takarított, mosott és vasalt, míg én a kertet rendeztem, Al pedig éppen a bútorokat rakta össze. Úgy éreztem, végre kezd összeállni a kép és nem is volt olyan agyament ötlet, hogy ebből az

épületből akár még vendégház is lehet. Nagyon lefoglalt a felújítás, mégis, mikor anya szomorú tekintetét láttam, akaratlanul is rögtön Barna jutott eszembe. Egyszerűen nem bírtam tovább türtőztetni magam. Este, mikor kettesben raviolit csináltunk a konyhában, félénken anya felé fordultam.

- Szerinted mivel érdemelhetném ki, hogy megtudjam az igazat?

- Ezt meg hogy érted? - tényleg értetlenül nézett rám, és a keze sem állt meg, miközben a tésztavágó hengerrel dolgozott.

- Hát tudod, Barnával kapcsolatban.

- Az én igazságom nem biztos, hogy egyezik Barnáéval.

Nem akart a szemembe nézni és ez rohadtul idegesített. Legszívesebben megráztam volna, de csak felemeltem a hangom.

- Anya, nagyon örülnék, ha végre felnőttként kezelnél és nem akarnál holmi dajkamesékkal bevetni!

Láttam, hogy elértem a célomat, mert a munkaasztalra tette az aprítókést.

- Na jó. Ötéves sem voltál, amikor Barna elvitt téged a Modern Talking-koncertre, Pestre. Persze, nekem nem mondta meg, hogy ez a terve, azt a mesét találta ki, hogy az állatkertbe visz. Akkor tudtam meg, hogy hol vagy, amikor a rendőrség telefonált, hogy sokkot kaptál, mert elkeveredté a tömegben, ráadásul megkéseltek egy férfit, közvetlenül melletted. Semmire sem emlékszel az egészből?

- De, azt hiszem, halványan - habogtam, és tényleg előkerült az agyam egy rejtett zugából pár ehhez köthető képkocka.

- A talpraesettséged volt a szerencséd. Előtte egy órával már fent voltál a színpadon, mert amatőr énekversenyt is rendeztek, és Barna elmondása szerint mindenáron el akartad énekelni a „Süss fel, nap!”-ot. Persze te voltál a legkisebb és a legcukibb versenyző, ezért te kaptad a legnagyobb csomagot. Nem emlékszel? Egy sárga gumilabda is volt benne, úgy hurcoltad magaddal mindenhova két hónapig, mint egy ereklyét. Flexszel sem lehetett volna kiszedni a kezedből.

- Anya, a lényeget!

- Jó, szóval az énekverseny után fél órával megint a színpadra kerültél. Ez azután lehetett, hogy késelés történt melletted. Gondolom megkértél valakit, hogy felvigyen.

Ekkor lelki szemem előtt felderengett egy emlék: egy nagyon magas férfi, akinek megrángattam a pólóját és úgy mondtam, mintha betanították volna.

- Bársony Rebekának hívnak és nem találom Barna bát!

Ezután az óriás ember a nyakába kapott és elvitt a színpadig. Ez kicsit felvidított, mert ez volt a koncert legjobb része! Felülről láttam az összes embert és innen nyílt a legszuperebb kilátás a színpadra. Persze abban a percben még senkinek sem mertem beszélni arról, amit láttam.

- A mikrofonba zokogtál, úgy hívtad Barnát a színpadról.

- Komolyan ezért szakítottad meg a kapcsolatot vele? Nem tudhatta előre, hogy ez fog történni.

- Akkora tömegben el is keveredhettél volna, még dulakodás sem kell ahhoz, hogy baj történjen.

Mivel a válasza részemről reakció nélkül maradt, folytatta a mentegetőzést.

- ötéves voltál, az isten szerelmére! Rádásul Barna hazudott nekem veled kapcsolatban. Apáddal is folyton ezt csinálta - hadarta keserű szájjal -, mindig belevitte a rosszba.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy értem, hogy éjszakákat virrasztottam át miattuk rettegve, hogy bajuk esik. Mindig támadt valami őrült ötlete. Egyszer motorral kiruccantak Horvátországba. Apád és Barna ketten ültek egy motoron és elestek. Még szerencse, hogy a baleset nem végződött tragédiával.

- Jesszusom! - az ajkamhoz kaptam a kezem. - Nekem erről Barna miért nem mesélt?

- Gondolom azért, mert azt akarja, hogy felnézz rá, nem pedig azt, hogy elítéld.

- És emiatt szakítottad meg vele a kapcsolatot? Ez most komoly?

- Mégis, hogy érted, hogy komoly-e? - úgy nézett rám, mintha nem magyarul beszélne.

- Úgy értem, hogy ez az aprócska malőr kellett ahhoz, hogy évekig még csak ne is halljak a nagybátyámról?

- Rebeka, még egyszer mondom: apádat bajba sodorta! A motorbalesetben akár meg is halhattak volna.

- Gondolom, apát nem láncolta oda a motorhoz, hogy tartson vele! Szabad akaratából ment. Te mindig másokat hibáztatsz a múltbeli eseményekért, de Barnát illetően túllősz a célon.

- Meggondolatlan vagy - mondta anyám józanságot erőltetve a hangjára.

- Barna most is aggódik értünk! Érttem, Emmáért és érted is. Ha beszélnél vele, tudnád!

- Hihetetlen, hogy ebből is Barnát hozod ki hősnek!

- Mert ő az én hősöm! Apa meghalt, mégis kire nézhetnék fel? Rád biztos nem! Ahhoz elsősorban őszintének kellene lenned, de az nem az erősséged!

- Rebeka, várj!

De én magára hagytam a konyhában és aznap este nem is szoltunk egymáshoz.

Két napig kerülgettük egymást, mire oldódott közöttünk a hangulat, de teljes mértékben Sienában ástuk el a csatabárdot. Ő, Al és én egyaránt csodájára jártunk a téglaszín épületek tömegének. A Piazza del Campót elhagyva elértünk a dómhoz, ami hatalmas, márványból kifaragott homlokzattal fogadott minket. A téren egy fehérre festett arcú, fekete-fehér ruhás bohóc mutatványozott. Megálltam előtte, és ráérősen érdeklődve, jó turistához illőn végignéztam az egész repertoárját, majd busás jutalmat készültem adni a földön elhelyezett kalapjába.

- Jaj, ne! - kiáltottam fel, mert véletlenül nem a fejfedőbe, hanem a földre ejtettem a pénzt. A bohóc is lehajolt, s így egyszerre nyúltunk a bankóért.

- Magyar vagy? - kérdezte tőlem és váratlan meglepetésként, hogy az anyanyelvemen szólított meg.

- Igen! - Az arcom úgy ragyoghatott, mint a déli napsugár. A bohóc ekkor boldogan kezét csókolt nekem, Al pedig lelkesen fényképezett minket. Pár mondatot beszélünk csak ezenkívül, mert nem akartam feltartani, de mikor elbúcsúztam, kaptam tőle egy szál rózsát. Csak egy volt nála, ezért biztos voltam benne, hogy az aznapi legbecsesebb kuncsaftjának - azaz nekem - tartogatta. Boldog mosollyal váltunk el egymástól, az eset után mégis percekig a férfin járt az eszem, s rajtunk, magyarokon. Vajon hányán lehetünk, akik eljöttünk otthonról, hogy Olaszországban próbáljunk szerencsét? Biztosan sokan. Szomorú tény, hogy itt a mosogatásért is jobban fizetnek, mintha otthon egy jobb helyen dolgoznál, diplomával a kezeden. Szíven ütött a tény, hogy ez a magyar férfi szó szerint bohócot csinált magából azért, hogy jól keressen. Tudtam, hogy nagyon hasonlítunk egymásra: én és a bohóc.

- Megfordultam és se szó se beszéd a férfi felé vettem az irányt.

- Hogy hívnak? - kérdeztem tőle.

- Szilárd.

- Örülök, hogy megismertelek Szilárd - megszorítottam a kezét és pusztit leheltem a fehérre mázolt arcára. Álon láttam, hogy egyáltalán nem bánja. Szilárd a szemembe nézett és zavartan viszonzta a mosolyomat, mielőtt látótávolságon kívül kerültünk egymástól.

- Örülök, hogy egyre inkább otthon érzed magad nálunk. - Al megszorította a kezem, és ahogy viszonztam a szorítást, a lelkem is szárnyra kapott a felgyülemelő endorfinbombától. Annyi élménnyel gazdagodtam itt, hogy ha mindezt pénzben mérnék, már milliomos lennék! Inigára, Pippára és Violára gondoltam, a velük töltött szép percekre, és alig vártam, hogy otthon, nyugodt körülmények között felhívhassam Violát, és beszélhessek vele. Igen, eddig leginkább Inigával tartottam a kapcsolatot, azonban első kézből szeretném már tudni, hogy milyenek egy énekes hétköznapijai, ha vannak egyáltalán olyanok, elvégre ő maga mondta egyszer, hogy számára minden koncert ünnep, és úgy vettem ki az e-mailjeiből, hogy bőven kijut belőlük. Azt is írta, hogy minden fellépésén megemlíti engem, mint kedves barátját, aki mindenben mellette áll. Ez a gondolat nyári napsugárként melengette a lelkemet. Mégis érdekelt, nem érzi-e tehernek, hogy úgymond az anyja „örökségét” kell továbbvinnie? Hiszen, bár még nem ismertem a lelkivilágát olyan mélységeiben, mint szerettem volna, tudtam, hogy visszahúzódó, tiszta lelkű lány. Olyan, mint „az a lány a szomszédból”, aki szeretettel fordul az emberek felé. Bárki

felé. Istenem, csak nehogy kihasználják! Lehet, hogy rémeket láttam, és el sem tudtam képzelni, hogy az édesanyja és a nagymamája hogy izgulhattak miatta! Az biztos, hogy amiben csak tudok, segíteni fogok neki a továbbiakban is. Sokan mondták már, hogy ne képzelődjek össze mindenfélét, mert ami engem illet, ha valami negatívra gondolok, általában bekövetkezik. Végül csütörtökön hívtam fel és bebizonyosodott, hogy tényleg egy boszorka vagyok

- Szia Viola! Jókor hívlak? Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy.

- Ne viccelj! Te mindig jókor hívsz! Én is épp fel akartalak hívni. Képzeld, egy hónapja Messengeren rám írt az a Matthias Sanz. Azóta mindig éjszakába nyúlóan beszélgetünk. Olyan, mintha ezer éve ismernénk egymást!

- Hmm ...pedig személyesen tulajdonképpen még nem is találkoztatok Nem fura ez egy kicsit?

- A mai világban nem igazán. A kedvenc étele a pestós tészta és van egy kutyája, Adolf.

- Úgy, mint Adolf Hitler?

- Jaj, ne bomolj már, Rebeka! Jobban féltesz, mint a tulajdon anyám! Amúgy HR-es Milánó egyik legnagyobb lakberendezési áruházában. Tudod, a Domea Mobiliben.

- Ja igen! - bólogattam. - Már hallottam róla. Nézegettem a neten a katalógusukat, mikor a házat csinosítottam, de túl puccosnak találtam. Éljenek

a bolhapiacok!

- Salute! - reagált Viola, de holt biztos voltam benne, hogy nem a bolhapiacokért lelkesedik ennyire. - Találkozni akar velem.

- Jesszusom! Mikor? Hol?

- Azt még nem konkretizáltuk, de ma este megint beszélünk.

- És találkozni fogsz vele?

- Már miért ne találkoznék? - Viola úgy kérdezett vissza, mintha idióta lennék.

- Nem azért kérdeztem ...csak ...Szerintem valami nyilvános helyre menjete.

- Rebeka, nyugi, ő rendes pasi, érzem. Nem kell mellém testőr.

- De bizony, kéne! Te népszerű vagy, úgy értem nem egy átlagos lány. Körültekintőnek kell lenned. - Jól megválogattam a szavaimat, nehogy megsértsem, vagy túl kotnyelesnek találjon. - Nem rossz ötlet a találkozó, de szerintem még egy ideig beszéljess vele eseten. Tudj meg róla mindent. És ne csak ott kutakodj! Nézd meg a közös ismerőseiteket és érdeklődj tőlük, milyen ember. A mai világban alap, hogy leinformáld a kiszemeltedet. Sőt, én majdnem minden első vakrandimra magammal vittem az egyik barátnőmet

- Ne már!

- De már! Vész esetére. Csak szóltam neki, hogy figyelje a telefonját. Ha túl rámenős volt a pasas, vagy egyszerűen taszított a természete, csak megcsörgettem, ő pedig felhívott Persze úgy tettem, mintha mondjuk anyám keresne és valami baj történt volna. Mondjuk kizárta magát a lakásból, vagy ilyesmi. Ezzel az ürüggyel aztán kerekét oldottam és a manus soha többé nem látott

- És az Oscar-díjat kapja ...Rebeka Bársony! - utánozta egy konferanszié hangját Viola. - Valóban bámulatos.

- Nincs ebben semmi bámulatos - mosolyogtam. - Mint mondtam, ez a minimum, hogy bebiztosítod magad.

- Egy okos lány így cselekszik.

- Egy okos lány így cselekszik - ismételtam, sűrűn bólogatva hozzá.

Aggasztott Sanz és Viola esete, ám nem hanyagolhattam el a naplóolvasást sem. Ismét éjnek évadján kerítettem rá sort.

1779. január 27.

Megvallottam a királynak, hogy olyannyira megcsömörlöttem a szüléstől, hogy még jó ideig nem szeretném, ha ismét gyermekünk foganna. Szerencsére igazán

megértőnek bizonyult. Gondolom, egyébként sem érezfékezhetetlen vágyat, hogy hozzám bújjon.

1779. február 9.

Láttam a lányomat. Meglehetősen sokat cseperedett és jó színben van. Azonban nem csak ő jár a fejemben. Minduntalan Fersenre gondolok. Ha nincs velem, akkor is látom magam előtt az arcát is egyszerűen ellágyulok. Sokszor azon kapom magam, hogy a szobám ablakánál állok és vágyakozva bámulok kifelé. Akkor testben Versailles-ban vagyok, de egész szívemmel és lelkemmel - vele. Olyankor vagyok igazán boldog, ha Fersennel lehetek. Úgy érzem, csak akkor élek igazán. Viszont azt is tisztán érzem, hogy hamarosan búcsút kell vennünk egymástól. Ebbe még nem akarok belegondolni.

1779. március 28.

Egy boszorka vagyok. Fersen tényleg elmegy! Nem is tudok mit írni. Könnyebb most egyszerűen csendben összeomlani. Nagyon hiányzik a kislányom! Már-már féltékenység et érzek a dajka iránt, aki szoptatja és neveli. Úgy érzem, elrabolták őt tőlem. Egyedül Fersen társasága nyújtott vigaszt, ám már Rá sem számíthatok. Úgy tervezem, elvonulok a Kis Trianonba, hogy testileg-lelkileg meggyógyuljak.

1779. május 2.

A lányom nagyon szépen cseperedik, azonban mardos az érzés: itt az ideje egy fiú születésének. Lehet, hogy csak képzelem, de máris úgy érzem, újabb élet növekszik a méhemben!

1779. június 20.

A várandósságra utaló jelek okozta örömöm hamar csalódásba csapott át. Ez a vetélés nem volt oly fájdalmas. Tovább kell próbálkoznunk. Más is nyugtalanít: a francia ifjak Amerikáért szállnak harcba és én tehetetlennek érzem magam ez ügyben.

1779. július 7.

Estaing gróf július 3-án elérte Granada szigetét és legyőzte Byron flottáit. Örülök, de félek: ez a győzelem még nem elég a békéhez. Fersen miatt azonban már kevésbé aggódom: parancsőrtisztnek nevezték ki, s ez a poszt kevés kockázattal jár.

1779. november 10.

A flottákat hamarosan leszerelik és télire elszállásolják a katonákat. Ez bizakodásra ad okot, talán Fersen is visszatér. Addig is, úgy döntöttem, a civilizáció rontását visszavetve a természettel akarok vegyülni. Már várom, hogy végre kitavaszdjon, és a Kis Trianonom kertjében pihenjek, egyek-igyak, és virágot szedjek az én kicsi lányommal. Olyankor gazdaasszonyoknak való ruhát öltünk és mindennap beszedjük a tojást a tyúkoktól, megetetjük a birkákat és gyomláljuk a kertet, amit mesés hálákkal, liliomokkal és illatos fűszernövényekkel ültettünk be. A munka után tehetőseket iszunk, hogy felfrissüljünk. Hidegebb időkben is jobban melengeti testem-lelkem az itteni szerény kályha, mint a palotabeli! Itt minden egyes tárgy, minden ember, állat és növény valóban hozzám tartozik. Ez az igazi élet! Itt vagyok igazán boldog. Itt lehetek önmagam: boldog nő és anya. Már csak Fersen hiányzik, és teljes lenne a boldogságom.

1779. december 20.

Fersen visszatért, de kerül engem. Mire véljem ezt? Nem tudja, nem érzi, hogy mennyire vágyom őt? Talán a távolságtartó magatartásának mindössze az az oka, hogy félt engem.

1780. március 5.

Megint ott vagyok, ahol apart szakad. Most egy tizenötezer fős különítmény készülődik háborúba és Fersen is ott lesz közöttük. Szerintem eddig azért került engem, hogy az ismét bekövetkező hiánya ne okozzon oly nagy fájdalmat. Ha tudná, hogy így is istentelenül fáj! Közben elvesztettünk egy egységet, mely a Mauritius-szigetek felé tartott. Mikor fordulnak jobbra a dolgok?

1780. március 10.

Ma este egyszemélyes darabot adtam elő a saját színházamban, a Trianon Kastély kertjében. Annyira csodás ez a hely! A színház pedig egy valóságos megbúvó igazgyöngy a Trianon kertjében. Nagy álmom, hogy a Sevillai Borbély Rosináját is eljátsszam majd itt, mégpedig Beaumarchais, a szerző szemei előtt, ám előtte még sokat kell gyakorolnom. Anyám, most, hogy gyermeket szültem, nyájas leveleket küld Nekem és azt írja, vigyázzak magamra és a kicsikémre is.

1780. március 20.

Itt járt elbúcsúzni. Ez lesz hát az osztályrészünk? Találkozni, majd búcsút venni újra és újra? Ebbe belefogok halni.

1780. december 2.

Régen írtam a naplómba és most sem vidám sorok következnek. A császárnő nincs többé. Könnyek között olvastam el Marie- Anne beszámolóját anyánk haláláról. November 29-én, Bécsben szenderült örök álomba. Egyedül a fivérem maradt meg nekem szeretett Ausztriámban. Annyi mindent kívánt Tőlem anyám és folyvást bizonyítani akartam Neki. Vajon, mikor végleg lehunyta a szemét, mi volt az utolsó gondolata Rólam? Azt hiszem, a Kis Trianonban lelek ismét vigaszra. Itt együtt lehetek a kis Marie- Therese-sel, aki örökre emlékeztetni fog Édesanyámra.

1781. október 26.

Október 22-én megszületett a fiam, Lajos József Xavér Ferenc, ő lett Franciaország Dauphenje. A terhességem ugyanolyan jól zajlott, mint az első és most olyan boldog és elégedett vagyok! Fiút szültem! A vajúdás után a gyermekemet a legjobb dajkára bíztam. Az országban ünnepségeket tartanak, mindenki együtt örül velünk a trónörökös születésének. Most már magabiztosabb voltam a szülésemet illetően. Már megéreztem a jósló fájásokat. Ez a vajúdás nem volt olyan gyötrelmes, mint az első. Annyira boldog vagyok!

1781. december 10.

A pletykák persze ismét szárnyra keltek. Ezúttal azt állítják, Coigny herceg a trónörökös apja. Mi okot szőig áltattam arra, hogy ily csapodárnak higgyenek? Még mindig reszketek az undortól, ha azokra a gyalázatos irományokra gondolok.

*- Egyvalami nagyon érdekelne - mondtam Álnak egyik este, vacsora közben.
- Kinek a tulajdonában lehetett Antoinette naplója azon két történet között, hogy Iniga kiadta a kezéből, majd végül az unokájához eljutott?*

- Vagyis kinél volt és milyen érdeke fűződött hozzá, hogy túladjon rajta?

- Pontosan. Még megvan a felhasználónevem és a jelszavam az antikvárium adatbázishoz. Talán a volt főnököm még nem tiltott ki a rendszerből.

- A puding próbája az evés - mondta Al, és én erre felbuzdulva felnyitottam a laptopomat.

A rendszer nagy meglepetésemre beengedett. Persze tudtam, hogy minden antikváriummi könyvünkhöz tartozik egy- egy azonosító, amit egyszerűen be kell pötyögni, és kiadja a kötet címét, a kiadó nevét és a kiadás évét, ami a napló esetében persze tárgytalan. Ami a legfontosabb: ha szerencsénk van, a könyvet leadó személy neve is elérhetővé válik. Visszahőköltem a képernyőtől meglepetésemben, mikor a rendszer valóban beengedett. Milyen felelőtlen a volt főnököm! Tényleg azt hittem, hogy első dolga lesz letiltani engem. Miután bepötyögtem az azonosítót és rányomtam az enterre, máris egy félig-meddig ismerős név betűire pislogtam a képernyőn: Adele Moretti.

Első dolgom volt, hogy felkeressem Inigát.

- Adele Viola nagynénje.

- Vagyis Viola apjának a testvére - bólítottam. Eddig nekem is tiszta volt a történet.

- Nem egy tipikus, kedves nagynéni.

- De hogy jutott hozzá a napló?

- Annak idején sokat jártam a környékükön, abban a reményben, hogy láthatom a lányomat. Sokszor láttam Adélét Magdaléna háza táján.

- Szóval próbált jó viszonyt fenntartani az anyjával.

Én törtem meg a csendet a saját kijelentésem után.

- Talán Viola közelebb visz minket a megoldáshoz.

Sikerült is elcsípnünk a lányt, mielőtt próbálni ment volna. Mikor szórakozottan megcsavarta az egyik előrelógó hajtincset, az arcán megtaláltam Iniga vonásait

- Sokat próbálsz mostanában?

- Napi négy-öt órát alszom, úgyhogy csak a maradék időmben.

- Ejha! - nevettem. - Gratuláljak, vagy részvétet nyilvánítsak?

-Gratulálj!

- A naplóról szeretnék beszélni veled. Biztos neked is van egy verziód arról, hogy szerinted hogyan jutott Adéléhez.

- Nem verzióknak nevezném, inkább ténynek.

12. fejezet

- Adele Moretti sokat járt Magdalénához. Miután megfejtettem a jeleket, szinte mindig magamnál tartottam a naplót, mert ez volt az egyetlen dolog, ami a nagyanyámhoz kötött. Adelének azonban mégis sikerült valahogy lenyúlnia, mikor kiránduláson voltam, pedig biztos helyre tettem. Ezer százalék, hogy célirányosan kutakodott a dolgaim között, valami értékes dolog után. Persze sosem mertem meggyanúsítani.

- Nem értem. Miért adott túl rajta olyan könnyedén, ha ilyen fondorlatos módon szerezte meg? - Az volt az érzésem, hogy Viola nagyon is érti.

- Jól ismertem Adélét. Átkozottul babonás volt.

Addig győzködtem Violát, míg végül beadta a derekát, hogy megkeressük, és számonkérjük Adélét. Egy parkban beszélünk meg a találkát, melybe vonakodva bár, de belement Viola azt mondta, ezzel a boszorkával nem ül többet egy asztalhoz.

- Rosszat sejtettem a könyvvel kapcsolatban - vonta össze a szemöldökét a kerekded hölgy a parkban, majd kissé megigazította félrecsúszott szemüvegét.

- Egész pontosan? - faggattam.

- Egész pontosan átkozottnak hittem.

Viola egy „én előre megmondtam” pillantást küldött felém, én pedig összevontam a szemöldököm, jelezve, hogy próbálja meg visszafogni az indulatait. Nekem azonban feltett szándékom volt minden információt kiszedni Viola apjának testvéréből, Adéléből.

- Miben merül ki ez az átok?

- Egy átok? Egy átok soha nem merül ki, az örök. Nem hallott még arról, hogy a gyöngyök valójában Ádám és Éva könnyei? Ez a könyv Éva fekete könnyét foglalja keretbe. Én már csak babonából sem szerettem volna vele nyereszkedni, nem akartam magamra hozni az erőszakos halált Ugye olvasta a naplót és ismeri Marie Antoinette történetét? - nem várta meg a válaszomat. - Akkor ezt nem is kell tovább magyaráznom.

- Értem - frászt értettem! - de miért pont egy budapesti antikváriumba hozta el a könyvet?

- Minél messzebb akartam tudni Olaszországtól és Pippától. Választhattam volna bármely más ország könyvesboltját is, de éppen ott nyaraltam. Banális eset.

Nem válaszoltam neki rögtön. Felderengett bennem egy kép. Az előttem álló nő a könyvesboltban, aki azt mondta: ez a könyv nem értékes. Kívülről ugyan cicomás, de a tartalma mit sem ér. Akkor csak egy pillantást vetettem a könyv belsejébe és átvettem tőle a könyvet, amiről akkor még nem tudtam, hogy napló. Forgalmas nap volt akkor a könyvesboltban s több jó állapotú, felkapott könyv is érkezett, amit hamar elkapkodtak. Nem volt időm a könyv részleteire figyelni.

Este felhívtam a történész ismerősömet.

- Úgy tudom, Marie Antoinette börtönben töltött utolsó éveinek utolsó vagyontárgya egy zacskónyi igazgyöngy és drágakő volt. Ez a zacskó gyöngy lett volna a biztosíték arra az esetre, ha száműzetésbe kell vonulnia.

- És kire bízta őket?

- Elizabeth Sutherland grófnőre.

- Mi történt vele ezután?

- A királynő halála után, örökösök híján a gyöngyök a Sutherland családnál maradtak, ők pedig később egy nyakláncba foglaltatták azokat. Egyet Antoinette valószínűleg még ezt megelőzően a naplóba illesztetett.

- Igen, ennek utánanézttem.

- Ami biztos, hogy ez a napló a börtönben is a királynő tulajdonában volt, legalábbis egy ideig biztosan. Valószínűleg ez képezte Antoinette legféltettebb kincsét.

Az étteremben izgalmasan telt a napom.

- Behívatott a főnök. Húsz perc múlva vallatás. Szurkolj!

- De hát mit vétettél? - tárta szét a kezét Szabina.

- Azt csak az ég tudja, meg ő - böktem a fejemmel az iroda felé. Volt egy saját verzióm azzal kapcsolatban, hogy mi lehet a dolog mögött. Az volt a baljóslatú sejtésem, hogy a biciklibaleset, és az abból fakadó hosszú távollétem miatt hívat. Tehetek a balesetről? Nem. És ez érdekel bárkit is? Szintén nem. - Ajjaj, ennek rossz vége lesz! A gondolatok villámként cikáztak a fejemben.

- Ha engem kérdezel, feleslegesen aggódsz. A magyar alkalmazottak a legjobbak - kacsintott rám bátorítóan, amitől persze elnevettem magam, de a gombócot a torkomban nem mulasztotta el. Éreztem, hogy nyirkos lett a főnöki iroda ajtajának kilincse a tenyeremtől, de persze, igyekeztem palástolni nyilvánvaló nyugtalanságomat.

Mire felocsúdtam, már az irodájában találtam magam.

- Jó napot, üljön le! - A titkárnője letett neki egy kávét, majd el is illant. Annyira unszimpatikus! Miért nem a vendégek között kávézik? És milyen szempont használ, hogy ennyire korpás az ingválla?

- Hosszú ideje figyelem a munkáját. Ahogy látom, jól beilleszkedett a csapatba, és főleg Szabinával van jóban, aki szintén magyar és beszervezte önt ide. Jól érzékelem?

- Igen. - Ajjaj ...Túl sok lett volna a traccsparti? Nem hiszem, hiszen legtöbbször alig kapunk levegőt munka közben. Az agyam fogaskerekei folyamatosan jártak, a főnök minden gondolatát ki akartam találni, mielőtt szóra váltotta volna őket. És ez persze egyre jobban felingerelt.

- Szabina rendes lány - tettem hozzá gyorsan, hátha éppen ő van bajban, őt kell kimenteni a slamasztikából, nem is saját magamat.

- Azt is észrevettem, hogy igazat mondott: az olasz nyelvismerete valóban figyelemre méltó, és úgy veszem észre karakán, társasági lény.

Már bólintani sem mertem.

- Ezért úgy döntöttem, hogy előléptetem pincérnővé. Természetesen Szabina, ahogy eddig is, mindenben a segítségére lesz. A munkaruháját a szomszéd irodában veheti át Pamelától. Kihagytam valamit? Á, igen! Nem szeretnék csalódni magában. Nem szoktam ilyen rövid idő után előléptetni a mosogatóinkat.

- Bízhat bennem, uram! - Le kellett fognom a lábam ültőmben, alig bírtam megállni, hogy ne ugráljak, és tapsikoljak örömömben. Persze tíz perc múlva Szabina a karjaimba ugrott

- Végre, végre! Erre a pillanatra vártam! - kicsit eltartott magától, hogy a szemembe nézhessen.

Határtalanul boldog voltam. Tudtam, hogy semmi félnivalóm nincs, ha Szabina mellett lehetek. Valahogy sorsszerűnek éreztem, hogy a Gyöngyhalász étteremben dolgozhatok, miközben magam is gyöngyök múltja és jövőbeli sorsa után kutatok. Antoinette sorai inkább vegyes érzelmeket mutattak. Most egy parkban lapoztam fel a naplót, egy pádon ülve.

1782. március 15-

Ma reggel a katonai díszbe öltözött Artois gróf búcsút vett az udvartól, hogy háborúba menjen a franciákért. Sajnálom szegény várandós feleségét, ő rosszul is lett, mikor Artois elment, de szerencsére hamar visszatért belé az élet. A végsőkéig együtt érzek ezzel az asszonnyal és imádkozom a grófért, csakúgy, mint Franciaországért és az egész népért!

1782. szeptember 15.

Tudom, hónapok is eltelték, mióta utoljára írtam. Most épp Louvois-ból értem haza a nagynénéinktől. Büszkén mutattam be a népnek a fiamat és a lányomat ábrázoló képet, melyeket egy medálban hordok. Teljesen el voltak ragadtatva a látványtól, akár, ha két szentképet láttak volna! Igazán meghatott az áhítatuk.

Tágra nyílt szemekkel olvastam újra a sorokat. Ez valóban az a medál lenne, ami a naplóban van? Egy írásos nyom csak még értékesebbé teszi. Újra elővettem a medált és megvizsgáltam, de nem fedeztem fel rajta eddig nem látott vésést, sem egyebet Mégis diadalittas érzés töltött el, hogy olvashattam róla.

1783. január 20.

Aláírták a békeszerződést. Ez azt jelenti, hogy a tisztjeink végre hazatérhetnek! Nem túlzottan érdekel a politika, de Fersen miatt minden percben követem az országgal kapcsolatos eseményeket. Ami a magánéletemet illeti, nem bírom elviselni, hogy az emberek folyvást kritizálnak, és a férjemnek szeretőt próbálnak keresni. Szerencsére a király biztosított róla, hogy nem tekint másfelé, csak Rám és tökéletesen elégedett velem. Olyan kedvesen és őszintén mondta! Szégyelltem magam, hogy én mindeközben más férfiről ábrándozom. Szinte gondolatban szólongatom, hívogatom, hogy jöjjön vissza hozzám, hátha megérzi, hogy e percben is csak Rá gondolok és érte élek. Sokat tartózkodom a Kis Trianonban, zenélek az én kicsikéimnek és játszom Velük.

1783. június 1.

Fersen tengerre szállt és néhány napon belül viszontláthatom. Állítólag itt fogja tölteni a telet.

1783. június 10.

A cárnő lerohanta Krímet. Nagy bajt érzek. Mégis: csak a Fersennel való találkozásomra tudok gondolni. Remélem nem lesz velem tartózkodó!

A parkban elhaladt mellettem egy fiatal pár, akiken látszott, hogy odáig vannak egymásért: szerelmesen nevetgéltek valami idéetlen sztorin. Nem sokat változott a szerelem 1783 óta! Csak éppen az ő témájuk az elmúlt években nem a kanyaró, hanem például a H1N1 vírus volt

Szívem szerint még több és több időt szenteltem volna a naplóolvasásnak, de volt egy másik elfoglaltságom is, ami szintén lázban tartott. A házam Ca Savióban! Még mindig barátkozom a gondolattal, hogy ez a mondat igaz lehet rám. Úgy éreztem, a villa csinosítgatása soha véget nem érő történet, még így is, hogy anya és Al is a segítségemre voltak. Azonban most már muszáj volt húznom egy határvonalat és egy ponton azt kellett mondanom, hogy igen, készen állok a vendégfogadásra. És ez volt az a pont. Interneten hirdettem a házat egy jól menő szállásfoglalo weboldalon, a casadeisogni-italia.it-n és kijelenthettem, amit álomban sem hittem volna: sorra jöttek a foglalások! Megnyugvással töltött el a tudat, hogy igenis jó befektetés volt a ház és nem csináltam megint orbitális baromságot. Ami a házat illeti, szépen kicsinosítottuk és mindent úgy rendeztünk be, hogy a vendégek várható igényeinek megfelelően és minden a maximális pihenést szolgálja. Anya persze addig rágta a fülem, míg belementem abba, hogy vegyünk egy jakuzzit és elég borsos árat kellett érte kiszurkolnom, de bíztam benne, hogy hamarosan megtérül. Mindenesetre irtó stílusos, és hat személy is elfér benne! Állal már az első nap kipróbáltuk és már le sem tudnának beszélni róla! Beújítottunk még egy kerti grillt is. Egyik nap poénba burkolva ki is fejeztem aggodalmamat Alnak.

- Most, hogy ezeket beszereztük, lassan ténylegesen visszarepülhetünk Antoinette korába. „Kenyéren és vízen!”

- Túl sokat forgatod azt a naplót. Nyugi, kamatozni fog a befektetésed.

A hetek és hónapok múlása bebizonyította, hogy Álnak volt igaza. Jó pénzt kaptam a nyaraló kiadásáért és mivel a házban bőven volt férőhely, többgenerációs családok, és baráti társaságok is megszállhattak itt. A hatalmas ház másik pozitívuma, hogy mivel két különálló szárny volt, én is vígan eléldelgelhettem a vendégek közelében, így nem zavartuk egymást, de rögtön ott teremhettem, ha bármire szükségük volt. Bár mondtam anyának, hogy

egyedül is menne, ő mindenáron segíteni akart a ház takarításában, az ágyneműk, törölközők és térítők mosásában és vasalásában.

- Mi legyen a következő vendégváród? - kérdezte tőlem egyszer. -Dobostorta, Eszterházy, vagy Rigó Jancsi?

- A legokosabb válasz, amit adhatok: mindhárom! - nevettem.

- Szuper, akkor ezt nekem kell kitalálnom! - legyintett anya, majd összehajtogatott egy rózsamintás törölközőt, hogy a stósz tetejére tegye.

- De jó ötlet, hogy hungarikumokat sorakoztatsz fel! Azért majd sütünk egy kis profiterolt is, hogy biztosra menjünk!

- Elkényezteted őket - csóválta a fejét anya.

- Csak igyekszem kihasználni, hogy az anyám cukrász! - hátulról átkaroltam a vállát, mikor pont a nappaliban takarítottam, ahova felállította a vasalót. Sikerült úgy kitakarítanunk a házat, hogy végül egy porszem sem maradt, s én is csak lábujjhegyen merészkedtem be a házba, hogy minél kevesebb nyomot hagyjak magam után. Ez már a vendégek rezidenciája, Egy szlovén család jött hozzánk Bledből, szerencsére jól beszéltek angolul. Körbevezettem őket a házban és a kertet is megmutattam. Láthatóan a felnőttek és a gyerekek tetszését la elnyerte a medence, a nyolcéves fiú és nővére állandóan ott ólálkodtak, mióta megmutattam a családnak. A családfőnek a mutatós kőgrillel keltette fel az érdeklődését, az asszony pedig a ház összképét dicsérte. Persze anyám vendégváró süteményétől és a frissítőtől is el voltak ájulva. Azt hiszem, feleslegesen aggódtam! Végre az életben valami jól megy nekem! Ezt annak ellenére jelentem ki, hogy egy alkalommal átszaladt Neje, a szlovén család feje, és kétségbeesetten újságolta, hogy elromlott a kávéfőző.

- Ezt nem hiszem el! - panaszkodtam Álnak - már az első turnusnál bekreptál valami.

- Ne feledd, hogy az a te régi kávéfőződ volt!

- Igen, a jó öreg Szarvasi. Pesten vagy tíz évig jó szolgálatot tett. Te tehetsz róla! Te leptél meg egy hipermodern De'longhival! Azért raktam be oda a régit. Szenyó dolog?

- Csak egy pöttyét. Kérlek, bocsáss meg, hogy kaptál tőlem egy újat, többet nem csinállok ilyet!

- Megtiltom, hogy többet ne csinálj ilyet! - nevettem bosszúsan.

Szó szót követett, s végül megvettük a vendégeknek is a De'longhit, pont ugyanolyat, mint a miénk, csak ez fehér, a másik pedig ezüstsín. Úgy éreztem, ez még csak a kezdet. Ami elromolhat, az el is romlik alapon. Ezután a kis

malőr után mégis jó darabig simán ment minden. A vendégeink elmondásuk szerint istenien érezték magukat nálunk, sokat túráztak, pihentek, grilleztek, pancsoltak, kávéztak, egyszóval kihasználtak minden szolgáltatást és egy hét múlva élményekkel telve indultak haza. Nagyon megkönnyebbültem, mikor pár nappal a távozásuk után az interneten Neje ezt írta a nyaralónkról a favolaitalia.it-n:

„Nyugodt helyen, mesés szép kerttel rendelkező ház, kiváló helyszín a pihenésre. Kicsit távol van a városközponttól, de ezt egyáltalán nem bántuk, élveztük a kertben a madárcsicsergést, és a kisbabánk sem riadt fel alvásidőben az autóktól. Érkezéskor vendégváró süteménnyel kínáltak minket, ehhez hasonló kedveskedéssel még sehol nem találkoztunk! A helyiségeket makulátlan tisztaság jellemezte. A szállásadó kedves és mindenben a rendelkezésünkre állt. Külön pozitívum, hogy mikora harmadik napon elromlott a kávéfőző, a kedves hölgy azonnal kicserélte egy vadonatújra. Remélem, még visszatérünk!”

Alig hittem a szememnek a sorokat olvasva, hát még, mikor a pontozásos értékelésen akadt meg a tekintetem.

- Ezt el sem hiszem. Alessandro ...Al!

- Tessék, mi történt? - épp a fürdőből futott ki, látszott rajta, hogy azt hiszi, valami baj történt.

- Idessüss! Megkaptuk az öt napocskát! Ez azt jelenti, hogy „rendkívüli”-re értékelték a nyaralót a vendégeink! Igen, igen, igen, igen! - Nem sok híja volt, hogy az öt napocskás értékelést dicsőítve elkezdjem dalolni a Süss fel nap!-ot. Visítózva ugráltam és a levegőbe boksoltam, körülbelül úgy nézhettem ki, mint azok a majmok, melyek anyámék autóján ugráltak annak idején, Gansendorfban.

- Huhuhúúú! Ez tényleg rendkívüli! - kurjantott Al és ezzel megalapozottnak tekintettük a mai hangulatunkat. Elmentünk Jesolóba a Mille Luciba, mert szerinte itt a legjobb a pizza és a többi tézstaétel. Én most tagliata rosmarinoval, de főleg Vino Rossóval ünnepeltem. Persze nem álltam meg egy pohárnál.

- Az olasz borok annyira finomak, és a szőlőjük olyan édes és értékes, hogy a szemeket elnevezem mennybéli zöld és piros gyöngyöknek! - olyan volt a hangom, mintha nem is én beszélnék, és folyton csuklottam, de nem érdekelt.

- Látom, kreatív vagy, ha iszol.

- Igen, ritkán alkoholizálok, de akkor általában filozófusra iszom magam! - csukladoztam.

- Egy kis alvás talán konkretizálja a világmegváltó gondolataidat. Gyere!

Attól a perctől, hogy autóba szálltunk, kiestek a képkockák és csak arra emlékszem, hogy Al ágyba tett és pusztit nyomott a homlokomra.

Másnap persze istentelen fejfájásra keltem. Al, mintha mindezt előre megjósolta volna, egy csésze kávéval és egy tányér croissant-nal állított be a szobámba.

- Alessandro Mondí detoxikálója. Kérem, vigye be szervezetébe a megadott dózist.

- Haha! - még a nevetés is fáj, de a fejem sokkal jobban. - Van nálad Sáridon?

- Csak Flamexin.

- Az is jöhet.

- Szerintem a kávé és a croissant előbb fog hatni. Egyél Becca! Még neki kell látnod a naplóolvasásnak is. Hol is tartasz?

- Több, mint a felét elolvastam. De minél többet olvasom annál jobban érdekel.

- Nos, akkor tudod, mit kell tenned.

Jólesett, hogy Al ennyire támogat. Folytattam Antoinette emlékiratának olvasását.

1783. június 13.

Hamarosan találkozom Fersennel. Végtelenül vágyom rá. Már annyiszor leírtam a nevét ezekre a lapokra, hogy királyuram milliószor belepirulna - és nem jó értelemben. Megszállottként rejtegetem a naplót. Nem csak a férjem, hanem mindenki elől. Ez az egyetlen tárgy, ami valóban az enyém. Az életemnél is jobban kell vigyáznom rá.

1783. június 23.

Ma találkoztam vele. Hihetetlenül imponáló a szemérmes közeledése. Minden alkalommal tolakodás nélkül adja tudtomra rajongását. Még sosem volt rám ilyen hatással egy férfi sem. Tudom, hogy más hölgyre sohasem mosolyogna úgy, mint a királynéjára. Azt mondta, itt Franciaországban keres magának feleséget. Talán Engem választana, ha lehetne? Csak erre tudok következtetni a narancsligetbeli csókjaira gondolva! Minden egyes alkalommal higgadságot kell erőltetnem

magamra, hogy a körülöttem lévők ne vegyék észre: végleg elvesztem a tekintetében. Mikor nincs velem, a gyermekeim mosolyában keresek vigasztalást. A kislányom elsorolta az állatok nevét az állatkertünkben az elefánttól a zsiráfig! Leírhatatlanul büszke vagyok Rá!

1783. augusztus 25.

Terhes vagyok. Az előző vetéléseim miatt valószínűleg ágynyugalomra fognak inteni. Nem repesek az örömtől, inkább aggódom. Vajon mit fog gondolni Fersen?

1873. szeptember 18.

Fersen elment, de a gondolataimból nem távozott. Folyton az együtt töltött éjszakákra gondolok és arra, ahogy forrón Ölelt.

1783. október 23.

Szépen terebélyesedem és jó a közérzetem. Nagyon várom, hogy megláthassam az én kicsi kincsemet!

1783. november 19-

Egy hete elvetéltem. Akkora szenvedéssel járt, hogy azt hittem, magam sem élem túl. Az orvosok szerint a magzat nem volt életképes. Azt hiszem, egy időre el kell napolni az utódnemzés kérdését. Ami azt illeti, nem bánom, ugyanis rettentően megviseltek a történetek. Tudom, hogy a görcsös próbálkozásoknak semmi haszna.

Szenzitív vagyok, talán túlságosan is. Alaposan megkönnyeztem Antoinette sorait, bár úgy éreztem, ő már-már megerősödött a számos ebbéli kudarctól. Néha, mikor vetéléseiről olvastam, megkérdeztem magamtól, hogy én mit tennék a helyében ilyen esetben? Valószínűleg tehetetlenségemben összeomlanék. Kopogtattak az ajtón.

- Iza? - kérdeztem először, majd sikoltva a nyakába ugrottam. - Iza! Te mit keresel itt?

Iza boldog volt, ilyen mosolyt szerintem még nem is láttam az arcán. Hamarosan megjelent a mosoly oka is.

- Gondoltam beugrók hozzád! Rebi, szeretném bemutatni a páromat, Kevint! - olyan büszkén mondta, mintha a kitüntetését jelentette volna be és én is rögtön felvidultam.

- A párodat? Iza, te pimasz, eddig titkoltad előlem? - böktém kuncogva oldalba, majd kezet fogtam Kevinnel.

- Rebeka vagyok!

- Örvendek! - Kevin kedvesen hunyorított kék szemével és rögtön meg is érttettem, mivel vehette le a lábáról Izát.

- Azt hiszem, van miről mesélnetek! - fordultam feléjük, miközben a konyhában a cappucinókat készítettem. Hol találkozottatok?

- Az iskolájukban tartottam előadást.

- Kevin művészettörténész - vette át a szót Iza büszkén.

Alig láthatóan felvontam a szemöldököm, mintha némán azt morzézta volna ezzel Izának: ugye nem beszéltél neki a naplóról? De Iza csak lelkesen mosolygott, mint eddig. Kevin kedvesen megsimogatta a barátnőm hátát, ezt Al is gyakran teszi, ha a törődését akarja kifejezni felém. Talán rendes srác lehet.

- Gondoltam, megnézem, hogy megy a sorod Ca Savióban! Ami azt illeti, el vagyok ájulva! - Iza körbenézett a nappaliban, ahol most csak ketten voltunk, mert Kevin elment a mosdóba. - Ha egyszer kitervelsz valamit, te aztán megvalósítod!

- Több-kevesebb sikerrel.

- Ne szerénykedj már! Szuper ez a hely!

- Gyere, körbevezetlek!

- Hogy állsz a naplóolvasással? - szögezte nekem a kérdést Iza, mikor a teraszon ücsörögtünk és bruschettát majszoltunk.

- Egyre jobban. Inigáék határozatlan időre a rendelkezésemre bocsátották. Már meg ne sértődj, de jobban haladok, mint amikor Olivér itt volt.

- Ne várd, hogy szidni fogom - nézett rám megrovóan - a testvérem.

- Már én sem haragszom rá. Most éppen azon tűnődöm, hogy mi lehetett az oka annak, hogy Antoinette több alkalommal is elvetélt. Az tiszta sor, hogy a király rendellenessége is közrejátszhatott az ügyben, Antoinette legalábbis őt okolta a naplójában. De szerintem az ő idejükben egyébként is sok volt a vetelés.

- Ez így van - Iza kurtán bólintott. - Töri órán egyszer mondta a tanár, hogy akkoriban a fűzők viselése miatt gyakori volt a vetelés és a tudó bevérvése is.

- Jézusom! - a szám elé kaptam a kezem.

- Bizony, a szépségért mindent. Az első időkben, mikor divatba jött a fűző, halcsontokkal, később pedig acéllal merevített ruhadarab annyira felhorzsolta

a nők finom bőrét, hogy a mély sebek gyakran végzetesen elfertőződtek és a szoros ruha a magzatra sem volt jó hatással.

- Akkor nem volt ritkaság Antoinette esete, aki több kudarcot élt át az utódkihordás során.

- De nem ám! - rázta a fejét, majd a szájába dobott egy újabb bruschettát. - Modenái Mária angol királyné, II. Jakab felesége például tíz vetélés, halva születés, és nem sokkal a szülés után elhunyt gyermek után adott életet a majdani III. Jakab királynak 1688. június 10-én. A szülést, ha jól emlékszem, hatvanhétén nézték végig.

- Ne már! - hüledeztem.

- De már. Marie Antoinette idejében is virágkorát élte a nyilvános szülés.

- De hát ez is veszélyes lehetett az anya és a gyermek szempontjából is! - mondtam már-már felháborodva. - Antoinette sem jutott elég oxigénhez a szülésekor, és majdnem meghalt!

- Talált! - mutatott rám Iza - Az egyik veszélyforrás, hogy a túlekedő tömeg agyonnyomhatja az anyát és a babát. A másik, hogy az anyától elszívják a levegőt, ennek következtében elájulhat, sőt meg is halhat. Modenái Mária gyermekei közül több tragikusan hunyt el. Katalin Laura egyévesen epilepsziás roham következtében ment el. Izabella az ötéves kort élte meg. Károly, Cambridge herceget pedig egy hónaposán himlő vitte el.

- Szóval a betegségek és járványok miatt kezelés és gyógymód hiányában haltak meg. Ezt eddig is sejtettem.

- Igen. És itt még nincs vége a sornak. Sarolta Mária napra pontosan két hónapos korában halt meg ugyancsak epilepsziás roham következtében. Lujza Mária, aki 1692-ben született, 1712-ben himlőben halt meg. Ő sem élt meg aggastyán kort, mint kiszámoltad. Jakab Ferenc Eduárd, a későbbi III. Jakab ért meg egyedül igazán szép kort, ő hetvennyolc évet élt

- A mázlista. Nekem gyanús, hogy Antoinette a férje rendellenessége miatt vetélhetett el.

- Igen, valószínű. Állítólag az orvosok is a királyt okolták.

- A naplóban is ez állt.

- És ott van Stuart Anna brit királynő is. 1655-ben született és tizenhét gyermeknek adott életet, ám közülük csak egy, a kis Vilmos élte túl a csecsemőkort, ám ő sem volt teljesen egészséges. Háromévesen még nem járt, nem is beszélt, sokszor lázgörcsök kínozták. Amikor 1702-ben, sógora halála után Anna trónra került, már a kis Vilmos is távozott az élők sorából.

- Istenem!

- Tizenegy éves volt. Érdekes, hogy Annáról is azt beszélték, hogy nem foglalkozott az országával, túl naiv volt és a kelleténél nagyobb hatalmat adott az emberei kezébe. Öt évig az állítólagos leszbikus szeretője és annak férje irányította az országot.

- Szóval őt is leszbikusussággal vádolták, akárcsak Antoinette-et. Úgy látszik ez is divat volt akkoriban. Ezekről a dolgokról nem is tudtam, pedig egy csomót böngésztem az interneten. Annyira jó, hogy visszajöttél, és nem csak azért, mert egy minden adatot befogadó processzor van a fejedben!

- Hé, ez otromba bók volt! - Iza morcos képet vágott, olyat, amelyet kiskorában szokott, ha Olivér ugratta, majd megenyhülve megölelt. - De azért én is szeretlek!

- Mit csináltok, lányok? - Kevin az ajtófélfának támaszkodott és egyszerűen elragadó volt. Nekem mégis valahogy mindig az én „régi”, keményen anyagozó Kevinem jutott róla eszembe, amikor megpillantottam és ez egyáltalán nem volt ínyemre. Persze, a név nem kötelez és nem általánosíthatok. Le kell állítanom magam most azonnal!

- Semmi különöset, csak csevegünk erről-arról. Csajos hülyeség - legyintett Iza.

- Mi a helyzet Olivérrel és Grétával? - váltottam témát.

- Oli dolgozik és valami kutatásba ásta bele magát a neuronokkal kapcsolatban.

- Gréta pedig férjhez ment - kotyogott közbe Kevin, Iza pedig rám nézett, aggódva figyelve a reakciómat - Oltári nagy bulit csaptak!

- Férjhez ment? - hüledeztem. - Nekem pedig nem is szólt? Kihez? És mikor?

- Úgy két hónapja. Egy volt főiskolai szaktársához. Jó fej pasas, Milánnak hívják és olyan kék szeme van, mint a boglárkák szárnya! Szívdöglesztő, ha engem kérdezel. És teniszeznek, többet nem is kell mondanom, ugye? Fél éve vannak együtt. Igazából azért volt ilyen sietős, mert kisbabát vár. Most van a második hónapban.

- Terhes? Atyaég! Nem aprózták el! És én erről miért nem tudtam semmit? - mennydörögtem, és olyan képet vághattam, mint egy gyerek, akitől elvették a játékbabáját, és most tudta meg, hogy hónapok óta egy másik kislány játszik vele.

- Hát. Bocsi ...- Iza úgy összehúzta magát a kerekesszékekben, mint egy kis nyuszi.

- Nem neked kell bocsánatot kérned. És igazából neki sem. Örülök, hogy boldog!

Iza nem az a típus volt, aki a barátja szemébe mondja a fájó igazságot, de vigasztalásban mindig jó volt.

- Te is boldog leszel. Tulajdonképpen már az is vagy, nem? Hiszen itt van neked Alessandro és itt van veled anyukád is! Ők csak miattad vannak Ca Savióban! Ahogy én is. Az az igazság, hogy nagyon aggódtam Gréti és a baba miatt, volt nemrég egy rossz álmom egy kisbabával kapcsolatban, nem is akarok róla beszélni ...de hála istennek minden rendben van!

- Ennek nagyon örülök!

- Igen! - bólogatott megkönnyebbülten Iza. - Tudod, milyen professzionális Gréti is! Amint lehetett, megcsináltatta a Prenatestet, ez egy genetikai vizsgálat, amely Down-, Edwards-, Patau-szindróma jelenlétét és a nemi kromoszómákat veszi górcső alá és csak egy anyai vérvétel szükséges hozzá, meg kábé kettőszázezer forint. De van egy ismerőse, akinél ez a teszt mutatta ki a magzat rendellenességét és sajnos abortusz lett a vége. A lány még tartotta magát, de a párja teljesen megborult, máig sem akar az egész témáról beszélni.

- Ó, Istenem! Szegények! Nem csoda, hogy Gréti aggódott.

- Igen, de hála Istennek az ő picijének semmi baja, és már az is kiderült, hogy kislány lesz, szóval Gréti halomra vásárolja a pink babacuccokat!

- Iza a dekoratőre - tette hozzá Kevin, majd pusztat nyomott párja homlokára.

- Biztos cuki szobája lesz!

- Igen, tele unikornisokkal és tündérekkel, olyan lesz, mint egy mesebeli erdő négy fal közé szorítva! Már pár lehetséges név is felmerült! Grétinek a Panna és a Janka tetszik.

- A Janka nagyon szép név! Istenem, milyen boldog lehet most Gréti! - boldogan sóhajtottam, de a tekintetem elsötétülhetett, mert Antoinette-re és az ebbéli kudarcaira gondoltam. Annyiféle érzés kavargó most bennem! A sértettségembe most már boldogság és meghatottság is vegyült, így hát hagytam, hogy Iza megöleljen. Mégis valami eddig számomra ismeretlen keserű érzés kezdett mardosni legbelül és ezt az érzést akaratlanul is Grétihez és a magzatához kapcsoltam.

Kimentem a méhészszeborhoz és farkasszemet néztem vele, majd elmentem a közeli akácosba, hogy friss levegőt szívjak, és egyedül lehessenek. Nem tudtam megakadályozni, hogy az arcomon végigfolyjanak a könnyek.

Közben, talán azért, hogy eltereljem a figyelmemet, másnap elhívtam Alt és Izát kirándulni. Kevin nem jött velünk, mert kifárasztotta a hosszú út. Bibionében vitathatatlanul több volt a turista, mint Ca Savióban. Egy-két fagyaltszínű napernyő még csukva volt, de a többit a napágyakkal együtt használatba vették a hónapok óta tartó kánikulában már barnára sült turisták. A lábamat égette a fapadló, hát még ha a homokra léptem! Vágyakozva néztem a kocsiját toló jégkrém- árus után, ahogy elhaladt mellettem. Mikor letelepedtünk a bérelt napágyunkra, figyelni kezdtem, ahogy egy kisfiú sárkányt eregetett. Szinte hipnotizált a szélben mozgó színes játékszer.

- Hé, Becca, ezt figyeld! - zökkentett ki Al a mélnázásomból. Az égre mutatott. Az alacsonyan szálló repülőgép egy molinót húzott, „Donna! Bocsáss meg! (...de legalábbis azért főzz ma is vacsorát...)”.

- Remélem, soha nem kell ilyen üzenetet címezned nekem - húztam fel mosolyogva a szemöldököm.

- Én inkább nem kockáztatok, hogy vacsora nélkül maradjak.

Ez a partszakasz egyszerűen lélegzetelállító! - sóhajtott Iza. A hely a kisgyermekesek kedvelt üdülőhelyének számított, volt is pár mérsékelten hangos, de annál szimpatikusabb család mellettünk, melyek gyerektagjai kitartóan könyörögtek még egy fagyíért a szüleiknek.

- Van egy olyan érzésem, hogy életem egyik legjobb döntése volt, hogy visszajöttem hozzád.

- Én is így érzem. - Megszorítottam Iza kezét, aki vékony ujjaival viszonzta a szorítást. Szinte éreztem, ahogy a lelkem szárnyra kap a megkönnyebbüléstől. Iza itt van velem és Állal itt lógatjuk a lábunkat az olasz tengerparton! Még az emlékeimben él a régi, fogszabályzós, rozsdavörös hajú Iza, aki ugyanolyan cserfes és jókedvű volt, mint most! Ő volt a mi kis tündérünk, az én „vértestvérem”, egy kis tünemény! Ő volt az, akit ugrattunk játék közben, akinek segítettem nyerni, és aki durcás lett, ha törékeny alkata miatt a kicsik közé került strandröplabdázáskor. Naná, hogy végül aztán ő lett a legmagasabb és a legerősebb közülünk! Most egy gyönyörű nő áll - vagyis ül - előttem. Ilyen gyorsan megöregedtem volna? Ritka dolog az ilyen régi barátság, még akkor is, ha évekig nem tartottuk a kapcsolatot. A lényeg, hogy visszataláltunk egymáshoz. Tudtam, hogy ez hatalmas kincs. Nagyobb kincs, mint Marie Antoinette naplója.

Nem sokkal később meghatódva néztem, ahogy Al a karjaiba vette a legjobb barátnőmet majd belevitte a tengerbe, s még a lábait is kissé megrogyasztotta,

hogy Iza teste minél jobban érintkezzen a vízzel. Messziről is társítottam Izához a játékos örömsikolyt, amit valószínűleg egy pimasz hullám csikart ki belőle. Az én bőröm már csupa homok volt a parti séta után, de nem bántam és nem is érdekelt: csak feküdtem a napernyő alatt, néztem a két szeretett embert, és hagytam, hogy átjárja a szívemet a melegség. Nagyon mozgalmas volt ez a nap, de nem múlhatott el naplólvasás nélkül.

1784. április 4.

Artois grófné életet adott egy minden bizonnyal végtelenül tüneményes csecsemőnek. Nem láthattam, az édesanyját is csak alig, mivel szinte azonnal elszakították tole a gyermeket. Ennek az volt az oka, hogy szegény pára egy csendőrtől fogant Annyira szomorú eset! Mi lesz most a gyermek sorsa?

1784. június 12.

Jelenleg a svéd király vendégeskedik nálunk. Egészen különös ember, mindenestre maradéktalanul eleget tesz itteni kötelességeinek. Meglátogatja hazánk fontos intézményeit és középületeit, esténként pedig színházba, lóversenyre és egyéb előadásokra jár, hogy megismerje népünk habitusát. Fersen itt van, amely mérhetetlen örömet okoz számomra. A kis összetekintések, egy kedves levél, egy kósza mosolya ...na és a titkos találkáinké nekem az egész világot jelentik!

1784. július 3.

Végre elkészült az én kis rezidenciám és pompásan érzem magam a falai közt! Azt hiszem, végre igazán itthon vagyok! Itt csupán egy egyszerű nő vagyok és nem Franciaország királynője. Itt én is lehetek esendő.

1784. július 15.

Ahogy az lenni szokott, ismét elment. Nem tudom, meddig bírom még ezt az adok-kapok játékot. Százszor meghasadt már a szívem is ezt egyre nehezebb titkolnom. Vajon ez teszi oly különlegessé a kettőnk közötti köteléket? Az elválás és a remény, hogy egy nap újra láthatjuk egymást? Nem tudom. Egy biztos: én minden egyes búcsúzásunkba egy picit belehalok. Újra a mókuserékszerű mindennapok jutnak eszembe, amik hiányában várnak rám. Ha mellette vagyok, úgy érzem, nem kell senkinek sem megfelelnem, ő pont olyanak fogad el, ahogy Isten megteremtett. Sokszor úgy érzem magam, mint egy aranykalitkába zárt kanári, akit néha

kiengednek az erdőbe trillázni, de aztán visszakényszerítik a kalitkába és bekötözik a csőrét. Nekem Fersen az erdő és Versailles az aranykalitka.

1784. szeptember 6.

Terhes vagyok. A király végtelenül örül, és én is. A jó hír, ami mostanában történt még, és amiről beszámolhatok, hogy férjürem megvette nekem a Saint Cloud kastélyt. Ezzel valóra vált az egyik rég dédelgetett álmom! Viszont sok fejtörést okoz nekem a hollandokkal való ellenséges viszonyunk. A király szerződést kíván kötni velük, ám a holland határ menti erődök lerombolását is el akarja érni. Mi lesz most? Hogy fogja a király véghez vinni az akaratát?

1785. február 14.

Rettegek, hogy belehalok a szülésbe. Még jó, hogy hosszasan beszélgettem Lamballe hercegnővel melynek következtében kissé megnyugodtam. Nem hiába ő a legfőbb bizalmasom és barátom az udvarban! Minden helyzetben mellettem állt eddig és tudom, hogy ez a jövőben is így lesz.

1785. március 20.

A picinek már egyre kevesebb helye maradt a rugdosásra, forgolódásra a hasamban. Egyre közeleg a szülés pillanata és én egyre inkább félek! Már megint annyi ember előtt kell vajúdnom! Mire jó ez? Mikor fogják már eltörölni ezt a buta szokást?

1785. március 27.

Boldog vagyok. Megszületett a második fiam, aki a Normandia hercege címet kapta. Kifárasztott a szülés, most pihenésre van szükségem. Én csak „chu d’amour”-nak hívom az én picikémet! Csak ne terjesztenék azt Róla, hogy Fersen az apja!

Istenem, milyen boldog lehetett a francia királynő, mikor megszületett a kis Lajos Károly! Szegény akkor még nem tudhatta, hogy milyen sors vár a kisfiúra a fogságuk idején a Temple-ben. Továbbblapoztam.

1785. május 4.

A Hollandiával kapcsolatos ügyek elrendeződtek.

1785. június 1.

Nem értem a népemet. Régebben rajongtak értem, most pedig, a fiam születése óta meg sem éljeneznek. Mire véljem ezt a tüntető némaságot? Mit ártottam nekik? Örülhetnének, hogy az országnak két trónvárományost is szültem!

1785. július 25.

Felháborító dolog történt! Rohan kardinális az én nevemben vásárolt egy hihetetlenül értékes gyémánt nyakéket. Most másfél millió livre-vel tartozom az eladónak! Az a szenvtelen meghamisította az aláírásomat, hogy ily módon rendezze a tartozásait! Micsoda széltoló! Erről még a királynak sem beszéltem, is ez a magányos aggodalom teljesen felemészt.

1785. augusztus 15.

Ma a király kérte a kardinálist. Nyugodt hangon faggatta őt családságáról, ám én nem szóltam - egy ideig. Aztán árvízként tört elő belőlem a felháborodás. Hogyan feltételezhette, hogy levelet írok, miközben kilenc éve szóba sem állok vele? - kérdeztem tőle. A válasz persze elmaradt. Az a szemérmetlen nemrégiben azt állította, hogy én bíztam meg a nyaklánc megvételével! Ezzel a kijelentésével a legmélyebb asszonyi büszkeségemben sértett meg! Meg akart alázni a király és a nép előtt! Hála istennek még a mai napon, Szűz Mária mennybemenetelének ünnepén a bíborost, aki a király nagy alamiznaosztójának tisztségében ünnepi misét készült celebrálni a versailles-i kastély kápolnájában, hívei szeme láttára őrizetbe vették és hamarosan a Bastille-ba zárják, felségsértés vádjával. Félek azonban, hogy nem fogoly módjára bánnak majd vele. Azt suttogják, hogy három inasát is magával viheti és ellátására napi százhusz frankot szánnak. Akárhogy is, kiderült hát az igazság, aggódom azonban, hogy a nép ellenem fordul majd.

Ami a nyakláncpért illeti, ezen a ponton XVI. Lajos óriási hibát vétett. Engedve felesége szeszélyes haragjának, a nyilvánosság előtt fogatta el Rohant. Ez botrány pedig már az idők végezetéig Marie Antoinette nevéhez és - érthetően - szeszélyes viselkedéséhez fűződik majd és általa csak még inkább kirajzolódik a király döntésképtelen, királytalan jelleme, ő egy ideális uralkodóhoz képest inkább egy molett külsejű jámbor, érzelmes ember lehetett, aki szerette a népet és irtózott az erőszaktól.

1785. augusztus 23.

Balsejtelmem beigazolódni látszik. A nép most azt hiszi, amit a kardinális el akart hitetni: hogy én kívántam a nyakéket, viszont nem fizettem érte. Miért nem hiszik el, hogy én ez ügyben teljesen ártatlan vagyok? Strasbourg hercegérseke cseppet sem szent életű, biztos forrásból tudom, hogy több hölgyet is beengedett már az ágyába és fittyet hányt szent megbízatására.

- Mit tudsz a nyakék botrányáról? - kerti sütögetés közben szegeztem Izának a kérdést, egyik kezében egy pillécukorral teli, másikban pedig egy szalonnával dugig fűzött nyársat forgatott nagy szakértelemmel, még a szemével is hunyorított, pont, mint Olivér, amikor nagyon koncentrált valamire.

- A nyakékről? Azt, hogy az volt Antoinette leghírhedtebb ékszere. A hozzá kapcsolódó botrány egyet jelentett királynő és férje halálával és a francia forradalom kirobbanásával.

- Igen! - kaptam fel a fejem. Ezt említette egy idős úr is, akit felkerestem a napló eredetét illetően! Mesélj még! Mit tudsz?

- Az ékszer nagyon hosszadalmas és alapos gyűjtőmunka után készült el. Két ékszerész, Charles Auguste Boehmer és Paul Bassenge szerezte meg a nyakékhoz szükséges gyémántokat.

- Igen, róluk olvastam Szerb Antal könyvében! A királyné nyakláncában - kotyogtam közbe. - Hosszú évek kitartó munkájával gyűjtötték össze a gyémántokat és nem adták el - ahogy a többi kereskedő tette általában - vagyonszerzés céljából. ők valóban maradandót akartak alkotni.

- Bizony, és nem utolsó sorban le akarták nyűgözni a királynét. Igazi fanatikusok voltak a gyémántok terén, akárcsak maga Antoinette: ők akarták megalkotni a világ legdrágább ékszerét, s ez karrierjük csúcspontját jelentette volna. A dolog pikantériája, hogy a királynő nehezen adta be a derekát az ékszervásárlást illetően, ugyanis sokallta az ellenértékét. Az ötvösök végül is elérték a céljukat, hiszen a mai napig egész Európa legcsodálatosabb ékszereként emlegetik - amit azonban a francia királyné sohasem viselt. A nyakéket mégis a francia forradalom kirobbanásával hozza összefüggésbe az egész világ.

- Antoinette bízta meg őket a készítésével?

- A kérdés jó! - mutatott rám Iza, mintha csak a diákja lennék a sulijában. - A válasz pedig: nem. Ugyanis a magabiztos ötvösök úgy vélték, hogy a kész ékszer olyannyira belopja magát XV Lajos szívébe, hogy gondolkodás nélkül megveszi majd a szeretőjének.

- Madame Du Barrynek! - magam is meghökkentem a saját válaszomon, Iza pedig bölintott. - Szóval az ékszer nem is Antoinette-nek készült!

- De nem ám! Az ötvös pechére az uralkodó 1774. május 10-én elhunyt, ezért négy évet kellett várni, hogy újfent eladásra kínálják, immár az ifjú királyi párnak.

- De a naplóban olvastam, hogy Antoinette nem adta be a derekát. Nem vette meg az ékszert, és a királyt sem kérte meg arra, hogy ajándékozza neki.

- Bizony. A két ötvös megmutatta Antoinette-nek a fényűző ékszert, aki elismerte, hogy Boehmerék munkája káprázatos, ám nem kívánja viselni, mivel nem ő rendelte, hanem Du Barry. Mindemellett Antoinette és a király sokallta az 1,6 millió livre-t - mai értékén körülbelül 13,5 millió eurót - a nyakéért. Az ékszerészek persze aggódni kezdtek.

- Tyű, a kutyafáját, azt nem csodálom! De Antoinette nyilván büszke volt. És ekkor jött a képbe de la Motte? Róla is sokszor olvastam már!

- Igen. Később, a hírhedt szélhámosnő, Jeanne de la Motte miatt került Antoinette galibába. Jeanne és férje eszközként használta a nyakéket, hogy tetemes összeget csaljanak ki Louis René Édouard de Rohan-Guémené bíborostól, aki a királynő kedvében akart járni, hogy megkaphassa a főminiszteri posztot. Ám tudni kell, hogy az éremnek két oldala van és de la Motte-ot sem lehet teljes mértékig bűnösnek beállítani. Neki is megvoltak a maga indítékai.

- Róla mit lehet tudni?

- Jeanne de Valois-Saint-Rémy nemesi családból származott, ám gyermekkorában családját megtámadták a francia udvar katonái, apját pedig megölték. A kis Jeanne árva lett. Ifjoncként libákat őrzött és koldulni kényszerült. Egyedül maradt és rendíthetetlen élelmességet kellett gyakorolnia, hogy megérje a felnőttkort. Már gyermekként is büszke volt arra, hogy Valois vér folyik az ereiben. Ez adott erőt neki a lányneveidében és a divatárúüzletben is, ahol később dolgozott, de nem találta a helyét, sem ott, sem máshol. Folyamatosan munkált benne a gondolat, hogy őt nem erre teremtették. Ő igenis királyi családból született! Felcseperedvén rangjából joggal kitalált kitalált földönfutóként tekintett magára és bosszúját kollektív küldetésnek élte meg - magányos harcot folytatott egész családja nevében. Megfogadta, hogy bármi áron visszaállítja a család nevének eredeti jó hírét, ezért jóhiszeműen Marie Antoinette-hez fordult kegyelemért. Felkereste Antoinette-et, aki állítólag épp egy színdarabot adott elő, Jeanne pedig darab végén annyira

megilletődött a királyné közvetlen közelében, hogy állítólag el is ájult. Mindenesetre Antoinette ekkor kerek perec kijelentette, hogy de la Motte nem kívánatos az udvarban. Jeanne többször kihallgatást, puccos, korabeli szóval audienciát kért a királynétól, de mindannyiszor elutasították. Antoinette nem volt hajlandó megismerni őt.

- Gondolom nem adta fel.

- Nem bizony. Jeanne kötötte az ebet a karóhoz, hogy jogos az öröksége és apja birtokát a királyi család kobozta el, egyúttal Antoinette révén kérelmezte, hogy adják vissza a jussát.

- Jézusom. Kezdem sajnálni Jeanne-t. Ő csak igazságot akart szolgáltatni bármi áron.

- És ez lett a veszte, neki és Antoinette-nek is. Nem segített elérni az áhított megnyugvást az sem, hogy az udvar az apját átkozott hazugnak nevezte, aki a monarchia ellen lázadt. Kétségbeesésében még a miniszter úrhoz is folyamodott, aki - mint az előre látható volt - szintén elutasította.

- Mi volt a királyi család célja az elutasítással? El akarták hallgattatni Jeanne-t?

- Igen. Tisztában voltak vele: ha megfosztják őt minden reménységtől a Valois örökséggel kapcsolatban, akkor a családjá által képviselt szembeszegülő hozzáállást is végleg elcsitítják.

- És ekkor jött a képbe Rohan.

Bólintott.

- Eljött a pillanat, amikor Jeanne-nek pártfogót kellett választania, ő pedig Louis René Édouard de Rohan-Guémené bíboros mellett tette le a voksát, persze már a találkozásuk elején beleszótt egy kis fondorlatot a kettejük kapcsolatába: Jeanne azt hazudta a bíborosnak, hogy ő a királynő feltétlen bizalmasa és azzal a reménnyel kecsegtetett számára, hogy enyhíteni tudja a királynő és a bíboros közti viszonyt. Antoinette ugyanis még az ostyát sem volt hajlandó a szájához venni a templomban, ha azt Rohan nyújtotta felé. Persze Rohannak is meg voltak az indítékai.

- Gondolom előre akart jutni a ranglétrám.

- Pontosan, ám a királynő miatt nem tudott. A léha életet élő Rohannak azonban semmi sem volt szent: ő is tűzön-vízen át véghez szeretne vinni az akarátát. Még Jeanne-t is megpróbálta behálózni, de a szélhámosnő nem volt erre kapható. Az egyezséget mégis megkötötték, mert az mindenképp felett állt - közös érdek volt. Képzeld, Rohan odáig merészkedett, hogy még egy alkímistát

is hívatott, hogy mondja el a várható jövőt! Jeanne azonban ekkor is észnél volt - lefizette a látnokot, aki azt mondta Rohannak, amit hallani akart fényes jövőt és hatalmat vetített a férfi szeme elé, aki így belement a csalásba.

- Ő volt Cagliostro gróf! Ez a Jeanne aztán tudta, kivel kell jóban lenni!

- Közben az ékszerészek tudomására jutott, hogy Jeanne nagy befolyással bír Antoinette-re. Egy jövedelmező javaslattal álltak elő a számára, amit Jeanne-nak bizalmasan kellett kezelni. Azt szerették volna, ha ismét felvetné a nyakék megvásárlásának ötletét a királynőnek. Természetesen Rohan nevében tette meg. A trükkös Jeanne elhitette Rohanna!, hogy ő a királynő legmegbízhatóbb híve, amolyan bennfentes a királyi udvarban és azt is elhintette, hogy Antoinette mindennél jobban vágyik a nyakékre. Több se kellett Rohannak! Mindent meg akart tenni, hogy megszerezze. Jeanne odáig merészkedett, hogy a királynő nevében levelezett Rohanna!, a levelek pedig egyre bizalmasabb hangvételné lettek. Ekkor a nép már gyűlölte a királynőt a költekezései miatt és a halálát akarták, az udvarhölgyek között pedig szárnyra kapott a pletyka, hogy oltalma alá vette Jeanne-t.

- Mi lehetett a pontos oka a nép haragjának?

- Véleményük szerint túl nagy hatalommal bírt a férje felett és míg a franciák éheztek, a királyi kincstár vagyona Antoinette esztelen költekezése miatt csappant meg. A sok valótlan híresztelés, el nem hangzott mondatok, mint például, ha a nép asztalán „nincs kenyér, egyenek kalácsot!”, oktan pletykák a királynő szexuális irányultságát illetően mindmind patikamérlegen adagolva, alattomosan ásták alá a királynő jó hírnevét. Persze osztrák származása sem Antoinette malmára hajtotta a vizet a messzi Franciaországban. Akármilyen hatalmú királynő volt, egész biztosan minden percben a fülébe csengett, mikor pályafutása elején gúnyos hangnemben „Autrichinnek”, vagyis „osztrák nőnek” hívták a háta mögött. Ezt kicsit megváltoztatva később „l'autre chi- enne”-nek, „másik kutjának” is nevezték. Innen már csak egy lépés volt a „la putaine d'Autriche”, vagyis az „osztrák szajha”. A „Madame Déficit” illettést pedig vad költekezései miatt érdemelte ki. Mint látjuk, idáig fajulhat az emberi irigység. És valljuk be, eléggé szabad életet élt.

- Ez miért volt baj? Hiszen a lazaság imponálhatott volna a népnek.

- Antoinette-nek számos jó tulajdonsága volt. Szerette az országát, a természetet és nem tekintett magára a nép számára elérhetetlen istennőként. Épp ez volt a baj.

- Hogy érted?

- Egy királynőnek nem az a dolga, hogy ember legyen. Egy királynőtől a nép valami megfoghatatlan nagyszerűséget vár, nem pedig emberi vonásokat és gyermeki naivitást.

- Szegény Antoinette csak önmagát próbálta adni egy nagyon is színpadias korban! Pedig mennyire szeretett színházba járni! Ez is a sors otromba fintora, nem?

- Kétségkívül - bólintott kurtán.

- Egyértelmű, hogy egy uralkodónak vannak irigyei, de hogy ezek a cselszövések végül egy királyi pár halálát okozzák, egész egyszerűen...

- Példátlan, ugye?

- Igen. Mi történt ezután Rohanna!?

- A hamisított levelek szeretettel teli hangneme meggyőzte Rohant, hogy a királyné megbocsátott neki, meg akar bizonyosodni hűségéről, és Antoinette baráti kölcsönöket kér tőle, bizalmas jótekonysági céljaira. Rohan nagy kínkeservesen összekalapozta az ékszer árát. Az egyik alkalommal a grófné azt hazudta, hogy a királyné egy elszegényedett családot szeretne támogatni, de a férje nem ad számára erre a célra kölcsön. Erre Rohan készséggel átadott 200 000 livre-t. A mi bíborosunk azonban nem elégedett meg a levélváltásokkal. Találkozni akart a királynővel. Jeanne ezt is meg tudta oldani.

- Cselszövéssel.

- Mégpedig Antoinette gyanújának felkeltése nélkül. Abban az időben nagy divatja volt a gáláns esti találkáknak, lefátylazott és csuklya mögé rejtett arcokkal, a versailles-i kastélypark ligeteinek legmélyén. A találkát a Vénusz ligetben ejtették meg. De la Motte felhajtott egy ál-Antoinette-et, a királynő hasonmását egy utcai prostituált, Nicole Leguay d'Oliva személyében. Nicole egyébként jóindulatú lélek volt, Jeanne valószínűleg könnyen rászedte őt a dologra. Rohan állítólag fekete köpenyben, mélyen a szemébe húzott kalapban jelent meg a találkozóhelyen és a sötétben könnyen megtévesztette őt Antoinette hasonmása. Tehát d'Oliva adta át Rohannak a megbocsátás jelképét: a rózsát, tövis nélkül. Ekkor Rohan állítólag szerelmet is vallott az ál-Antoinette-nek. Nem gyanakodott, hiszen a félhomályban ismerősen sejlettek fel d'Oliva Antoinette-et idéző vonásai. A férfi még ruhájának szegélyét is megcsókolta - ekkor Nicole már biztos lehetett benne, hogy sikerre viszi Jeanne tervét.

- Tehát Rohant is rászedte Jeanne.

- Igen. Az alkut megkötötték. Jeanne tájékoztatta Rohant, hogy Antoinette két hónap múlva fizet a nyakláncért. Rohan jóshoz fordult, akit de la Motte lefizetett és mikor a látó azt a képet vetítette Rohan szeme elé, hogy a királyné kinevezi őt, érthetően elégedettség töltötte el. Eközben az ékszer már Jeanne birtokában volt. Számára ez a nyaklánc a siker kapuját jelentette, persze ez egy sajnálatos tévképzet volt a részéről. Am egy ideig boldog volt. Végre hazatérhetett és megpillanthatta a családja címerét is a ház falán. Eközben az ékszerészek köszönőlevelet küldtek Antoinette-nek a megrendelésért, aki ekkor még egy ostoba viccnek vélte a soraikat. Ám a turpisságra fény derült, a csalásról tudomást szerzett a korabeli hatóság, és nyílt per indult az országházban Jeanne és társa elfogása okán. Jeanne a szeretőjével Réteaux de Villette-tel szövetkezett.

- Végül elfogták őket?

- Igen, mert figyelmetlenek voltak. A nyakéket ugyan darabokra szedték, de azzal nem kalkuláltak, hogy éppen koruk legértékesebb drágaköveivel babrálnak, így persze a rendfenntartók is szagot fogtak. A grófnő férjének még időben sikerült Londonba menekülnie a huszonkét legértékesebb gyémánttal, ahol igyekezett záros határidőn belül túladni rajtuk. A grófnőt viszont elfogták és bíróság elé állították, majd elnyerte büntetését. Réteaux-t megtalálta egy egyenruhás tiszt, és a kereskedői engedélyét kérte, ám ő elmenekült a tiszt elől. Ekkor de la Motte már tudta, hogy meg kell húzniuk magukat. Menekülni akartak. A grófnő ekkor már zsarolni akarta a bíborost, ám de la Motte királynőnek szóló levelei közben eljutottak a főminiszterhez. Boehmer is kezdett nyugtalanná válni az összeesküvés-elmélet miatt és Rohanhoz sietett, de már késő volt. Nagyboldogasszony ünnepén a királyi pár maga elé szólította Rohant, aki már előre ünnepelt, azt remélve, hogy ez a kinevezésének napja lesz. Ezzel szemben kézhez kapta a levelet az összeesküvés-elméletéről. Közben Boehmer mindenről beszámolt Antoinette-nek, Rohan fejében pedig végre összeállt a kép: rájött, hogy a kék csuklyás álruhás hölgy nem Marie Antoinette, hanem de la Motte volt. Ekkor azonban már cikkeztek a nyakék botrányról.

- Mi lett Rohan sorsa?

- Antoinette legnagyobb felháborodására felmentették. Azt vallotta, hogy behálózták. Azonban a bíróságon bemutatkozott Antoinette hasonmása is, akivel Rohan a ligetben találkozott. Antoinette ekkor dühödött fel igazán, és meggyőződése volt, hogy Rohannak és Jeanne-nak bűnhődni kell. Hát, Jeanne bűnhődött is.

- A látnokkal mi történt?

- Menekülőre fogta a dolgot, de hamar letartóztatták és a Bastille-ben kötött ki.

- Mi lett végül de la Motte-val?

- Nem akart menekülni, egyedül Rétaux-t intette bujdosás- ra. Végül a temetőben találtak rá a Valois-k sírkövéénél.

- Gondolom alaposan megkínozták.

Iza komoran bólintott.

- Vesszőzés, tüzes megbélyegzés és életfogytig tartó börtön várt rá. A Salpêtriére börtönbe zárták, ám rövid időre megszökött. Londonba ment, hogy kiadja emlékiratait, melyben tisztára akarta mosni magát, akárcsak Antoinette. Ez azonban nem tudta semmissé tenni az Antoinette ellen elkövetett ármánykodását, melynek meg is lett az eredménye: a királynőt incidens után kezdték el Madame Deficit néven emlegetni túláradó költekezései miatt. Hogy megvédje hírnevét, Antoinette igyekezett csökkenteni kiadásain, de ez a fáradozása már hasztalan volt. Tovább rontott a helyzetén, mikor a grófnő kiadta önigazoló emlékiratát, amelyben minden felelősséget a királynőre hárított.

- De hát ez igaztalan vád!

- Lehet, de a népet ez nem érdekelte.

- Mi lett Rétaux-val?

- A bíróság bűnösnek találta és élete végéig tartó száműzésre ítelték, megfosztva minden vagyonától. Alaposan megkínozták, amiért Jeanne-t megpróbálta átvinni a határon, a börtönben már súlyos állapotban tartózkodott. Antoinette eközben felkereste Jeanne-t és kérte, hogy vádolja meg Rohant, de ő ezt nem tette meg. Ekkor a királyné megkérdezte Jeanne-t, hogy miért tette tönkre a hírnevét, a szélhámosnő pedig állította, hogy ő nem akart rosszat Antoinette-nek, csak fel akarta hívni magára a figyelmét és igazságot akart szolgáltatni a családjának. Antoinette azonban átlátta, hogy ez az eset az egész birodalom sorsára hatással lesz. Cagliostro a meghallgatások során próbálta védeni magát: az esetért Jeanne-nak tett szemrehányást, akit állítólag olyannyira felbőszített, hogy még egy gyertyatartót is hozzávágott. Kiolthatatlan tűzzel égő prédikációt tartott a bíróság előtt, ám amikor börtönbe került, teljesen összeomlott - talán pont azért, mert túlságosan bízott saját szavainak pozitív hatásában, mellyel eddig olyan jól sáfárkodott. Rohant felmentették, amit Antoinette személyes megaláztatásként élt meg. A bíróság

nem mondott Antoinette fölött ítéletet, a nép azonban bűnösnek találta és pazarlás vádjával tulajdonképpen halálra ítélte. Végül is ez lett Antoinette veszte. A nyakék per vezetett el a lefejezéséig.

- És a grófnő az ítélethirdetés és a büntetés után gondolom elmenekült

- Antoinette lefejezése után Salpêtrière-be vitték, ahol két évig raboskodott, ám megszökött. Mikor Angliában közzétette az emlékiratait, úgy tűnt, végre meglegeli az áhított békét, ám 1791-ben Londonban kivetette magát a szállodai szobája ablakából és szörnyethalt.

- Hát, nem púderes történet, az biztos!

Áldottam az eget, hogy Iza visszatért hozzám. Már ilyen rövid idő alatt annyi mindenben segített! Csábító lett volna bevonni a kutatásba Iza párját is, de egyelőre nem akartam kiadni minden tényt, amit tudtam, egy vadidegennek, még akkor sem, ha az illető művészettörténész. Azonban azt is tudtam, hogy fájóan közel van az idő, amikor vissza kell adnom a naplót a legutóbbi jogos tulajdonosainak: Inigának és Violának. Ám addig is szerettem volna minél előbb a történet végére járni.

Mintha megint telepátia működött volna köztünk, este Viola hívott.

- Hogy vagy? - A hangja szokásosan kedves volt, ám zaklatott.

- Ezt én is kérdezhetném tőled. Csak nincs valami baj?

- Áh, számárság. Semmiség. Egy bekattant rajongóm nap mint nap leveleket és ajándékokat küldözget nekem. Tudod, az a Matthias Sanz.

- Az a jóképű pasas? És ez zavar téged?

- Eleinte imponált a kitartása és tudod, meséltem már, hogy a múltkor találkoztam is vele, de azóta totál vérszemet kapott.

- Mit csinált veled? - szinte morogva kérdeztem, biztos ezért sietett annyira Viola megnyugtatni.

- Nyugi, nyugi, nem fajult tettelegesséig a dolog, legalábbis ...nem egészen.

- Hogy érted, hogy nem egészen? Ezt nem értem.

- Úgy kezdődött, hogy egy cuki macit küldött nekem, tudod, azt a fajtát, aminek meg kell nyomni a pocakját, és azt mondja: I love you. De...

- Folytasd!

- Miután hetekig nem reagáltam az üzeneteire, mert tolakodónak találtam, hogy nem ért az egyszeri hallgatásomból, egy újabb macit hozott a futár, ami már mást mondott.

- Mi a fenét mondhatott?

- I hope you will love me someday, or I'm done forever!

- Remélem egy nap szeretni tudsz majd, vagy örökre végem van! Ez cuki!

- Az. De szerintem tolaakodó is. Nem fogja fel, hogy nem érdekel. Szerintem, ha látni fogja, hogy tényleg nem viszonozom az érzelmeit, nem lesz ilyen kedves.

- Nyugi. Szerintem nincs okod aggodalomra. Hány testőr vigyáz rád?

- Kettő - felelte kurtán Viola. - A hangom lehet, hogy nyugodt, de remeg a lelkem. Szorít a mellkasom a félelemtől. Nem tudom, meddig bírom.

- Csak nyugi. Kitalálunk valamit.

- Kösz a többes számért - Viola hangjában most valami megkönnyebbülésfélét véltem felfedezni, de elköszönés nélkül, kapkodva bontotta a vonalat. Ettől kezdve az én nyugalom is elillant és az aggodalom lecsapni készülő villámként cikázott a belsőmben.

Este szerencsére kicsit el tudtam határolódni Viola horrorsztrorijától, mert Állal, Izával és Kevinnel vacsorázni mentünk a La Bigába. A friss szerelmesek tényleg azok voltak: alig akarták elengedni egymás kezét, hogy villát és kést fogjanak, mikor felszolgálták az előételt.

- Gyönyörű a házad, Rebi! - mondta két falat között Iza, majd a villájával beletűrt a tenger gyümölcsei salátájába. Ettől függetlenül anyukád biztosan ki volt akadva!

- Már megint eltaláltad! - mutattam Izára, aki kajánul felnevetett. - Azt hittem, meg fog ölni. De még élek. Sőt segít is nekem.

- Mázlista! - megtörölte a száját a szalvétájával, hogy ihasson a borból. - Nekem otthon senki sem segít - lágyan a barátjára nézett, majd megsimogatta az arcát. - Kivéve Revint

- Ha már itt tartunk - a villámat Kevinre szegeztem, amitől láthatóan hátrahőkölt, úgyhogy inkább gyorsan felszúr- tam rá egy kisebb garnéladarabot. - Rólad nem sokat tudunk. Kivéve, hogy művészettörténész vagy. Van most valamilyen projekted?

- A jelenlegi legkomolyabb projektem a harmadik diplomám megszerzése.

- Gyűjti őket! - kotyogott közbe büszkén Iza.

- Le a kalappal előtted! - bókoltam neki, bár titkon egy cseppet pökhendinek tartottam. Ám igyekeztem nem az első benyomások alapján ítélni. Elég vonzó, azt aláírom, de, hogy ő mit akarhat egy kerekesszékes lánytól? Istenem, de utálok magam, hogy ilyeneket gondolok Izáról!

- Kösz - felelte lazán, majd középső ujját végigfuttatta Iza kézfején, akivel láthatóan madarat lehetett volna fogatni.

- Jó rátok nézni - Al ünnepélyesen a pár felé emelte a poharát -, de komolyan. Ugye, igazam van, Becca?

- Neked? Majdnem mindig! És most is.

- A párokra - emelte fel Iza is a poharát. - Akik egy szuper csapatot alkotnak. Egészség, skacok!

- Salute - bólintott Al. Majd mindenki újra visszhangozta. - Salute!

- És koccintsunk arra is, hogy két hónap múlva Egyiptomba utazom Kevinnel! - Iza szeme úgy csillogott, mintha épp azt jelentette volna be, hogy eljegyezték.

- Hogy mi? Egyiptomba? - kérdeztem a könnyeimmel küszködve, de nem a meghatottságtól vagy a szomorúságtól, hanem mert meglepetésemben kis híján cigányútra szaladt egy rákfalat.

- Igen! Nem észbontó?

- Meg szeretném mutatni Izának a Gízai piramisokat. - Kevin egy korty bor után hozzátette. - Hufu, Hafré és Menkauré nyughelyeit.

- Igen, tudom, hallottam már a Gízai piramisokról! - valósággal sziszegtem a feszültségtől, Al az asztal alatt megszorította a combomat, jelezve, hogy húzzam be a féket. Nagy levegőt vettem és próbáltam megnyugodni.

- Ezek közül Hufu piramisa a világ hét csodájának egyike! - lelkenedezett Iza.

- Már alig várom, hogy láthassam!

Ebben a percben - harag és reményvesztettség ide vagy oda - még egyszer Iza boldogan csillogó szemébe néztem, és eldöntöttem, hogy ha beledöglök, sem fogom lebeszélni őt erről az utazásról. Késő este elvonultam, felkapcsoltam az íróasztalom kislámpáját és a megjelölt oldalnál kinyitottam a gyöngyös könyvet.

1785. augusztus 24.

Királyuramat pár napja értesítették a de la Motte-féle csalásról. Még most sem tudjuk felfogni: hogy eszelhettek ki ily szörnyű tervet ellenünk? Rétaux de Vilette a megtévesztő szépfű; Nicole Leguay d'Olive, a szélhámosnő, aki személyemnek adta ki magát és a minden hájjal megkent sarlatán, Joseph Balsamo - aki állítólag Acharat-nak szólította magát, de a legtöbben Cagliostro gráfiaként ismerik -, mindannyiukat letartóztatták. Cagliostro állítólag folyvást utazik és ahány helyen sátrat vert életében, annyifelesége van és míg vándorlása az egyik állomásán rajzolóznak, addig a másikon katonatisztnek adja ki magát. Egy szóval igazi személyvesztő! Ez a híres mágus pár alkalommal engem is majdnem megszedített

és úgy látom Rohan sem tudott ellenállni okkult tudományának: olyan - kitalált - jóslattal állt a bíboros elé, amely Rohanra nézve kedvező volt: gazdagságot és hatalmat ígért neki. Szerencsére úgy tűnik vége ennek a rémálomnak. Remélem hamarosan bíróság elé állíthatjuk azt a család bíborost is. Azután már csak e szégyenteljes kompánia fő szószólóját, Jeanne-t kell kézre keríteniük. Vajon sikerülni fog?

1785. szeptember 27.

Jelenleg Saint Cloudban pihenek. Igazán a szívemhez nőtt ez a hely. Sajnos itt is sok bírálat ér, mivel rosszallást vált ki, hogy az alattvalóknak az én szabályaimat kell követniük. De hát ez lenne a természetes, nemde? Ugyan mire való egy királynő személye, ha nem arra, hogy kövessék az eszméit? Királyuram nem kedveli ezt a kastélyt, ami fájó pont számomra, mert én nagyon is szeretem. Ő azonban Fontainebleau-be akar távozni és nékem vele kell tartanom. ‘

1785. október 16.

A bátyám végre aláírja a békeszerződést a hollandokkal, a császár pedig minden előzetes igényétől elállt. Fontainebleau- ben a napjaim módfelett unalmasak és az idő a hangulatomhoz igazodik: borús és vigasztalhatatlan. A barátaimmal próbáljuk szórakoztatni magunkat.

1785. november 3.

A kardinális azt állítja Rólam, hogy tavaly én hívtam titkos találkozóra a Vénusz ligetbe, hogy elmondjam: megbocsátottam neki Haha! Ennek semmi igazságalapja nincs! Mindenről az a szemérmetlen Jeanne tehet!

1785. december 1.

Jeanne kiadatta az emlékiratait. Azzal vádolja a főalamizsnást, hogy a Boehmer által eladott nyakék feldarabolásával háromszázezer livre bevételre tett szert. Szent ég! A kardinális le fogják tartóztatni a Vénusz ligetbeli jelenet miatt!

1786. január 1.

Megkezdődött a nyakék ügy pere. Rohant minden alkalommal a börtön igazgatója kísérte a tárgyalóterembe.

1786. január 15.

Ha akarom, ha nem: terhes vagyok. El vagyok keseredve! Fel vagyok fújódva, ő pedig így fog látni!

Jaj, milyen hiú ez az Antoinette! Örülhetne a gyermekáldásnak, főleg ennyi sikertelen próbálkozás után.

Állal kiruccantunk Pisába a hétvégére. Imádom ezt a helyet! Délelőttjeinket a ferde torony lábánál a fűvön heverve, vagy az utcákon sétálgatva, a délutánjainkat pedig a Marina di Pisán, a tenger habjaiba burkolózva töltöttük. Kivettünk egy kis apartmant. Tényleg kicsi volt, alapfelszereléssel ellátva, de nekünk pont elég volt. Napközben főztem, mint otthon, de szerencsére sok időnk maradt egymásra is. Megnyugvással töltött el a tudat, hogy anyám beszélt rá erre a kis pihenésre, és minden bizonnyal remekül tartja a frontot a vendégházban. A tenger mindössze tíz kilométerre van a várostól, ameddig könnyűszerrel elautóztunk. Elmentünk egy természeti parkba, a Migliarino San Rossoréba, ahol nyár-, éger-, kőris-, tölgy- és fenyőfákat, valamint rózsaszín hibiszkuszt, görögtekercset és egy napharmat nevű növényt csodálhattunk meg. Végül aztán ismét a tengerparton kötöttünk ki, majd a lubickolástól teljesen lelazulva érkezünk a szállásra. Amint kinyitottuk a kis ház ajtaját, egymásra néztünk és tudtuk, hogy mind a ketten pontosan ugyanazt akarjuk és nemsokára a hálósobában találtuk magunkat. Már sokszor szeretkeztem vele, de minden egyes alkalom újat nyújtott, pedig semmit sem csinált másként. Fogalmam sincs, hogyan csinálja! Azt hiszem, megint a szögesdrótos tetkójától indultam be, ami a felsőkarját öleli át. Annyira szexi! Az biztos, hogy még sohasem voltam ekkora összhangban az ágyban egyetlen férfival sem. Nem szégyelltem a szeme láttára meztelenül flangálni a házban akár egy egész napon át Kábé úgy érzem magam, mint Allie Calhoun a Szerelmünk lapjaiban. Annyira mesészerű az egész! A friss tengeri levegő és a szeretkezés teljesen feldobott minket, így aztán éjszakába nyúlóan társasoztunk a teraszon, miközben popcornt ropogtattunk.

- Furcsa. Olyan, mintha a szeretőm és a legjobb barátom lennél egyszerre - vontam össze a szemöldököm.

- De hiszen ez pontosan így is van. Azt olvastam valahol, hogy ez a legjobb párosítás.

- Én is ezt olvastam - vigyorogtam.

- Nézzük meg Az élet szépet!

- Honnan tudod, hogy az az egyik kedvenc filmem? - ámuldoztam.

- Eddig nem tudtam. De nekem is a kedvencem.

Olyan áhítattal nézhettem rá, mint egy római hadvezérre. Hihetetlen érzéke van hozzá, hogy minden apró dologra ráhibázzon, ami velem kapcsolatos.

- Nekem most már te vagy a kedvencem!

Ezen az éjszakán esett meg az eddigi leghevesebb szeretkezésünk. Nem is tudom megmagyarázni, miben volt más, talán Al volt a szokásosnál is hevesebb, de szinte egész éjjel ébren voltunk és másnap délben keltünk. Olyan volt, mintha még csak pár napja lennénk együtt. A nap minden percét szerelmeskedéssel akartuk tölteni. Összepakoltuk a cuccainkat és hazaindultunk.

A bódítóan csodás este után a hétvégém is jól indult. Iza ma nálunk aludt, a konyhában fogadott, épp a kávéfőzőt búvólte.

- Kérsz te is? Latte, cappucino?

- Latte. Kösz.

- Tudom, hogy kávéval nem illik koccintani, de nem érdekel - mondta, mikor elkészült és felém tartotta a csészéjét. - Igyunk az örömdre, amit a hírem fog kiváltani belőled!

Értetlenkedve néztem rá, de azért koccintottam.

- Nekem ehhez irtóra korán van ám!

- Kapaszkodj meg! Megbeszéltem a pesti iskolaigazgatóval, hogy a Scoula Italia 2019 oktatási program keretein belül taníthatok a helyi általános iskolában, az egyik itteni olasz tanító pedig helyet cserél velem két egész hónapra. A cserepedagógusom olasz nyelvet fog tanítani a magyar gyerekeknek! Mekkora ötlet! Egy istennő vagyok!

- Egy római istennő! - lelkendeztem. - Te vagy az én huszonegyedik századi Minervám!

- Én is szeretlek! - vigyorgott. - A főnököm még örült is neki, szerintem pont kapóra jött az ötletem, mert valami rejtélyes okból azonnal rábólintott a dologra. Lehet, hogy jót tesz az iskola renoméjának!

- Ha fiú lennék, megcsókolnálak! - visítottam és a nyakába ugrottam.

- Mák, hogy lány vagy! - nevetett Iza. - De attól még áll az egyiptomi út, két hónap múlva. Az égiek sem akarják, hogy mi ketten együtt legyünk - sóhajtott. - De mi azért majd kicselezzük őket! Küldök e-mailt, jó? Hogy érezd a törődésemet!

- Mint a mesében? Tudod, amit százszor megnéztünk!

- Á igen, a Csillagsátor! - Iza szeme felderült, mintha most is lázasan peregnének a szeme előtt a filmkockák, és már mondta is fejből. „Hiányozni fogsz majd, mint a csillagok, mert hiába látalak magam előtt, hisz még éles az emlékképed, hiába ragyogsz oly fényesen, elérni mégsem tudlak. De azért parányi szikrázó fényként mindig a szívemben maradsz!”

- Gondoltam, hogy ától cettig tudod a szövegét!

- Annyira, de annyira fogsz hiányozni!

- Persze, persze! - bólogattam. - Menj csak! Kihasználjuk ezt a két hónapot. Á, és ha hazaérsz, öleld meg Grétát a nevemben!

- Ezt szeretem benned.

- Mit?

- Hogy nem tudsz haragot tartani. - Iza őszinte elismeréssel a szemében nézett rám a kávécsészéje fölött. - Tudtam, hogy Olivérnek is megbocsátasz!

- Sosem tudtam rá igazán haragudni - vallottam be.

Nem tudtam, hogy örüljek, amiért marad még két hónapot, vagy szomorkodjak, mert hamarosan elmegy. Már nem szóltam semmit, csak még szorosabban öleltem a gyerekkori barátnőmet

Ebéd után Izával és Kevinnel várost néztünk, és egy tőlünk távoli helyre esett a választásunk. Cerveteri is igazi történelmi város. Úgy gondoltam, hogy Kevint érdekelheti a Necropoli della Banditaccia és nem is csalódtam: a fiú elámult a monumentális föld alatti sírjairól és különleges városszerkezetéről híressé vált etruszk nekropolisz láttán.

- Ez itt maga a történelem - mutatott körbe. - Ez a város sajátos vonása volt már háromezer évvel ezelőtt! Igazi csemege! Amikor az etruszk társadalom kezdett virágozni, a legegyszerűbb sírok csak kis gödrök és lyukak voltak, ahol a halottak hamuit tartották.

- Igen, tudjuk, Indiana Jones!

Kevin mosollyal reagált Iza szavaira.

- A legrégebbi építkezéseket ez a pilótafülke alak jellemzi, látjátok? Ez az etruszk művészet csúcsa! Itt inkább a tumulus a jellemző sírtípus.

- Vagyis a halomsír - vágott közbe Iza és Kevin tudálékosan bólintott.

-A sírok és sírkövek bár egy-egy ember porhüvelyéhez kötődtek, egyben mégis a természet részei voltak, mivel gyakran élő sziklából faragták ki vagy földből építették őket. Ekkor még valóban tiszteltük a Földünket.

Tetszett Kevin őszinte lelkesedése, és magamban nyugtáztam, hogy tényleg összeillenek Izával, hiszen őt is mindig érdekelte a történelem és a tudomány.

Az etruszk sírok valóban olyanok voltak, akár egy-egy természet vája szilkaüreg, szabadon járhattunk-kelhattunk közöttük Számomra minden sírhely egy-egy fűvel benőtt kőbarlangnak tűnt, mindenesetre a látvány valóban különleges volt.

- És ez nem teljesen egyedülálló a világon. Még Magyarországon is találhattok hasonlót. Tudtátok hogy Százhalombatta település a nevét száznál is több vaskori halomsírról kapta? Ezek közül a 115. számú halom 1998 óta nyitva áll a látogatók számára, bárki bemehet és megnézheti.

- Akkor ez is felkerül a bakancslistámra! - böktém oldalba Izát, aki biztosan észrevette, hogy a somolygásom és a sokatmondó pillantásaim nem az etruszk síroknak szólnak

- A miénkre már rég felkerült! - Kevin leguggolt, hogy megcsókolhassa Izát. Furcsa érzés fogott el a csók láttán. Egyszerre sajdukt meg és melegegett fel a szívem.

- Gyertek, fiatalok, nézzük meg a többi sírt is! - intett Al, és mi követtük.

- Ezt úgy mondtad, mintha baromi öreg lennél - finoman megfogtam a kezét, amint mellette termettem, útban a többi sír felé. - Ez olyan izgi! Még sosem randiztam temetőben!

- Ez egy randi? - Al felnevetett.

Hirtelenjében az egész épületegyüttes halomsírostul, mindenestül csodálatosnak és élettel telinek mutatkozott.

Al azt szerette volna, ha az estét kettesben töltjük, ezért beültünk egy étterembe.

- Biztos, hogy ne rendeljek még egy üveg bort? Vagy tiramisut kérsz inkább?

- Nem kérek semmit - legyintettem nevetve Al puhatolozására. - Tele vagyok.

- Nagy hírem van - közölte, de az arcáról nem igazán tudtam leolvasni, hogy a hír jó lehet, vagy rossz. - Kaptam egy fontos megrendelést. Modern Krisztus-ábrázolásokat bíráltak el online az Anima d'italia Művészeti Egyesület írásai és kiállítják az én művemem is, sőt további munkákat kérnek tőlem!

- Al, ez csodálatos! Ezért akartál rendelni egy üveg bort, hogy erre koccintsunk ugye?

- Részben. Ilyen nagy volumenű projektbe még sohasem vágtam bele.

- Az arcodról azt olvasom le, hogy most jön a fekete leves.

- A kiállítás Cataniában lesz és ott is rengeteg időt kell töltenem. Ráadásul vissza kell, hogy térjek a műtermembe, ahol az utóbbi időben, valljuk be, nem nagyon jártam.

- Igen. - Csüggedtségemben csak ennyit bírtam kinyögni, de azért még büntudattal és szomorúsággal telve hozzátettem. - Megértem, hogy dolgozol van.

Tudtam, hogy erre a beszélgetésre sor fog kerülni, de nem gondoltam, hogy ilyen hamar eljön ez az idő. Aztán folytattam.

- Egyáltalán nem neheztelek rád, amiért menned kell. Végül is miattam vagy csúszásban, ami a munkádat illeti.

- Ne beszélj számárságot! Az én döntésem volt, hogy veled maradok és nemcsak azért, mert segítségre volt szükséged a beilleszkedéshez, hanem azért, mert szeretlek -mosolygott rám és én szomorúan visszamosolyogtam. - És hívnálak, hogy gyere velem, de...

- ...de nekem itt van a ház, a munkahelyem és...

- ...már itt van az életed, amit felépítettél magadnak önerőből. Ez a tett akkora bátorságra vall, hogy nem foszthatlak meg ettől az egésztől egy pillanat alatt.

- Rendes tőled, hogy gondolsz rám - motyogtam halkán és a villám szélső ágán lévő apró karcolásokat számolgattam.

- Kérlek, ne haragudj rám!

- Kösz, hogy nem azt mondtad, hogy ne nehezítsem meg a dolgodat, mert már így is nehéz. Az olyan sablonos - mielőtt reagálhatott volna, folytattam - és nem, nem vagyok mérges. Megértem, hogy menned kell.

Szerintem Al jobbnak látta, ha nem boncolgatja tovább a témát, ezért bátorító kézszorítással zártuk le a beszélgetést. A tegnapi heves szeretkezésünk egyszerre távolinak tűnt és hirtelen úgy éreztem, hogy máris egyedül vagyok.

Attól függetlenül, hogy még nem utazott el, ritkábban láttam, ugyanis sokszor hazajárt a szobrásztermébe, hogy kicsit visszarázódjon az alkotói légkörbe. Az igazat megvallva nem is értettem, hogy tudta eddig kibírni, hogy ilyen ritkán alkotott, de rengeteg más dolga is akadt, ami miatt sokszor távol volt tőlem. Saját bevallása szerint teljesen lekötöttem minden figyelmét, de tudom, hogy ez csak a történet mese része. Azonban nem róhattam neki fel semmit és igazságtalan is lett volna, hiszen ő idáig mindenben támogatott ápolt amikor biciklibalesetünk volt, nyolc év után szembesített a fényképezőgéppel, és az azzal kapcsolatos járulékos félelmeimmal és most végig segített a ház körüli munkálatokban. Ez a beszélgetés mégis olyan volt, mint egy hátbavágás, ami kibillentí az embert az egyensúlyából. Napok óta a szavain rágódtam és százszor visszajátszottam magamban, de Al hangja

mindig fájoan kedvesnek és őszintének hatott. Szerencsére sok megrendelésem volt, a munka egy icipicit elterelte erről a figyelmemet.

Igyekeztem nem folyvást a naptáramat bámulni, mégis eljött a búcsú napja. Al reggel elugrott a pékségbe reggeliért, de a telefonját itthon hagyta. Persze csörgött. Nem vettem fel és bekapcsolt az üzenetrögzítő. Annyira sablonos eset Dühítően az.

- Sandro? Akkor mégis a későbbi géppel jössz? Annyira aggódunk érted! A lányod is tükön ül már. Nagyon vigyázz magadra! Puszi. Szeretlek.

És én csak bámultam az üzenetrögzítőre, mint azok a hősnők a hollywoodi filmekben, akiknek szinte repedéstől repedésig átérezzük, hogyan törik össze a szívük. Először nem éreztem semmit. Aztán a hányinger lassan kezdett felkúszni a torkomon, mint egy alattomos csúszómászó és éreztem, hogy futni kell. Épp, hogy eljutottam a mosdóig. Igen, kábé ez a véleményem - gondoltam magamban - „Sandro”-ról, ahogy az a nő becézte, a rókázás itt és most teljesen helyénvaló. Visszapörgettem magamban az időt, hogy halljam a hangját.

- „Ez egy randi?” - kérdezte a halomsíroknál és a hangja őszintén boldognak tűnt. Tűnt...

- „Te kétségkívül fehér boszorkány vagy. Csak az agyad képzeletbeli ruhásszekrényének legmélyén van egy fekete szetted is, és néha véletlenül azt veszed fel” - mondta és én elaléltam a bölcsességétől - elaléltam...

A vele töltött napjaim, s a napokat körülölelő hol komoly, hol komolytalan beszélgetésekből kiragadott, mindeddig féltve dédelgetett gondolatfoszlányok most vijjogó denevéreként cikáztak a fejem fölött. Ért a nők nyelvén, az tény. Egy pillanat alatt az ujjá köré csavart, már az aprócska karambol estéjén. Én pedig voltam olyan naiv, hogy elhittem: ez a sármos olasz férfi egyedülálló. Mi több: a végletekig magányos. Mi több: engem akar. Legszívesebben kiröhögtem volna magam, amiért már megint ennyire rögeszmésen szembementem az előítéletekkel. Benne is megláttam a védelmezni való kivert kiskutyát, akinek én vagyok az egyetlen mentsvára. Persze, azt a részt elhiszem, hogy meghalt a családja - nyilván valóban így van, hiszen ezt Al anyja is említette. Csakhogy az én drágám elfelejtette említeni, hogy azóta lett egy új családja. Francba az egésszel. Nem tudtam, hogy mióta markolom ezt a francos vécésészét, de azt igen, hogy épp elég ideje. Rá se néztem a produktumra, úgy nyomtam meg az öblítést és azt képzeltem, hogy egy miniatúr Al hömpölyög lefelé a vízzel. Vajon mennyi ideig vásárol még? Igazi romantikus reggelit akar utána egy kiadós döngetős búcsúszexszel? Ez igazán rá vall. Utána pedig tervei szerint könnyes

szemmel elbúcsúzik és megadja nekem a lehetőséget, hogy szerelmesen várjam. Rohadék. Olasz. Macsók.

Azt hiszem, ez volt életem leghosszabb fél órája. Az ablaküveg egy pontjára szegeztem a tekintetem és szoborra dermedve vártam, hogy a jól ismert fekete Lancia begördüljön a ház elé, a Maserati MC20 mellé. Az volt Al „ünnepi” autója. Vagy csajozós autója. Én tudjam? Villant a központi zár és pár perccel később nyílt az ajtó, ő mosolygós és boldog volt, mint általában mindig, amikor hazaér.

- Szia! - meg akart csókolni, de én az arcomat tartottam felé. - Már itt is vagyok. Hogy bírtad nélkülem?

- Rosszul - mondtam. - Szomorú vagyok, mert ez az utolsó napunk együtt.

- Én is az vagyok. De boldog is, hogy még együtt vagyunk!

- Mit csináljunk ma, hogy kicsit megfeledkezzünk a közelgő búcsúról? - Hmm ...Ha ő kérdezett volna meg engem, azt hiszem nem köszönte volna meg a válaszomat! Lett volna ugyanis pár program ötletem, de azt hiszem egyik sem tetszett volna neki. Csak, hogy párat kiragadjak: szégyenketrec, kaloda, karóba húzás ...Talán a kelleténél többször láttam az Addams familyt? Vagy túl sokat olvasom Antoinette naplóját?

- Majd kitaláljuk - felelte. - Mit csináltál nélkülem?

Megöntöztem a virágaimat, elmosogattam, megittam a kávémat, aztán megtudtam, hogy egy rohadék vagy. Úgyhogy, majdnem a szokásos dolgokat. Ezt gondoltam. Ám helyette ezt mondtam.

- Tulajdonképpen jól kezdődött a nap. Sokat voltam kint a szabadban és teljesen feltöltődtem. Á, jut eszembe, jött pár hangposta üzeneted! Anyád azt kéri, hogy látogasd meg, mert hiányzol a macskájának. A telefonos pasi pedig szerdán szereli be az új készülékedet. Tudod, amit megrendeltél, hogy itt is tudd intézni az ügyeidet.

- Á, igen, persze. - bólogatott komoran és azt hiszem a távirányítót kereste a kanapén.

- Ja, és hívott a feleséged is. Érdeklődött, hogy a későbbi géppel mész-e hozzá, és a lányodhoz.

Al felém fordult, még a távirányítót is rám szegezte, mintha most legszívesebben egy másik csatornára akarná állítani az agyamat.

- Te ...tessék?

- Jól hallottad.

- Figyelj, meg tudom magyarázni...

- Ti pasik nem unjátok már ezt a szöveget? Nem tudtok valami újjal előállni?

- a nyugalmat eddig bírtam magamra erőltetni. A hangom sipítóbbá vált, a gesztusaimat pedig nem tudtam szabályozni, e percben kábé egy épp kitörő vulkán helyébe képzeltem magam. És a láva csak úgy fröcsögött.

- „Sandro, akkor mégis a későbbi géppel jössz? A lányod is tükön ül már!” - nyávogtam kényeskedve, teli torokból, majd hirtelen hangnemet váltottam. - Azt hiszem, ennél többet nem is kell tudnom! Ne fáradj a mesedélutánnal!

- Tartozom neked az igazsággal.

- Tartozol? És mégis mikor akartad megadni ezt a tartozásodat? Ne, ne, ne mondd meg - nevettem hisztérikusan -, fogadjunk, hogy holnap akartad elmondani, hogy téged már vár a feleséged és a gyereked, csak éppen beleszartam a levesedbe!

- Kérlek, ne beszélj így! - halkan beszélt, gondolom azért, hogy én is lejjebb vegyem a hangerőt, de nem érdekelt - Szeretnék mindent bevallani neked.

- Akkor rajta! - ütöttem össze a tenyeremet. - Mondj el mindent!

- Már a válást tervezzük. Legalábbis én, de biztos vagyok benne, hogy Clariee agyában is megfogant már a gondolat. Olyanok vagyunk már, mint az összezárt idegenek. Egyedül az én kis Piám miatt őrlődöm. A riminii otthonunkban vannak és kizárólag Pia érdekében tartom fenn a látszatot hogy még szeretem.

- Igen. Ez a legfájóbb pont. Szóval Clariee. Meg Pia. Hirtelen túl sok nevet kell megjegyeznem, kérlek, lassabban adagold az információkat! - úgy kiabáltam, mint egy eszeveszett miközben Al mellkasát püföltem és ami a legrosszabb volt az egészben, hogy ő hagyta. Tudta, hogy ezt most nagyon megérdemli.- Pakolj össze, húzz vissza a puccos jesolói villádba, vagy Riminibe, vagy ahova akarsz és keress magadnak más balekot!

- Kérlek, Becca...

Csendben meghasadt a szívem, mert tudtam, hogy többé már nem Becca és Al vagyunk, hanem Bársony Rebeka és Alessandro Mondí. És ő már évek óta valaki más „Sandro”- ja. Hozzá akartam szokni a gondolathoz, de nem ment. Undorodtam tőle és a számomra új becenevétől. Ilyen változásokat most nem fogadott be a gyomrom. Hányingerem lett a tudattól, hogy ő már nem az enyém, pedig nem akartam birtokolni soha. Mégis mintha valaki azt mondta volna nekem, hogy a számomra legértékesebb kincs, amit talizmánként hordtam, igazából csak egy ócska bizsu és ha eldobnám, sem lennék szegényebb. Nem is, ez rossz hasonlat, mert azt még valahogy kibírnám. Most

pont úgy éreztem magam, mintha valaki miniatűrre varázsolt volna és vákuummal kiszívta volna a tüdőmből az összes levegőt, hogy létezni se tudjak, csak hogy ezután feldobjon a padlás egyik rejtett zugába, mielőtt negédesen jó éjszakát kíván. Alessandro arcának körvonalai elmosódtak előttem a könnyeim miatt, így a tekintete olyan volt, mintha nem is az övé lett volna, mintha eddig más, őszintébben csillogó szemekbe néztem volna. Ezt jelenti számomra ő: csupán egy furcsa idegen, akit máris jobban megismertem, mint szerettem volna. És ami a legrosszabb, hogy az egésznek a reciproka is igaz: szerettem, mielőtt megismertem volna.

Reméltem, hogy csak múló, csalfa benyomás az, ami a lelkembe hasított: Igen, lehet, hogy valóban idegen. Mégis az én idegenem.

13. fejezet

Szerencsésnek érezhettem volna magam, hogy anya mellettem volt ezekben a nehéz pillanatokban, de legfeljebb azt tudtam be előnynek, hogy rázúdíthatom a csalódottságomat. Órákon át ültünk a kanapén. Olyan sokat hallgattam, hogy belefájdult a torkom, aztán egyszeriben kifakadtam és csak beszéltem, beszéltem, és anya még csak egy teát sem csinált. Láttam az arcán, hogy neki is fáj a szenvedés, az, hogy engem gyötrődni lát. Igen, gyászoltam ezt a szerelmet, a szép pillanokat. A tagadást hamar átugrottam és jelenleg a harag fázisánál tartottam. Tudtam, hogy ezért a szakításért csak és kizárólag Alessandro a felelős és minden szoknyapecér szélhámosnak elmondtam, aki a szegény megtört özvegy férfi álarca mögé bújva próbál nőt pecázni magának. Ám miközben ismét átéltem a szakítást, ahogy anyával újra és újra átrágtuk magunkat a fájdalmas utolsó beszélgetés minden egyes szaván, tudtam, hogy az sem fog segíteni rajtam, legfeljebb a továbblépésben hátráltat. Az pedig abban a percben kínzóan elérhetetlennek tűnt.

- Csináljak egy kis forró csokit? - kérdezte anya fájdalommal a hangjában, amitől már-már én sajnáltam meg őt.

- Hányingerem van. A gyomrom pedig jelenleg akkora, mint egy avokádómag - feleltem fásultan.

- Akkor is innod kell valamit - erősködött anyám és tudtam, hogy ezen a ponton könnyebben megúszom, ha nem ellenkezem. - Főzök egy kis orbáncfűves kamillateát, az nyugtató hatású, szerintem attól el fog múlni a gyomorgörcsöd.

- Akkor már inkább gyümölcsteát légyszli! - néztem rá szomorú kiskutya szemekkel.

- Á-á! Az nem gyümölcstea, ha csak azt a néhány körömpiszoknyi szárított darabkát nem számítjuk, amit netalán- tán beletesznek a filterbe. Ha a csomagoláson azt írják, hogy hibiszkuszt vagy csipkebogyót akárcsak

nyomokban is tartalmaz, akkor nem gyümölcssteát iszol édesem, hanem azt, amit ezen a néven a gyártó megítat veled.

- Könyörgöm, inkább ne is főzz teát, csak ne fárassz ilyenekkel! - nyafogtam és most már nem hiába volt ott a zsebkendő, amit anya kábé egy órája odakészített.

- Hé, kincsem, semmi baj! - ölelt meg lágyan. - Teszek az orbáncfüves teádba egy kis gyümölcsöset is, így jó lesz?

- Igen jó - hagytam rá, mert már kicseszettül nem érdekelt a tea sem.

- Két hét múlva haza kell mennem. Több halloweenbulira is rendeltek sütit

- Na, már csak ez hiányzott! - a hanghordozásom inkább lemondó volt, mint dühös.

- Na, ne lógasd az orrod! - vigasztalt anya és az államnál fogva felemelte a fejem. - Egyet mondok neked - szólalt meg, és tudtam, mikor így kezdődik egy mondata, abból valami dorgálás fog kisülni. - Soha többé ne dobod a hátad mögé az életed egy férfi miatt. Még akkor sem, ha ő az atyaúristen! Mert hidd el, valójában nem az, csak drága tükör van a szobájában. Drága tükörben az öszvér is lónak látja magát.

- Al soha nem volt beképzelt - feleltem, miközben közönyösen bámultam a padlón mászkáló legyet -, neki mindig más volt a fontos. Mindig én voltam a fontos.

- Be kell látnod, hogy az általad ismert Al és a valódi Alessandro két különböző ember. Egy olyan emberrel könnyű elhitetni, hogy szeretve van, aki vágyik a szeretettedre. Mert ez rád volt írva. Hogy fáj a magány. És ezt a férfiak egyszerűen kiszagolják. És lecsapnak.

- Utálom ezt a beszélgetést - morogtam és úgy összehúztam a szemem, hogy szinte alig láttam valamit.

- Én pedig szeretlek. Pont ezért beszélek neked olyan dolgokról, amiket utálsz. Mert hidd el, jobb lesz.

Egy pusztit nyomott a homlokomra - ez is Alessandróra emlékeztetett - és tudtam, hogy ezzel jó éjszakát kívánt, de számomra órákon át tartó álmatlan forgolódás vette kezdetét.

Reggel időm sem volt felocsúdni. Még nem szorított a mellkasom sem, mert nem tudatosult bennem, hogy tegnap éjjel nem Alessandro mellett aludtam. Nem az ébresztőmre keltem, hanem a nagybátyám hívására.

- Szia ...- motyogtam kótyagosan.

- Felébredtettelek?

- Csak egy kicsit - ásítottam. - Mizu?
- Semmi különös, csak hiányzott a hangod. Jól vagy?
- Annyira nem. Szétmentünk Alessandróval. De nyugi, kiheverem.
- Tudom, hogy kihevered. Jobban tudom, mint te.
- Hát persze.
- Szemét volt veled?
- Nem volt őszinte.
- Mikor tervezel hazajönni?

- Hát, még nem tudom pontosan. De az biztos, hogy hamarosan. Most arra van szükségem, hogy otthon legyek. Na és anyának bejött két nagy téli esküvő is. Haza kell mennie. Nem ártana, ha besegítenék.

- Na, az remek, akkor ott lehetsz egy pesti tudós barátom előadásán! A történelem tragikus hősnőiről fog beszélni és azt mondta, Marie Antoinette-ről is szót ejt majd. Ez kapóra jöhet a kutatásod szempontjából.

- Igazad lehet - bólogattam, bár tudtam, hogy nem látja. - Mikor is lesz?
- November harmadikán.
- Rendben, ott leszek. Kösz, hogy szóltál.
- Kösz, hogy ott leszel. Szeretlek kölyök.
- Én is szeretlek.

Jólesett kiejteni a számon ezt a mondatot, de fájt, hogy nem Alessandrónak mondom.

Vasárnap tartották meg a búcsúvacsorámat a munkahelyemen. Meglepetés volt az egész, és jól meg is lepődtem. Nem gondoltam, hogy ünnepélyesen is elbúcsúztatnak.

- Hé, kislány! Remélem még visszatérsz hozzánk! Mi olyan sürgős? Miért lépsz le csak úgy ripsz-ropsz?

- Természetesen pasi van a dologban - sejtelmesen mosolyogtam. Nem akartam, hogy Augustin sajnáljon, de hazudni sem akartam.

- Kibabrált veled, igaz? Na ja, mindig mi csesszük el. Ezt tudjuk jól. Mégsem tudunk megjavulni.

- Én nem általánosítok. Egyszerűen csak belebotlottam egy gátlástalan hazudozóba.

- O-ó. Hadd találgassak: eljátszotta a szerencsétlen sorsú, magányos férjjelöltet, aki persze nem olyan, mint a többi férfi.

- Pontosan.

- A szemét dög. Sajna nincsenek maffiózó ismerőseim. De ha nagyon szépen megkérsz...

- Nem, nem, nem köszönöm - nevettem. - Semmi szükség rá, hogy keress valakit, akinek van maffiózó ismerőse ...de kedves vagy.

Azt hiszem, ennél udvariasabban nem utasíthattam volna el egy emberrablási ajánlatot, vagy rosszabbat

- Nagyon szívesen. Bármikor számíthatsz rám. Nem vicc. Tudom, hogy még korai - hunyorított -, de én tényleg nem vagyok olyan, mint a többi olasz.

Végigjártam a szemem mókás sapkáján, hosszú szakál- lán és megsimogattam a tetovált karját

- Nem. Te tényleg nem vagy olyan. Ha most megbocsátasz, ki kell mennem a mosdóba!

Mosolyogva haladtam a mosdó felé, pedig nem is kellett pisilnem. De nem bírtam volna tovább kellő komolysággal Augustinnal. Épp, hogy az egyik kínálósztalhoz értem, Davide lépett oda hozzám.

- Jól nézel ki. Jól áll neked a piros szín.

- Köszönöm - lesimítottam amúgy is testhez álló ruhámat Az arcom is hasonló színt ölthetett. Még nem bókolt nekem senki így, mióta Alessandróval szétmentünk. Kicsit mérges is lettem emiatt Davidére.

- Tudod már, hogy mikor jössz vissza?

- Fogalmam sincs - ezt is mosolyogva mondtam és ezen magam is meglepődtem. Így, Davidével beszélgetve már nem is tűnt olyan tragikusnak a távozásom. - Meglátom, hogy mit tud belőlem kihozni Budapest. Vagy inkább én mit tudok kihozni belőle. Valószínűleg ott keresek majd munkát. - Ezt is fura volt kimondani. Ezt eddig még nem konkretizáltam magamban, mert annyira azért nem rajongtam ezért az eshetőségért. Mégis ez tűnt érett, megfontolt válasznak.

- Sok szerencsét és kitartást kívánok! Ha mondhatok valami okosat, a felejtés legjobb módja, ha lelkileg és fizikailag is eltávolodsz attól, ami vagy aki miatt szenvedsz. Tudom, én is hasonló cipőben voltam, nem is olyan régen. De már nem vagyok

- És neked ez bevált?

- Az elején úgy éreztem, hogy a helyzet sokkal rosszabb lett - nevetett -, aztán határozottan javult Addig kerestem a különböző elfoglaltságokat, míg sikerült

kikerülnöm a saját agyam útvesztőjéből.

- Elfoglaltság alatt mit értesz?

- Kocsmázás, bulizás, csajozás ...és még több bulizás.

- Na bravó! - nevettem. - Az a baj, hogy ide is úgy menekültem. Mármint a régi életem elől. Most pedig már nem is tudom, hogy milyen életet akarok élni.

Hihetetlen, hogy ezt is hangosan kimondtam.

- Hát, azt már biztosan tudod, hogyan nem akarsz élni. Kezdetnek az is valami, nem?

Megint elmosolyodtam. Már többször, mint egy hét alatt.

- De, tényleg. Az is valami.

- Hogy történt ez az egész szerelmi história? Mert, ha jól érzékelem a ködösítéseidből, tutira egy olasz macsó volt a dologban.

- Nem érdekel az téged.

- Most ezt miért mondd? Kíváncsi vagyok rá.

- Komolyan? - nevettem.

- A legkomolyabban.

- Hát, igazából nem a munka miatt jöttem elsősorban Olaszországba. Hanem egy rejtély miatt, aminek a részleteivel nem is akarlak fárasztani. A lényeg az, hogy váratlanul megjelent az első szerelmem. Én pedig akkor már belezúgtam egy olasz pasiba.

- Hú, egy multikulti szerelmi háromszög! Nem is nézném ki belőled, hogy ilyenbe keveredsz. Ez izgalmasan hangzik.

- Kösz. Az is, de már nem élvezem.

- És milyen az a két srác?

- Az egyiket ugyebár régóta ismerem. De inkább az lenne a helyes kifejezés, hogy régen ismertem. Akkor még olyan ember volt, akibe bele tudtam szeretni. A másikat pedig nem is ismerem igazán. De ő mindig kedves volt velem.

- Hát, akkor válaszld a másikat. Azt, amelyik kedves.

- Ő hazudott, más embernek adta ki magát Kiderült, hogy családjá van.

- Ajjaj ...Akkor magasról le van szarva, hogy kedves!

- Pontosan. Nyugodtan kitörölheti az émélyítő modorával a valagát.

Nevettem magamon. Felszabadító és vicces is volt hangosan kimondani, ami már régóta bennem fortyogott.

- Nem szabad egy ilyen ballépés miatt feladnod a karriered. Orbitális hiba lenne. Ők csak pasik. Ezer van belőlük Mondom ezt férfi létemre. Belőled

egyszer szuper cukrász lehet. És már most jó hobbicukrász vagy - mondta komolyan.

- Na ja, majd egyszer. Majd megkérem anyámat, hogy korrepetáljon.

- Édesanyád is cukrász?

- Igen. Nem is akármilyen.

- Akkor te nagyon szerencsés vagy. Ezek szerint már csak a kitartásodra van szükség.

- Majd edzek a kitartóizmaimra, ígérem!

- Haha, de vicces vagy, olyan nincs is! De az akaraterő olyan, mint az izom. Edzhető.

- Vettem Coelho.

Ő is nevetett. Szép, fehér fogak, konstataáltam.

- Hát, jó volt beszélgetni. Átengedlek a többieknek.

- Jó volt beszélgetni. - mosolyogva biccentettem és odébb álltam, hogy vegyek egyet a toastra halmozott sajtos rákfalatokból. Most Maretti közeledett hozzám. Jesszusom, mit keres itt? Miért ereszkedik le hozzánk, földi halandókhöz? Jesszus, Jesszus, tényleg felém tart!

- Jó estét! - kezet csókolt. Álmodom?

- Önnek is.

- Élvezi a kiemelt figyelmet?

- Jobban élvezném, ha más okból érdemeltem volna ki.

- Emiatt ne fájjon a feje. Ön igazán tehetséges. Szürkébb lesz az étterem magácska nélkül. És hát - biccentett Augustinék felé - a srácok is megkedvelték magát. Szerintem jó csapatot alkottak.

Zavaromban nem is tudtam, mit mondjak, így igazat adtam neki.

- Örülök, hogy így gondolja. Én is megszerettem a maguk kis csapatát.

- Jaj, könnyörögve kérem, ne sírjon! - szelíden megérintette a vállamat - Az én öreg, félretekelygő szívem már nem bírja, ha egy szép nő sír.

Két szipogás közt halkan felnevettem.

- Köszönök mindent Nagyon sokat tanultam itt.

- És még mennyi mindent fog, drágám, még mennyi mindent fog! Ha majd egyszer rendbe jön az élete, visszavárjuk.

Hé, neki nem is meséltem a magánéletemről! Ez a vén róka tudja, merről fúj a szél! Egyik ámulatból a másikba estem a munkatársaimat illetően. Úgy éreztem, mintha most kerülnénk igazán közel egymáshoz. Most, az utolsó előtti pillanatban.

Kis habozás után Augustinhoz léptem.

- Jó a bulim?

- Táncoslányokkal jobb lenne.

- Az majd a te búcsúztatódod lesz. Mikor nyugdíjba vonulsz.

- Á-á, nem húzom itt addig! Előbb leépülnek az agysejtjeim a piától.

- Van családod? - nem tudom, ezt a személyes kérdést miért pont neki tettem fel.

- Igen. Van két kislányom. Ikrek Ötévesek Odáig vagyok értük

- Szóval otthon teáscsészével a kezekben kell elképzelni téged, ahogy éppen kecsesen eltartod a kisujj ad?

- Igen, valahogy úgy. Mindent megtennék értük.

- Jó ember lehetsz. Kár, hogy nem ismerjük egymást jobban.

- Igen, kár. De szerintem, ha itt lesz az ideje, még biztosan találkozunk

Én nem egészen így gondoltam, de ráhagytam.

- Igen, biztosan.

- Most akkor komolyan nem lesz több buli? - megpördül- tem a tengelyem körül és Szabina állt előttem.

- Ugye elrabolhatom tőled egy kicsit? - kacsintott Augustinre, aki átengedett neki.

- Attól tartok egyelőre nem - reagáltam a nekem feltett kérdésre. - Szerintem jobb, ha ma úgy kirúgsz a hámból, hogy azt hónapokig ne felejtse el!

- Mert te kérte, megteszem! Már előre tudom, hogy piszkosul egyedül fogom érezni magam nélküled. Olyan jó volt valakivel az anyanyelvemen beszélgetni, aki ráadásul nem is elmeroggyant!

- Köszí a dicséretet!

- De most komolyan.

- Te pedig bebizonyítottad, hogy jó barát vagy!

- Hát igen! Rám mindig lehet számítani! Főleg, ha egy kis ereszd el a hajamra vágyasz!

- Igen, most már ezt is tudom.

- Remélem, azért nem írtad le végleg Olaszországot. Hiszen vettél egy házat Ca Savióban! Ez nem kis dolog.

- Jutányos áron vettem, szóval nem is olyan nagy és per pillanat nem is tudok neki örülni.

- De hát fel kellett újítani, meg a többi cullang! Ne mond nekem, hogy már nem érdekel az egész!

- De, de persze, hogy a fenébe ne érdekelne? Csakhogy minden Alessandróra emlékeztet.

- Ez is el fog múlni. De azt remélem tudod, hogy ha a tükör mindig szomorúnak mutat, akkor egy idő után magadat is egy szomorú, reményvesztett emberként fogod aposztrofálni. Na, az lesz a vég. És ez lesz, ha nem viszed véghez, amit elkezdtek

- Jézusom, hány Coelho leszármazott van itt? Rajtad és Dávidén kívül már nincs több ugye?

- Kac-kac - bökött oldalba. - Csak aggódunk érted.

- Nem kell. Nagylány vagyok már. Azt hiszem, útközben nagyjából felnőttem. Tényleg ez az utazás kellett hozzá.

- Ennek örülök. De ne csüggedj, ha lesz még pár akadály. Nem gördítené eléd Isten, ha nem tudná, hogy megküzdesz vele. Megszorítottam Szabina vállát. Tudtam, hogy érzi, van itt még más is, én is szomorúbb voltam, mint szerintem kellett volna, és nem tudtam miért, de szerettem benne, hogy nem akarja belőlem mindenáron kihúzni a teljes történetet. Kimentem az erkélyre, hogy szippantsak egy mélyet az esti friss levegőből, és ahogy szétáradt a tudómban, lassan kifújtam, majd elfogott a sírás.

Anya csütörtökön ment haza én pedig a rá következő szerdán indultam útnak. Ismét bepakoltam az életem pár nagy bőröndbe és kisebb táskába, bár sokkal kisebb lelkesedéssel, de már nem is annyira szomorúan. Lehet, hogy máris az elfogadás szakaszába léptem? Elvégre Alessandro nem halt meg, csak számomra nem létezik többé. Marha erősnek éreztem magam és egy kicsit büszke is voltam magamra, ahogy az extra nehéz bőröndök bepakolása után is rá tudtam mosolyogni az egyik környékbeli nőre, Marthára és még szép napot is kívántam neki, holott számomra ez nem olyan szép nap. Ez azt jelentheti, hogy kezdem feldolgozni a szakítást.

Ma például csak reggel émelyegtem, miután felébredtem, és azt még pont eltárolta az elmém, hogy Alessandróval álmodtam, de azt szerencsére nem, hogy mit. Aztán egész jól felvérteztem magam, csak arra koncentráltam, hogy semmi olyan dolgot ne hagyjak a házban, amire az elkövetkező hónapokban szükségem lehet. Már voltak lefoglalt időpontok a nyaralóra a jövő évre, de addig még eldönthetem, hogy visszajövök, vagy eladom az egész kóceráját a francba.

Nyugodtan ültem autóba és igyekeztem nem belenézni a visszapillantó tükröbe, mikor kigördültem a házam udvarából. Ca Savio mégis tiszta és csendes volt, mintha azt sugallta volna nekem: „Igen, most engem okolsz, de legbelül tudod, hogy ez az egész nem az én hibám.” És valóban. A város nem tehetett semmiről, úgyhogy mégiscsak visszapillantottam a házra. Lassan haladtam tovább, hogy a szívembe zárhassak minden egyes udvart, minden szál őszi napfényvirágot és itt- ott bokrosodó csarabot, a kertekben cserregő madarak hangját. Mégis valami furcsa megkönnyebbülést éreztem, mikor pár kilométerrel messzebb kerültem a környéktől. Talán így az egész eddigi énemtől könnyebben távolodom majd el lélekben. Igen, talán így lesz a legjobb. Amint ezt a gondolatot az egyik fülembé súgta a bal vállamon csücsülő képzeletbeli manó, rögtön megszólalt a jobb vállamon trónoló is: Igen, az emberek mindig ezt mondják, miután valami baromságot csinálnak. Nem tudtam eldönteni, melyiküknek van igaza, így hát jobbnak láttam, ha később meccselik ezt le egymással és tovább figyeltem az elsuhanó házakat, míg el nem értem a település végét jelző táblát. Innentől már könnyebb szívvel haladtam tovább, még a zenét is bekapcsoltam és komolyan: egész jó kedvem lett. Már most azon gondolkoztam, hogy hol álljak meg először pihenni, mennyi utat tegyek meg egy szuszra, hiszen Olaszország megérdemel pár szép búcsúpillanatot az életemből. Most akkor hol igyák meg egy kávé? Igazából meg sem terveztem ezeket a dolgokat, még otthon, Ca Savióban is úgy gondoltam, jobb lesz, ha hagyom, hogy magukkal sodorjanak az események. Otthon. Ca Savióban. Reménykedem, hogy a benzinkutas srác jól tette rá a kávémlra a műanyag fedőt, különben az egész a ruhámon fog landolni. Huhh, jól tette rá, hála az égnek, nem kell most megállnom felsőt cserélni. A telefonomon GPS futott s a program egészen idáig megnyugtató mély férfias hangon búgta a fülembé az instrukcióit, ám most megrezzent az autós tartójában és felvillant a képernyőn Iza üzenete.

Olivér szerelmes. Hamarosan esküvő!

Kis híján karamboloztam az előttem haladóval, aki ezután két kézzel mutogatta nekem, hogy kapjam be, de én nem intettem neki, hogy ő is bekaphatja. Ez a kis fékcsikorgatás mintha egy másik dimenzióba repített volna: egy olyan dimenzióba, ahol Olivér házasságban. Naná, hogy örültem neki, de ezt azért még meg kell emésztennem. Azonnal meg kell állnom. Rákanyarodtam a lehajtósávra és még egyszer elolvastam az sms-t „Olivér

szerelmes. Hamarosan esküvő!" Alig hittem el! Most azonnal fel kellene hívnom Izát! Vagy inkább rögtön Olivérnek gratuláljak? Hiszen már rég megbocsátottam neki, nincs okom rá, hogy tartózkodó legyek vele. Eszembe jutott, ahogy kártyáztunk. Ahogy ugratta Izát. Ahogy néztük a csillagokat. Akkor is körülötte forogtak a gondolataim, mikor Pestről jöttem Olaszországba. Most pedig, úton Pest felé szembejön velem a tény, hogy megnősül! Örömkönnyek szöktek a szemembe ...igazán szép lezárás - hát így ért véget a mi közös történetünk.

Furcsa volt visszatérni a lakásomba. Minden ugyanolyan volt és mégis idegen. Az igazat megvallva nem is nagyon szerettem ott lenni, így inkább anyánál vertem tábort, amit Ő persze egyáltalán nem bánt. Szinte mindennap sütöttünk valamit, ezzel sikerült semleges irányba terelni Alessandro körül forgó gondolataimat. Jól jött neki a segítségem, mivel halloweenre sok megrendelése volt.

- Ez mindkettőnknek jót tesz! - mutatott rám, kezében egy éppen kihűlt boszorkányujjal, amihez zöld ételfestéket adtunk, köröm gyanánt pedig mandulát biggyesztettünk a végére.

- Főleg nekem!

Én azonban gondolatban most egy sok évvel ezelőtti halloweenbulin voltam, azon amelyikre Barna váratlanul betoppant. Vajon, ha akkor erélyesebb vagyok, ha felnőtt módjára viselkedem, és megvédem őt anyámmal szemben, el tudták volna ásni a csatabárdot? Igazából kétkem, de az önvád mindig is az erősségem volt. Annyira vártam már azt az előadást és hogy találkozzak Barnával, de még jobban szerettem volna, ha anya is részt vesz a találkozón.

- Nem lehetne az idei halloween inkább bűnfelejtő halloween, búfelejtő helyett? - kérdeztem anyámtól, s az arcát fürkészve vártam a választ, de az nem kecsegtetett semmi jóval: vonásai megkeményedtek és így, összeráncolt homlokkal vagy öt évvel idősebbnek tűnt.

- Ugye ezzel most nem Barnára célsz?

- De igen, pontosan rá. Meghívhatnád a mi halloweeni partinkra! Hogy végre elássátok a csatabárdot. Én egyáltalán nem haragszom rá.

- Az elég nehézkesen fog menni - olyan sértődött képet vágott, hogy szinte már megbántam, hogy megszólaltam. - Ugyanis idén nem tartunk partit. Ez

pedig a vásárlóimnak készült. - Azzal a lendülettel elkapta az orrom elől a boszorkányujjakkal, és vámpírfogsorokkal teli tálcát. Ez elég szemét húzás volt, mert a fogsorokhoz az apró fehér pillecukordarabkákat én magam ragasztgattam a zabkekszekre, sőt gondosan megkentem ribizlilekvárral is vér gyanánt.

Mindig ez van. Én segítek neki, kiteszem a lelkem érte, és eddig minden szép és jó és kedves is velem - egészen addig, amíg el nem kezdek Barnáról faggatózni. Miért kell engem hibáztatni azért, mert kíváncsivá tesz a makacs hallgatása?

A tragikus sorsú királynőkről, hercegnőkről és császárnékról szóló előadás nagyon érdekes volt. Megtudtam, hogy XVI. Lajost 1793. január 21-én, Antoinette-t pedig ugyanazon év október 16-án fejezték le. Ez nagyon érdekes infó volt számomra, mindig azt hittem, hogy egy napon haltak meg, bár sosem olvastam utána. Az is megütötte a fületem, hogy a francia uralkodónő annak ellenére volt ellenszenves a nép szemében, hogy köztudott volt, hogy négy gyermeke közül kettőt elveszített és sok árva gyereket fogadott be az udvarba, hogy sajátjaként nevelhesse.

Antoinette mellett beszéltek még Sissi haláláról. Kiderült, hogy azon az ominózus napon, Svájcban, eredetileg nem is őt akarták megölni, a királynő csupán rosszkor volt rossz helyen. A gyilkosa, Luigi Lucheni árvaházban nőtt fel és szívből gyűlölte az arisztokrácia minden tagját. Eredetileg nem Sissi, hanem a városba aznap érkező orleans-i herceg volt a célpontja. A herceg azonban váratlanul lemondta az utat, így irányult a figyelme az inkognitóban érkező Sissire. Valószínűleg a helyi lap hasábjain olvashatta a hírt, mely beszámolt az uralkodónő érkezéséről. A prezentáció során hátborzongató részletekre is fény derült: Luigi biztosra akart menni a gyilkosságot illetően, ezért anatómiai könyvekben gondosan tanulmányozta az emberi testet, hogy a késszúrása halálos legyen. Végül pengeélesre köszörült reszelővel ölte meg Erzsébetet Genfben, 1898. szeptember 10-én. Ekkor a császárné hatvanegy éves volt. Sissi a merénylet előtt egy verset is írt, amely inkább egy hátborzongató jóslatnak illik be. Még most is visszhangzik bennem, szerintem örökre megjegyeztem minden szavát.

„Svájc! Pompázó hegygerincek

Órák, pontos armada!

Csak ne fenyegetne minket

Király gyilkosfajzata. ”

Honnan tudta? Honnan tudta Sissi, hogy meg fogják ölni? Most megtudtam, hogy közel sem volt olyan tökéletes, mint a képein, vagy az életéről készült filmekben - legalábbis nagy árat fizetett a szépségeért. Állítólag fogai csúnyák voltak a túlzott édességfogyasztás miatt és fiatalkorában fiús alkat jellemezte, később pedig betegesen ügyelt rá, hogy megtartsa vékony alakját. A szobájában több súlyzó és egy bordásfal kapott helyet. Sokszor koplalt, hetekig tojáson és narancson élt. Ha nyolcévesen hallom először, hogy az én Sissim ilyen betegesen vágyott a tökéletességre, egész biztosan hónapok kellettek volna, hogy kiheverjem a hír okozta traumát.

A harmadik tragikusan elhunyt hercegnő - persze, hogy - Diana volt, aki köztudottan autóbalesetben vesztette életét 1997. augusztus 31-én. Ekkor még pici voltam, de emlékszem, hogy minden adón erről beszéltek és minden újság erről írt: Diana és szeretője, Dodi Fayed a paparazzik elől menekült, mikor sofőrjük, Henri Paul egy betonoszlopnak hajtott Párizsban. A becsapódáskor Henri és Fayed a helyszínen meghaltak, a testőr és Diana pedig a kórházban aludt el örökre. Olyan összeesküvés-elméletek láttak napvilágot, miszerint a balesetet a brit titkosszolgálat rendezte meg, azaz igazából emberölés volt. A teória szerint azért akarták megölni őket, mert attól félték, hogy botrány üt ki, ha Károly herceg volt neje hozzámegy egy muszlim férfihoz, ugyanis Dodi és Diana titokban jegyben jártak. Ezt azonban idáig senki nem tudta megerősíteni. Egy állítólagosán Dianától származó levélben pedig ez állt (Lejegyeztem minden szót):

„Ma, októberben itt ülök az asztalomnál, és arra vágyom, hogy valaki megöleljen, és bátorítson, hogy tartsak ki. Ez életem legnehezebb szakasza. A férjem egy balesetet tervez a kocsimmal, fékhibát, hogy nekem súlyos fejsérülésem legyen, és szabad utat kaphasson és feleségül vehesse Tiggyt.”

A hercegnő levele tehát arra enged következtetni, hogy Károly abban az időben csupán csalinak használta Camillát és valójában Tiggy Legye-Bourke-öt, a fiai dadusát akarta feleségül venni. Hogy ez a történet igaz vagy koholmány,

azt valószínűleg sohasem fogjuk megtudni, annyi azonban biztos, hogy ő és Camilla máig boldog házasságban élnek.

Este, az előadás után Barnával a Gondolában ültem. Szombat volt, tíz körül. Sok fiatal volt itt, még javában alapoztak a bulira.

- Mit kérsz?

- Egy pohár whiskey-t és válaszokat.

- Whiskey-t? - nevetett rám. - Meg vagy húzatva? Mit műveltek veled Olaszországban?

- A whiskey-ivást a fősulin kezdtem, persze jó sok kólával keverve - magam sem hittem el, hogy ilyenekről beszélek a nagybátyámmal -, de azóta leszoktam a kóláról.

- Haha! És milyen jól tetted! A whiskey-hez a filmekben mindig komoly beszélgetés szokott dukálni.

- Megint megpróbáltam rávenni anyát, hogy béküljön ki veled, de nem ment. - Kutatva néztem az arcát, de az alkohol máris megzavarta az észlelésem, így gyorsan pislogtam egyet, hogy visszakerüljek a valóságba. - Azt hiszem, már rám is dühös. Biztos levakarhatatlannak tart.

- Mert az is vagy - megsimogatta a hátamat, mintha ez dicséret lett volna. - Tudod, hogy ezzel nem mész semmire.

- Akkor mivel megyek valamire?

- Azzal, ha tiszteletben tartod anyád döntését Akkor majd megnyílik neked, amikor nem számítasz rá. Ha őszintén elmondja az érzéseit, az már félig megbocsátás.

- Talán le kellene itatnom - mondtam, majd rögtön prezentáltam is a folyamatot egy újabb pohár whiskey legurításával.

- Héhé, elég lesz már! - Barna megfogta a csuklóm, majd finoman lenyomta a poharat tartó kezemet a pultra. - A végén még whiskey-t fogsz izzadni.

- Most én mondom meg, mikor lesz elég! - csattantam fel hangosan, és csak azért nem szegeződött rám minden tekintet, mert a zene is bazi hangos volt. - Akkor lesz elég, amikor te és anyám is őszinték lesztek velem! Amikor végre felfogjátok és megemésztitek, hogy harmincéves vagyok, nem pedig tizenhárom! Alessandro becsapott, anyám titkolózik, Olivérnek pedig esküvője lesz! Az utóbbinak őszintén örülök, tényleg ...de én annyira egyedül vagyok!

Sírni kezdtem, mint egy csecsemő. Eszembe jutott a tanmese, amit Olivérnek mondtam. Nem akartam, nagyon nem, de mit érdekelt ez az

agyamat! Kérlelhetetlenül suhant át a fejemben az egész történet. Volt egyszer egy földműves, akinek a szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át panaszosan bőgött, miközben a földműves megpróbált rájönni mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg, és a kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat, így áthívta a szomszédait, hogy segítsenek neki ebben. Mindegyikük lapátot fogott, és elkezdtek beledobálni a földet meg egy csomó szemetet a kútba. A szamar megértette, mi is történik, és félelmében először rémisztően üvöltött, majd később elhallgatott és megnyugodott. Később a földműves lenézett a kútba, és megdöbbenve látta, hogy a szamar valami csodálatosat csinál. Minden egyes lapát után lerázza magáról a földet, és feljebb lép egyet. Hamarosan mindenki legnagyobb ámulatára a szamar átlépett a kút peremén és boldogan elügetett!

- Mi a tanulság? - csengett a fülemben Olivér hangja és ettől még rosszabbul lettem. Éreztem, ahogy Barna hozzáér a karomhoz, de én reflexből ellöktem és feltápászkodtam a bárszékből. Hallottam valami katyvaszos motyogást arról, hogy nem mászkálhatok így éjszaka egyedül és hogy hív nekem taxit. Aztán mintha nem is telt volna el egy perc sem, már a kocsiban ültem néma csendben és nagyon erősen koncentráltam, hogy ne hánnyjak bele a taxisofőr nyakába.

Barna nem mert magamra hagyni másnap sem, inkább a kanapén aludt és mindketten megesküdtünk, hogy anyám erről az estéről soha nem fog tudomást szerezni. Egyszeriben megint tizenhatnak éreztem magam, és a képzelt képet csak árnyaltabbá tette, hogy ő is ott volt mellettem, pont, mint annak idején. Töltött nekem egy csésze kávé, mert tudta, hogy szeretem, de most merő undort éreztem, amikor beleszagoltam.

- Ennyire másnap van? - kérdezte az arcomat vizslatva és én újabb grimasszal feleltem.

- Annál is jobban. Kérdezhetek valamit?

- Bármit

- Miért nem házasodtál meg soha?

- Oké, igen, bármit kérdezhetsz, de ilyet éhgyomorral?

- Barna bá! - szoltam rá olyan hangnemben, amitől még az én középkorú nagybátyám is rossz kisdíáknak érzi magát.

- Hát, ha nagyon tudni akarod, volt egy nagyon, de nagyon komoly kapcsolatam a főiskolán. De aztán lediplomáztunk és nemcsak a kollégiumi szobában éltünk együtt, hanem a számlákat is mi fizettük, az akkori munkahelyünkkel pedig egyikünk sem volt kibékülve. Egy szóval úgy istenesen

tarkón vágott minket a felnőttek kőkemény valósága. A kapcsolatok nagy százaléka emiatt megy szét.

- És utána? - puhatolóztam. - Nem volt újabb kiszemelt?

- Utána ...hát, hogy is mondjam, volt még egy komoly, de arról nem szívesen beszélek ...aztán voltak még páran, de mind hagyott valami kivetnivalót maga után. Így utólag belegondolva talán túl magasra tettem a lécet ...mert ott volt előttem a példaszerű pár: édesanyád és édesapád. Olyan kapcsolatot szerettem volna, mint az övék volt. Fél szavakból értették egymást, anyád értette apád poénjait, még azokat is, amiket én nem és valahogy minden rázós helyzetben tudták a megoldást. Tudták, hogyan kell egymást szeretetre nevelni. Nekem ezt soha nem sikerült megtanulnom. Én inkább bulikban kerestem az igazit, de persze mindig egyéjszakás kalandokba bonyolódtam és sajnálkoztam, amiért minden lány lepattint, vagy épp ennyire könnyűvérű. Legbelül magam is tudtam, hogy rossz helyen keresgélek, de nem éreztem elég érettnek magam egy igazán bensőséges kapcsolathoz, ahol tényleg kapcsolódunk egymáshoz, nem csak súroljuk egymást, mielőtt végleg eltávolodtunk volna. Az egész fiatalkorom olyan volt, mintha egy légüres térben sodródnék. És mire feleszméltem, baromira öreg lettem.

- Jaj, maradj már! - böktem oldalba. - Így is sármos vagy.

- Hát éppen ez az! - mutatott rám. - Látod, ez a baj! Csak a vén főszerekre mondják, hogy sármosak!

- Amúgy ez az általánosítás, hogy bulikban nem lehet ismerkedni, majdnem biztos, hogy hülyeség! Láttad a P.S. I love yout?

- Nem. És a címéből ítélve nem is fogom megnézni.

- A két főszereplő egy pubban találkozott, nem éppen szomszjasan. És nem sokkal azután összeházasodtak. Kábé eddig boldog a történet, utána jön a dráma, de neked elég ennyit tudnod.

- Értem. Akkor nem írom le a pubokat

- Ne írd le a pubokat. És ne írd le az életedet sem. Én tudom csak igazán, mennyire értékes ember vagy.

- Anyád is tudta. Csak aztán elfelejtette.

- Milyen volt anya, amikor még tudta? - A tenyerem izzadni kezdett, mert tudtam, éreztem, hogy most igazán őszinte lesz hozzám.

- 1972-ben négyesem volt a lottón, hetvenezer forintot nyertem, és szinte rögtön ezután hatvannyolcezerért vettem magamnak egy Wartburg 353-ast, egy fehér színű, négyajtós szedánt. Régen szerettem volna egy kétajtós pick upot,

mert olyan csak keveseknek volt, de én ennek is úgy örültem, mint majom a farkának Abban az időben minden hétvégén elmentünk bulizni, én, anyád és apád.

- Abban az időben ...így szokták kezdeni a próféták olvasmányait a misén! - úgy kuncogtam, mintha újra tizenkét éves lennék.

- Hát, néha nekem is úgy tűnik, mintha még az özönvíz előtt történt volna. Szóval minden szombaton buliztunk annak ellenére, hogy mindig éppen csak annyi pénzünk volt, hogy meg tudtuk tankolni a kocsit és rendeltünk magunknak valami olcsó italt. Nem sokan mondhatták el akkoriban magukról, hogy huszonkét évesen hatvannyolcezer forintos új Wartburgjuk van.

- Emlékszem, amikor kicsi voltam, a szomszéd öregeknek még volt olyanjuk. Másoknak meg trabijuk!

- Én voltam az erős báty, akire rákacsintott a szerencse. Tetszett magamról ez a kép, hogyne tetszett volna. Anyád mindig váltogatta azt a két-három ünnepi ruháját, amit a fizetéséből vett és ezekben jött velünk szórakozni minden hétvégén. Az életét adta volna egy Rotschüd Klára-ruháért! Ő volt a legjobb tervező akkoriban. De persze nem volt rá pénze, pedig keményen dolgozott tizenöt éves kora óta. Amikor megnyertem a pénzt, megvettem neki a Rotschild-ruhát. Kinéztem a méretét a ruhásszekrényéből és egyedül szereztem be Pesten. Nagyon nehezen találtam rá! A butikban vettem hozzá egy szép dobozt, abban adtam át neki. Látnod kellett volna, milyen boldog volt! Nem volt születésnapja, névnapja, semmi az ég egy adta világon! Csupán egy átlagos nap.

Elhallgatott, majd halkán felsóhajtott.

- Abba az ajándékdobozba csomagoltam minden szeretetemet. Abban reménykedtem, hogy majd azt is felveszi, mint egy láthatatlan ruhát és örökre rajta marad.

Búskomoran néztem rá. Annyira meg akartam vigasztalni.

- Szerintem még mindig rajta van. Csak néha becsípődik a cipzára.

Nevetett, mégis pillanatnyi szomorúságot láttam az arcán. Aztán szorosan magához ölelt és előtött a jól ismert érzés: a karjaiban otthon vagyok, pont, mint gyermekként.

Fájt a szívem. Fájt Alessandro miatt, és mert ott kellett hagynom az általam elképzelt életet Ca Savióban, amely még éppen csak megmutatta magát nekem. Rossz volt a bizonytalanság. Mikor térhetek vissza? Mikor fog visszarázódni az

életem a normális kerékvágásba? Egyáltalán: volt valaha normális kerékvágásban az életem?

Otthon is azon agyaltam, hogy mi lesz velem? Basszus! Vettem egy házat az olasz tengerparton! De nem ez volt az egyetlen gondom. Megint hánytam reggel. A gyógyszertárnál sorban állva azon kattogott az agyam, hogy rémeket látok-e, de csak megvettem a terhességi tesztet és úgy rohantam vele haza, mint egy sárga cédulás. Amikor két csík jelent meg a teszten, a könnyeimmel küszködve jöttem ki a fürdőből, hogy megkeressem a telefonomat és anyát már zokogva hívtam fel. Tudtam előre, hogy bármit mond majd, az úgysem fog megnyugtatni és nem csinálja vissza ezt az egészet. Ő is csak annyit habogott, hogy nyugodjak meg, ami persze nem ment, így teljesen összeomolva tettem le a telefont. Csessze meg! Velem ezután már mindig csak rossz dolgok fognak történni? Antoinette legutóbb olvasott naplóbejegyzése járt a fejemben.

„Terhes vagyok. El vagyok keseredve.” Azt hiszem, én is kimondtam hangosan.

- Terhes vagyok. El vagyok keseredve.

Ez a két mondat puskagolyóként dübörgött a fejemben, ami mindent elpusztít, ami eddig az életem részét képezte. Mi lesz most velem? Kétklaci életet élve, egyik lábbal Budapesten, a másikkal még Ca Savióban élek! Alessandro nélkül. Férj nélkül. Pasi nélkül. Még egy szerencsétlen macskám sincs vagy tíz éve! Az életem vakvágányra futott és ez a terhesség egyáltalán nem hiányzott. Hogy ez mennyire szarul hangzik! Fájt a felsőm, a szívem, amiért így érzek. Agyaltam, hogy hány hetes terhes lehetek most. Ha a baba az utolsó szeretkezésünkkor fogant akkor ...Jézus! Nem jött meg a menzeszem sem! Nem is tűnt fel. Pedig minden valamirevaló nő számontartja ezt. Minden valamirevaló nő...

Lázasan kutattam a határidőnaplóm után, ahova beírtam az előző havi menzeszem időpontját: már négy hete késik. Hogy lehetek ennyire felelőtlen? Nemrég Barna bával még whiskey-t ittam egy bárban. Nem keveset. Most estem csak igazán pánikba. Egyszerre féltettem a babámat és sajnáltam magam, hogy van nekem. Sosem tapasztaltam még meg ezeket az érzéseket azelőtt és komolyan megijesztettek. Tudtam, hogy már semmi sem lesz ugyanolyan. Valami végleg megváltozik.

El kellett mennem anyához. Muszáj volt, pedig szívesen maradtam volna az ágyban, a takarómba és az önsajnálatomba burkolózva. Tudtam, hogy minél tovább halogatom ezt a beszélgetést, az annál nagyobb problémát szül. Szó szerint. Csak ez kattogott a fejemben: Istenem, nem akarok problémaként

gondolni erre a kis lélekre! Nem akarok, nem akarok! Nem akartam kivetíteni rá az Alessandro iránt érzett undoromat és csalódásomat. Az a helyzet, hogy fogalmam sem volt, hogyan kellene egy ilyen helyzetben viselkedni.

- Szerintem hívd fel Alessandrót és közöld vele, hogy gyereket vársz.

- Jézusom anya, ez nem egy szappanopera! Várj, tippelek: szerinted zsaroljam is meg, és előre követeljem a gyerektartást!

- Ne gondolkodj már ennyire szélsőségesen!

Mondani könnyű - gondoltam -, de tombolnak bennem a hormonok.

- Azt gondolom magad is tudod, hogy nem ez volt a legfelelősségteljesebb döntésed. Mióta is ismered?

- Ez most nem lényeges.

- Őszintén, én kívülállóként azt láttam, hogy ez az egész kapcsolat túl szép, hogy működni tudjon. És úgy tűnt, mintha miatta adnád fel a budapesti életedet.

- De hát nem őmiatta adtam fel! Alessandrónak ehhez semmi köze! - fakadtam ki, de éreztem, hogy helyesbítenem kell - vagyis, nem Alessandro volt a legfőbb oka annak, hogy ott maradtam.

- Hanem mi?

- Hát nem találtad még ki? Nem turistáskodni akartam. Nemcsak munkát kerestem. És végképp nem pasizni indultam! Önmagamot akartam megtalálni.

- És sikerült?

- Nem olyan egyszerű ez az egész, mint gondoltam.

- Szerintem egyedül te teszed bonyolulttá.

- Szóval engem okolsz?

- Ne gyerekeskedj! Nem okollak. Megtartod?

- Micsoda?

- A gyereket

Egy kicsit haboztam.

- Igen. Talán.

- A talán nem jó válasz. Sőt nagyon rossz. Egy gyermek ajándék. Akkor is, ha nem kérted.

A karkötőm csatját bámultam, ahogy csúszkál rajta a fény, miközben mozgattam a csuklóm.

- Igen, tudom. Gondolkodtam. Illetve mióta megtudtam, hogy ...hogyan ő van, csak rá tudok gondolni. És azt hiszem, joga van az élethez. Azt hiszem, ha

összeszedem magam, latba vetem minden tudásom és felelevenítem azt, amit tőled láttam, jó anyukája tudnék lenni.

Anya megölelt és egymást vigasztaltuk. Pont, mint amikor apa meghalt. Ugyanúgy rázkódott mindkettőnk teste, miközben egymást átölelve egymástól vártuk az energiát, a vigaszt, a megnyugvást. Éreztem, hogy benne sohasem fogok csalódni.

Lehet, hogy az anyámmal való beszélgetés az oka, de egyre többször és egyre hálásabb szívvel gondoltam az én kicsikémre. Így hívtam magamban, és amikor beszéltem hozzá: kicsikém, mivel még nem tudtam, hogy fiú vagy lány. Nagyon vártam a tizenkét hetes ultrahangot. Az utolsó menzeszem időpontja alapján az asszisztens kiderítette, hogy a nyolcadik hétben vagyok. Azt olvastam, hogy az embrió a nyolcadik hét végén már magzattá válik, a súlya pedig egy-két gramm. Hogy szerethetem ennyire ezt az egygrammos kis lényt! Lefényképeztem a telefonommal az ultrahangképet és rá-rá- pillantok párszor egy nap. Na jó, sokszor. Gondolkodtam fiú- és lányneveken, nekem a Benedek tetszik, mert annak van olasz megfelelője is, mégpedig a Benedetto. A Benedettónak van egyfajta ritmusa, ami nagyon a számra áll és szépen lehet becézni: a Béni is nagyon tetszik. A lánynevek közül a Szonja és a Zsófia tetszik, nem tudom megmagyarázni, hogy miért. Tudom, hogy még korai, de miután a kilencedik teszt is két csíkot mutatott, vettem pár semleges színű babaholmit. Nem a legkisebbet, mert Iza egyik barátnője is úgy járt, hogy megvette az eggyel kisebbeket és persze, hogy nagyobb lett a kis lurkó! A kórházba vitte utána az anyukája az ötvenhatos kis bodyt, nadrágot és kardigánt, amiben hazamehetett, mert addig a csecsemősök az intézmény által biztosított ruhákba öltöztetik. Már ezt is tudom. Ami azt illeti, kicsit félek a szüléstől, és nemcsak attól, hanem attól is, ami utána jön. Tartok tőle, hogy a szoptatás egy rémálom lesz, nemcsak a kórházban, de később, otthon is. Egy csomó rémtörténetet olvastam az interneten besárgult, aluszékony babákról, akik nem akarnak cicizni és ezért tápszert adtak nekik. Az egyik ismerősöm az első hónapot saját bevallása szerint túlzás nélkül a szoptatós székében töltötte. Hát, én is inkább ott töltöm, és mindent megteszek azért, hogy legyen tejem. Sok kommentelő írja az interneten, hogy ők azért nyúltak a tápszerhez, mert vizes a tejük. Haha, ez egy vicc? Utána olvashatnának a dolgoknak, mielőtt hülyeségeket írnak le, amit aztán bárki elolvashat és simán félretájékozik. Még egy etetésen belül is változik a tej összetétele, nemhogy napok, sőt hetek alatt! Az anyatej ugyanis mindig annyira zsíros és annyi tápanyagot tartalmaz,

amennyire a gyermeknek szüksége van. A colostrum, vagyis az előtej nagyon fontos az újszülöttek számára, pedig az nem egy habtejszín! - inkább víz, mint tej. Persze, lehet, hogy ezek az anyukák már lelkibeteggek, mert nem mutat többet a mérleg és a pici sír. Én is sajnálnám szegényt, de akkor is mindent megteszek majd, hogy egy kis anyatejímádó harcost faragjak belőle. Hihetetlen: most tudtam meg, hogy terhes vagyok és már ilyen dolgokon agyalok!

Úgy döntöttem, ismét kezembe veszem a naplót. Így már sokkal érdekesebb lesz olvasni, tudva, hogy én is babát várok, akárcsak Antoinette. Az elején ő sem örült a terhességnek, és valóban tehernek élte meg, ahogy én. Most már inkább várandósna érzem magam. Várom ezt a pici lényt

1786. február 14.

Az orvos azt mondja, a kisbabám júliusban fog megszületni. Már nem tudok táncolni a bálokon, emiatt kicsit szomorú vagyok. Szerencsére az én hűséges barátóm, Lamballe hercegné tartja bennem a lelket. Ahelyett, hogy táncolna, rendszerint órákat beszélget velem. Nem lehetek elég hálás neki. Már biztosan tudom, hogy annak idején a legjobbfőudvarhölgyet választottam magam mellé! A kardinális próbálja tisztázni magát a nyakékkerben való bűnössége miatt, de én sosem fogok megbocsátani neki. Besározta a nevemet! Megtudtam, hogy mióta a kardinális fogságban van, romlik az egészségi állapota. Azért titkon sajnálom szegényt. A fiam lázas beteg és az állapota nem javul. Belehalok, úgy aggódom érte! Az ápolója csak most mondta el nekem, hogy két hónapja nem volt láztalan éjszakája! Egyszerre vagyok dühös és kétségbeesett. A betegsége okán azonban közelebb kerültem a királyhoz. Most olyan megértő és kedves! Amikor nem a kicsikénnkel van, akkor naphosszat cirógat és vigasztal. Sajnos engem most semmiféle kedves szó, sem babusgatás nem tud megnyugtatni, hiszen a fiamról van szó! A testemről, és a véremről, akit azóta féltek, mióta a hasamban növekedett.

1786. április 5.

A nyakékbotrány tovább dagad, megtudtam, hogy Viliette, aki meghamisította az aláírást, feltehetően megmérgezte de la Motte asszony bejárónőjét. Ő maga vallotta be Nekem. Legalább ennyi vér volt a pucájában!

1786. május 31.

A kardinálist felmentették minden bűne alól ...Nem, ez nem történhetett meg! Teljesen kicsúszott a talaj a lábam alól. Hát milyen igazságszolgáltatás létezik

Franciaországban? És én, mint a király felesége, miért nem tehetek semmit? A király megígérte, hogy levélben megkéri a kardinálist, azonnal mondjon le tisztségéről. Legalább ő mellettem áll és kiáll az érdekeimért! A szalonokban és kávéházakban Rólam szóló gúnyversek fogognak közszájon! Felháborító!

1786. június 21.

De la Motte korbácsolását rengeteg ember nézte végig. Érzem, hogy ezzel az én megpróbáltatásaim nem érnek véget.

1786. július 15.

Gyönyörű kislányt szültem. A Szófia Heléna Beatrix nevet kapta. Nagyon kell vigyáznom rá. Gyermekeim gondtalan nevelését azonban beárnyékolja a nyakékbotrányból fakadó aggodalmam. De la Motte-ot megbüntették - hogyan lettem mégis én a bűnös?

1786. október. 8.

A nyakékper óta már a bálakat és előadásokat sem élvezem. Próbálom tartani a látszatot, de valójában szörnyen érzem magam. Villette-et száműzték Franciaországból, ám ez engem cseppet sem vigasztal. Nem értem, miért csúfolnak Madame Deficitnek, de nagyon bánt a dolog!

1787. január 27.

Rose Bertinnek rengeteg az adóssága, én mégsem fogadtam az udvarban, mert nem akarom, hogy azt állítsák rólam, hogy a ruháimra költöttem az udvar pénzét. Annyira szeretem Rose-t! Annyi ruhakölteménnyel örvendeztetett meg! Neki sem akarom rossz hírért kelteni azzal, hogy gyakran szentelem neki a figyelmemet. Ez az eset a végén féltékenységet szül udvari körökben.

1787. február 14.

Tegnap este kifütyültek az Operában, amikor üdvözöltem a közönséget. Ez mélységesen elszomorít.

1787. május 3.

Az én öt és fél éves kisfiam nevelését át kellett adnom Harcourt hercegnek és két helyettesének, hogy „férfit” faragjanak belőle. Annyira nyugtalan és szomorú

vagyok, de nem mutathatom ki érzelmeimet a király előtt, akit egyéb problémák is aggasztanak.

1787. június 19.

Szegény kicsi Szófiám álmában örökre elaludt. Istenem! Meg sem érte az egyéves kort! Édes arca még piros volt, bőre pedig meleg, mintha valóban csak aludt volna. Levegőt azonban nem vett, így riadtan hívtam az orvost, aki megállapította a halál beálltát. Amikor azt hiszem, a sors már nem gyötörhet tovább, láthatatlan kezével halálos tört döf a szívembe. Hát sosem leszünk már boldogok? Kimerült vagyok, ám nem tudok aludni, az ébrenlétnek pedig minden perce szenvedés. Az sem vigasztal, hogy tudom, az én kicsikém nem szenved már. Nyugodj békében Zsófia Ilona Beatrix királyi hercegnő, én drága kis angyalkám! A királyról az a pletyka járja, hogy iszákos, mert botladozva jár, pedig mindez azért van, mert rossz a szeme és nincs szemüvege. Téboly, mit ki nem találnek! Nekünk egymást kell erősíteniünk a gyászban és meg is tesszük. Most ő az egyetlen vigaszom.

Fizikai fájdalmat okozott egy gyermek haláláról olvasni állapotosán: miután letettem a naplót, még vagy fél órán át szorított a mellkasom. Sejtettem, hogy ez a picinek sem jó, ezért megfogadtam, hogy ritkábban veszem a kezembe a könyvet, hiszen nagy vonalakban ismertem Antoinette történetét: tudtam, hogy sok borzalmas dolgon ment keresztül. A gyermekeivel kapcsolatos tragédiái azonban most különösen felzaklattak és a bölcsőhalál sem a legvidámabb téma, amiről áldott állapotban olvasni szerettem volna. Hogy egy kicsit feldobódnak, anyával elmentünk babaholmik után kutatni, persze egyelőre nem vettünk semmit, csak felderítettük a terepet.

Benéztünk egy hatalmas bababoltba, ahol előre kinéztem magamnak egy bébiőrt, pár puha takarót, egy szoptatóspárnát - nem is tudtam, hogy az nem is párna, hanem inkább hurka alakú! - és két cuki, selymes alvókát is.

- Mindkettő annyira édes! - lelkesült fel anya, és nekem mosolyognom kellett a felvidult ábrázatán. - Melyiket vegyük meg? A zsiráfot vagy a csacsit? Légyszi, ne hagyd itt őket! Egy pillanatra sem!

- Na jó! A zsiráf és a csacsi is költözhet - a mutatóujjammal köröztem, majd lendületesen a bevásárlókosár felé mutattam. - Alvópajtikból sosincs elég sok.

- Azért vigyázni kell! Én se tettem a te kiságyadba sok plüss, mert azt mondta a védőnő, hogy ne legyen sok cullang a kis arcod előtt. Nehogy belefúrd a kis orrod és megfulladj!

- Pont így mondta: cullang?
- Tudja a frász! Még a középkorban volt!
- Olyan lelkesítő vagy anya! Komolyan, feldobod a napom!
- Sajnálom, de mindenre fel kell készülni.

- I-á, i-á! Naa, légszi - mozgattam a csacsi fejét beledugva a fejbélésébe a mutatoujjamat és még a hangomat is elváltoztattam. - Hadd menjek veletek! Jó kis csacsi leszek! Ha nem viszel, plüsspatát növesztek és jól fenéken billentelek!

- De felvágta ennek a kis csacsinak a nyelvét! - anyám csípőre tette a kezét, a fejét pedig ingatta, pont, mikor kicsi voltam és valami csínyet követtem el. - Te nagy gyerek! Oké, jöhet, mondtam már!

Anyámat nem sikerült spórolásra intennem, vett neki egy gyógynövénybélésű textil sóhegyecskét, hogy majd mindig jól aludjon és még egy cuki plüss, pedig százszor mondtam neki, hogy még korai bevásárolni. Lassan megtelik a dobozom, amibe a kis dolgait gyűjtöm, szóval be kell fognom egy újat. De ha magányosnak érzem magam, csak megsimogatom a pocakom, vagy belenézek a cukiságokkal teli dobozba, és máris úgy érzem, hogy jó napom van. Hogy fokozzuk a jó hangulatot, nem sokkal később anyával a kedvenc őszi-téli süteményeinket sütöttük: sütőtökös pitét és isteni szilvás koszorút.

- Nagyon mókás az a töltelék, ha így mosolyogsz magadban!
- Az biztos, hogy tökösebb, mint Alessandro!
- Na, látom, már tudsz viccelődni a témán. Az már fél gyógyulás.

Nem szóltam semmit, somolyogva kavartam tovább a tésztát

- Igém - mondtam nem sokkal később teli szájjal - határozottan eft imádom a legjobban av őfben! - majd nagyot nyeltem -, a sütőtökös pitét.

- Azért a gyerekednek majd tanítsd meg, hogy ne beszéljen teli szájjal, mint egy...

- Tanyasi liba?

- Nem. Egy liba szépen felcsipkedi a földről, amit talál. Én kérődző marhára gondoltam.

- Marhára kedves vagy! Az én anyámnál senki nem becézi szebben a gyerekeit. Remélem az unokádat nem így fogod hívni.

- Ó, nem, őt kényeztetni fogom és annyi sütit sütök neki, amennyit nem szégyellek és ő lesz az én drága kis angyalom.

- Valahogy sejtettem. Huh, megsült a tök! Készítem a pürét jó?

- Rendben, a tészta is hamar kész lesz, így ...- finom mozdulatokkal nyomkodta bele a tésztát a formába, mintha egy selyemsálat igazgatna.

- Mikor lesz a következő ultrahang?

- Jövő hét csütörtökön. Kettőre megyek a nőgyógyászhoz. Már annyira várom!

- Elkísérjelek?

- Ha szeretnél ...- kicsit alábbhagyott a lelkesedésem, mert eszembe jutott, hogy engem sosem fog elkísérni a gyerekem apja egyik vizsgálatra sem. És valószínűleg szüléskor is anya lesz majd velem.

- Örölnék, ha eljőnnél! - helyesbítettem a válaszomat, majd rámosolyogtam anyára.

Minden este elővettem a kis dobozából az alvókáit és elképzeltem, ahogy a majdani kiságyában fekszik és magához szorítja. Biztos, hogy ez lesz a kedvence, és majd úgy kell elcsennem tőle, hogy kimoshassam. A kisbabák ragaszkodnak az efféle „nyunyókákhoz”, én csak így hívom. Beleszipantottam az anyagába, de nem árasztott semmi különös illatot. Talán ki kéne mosnom öblítővel, hogy kellően parfümös legyen. Aztán inkább magamhoz öleltem a kis plüssöt, mintha a babám lenne, mert azt olvastam, ha időnként magamhoz veszem az alvókát, átveszi majd az illatomat és ha majd megszületik a babám, jobban el tud aludni az anyailatú alvókájával.

Amikor hüvelyi ultrahanggal megvizsgáltak és először megláttam őt a kivetítőn, rögtön könnyek szöktek a szemembe. Hihetetlen, hogy még csak tizenegy hete él bennem, én mégis az első perctől fogva máshogy látom az életemet, máshogy látom magamat. Igen, talán már kezdek nemcsak nőként, hanem kismamaként, leendő anyaként tekinteni magamra. Ez ijesztő, de egyben csodálatos is. Mondhatni, rém csodálatos.

Hamar elérkezett a tizenkét hetes ultrahang ideje és én izgatottan sétálgattam Gáthy doktor rendelője előtt. Volt még jó pár kismama, akik a műanyag székeken ültek, volt, aki mellett ott ült a párja, volt, aki egyedül jött, egyedül én jöttem nő társaságában. Azért úgy gondoltam, nem okozhatok akkora nagy feltűnést. Én - ellentétben velük - képtelen voltam egyhelyben maradni, fel-alá sétálgattam a két folyosón a pocakos sorfal között és arra gondoltam, mennyire idegesíthetem most őket a járkálásommal. Anya ezúttal is eljött velem. Aztán az ajtó előtt megtorpantam, mert egy kismama jött ki a vizsgálóból. Már szép nagy pocakja volt, látszott rajta, hogy babát vár - nem úgy, mint rajtam - és egy kis képet szorongatott a kezében. Földöntúli boldogság

sugárzott az arcáról és a jókedve rám is átragadt. Jó kedéllyel nézegettem a vizsgálószoba ajtajára ragasztott plakátot, amin egy kisbabát tartott az anyukája. Persze, tudtam, hogy biztos nem ő az igazi anyukája, csak egy modell és egy szép baba, akiknek semmi közük egymáshoz, de akkor is szívmengetően mutattak együtt. A nő helyébe képzeltem magam, ahogy ezt a picit fogom és eléggé tetszett a kép. Épp szólították a következőt.

- Kincses Rozina!

Közben anya fáradhatatlanul interjúvolt az igényeimről.

- Ne mond, hogy csokit sem kérsz! Akkor egy teát? Vagy hozzak egy szendvicset?

- Nem kell, anya. Fél órája ettem. - Úgy álltam meg előtte, félbeszakítva a céltalan menetelésemet, mintha kőfálnak ütköztem volna.

- Akkor is, igyál egy kicsit! Vagy inkább sokat Tessék. - Felém nyújtott egy kis üveg mentes ásványvizet

- Már eleget ittam, anya.

- Százszor mondtam neked, hogy tele kell lennie a húgyhólyagodnak hasi ultrahangnál! A hüvelyinél pedig üresnek kellett lennie. De majd úgyis belerázódsz.

- Hihetetlen, hogy a húgyhólyagomról társalogsz velem! - anyám annyira túlspilázta a helyzetet, hogy már átvitt értelemben is tele lett tőle - vagy vele? - a hólyagom, ha már másom a nemi sajátosságaim miatt nem lehetett tele.

- Csak azt akarom, hogy jól menjen minden.

- Nem ettől fog jól menni. Esküszöm, jobban izgulsz, mint én!

A szélső széken ülő nő megszólított, amint éppen előtte szeltem volna el.

- Ez a tizenkét hetes ultrahangod?

- Igen - láttam rajta, hogy ő is izgul egy kicsit.

- Én a harminckettedikben vagyok.

- Ó, az igen! És kisfiú lesz, vagy kislány?

- Kisfiú. Marcell lesz a neve.

- Nagyon szép név. Milyen szerencsés vagy! Hamarosan találkozatsz a kis hercegeddel!

Bizakodó mosoly jelent meg az arcán.

- Igen. Már nagyon várom!

- Te milyen nevet adsz neki?

- Ha fiú lesz, Benedek Ha lány, akkor Zsófia, vagy Szonja. Még nem döntöttem el.

- Akármelyiket választod, nem fogsz mellé lőni. Mindegyik nagyon szép.

Most egy barna, rövid hajú lány ment be.

- Egyébként Szandi vagyok.

- Én pedig Rebeka.

- Milyen Rebeka?

- Bársony.

- Bejelöllek a Facebookon, aztán majd rád írok, jó? Te is nyugodtan írhatasz nekem! Jó lenne megbeszélni valakivel a kismamás dolgokat.

- Rendben, ez jó ötlet, vissza is igazolok! - Előkaptam a telefonomat, beléptem az oldalra és amint megnyomtam a megerősítés gombot Szántó Alexandra neve mellett, a barna hajú lány kijött a vizsgálóból. Az arcán nem tükröződött öröm. Lassú léptekkel az egyik üres székhez közelített, majd leült rá, elővette a telefonját és tárcsázott

- Szia. Végeztem...Hát ...Nincs szívhang ...Igen, ez komoly ...Jó, akkor kimegyek ...Szia.

A hangján nem hallatszott, hogy sír, de láttam, hogy mielőtt összeszedte a cuccait, megtörölte az arcát. Felocsúdni sem volt időm a sokkból.

- Bársony Rebeka!

A hívásra felálltam és indultam volna, de földbe gyökerezett a lábam. Szandi még egyszer rám mosolygott, de én már alig figyeltem rá. Kirángattam magam a sokkhatásból és igyekeztem az én babámra koncentrálni. Hamarosan láthatom az én hercegemet vagy hercegnőmet! Anya izgatottan összeszedte a cuccaimat. A kabátomat és az orvosi csatos mappámat.

- Üdvözlöm, foglaljon helyet! - kezdte a nőgyógyászom. - A tizenharmadik hétben vagyunk, ugye?

- Bólintottam.

- Nagyszerű! - csapta össze a tenyerét. Na lássuk a kis fickót. Előbb a szívhangját! - Azzal elővette a dopplert. Az előkészületek után a hasamra tette a készülék fejét és patadobogás szerű hangot hallottam!

- Istenem! - sóhajtottam fel és mérhetetlenül boldog voltam.

- Nos, a szívhanggal minden rendben! Most nézzük meg ultrahangon is! Nem fáj a hasa az elmúlt napokban ugye? Nincs semmi panasz?

- Egy kicsit fájdogált egyszer-kétszer, de nem hiszem, hogy komoly lenne.

- Rendben van. - Odaérintette a hasamhoz a vizsgálófejet. - Hopp, ott a kis gézengúz! Szépen mocomrog a hasában. Ahogy látom, ő egy kisfiú!

- Kisfiú? - nem bírtam visszatartani a könnyeimet, de muszáj volt megkérdeznem. - Ön szerint egészséges?

- Innen úgy látszik, kicsattan az egészségtől!

Ismét megpillanthattam a magzatvízben ringatózó kis harcosomat! Még nem lubickolt, de emiatt nem aggódtam, mert olvastam, hogy a magzatmozgás majd csak a tizenhatodik hét tájékán kezdődik el.

Olyan volt, mint egy cuki miniatűr földönkívüli. Egyszerűen imádtam úgy, ahogy volt. Majd elolvadtam a látványtól: rögtön könny szökött a szemembe, csak az bántott, hogy Alessandro helyett anyám szorította a kezemet.

- Isten is úgy akarja, hogy ez a kis csoda egészségesen érkezzen hozzánk! Éreztem, hogy fiú unokám lesz! - anyám, örvendezve szorongatta a kis ultrahangképet, miközben nekem szónokolt. - Ezt meg kell ünnepelni! Menjünk el moziba! A műsorplakáton láttam egy jónak ígérkező filmet!

Anya tudta, hogy a Mulant nagyon szerettem kiskoromban, folyton azt a Disney-könyvet lapozgattam és azt mondogatta nekem, hogy én is egy kis harcos vagyok, igaz, én sosem adtam ki magam fiúnak, mint Muían, de körülbelül olyan dacos voltam és vagyok, ezt aláírom. A kedvenc részem volt a könyvben, mikor a császár katonái Muían falujába érkeznek azzal a céllal, hogy újoncokat toborozzanak. Csou kénytelen felesküdni a szolgálatra, mivel nincsenek fiai, és nyomorék lába miatt azonnal elesik a katonák előtt. Rájön, hogy az apjának nincs esélye a túlélésre, ezért Muían elhatározza, hogy páncéljával, lovával és kardjával felszerelve csatlakozik helyette. Gyerekkoromban úgy gondoltam, hogy ezt én is bármikor megtenném az apámért és ez most sem változott. Ha élne, megtenném. Mit gondolna most rólam apám? Teherbe ejtett egy szélhámós, akivel az olasz tengerparton is szeretkeztem. Azt hiszem, azt mondaná, hogy csalódott bennem, és hogy naiv vagyok. Anya is ezt gondolja, ebben biztos vagyok, de nem mondja. Ezer százalékgig a baba érdekeit tartja szem előtt. Na meg persze, az enyémet. Hát, anyám mozizós ötlete nem igazán jött be. Itt ülök, nézem a Mulant, de a méhem- ben lévő kis angyalkát vizionálok. Már nagyon várom, hogy megmozduljon, persze addig még türelmesnek kell lennem pár hétig. Anya azt mondta, az első kis mocorgások olyanok lesznek - legalábbis a velem és a nővéremmel való terhességei során olyanok voltak -, mintha apró buborékok pukkannának a hasamban, aztán ahogy nő, úgy keményít be idővel a kis karatebajnok. Biztos nagyon fura és csodálatos érzés lesz.

Nem tudtam, és nem is akartam tovább magamban tartani a várandósságomat - kivéve Szabina előtt, mert nem szerettem volna, hogy a volt munkatársaim tudomására jusson. Azonban úgy éreztem, Barna bának, Izának, a nővéremnek na és persze Inigiáéknak tudniuk kell a dologról. Először Inigát hívtam fel, úgy gondoltam, ő fogja a legjobban fogadni.

- Jó, hogy megszabadultál attól a szoknyapecértől! Különben most nagy kulimászban lennél drágám! Tudnád, mit írnak róla az olasz lapok!

- Mit? - kérdeztem már-már félve.

- Hát azt, hogy nem éppen a szobrászkodásból kereste a millióit. Drogkereskedelemmel vádolják és nagy erőkkal keresik a maffiabandát, aminek a tagja. Az újság azt írta, hogy sikerült lehallgatni a lombardiai tartományt uraló csapatot, amelynek a vezetője Edmond Fiore, másodvezére pedig Alessandro Mondì.

- Atya ég. Jézusom...

- Sajnálom, hogy ezt tőlem kellett megtudnod. Igazából nem tudtam, hogy beavatott-e téged az ügyeibe, vagy sem.

- Dehogyan avatott! Azt sem tudtam, hogy rajtam kívül vannak „ügyei”! Amíg meg nem hallgattam a második felesége üzeneteit a rögzítőn.

- Annyira tipikus!

- Fájóan - bólintottam. - Tudod, mi tipikus még legalább ennyire?

- Mi?

- Gyereket várok tőle.

- Jézusom, Rebeka! Biztosan nagyon el lehetsz keseredve.

- El voltam. De már megbarátkoztam a helyzettel.

- Úgy érted megtartod?

Fejben összeszámoltam, hogy körülbelül még hány ismerősöm fogja ugyanezt megkérdezni. A francba, elég sok.

- Meg. Az abortusz kegyetlenség, és én nem vagyok kegyetlen. Elég, ha Alessandroban csalódtam. Magamban nem akarok.

- És Alessandro tud róla?

- Dehogyan tud! - legyintettem. - Soha többé nem akarok beszélni vele.

- Azért mégis csak joga lenne tudni.

- Bazira nem érdekel, mihez van joga - csattantam fel. - Nekem is jogom lett volna tudni róla egy s más, amit eltitkolt előlem.

- Igazad van. Megértem, hogy dühös vagy. Azért van, aki segít neked? Aki melletted van?

- Igen. Anya. Bár ő is sokkot kapott a hír hallatán, de mellettem áll, mint mindig.

- Akkor nem lesz semmi baj. Az a lényeg, hogy a kicsi egészséges legyen.

- Igen. Az a lényeg. - Én is ezt mantráztam magamban, amióta megtudtam, hogy terhes vagyok. Ráadásul ez a maffiatéma is rendesen letaglózott. Iniga kitaratást kívánt, majd elköszöntünk és bontottuk a vonalat.

Mint az őrült, feltéptem a laptopomat, hogy információhoz jussak a valódi Alessandro Mondiról. Beírtam a nevét a keresőbe - basszus, miért nem tettem ezt meg előbb? Hiszen Viola és Iza fejét is azzal készültem tömni, hogy informáljon le minden útjába kerülő pasast! - és rögtön megjelent egy korábban a rendőrsön készült képe, szemből, valamint jobb és bal profilból, ahogy az kell. Megrázó volt így látni Alessandrót, de be kell valljam, még ezeken a képeken is jól festett. Az egyik fotón látszott az a szögesdrótos tetkó a karján, amit úgy imádtam simogatni, miközben szeretkeztünk. Nos, utánanéztem a jelentésének: mint megtudtam, ez egy tipikus börtöntetkó, a tövises száma ugyanis azt jelöli, hogy az illető hány évet töltött börtönben. Hát, így már nem is jövök annyira izgalomba tőle. Próbálgattam ízlelgetni a gondolatot. Felkoppintott egy drogbáró. Egy bűnözőtől várok gyereket. Terhes vagyok egy drogmaffiatagtól. Így, ahogy ezeket mantráztam, nemcsak rá lettem mérges, hanem magamra is. Agyament ribanc vagy. Egy könnyűvérű liba! - szidtam magamat, persze nem hangosan, ki tudja mit gondolnának a szomszédok ... Miért nem néztem jobban utána Alessandrónak? Miért nem nyomoztam le, miféle ember ő? Ha Violának százszor mondtam, hogy muszáj leellenőriznünk Matthias Sanzt, akkor vajon én miért nem tudom megfogadni a saját tanácsomat? Mert, ahogy mondtam neki: egy okos lány így cselekszik. A francba ezzel az idiótával!

Rábukkantam egy cikkre, ami említést tesz róla:

Szabadon engedték a lombardiai drogmaffiafejét

2017. augusztus 2-án szabadult Alessandro Mondí, a kábítószerügyleteiről elhíresült maffiavezér. A negyvenegy éves férfit egy Szardíniára tartó hajón fogták el, amelyen társaival együtt tetemes mennyiségű kábítószer - többek között nehezen előállítható és éppen ezért értékes heroínt és kokaint - szállított. A lombardiai tartományt uraló kiterjedt banda a kétes szert feltehetően Európa egész területén terjeszti, nemcsak hajóval, de teherautóval is, egy szállítójárművet a rend őrei már le

is foglaltak a hajós rajtaiütés után. A hajón és teherautóban összesen háromszáz kilogramm drogot találtak és foglaltak le. A tetemes mennyiségű törvénytelen rakományra a rajtaiütő rendőrök drogkereső kutya a hajópadló alatt találtak rá 2012. szeptember 8-án este. A vízi járművön rajta kívül tizenkét ember tartózkodott, a rendőrség őket is őrizetbe vette, majd négy év szabadságvesztésre ítélte, ma már szabadlábon vannak. Alessandro Mondit öt év letöltendő börtönbüntetéssel sújtották. A férfi több luxusházat is vásárolt a kábítószer-kereskedelemből befolyt pénzből, többek között Jesolóban, Portofinóban, Szardínián, Riminiben és Cipruson. Nem megnevezett források szerint azért volt ennyi luxusháza, mert Olaszország majd minden régiójára befolyással akart lenni. A szabadulást, követően egy évig házi őrizetben volt, jelenleg teljes mértékben szabad.

Magamban elmosolyodtam, miközben a fejem ráztam a laptop előtt és nem hittem el, hogy ez velem történik. Hogy hálózhatott be egy fő-fő-fő szélhámos? Egy maffiavezér? Ez az én antikváriumi könyvekhez és eseménytelen napokhoz szokott lelkemnek több, mint sok. Jobb lett volna, ha maradok a fenekemen Pesten ...Jobb lett volna? Ajh, Istenem, javíthatatlanul balfék vagyok! Ezt az egy mondatot újra és újra elolvasom: *Alessandro Mondit, a kábítószerügyleteiről elhíresült maffiavezér* ...Milyen szép is lett volna, ha ne adj' isten megkéri a kezem, én igent mondom, nagy dérral-dúrral hozzámegyek és aztán egyszer csak megkérdezi, hogy „Jaj, drága kis feleségem, mit főzöl ma vacsira? Úgy ennék egy kis lasagnét, senki más nem tudja olyan jól készíteni, mint te! Még anyám sem! Ja, elfelejtettem mondani, egyébként maffiavezér vagyok. A szobrászkodás csak ürügy, hogy ne szálljon rám a rendőrség, meg az adóhatóság. Szóval, kapok lasagnét?”

Elnevettem magam a képzelt monológon, pedig tudtam, hogy az lenne a normális, ha sírnék De hát csoda, ha már én sem vagyok normális? Belegondoltam abba, ha most nem beszéltem volna Inigával, erről sem tudnék és újra undor fogott el Alessandro iránt. Hamarosan tisztult a kép: nem olyan biztos, hogy Alessandro csupán a közelgő kiállítása, na meg az eltitkolt felesége és gyereke miatt akart magamra hagyni legutóbb. Lehet, hogy éppen Portofinóba, Ciprusra, vagy netán a világ másik felére akart utazni, „munkaügyben”. És én minden pillanatban elnéző voltam vele, sőt támogattam is, hisz ő olyan bazi nagy lovag volt, és segített a házfelújításban. Az a kegyetlen igazság, hogy feladtam az egész életemet egy családos drogbáróért, akit alig ismertem. És gyereket szülök neki. Dehogyan neki! Annak az idiótának biztos

nem. Magamnak szülöm. Ezzel a helyzettel meg kell barátkoznom. Hát, nem lesz egyszerű feladat.

14. fejezet

- Hogy miii? Drogkereskedő?

- Aha - bólintottam tárgyilagosan. - Pontosabban az egyik olasz régió drogmaffiavezére.

- Naná, hogy az. Ezt nem gondoltam volna Alessandróról. Olyan rendes pasasnak tűnt!

- Azért, anya, mert első pillantásra megbabonázott téged. Téged is. Ne is tagadd.

- Igen. Nem tagadom. De ki gondolta volna?

- Jól manipulált minket. Főleg engem. Egy özvegy szobrászról kiderült, hogy valójában családos ember és egyben drogkereskedő.

- Színes egyéniség - mondta komoly képpel anyám.

- Az - mindketten nevettünk.

- És ettől a színes egyéniségtől hamarosan lesz egy kisbabám.

- Reméljük, csak a jó tulajdonságait örökli az apjától, és maximum az anyatejre fog rászokni.

- Hát, ha rajtam múlik, semmilyen szerrel nem találkozik egész életében. Még tápszerrel sem!

- Ez a beszéd kincsem! - célzott rám anyám a fakanállal, miközben a tepsiben elegyengette a még nyers piskótatésztát. Épp charlotte tortát sütöttünk.

- Én is szoptattalak titeket a testvéreddel, és nagyon ritkán voltatok betegek. Az anyatej erősíti a babák immunrendszerét, védőpajzsot alkot körülöttük. Emlékszem, mikor a sürgősségi császármetszés után a kórházban voltam veled, alig akartál szopizni. Besárgultál és ezért sokat aludtál, elszundítottál a mellkasomon, mikor enned kellett volna. Az otthoniak azt mondták, adjam neked cumisüvegből az anyatejet, de én tudtam, hogy akkor nem tanulnád meg kiszívni belőlem, amennyi kell, mivel az üvegből sokkal könnyebb inni. És akkor leszoknál az anyatejéről. Emlékszem, nem szívta ki a felgyülemlett tejet,

viszont a melleimben elindult a tejelválasztás, ezért vörösek voltak, hatalmasra duzzadtak és begyulladtak.

- És mit csináltál?

- Le kellett szívnom kézi fejőgéppel, hogy ne fájjanak, de nem adtam neked oda cumisüvegből a tejet. A mellem érzékeny volt a tejcsatorna-elzáródás miatt, a bőrömön piros foltok jelentek meg, az ereim duzzadtak voltak, a mellbimbóm égett, mert harapdáltad, de én összeszorítottam a fogam és hagytam, hogy belőlem táplálkozz.

- És végül?

- Végül te segítettél rajtam. Kiszívtad a felgyülemlett tejet és hamarosan megszűnt a gyulladás. Akkor értettem meg, hogy bár nehezebb az anyaság, mint elképzeltem, innentől kezdve soha nem leszek egyedül. Együtt megoldottuk ezt a nehézséget. És megoldunk mást is.

- Remélem, az én kicsim is anyatejfüggő lesz.

- Ez főleg rajtad múlik, kincsem. Hogy mennyire akarsz. Mennyire vagy kitartó. De, amilyen makacs teremtés vagy, én már most borítékolom neked az anyatejfüggőséget.

- Hogyan jutottunk el idáig a drogkereskedő exemtől...?! - kérdeztem nevetve.

- Ez ilyen különleges női képesség. Könnyen váltunk témát, mert mindenhez is értünk!

- Haha, na igen!

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy átvágott téged. Ilyet többet ne csinálj!

- Mit ne csináljak?

- Ne tegyél fel mindent egy lapra. Egy férfiért sem.

- De hát, nem miatta csináltam. Magam miatt. Alessandro csak asszisztált ehhez az álomszerű élethez. Amíg bilibe nem lógott a kezem.

Most jöttem rá, hogy senki mást nem hibáztathatok, csak magamat, Most, hogy hangosan kimondtam, tisztábban láttam és ez jó érzés volt De mégsem. Eddig Alessandrót hibáztattam. Most magamat okolom ...de egyik sem jó. Istenem, nem akarok elhibázott véletlenként gondolni a magzatra, aki bennem él! Nem akarok.. Néha azonban nem tudja az ész, hogy mit akar a szív.

A charlotte torta tökéletesen sikerült - ha anyám van mellettem a konyhában, hogy máshogy sikerülhetne? -, de én most nem tudtam az apró

dolgoknak örülni. Az aggodalom, mint valami hatalmasabb erő, hullámokban tört rám és tudtam, hogy ez nem jó sem nekem, sem a babának Vajon jobban fogom érezni magam, ha még valakinek kiöntöm a lelkem? Segít az, ha beszélek róla?

- Jézusom, ugye csak viccelsz? - tette fel Iza azt a kérdést, amire egyszerűen képtelenség épeszű választ adni.

- Hát, ez elég otromba vicc lenne - állapítottam meg, majd áttettem a telefonkagylót egyik fülemről a másikra.

- Ha nem lennék kerekesszékhez láncolva, most le kellene ülnöm.

- Ez sem volt vicces, Iza.

- Szóval terhes vagy Alessandrótól, aki valójában egy drogbanda vezére.

- Pontosan - hagytam jóvá a választ, miközben azt számolgattam, hogy vajon hány emberrel kell még ugyanezt az eszmefuttatást lejátszani.

- Miért nem tudtál egy tisztességes történelmet összeszedni, mint én?

- Azért, Izám, mert nem mutattál be egynek sem!

- De ugye megtartod? - belemosolyogtam a kávéscsészémbe. Jólesett ez a kis „ugye”, az, hogy abban bízok, igennel felelek.

- Igen. Megtartom, ha már így alakult!

- Akkor szerintem nézd a jó oldalát! Válogass babaruhákat a boltban, készíts pocakfotókat minden hónapban, vagy akár héten, hogy majd megmutathasd a te kis drágádnak a legelső albérletét, ha nagy lesz! Úgyis hamar szűk lesz neki a hely!

- Az előbb tényleg albérletnek nevezted a hasamat? - nevettem. - Mondjuk, ez tényleg cuki ötlet. - És valóban: olyan hamar el fog repülni ez a kilenc hónap!

- Nem hiába nevezik áldott állapotnak. Ne gondolj áldatlan dolgokra! Inkább élvezd ki! De, ha megengedsz egy gondolatot kicsit csalódott vagyok, de erről nem te tehetsz.

- Na jó, tanító néni - tudtam, hogy ez lesz, de azért, gondoltam, hadd mondja - vedd úgy, hogy ez egy kifejtős kérdés egy dolgozatban. Szóval?

- Hát, szóval ...kicsikoromtól kezdve - tudod, mikor kártyáztunk, meg társasoztunk - mindig arról ábrándoztam, hogy összejössz az öcsémmel, szülsz neki egy rakás gyereket és mi hárman örökre szoros kötelékben maradunk: te, Olivér és én.

- Meg persze a rakás gyerek - egészítettem ki félmosollyal.

- Ja igen. Bocsi, őket kihagytam.

- Jaj, Iza, az élet néha átírja a forgatókönyvet. És nekünk mindig a frissen átdolgozott kiadásból kell kihozunk a legjobbat. De egyedül nehéz mindent jól csinálni. Megpróbáljuk együtt?

Kis hallgatás után felelt.

- Próbáljuk meg!

Ez a beszélgetés Izával jót tett nekem, kezdtem megkönnyebbülni de tudtam, hogy Barna bával is közölnöm kell a nagy hírt. Elhívtam egy kávézóba.

- Te jószagú ég, Rebi! Nem mondd, hogy le fogsz babázni egy olasztól?

- Csss! Ne olyan hangosan. Helyesbíték: egy olasz drogbárótól.

- Hogy kitől vagy te terhes? Egy drogkereskedőtől? - emelte fel ismét a hangját a „pótapám” és nem győztem csitíttatni.

- Ne aggódj, mindent teljesen jól hallottál.

- Még szerencse! - fújtatott. - Ugye érezted a hangomban azt a leheletnyi iróniát? Hogy lehet ennyi eszed?

- De jó fej vagy! - morogtam. - Nem emberismeretből és családalapításból diplomáztam.

- Mikor jöttél rá, hogy szélhámós?

- Pár hónapja árnyalódott a kép. Addig csak azt tudtam róla, hogy volt egy felesége és egy gyereke, de meghaltak.

- Aztán?

- Aztán kiderült, hogy újra megházasodott és attól a nőtől is lett egy gyereke. Ja, meg persze droggal üzletel.

- Jesszus. A mocskok.

- Alig bírtam feldolgozni, mikor mindezt megtudtam.

- Igen, tudom, ezeket az információkat segített megemészteni az a sok whiskey.

- Ne is mondd! - most lettem csak igazán szomorú. - Legszívesebben visszaforgatnám az idő kerekét. Egy kortyot sem ittam volna, ha tudom, hogy ... A fenébe, a várandósok tényleg túlzottan érzélgősek!

A torkomat már a sírás szorongatta.

- Csss ...- most ő nyugtatott engem. - Emiatt már ne emészd magad. Normális, hogy aggódsz. Ez azt jelenti, hogy szereted azt az apró lényt a pocakodban.

- Igen. Szeretem - ezt most mondtam ki először és jó érzéssel töltött el.

- Látod, ez a lényeg. A szeretet mindenre gyógyír, ő is szeretetből formálódott. Mert te így érzel iránta. Ne felejtsd el: ha megszülsz, többé sosem

leszel magányos.

Kitört belőlem a sírás, és elmondhatatlanul jólesett, mert inkább örömben sírtam, mintsem bánatomban.

Azon törtem a fejem, hogyan tölthetném hasznosan az időmet, hiszen a várandósságom miatt már nem volt érdemes Magyarországon munkát keresnem - semmi kedvem nem volt hozzá, hogy eltitkoljam az állapotomat a leendő munkáltató-jelöltjeim elől. Úgy okoskodtam, az lesz a legjobb, ha otthon képzem magam. Bekapcsoltam egy Pierre Hermé-videót a YouTube-on és először az operatőr szemszögéből néztem ahogy egy lépcsőházban baktat felfelé, miközben, fáradhatatlanul franciául szövegel.

- Áhá! Macaron au chocolat! Ez kábé olyan lehet, mint az eau de Toilette és az eau de perfume! Vagy nem. Kit érdekel!?- Jesszus, már magamban beszélek! Vegyük úgy, hogy veled beszélgetek Téged tanítalak franciára, kisbabám! Az nem számít, hogy én sem tudok! Csak annyit, hogy „Voulez-vous coucher avec moi ce soir?” De neked még nem kell tudnod, hogy ez mit jelent. Minimum tizennyolc éves korodig. Legyen inkább huszonhárom!

Megsimogattam a hasam és tovább néztem a videót A konyhapultomon már elő voltak készítve a macaron hozzávalói. Persze, csináltam már többször, de ez egy új recept, amit még nem próbáltam. Ahogy a cukrász tette a videóban, úgy én is először a tejet és az olvasztott csokoládét kevertem krémes állagúra, majd tovább hígítottam tejjel. Utána botmixerrel is megtámadta a szószt. Na, ez a lépés kimaradt az én bevált receptemből. Jobb, ha lejegyzetelem. Mondott valami ilyesmit a partnernőjének, hogy cremeos, ja nem, beírtam a Google fordítóba, így írják crèmeux. Úgy érzem, már most sokat tanultam és marhára okos vagyok. Aztán a lisztet és az ételszínező folyadékot összekevertem és biztos lemaradtam pár lépésről, mert Pierre egyszeriben már az isteni krémes tésztát kevergette. Párszor még csekkolnom kell ezt a varázsvideót. Aztán habnyomóval barna csókokat nyomott egy sütőpapírra. Ez még nekem is menni fog.

A konyhapultra ütögette a táblát, mire a csókokból apró lapos kis párnák lettek. Varázslat! A lelkes riporterlány persze segített neki mindenben. Úgy lettem volna a helyében! A megsült macaronokat aztán kihűtötte és következett a töltelék. A riporter csaj miért nem veszi le a táskáját, miközben macaront süt? Mondjuk, szép, napsárga színű táska. Jól megy a kék ruhájához. Szóval elkezdtek betölteni a csokis parféval, amitől rögtön összeszaladt a nyál a

számban. Nem telt bele húsz másodperc és a séf meg a riporternő már falatozták is a kész édességet.

Én is nekiláttam a macaronkészítésnek és közben dúdolgattam, hogy „Voulez-vous coucher avec moi ce soir?”, de persze eszem ágában sem volt senkivel lefeküdni. Ezek után inkább vonulnék zárdába! Megcsináltam a mázat, a tésztát és a tölteléket is, Pierre Hermé irányításával. Et voilà! Sütéssel együtt egy óra alatt kész is lett a nagy mű. Elégedetten falatozgattam a macaronjaimat, majd anyának is átvittem párat, hogy ámuljon és bámuljon az ügyességemen.

- Ez a macaron páratlan lett! Egyszer az életben el kellene menned Párizsba is, hogy összehasonlítsd az eredetivel, nem gondolod? - aztán leharapta a macaron háromnegyedét és teli szájjal hozzátette - Perfe tanulmányi - nyelt egy nagyot - céllal!

- Na most, ki eszik úgy, mint egy cuki boci?

- Úgy efek, mint egy úrinő! Te if tőlem örökölted! - rám mutatott, majd kitört belőle a nevetés, amelynek következtében kiszabadult és szabadrepülést végzett pár macaronmorzsa a szájából.

- Naná!

Feldobta a napomat a cukrászkodás, végül igazán mégis egy telefonhívás koronázta meg.

- Szia Rebeka!

- Szabina?

- Nem, basszuskulcs, Sophia Loren. Naná, hogy én te lökött! Csodálom, hogy még felismered a hangom. Ezer, meg egy éve beszéltünk

Rossz érzés fogott el, mert tudtam, hogy igaza van: illetet volna felhívnom őt.

- Igen, tudom, ne haragudj! Nem is olyan egyszerű visszarázódni a normális életembe, mint gondoltam.

- És mi akadályoz meg abban, hogy visszarázódj? - kérdezte, és belefújtatott a telefonba, amiből tudtam, hogy kuncog.

- Semmi extra, csak az, hogy gyereket várok.

- Hogy miii?

Valami koppant a háttérben és pár másodpercig csak Szabina kotorászását hallgattam nagy birkatürelemmel.

- Bocs. Leejtettem a telefonom. Micsoda? Terhes vagy?

Üdv az alkalmi süket ismerőseim táborában - gondoltam.

- Igen. Tudod, amit az előbb mondtam, az, hogy gyereket várok, nagyjából azt jelenti, hogy terhes vagyok.

- Hát ezért hagytál itt minket olyan hirtelen! - hebegte ügyet sem vetve a cinizmusomra. Szinte láttam magam előtt, ahogy Szabina gondolatai megvilágosodnak.

- És kitől?

- Alessandro Monditól. Tudod, akibe annyira belezuhanam.

- Alessandro Mondí, a drogdíler? - Szabina fütttyentett egy jóízút.

- Mi van? Te tudtad, hogy az?!

- Naná, hogy tudtam!

- És miért nem mondtad nekem?

- Mondjuk azért, mert sohasem említetted a teljes nevét, csak Alessandro így, meg Al úgy...

- Jó, jó, jó, tegyük fel, hogy így volt...

- Az életemet is felteheted rá.

- ...de csak azért, mert elhomályosította a szememet a lila délibáb.

- Még jó, hogy felébredtél a Milka reklám álmvilágodból.

- Mert seggbe rúgott egy Valóság nevű tehén.

- Hát kábé! - neveltünk. - Jó, hogy te is tudsz nevetni ezen az egészen.

- Tudok, mert bármilyen agyamentül hangzik is, boldog vagyok. Sosem voltam ilyen boldog. És még férfi sincs mellettem.

- Na, azért nem kell gyerekestül zárdába vonulni! De örülök, hogy boldog vagy. És jó ember. Mert ezek szerint már most kötödsz ahhoz a kisbabához.

- Igen.

- Hányadik hétben vagy?

- A tizennegyedikben.

- Huhú, akkor túl vagy a kritikus tizenkettedik héten!

- Látom, jó voltál matekból.

- Kac-kac.

- Honnan vagy ilyen penge terhesgondozásból?

- Végighallgattam a várandós nővérem rimánkodásait. Háromszor.

- Mindent értek - kuncogtam.

- Szóval számíthatsz rám.

- Remélem abban is, hogy a többieknek nem mondd el. Tudod, a konyhán - azért nagyon vártam a megerősítést. - Abban is?

- Hisz erre való egy barát - mivel nem reagáltam a válaszára, pontosított. -
Abban is.

- Köszönöm.

- És hívj gyakrabban! Eddig is aggódtam érted, de most már túlkön fogok
ülni!

- Hívlak, nyugi! Puszi.

- Puszi.

Lassan kifújtam a levegőt, miután bontottam a vonalat. Szóval, már
mindenki tudja, akinek tudni kell: Iza, Iniga, Barna bá, Szabina, a nővérem és
persze anyám is. A gyerek apjának természetesen fogalma sincs semmiről, de
ezt nagymértékben leszarom. Elővettem a telefonomat és megnéztem az
ultrahangképet, amit az elkészülte után lefényképeztem. Kismilliószor
megnéztem már, de mindig jókedvre derített. Este elmentem anyához és a
malaclopó méretű retikülömet vittem magammal.

- Na, vajon mit hoztam? - kérdeztem vigyorogva.

- Remélem nem egy kiszúróformát, amit Alessandro küldött - válaszolt
cinkosan.

- Ha-ha! Szerintem se neked, se nekem nem küld többé egy csomag sütőport
se! - legyintettem. - És ezt el is várom tőle. Ezt nézd! - a táskámból egy dobozt
vettem elő. - Szívhangfigyelő!

- Húú, de izgi! - lelkendezett anyám, és ezzel egy időben kikapta a kezemből
a pakkot. - Az én időmben nem volt ilyen!

- Figyeld csak! Már elolvastam az utasítást! - hadartam és a tettek mezejére
léptem. - Be kell kennem a hasamat a géllal, majd bekapcsoljuk ezt a kis
bizbaszt, dugó a fülbe és...

- Jaj, de jó lesz!

- Psszt, hallgasd!

Mindketten betettünk az egyik fülünkbe egy-egy fülhallgatót és felfelé
tekertem a hangerőt.

- Semmit sem hallok - vetette oda anya.

- Naná, mert még nem találtam meg a babócat. A dokim azt mondta, hogy
összegömbölyödve most kábé akkora, mint egy közepes méretű barack.

- Tologasd azt az izét a hasadon! - utasított - Tudod, ahogy

a doki szokta.

Elkezdtem lavírozni a szerkezettel a géllal bekent hasamon, mintha a friss hóban a szánkót irányítottam volna.

- Állj! - anyám megfogta a másik csuklómát és bár suttogott, megrezzentem.

- Istenem, hallom! - anyámnak könny szökött a szemébe.

- Én is. - Órákig el tudtam volna hallgatni ezt a patadobogáshoz hasonlító zajt, ami jelezte, hogy a kisbabám szíve fáradhatatlanul végzi a dolgát.

- Ő a legédesebb kis barack, akinek a szívhangját valaha hallottam! - mondta, és nevetve letörölte a könnyeit.

- Barackmaghangját!

- Rebeka, mondták már, hogy fárasztó a humorod?

- Párszor! Remélem a gyerek is örökölni fogja.

- Ezt meg kell ünnepelnünk valamivel - jelentősegteljesen rám nézett, majd komolyan megkérdezte. - Sütünk valamit?

- Neked minden kérdésre süti a válasz, jól gondolom? - mosolyogtam.

- Közel jársz az igazsághoz - vont a vállát anya. - Marcipánkrémes sárgabaracktorta? - kérdezte, majd mikor nem válaszoltam, hozzátette. - A kis barackmagunk tiszteletére.

- Rendben - mosolyogtam. - Legyen marcipánkrémes sárgabaracktorta!

Anya rendesen megdolgoztatott, mert nekem kellett kevergetnem a fazékban az égetett tésztát, és vigyáznom kellett, nehogy túlégetett tészta legyen belőle. A marcipánkrém készítését is rám bízta, de az már ment, mint a karikacsapás.

- Ezt a tortát konkrétan egyedül csináltam, csak szólok! - mondtam anyának, miközben ettük. - És szerintem még a múltkori charlotte tortánál is jobb lett!

- Hagyatalak kibontakozni. Én is megkockáztatom, hogy ez még finomabb! Meg kell mondjam, csodás az íze! Ezért szeretem a munkámat A végeredmény az esetek kilencvennyolc százalékában elégedettséggel tölt el.

- A maradék két százalékban pedig minden káromkodást felsorakoztatsz, amit ismersz.

- Vagy újakat találok ki! - kacagott.

Ebben a percben irigyeltem őt. Milyen jó neki, hogy a hobbija a munkája! Nagyon szerencsés ember. Anya nagyon szépen varr, és meglepett egy puha kék takaróval, melyen egy cuki mackó és a Benedek felirat díszelgett. Annyira szép és ölelgetni való! Engem is felmelegített ebben a hideg időben. Néha úgy érzem, hogy szuper gyorsan telik az idő, hiszen nemrég tudtam meg, hogy várandós

vagyok, és a magzatom már tizenöt hetes! Van egy jó oldal a neten, a magzatodhétrőlhetre.hu, amelyen nyomon követhetem, hogy a kis pocaklakó éppen mekkora lehet és mit csinálhat az anyaméhben. A tizenötödik hét már a második trimeszter harmadik hete. És ami a legjobb: már nem cuki földönkívülihez hasonlít, hanem egészen emberformája van, már a tizenharmadik héten a szemei a fejcskéje két oldaláról egészen középre vándoroltak és már a fülei is rég megtalálták végleges helyüket A szemöldökszőre és a haja minden bizonnyal épp ezen a héten indul növekedésnek. Akár már ujjszopás közben is elcsíphetem az ultrahangon! Bár még nem érzem, reagál a külső hatásokra, izeg-mozog bennem. Annyira jó olvasni ezeket a sorokat! Már szemmel láthatóan nőtt egy picit a pocakom. Hihetetlen érzés, hogy még csak bennem létezik, mégis mindent tudni akarok róla. Az orvos június huszonharmadikára írta ki a szülést, mikor legutóbb nála jártam. Annyira távolinak és mégis közelinek tűnik ez az időpont! A várandósság alatt valahogyan összerosódnak a határok: már anya vagyok vagy még lány? Hát, leginkább leányanya. Nevetnem kell magamban a siralmas megnevezésen, de tényleg az vagyok. Eszembe jutott, amikor először vettem terhességi tesztet, utána még hármat lepisiltem, mert nem hittem a két szememnek és most az jutott eszembe, hogy a vég és a kezdet, a születés és az elmúlás is összerosódott abban a percben. Tudom, fennköltén hangozhat, de szerintem így van. Alessandro számomra nem létezik többé, mégis neki köszönhetem azt, ami a legboldogabbá tehet a Földön - itt hagyta nekem Bénit, az én barackmagomat. Most már így hívom, pedig már több, mint tíz centiméter az én kincsem, ő pedig - úgy érzem - soha nem fog elhagyni. Már soha nem leszek egyedül az életben.

Beköszöntött az ősz. Eddig minden rendben volt velem, a terhességem szinte meg sem kottyant nekem. Mindig magam elé képzeltem Bénit. Vajon mekkora lehet most a pocakomban? Az ultrahang szerint az ülőmagassága már száztíz milliméter! Szóval körülbelül akkora, mint egy közepes, vagy nagy méretű matrjoska baba. Már a tizenhetedül hétben voltam. Anya ma itt aludt. Az éjszaka közepén kábán másztam ki az ágyamból, szinte vakon céloztam meg a mosdót. Nagyon kellett pisilnem és arra gondoltam: Jézusom, mi lesz később, mikor a baba még jobban nyomni fogja a hólyagomat? Egy átlagos napnak indult. A baba megmozdult a hasamban, de ahelyett, hogy boldogság járt volna át, kicsit megijedtem. Mégis azt gondoltam, ez természetes. Hány szívrohamot fogok még feleslegesen kihordani, amíg tizennyolc éves lesz! Főleg, hogy fiú ...

Bár nem akarok általánosítani, de az anyák a fiúgyermekükért kapaszkodnak jobban, az apák meg a lányokért. Anyám ugyebár ebben is kivétel, ő mindkét lányaért ugyanannyira odavan. Tompa, görcsölést éreztem a hasamban és megcsapott a pánik előszele. Aztán mikor felkeltem a vécéről nem láttam mást, csak vért. Kétségbeestem. Az ajkamhoz kaptam, Jézust kiált valaki csinálja ezt végig helyzettem, bármit megteszek neki, de biztos van nálam erősebb ember, akinek ez menne. Aztán a belső hangom azt súgta: bizony nincs nálam erősebb. Ez most az én feladatom. Ezeket a sorsfordító sorokat az én nevem alá írták a nagykönyvben. Még sohasem vívódtam ennyit önmagammal, mint ezen az órán. Az önző és önzetlen énem vetekedett egymással és hol az önsajnálát és a pánik lett rajtam úrrá, hol a földöntúli anyai erő és a magzatom iránt érzett részvét. Ordítottam volna, de hallgattam, mert tudtam, hogy rajtam már senki nem tud segíteni. És akkor ömleni kezdtek a könnyeim, mert Alessandrót láttam magam előtt. Ennek a kis teremtménynek az apját, akinek itt kellene most lennie velem. Aztán megfogta a kezem. Hogy kerül ide?

- Végig csináljuk. Együtt.

Persze, hogy anya volt az.

- Hát itt vagyunk - mondtam neki és megszorítottam a kezét.

Igen, kincsem.

A szülőszoba előtere zöld volt és rideg és én arra gondoltam, hogy pár hónap múlva ugyanitt élhettem volna át a spontán fájásaimat és hozhattam volna világra egy egészséges gyermeket. Hiszen az ultrahang alapján egészséges volt!

Fekvő helyzetemben nem bírtam lecsillapítani a testemet. Úgy remegtem, mintha ráztak volna. Mindenhol maszkos emberek, mindenhol ez a megnyugtatónak szánt kékeszöld szín, a falakon és az orvosok ruháján, ami nálam abban a helyzetben pont az ellenkező hatást érte el. Idegennek éreztem mindent és mindenkit. Fogalmuk sincs, min megyek keresztül. Csak teszik a dolgukat, levezetik a szülést, majd lehúzzák a gumikesztyűt és az élet megy tovább ...de nem az én kisbabám élete. Amikor beindították a szülést, hamar erősödni kezdtek a fájásaim és úgy éreztem olyan erő kerít hatalmába, amely nemcsak a Bénit, de engem is kiszakít a tulajdon testemből. Ez valami túlvilág! erő. Hiába mesélt nekem annyi nő életem során a szülésélményeiről, most értettem meg igazán, mit jelent. Szinte én is a túlvilágon éreztem magam. Szó szerint anyámba kapaszkodtam, hogy tudatomnál maradjak. A hangjában és a kezébe. Éreztem a szorítását, mintha egy védőburkot próbált volna körém

vonni a szeretetével, ám hiába akartam benne maradni, egy újabb fájdalomhullám mindig visszalökött az ismeretlenbe.

- Mindent szuperül csinál. Most pihenjen! Már nincs sok hátra!

Mindent szuperül csináltam? Merő víz voltam és tudtam, hogy az erőfeszítéseimért nem jár jutalom. Legszívesebben meghaltam volna a szülészoba ágyán, de nem tehettem meg, mert nekem még dolgom volt. Nem volt teljesen tiszta a tudatom, de arra gondoltam, hogy hány nőnek kellett erősnek lennie és életet adnia, hogy én itt lehessenek anyámnak, a két nagymamámnak, a dédmamáimnak és hosszasan folytatódik a sor, akik ugyanígy szenvedtek azért, hogy én megszülessek. És ezekben a percekben készülök kudarcot vallani. Éreztem, hogy már-már eszemet vesztem a fájdalomtól, de nem bántam: nem akartam tisztán gondolkodni. Ugyanakkor tudtam, hogy a fájások elmúltával belém hasító gondolatok fogják a legnagyobb sebeket ejteni bennem.

És akkor, mintha elvágták volna a fájdalmat. Benedek már a testemen kívül volt Fájt a csend. Fájt, hogy gyereksírás helyett megtört zokogás töri meg a csendet. Anyám zokogása és az enyém.

- Vége van, kincsem, vége van - csitított anyám.

- Igen. Vége van. - És én egyáltalán nem nyugodtam meg. Örökre véget ért valami szép. Elvégezte rövid feladatát a földön egy ártatlan pici lélek.

- Szeretné őt látni? - kérdezte az orvos és én bólintottam. El kellett tőle köszönnöm, de féltem, ha a karomba veszem, képtelen leszek majd elengedni. Egy pillanat múlva már az ölemben tartottam és bár azt éreztem, hogy belehalok a bánatba, imádkoztam, hogy ez a pillanat örökké tartson. Hogy ne szakítsák ki a karomból az én kicsikémet. Az ajkai az enyéme. Szépek és teltek. Nála gyönyörűbb lényt életemben nem láttam. Újra elhomályosították a szemem a könnyek. Egyik kezemmel megtöröltem az arcom, hogy újra tisztán lássam őt. Hihetetlenül pici volt. Tényleg akkora, mint egy nagyobbacska matrijoska baba. Tudtam, hogy ennek a képnek bele kell vésődnie az emlékezetembe, bármennyire is fáj. Hogy amikor holnap, jövő héten, vagy tíz év múlva becsukom a szemem, magam előtt lássam pici lábfejét, kedves arcát. Jobban csodáltam most őt, mint bármelyik embert, vagy akár angyalt. Szavakkal kifejezhetetlen a mi közös történetünk. Csodás és fájóan rövid. A szomorúságtól és a meghatottságtól egyszerre sírtam: végre megpillanthattam az én kicsikémet. Nem így képzeltem ezt a pillanatot, mikor Rozina a terhesgondozáson erről a bizonyos első találkozásról beszélt. Egyek voltunk, s

most, bár itt van a kezemben, ő és én már két különböző világban vagyunk. Testben már nem „mi” vagyunk és még csak nem is „ő és én”. Csak én vagyok. Egyedül. Belém hasított a fájó gondolat: bár ne is lennék ...A kisbabámnak szívbe markolóan pici ujjai voltak. Fizikailag fájt, hogy ezek a pici ujjak soha nem fognak az én mutatóujjamra fonódni, ahogy oly sokszor elképzeltem. Szép, komoly arca volt, mint egy kis napkeleti bölcshöz, vagy mint egy kis Buddhához, aki minden felnőttnél, kételyekkel teli, gyarló kérdésünkre tudja a választ. Ha egy dolgot kérdezhetnék tőle, azt kérdezném, hogy miért nem vitt magával abba a szebb világba.

Talán, ha több terhesvitamint szedek, nem lett volna baj ...Pedig nem azt az olcsót vettem, amit a tévé reklámoz, hanem a legdrágábbat és legkomplexebbet, amit a nőgyógyászom ajánlott. Talán túlzottan megerőltettem magam. Jobban oda kellett volna figyelnem magunkra. Kettőnkre. Magamra és a kisbabámra. Nem tudtam ép ésszel felfogni, hogy hónapokig ketten voltunk egyek, abban a percben pedig szó szerint üres voltam legbelül. Fizikailag és lelkileg is egyedül voltam, minden szinten éreztem a hiányát és érzem most is, a mai napig minden éjjel magam előtt látom az arcát, csöpp kis termetét. Szörnyű, mégis csodaszép emlék, amit legszívesebben kitörölnék az emlékezetemből, mégsem akarom elfeledni soha, felidézni a halálos ágyamon is. Az anyai kettősségérzet, a várom az ismeretlent, de félek az ismeretlentől szemlélet átcsapott a gyász kettős érzésére: akartam, hogy enyhüljön a fájdalom, mégis úgy éreztem, addig jó, amíg fáj. Mert addig ő is elevenen él, már nem bennem, de mégis, a szívemben. Éreztem, hogy ő már mindig a részem lesz és meg fogja alapozni a további életem. A párválasztásomat, a lehetséges következő várandósságomat, a remélhetőleg egészségesen születő gyermekemhez való viszonyomat. Még egy gyerek? Még egy terhesség? Nem, erre még gondolni sem bírtam. Nézegettem a gardróbomat. Gondoltam, legjobb lesz, ha ezt a lenge fekete ruhát választom. Kivettem a szekrényből. Másnap pedig ezt a fekete nadrágot, sötét felsővel. Átrendeztem a ruhásszekrényemet, a sötét ruháimat elkülönítettem a harsány vidám színűektől. Így könnyebb lesz nap mint nap kiválasztani. Jobb lenne, ha el is pakolnám egy zsákba a színeseket, villant át az agyamon, de nem volt hozzá sem türelmem, sem energiám. Inkább előkotortam egy nagy dobozt és beleraktam azokat a holmikat, amiket nem bírtam látni a szobában. Gyerekjátékok, kis ruhák, kis cipők. A keresztelős kis cipőcskét forgattam a kezemben. Méretre akkora, mint egy nagyobb tyúktojás. Mennyi szeretet, mennyi vágyalom befér ebbe a kis topánkába! És

ezeket az álmokat mind én pakoltam bele. Amikor széles ragasztószalaggal lezártam és elvittem anyámhoz, még mindig azon töprengtem, vajon hogy fér el ennyi fájdalom egy kartondobozban?

- És ha nem adnánk oda rögtön a szeretetszolgálatnak? - próbálkozott anyám. - Elfér nálam a gardróbszobában. Tudod, mennyi használatlan cucc hever ott.

- Igen. De akkor még mindig elérhető közelségben lenne.

- Egyszer még hasznát vehetné egy kisbaba. A te kisbabád. - Anya. Nagyon jól tudod, hogy erről hallani sem akarok.

- Rendben, akkor ne beszéljünk róla! - anya finoman megszorította a karom.

- Csak bízd rám a dobozt és ne is gondolj rá többet!

Nem szóltam semmit, csak nagy lendülettel a kezébe nyomtam a pakkot, jelezve, hogy valóban lezártnak tekintem a témát

- Várj!

A retikülömben volt még az alvókája is, amit sokszor ölelgettem, hogy átvegye az illatomat és a baba jobban kötődjön hozzá. Az a baj, hogy már én is kötődtem.

- Nem muszáj mindent elpakolni - mondta anya és megint láttam a sajnálatot a szemében.

- De igen, muszáj. Ez nem is kérdés - jelentettem ki olyan határozottan, amennyire ilyen állapotban bírtam és a doboz tetejére tettem.

- Jól van. Nálam minden jó helyen lesz.

Bólintani sem volt kedvem, csak néztem őt és azon gondolkodtam, hogy lehet ő ennyire erős. Persze, ha kiborulna, hogyan is tudna engem vigasztalni? Természetesen, ezt nem vártam el tőle, hiszen a feladat lehetetlen. Nem volt, ami vagy aki vigaszt nyújthatott ebben a helyzetben. Csak az idő, ami meggyógyíthatott.

- Tudod mi fáj a legjobban? - kérdeztem hirtelen és nem vártam választ. - Az orvosok azt mondták, mivel a terhességem korai szakaszában vesztettem el őt, Béni jogilag nem létező személy. Jogilag nem létező személy! Megemésztettél minden szót? Nem temethetem el őt. Nem búcsúzhattam el tőle úgy, ahogy én szerettem volna és nem tehetek le egy mécsest a sírjára - némán sírtam, meg sem rázkódtam. Talán egy perc is eltelt, abban a fájó némaságban. - Vége. Nem bírok többet beszélni róla. Úgy érzem, soha többet - letöröltem a könnyeket, mintha el akarnám felejteni azt is, hogy az előbb pityeregtem.

- Annyit beszélsz róla, amennyi segít rajtad.

Anya elment, mert azt mondta pihenésre van szükségem, én persze tudtam, hogy egy percre sem tudom majd lehunyni a szemem, mert csak őt látom majd magam előtt.

Egyre visszaszítóbbr gondolatok kezdtek el uralni a napjaimat, amiket hangosan ki sem mertem mondani. Miért nem én haltam bele a szülésbe? Miért nem én, aki már eleget éltem, legalábbis többet, mint az én kis Bénim? Hiszen az a normális, ha az ember szülője hal meg előbb. A kisbabám árva lenne, de élne. Én pedig nem szenvednék már. Nem, nem gondolhatok erre, mert ezzel is csupán az önsajnálát csíráját öntözöm, pedig nem én vagyok az, akit sajnálni kell. Hiszen még egy magzatot sem voltam képes kihordani! Nőnek lehet nevezni engem egyáltalán? Ezek után nemigen szóltam anyámmhoz, aki öt napig ült mellettem és amikor azt hitte alszom, láttam, hogy őrzi az álmomat. Igaz, jobban esett volna egyedül megőrizni, mégis be kell valljam, hogy a jelenléte adott erőt a mindennapokhoz, ahhoz, hogy fel tudjam dolgozni, hogy másnap bizony fel kell kelni, hiszen az élet nem állt meg. Közhely, mégis ez a legnehezebb része. Két hétig nem mentem ki az utcára. Anya vásárolt be, néha hozott sütihozzávalókat, de nem volt kedvem kotyvasztani, inkább ő főzött rám. És mosott. És vasalt. Ezért is szégyelltem magam. De nem volt kedvem élni, nem akartam kimenni az utcára a normális emberek közé, akik nem tudták min megyek keresztül, mert nekik csak egy ember vagyok, ugyanolyan, mint a többi és nem volt a homlokomra írva, mi történt velem. Persze, nem is akartam, hogy tudják, egyszerűen még nem akartam szembenézni vele, hogy az élet nem állt meg. Sokszor azon kaptam magam, hogy azt hazudom a lelkemnek: ez nem is velem történt.

Ezt csak egy jó ismerősöm mesélte, akivel megtörtént és én csak próbáltam beleképzelni magam a veszteségbe. Aztán annál jobban fájt az igazság, amit bevallottam magamnak. A valóság és a képzelet epizódjai váltották egymást a fejemben. Eszembe jutott, hogy el kell raknom az ultrahangképeket is, és az összes orvosi leletet. És akkor nem lenne fizikai szál, ami az emlékéhez fűz. Tényleg ezt akarom? Kegyetlennek éreztem magam. Mikor lettem ennyire kőszívű? Még ki akartam vinni a szemetet, mikor megláttam az ajtómban az egyik cipőmbé bújtatott csacsis alvókát. Ebben anyám a ludas. Kivettem a lábbeliből, visszamentem a szobámba és letettem az ágyra, mielőtt kivettem volna a zsákot. Este megvettem az ágyamat és mielőtt lefeküdtem volna, a

párnámra helyeztem a kisfiam csacsis alvókáját és totál idiótának éreztem magam.

Van az a hasonlat a traumákról. Amikor egy kavicsot bedobsz a tóba, a tó hullámozása előbb-utóbb lenyugszik, de a kavics ott marad a tó mélyén. Ez is pont ilyen. A bánatot viszed magaddal, amíg élsz. Cipeled a súlyt, mint a csacsi, amiről Olivérnek meséltem. Ezt a terhet képtelen voltam lerázni magamról, ahogy a számár tette. A számár lerázta magáról a földet és a sok szemetet és közben mind feljebb és feljebb jutott a kútban. Most akkor meg kellene ráznom magam és kimásznom a gödörből, mintha mi sem történt volna? Képtelen voltam rá. Képtelen voltam előnyömré fordítani a mese tanulságát, amit az egykori szerelmemnek olyan könnyedén elmeséltem. Ez a teher túl nehéz volt nekem. Nem bírtam el, ugyanakkor még elszakadni sem bírtam tőle. Nem tudtam és nem is szerettem volna.

Kimentem az éjjel a Duna-partra. Jól emlékeztem, hogy az itáliai utazás előtt milyen bakancslistát írtam, mikor a vágyakkal telekörmölt papírhajót a folyó vizére engedtem. Ez igazából félig-meddig egy vallomás is volt magamnak. A lelkem színt vallott az eszemnek. Vagy fordítva? Szinte szóról szóra emlékszem arra, amit írtam. Tele voltam dühvel és fájdalommal.

Egy üres papírt és tollat hoztam ezúttal magammal. Nem kellett sokat agyalnom azon, hogy mit írok majd rá. Furcsa módon távol állt már tőlem a panaszkodás, az önsajnálát, hiszen, így visszatekintve az egy évvel korábbi vallomásomban aprócseprő problémákat sorakoztattam fel a mostaniakhoz képest. Azóta azonban megváltoztam. Megváltoztatott a kemény munka, a csalódás, a gyász, Marie Antoinette naplója. Megváltoztattak az Olaszországban megismert emberek. Az a legfurcsább az egészben, hogy ezek a többnyire rossz tapasztalatok inkább bölcsebbé tettek, mint szomorúvá. Persze, sírhatnékom volt, ha a halva született gyermekemre gondoltam, de a többi problémám eltörpült emellett és azokra már képes voltam külső szemlélőként tekinteni. Két mondatot kanyarítottam gyöngybetűkkel a díszpapírra, amit kiválasztottam erre a célra. Gondoltam, a vonzó küllemen megakad majd egy szépérzéssel megáldott angyal szeme. Mert ez a levél már nem panaszáradat volt. Ez már valódi kívánságlista volt. Ez a levél most már igazán nem téveszthet célt. Még egyszer elolvastam, amit írtam.

„Boldog szeretnék lenni.”

„Anya szeretnék lenni.”

Ez fontos. Nem akarom, hanem szeretnék. Így jó, helyesletem magamnak. Így talán Isten nem tart majd túl tolaodónak. Tudtam, hogy ez a két tömör kívánság nehezebben teljesíthető, mint a kisregény, amit hónapokkal ezelőtt írtam, mégsem egészítettem ki csip-csup vágyakkal. Papírhajót hajtogattam belőle és a fekete víztükörre engedtem, a lámpák fénye pedig hol biztatón, hol ijesztően játszott a hullámokon, mintha még nem döntöttek volna el, hogy jó útra terelik a hajómat, vagy zátonyra küldik. A terhességem előtt nem vágytam gyermekekre, nem is gondoltam rá. Most, hogy nem kaphattam meg, akarom. Jobban, mint bármit, vagy bárkit ezen a világon. Ismét a számár-ra és a rádobált szemét- meg földkupacra gondoltam, amin felkapaszkodott és megint úgy éreztem, hogy ez a gödör most túl mély nekem. Hogy legalább egy picit eltereljem a figyelmemet a szomorúságomról, otthon tovább olvastam Antoinette történetét.

1788. január 9.

A parlamenti tagok Orleans hercegének és a két bírának a szabadon engedését követelik, sőt a királyi elfogatóparancsok visszavonását is szorgalmazzák. Franciaország fölött sötét fellegek gyülekeznek, ahogy a családom feje fölött is.

1789. február 23.

A fiam már vért köp és én egyre kétségbeesettebb vagyok. A nép körében is zavargások vannak a kenyérhiány és az élelmiszerek drágasága miatt. Mindenki minket hibáztat és én tehetetlen vagyok ez ügyben. Éjszaka alig bírom lehunyni a szemem.

1789. március 20.

Visszahívtuk Neckert, hogy rendezze az ország pénzügyeit, ő azonban az egész alkotmányt újraírná. Még bajunk lehet vele.

1789. május 18.

Szegény kicsi fiam haldoklik, de a felnőttek is példát vehetnének arról, milyen alázattal viseli betegségét. Sokszoroz egész kis teste görcsbe rándul, olyankor elfordítom a fejem, nehogy egy tiszta pillanatában meglássa a könnyeimet. Egy anya életében nincs ennél nagyobb fájdalom.

1789. június 4.

Ma hajnalban örökre elaludt a mi kisfiúnk. Nem bírom elviselni újra és újra ezeket a sorscsapásokat. Nincs hozzá elég erőm. Ráadásul az én feladatomban elmondani a testvéreinek a rossz hírt és látnom kell könnyeiket, szomorú tekintetüket. Megszakadt a szívem, mikor ma levették a falról a családi portrénkat és amikor visszatették, az én kicsikém már nem volt a képen. Minden egyes nap szembesülnöm kell ennek az édes gyermeknek a fájó hiányával, és azzal, hogy nem voltam képes trónörökösrel megajándékozni a királyt. Ebbe én magam is belehalok.

1789. június 7.

Az elhúzódozó ünnepélyes részvétnyilvánításon több ízben rosszul lettem. Csak sót szórnak a sebeimbe az efféle fennkölt formaságokkal.

1789. június 27.

A fájdalmam nem múlik. Kisírt szemekkel, élő halottként keringek az udvarban, és csak a fiam arca lebeg a szemem előtt ...Éjszakánként a gyermekeim mellett fekszem, de nem jön álom a szememre. Ha ez még nem lenne elég, Necker lemondásra készül. Kétségbe vagyunk esve. Megalázkodva kellett könyörögniünk neki, hogy maradjon, mintha az alattvalói lennénk. A kezébe akarja venni az irányítást. Itt már a harmadik rend parancsol. Sürgősen fel kell oszlatni a Rendi Gyűlést, bármi is lesz a következménye. A pénzügyi válság államcsőddel fenyeget, amit szinte lehetetlen megakadályozni. A pénzügyminiszter rávilágított, hogy a francia nép éhez. Megemlítem a férjemnek, hogy többet kellene adakoznunk. Az amerikai hadjárat költsége sokkal többbe kerül, mint amire a miniszterek számítottak.

1789. július 11.

A király végleg menesztette Neckert, de érzem, hogy ezzel a problémáink korántsem oldódtak meg. Látom, hogy a király mennyire igyekszik és az én eszem is folyamatosan a probléma körül jár, de az a baljós sejtésem támadt, hogy ebben a helyzetben nem létezik jó döntés. A férjem lázadásnak hívja a kialakult helyzetet, De la Roche szerint azonban ez forradalom.

1789-július 14.

Párizsban zavargások törtek ki. A tömeg elfoglalta a Bastille-t, majd a parancsnokot és több tisztjét felkoncolták. Rettegek. A miniszterek azt tanácsolták, hogy Polignac hercegnő és családja azonnal induljon el a svájci határ felé. Azért javasolják ezt, mert szerintük legdrágább bajtársnőm és egyben lelki társam életébe kerülhet, hogy a nép ilyen mértékben gyűlöli őt. Hány ártatlan embert fognak még kardélre hányni? Ebbe bele sem merek gondolni.

1789. július 15.

Az Artois és Polignac család már messze jár. Sajog a szívem, de vigasztal a tudat, hogy biztonságban vannak. A királyom megesküdött, hogy az ő parancsára nem fog francia vér folyni soha. Ő, az én édes királyom!

1789. július 16.

Mi lesz velünk? Királyomnak le kell mondani a trónról? Történt-e valaha ilyen a francia történelemben? Sürgősen itt kellene hagynunk az udvart, de az én jó szándékú férjem maradni akar. Tudja, hogy a menekülés egyet jelent a koronáról való végleges lemondással. A királyi családhoz tartozó összes hercegnek és hercegnőnek is azonnal távoznia kellett. Könnyes szemmel vettem búcsút kedves udvarhölgyeimtől és gróffainktól. Borzalmasan egyedül érzem magam. Az előbb eltettem a gyöngyeimet és gyémántjaimat egy kis ládába. Egyedül a naplót tartom mindig magamnál. Le kell írnom, amit érzek, különben megzavarodok. Vérdíjat tűztek ki a fejemre. Ennél a hírnél még az is jobb volna, ha most rögtön megállna a szívem. Akkor nem rettegnék ennyire.

1789. július 17.

Búcsút vettem a királytól. Talán örökre? Mi lesz most vele? A gyerekekkel a lakosztályban vagyunk, magunkra zártam az ajtót. Néhány hűséges szobalány mellettünk maradt, de rajtuk kívül mindenki elmenekült az udvarból.

1789. július 18.

Hajnal van. A férjem él.

1789. július 25.

Az egész ország fegyverben áll ellenünk. Úgy érzem, kevesek vagyunk a győzelemhez. Naponta gyűjtanak fel kastélyokat. A tömeg a hálósobám ablaka alatt áll és azt ordítja; vesszen a királyné!

1789. augusztus 5-

A rend képviselői lemondtak az őket illető jogokról és előjogokról. Sokszor eluralkodik rajtam a pánik, s a fiam nyugtalannak látszik, de hát ezen nincs mit csodálkozni! Miatta aggódom a leginkább.

1789. augusztus 22.

Orleans hercege a király trónfosztásán fáradozik. Egy lázadó csoport engem egy kolostorba akart vinni, a királyt és a trónörököst pedig Párizsba. Nem értem, miért dühösek ránk ennyire, de halálosan megrémítenek ezek az események. Ezek a forradalmárok mindenre képesek. Mindenesetre tudom, hogy veszélyes lenne elhagyni Versailles-t és az ellenforradalom élére állni, holott vannak követőink szép számmal.

1789. szeptember 25.

Hiba volt visszahívni Neckert. Az ország monetáris helyzetének csődjét hirdeti és ez nagymértékben árt nekünk. Éreztem, hogy bajunk lehet vele.

1789. szeptember 26.

Fáj a szívem. Visszament az ezrede után. Folyton az én kicsi Szófiámról álmodom. Érzem, hogy minden örökre megváltozott bennem és ha belenézek a tükörbe, nem a régi huncut, hanem ezek az új, fájdalommal teli szemek néznek vissza rám, melyeket nem bírok megszokni. Ha ez nem lenne elég, a fiamnak súlyos láza van. Istenem, adj erőt, hogy ápolni tudjam!

1789. októberi.

Párizs népe Versailles felé tart, a férjem későn jött. A csócselék nem sokkal utána érkezett és fegyverrel felszerelve kenyeret, lisztet követeltek. A francia nők éhségmenetének senki sem tud megálljt parancsolni. Adtunk nekik ételt. Csoda, hogy még életben vagyunk.

1789. október 7.

Tegnap végig ott járt mellettem a halál. A gyermekeim sírtak a tömeg őrjöngésétől, míg én altatódallal próbáltam csitítani őket. Az órák óta tartó borzalom után az étkezőasztalnál megfogtam a férjem kezét, aki biztatóan rám nézett és én tudtam, mit kell tennem. Kimentem az erkélyre. Megkapaszkodtam a korlátjába, hogy el ne szédüljek, majd összeszedtem magam és lassan, magabiztosan fejet hajtottam a nép előtt. Megadtam magam nekik, de olyan büszkén, ahogyan csak lehetett. Most már tudom, hogy nem maradhattam ott tovább, bujkálva, mégis meghat a férjem szeretete, támogatása. Azt hiszem, már őszinte szeretettel és megértéssel fordulunk egymás felé és mindkettőnknek a gyermekeink a legfontosabbak. Az öreink levágott fejét lándzsák hegyére tűzték, minket pedig a Tuileries palotába vittek. Kiráz a hideg ettől a helytől. A lázadók foglyai vagyunk.

Antoinette kétségbeeséstől fűtött sorait olvasva megint arra gondoltam, hogy nem való az én lelkemnek most ez a napló. Lehet, hogy egy ideig nem veszem elő, mert ezzel csak sőt szórok a sebeimre. Miért pont most kell olvasnom a királynő szenvedéséről és a gyermeke haláláról? Ha ez így megy tovább, hamarosan bekattanok. Álmomban mostanság Antoinette-é válók, miközben a tuileries-beli szobám egyik pillanatról a másikra rácsos ablakú börtönné változik. A rácsok között pedig gyereksírás szűrődik be a távolból. Minden éjjel verejtékezve és könnyes arccal ébredek. Tudom, hogy ez Magyarországon vérciki, de azt hiszem, fel kell keresnem egy pszichológust. Épp itt az ideje.

- Jó napot! - köszöntem be a váróba, ahol egy korombeli férfi lapozgatta az újságot. Az futott át az agyamon, hogy biztos ő is azt gondolja rólam, amit én róla: na, ő is biztos egy rakás szerencsétlenség, mint én. Elmosolyodtam. - Jó napot! - köszönt vissza, de nem bonyolódtunk beszélgetésbe, inkább én is felvettem egy magazint a kisasztalról. Igazából örültem is neki, hogy csendben voltunk és lélekben felkészülhettem a terápiára. Hamarosan behívták a pasast, majd én következtem. A szoba úgy volt berendezve, mint egy klasszikus nappali, bőrfotelekkel és kanapéval, a tálalószekrényben kávéscsészékkel. Nyugalmat árasztott, ahogy dr. Merényi Gabriella mosolya és hangja is.

- Üdvözlöm! - nyújtottam felé a kezem - Bársony Rebeka.

Miután bemutatkoztunk, a kényelmes kanapé felé mutatott.

- Bársony Rebeka - ismételte dallamos hangon a nevemet.

- Nagyon szép neve van.

- Köszönöm!

- Mióta töpreng azon, hogy felkeres egy pszichológust? - kérdezte kedvesen hunyorítva.

- Nem olyan régóta - feleltem kellően lazán. - Pár hete fogalmazódott meg bennem a gondolat.

- Nagyon jó! - dicsért meg máris. - Sokaknak évek kellenek, mire mernek beszélni az érzéseikről.

- Igazából lenne kivel beszélnem róluk - vallottam be és az ölembe vettem az egyik kispárnát -, csak nem akarok mást traktálni a bajaimmal. Persze, ha fizetek érte, az más!

- Persze, hogy más - nevetett. Ápolt külsejű, középkorú nő volt, frissen ondolált szőke haja elegánsan omlott a vállára. Miért jött el hozzám?

- Álmatlanság gyötör. Jobban mondva rémálmaim vannak egy ideje.

- Milyen rémálmok?

- Általában gyerekekről. Tudja, nemrég elvetéltem.

- Sajnálom.

- Nem értem, miért történhetett. Mindent úgy csináltam, ahogy kellett. A legjobb terhesvitamint szedtem! Nem erőltettem meg magam, a terhességem pedig egészen addig a fájó pillanatig problémamentesen zajlott. Valahogy mégis megtörtént a baj. Pedig nagyon igyekeztem.

- Önmagunk hibáztatása természetes reakció egy ilyen helyzetben, de tudnia kell, hogy ezek a gondolatok általában nem fedik a valóságot. Ez az önhibáztatás ugyanakkor a vetélés! gyászfolyamat része. Tudta, hogy a magzatot is ugyanúgy meggyászoljuk, mint egy felnőtt ember elvesztését?

- Igen. Olvastam róla. És most tapasztalom is. De nem gondoltam, hogy ennyire nehéz lesz. Úgy veszem észre, egy magzat elvesztéséről leginkább hallgatni szokás. Sajnos még ma is az a szemlélet uralkodik a fejekben, hogy az efféle történéseket titkolni kell.

- Ez egy nagyon rossz látásmód, ami sarokba szorítja a veszteséget átélt édesanyákat. Higgye el, helyénvaló, amit érez. A gyászfolyamat segít továbblépni. Meséljen még az álmairól!

- Tudja, gyakran azt álmodom, hogy egy kisgyerek szeretne hozzám szólni, ám egy hang sem jön ki a torkán. Én pedig a kezéért próbálok nyúlni, ám közben olyan érzésem van, mintha megbénultam volna. Soha nem érjük el egymást Baromi rossz erről beszélni.

- Nagyon jó, hogy mesélt nekem erről! Tudja, most úgy érezheti, hogy ezek az álmok megkeserítik a napjait, mégis tudnia kell, hogy a gyászmunka szerves részét képezik. Üzeneteket, tanácsokat közvetíthet a gyászoló felé. Máskor a halál pillanatai elevenednek meg az álomban, vagy régmúlt emlékek jelennek meg.

- Igen, tudom, hogy fontos, ugyanakkor az ébredés ezekből az álmokból fájdalmas és nehéz. Újból és újból szembesülnöm kell a megváltoztathatatlan valósággal. Mégis tudom, hogy ezeket a rossz álmokat a hasznomra is fordíthatom. Segíthetnek az ellentmondásos érzések, emlékek újraélésében, alternatívákat ajánlhatnak fel a megélt konfliktusaim feldolgozásában. Amit nappal nem sikerül átélni, az álomban válhat láthatóvá.

- Pontosan. Nagyon jól látja a helyzetet. Azt tanácsolom, fogja fel úgy, mintha az álmok lennének az ön személyi tanácsadói, mint afféle life coach, ha ez modernebbül és jobban hangzik. Mikor felébred, gondolkozzon el. Mit akart ezzel mondani nekem az álmom? Miben akar nekem segíteni?

- Mindig felteszem ezt a kérdést, és tudom is rá a választ. A feldolgozásban akar segíteni. Csak sokszor úgy érzem, hát, informatikus szóval élve, hogy megtelt a processzorom. Képtelen vagyok új információkat befogadni. Nem akarok a fájdalomra gondolni, ami bennem van, de közben mégis akörül forognak a napjaim.

- Hogyan élt, mielőtt elvetélt?

- Olaszországban dolgoztam. Vettem ott egy tengerparti házat és szépen felújítottam.

- Ez igazán pazarul hangzik.

- Az is.

- És mindezt otthagytam a veszteségélmény miatt.

- Igen. Pontosabban azért, mert szakítottam Alessandróval.

- Meséljen Alessandróról, a gyermek apjáról!

- Nem olyan régóta voltunk együtt, de teljesen belehabarodtam és maximálisan megbíztam benne. Özvegy, tehetséges művészembernek adta ki magát. Aztán kiderült, hogy egy családos maffiózó. Nem tudott arról, hogy várandós voltam. Ez is bánt. Olyan, mintha az egész meg sem történt volna.

- Mikor kiderült, miféle ember ő, kiborult, vagy inkább elfojtotta az indulatait?

- Persze, hogy kiborultam. Meg tudtam volna ölni a kis mocsadékot - aztán eszembe jutott, hogy hol is ülök. - Persze nem úgy értettem! De, mondjuk

lerajzoltam volna, mint egy pálcikaembert és a papírt apró darabokra téptem volna.

- Ezt bármikor megteheti - mosolygott a pszichológusom. - Meglehet, hogy ezek a stresszfactorok is hozzájárultak a vetéléshez, ugyanakkor egyértelműen kell látnia, hogy a gyermeke elvesztése nem az ön hibája. Bizony, nem az öné, nem a gyermeké, nem az apjáé, aki nem is tudott a várandósságról. Ugyanakkor szabad szomorúnak lenni, dühöngeni, összetörni ezt a drága vázát az asztalomon ...Kipróbálja?

- Ööö ...nem, inkább kihagyom, köszönöm.

- Szóval minden érzést bátran kimutathat, ami ezzel kapcsolatos, hiszen ez is a gyászfolyamat része. Milyen érzések kavarognak most magában?

- Csalódott vagyok. Csalódtam magamban.

- Miért?

- Mert nem vagyok képes életet adni - szipogtam.

- Képes lesz rá - megszimogatta a vállam és a kezembe nyomott egy zsebkendőtartót. - Higgye el, képes lesz rá, de ehhez újból meg kell erősödni. És el kell fogadnia, hogy nem ön a hibás. Tegezhetlek inkább? Hívj inkább te is egyszerűen Gabinak!

- Persze. Rendben.

- Hallottál az Egy a négyből kampányról?

Kurtán megráztam a fejem.

- A kampány neve azt fejezi ki, hogy a vetélés problémája négyből egy nőt érint.

- Mégis úgy érzem magam, mintha teljesen egyedül lennék.

- Hát ez az! Tudod, te nagyon nehéz helyzetben vagy most, a vetélés miatt. Ez egy súlyos sokkhatás, ami minden nőt padlóra küldene. A halál is kényes téma a társadalmunkban, hát még a vetélés! Nem sokan jönnek el pszichológushoz ezzel a roppant súlyos problémával. Egy egészségesnek tűnő magzatot hordtál a szíved alatt. Igazából még meg sem született, de már meghalt. Erről biztosan hallgatni kell - gondolod te. És a többi elvetélt nő is ezt gondolja.

- Igen. Érzem, hogy a társadalom véleménye tömören az, hogy a vetélés tényét őrizni kell, mint valami sötét titkot és bezárni a tényeket a szívünk legrejtettebb kamrájába. Pedig a lelkem mélyén tudom én is, hogy ez nem így van. Beszélni kell róla. Nem szabad elfojtani az érzéseimet. Meg kell élnem a fájdalmat.

- Tudod, kit látok magam előtt? Egy megtört, reményvesztett, ámde humoros, csinos, fiatal, erős nő, aki nehéz élethelyzetet tud maga mögött. Hallod, mit mondtam? Maga mögött. És az, hogy magad mögött tudod ezt az élethelyzetet és majd egyszer kilábalsz a gyászból, az nem azt fogja jelenteni, hogy elfeledkeztél a kisbabádról. Csupán azt, hogy magaddal is törődsz. A legfontosabb egy gyászfolyamatban, hogy ki tudjuk mondani: traumán estünk át, amiből fel akarunk épülni. És te ezt megtetted azzal, hogy eljöttél hozzám. Ehhez nincs mindenkinek ereje. Ez az első lépés a gyógyuláshoz. Milyennek képzelted el magad anyaként?

- Nem is tudom. Ezen még nem gondolkodtam. Gondoskodónak, nyugodtnak és türelmesnek. Vidámnak és kedvesnek. Olyannak, aki mindent megold. Aki az apját is helyettesíteni tudja majd.

- Tudod, amiket felsoroltál, nagyon jó tulajdonságok. Tényleg ilyennek kell lennie egy jó szülőnek. Annyit mondhatok, hogy ebben a helyzetben ezt is a javadra fordíthatod. Bánj úgy magaddal, ahogy a gyermekeddel tennéd!

- Igyekszem, bár most még nehéz önmagam vidámnak és magabiztosnak látni a jövőben, de gondolom, ez is el fog jönni. Amikor majd tudok szívből örülni dolgoknak. Mások boldogságának Tudom, hogy most elsősorban magammal szemben kell elnézőnek és figyelmesnek lennem. Figyelni a saját igényeimre, gondolataimra, ha kell álmaimra, mikor felébredek A saját hajamnál fogva szeretném kirángatni magam ebből a gödörből. - Mikor ezt kimondtam, megint a számár jutott eszembe.

- Bár minden megtört édesanya így gondolkodna! Legyél fontos önmagad számára, hogy egyszer fontos lehessen számodra a gyermeked! Ami a türelmet illeti, tudom, ez a legnehezebb része a dolognak.

- Tudom, hogy először magamban kell rendet tennem. Egy magazinban azt olvastam, hogy a lezáratlan múltbeli történések további traumát okozhatnak, ha nem fogadjuk el őket. Ha haragot dédelgetek magamban, az olyan, mintha cseppenként mérget adagolnék a szervezetembe. És egy méreggel teli testben nem lakhat egy egészséges lélek, kettő pedig főként nem.

- Pontosan - bölintott. Gyakorolnod kell a megbocsátást. Szeretnél beszélni a kisbabádról? Arról, hogy milyen volt, amikor megszületett? Hogy nézett ki?

- Mint egy alvó angyal. Az ajkai az enyémekek voltak. Teltek Soha nem láttam még olyan apró lábacskákat.

- Az öledbe vetted a kicsit?

- Igen.

- Nem bántad meg?

- Nem. Kellott a lelkemnek, hogy egyszer magamhoz szorítsam a kis testét. Akkor is, ha fájt.

- Mit éreztél ekkor?

- Azt, hogy meg akarok halni. Azt hogy nem ez az élet rendje. Hogy nekem kellett volna előbb meghalnom. - Alig láttam a könnyektől.

- Bármennyire furcsán hangzik is, ez is teljesen normális érzés, aminek ott és akkor utat kellett engedned. Mert, ha ezeket a gondolatokat magadba fojtánád, az örökre megbetegítené. Így viszont lesz erőd túljutni rajtuk. Hogy reagáltak a hírre az ismerőseid?

- Elmondtam a nővéremnek. Anya pedig ott volt, amikor történt. Másnak még nem mertem elmondani. Nem tudom, mit szólnának. Bár szerintem a bejelentés remek alkalom lenne az ismerőseim, barátaim „szűrésére”. Hogy megtudjam, kik az igazi barátaim, akik nemcsak legyintenek a problémámra, és elintézik annnyival, hogy „majd lesz másik”, hanem úgy mond, érzik a súlyát. Persze, csak akkor mondom el nekik ha már készen állok rá.

- Ez természetes. Ha most az esik jól, ne írd nekik két-három hétig, kérd meg őket, hogy ők se zavarjanak téged, ám az ötlet szuper.

- Lehet, hogy ezt kellene tennem.

- Te sorakoztattad fel a megfontolandó alternatívákat, ami megkönnyítheti a gyászfolyamatod. Ez máris a te érdemed, nem pedig az enyém! Ha engem kérdezel, hasznos lehet például egy naplót vezetned, hogy a számodra kuszának tűnő gondolataidat papírra vetve, mintegy kívülállóként szemlélhesd magad. Így aztán megtalálhatod a kiutat is ezeknek a kusza gondolatoknak az útvesztőjéből. Tudnod kell, hogy minden a te döntésed. Hasznos lehet ilyen esetben belépni egy támogató csoportba, ahol megoszthatod a tapasztalataidat, érzéseidet olyan nőkkel, akik hasonló helyzetben vannak, vagy voltak, mint te. Vagy a saját eszközeiddel kereshetsz egy olyan stabil pontot az életedben, ami segít átlendülni ezen az élethelyezeten. Tudsz ilyen stabil pontot?

- Igen. - Marie Antoinette naplója jutott eszembe. - Tudok valamit, ami félig már segített is.

- Remek! Nem kell elárulnod, hogy mi az. Az már elég, hogy te tudod. Rebeka, te egy gyönyörű, fiatal, vonzó nő vagy. Tudnod kell, hogy emiatt nem szenvedett hiányt a női mivoltod. Ezáltal tapasztalatot szereztél, ámbár nem olyat, mint szeretted volna. De így mélyebben megismerheted magadat, a személyiségedet és megtudhatod, hogy milyen belső kapaszkodóid vannak. A

belső kapaszkodóid azok az energiák, amiket azért mozgósítasz, hogy mindennap túlélj. Hogy fel tudj kelni reggel, hogy egyél, felöltözz és dolgozni menj. Egyelőre ennyi is elég. Aztán egyre több mindenre leszel képes. Képes leszel örülni a legapróbb dolgoknak is, hidd el. Hallottál már Eriksonról? Nem a telefonmárkáról, hanem a fejlődépszichológusról.

- Igen, még a fősulin.

- Akkor biztosan azt is tudod, hogy ő alkotta meg az egyéni és a családi életciklus modell ötvözetét, kiemelve benne a női szerepeket. Szerinted milyen női szerepek vannak?

- Elég sokféle van. A nő egyben anya, feleség, háziasszony, dolgozó, és önmegvalósító nő is. És még sorolhatnám.

- Úgy bizony. A női létnek számtalan aspektusa van és nekünk mindegyikben helyt kell állnunk, ezt el is várják tőlünk. Előfordulhat azonban, hogy egy vagy több szerepben zavar keletkezik. Így az anyaság a nőiség mércéjévé válhat a szemedben. Mi ez, ha nem a megfelelésből adódó teher? Aztán ott van még Erikson hetedik fejlődésszakasza, az úgynevezett generativitás vs. stagnálás. Ez az emberi élet felnőttkorára jellemző szakasz, amelynek a fő kérdése: tudok-e olyat alkotni, ami fennmarad utánam? Ez a kérdés komoly témát feszeget. Mi erről a véleményed?

- Az, hogy Erikson talán nem csak a szó szoros értelmében vett alkotásra gondolhat, hanem az utódnemzésre is.

- Pontosan!

- Értem miről beszélsz - mondtam. - Édesanyám nagyon ügyes cukrász, de egyszer azt mondta nekem, hogy mégis én és a nővérem vagyunk a remekművei.

- Igen, úgy látom tényleg érted, miről beszélek. Rebeka, te egy erős nő vagy, és arról cseppet sem tehetsz, hogy a magányod, a gyászod az értelem felett áll. De hinned kell, hogy át fogsz lendülni ezen a nehézségen!

- Igen. Szerintem, meghal egy szerettünk, nem az a feladatunk, hogy erősek legyünk, hanem az, hogy megéljük a gyászt. Én a kisbabámat úgy gyászolom, hogy feketében vagyok.

- Az a lényeg, hogy ne akarj megfelelni a társadalmi elvárásoknak. Vesd le magadról ezt a láncot és figyelj befelé, saját érzéseidre, majd engedd szabadon áramolni azokat! Ezeknek az érzéseknek a szabadon engedésével fogod meggyógyítani magad. Bizony: nem én foglak meggyógyítani. Én csak segítek végig menni a gyógyuláshoz vezető úton.

Otthon mindennap ugyanúgy telt: filmet néztem, pizzát rendeltem, mert nem volt kedvem főzni - sütit sütni meg pláne nem. Éreztem, hogy ez nem normális. Miért nem tudom egyedül megoldani a problémáimat? Miért van az, hogy hiába mesélem el anyának, mi bánt, nem változik semmi a lelkemben? Vajon, ha Gabinak mesélem el, változik valami?

Ismét időpontot kértem hozzá.

- Az a baj, hogy vannak családtagok, barátok körülöttem, mégsem tudok senkinek beszélni róla. Most is alig győztem kívánni, hogy eljöhessek hozzád! Valahogy nem találok a helyem az eddigi megszokott életemben. Még a sütéshez sem volt kedvem, pedig mindenki tudja, aki ismer, hogy az tesz boldoggá. Szinte hallom, ahogy a belső riasztóm fülsiketítőén vijjog, hogy baj van a lelkemben, én pedig úgy érzem magam, mintha le lennék bénulva - tehetetlen vagyok ez ügyben. Pedig én mindig mindent megoldottam az életben. Lediplomáztam, munkát kerestem, elhagytam a hazámat ...ha fáj, akkor is megtettem, mert úgy éreztem, akkor haladok előre. Mégsem voltam elégedett a régi életemmel. Most úgy érzem, bármit teszek, bárhova megyek, így is, úgy is egyedül vagyok. Furcsa módon most azt szeretném, hogy olyan legyen minden, mint régen. Mint Alessandro előtt ...mint a kisbabám előtt. Akkor is voltak problémáim, de nem ilyen volumenűek Azokat meg tudtam oldani. Most kilátástalannak látom a helyzetemet.

- Jogos az érzés és természetesen ez sem a te hibádból fakad. Tudod, nem csak halál esetén gyászolhatsz. Ha szakítasz a pároddal, meggyászolod a kapcsolatot és az embert, akiről azt hitted, ő az igazi. Ilyenkor a róla kialakított képet temeted el. Te akkor most többszörösen gyászolsz ugye? Ha egy szereltednek súlyos betegsége van és bár még él, de már nem olyan minőségben, mint egykor, talán már nem is tud a saját létezéséről, ugye gyászolod azt az embert, aki régen volt? Ha meghal a kutyád, gyászolsz.

- Igen. Miért ne gyászolhatnám a kisbabámat, aki a pocakomban élt, nem igaz? Még gyászolom az Alessandroval való kapcsolatomat is. Ez már dupla teher! Tudom, hogy az emberek nem szívesen beszélnek egy pici teremtmény haláláról, aki meg sem született, mert az értelem ezt képtelen megemésztetni. Most akkor élt egyáltalán? Hogy kell őt gyászolni? Az ismerőseimnek fogalmuk sincs arról, mit mondjanak ilyen esetben egy elvetélt nőnek - vagyis nekem. Számtalan kérdés és verzió kavarghat a fejükben, mert nem élték át azt, amit én. Utálom, mikor az emberek egyszerűbb lehetőségként a hallgatást, a

tabusítást választják. „Majd lesz másik!” „Túl leszel rajta!” „Kitartás!” és egyéb elcsépeelt mondatokkal próbálnak vigasztalni engem, de jól tudom, hogy ezek csak további tüskéket növesztenek a szívemen. - Nagyot sóhajtottam, talán még meg is könnyebbültem, miután szóra váltottam a gondolataimat, melyek addig súlyos kövekként nehezedtek a mellkasomra, a lelkemre, az egész lényemre. - Én őt akarom. Őt, akit elvesztettem. Az én Bénimét, akivel nemrég még egyek voltunk. Senki más nem pótolhatja.

- Teljesen megértelek, ám ez a hozzáállás nem az ő hibájuk. Sajnos így neveltek minket. Elfeleltük már a régi kultúrák tanítását, ahol a halál az élet része volt. Lehetsz gyenge, éld meg a gyászt! Akkor el fog jönni az elengedés ideje is.

A napot anyával töltöttem. Elutaztunk Keszthelyre, a régi családi házunkhoz, amit az utóbbi időben nyaralóként használtunk. Piszok hideg volt minden szobában, szerencsére ott állt a nappali egyik sarkában egy régi hőszugárzó, ami, mint kiderült, még mindig rendíthetetlenül köpte magából a meleget.

- Otthon, édes otthon! - dörzsölte össze anya fázósan a kezét.

- Na ja, talán hamarosan a melegét is érezni fogom.

- Annyira jó itt lenni! - fordult körbe. - Látod, ezen a kis kerek szőnyegen tanultál meg mászni ...és itt vannak a régi plüssleid! Istenem, de szeretted Nyúl urat! Alig lehetett kisedni a kezedből. Folyton a fülét rágcsáltad. Mikor már koszos volt és csupa nyál, álmodban kellett elcsennem téled, hogy kimoshassam.

Ahogy mesélte, fel-le mozgatta nyúl úr füleit, mintha így helyeselné. Rossz érzésem támadt Az én táskámban is ott lapult az alvóka, amit a kisbabámnak vásároltam. Fogalmam sem volt miért tartom magamnál, de rossz érzés kerített hatalmába, ha nem volt velem. Anya szemébe nézve láttam, hogy ő is arra gondol, amire én. Ha minden rendben ment volna, pár hónap múlva az én kisfiam játszhatott volna az én játékaikkal. Volna. Kirázott a hideg ettől az egyetlen szótól. Attól, hogy életem legfontosabb momentumairól múlt időben vagy feltételes módban kellett beszélnem. Mivel még mindig fáztam, hoztam egy kis fát kintről és begyújtottam a kandallót. Ezért imádtam itt lenni: mert volt kandalló. Egy kannába vizet engedtem és feltettem a kámpóra, hogy a tüzénél melegíthessem fel. Egy pár nap ittlét felér egy igazi időutazással a múltba! Pedig volt villanytűzhely is, mégis szerettem a háznak a hangulatát. Villanytűzhelyem otthon is van, kandalló pedig maximum csak álmaim

házában! A falon pár családi kép lógott, legtöbbször mind a négyen rajta voltunk. Anya, apa, a nővérem és én. Nemrég beszéltem a testvéremmel. Próbált vigasztalni, de szerencsére nem mondott olyanokat, hogy „majd lesz másik”, meg „majd kihevered”, ja és a kedvencemet, a „még nem vagy elkésve, hisz fiatal vagy” mantrával sem akart megnyugtatni. Tudom, hogy mások vigasztalni szerettek volna ezekkel a mondatokkal, de valahogy pont az ellenkezőjét érték el vele, ő inkább azt mondta, hogy belőlem egyszer jó anyuka lesz. Ez a mondat igazán jólesett a lelkemnek. Iza a „még fiatal vagy” típusú baráti pátyolgatással próbálkozott a telefonban, mikor közöltem vele a hírt, de nem is figyeltem rá igazán. Barna is azt mondta, hogy belőlem egyszer remek édesanya lesz, és hogy lehet, hogy a sors valószínűleg egy jó apukát szánt a leendő kisbabámnak, aki velünk lesz, jelen lesz, játszik, etet, pelenkáz. Ebben van valami. Legalábbis jólesik azt gondolni, hogy így lesz. De a testvéremmel őszintébben tudtunk erről beszélni. Valahogy él bennünk az az ősi összetartó erő, ami apa halála óta együtt tart minket a távolból is. Végigsimítottam a mai takarókhöz képest nem túl puha pléden és eszembe jutott, amikor itt feküdtem esténként. A szoba egyik falát még mindig teljes egészében befedte egy gigantikus retro meseposzter, zöldellő erdővel és a benne lakó állatokkal. A poszteres fal mellett volt a régi ágyam, a szemben lévő falhoz toltuk a nagy ruhásszekrényemet. Emlékszem, mikor pici voltam, elalvás előtt mindig a mese- poszteres fal felé fordulva aludtam el, mert attól féltem, hogy a szekrényben mumus van. Olyankor anya villanyoltás előtt mindig sorra nyitogatta nekem a szekrényajtókat, hogy megbizonyosodhassak róla, hogy csak ruha van bennük.

- Kicsim, azt hiszem a padláson van az a régi portörő! Lehoznád nekem?

A portörő persze hamar meglett, de találtam az egyik szekrényben pár fotóalbumot és régi könyvet, amiket nem hagyhattam ott csak úgy. Ott volt az egyik régi mesekönyvem, a Mesevilág, amiben mindenféle gyerektörténet volt, Főként Grimm és Andersen mesék. Régen imádtam az illusztrációit. Nosztalgizva nézegettem a könyvet. Ebből mesélt nekem anya. Találtam egy köteg képeslapot, befőttesgumival voltak összekötve, az utolsó képeslap mögül egy újságkivágásnak tűnő papírdarab kandikált ki. A felső sarokban az állt, hogy a napilapot 1998. szeptember 10-én nyomtatták. Igazi ínycség, gondoltam. Amikor kihajtottam, egy kitöltetlen rejtvényoldalt pillantottam meg, aztán megfordítottam és egy teljesen összeroncsolódott autót láttam. A címet olvasva sem lett jobb kedvem:

Végzetes baleset Keszthelyen

Szeptember nyolcadikán életét vesztette egy keszthelyi férfi, aki kirepült az autóból a Keszthely felé vezető úton, miután a gépjármű villanyoszlopnak ütközött. A személyautót az áldozat vezette. A gépjárműben tartózkodott még az elhunyt gyermeke, egy ötéves kislány, ő kisebb sérüléseket szenvedett, jelenleg agyrázkódás miatt megfigyelés alatt tartják a keszthelyi kórházban. A sofőr az ominózus estén éppen barátja, bizonyos K. Barnabás segítségére sietett, aki állítólag erősen illuminait állapotban a Keszthely felé vezető úton haladt gyalogosan. Mint kiderült, ő maga hívta segítségül a balesetet szenvedő férfit. A helyszínelő nyomozók már csak a halál beálltát tudták megállapítani. A Zala Megyei Rendőrkapitányság munkatársa hozzátette: az ötéves kislány időközben teljesen felépült.

Végig kellett olvasnom még egyszer. És még egyszer. 1998. szeptember 8. Nem volt ott a teljes neve, de én már sorban odaképzelttem a nyomtatott betűket. Apám vezette azt a kocsit, mert a részeg nagybátyám segítségére sietett. Ahogy tisztult a fejemben a kép, úgy erősödött a mellkasomon a nyomás. Közvetve ő okozta a balesetet, ő volt a vétkes. Apa őmiatta halt meg. Cikáztak a fejemben a gondolatok. Hagyjam itt anyát szó nélkül és rohanjak Barnához? Anya is megérdemel egy alapos fejmosást, hiszen mindketten szemrebbenés nélkül hazudtak nekem egész életemben, valószínűleg anélkül, hogy megbeszélték volna. Egy dolgot tudtam biztosan: valakire mindenképpen és most rögtön rá kellett uszítanom a haragomat. Kétségtelenül mindketten rászolgáltak arra, hogy soha az életben ne beszéljek velük többé. Mégis lementem anyához a konyhába, letettem a pultra az újságkivágást, úgy, hogy a cikk címe és a kép jól látszódjon és hallgattam.

- Kicsim, meg tudom magyarázni.

Hosszú hallgatás következett

- Nos, ha meg tudod magyarázni, akkor nem tudom miért nézzük egymást két perce szótlanul? A francba anya! Miért nem szóltál nekem erről annyi éven át?

- Hidd el, én akartam! De nem volt rá megfelelő alkalom.

- Hát, szerintem meg rengeteg megfelelő alkalom lett volna rá! - dühöngtem.

- Mondhattad volna vagy milliószor a temetőben, vagy egy vasárnapi ebédnél, vagy ...vagy a templomból kijövet ...Igen, amikor kijöttünk a bazilikából és elbúcsúztam! Az igazán remek alkalom lett volna! De akár sütisütés közben is

megoszthatad volna velem, vagy egy csésze kávé mellett! Van még valami ostoba kifogásod?

- Kérlek, ne beszélj így velem!

- Úgy beszélek, ahogy akarok! - csattantam fel. - és Barnával is! Mindketten hazudtatok nekem!

- Én csak téged akartalak védeni! Nem akartam lerombolni a Barnabásról alkotott pozitív képet - szomorúan lehorgasztotta a fejét. - Nem akartam elvenni a pótapádat. Tudom, hogy neked ő olyan, mintha az apád lenne.

- Mégis elvetted, hiszen nem beszéltél vele és nem is engedted a közelembel! Emlékezz csak arra az istenverte bulira!

- De hiszen akkor is tájt részegre itta magát! Akkor is csak téged védtelek!

- A teljes igazságot akarom hallani és nem az apró áligazságokat!

- Tudod, Barnának abban az időben komoly magánéleti problémái voltak, amelyeket nem tudott feldolgozni hónapok múltán sem. Az italban kereste a megnyugvást és a vigaszt, meg persze a bulizásban és úgy gondolta, hogy ebben apád lehet a legjobb partnere. Megértheted, hogy nem helyeseltem, hogy egy családost emberrel visz folyton bulizni! Aztán aznap este pont nem ment el vele, de a te jólelkű apád rögtön a segítségére sietett, amikor felhívta telefonon. Te pedig annyira aggódtál Barnáért, hogy nem bírtad abbahagyni a sírást és követelted, hogy vele mehess.

- Mik voltak azok a magánéleti problémák? És te elengedtél velük? Csak úgy?

- Akkor éppen éjszakába nyúlóan dolgoztam egy esküvő miatt és fogalmam sem volt róla, hogy apád Barna után ered. Ráadásul veled együtt. - Ennél a résznél anya már sírva fakadt. - Hidd el, nem apád tehetett róla. Én voltam túl naiv.

Dühös voltam, mert igaza volt és mert nem kaptam minden kérdésemre választ.

- Ezt már nem tudod visszacsinálni. Ezt soha nem fogom megbocsátani.

Elviharoztam és beültem a kocsiba. Meg sem álltam Pestig, dühöngve vezettem le százkilencven kilométert. Barna lakásajtaja előtt állva torpantam csak meg, mert arra gondoltam, lehet, hogy ez lesz vele az utolsó beszélgetésem az életben. Ez a gondolat megrémisztett.

- Rebeka! Hát te? - melegítőben nyitott ajtót. Ritkán láttam így, de elvégre vasárnap délelőtt volt.

- Beengedsz?

- Lesz még pár ilyen hülye kérdésed?

Leültem a kanapéra, míg ő whiskys poharak után kutatott, letettem az üvegasztalra az újságot,

- Ami azt illeti, igen - mondtam, de ő természetesen elengedte a választ a füle mellett.

- Te mindig megérzed, amikor magányos vagyok. Ez valami női szuperképesség, ugye?

- Nem, ez az én privát szuperképességem.

- Jöhet egy pohárával, ugye? - kérdezte az üveget lengetve.

Ekkor meglátta az újságkivágást az asztalon. Teste megfagyott, akár egy sóbálvány. Félelmet láttam a szemében, amint az újságra meredt. A félelmet amiatt, hogy elveszíthet.

- Hol találtad?

- A padláson, a nyári lakban.

- Rebeka, én annyiszor el akartam mondani.

- Akkor egymásra licitálhattok anyámmal, hogy ki hány alkalommal szerette volna elmondani nekem. Gondolom neked sem volt rá soha megfelelő alkalmad, ahogy neki sem.

- Erre nincs jó alkalom.

- De igen lett volna! Például mikor elmentem és elbúcsúztunk! Amikor magadhoz öleltél! Na abba a jelenetbe primán beleillett volna egy ilyen drámai vallomás! Vagy tudod mit? Bármikor máskor! A francba is!

- Még én is nehezen dolgoztam fel apád halálát. Évekig pszichológushoz jártam, mert magamat hibáztattam, és még többet ittam. Aztán egyszer elhatároztam, hogy megálljt parancsolok ennek az örületnek. Hidd el, megváltoztam.

- Mind ezt mondjátok! Miattad halt meg apa! Mert ittál!

- Rebeka, hidd el, már ezerszer megbántam!

- Tényleg? Az ivást látom nem hagytad abba! Két perce kínáltál meg a legjobb whiskyből!

- Annyiszor elhatároztam, hogy leszokom. Hogy többet nem iszom. Ez olyan lesz, mint a cigi, gondoltam. Egyszer kidobom a cigisdobozt, megfogadom, hogy nem gyújtok rá többé, és úgy is lesz. Látványosan a mosogatóba öntöttem minden üveg tartalmát. Aztán rájöttem, hogy így nem az ital, hanem a baleset emlékei fognak az örületbe kergetni és az, hogy tudtam, jó ideig nem leszek képes a szemetekbe nézni. Gyenge voltam és megfutamodtam a haragotok elől,

lehorgasztotta a fejét. Olyan szomorú volt a hangja, hogy szinte tényleg megsajnáltam.

- Gondolom, akkor nem kértél bocsánatot anyától.

- Ezerszer elindultam hozzátol. Többnyire a bejárati ajtótokig el is jutottam, de sosem csengettem be. Aztán úgy két évvel a baleset után elég bátorságot adott az alkohol, hogy újra elmenjek, de érthető módon anyád nem fogadott tárt karokkal.

- Akkor a halloweeni bulimról is ezért küldött el...

Barna bánatosan hallgatott, ezért én folytattam.

- ...és mert akkor is ittál.

- ...és mert akkor is ittam.

- És ti komolyan azt gondoltátok anyámmal, hogy nem rakom össze a képet? Hogy nem amiatt a késeléses koncert miatt haragszik rád annyira? Hihetetlen, hogy még mindig egy naiv kisgyereknek tartotok! De tudod mit? Nekem is meg van a véleményem rólatok. Jelen pillanatban undorodom mindkettőtöktől! Mindig meg akartátok mondani, hogy mit csináljak! Te és anya is! Hogy melyik fősulira menjek, hogy milyen munkát válasszak, érveket kerestetek, hogy miért ne menjek Olaszországba, hogy magam boldogulhassak! Hát közlöm, hogy felújítottam egy házat teljes erőmből és vissza fogok menni, hogy ott valami csodálatosat alkossak, még ha ez számodra gyerekesen is hangzik! Mindig is kislányként kezeltetek, pedig egy gyerek is megérdemelte volna az igazságot! Az elejétől fogva tisztában kellett volna vele lennem, hogyan halt meg az apám! - zokogtam hisztérikusan. - Tudtam, hogy autóbalesetben halt meg, de azt nem, hogy miattad! Ezt nem egy rohadt újságcikkből kellett volna megtudnom!

Mikor már nem jutott eszembe más, amit a fejére zúdíthattam volna, sarkon fordultam és faképnél hagytam, ő pedig tudta, hogy úgysem tudna megállítani. Hát akkor ezért álmodtam arról az autóbalesetről! Mert minden igaz volt!

15. fejezet

Ma elmentem egy bevásárlóközpontba azzal az eltökélt céllal, hogy csak azért is jól fogom érezni magam. Persze számíthattam volna rá, hogy fél órán belül belebotlok egy bababoltba és vagy tízpercenként egy-egy kisbabás családba. Az ő látványukat még csak-csak elviseltem, de láttam egy jókora, kerekedő pocakú kismamát és valami borzasztó, szégyenletes érzés hasított belém. Zsigerből jövő, megmagyarázhatatlan gyűlöletet és féltékenységet éreztem a nő iránt. Talán azért, mert ő képes volt arra, amire én nem voltam. Ő képes kihordani és világra hozni egy kisbabát. A nő is észrevehette, hogy bámulom, mert a férje kezébe adta a jókora, teli nejlonszatyrot, és amikor megsimogatta a pocakját, egyenesen rám nézett. Vagy, csak képzeltem? Azt hiszem, kezdek tényleg becsavarodni. Istenem, mikor lesz már vége ennek a kínzásnak? Egyáltalán: miért büntet engem az Isten? Miért érdelem ezt?

Úgy érzem, csak a napló nyújthat megnyugvást. Hogy annak sorait olvasva érzem csak úgy: lehetne rosszabb is. Elvégre oké, hogy elvetéltem, akár Antoinette, de rám azért mégsem vár halálbüntetés, és nem lázadt fel ellenem egy ország népe, meg hasonlók. Ha már betegesen hasonlítgatom magam hozzá, hát próbálom a dolgok pozitív oldalát nézni.

Amikor elmeséltem a bevásárlóközpontban történeteket a pszichológusnak, persze megnyugtattott, hogy ez is teljesen normális. Bravó, tehát, normális, ha megvuduzok minden terhes nőt, akit meglátok.

- Ez nem is egy út, amin végig kell menned. Ne csak egy útnak tekintsd, mert azon járni kell és könnyen eljuthatsz A-ból B-be és meg sem látszik rajtad, hogy végigjártad. Tekints inkább úgy rá, mint egy folyóra, vagy tengerre, amit át kell úsznod, lesznek hullámok, amik visszavetnek, aztán kagylók, amik megvágják a lábad, meg kövek, amikbe belebotlasz. És ha úton mennél, száraz maradnál. Olyan lennél, mint amikor elindultál. De a vízbe szárazán mész be és vizesen jössz ki. Már sohasem leszel ugyanolyan. De valahol mégis az maradsz, aki voltál. Ez is élmény, akkor is, ha nem kellemes. És tapasztalatokkal jár. Ez a

trauma hozzájárul a személyiségfejlődésedhez és egyszer meg fogod köszönni a kisfiádnak, hogy ő volt neked és általa majd az lehetsz, aki. Több, mint aki előtte voltál.

Meséltem neki az álmainról is, és persze biztatott, hogy ez is a gyászfeldolgozás része, és végig kell élnem ezeket az álmokat, hogy megtaláljam a mondanivalójukat. Persze, tudtam, mit akarnak mondani ezek az álmoképek, csak fáj, hogy az elmém kéretlenül annyiszor belém sulykolja.

- Mesélnél nekem a gyermek apjáról?

- Olaszországban ismerkedtem meg vele. Alessandrónak hívják és persze nem tűnt annak a tipikus olasznak, bebeséltem magamnak, hogy más, mint a többi. Volt egy sebhely az arcán, amit állítása szerint egy autóbalesetben szerzett, amiben meghalt a felesége és a lánya. Persze hónapokkal a megismerkedésünk után tudtam meg, hogy újracházasodott és van egy gyereke, aki nagyon is él. Na, itt már betelt az a bizonyos pohár, ám akkor csordult túl, amikor megtudtam, hogy drogkereskedő.

- Ez egészen regényes történet Hidd el, ezeket az információkat bármelyik nőnek nehéz lenne feldolgozni. Azonban biztosan feltetted magadnak a kérdést: Alessandro jó apja lett volna Béninek?

- Egy bűnöző volt, aki hazugságra építette a kapcsolatunkat, aki más embernek adta ki magát és túl szép volt, hogy igaz legyen. Biztosan nem lett volna jó apja Béninek.

- Tudod, a nők és a férfiak is rendszerint maguk elé állítanak egy ideált. Biztos te is így vagy vele, és el is mondtad, hogy milyen lenne az ideális apja a gyerekednek Na és milyen lenne számodra az ideális férfitartner?

- Megértő, kedves, őszinte, becsületes, vicces.

- Látod, csupa általános és teljes mértékben teljesíthető dolgot vársz el, hidd el, nem magasak az elvárásaid! Csak a legtöbb ember sajnos ezt az alacsony szintet sem tudja megugrani. Mert nem szánnak elég időt arra, hogy a belső értékeikkel törődjenek Te, ahogy szinte minden nő ilyen helyzetben, abba a hibába estél - ha hiba ez egyáltalán -, hogy felruháztad a partneredet csupa olyan tulajdonsággal, amiket te találtál ki neki.

- Igen, ő nem rendelkezett ezekkel a jó tulajdonságokkal, de én elhittem magammal, hogy már eléggé ismerem. Ilyennek akartam látni. A kemény valóság azonban általában hamar utat tör magának és jön a pofára esés. Álnak pedig valószínűleg meg se kottyant, hogy kitettem a szűrét, újabb préda után néz, mert hajtja az a bizonyos ősi vadászösztön.

- Egyet kell, hogy értek. Az ilyen típusú embert nem érdekli, hogy mit hagy maga után. Nem tudja, hogy te most éppen egy vetélésen vagy túl, igaz?

- Nem tudja.

- És azt sem, hogy ez életed egyik legnehezebb időszaka, így van?

- Így van.

- Akkor ő megérdemli, hogy továbbra is ekkora szerepet tulajdoníts neki a jelenlegi életedben?

- Nem. Ő már a múltam.

- Szóval még egyszer megkérdezem. Alessandro jó apja lett volna Béninek? A válaszod pedig az, hogy...

- Nem. Természetesen nem ilyen apát képzeltem el a kisfiamnak, de amikor megtudtam, hogy várandós vagyok, eszembe sem jutott, hogy elvessem. Úgy vártam ezt a picit, hogy tudtam, egyedül fogom felnevelni. Jobban mondva az anyám segítségével. Akkor még azt hittem, hogy bízhatok benne.

- Figyeled a saját szavaidat? Sosem mondd azt, hogy terhes voltál. Mindig a várandósságodról beszélsz. Vártad ezt a picit úgy, hogy tudtad, egyedül kell felnevelned. Ezért én is felnézek rád.

Zavarban voltam, éreztem, hogy elpirulok.

- Az előbb azt mondtad, hogy nemrég úgy képzelted, hogy édesanyád segítségével fogod gondozni a picit. Mert akkor még bízál benne. Mi változott azóta?

- Fény derült egy sötét családi titokra. Gyerekkorom óta úgy tudtam, hogy apám autóbalesetben halt meg. Ez azonban nem a teljes igazság, csupán egy egészen kicsi szelete. A minap a padláson találtam egy régi újságcikket, amiben az állt, hogy anyáin bátyja ittasan lófrált az út szélén, mire édesapám a segítségére sietett és nekiütközött egy villanyoszlopnak.

- Nos, Rebeka, azt hiszem ennyi váratlan történés három különböző ember élettörténetében is soknak számítana. Ezek ráadásul mind nemrégiben történtek veled, nem igaz? A szakítás, a vetélés, a nagybátyáddal való viszonyod megromlása.

- És anyámmal - bólintottam. - Az eset óta vele sem beszélek

- Szerinted a nagybátyád ölte meg az édesapádat?

- Nem - vallottam be. Igazából nem tehet róla. Nem ő akarta így. Csak jobban esik, hogy hibáztathatom.

- Jó, hogy őszinte vagy önmagaddal. Ez a legjobb, amit tehetsz a saját lelkedért! Ne legyenek önmagaddal szemben túlzó elvárásaid! Ha a szőnyeg alá

söpröd ezeket az érzelmeket, meglátod, hogy talán évek múlva, de mindenesetre biztosan a legváratlanabb időben fognak feltörni. És ha nem számítasz rá, nem is tudod olyan jól kezelni ezt az érzelmi hullámvasutat. Megint csak azt javaslom, hogy éld meg a családdal, és Alessandroval kapcsolatos csalódásodat. Ez az egyetlen út a gyógyulás felé.

- Van itt még valami - mondtam, mikor már a beszélgetés vége felé közeledtünk. — Vettem a kisbabámnak egy aranyos kis alvókát, és hát, amikor nem hozhattam haza Bénit a kórházból, úgy éreztem, hogy mégis csak kell valami, ami majd emlékeztetni fog rá. Mikor a kezembe adták őt, megkértem a nővért, hogy adja oda a neki szánt alvókát a dobozból, amibe a kis dolgait gyűjtöttem. Mikor a karomban tartottam őt, úgy éreztem csak mi hárman vagyunk az univerzumban. A kisbabám, én és a kis csacsi Tudtam, hogy ez lesz az egyetlen valódi, kézzelfogható emlékem róla. Azt akartam, hogy az anyagába ivódjon az én picim illata. Amióta kijöttem a kórházból, nem tudok a kis csacsi nélkül elaludni - megtöröltem a szememet, majd szipogva, nevetve felhorkantottam. - Vicces ugye? Néha beteszem a pólóm alá, és azt képezem, hogy még ott a kisbabám. - Megint sírva fakadtam.

- Nem vicces. Inkább kedves és megható. Bármit érzel ilyen helyzetben, az rendjén van. Rebeka, hidd el, ez nem az utad vége! Ez egy nehéz szakasza. De te végig fogsz menni rajta. Ezen minden elvetélt édesanya keresztülmegy, mégis minden megélt gyászfolyamat más. Igen, édesanya vagy te is. És minden nő, aki elvesztette a kisbabáját.

- Igen. Én lélekben már felkészültem az anyaságra, már vágytam rá! Most is vágyom. Csak most fogom fel, hogy ez tulajdonképpen milyen csodálatos dolog. Hiszen hány alkalmatlan szülő nevel hat, hét gyereket, akik igazából nem is vágytak rájuk és nem alkalmasak a feladatra, csupán felelőtlenek voltak? Ez a tudat akár fájhatna is, de én érzem, hogy már most alkalmas vagyok rá. Ez a kisbaba felébresztette bennem az anyai vágyat. Ajándékot adott nekem. És ezt az ajándékot majd akkor bonthatom ki, ha egyszer megszületik a gyönyörű, egészséges kisbabám egy szerető férfitől. És meg fog születni. Hinnem kell, hogy a leendő kisbabám éppen a megfelelő apára vár. Aki pelenkázza, játszik vele. Aki jelen van. Az apa és egyben férj jelenléte nagyon fontos lenne a számomra ebben a nehéz helyzetben.

- Ez pontosan így van - bólogatott. - Briliánsán vázoltad a helyzetedet és nagyon jók a meglátásaid. Azonban más elvetélt nők sok esetben arról

számolnak be, hogy a partnerük teljesen bezárkózik, nem akar a halott gyermekről beszélni, mintha soha nem is létezett volna.

- Igen. Tudom, hogy az a helyzet is nehéz, és az enyém is, mert Alessandro óriási támaszt is nyújthatna nekem, azonban most egyedül kell cipelnem a gyász terhét.

- Van valami, ami a szülés körülményeiben zavart? Gondolom féltél a gyermekeddel való találkozástól.

- Igen. Viszolyogtam a saját testemben lévő halott testtől. Szörnyű ezt kimondani - szípoztam. - Mégis jó dolog, hogy a kezemben tarthattam a gyermekemet. Ezt is meg kellett élnem. Igaz, az első találkozás egyben búcsú is volt, mégis adott valamit, amit később nem pótolhattam volna. Mérhetetlenül szomorú voltam. Másrésztől pedig imádtam minden kis porcikáját

- Tudom. - Felém nyújtotta a zsebkendősdobozt. - Ez nem egy normális szituáció. A vetélés a végletek eseménye. Ami azt jelenti, hogy percek alatt leforgott a baba életének rövidített verziója: találkozta vele, megélted a szeretetet, a kezében tartottad, egyúttal fizikailag elengedted. Ez megkönnyíti a lelki elengedést is. Sok szülő, aki nem akarta látni a halott gyermekét, később egy egész életen át bánja a döntését.

- Az zavart még - folytattam kérdés nélkül -, hogy olyan osztályon helyeztek el a szülés után, ahol a kismamák a babájukat szoptatták. Én meg ott feküdtem egyedül és azt kívántam, bárcsak Isten a kisfiam után küldene. És büntetésnek éltem meg, hogy nem haltam meg én is. Nappal ott sírtak körülöttem az idegen babák és én mindet a karomra vettem volna - de egyik sem volt az enyém. Éjszaka is gyereksírással ébredtem - aztán arra eszméltem, hogy néma csend van, az osztályon pedig mindegyik újszülött alszik. Csak Béni sírt. Álmomban. Azokban a percekben is volt pár szavam Istenhez.

- Szerintem ennek a döntésének is oka volt.

- Igen. Ez a kis élet, Béni, úgy tűnik, befejezte a küldetését ezen a világon. És nem kicsinylem le a földi küldetését. Élt - a hasamban -, jelet adott magáról, küzdött és végül alulmaradt a küzdelemben, mert a szülés egy kemény harc minden anyának és babának. De nem gondolom, hogy nem volt erős. Úgy gondolok rá, mint az én kis hősmre. Büszke vagyok rá. Nagyon.

Kimentem éjjel a Duna-partra. Most nem vittem semmiféle papírhajóvá hajtogatott bakancslistát, csak a lábaim vittek és a szél, ami nem akart csillapodni. Csak néztem a sötét vizet és kerestem a hullámaiban a

megnyugvást. Már-már hipnotizáltak a hullámok, el is álmosodtam, aztán pislogtam egyet, mert egy csöpp fehér pamutos valamit láttam meg egy folyó széli ágra akadva. Levettem róla és már tudtam, hogy egy ázott sapkát tartok a kezemben, majdhogynem újszülöttnak valót. Bár utálom a jeleket, beleborzongtam. Eddig kavicsokat dobáltam a vízbe, papírhajót is küldtem rá, egyszóval én már „adtam valamit a víznek”, de az most fordult elő velem először, hogy a víz ad valamit nekem. Valószerűtlen, hogy pont egy babaholmit sodort felém a hullám. Ez talán válasz lehet a bakancslistámra, de az is lehet, hogy a sors csak azt akarja, hogy továbbra is elérhetetlen álmokat kergessek. Meredten néztem a csöpp sapkát, végül megfogtam, kicsit kicsavartam, majd zsebre tettem a még mindig vizes és jéghideg babaholmit és hazaindultam.

Most egy kicsit nem akartam foglalkozni a saját problémámmal. Elővettem a naplót.

1789. november 3.

A gyerekek miatt próbáljuk azt a látszatot kelteni, mintha minden rendben lenne, de már semmi sem olyan, mint régen. Már soha nem lesz ugyanolyan, bár már kezdjük meglegelni a jót új helyzetünkben. Már nem rendezek bálakat, színházba sem járok. Megpróbáltuk otthonosan berendezni a házat és a szobám falában találtam is egy titkos rekeszt. Ezentúl ennek a naplónak is ott lesz a helye. Ha a király ki akarja tenni a lábát az épületből, csak több fős kísérettel teheti. Nem tudom, meddig sikerül nyugalmat erőltetnem magamra. A küldöttség most azon dolgozik, hogy lerombolja a katolikus vallást: az egyházi javakat a nemzet rendelkezésére bízta. Az ország minden téren összeomlik, miközben én és a király nem tehetünk semmit.

1789. november 10.

A Tuileries-t, bár más talán ridegnek és barátságtalannak tartaná és ha ez nem lenne elég, százötven éve lakatlan, számomra mégis van valami régimódi bája. Itt letisztultan élünk, egyszerű családként. Madame Elizabeth is velünk él. Két gyermekünk közül a kisebbik, Lajos Károly még nem fogja fel, milyen helyre is került, de nagyobb gyermekemen, Marie-Thérése arcán már látom az őszinte döbbenetét. Én is hasonlóképpen érzek. A kitört ablaküvegek, az eldohosodott bútorok és a mocskos textíliák nem kecsegtetnek semmi jóval, mégis, ahol a családom él, ott lehetek én is boldog. Igyekszem rájuk összpontosítani, hogy egy kissé csillapítsam szűnni nem akaró aggodalmamat.

1789. november 20.

Úgy látszik még vannak jó emberek Franciaországban. A napokban hivatali tisztviselők látogattak meg minket, kifejezve a tiszteletüket, ez ugyan kedves gesztus volt, a megnyugvásomhoz azonban kevés. Örömmel töltött el, hogy megérkezett hozzánk Mercy-Argenteau gróf, aki süldő korom óta egyengette a sorsomat. Az Isten áldja meg őt! Már ráncokat vésett arcára az idő, de ő még mindig az én Mercym! Sajnos a nyelvem kissé csípős volt, mikor találkoztunk, de ezt betudta az elkeseredésemnek. Azt mondtam neki, üzenje meg a bátyámnak, hogy köszönjük, jól vagyunk, azt mondják, akire átkokat szórnak az tovább él! De vajon tényleg így van?

1790. január 28.

Aggódok Favras márkiért. Nemrég arra készült, hogy csapataival kiszabadítson minket innen, ám terve kudarcba fulladt és félő, hogy hamarosan a dühöngő nép karmai közé vetik őt

Kirázott a hideg a tudattól, hogy a Franciaország utolsó királynője két év múlva, mindössze harminchét évesen erőszakos halált hal. A soraiból szinte vibrált, hogy ő is félt. Együtt féltünk. Tovább olvastam.

1790. február 8.

A nemzetgyűlés szépen lassan minden jogától megfosztja a királyt, ő mégis nyugodtnak látszik. Bevallom, felnézek rá emiatt. Én nem tudok higgadságot erőltetni magamra. Tudom, hogy az arcomra van írva, a mozdulataimba van kódolva a kétségbeesés, és ezt az ellenségeim is észreveszik.

1790. február 19.

Favras-t felakasztották. Azt mondják, halálakor is büszkén viselte az arisztokrácia fekete kokárdáját. Állítólag egy szobrászlánynak kellett megörökítenie a halott Favras arcát. Istenem, mit élhetett át szegény pára! Érzem, hogy ez előjel, a mi sorsunkra, hiába nem akarok erre gondolni. Szívből sajnálom a feleségét és a gyermekét és imádkozom, hogy az én családom ne ilyen sorsra jusson. Mást nem is tehetek.

Rögtön tudtam, hogy a királynő Madame Tussaud-ról ír, kinek szalonjában annak idején ő maga is járt. Többször olvastam már róla. Mindig is szerettem volna eljutni London fő turisztika vonzerejéhez, az ő nevével fémjelzett viasmúzeumba, ahol nem csupán a jelen kor sztárjai, hanem történelmi személyek, sőt kegyetlenségükről elhíresült gyilkosok viaszfigurái is megtalálhatóak. Tussaudnak tetszett Antoinette kifinomult ízlése: észrevette például, hogy ékszer gyanánt nem gyémántot, hanem gyöngyöt visel. Hát ezért helyeztetett a naplóba is gyöngyöt! Az volt a kedvenc ékszere. Marie Grosholtz, a hányattatott életű viaszszobrász először a nagybátyja kiállításához készített viaszfigurákat, később azonban sokszor élvezte a királyi család kegyeit, olyannyira, hogy belépést engedélyeztek számára Antoinette hálószobájába, hogy a szalonja egy részletét hűen mintázhassa a rezidenciáról. Ennek következtében a szobrásznő megláthatta Antoinette legemberibb arcát. Ott volt vele egy reggel, mikor épp hálóruhában készülődött egy nagyobb eseményre. Ugyanakkor eljátszott a gondolattal, hogy nagybátyjával szívesen elkészítené Jeanne de la Motte - akkor még Valois - viaszmasát is. Precíz volt. Tévedhetetlen. A műhelyében foghúzó emberek portékájából készültek a fogsorok, emberi haját applikált a viaszfejekre. A forradalom tetőzésekor ő alkotta meg a nagyhatalmú lefejezett személyek arcmását - azon személyekét, akikkel azelőtt baráti kapcsolatot ápolt. Orléans hercege, Madame du Barry, Jean-Paul Marat, Monaco hercegnője - mind szomorú múzsáivá váltak, s az elkészült alkotások a művészt sem tették boldoggá. A művésznő mélyen megvetette Robespierre-t, aki természetellenes gyűlöletet érzett Marie Antoinette iránt és lélekben együtt szenvedett szeretett uralkodónőjével a Temple-ben, végül Antoinette élettelen fejről kellett viaszmaszkot mintáznia. A francia forradalom idején ugyanis letartóztatták. Már épp a fejét is leborotválták a kivégzéshez, ám egy bizonyos Jean-Marie Collot d'Herbois támogatásának köszönhetően szabadon engedték. Azután ő készítette a guillotine áldozatainak halotti maszkját. Szörnyű érzés keríthette ekkor hatalmába, hiszen ő mindvégig a királynő pártján állt. Szánta őt életében, amiért az öltöztetők hada bábuként aggatta rá a legszebb ruhákat - amitől egyébként titkon Antoinette-t is kiverte a hideg veríték, hiába volt oda a díszes holmikért - végül mégis ő „faragott” viaszmaszt az élettelen fejéből. 1838-ban - de la Motte-hoz hasonlóan - megírta emlékiratait, majd 1842-ben megalkotta tulajdon arcmását, melyet a múzeum bejáratánál ma is bárki megtekinthet. Marie 1850. április 16-án Londonban, álmában tért örökre nyugovóra. Végigfutott rajtam a borzongás.

1790. február 21.

Szeretett bátyám, József meghalt. Mindössze negyvennyolc éves volt. Tudom, hogy Magyarország és Bécs sorsát egyaránt a szívében viselte, ahogy hozzám is mindig becsülettel és kedvességgel viszonyult. A fájdalomam végtelen és mély, akár a tenger. A halál szele pedig folyvást itt fújdogál, meglebbenti a ruhánkat. Emlékszem, gyermekkorában milyen makacs volt. Mindig a saját törvényei szerint akart élni, fittyet hányva anyám feddéseire, aki sokáig csak névleges címet biztosított neki és nem akarta bevonni a politikába. Ám az ő szárnyait nem lehetett letörni, ő volt a legbátrabb közülünk. Azt hiszem, itt az ideje gyászruhát öltönnem. Örök álmod legyen békés, drága Józsefem!

1790. április 22.

Tegnapelőtt végre beszélhettünk. Az erszényében mindig hivatalos papírokat hoz, melyen a svéd király pecsétje díszel. Ezen csellel mindig beengedik hozzám. Már semmi örömöm nincs rajta kívül, ő igazán megérti a fájdalomam és a rettegésem okát. Annyira kedves, ahogy próbál lelket önteni belém! Nincs nála jobb ember és kedvesebb férfi. Polialfabetikus titkosírást tanulok Tőle, hogy eztán biztonságosan levelezhessünk. Minden betű helyett egy mások számára ismeretlen rövid kódot használunk. Egyedül ő tartja bennem a lelket!

1790. július 28.

Nemrég találkoztam Mirabeau-vel. Furcsa volt egy légtérben lenni egy forradalmárral, de nem volt hangos szóváltás közöttünk. Azzal az ajánlattal állt elő, hogy továbbra is a forradalmár szerepét ölténé magára, ám közben azon munkálkodna, hogy minél tovább legyünk hatalmon. Mindezt nem kevés pénzért tenné, természetesen. Az én Lajosom elfogadta az ajánlatot.

1790. szeptember 10.

Rirkán járok sétálni és lovagolni, nehogy azt higgyék, hogy szökést próbálok megkísérelni. Igazából már egyéb eseményekre sem járok. Önként búcsút mondtam a színháznak, a báloknak és mindenféle szórakozásnak. Ezért rengeteg időt töltök ebben a csúfos épületben és a gyerekeimmel játszok, hogy ne legyenek annyira riadtak. A minap hallottam a szolgálók suttogását arról, hogy önkéntesen, a saját akaratunkból lettünk foglyok. Mit tudnak ők erről? El sem tudják képzelni, mit élünk

át és nekem semmi kedvem úgy élni az életem, mint eddig, hiszen már semmi sem ugyanolyan.

Azon kaptam magam, hogy ismét a pszichológus kanapéján ülök.

- A minap láttam egy nőt a bevásárlóközpontban. Terhes volt. Rossz érzés fogott el, amikor ránéztem.

- Tudod, hogy mi erre a válaszom.

- Hogy ez teljesen természetes.

- Igen.

- Nem sokkal később pedig a Duna-parton sétáltam és egy sapkát sodort a partra a hullám. Pont, amikor odaértem.

A nő felvonta a szemöldökét

- Hiszel a jelekben?

- Nem tudom, szabad-e hinnem bennük. Inkább félelemmel tölt el, hogy csupán szertefoszló álmokat kergetek általuk - De ha ezt most elmondtad nekem, akkor csak-csak hiszel a jelekben?

- Szerintem, aki a jelekben hisz, az Istenben is hisz. És aki Istenben hisz, az bízni tud önmagában. Ezt nem az egyetemen tanultam. Ez csak az én szubjektív véleményem.

- Az eset előtt kérted Istent, a sorsot, vagy bármilyen segítő szellemlényt hogy adjon egy jelet, egy jel álcája mögé bújó választ a kérdéseidre?

- Nem, nem emlékszem, hogy kértem volna.

- Akkor is, ez egy egyértelmű jel. Szerinted mit üzen?

- Lehetséges, hogy azt, hogy még vár rám egy kisbaba, aki talán évek múlva fog megszületni ...hogyan legyen erős és ne adjam fel végleg a reményt. A családalapítással kapcsolatban.

- Megfordult a fejedben, hogy feladod a reményt?

- Igen. Meg. Csalódtam a férfiakban, az emberekben, úgy egyáltalán a világban. Ilyen esetben bárki feladná.

- Te nem vagy „bárki” ...Ez a bizonyos jel, amit kaptál, segített neked abban, hogy átformáld a döntésedet?

- Mindenképpen elgondolkodtatott. Szeretném hinni, amit nemrég mondtál. Hogy a fájdalom sosem múlik el igazán, de egy idő után megtanulok együtt élni és megbékélni vele. Megbékélni. Piszok nehéz hangosan kimondani.

Pedig nem is olyan bonyolult, mint a megszületés elvárhatatlansága.

- Az tényleg nehéz! - muszáj volt nevetnem. Ennek a nőnek van humora. - Tudom, hogy a fájdalom sosem múlik el igazán, mégis remélem, hogy évek múltán már nem fájdalommal vegyített szeretettel, hanem tiszta szeretettel fogok gondolni a magzatomra. Van ez a fogalom, amit gyász munkaként emlegetnek. Szerintem ez az egyik legjobb megfogalmazás a veszteségélményekkel kapcsolatban. Mert ez tényleg munka. Dolgoznom kell a gyászon. Nem szabad belesüppednem, mint az iszapba és nem szabad sodortatni magam vele, mint a tengerrel, mert elnyel és nem ereszt. Azt is tudom, hogy ez egy hosszú és bonyolult munkafolyamat és egyedül piszok nehéz végig csinálni.

- Én itt vagyok és segítek.

Furcsa, kettős érzésem és valami megérzésfélém is volt. Azt mondtam a pszichológusomnak búcsúzás előtt, hogy ne beszéljünk meg következő időpontot, mert határozatlan ideig nem valószínű, hogy el tudok jönni hozzá. Éreztem, hogy nem örül a kérésnek, én valami megmagyarázhatatlan okból mégis jókedvűen, felszabadultan indultam haza tőle és elterveztem, hogy ma sütni fogok, bár bántott is a gondolat, mert ez általában közös program szokott lenni anyával. Tudom, hogy nem kerülhetem örökké, ahogyan Barnát sem, de úgy éreztem, ha most találkozónék velük, robbannék. Megint csak rájuk zúdítanám a gondjaimat és nem jutnánk előre a kapcsolatunk rendezésében. Crème brûlée-t készítettem - igen, megint valami franciát - és bár nem most próbálkoztam meg vele először, tartottam a krém égetésétől is, mégis szuperül sikerült. Miközben készült, arról álmodoztam, hogy most is ott vagyok Olaszországban, a konyhán és ez jó érzéssel töltött el. Marhára vicces! Olykor szívből utáltam ott lenni, most meg oda vágyom? De miért készítek mindig francia sütitket? Mert a szívem valójában Marie Antoinette hazájába húz?

Igaz, hogy lassan a végére érek, mégis olyan érzésem támadt, hogy az a biztos, ha lefénymásolom Antoinette naplóját. Végül is olyan szerencsés vagyok, hogy Violáék megengedték, hogy végigolvassam! Mi lenne, ha később újraolvasnám? Mi van, ha valaki tudomást szerzett a naplóról és most magának akarja? Vajon kezdek paranoiássá válni? Én is olyan vagyok, mint oly sokan, akik értékes kincset kaparintanak meg: nem tudok örülni a szerencsémnek, mert felemészt a rettegés attól, hogy elveszítem? Próbáltam elhallgattatni a hangot a fejemben, hogy nem vagyok normális és bekapcsoltam a fénymásolót.

Este Iza írt rám messengeren. Holnap találkozni akar velem. Visszaírtam neki, hogy úgyis éppen creme brulee-t csináltam, mire felvillanyozódott és hopp, már meg is volt a programom, örültem a találkozóznak, már régen láttam őt és persze Kevint sem volt még igazán alkalmam megismerni.

- Ugye nem volt semmi terved mára?

- Az önsajnálaton kívül? Nem igazán.

- Jaj, Rebi, egy pasi nem ronthatja el a kedved! - szorította meg a kezemet Iza.

- Jelentkezett azóta az az idióta?

- Szerencsére nem. Jobban teszi, ha csendben lapít, különben Ferrero Rocher-t csinálók a golyóiból.

- Ez egy cukrász szájából valóban durva fenyegetés - Iza nem bírta visszatartani a kacagását és nekem is nevetnem kellett.

- Izában is ezt szeretem - kapcsolódott be a beszélgetésbe Kevin. - Hogy karakán és vicces. De, ha nem haragszol, azt hiszem, nem fogok elfogadni tőled semmiféle csokigolyót. Soha az életben.

- Majd én csinálók neked - évődött vele Iza és kábé olyan szerelmesen néztek egymásra, ahogy mi szoktunk Alessandróval. A pokolba is!

- Házi Ferrero Rocher most nincs, ehelyett creme brulee-t készítettem, ami szintén francia és teljesen golyómentes, szóval ki vevő egy kis édességre?

- Te, ő most begolyózott? - lökte oldalba Kevin Izát és én vicceskedve meglegyintettem a konyharuhával.

- Tessék velem elnézőbbnek lenni!

- Minden tiszteletem a tiéd! - hajlongott, majd Izához fordult és megpuszilta - és persze a tiéd.

- Nos, meséljete! Mi a tervetek a közeljövőben? Melyik gyönyörű országot látogatjátok meg legközelebb?

- Görögországba megyünk, Delphoiba. Egy kicsit meghosszabbítom a szünetet

- Gyönyörűen megőrződött állapotú romok vannak ott, számomra igazi aranybánya!

- Tudtam, hogy ezt a kérdést nem kellett volna feltennem.

- Gyere velünk te is! Kellene neked egy kis levegőváltozás.

- Ugyan már Iza! Nemrég költöztem haza ideiglenesen Olaszországból. Volt már részem levegőváltozásban.

- Lehet, hogy nem volt elég.

- Annyira negatív vagy! Rád férne egy koktél.

- Isteni koktélokat tudok keverni - lelkesült fel Kevin. - Úgy látom két pina coladához van elég alapanyagod! Csak rum, ananászlé, kókuszlikőr és tejszín kell hozzá.

- Atya világ, nekem is kell egy ilyen pasi! - kacsintottam Izára, de Kevin nevetett.

- Rögtön készítem, hölgyeim. Addig fáradjanak ki a teraszra!

- Akkor? - néztem Izára már a teraszon, mikor Kevin hallótávolságon kívülre került. - Ő az igazi?

- A legigazibb! - vidult fel és a kerekesszékeből icipicit előrehajolva a korlátba kapaszkodott. Olyan volt, mint egy vidám, trillázó madárka, aki mindjárt szárnyra kap. - Vicces és okos és...

- ...Szexi!

- Igen, nagyon szexi! Tökéletes minden értelemben.

Annnyira furcsa és megdöbbenő helyzet, ahogy itt kint a teraszomon a férfiakról beszélgetünk és a cseppet sem szűz koktélinkra várunk Izával, amit a pasija készít nekünk. A francba. Hivatalosan is felnőttünk. Iza boldogan hozzátette.

- A lényeg, hogy nem tudok róla rosszat mondani.

- Bemutatott már a szüleinek?

- Még nem, de azt mondta, hogy hamarosan elvisz hozzájuk Azt is mondta, hogy nincs mitől tartanom, jófejek és nem jönnek rögtön a gyerektémával.

Kérdeztem volna arról, hogy ő maga mit gondol a saját helyzetükről: hogyan ugorják majd meg ezt az akadályt? Nem fél a kudarcától, hogy az állapota miatt lehet, hogy nem is lesz majd gyereke? Hogyan is „oldják meg” a szexet Kevinnel? De ennyire tapintatlan nem lehettem és nem is akartam megbántani a barátnőmet. Gondolom, Kevin szülei is ezeket a kérdéseket teszik majd fel először a fiuknak, miután bemutatta nekik Izát. Csak remélni tudtam, hogy nem ülnek ki az arcomra a gondolataim. Inkább villantottam rá egy boldog mosolyt és legyintettem.

- A szülők már csak ilyenek! Megérdemled a boldogságot. - „Annyit szenvedtél már az életben!” - tettem hozzá magamban. Rájöttem, hogy a beszélgetés kínosabb felét cakk un pakk magamban folytattam le.

- Nemrég a nevére írtattak egy siófoki nyaralót. Megígérte, hogy ha épp nem külföldre kell kísérem, akkor ott ejtőzünk majd.

- És mikor fogsz tanítani? - nevettem rá.

- A fennmaradó hétköznapiokon. A hétvégi pihenésre találták ki a víkendházakat, nem?

- A nevéből ítélve, de.

- Annyira jó, hogy itt van velem ...és hogy te is itt vagy!

- Szerintem a te Kevined már rég elkészítette a koktélokat.

- Lehet, hogy már meg is itta! - nevetett két szipogás között.

Amikor betoltam a nappaliba a kerekesszéket, a két koktélospohár az asztalon várt minket.

- Talán kiment a mosdóba - mondtam, mert Kevin sehol sem volt, és a kezembe vettem az italt. Iza is felemelte az övét, és akkor megláttuk, hogy a pohara és az alátét között van egy papír.

- Ez meg mit jelentsen? - kérdezte Iza, majd kacéran felhúzta a szemöldökét.

- Csak nem egy szerelmes üzi?

- Hát, nem tudod meg, amíg el nem olvasod!

Iza boldogan kihajtogatta a papírt, ám amikor elolvasta, lehervadt az arcáról a mosoly.

- Mi az?

- Sajnálom.

- Mit sajnálsz?

Felém mutatta a cetlit.

- Ezt írta a papírra.

-Ajjaj...

Engem is sokként ért a felismerés. Kevin szó szerint faképnél hagyta Izát. Aztán egy szörnyű gondolat suhant át az agyamon.

- A naplót! - suttogtam szinte tátogva, a kezemet a számhoz kaptam. Ritkán voltak mostanában rossz megérzéseim, de most riadtan néztem Izára, aki még nem ocsúdott fel az első traumából. Rohantam a szobába, a rejtékhely felé. Mindig máshova tettem a naplót, most a többi könyvem mögé, remélve, hogy olyan egyértelmű helyen nem keresi egyik feltételezett betolakodó sem. Kapkodva végigsimítottam a könyvek gerincén és borzongás járta át a testem. Csak egy sor könyv volt, a polc szélére tolva. A könyvsor mögé rejtettem a naplót. Kivettem három-négy könyvet, hogy mögéjük lássak és a polc belseje sötétben és üresen ásítozott. A megérzésem nem csalt: Kevin felszívódott a naplóval.

Iza a másodperc tört része alatt teljesen magába zuhant. Éreztem a fájdalmát és nekem is fájt, hogy nem tudok se rajta, se magamon segíteni. Az ő

szerelmi élete ebben a percben hullott darabokra, én pedig örökre búcsút inthetek a naplónak. Vagy mégsem?

- Várjunk csak! Hiszen megvan! A titkos rekeszben!

- Ki? - pillantott fel zavartan Iza. - Kevin?

- Dehogy, te kis hülye! - viccből mondtam, és Iza szerencsére nem sértődött meg, inkább keserűen felnevetett - gondolom részben a saját szerencsétlensége készítette elhaló kacajra. - A napló!

Azzal, mint az őrült, futottam a spájzba, ahol egy cipősdobozban, pár jókora zöldborsó és vagdalthúskonzerv alól elővettem Marie Antoinette naplójának fénymásolatát.

- Jó kis rejték hely-bólogatott elismerően Iza. - Öreganyám is megirigyelné, ő régebben mindig a száraz kenyér közepébe bújtatva tárolta a pénzt. Máskor meg a padlószőnyeg alá dugta vékony kötegenként. A kutya se vette észre! Persze engem beavatott, mert bennem megbízott.

- Elismerésem! Agyafűrt nagyid van.

- Téged is a ravaszságod húzott most ki a pácból. - szögezte le Iza.

- Azt nem mondanám, hogy kihúzott - szontyolodtam el. - A napló nincs meg, csak a fénymásolat.

- De hát amúgy sem akartad áruba bocsátani, vagy ilyesmi. A tartalma pedig nem veszett el.

- Ez igaz - hagytam rá, a szívem mégis sajgott. Lehet, hogy másnak nem jelentett volna semmi különöset, bár nem hiszem, hogy él a Földön értelmes ember, akinek ne akadna el a lélegzete, ha a kezében tarthatná Marie Antoinette naplóját. Én is különlegesnek tartottam, amikor a birtokomban volt. Felfoghatnám úgy is, hogy átok szállt rám, mert abban az időintervallumban, amikor olvastam, elvesztettem a gyermekemet, akárcsak a napló eredeti birtokosa és az életem ismét kezdett vakvágányra futni. A gyönygös könyv azonban időközben a részemmé vált. Néha nem volt kellemes a tudat, hogy a birtokomban van, de most fáj a hiánya is.

- És te ...jól vagy? - néztem Izára mert tudtam jól, hogy most neki is olyan érzése lehet, mintha egy jókora téglanehezede a mellkasára.

- Megvagyok. Igazából sejtettem én, hogy nem kerek a dolog. - Nem akart a szemembe nézni. - Nem is értettem, mit keres egy jóképű történész egy kerekesszékes kis tanító mellett.

- Ugye hallod magad?

- Bár ne hallanám. Szánalmas vagyok, ugye?

Valóban sajnáltam Izát, ugyanakkor képtelenségnek tartottam, hogy ne legyen a Földön egy rendes, becsületes, csupaszív férfi, aki a tenyerén hordozná a barátnőmet, kerekesszék ide, vagy oda.

- Most nagyon figyelj rám! Te egy értékes, vonzó nő vagy. Nekem legalábbis értékesebb, mint az a napló! A fenébe is vele! Marie Antoinette bevégezte az életében a feladatát azzal, hogy egy napon a kezemben tartottam a naplóját a könyvesboltomban, és ezáltal újra feléledt a barátságunk. A gyerekkori barátságokat nem szabad félvállról venni és te megmutattad, hogy bármikor számíthatok rád, bármilyen hosszú ideje is nem találkoztunk. A napló volt a hozzád vezető út. És általa átértékeltem az életem. Engem nem érdekel a pénz, vagy az, hogy nem tudom leadni mondjuk a Louvre-ban. Most már nem függök tőle.

Ezt nem is gondoltam végig előzőleg, nem tudatosult bennem, hogy nem vonz a napló által szerzett esetleges bevétel. Talán azért sem, mert semmi kedvem nem volt egy ártatlan nő szenvedésének történetéből meggazdagodni, akármilyen neves is. Főleg, hogy a napló Inigáékat illeti.

- Tényleg te vagy a legjobb a barátnőm! - szípogeta, mikor átöleltem.

- Csss...most az a legfontosabb, hogy túltedd magad Kevinen.

- Szerinted fel kellene jelentenünk?

- Annak nem lenne sok értelme, mert akkor be kellene vallanunk, hogy mindvégig nálunk volt a napló, amiről eddig mindenki azt hitte, hogy talán soha nem is létezett.

- Szóval a kis mocsadék valószínűleg simán megússza.

- Valószínűleg - bólintottam és muszáj volt mosolyra húznom az ajkam a „mocsadék” szó hallatán, majd óvatosan hozzátettem. - Szerintem már nincs az országban.

- Ha van esze, biztosan elhúzott. Márpedig esze az van. Csak gerince nincs. Jólesett hallani, hogy a te kezedből jó helyre került volna a napló.

- Inkább Iniga kezéből - tettem hozzá, majd rossz érzés fogott el. Nem halogathattam sokáig, hamarosan Inigáékcal is közölnöm kellett, hogy a naplót megfújták. Most azonban éreztem, hogy más feladat vár rám. Búcsút kell vennem. Újra.

- Szóval most Párizsba mész? Nyugtass meg, hogy nem vesz el ott is egy házat!

- Dehogyan veszek, anya. És nem maradok sokáig. Maximum két hétig leszek ott, utána pedig visszamegyek Ca Savióba. Folytatom, amit abbahagytam.

- Igen, abbahagytad. Ezt is.

Úgy tettem, mint aki nem hallotta a megjegyzést.

- Felépíttem az ottani életem. Talán újra kiadom a házat is. Arra gondoltam, hogy Ca Savióban létrehozok egy igazi kuriózumot, egy különleges süteményeket kínáló cukrászdát nyitok, de előtte Bolzanóban elvégzek egy cukrásztovábbképzést. Még jobban fogok igyekezni, hogy minden összejöjjön.

- Tudtam, hogy ezzel fogsz előállni.

- De anya, ne....

- Ne anyázz, még nem fejeztem be. Azt akartam mondani, hogy tudtam, hogy ezzel fogsz előállni és szerintem ez jó ötlet. Még be is jöhet

- Ne már ...- csak ennyit bírtam kinyögni, mert egyébként tátva maradt a szám az ámulattól. Anyám nem tartja hülyeségnek az ötletemet.

- Még mindig nem fejeztem be. Még be is jöhet, ha segíték.

- Azt akarod mondani, hogy elköltöznél velem Olaszországba? De hát mi lesz a cukrászdával? A vevőköröddel, akik isten tudja, mióta hozzád járnak?

- Biztos hiányozni fogok nekik - vont vállat -, mert profi vagyok abban, amit csinálok, de majd ott is lesz vevőkörünk.

Ezt szerettem anyában. A magabiztos üzletasszony oldalát, ami belőlem hiányzott. Az ő agyában van egy olyan terület, ami a művészi affinitásért és egyben a hatékony pénzkeresésért is felel, az enyémben ugyanezen a helyen valószínűleg a művészi affinitás uralja az egész placcot. Magamban nyugtáztam, hogy még bőven van mit tanulnom tőle.

- Eladod a lakásodat is?

- Kiadom albérletbe. Hamar lesz rá jelentkező, szép lakás. Majd átutaltatom a leendő albérlőmmel a pénzt a számlámra. Sima ügy.

- Hát ...- húztam el a számat - ez nem is olyan rossz ötlet. De biztos vagy benne? Megtennéd ezt értem? Feladnád az eddigi életed?

- Érted még többet is megtennék, kis butus. És különben is, tőled tanultam, hogy kell ezt csinálni. Te is feladtad az eddigi életed. És valami jó is kisülhet a végén az egészből. Csak még dolgoznod kell rajta.

- És ...mindenelőtt eljössz velem Párizsba?

- Elmegyek.

Rámosolyogtam anyára és ebbe a mosolyba minden hálámat belesűrítettem.

Az út a repülőtérré eseménytelenül telt, szerencsére most nem tolattam neki a parkolóban egy luxuskocsinak sem, mikor megálltunk. De az biztos, hogy ha legközelebb autót veszek, abban tolatókamera is lesz. Anya szerencsére nem olyan típus, aki kommentálja a vezetési stílusomat, szóval cseppet sem idegesített, hogy ott van mellettem, inkább jólesett nagyokat beszélgetni vele. Félig-meddig már megbocsátottam neki, hogy titkolózott Barnával kapcsolatban, mert idővel megértettem az indokait. Haragudott rá, de nem árulta el nekem az okát, hogy továbbra is felnézhessek rá. Hogy továbbra is a pótapámnak tekinthessem. Ezért nem állt közénk, amikor titokban találkozgattam vele, pedig abban is biztos voltam, hogy mindvégig tudott róla. Egyébként már nem tudtam egyikükre sem haragudni.

Élveztem a repülést és ami azt illeti, nem volt egy átlagos út. Én ültem az ablaknál, a másik szélén anya, közöttünk pedig egy rettentően jóképű francia férfi utazott. Meglehetősen feladta anyámnak a leckét, hogy az utastársunk nem csak, hogy talán életében először ült repülőn, de rettenetesen félt is. Még soha nem láttam férfit így berezelni. Egyszerre sajnáltam és - szégyeltem, de - mulattatott a dolog. A harmincas éveik végén járó pasas úgy remegett, mint a divatkutya és egész úton hol az enyémet, hol pedig anya kezét fogta, amitől úgy festett, mintha anyát és engem is rázna a hideg.

- Szerinted mikor fog elaludni? - sziszegte összeszorított fogakkal anya. - Akkor talán lazul a szorítása. Már mocskosul fáj a kezem.

- Te tudnál aludni repülés közben, ha rettegsz a repüléstől? - kuncogtam halkan.

- Ördögi kör! - nyugtázta - Hé, nem ér nevetni!

- Valid be, hogy élvezed!

- Na jó, nem rossz érzés. Mondom, hogy nem ér nevetni!

- Ez a második alkalom, hogy repültem. Alig éltem túl az elsőt is. Istenem könyörülj rajtam! - mondta a mellettünk ülő francia.

- Mit mond? - kérdezte anyám.

- Azt, hogy most ül életében másodszor repülőn.

- Ez jó hír! Akkor az első kört túlélte. Talán ezt is túl fogja. ...Ugye hölgyem? - fordult anya kétségbeesetten a kérdésemmel mellettünk álló légiutas-kísérőhöz.

- Biztosan! - mosolygott a stewardess, és egy csésze kávé tette le elének. - Adtam neki egy nyugtató tablettát. Jobbulást kívánok! - az utolsó mondatot a férfinak intézte, majd ismét hozzánk fordult - Önöknek pedig kitartást!

- Hát, Köszí ...- motyogta anya mókás grimaszt vágva, minden bizonnyal próbált nem arra koncentrálni, hogy piszkosul bizsereg a keze. - Na, egy ilyen erős fekete után tutira ébren leszek egész úton! Főleg, ha továbbra is így szorítja az ujjaimat! - vigyorgott anya.

Szerencsére a férfi elaludt. Igaz beletelt körülbelül egy órába, mire végre elnyomta az álom, addigra azonban rendesen kiütötte magát. Olyannyira, hogy tudomást sem vett róla, hogy a vállamon hajtotta álomra a fejét.

- Ne neved! - mormoltam ezúttal én, de magam is vigyorgtam. A következő fél óram csendes szemlélődéssel telt, már amennyire a körülmények engedték, aztán engem is elnyomott az álom. Szégyen, vagy sem, bevallom, jólesett a férfi közelsége, jó volt beszívni a parfümjének illatát, érezni, ahogy a pulóvere hozzám ért. Biztonságérzetet adott, biztos emiatt a fészekérzet miatt szundíthattam olyan jól. Mikor leszállt a gép és felébredtünk, láthatóan nem csak én lepődtem meg az intim szituáción, hanem a férfi is. Anya persze csak vigyorgott, mint a tejbetők.

- Még jó, hogy mindketten kaptunk belőle kicsit! - nyugtázta már a taxiban ülve. Én foghattam a kezét, te pedig együtt al- hattál vele!

- Valóban, még szerencse! - ingattam a fejem vigyorgva. - Legalább lesz mit emlegetnünk évek múltán is, ha szóba kerül ez az út!

Miután lepakoltuk a hotelben a cuccainkat, első dolgunk volt kimenni a Szajna-partra, hogy gyönyörködjünk a tájban. Persze felmentünk az Eiffel-toronyba is, és elkattintottuk a kötelező szelfiket, engem érthető okokból mégis Marie Antoinette kényszerotthonából megmaradt Tuileriák kertje vonzott leginkább. A sétatér gyönyörű ma is, de tudom, hogy Antoinette idejében teljesen másként festett, bár csak pár 1860 körül készült fotót találtam az interneten a palota egykori kinézetéről. Furcsa, mégis csodálatos érzés volt Párizs ezen terének kövein lépkedni. Mintha megelevenedett volna Marie naplója! Anyában is hasonló érzések kavargtak.

- Milyen csodálatos hely! Mégis borzongató - meg is rázkódott. - Ilyenkor örülök, hogy nem 1793-ban éltem. Ha Antoinette-re gondolok..

- És a több mint tizenhárom ezer emberre, akit 1792 és 1796 között meggyilkoltak. A jó öreg Robespierre-t is, a jakobinus diktatúra vezetőjét. A testét a többi kivégzettel együtt egy közös sírba vetették a párizsi *Cimetière des Errands* temetőben. Egy tömegsírba, felfogod ezt? A hívei feltúrták az akkor már nem működő temetőt, de nem találták meg a testét. Jóval később a Boulevard de Malesherbes építése körüli tereprendezések során a feltárt

maradványokat kiásták, és egybegyűjtve a párizsi katakombákban halmozták fel, a történészek szerint a maradványai összekeveredtek Rabelais, Charles és Claude Perrault, Racine, Colbert, Danton, Camille Desmoulins és még sok más ember csontjaival.

- Mindig is szeretted a történelmet - mosolygott anya.

- Még sosem éreztem ilyen valószerűnek, pedig Róma sem piskóta! Hihetetlen, hogy ezek a vérengzések itt tényleg megtörténtek.

Elmentünk az Engesztelő kápolnához, ami szintén nagyon misztikus helynek számított.

- A régészek kamerát vezettek ebbe a kőfalba, hogy ne sérüljön az épület szerkezete a rombolásoktól és emberi csontokkal teli faládákra bukkantak. E mögött rengeteg lefejezett emberi maradvány van!

- Szerinted itt vannak Mária Antónia és XVI. Lajos földi maradványai is?

- A szakértők szerint minden bizonnyal.

A katakombák mellett elsétálva egy falfirkát pillantottunk meg. Hangosan felolvastam a feliratot.

„Ha szeretiünk, vagy szerettünk, ez elég. Ne kívánjunk többé semmit. Az élet kaqylójának sötét redőiben más gyöngyöt nem találunk.”

Ismét jött a borzongás. A gyöngyös könyv. Ne kívánjunk többé semmit ...Úgy éreztem, hogy ez az üzenet, Victor Hugo szavai nekem szólnak. Ebben a pillanatban rádöbentem, hogy talán tényleg ennyi kell a boldogsághoz. A szeretet az én gyöngyöm! Ez az üzenet Marie Antoinette-nek és nekem szól. Kettőnknek Antoinette-nek is elég lett volna a családja és a nép szeretete a kincsek, ékszerek és gyöngyök helyett élete utolsó napján ...és már a naplója sem nyújthatott számára vigaszt. Nem volt rossz ember, de a végső pillanatokban válhatott igazán jóvá. Hamarosan a napló végére érek és akkor kicsit eltávolodhatok tőle. Érzem, hogy akkor nyerem el a végső feloldozást.

Egyszeriben azt éreztem, hogy már nem is bánom, hogy ellopták a naplót. Különös szabadságérzet lett úrrá rajtam Párizsban, Marie Antoinette örök nyughelyénél. Ezek után a városnézést már teljes felszabadultsággal élvezhettük anyával. Az sem zavart, hogy az Eiffel-torony tövéénél, közvetlenül mellettem kérték meg egy nő kezét, aki persze forgatókönyv-szerűen újdonsült vőlegénye nyakába ugrott és csókokkal halmozta el. Anyára mosolyogtam és ő

meghatot- tan visszamosolygott rám. Jó volt látni, hogy az élet kicsit sem állt meg, amíg én magamba zárkóztam - akár egy gyöngy a kagylóhéjába.

Szerintem anya pontosan tudta, hogy egyedül csak rá számíthatok és hogy nagy szükség van a jelenlétére, ezért is engedte meg magának, hogy tíz napra elutazzon velem Párizsba.

- Mindig is arra vágytam, hogy újra elutazzak veled egy szép helyre - vallotta be egyik délután, amikor a Procopban ültünk.

- Én is erre vágytam. Mert utoljára gyerekkoromban utaztunk együtt És neked is szükséged van a pihenésre. Nem csak a cukrászda van a világon.

- Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer abban a kávéházban fogok ülni, ahol Balzac és Victor Hugo is iszogatott! - nézett körbe büszkén anya.

- ...és Robespierre, Danton, meg Marat is itt folytatott eszmecserét a francia forradalom miatt.

- Tudtam, hogy megint Antoinette van a dologban!

- Hát, persze, hogy tudtad - mosolyogtam, majd belekortyoltam a cappuccinómba.

- Mindenesetre úgy látom, jót tett neked ez a kis utazás - nézett rám komolyan -, és azt kell, hogy mondjam, hogy sorozatosan jó és felnőttekhez méltó döntéseket hozol.

Félrenyeltem a forró kávé meglegepetésemben, ezért csak heves krákogás után kérdeztem vissza.

- Felnőttekhez méltó döntéseket?

- Igen. Hamarosan cukrászdát nyitok Olaszországban, ahol van egy saját házad is. Felépíttetted az életed - az újjával számolta a felsorolási pontokat, amit muszáj volt megmosolyognom. - Megismerted egy férfi valódi arcát, és túlléptél rajta. Közben próbálsz magadban rendezni egy súlyos traumát, de mersz szakértői segítséget kérni. Végül, de nem utolsósorban pedig nem zárkózol el tőlem, mert tudod, hogy mindig én voltam és leszek az első számú támaszod. Hát, nem így viselkedik egy felnőtt ember, akit bántott az élet, de minden erejével azon van, hogy talpra álljon?

- De igen. Azt hiszem, tőled örököltem ezt a tűzrőlpattantságot. Te is küzdöttél, hogy egyedül felnevelj minket és közben vezetted az üzletet. És ma is fantasztikus üzletasszony vagy. Az iskolában minden gyerek bálványozott egy-egy sztárt. Valaki Britney Spearsre akart hasonlítani, de őt csak egy rövid ideig csíptem, utána ciki lett szeretni a zenéjét. Később az osztálytársnőim mind Nightwish-t hallgattak, mert akkor már a rock volt a menő. Na, akkor meg

minden csaj fekete haját akart és hullasápadtra sminkelték magukat. Én már akkor is tudtam, hogy rád hasonlítok külsőleg és belsőleg is. Nem akartam letörölni magamról a vonásaidat. Úgyhogy, ezért nem voltak soha olyan őrült sminkes és hajfestős hóbortjaim, mint az osztálytársaimnak.

- Ilyen szépet még sohasem mondtál nekem.

- Mert nem gondoltam volna, hogy ez a kis emlékem ma is fontos és hatással van rám.

- Minden régi emlék ott van bennünk és előbb-utóbb felszínre törnek. Csak a rosszakat próbáljuk elnyomni, de ezzel persze csak magunknak ártunk.

- A pszichológusom is pont ezzel tömi a fejem!

- Akkor megéri az óradíjat! De remélem hamarosan már nem lesz szükséged rá.

- Én is remélem. Azon vagyok.

- Én is segíték. És persze a jó öreg Párizs is!

Megnéztük a Notre-Dame-ot, mert kíváncsiak voltunk, milyen állapotban van a 2019-es tüzeset óta. Mikor a tévében láttuk, ahogy április 15-én a kora esti órákban felcsapó lángok leégették a tetőszerkezetet, és a leomló kúp alakú huszártornyot bámultuk, alig hittünk a szemünknek, megrökönyödve ültünk a kanapén. A Notre-Dame azonban még így is megkapó volt számomra.

- Emlékszel? Mindig azt kérted, hogy a Notre-Dame-i toronyőrt olvassam neked esténként!

- Igen, jó kis mese volt! Nemrég láttam az 1997-es filmváltozatot és elég rendesen meglepődtem. Az egész filmet átjárta Frolo elfojtott szexualitása és Quasimodo feletti uralkodási vágya.

- Felnőttként mindent más szemmel látunk, igaz?

- Igaz.

Miután fizettünk a kávézóban, anya úgy döntött, hogy lepihen egy kicsit a hotelszobában, én pedig kihasználtam az alkalmat, hogy karácsonyi ajándékot vegyek neki. Ami azt illeti, nem apróztam el, egy gyönyörű és nagyon drága bőröndöt vettem, legalább nem okoz majd neki fejfájást, hogy felengedik-e a repülőre, így tutira nem lesz probléma a poggyászoknál. Miután beszereztem a koffert, felvittem a szobába és piros selyemszalaggal kötöttem át. Hát, ez volt életem legrövidebb és legegyszerűbb csomagolási procedúrája. Rájöttem, hogy nem kell túlbonyolítani a dolgokat Semelyik dolgot. Aztán mivel még nem voltam fáradt, lementem megnézni a helyi vásárt, a Tuileriák kertjében, mely a

terület teljes északi szélén húzódik a Rue des Pyramides-től a Place de la Concordig. A hatalmas épületek csúcsával versengő, magasra ágaskodó fákat mind fényfüzérekkel aggatták tele. Nem a csupasz földön, nem is füves talajon, hanem vörös szőnyegen lépkedtem a többi bámészkodóval együtt és már ettől különlegesnek éreztem magam. Minden standon legalább két-három árus várta a vevőket mindenféle szépséges tárggyal, vagy éppen finom falattal. Ettem egy szelet tintahalas pizzát. Annyira éhes voltam, hogy már a látványától és az illattól összefolyt a nyál a számban. Ezután legalább már nem csábított az amerikai zászlós gyorséttermi stand és a gyrosos sem. Az emberek közül néhány a kezében fogott egy-egy csukott esernyőt, de nem állt esőre az idő. Kellemesen hűvös volt, de azért kicsit szorosabbra fontam a nyakamon a sálát, mert tudom magamról, hogy megfázom, amint az első hűvösebb szél megfúj. Még mielőtt azt hihettem volna, hogy itt minden a kajálásról szól, szembe találtam magam egy óriáskeréssel, és egy ideig megbabonázva néztem, ahogy idegen emberek ülnek rajta és körbeérnek a földtől az égig. Mikor már-már hipnotizálódtam a tömegtől, és a sült gesztenye, pillecukor és forraltbór illattól, és a hotel felé vettem volna az utam, megszólított egy árus.

- Kedves hölgyem, vessen ide egy pillantást!

Kedvesen rámosolyogtam. Csupa gyönyörű üvegfigurát árult, mögötte egy másik idős bácsi, vélhetően az üzletpartnere pedig ott helyben készítette a portékát. Sokan megálltak, hogy csodálattal figyeljék az üvegfűjás technikáját. Az én tekintetem is elidőzött a férfin, aki épp egy kerek üvegdarabot forrósított fel a kemencében, melyet egy fémrúdon tartott. Aztán gyakorlott mozdulattal kivette onnan az anyagot és egy hosszú fúvócsővel üvegbuborékká fújta. Lehetetlen volt minden lépést végig követni, de a végeredmény egy gyönyörű váza lett. Ezután, magam is meglepődtem, mert épp hozzám fordult.

- Milyen tárgyat készítek önnek?

Meglepődtem a kérdésem, de azért feleltem.

- Egy anglyalt, kérem.

- Egy anglyalt, hogy vigyázzon kegyedre!

- Köszönöm!

- És mondja csak, megoldható lenne, hogy kerüljön rá egy felirat is? Pontosabban egy név.

- Mi legyen a név?

- Benedek

- Benedictus? Ó, ez valóban angyali név. Azt jelenti: áldott!

Erre nem tudtam mit mondani. Elszorult a torkom. Inkább csak kurtán bólintottam és arra koncentráltam, hogy ne szökjön könny a szemembe.

Aztán a férfi pici fúvásokkal és görgetésekkel, gondos és aprólékos munkával elkészítette az én kis angyalomat.

- Köszönöm! - mondtam, mikor a kezembe adta. - Mennyivel tartozom?

- Ajándék Boldog karácsonyt!

- Önnek is boldog karácsonyt! - hebegtem mosolyogva, és mire előkotortam volna valamit a pénztárcámból, az úr már a másik oldalon egy újabb remekművet készített a csodáló tömeg örömére. Magamban elmosolyodtam. Megsimogattam a még picit langyos anygkán a keskeny vaslapra gravírozott Benedictus feliratot és elindultam a hotel felé. Mikor ott álltam és figyeltem, hogy készül a kis angyalom, akaratlanul is eszembe jutott, mikor Olivérrel figyeltük az üvegfúvót Buranóban - összeszorult a gyomrom, mikor belegondoltam, mennyit változott azóta az életem - de nem tudtam sírni. Elfogytak a könnyeim.

Bekuckóztam az ágyamba és a kezembe vettem a napló másolatát. Ez egyre ritkábban esett meg velem, mert már a könyv vége felé jártam, és mint egy jó regénynél, nyújtani akartam az élményt és pici részeket olvastam belőle.

1790. szeptember 11.

A kormány bábjai vagyunk. La Fayette rossz döntések meghozatalára kényszerít minket és nem tehetünk ellene semmit. Tehetetlenül kell végig nézniünk, ahogy a nemzetgyűlés romba dönti az országot. La Fayette emberei minden lépésemre figyelik, nem ejthetek egy nyugodt sétát az udvarban. Az én kedvesemmel szerencsére többször találkoztam, a karjaiban ringatva vigasztal, akár egy csecsemőt. Milyen szerencse, hogy ő van nekem! Nélküle már belehaltam volna a rabságba. La Fayette aggodalmát fejezte ki irántunk és meghagyta, hogy zárkózzunk be a szobánkba. Érzem, hogy a féltése nem őszinte.

1790. szeptember 25.

Mirabeau arról szó terveket, hogyan mehetnénk Fontainebleau- be. Én mégis szavahihetetlennek tartom, nem tudok megbízni benne. Mindenáron bele akar minket sodorni a polgárháborúba, annak pedig nagyon rossz vége lenne.

1790. szeptember 26.

Necker lemondott. Egyáltalán nem sajnálom azt a felségárulót! Már nem tudom, kiben bízhatok.

1790. október 23.

Mikor jön el végre a szökés ideje? Próbálom tartani a felszabadultság látszatát, főleg a gyerekek előtt, de az agyam fogaskerekei folyvást pörögnek és ezer kérdés kószál a fejemben. Hogyan fog pontosan zajlani? Vajon sikerrel járunk? Egyszerre félek tőle és várom. Már a király is beadta a derekát. Végre búcsút intünk Párizsnak.

1790. november 8.

Most utazunk Párizs felé. Olyan, mintha a vesztőhelyemre kocsikáznék. Szörnyű előérzetem van.

1790. november 14.

A felháborodott nép egészen a Tulieries-ig vonult és szitkokat szórt rám. Az eddig zavaróan higgadt király a padlásra menekült ijedtében, de én nem féltem. A gárdistáknak sikerült távol tartani a feldühödött tömeget. Meglepődtem a saját higgadtságomon. Hihetetlen, micsoda önuralmat vált ki belőlem ez a sok tragikus esemény!

1790. november 15.

A miniszterek beadták a lemondásukat. Mindennek vége.

1790. decemberi 17.

A nyilvános ebédünk alkalmával a szalvétám alatt ezt az üzenetet találtam: „A császár első agylövésére az ön feje lesz a válasz.” Éreztem, ahogy a halál szele elsüvölt a fülem mellett.

Nem mentünk el a hálaadásra, mert nem nagyon volt miért hálát adnom és ezért nem is Istent, hanem inkább magamat okoltam. Ráadásul a naplóolvasás sem derített jó kedvre. Nem volt éppen felemelő Franciaország utolsó királyának és királynéjának halálfelelméről olvasni, de nem is voltam olyan hangulatban, hogy giccses karácsonyi zenéket hallgassak. Beírtam hát a YouTube keresőjébe, hogy „christmas rock”, így velősen, majd már ropogott is a fülembe a Feliz Navidad basszusgitáros változata. Éppen azon báncódtam,

hogy a szállodai karácsonyozásunk miatt nem tudunk nyolcféle sütit meg tortát sütni, mikor anyám beállított egy hatalmas doboz süteménnyel.

- Boldog karácsonyt és égis éő vércukorszintet! - vigyorgott, majd kissé megingott a lábán. Tényleg nehéz lehetett az a doboz.

- Az utóbbi garantáltan meglesz - böktém a pakk felé a fejemmel, de azért megszántam és elvettem tőle.

- Csak ne panaszkodj. Galette des rois, és Mille feuille van benne. Tudod, a Mille feuille az a habkönnyű krémés, amit nem magasztalnak annyira az egekbe, mint a macaront, pedig szerintem sokkal finomabb.

- Remélem a macaronok befogták a nem létező fülüket. És ez mi? Olyan, mint nálunk a fatörzs.

- Igen. Buche de Noel.

- Már csak a Croquembouche torta hiányzik.

- Igen, de azt esküvőkre szokás elkészíteni.

Megláthatta, ahogy a tekintetem hirtelen elsötétül, így vidámabb hangon folytatta.

- Én el is fogom készíteni a tiédre, akármilyen macerás is!

- Jó, jó, persze - hagytam rá. - Még bőven van időd gyakorolni az elkészítését.

Anya inkább témát váltott

- Kár, hogy nincs karácsonyfánk! De nem baj, így is karácsony a karácsony. A Jézuska addig is a szekrényben rejtegeti az ajándékot. Amúgy is elfér kis helyen is.

- A te ajándékod nem.

- Tényleg nem? Akkor meg minek rejtegeted? Hagyjuk a formaságokat és add ide most! Légyszi-légyszi!

- Na persze! És akkor mi lesz a hagyományunkkal? Hogy az angyalka csenget a porceláncsengővel?

- Nincs is itt az a kis csengő. Otthon hagytam.

- Majd benyomok a YouTube-on egy kis csengettyűhangot

- Ez a szenteste más, mint az eddigiék. Nem csak azért, mert egy párizsi hotelszobában töltjük. Azért az ajándékod sem lesz utolsó.

- Ne lőj le előre minden poént!

- Megbeszéltem a recepciót, felhozzák a vacsit. És van itt pár gyertya!

- Szuper lesz! Durva ez a karácsony, ilyen még nem volt. Semmi dolgom!

- Persze, hogy nem volt ilyen, anya, hiszen cukrász vagy. Szerencse, hogy Gabriella remekül helyettesít, még szenteste előtt is, bármilyen nagy is a

forgalom.

I

Megint arra gondoltam, hogy szerintem ez a karácsony az egész világon nekem a „legmásabb”, persze utána rögtön realizáltam magamban, hogy ez biztosan nem így van.

- Feldíszítjuk a fát?

- Ha a fa alatt azt az öt kis fenyőágot érted, amit a piacon vettünk, persze!

- Ilyen minimál karácsonyfánk még nem volt - nevettem -, öt perc alatt végzünk a díszítéssel.

- Szerintem négy - mondta és egy mini karácsonyi gömböt tett az egyik ágra.

- Még nincs kész. Pillanat.

Bementem a szobámba és kivettem az éjjeliszekrényemből a miniatűr angyalját, amit az üvegfúvó készített nekem a karácsonyi vásáron. A hüvelykujjammal végigsimítottam a Benedetto feliraton és mielőtt belesüppedtem volna a bánatba, visszamentem anyámhoz. Szótlatlanul az egyik ágra tettem, hogy elvegyüljön az üveg- és fafigurák között, ám mégis kiemelkedjen közülük. Kicsit meglepődtem, mikor anyám vigasztalóan megszorította a kezem, de jólesett. Furcsa volt átérezni, ahogy a gyermekkorom líneája összeér a mai felnőtt énemével. Mégis jól tudtam, hogy mi, vagyis ki változtatott felnőtté és én akartam a karácsonyfa díszítésekor megemlékezni róla.

- Kicsit sem olyan ez a fa, mint gyerekkoromban, ugye?

- Hát, nem! Emlékszel, mikor mézeskalács szépségversenyt rendeztünk veled és a nővéreddel?

- Na igen, és különös módon mindig az én mézeseim nyertek, pedig akkor én voltam a legszeleburdibb a konyhában! Emlékszem, hogy mindig remegett a kezem a cukormázás díszítéskor.

Szép karácsonyok voltak, gondoltam. Suta cukormázás díszítés ide vagy oda, mindegyiket felakasztottuk a fára és még karácsonyi habkarikákat is gyártottunk, majd mi mártogattuk csokiba a szaloncukrokat, hogy aztán zsírpapírba csomagoljuk. Büszkék voltunk magunkra, mert tudtuk, hogy egy átlagos család ilyet nem csinál. Mézeskalácsokat is süttöttünk és a végén úgy nézett ki a fa, mintha elhordtunk és rápakoltunk volna minden építőelemet a gonosz boszorka házából, amit Jancsi és Juliska nem dézsmált meg. Persze, mivel a fa díszeknek nyolcvan százaléka ehető volt, hamar levetette csoki- és cukorruháját, de ezt egyikünk sem bánta. Csak anya fedett meg minket, ha

vacsora előtt túl sokat dézsmáltunk, de nem túl keményen, és tudtuk, hogy igazából ő sem bánja. Édességillat és szeretet lengte be a házat, mint nálunk majdnem minden nap, mégis szerettem ezt az ünnepi emelkedettséget. Szerettem a hagyományokat. Itt és most egy idegen országban is azokba kapaszkodom. A szemem megtelt könnyel.

- Emlékszel? Ez idő tájt mindig a hascsikarásos angyalkáról meséltem neked. Aki szaloncukorfőzés közben dalolászott a többi angyalkával, de túl sokat evett.

- Szent Miklós adott neki orvosságot, de ezután a kis angyalka hamisan énekelt a kórusban. Emlékszem. A kis angyalka nem énekelhetett, ezért félrevonult, elszundikált egy felhőn és véletlenül lepottyant a Földre. Ott egy templomban találta magát, ahol egy kisfiú felfedezte a földöntúli hangját

Anya keserédes nosztalgiával meredt a fenyőágakra.

- Talán van még Szent Péter kórusában egy ilyen hamisan éneklő kis angyal. A te kis angyalkád, aki lepottyan az égből és csodák csodájára épségben földet ér. Hinned kell benne. Különben semmit nem érnek a történetek, amiket esténként olvastam neked.

16. fejezet

Nehéz szívvel hagytuk magunk mögött Párizst, de tudtuk, hogy szuper program vár ránk. Karácsony másnapján felhívott Viola, hogy áldott ünnepet kívánjon és egyben meghívott a szilveszteri koncertjére. Persze, hirtelen jött a dolog és említettem neki, hogy Franciaországban vagyok, de egyrészt nem akartam megsérteni, másrészt tényleg ott akartam lenni azon a koncerten. Ennek pedig részben az volt az oka, hogy az esemény helyszíne a Villa Torlonia volt. Ez óriási megtiszteltetés Violának. Az agyam kérés nélkül dolgozott, nyomban magam előtt láttam a robusztus, mégis elegáns épületet és a hozzá vezető széles, megkapó lépcsőt. Ez a koncert életre szóló élménynek ígérkezik. Mindemellett Viola hangja, mintha kissé remegett volna, mikor beszéltünk. Aggódom érte: az örült rajongójáról nem tett említést, de nagyon reméltem, hogy az előző beszélgetésünk óta békén hagyta őt. A koncertig még volt három napunk, addig a Hotel Virgilióban szálltunk meg anyával. Ez egy háromcsillagos szálloda, azaz semmi rongyrázás, de megnyerő képeket találtam róla a neten.

- Látod, megint itt kötöttél ki. Neked határozottan idehúz a szíved - nézett rám anya.

- Na igen, pedig egyébként nem szeretek télen-nyáron csizmában lenni!

- Kac-kac! - Ez a világ legszebb csizmája! - mutatott körbe két kezével vezényelve, olyan volt, mint egy idegenvezető és egy karmester keveréke.

- Nem akartam megsérteni Violát.

- Figyelj rám! Újra szembesülnöd kell azokkal a helyekkel, ahol Alessandróval jártál. Nem muszáj pont azokkal, már az is éppen elég, hogy újra olasz földre tetted a lábad. Szerintem ez még egy lépés a gyógyuláshoz.

- Beteg vagyok? - vontam fel a szemöldököm.

- Sebzett a lelked - nézett vissza rám komolyan -, és ha nem segítesz magadon, a tested is az lesz. Jönnek a pszichoszomatikus tünetek. Szorító mellkas, fejfájás, szédülés, hascsikarás, tikkelés ...- a nyomatékosság kedvéért

megjártzott pár rángást, majd maga is megborzongott, mert saját magával is sikerült elhítenie a tünet létjogosultságát.

- Jó, jó, elég lesz Darwin ...Több, mint elég.

- Szóval?

- Szóval menjünk sétálni! - böktém a fejemmel a hotelszoba ajtaja felé. - Húzd a cipődet!

- Ez az! A kínai turisták annyira cukik, biztos készítenek rólunk közös képet, ha odaadjuk nekik a gépünket.

- Anya! Erre találták ki a szelfit.

- Nem-nem! Én olyan képeket akarok, ahol a háttérben egész Róma látszik! Vagy legalábbis a legszebb része.

- Akkor a repülőgépből kellett volna kiugranunk, ejtőernyőzés közben talán esélyes lett volna illet készítened. És nincs olyan, hogy „Róma legszebb része”. Az egész káprázatos.

Szóval felkerekedtünk és ismét megcsodáltuk Rómát, nem mintha meg lehetne unni. Vacsorára lencselevest és finom ricottával töltött cannelonit ettünk mascarponés paradicsomszósszal. Most nem a hotelben vacsoráztunk, szerettem volna, ha anya is belecsöppen egy picit a hamisítatlan itáliai éjszakai életbe. Persze a La Bigába vittem el, de nem ébresztett bennem olyan szörnyű emlékeket, mint gondoltam. Ő is ámulatba esett a kivilágított Colosseum látványától és nem bánta, hogy a Trevi-kutat sötétben pillantotta meg először. Az emberek úgy nyüzsgötek a Szent Péter téren, mintha nappal lett volna. Az éttermek teraszai tömve voltak turistákkal és míg az egyik kiülő asztalán éjjelilámpák, addig a másiknál sejtelmes színű mécsesek, a harmadiknál pedig fényfűzérrel teli dunsztosüvegek világítottak. Jó volt beleolvadni a tömegbe, a legkényelmesebb csizmámban sétálni a macskaköveken, megcsodálni a kirakatokat, figyelni az embereket. Távolról szemléltem a tér fölé magasodó szobrokat, valahogy mindig megnyugtatót a jelenlétük. Azt éreztem, hogy fentről vigyáznak rám, mint valami szent őrszemek. Másnap elmentünk egy misére és megnéztük a Forum Romanumot.

- Szeretnél elmenni Ca Savióba is, hogy megnézd a házat?

- Még nem hiszem, hogy készen állok rá. Arra azért nem. Minden rá emlékeztetne.

Már a nevét sem akartam kimondani, de így is keserű ízt éreztem a számban, hogy csak homályosan céloztam rá. Tudatosítottam magamban, hogy

ennek az utazásnak nem az a célja, hogy nosztalgiazzak, révedezve a boldog múlt emlékeibe süppedjek, mert annak előbb-utóbb csúnya vége lesz és megint csak a veszteségélmény fog felerősödni bennem. Ehelyett a koncertre összpontosítottam.

Péntek délután már izgatottan készültünk. Felpróbáltuk a legszebb ruháinkat, én egy fekete flitteres mellett döntöttem, mert ha belebújtam, viszonylag elégedett voltam az alakommal, hiába mantrázta anyám amikor csak alkalma nyílt rá, hogy a kissé szélesebb csípő imponál a férfiaknak. A ruhához olaj zöld magassarkút húztam és elővettem a mini retikülömet, ami Istennek hála színben pont passzolt a cipőmhöz. Anya is kicsinosította magát, a haját begöndörítette és egy vérvörös, térd fölé érő ruhájába bújt. Az összehatást tekintve vagy tíz évet letagadhatott volna.

Villa Torlonia valóban káprázatos volt így délután hat tájékán, fehér falaival, pálmafákkal övezve. A hegedűsök, a trombitás és a zongorista már a színpad mélyített árkában gyakoroltak, a karmester és a koncertvezető egymás mellett füleltek, hogy a hang megfelelőképpen tölti-e be a hatalmas teret. Viola most lépett a színpadra és elkezdte énekelni az egyik dalát. Még felemelőbb volt így, a zenekar szűk körével együtt hallgatni. A Sono contento di non conoscerti, vagyis az „Örülök, hogy nem ismertelek” című dal keserédes, már- már reményvesztettségében vicces, felváltva fakaszt könnyre, majd mosolyra. A lány ritmusra bólogatva nyugtáztam, hogy a dal nagyjából lefedi a jelenlegi érzelmi skálámat, szóval maximálisan tudtam vele azonosulni. Violán az izgalom szikrája sem látszott, két kézzel fogta a mikrofonállványt és némán, lehunytt szemmel koncentrált, mintha csak meditálna a dal előtt, majd a hangja betöltötte a Villa Torloniát. Éteri volt, és megnyugtató, volt benne szomorúság, csalódottság és egy parányi önirónia is. Néha meg-megállt, újra beállította a mikrofonállvány magasságát. Olykor szólt a hangosítónak, hogy nem hallja jól saját magát, majd ismét rákezdett egy szívfacsaró nótára és újra megszűnt a világ - számára és számomra is. Eddig fiatal lányként tekintettem Violára, de most egy igazi nő állt előttem. Mikor véget ért a dal, Viola egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét, és én is így tettem. Aztán lassan kifújta és elmosolyodott. Egész biztosan átjárta az eufória, akárcsak engem. Megtapsolta a koncert személyzete, ő pedig meghajolt és puszikat dobott nekik. Aztán három olajzöld estélyibe bújt vokalista lány lépett a színpadra Viola mellé és egy vidámabb dalra zendítettek rá, a „Róma veled még szebb”-re. Mindhárman háromféleképpen voltak gyönyörűek. Az egyik nő tejeskávé színű bőréhez jól

illett a hullámos ébenfekete haja, a mimikája is üdítő és megnyugtató volt. A középső szókeség úgy beleélte magát az éneklésbe, hogy a dalt akár egy egyszemélyes színdarabként is előadhatta volna, a jobb szélső vörös pedig két társára hangolódva adta át magát a zenének. Anya mellettem állt, láttam rajta, hogy egyenesen letaglózza Viola kisugárzása, hangja, egyszerűen a jelenléte. Viola dalát is ismét lelkes taps követte, majd elvonult az öltözőjébe és én az órára pillantottam. A koncert pontosan két és fél óra múlva kezdődött. Az előzenekar, a Hvala Regina háromnegyed óra alatt teljesen átrendezte a színpadot és az énekes, Edmund „Ed” Verga már az odakészített bárszékében ringatózott jobbra-balra, látszott rajta, hogy magában már az egyik dalát dúdolja. Aztán intett az embere, hogy előkészítették a hangosítást és belekezdett „Miattad lettem földönfutó” című dalába, ami nagyjából arról szólt, hogy az énekes hány kocsrát járt meg és hány nőt próbált megfűzni, miután szerelme elhagyta, de persze így sem találta a helyét a világban. Tetszett a szövege.

*Gyermekként azt hittem úrhajós leszek
De felnőtként nőket is pénzért veszek
A kertemben is te virágzói,
Hiába tagadnám, hiányzol
És most, mintha elütött volna egy autó
Akármit vettem
Bármit is tettem
Miattad lettem földönfutó
S nem izgat már, mit hoz a nyárutó*

*Tudom, hogy él kellett menned
Tudom, hogy el kellett menned
Te Északon vagy, én Délen
De középen, ugye találkozunk?
Hazudd azt, hogy középen találkozunk!*

*A mi happy endünket a pokolban írták
De az ördögök a hangomat nem nagyon bírták már
Ép ésszel
Aznap hányszor kérdeztem: Miattam mész el?*

*De te nem válaszoltál
Mert ez költői kérdés
Pedig tudtad, hogy ha elhagysz körbevesz a kísértés
Engem
De tudom, hogy erősnek kell lennem*

*Tudom, hogy él kellett menned
Tudom, hogy el kellett menned
Te Északon vagy, én Délen
De középen, ugye találkozunk?
Hazudd azt, hogy középen találkozunk!*

Igaz, Ed a bárshéken ülve kezdte a dalt, de azután már oka- fogyottnak látta a funkcióját, mert az énekes beleélte magát a sztoriba, ahogy kell, és bejárta az egész színpadot, a gitár húrjai pedig sisteregtek a szenvedélytől. Tetszett a dal, teljes mértékben tudtam azonosulni a szituációval, és az énekes lelkivilágával. Hihetetlen élmény volt ez a mini rockkoncert. Mindent visszarendeztek a szakemberek és tudtam, hogy hamarosan végre kezdetét veszi az igazi show. Lassan, de biztosan kezdtek beszivárogni az emberek a Villa Torloniába. Izgatott, vidám morajlás vett körül, fiatalok csoportjai beszélgettek egy-egy pohár forralt bort vagy teát szorongatva, jöttek középkorú emberek is, akik most csúszatták csak táskájukba az érvényesített koncertjegyeket.

Az előzenekar egy ütős számmal folytatta, ami az Ölni, egy öleléssel címet kapta, és ez rögtön megalapozta a partihangulatot. A dal egy se veled se nélküled kapcsolatról szólt, amiből egyik fél sem tudott szabadulni. Az énekes mindent beleadott a refrénbe.

*Minek pisztollyal, minek késsel?
Mi már megtanultunk ölni egy öleléssel
Minek pisztollyal, minek késsel?
Mi már megtanultunk ölni egy öleléssel*

*Miért jó ez neked, mond meg hát?
Ha csak bántjuk egymást hosszú éveken át
Egy szó nagy sebet ejt
A heg a lelkedbe ég*

*Mi kell neked,
Mond meg mi kell még?*

*Tettél egy esküt emlékszel?
Amíg élsz, tőlem nem mész el
Inkább a lelkem tüzétől égsz majd el
Mert:*

*Minek pisztollyal? Minek késsel?
Mi már megtanultunk Ölni egy öleléssel
Minek pisztollyal? Minek késsel?
Mi már megtanultunk
Ölni egy öleléssel*

Mondanom sem kell, hogy ezen dal szövegével is nagyon tudtam azonosulni. Mikor a *Miért pont én?* első akkordjai felcsendültek, izgatott sikitás futott végig a tömegen. Fiatal lányok egy csoportja ábrándos szemmel, öngyújtót lengetve, mobiltelefonjukkal világítva csápolt a lassú számra, nem lehetett eldönteni, hogy a zenétől, vagy Edtől aléltak el. Anya és én bemerészkedtünk a kulisszák mögé és gyorsan bemutatam őt Violának.

- Még egy szám és te következel! - szólt be egy magas szakállas férfi Viola öltözőjébe.

- Akkor én most lemegyek az első sorba - veregettem meg a vállát. - Egy kalappal!

- Hé! - kiáltott utánam, mikor már elmenőben voltam. Inkább maradj a színpalak mögött, kérlek! A kivetítő s sráccal, Fredericcel. Anyukád is itt lehet!

- Ööö ...oké, persze, ha ezt akarod.

Gyorsan a kulisszák mögé vezényelt.

- Rebeka, ő Frederic. Frederic, ő Rebeka. Jó szórakozást! - Azzal eltűnt, mint a kámfor.

- A barátnője vagyok - törtem meg a kínos csendet.

- Én meg a kivetítőse. Ja, erre talán rájöttél - tanácstalanul megvakarta a fejét. - Na, azt javaslom, kezdjük. Jól látsz és hallasz itt mindent, ugye?

- Igen, minden pazar! - bólogattam és vártam, hogy felcsendüljenek Viola első számának kezdő taktusai. Aztán rövid hatásszünet volt, majd ismét a taktusok. A lány ekkor még nem volt a színpadon, de ez a pár hang őrvongást váltott ki a közönségből. A lányok a zenekart ábrázoló pulcsikban ugráltak, a

fiúk Viola nevét üvöltötték. Mások azzal voltak elfoglalva, hogy ágaskodtak, hogy az előttük állóktól lássanak valamit, ezért pár pillanatra szüneteltették a tombolást. Sokan a kezeiket az égbe emelve csápoltak a jól ismert dallamra, és ámulattal figyelték Edét, az egyik basszusgitárost, Matthiast, a másikat - milyen hátborzongató ...- Tommyt a dobost és Fredet, a zongoristát.

- Nagyon népszerű lehet Viola - jegyezte meg anya - életemben nem láttam még ennyi embert egy helyen.

- Bizony az - bólogattam büszkén.

Még mindig nem volt a színpadon, ám egyszer csak meghallottam Viola hangját.

- Helló Róma! Ugye vártál rám? Róma! Küldj egy életjelet!

A felhívásra sikitás volt a válasz. A dal pedig elkezdődött.

Kinézek az ablakon

Valaki szivárványt festett az égre

Ugye te voltál az?

Valaki virágot ültetett a kertbe

Ugye te voltál az?

Valaki dalra hívta a madarakat

Ugye te voltál?

Valaki most halkán dúdol altatódalt

Ugye te dúdoltál?

Kitárom az ajtót

Csendben fúj az éneklő szél

Ugye te írtad a dallamát?

Madaraim ma is neked dalolnak

Ugye tetszene, ha hallanád?

Ma két csésze teát töltöttem

Egyet nekem, egyet neked

A tiéd kihűlt, csak az emléked izzik

S a sóhajom most bent reked

Itt vagy velem és mégis elmentél

Elmentél és mégis itt vagy

Küldj egy jelet, egy életjelet

*És újra megtudom, ki is vagy
Azt mondtad, ne kövessem az utad
De a te utad az enyém is*

*S ha neked már csak egy kis szoba a világ
Az lesz a világ nekem is
Csak ülök az ágyadnál
Csak ülök az ágyadnál
Csak ülök az ágyadnál és hallgatok
Csak ülök az ágyadnál
Csak ülök az ágyadnál
Csak ülök, de sírni már nem tudok*

Elfacsarodott a szívem. Tudtam, hogy ez nem egy szerelmes dal. Viola most az anyjáról énekel. A közönség sem ujjongott, csak csendben öngyújtóztak, mintegy hatalmas családként kiállva Viola mellett.

- Köszönöm nektek! - reagált az üdvrivalgásra, mikor véget ért a szám, majd mintha az én gondolatomra reflektált volna, hozzátette. - Mi itt mind egy nagy család vagyunk! A következő dalomat az eltitkolt félelmeim ihlették.

*Elneveztem a szörnyet az ágy alatt
Most ő a házikedvencem, ha már rám maradt
Már nem félek az árnyaktól áfák alatt
Inkább felnézek és csodálom a leveleket
Éjszaka nem zárkózom be, nem remegek*

*Lefekszem a földre és nézem a csillagokat
Kilesem, hogy a holnap vajon mit tartogat
Nem rémisztenek már meg a sötét alakok
Mert én a sárban is tiszta maradok*

*Ha egyedül alszom el, álmomban úgy is megjelenysz
És nem leszek egyedül, de reggelre elszelelsz
Elszelelsz, de tudom, az eső elől hozzám szaladsz
Gyere el hozzám éjjélkor, nehogy elszalaszd*

Én várni fogok rád, Ó igen, várni fogok rád
A jelenléted csak egy keserű orvosság, amit le kell nyelnem
Az összes félelmem, az összes fájdalom
Ellened fordítom én

Csak egy keserű orvosság vagy, amit le kell nyelnem
Megtalállak, ha egyszer nem bújsz el előlem
És akkor majd te fogsz félni tőlem
Megtalállak, ha egyszer nem bújsz el előlem
És akkor majd te fogsz félni tőlem
Te fogsz félni tőlem

A jelenléted csak egy keserű orvosság,
amit le kell nyelnem
Az összes félelmem, az összes fájdalom
Ellened fordítom én
Csak egy keserű orvosság vagy,
amit le kell nyelnem

- Ébren vagytok, rómaiak?

Viola kérdésére üdvrivalgás hallatszott.

- Akkor mutassátok meg, hogy mulat egy igazi római! A következő dal igazi magasságokba fog repíteni titeket. Készen álltok rá?

A közönség hatalmasat ordított. Aztán egy ideig nem történt semmi, Viola is eltűnt a színről és minden teljesen elsötétült. Mindenki kíváncsian várt. Majd felkapcsolták a reflektorfényt és a színpadon egy hatalmas, hegyszerű képződményt lehetett látni. Viola a különleges színpadelem tetején állt és lehunytt szemmel koncentrált. Majd a dal elkezdődött.

Egy nap majd felmegytek a hegy tetejére
Felmegytek a hegy tetejére
Felmegytek a hegy tetejére én
Onnan nézek majd fel az égre
Onnan nézek majd fel az égre
Majd fel az égre én

*Leülök majd egy szürke kőre
Egy szürke kőre
Ott keresgélek havasi gyopárt én
Az égisz érő hegy tetején
Egy éjjel majd
Felmegyek a hegy tetejére
Felmegyek a hegy tetejére én
Onnan nézek majd fel az égre
Majd fel az égre
Úgy közelebb leszek a csillagokhoz én*

*Egy éjjel majd
Felmegyek a hegy tetejére
A hegy tetejére én
Onnan nézek majd fel az égre
Majd fel az égre
talán úgy közelebb leszek hozzád én.*

*Csak figyeld s a szíved már nem is fáj
Ahogy sok kicsi pontból összeáll a táj
Ahogy az éjjeli fények gyöngysortfűznek a városra
Csak figyeld, s a lelked újra él
A bánatod messzi útra kél
Mondd, Mont Blanc, mit tartogatsz még számomra?
Mondd, Mont Blanc, ó mit tartogatsz még...*

Döbbsent csend borult az arénára, majd a közönségen végig futó morajló sikítás hallatszott. Ám ez a sikítás most nem a dalnak szólt, hanem annak a férfinak, aki valahogy kicselezhette a biztonsági gárdát és éppen a színpadon volt, egész pontosan Viola hegyének a tetejére próbált feljutni, és jó úton haladt ahhoz, hogy elérje a célját. A lába néha-néha megcsúszott, de aztán továbbment, nem nyugodott addig, míg fel nem ért.

- Ki ez a fickó? - kérdezte anya döbbsenten és a torkomon akadt a szó.

Halálra rémültem, mikor megláttam a férfi arcát. Matthias Sanz volt az. Láttam Violán, hogy ő is felismerhette a férfit, mert az ő vonásai is megkeményedtek. Legnagyobb döbbsenetre azonban tovább énekelt.

*Egy napon majd
Felmegyünk a hegy tetejére
A hegy tetejére
Ketten nézünk majd fel az égre
Majd fel az égre
Egy napon majd veled leszek*

*A hegy tetején
És nem vágyom többé a csillagok közé én
Mert csillag vagy nekem te
És csillag vagyok neked én.*

Már-már azon voltam, hogy Viola segítségére sietek, de az örök megelőztek - rohanó léptekkel közeledtek a páros felé. A következő meglepetés akkor ért, amikor Matthias énekelni kezdett. Olyan sorokat, ami nem volt benne az eredeti dalban. Nem volt nála mikrofon, ezért Viola átadta az övét.

*Egy napon majd
Átússzuk a tengert
Átússzák a tengert
És tengernyi szép kagyló közül
Párat felszedünk a parton
Egy éjjel majd
Átússzuk a tengert
Átússzuk a tengert
Átússzuk a tengert
S hogy a túlparton vagyok
Tán csak álmodom...
Tán csak álmodom...*

Ezeket a sorokat már együtt énekelték megilletődve, mégis mosolyogva. Ez hihetetlen! Matthias Sanz talán mégsem örült? Csak egy örülten szerelmes férfi? Pontosabban egy hős- szerelmes típus, aki a lehető legegységibb módon szerette volna felhívni magára Viola és a közönség figyelmét? Hát, az biztos, hogy sikerrel járt. A biztonsági örök tanácstalanul topogtak akárcsak én, a

színpalak mögött Mikor a finálé után lejöttek a színpadról, csak annyit bírtam kinyögni, mint Izáék, amikor annak idején megláttak Alessandróval.

- Te ...és te?

- Igen. Én és ő - nézett rám zavartan Viola. - Legalábbis azt hiszem.

- Én pedig nagyon remélem - kapcsolódott be Matthias. - Már nagyon régóta vártam erre a pillanatra.

- Hogy a frászt hozd mindannyiunkra? - vettem közbe dorgálóan.

- Nem pontosan. Hogy egy jó belépővel elkápráztassam Violát.

- Vehettél volna neki virágot is!

- Az már megvolt. De akkor nem tudtam átverekedni magam a biztonsági őrökön. Ma viszont kicseleztem őket.

- Ez is nagyon pimasz dolog volt! - már szinte sipítottam. Folytak a könnyeim. - Azt hittem, hogy meg akarod támadni Violát.

- Én? Hogy jut ilyesmi az eszedbe?

- Én is azt hittem. - Mondta csak úgy mellesleg Viola.

- De hát miért hittétek?

- Annyira kétségbeesetten próbálkoztál - nézett rá bűnbánó mosollyal, és ettől majdnem én is elmosolyodtam.

- Na, na, nem tetszik ez a szóhasználat! Én nem kétségbeesett voltam, hanem kitartó.

- Megzavarodtam? Ti most akkor együtt vagytok?

- Mi most akkor együtt vagyunk? - pillantott Matthias Violára és meg kell hagyni, így, hogy jobban megnéztem őket, passzoltak egymáshoz.

Viola válaszul hosszan megcsókolta a férfit, én pedig már végképp nem értettem semmit, de valami azt súgta, hogy jól van ez így. Gondoltam jobb lesz, ha most inkább kettesben hagyom őket.

- De hát én semmit sem tudok rólad! - hallottam Viola hangját, miközben elsétáltam mellettük.

- Én viszont mindent tudok rólad - válaszolt Matthias. - Tudom, hogy a Palermói Egyetemen tanultál és biológusnak készültél, de időközben rájöttél, hogy nem az a te utad. Az utadat most találta meg - nézett rá komolyan, majd lazán megvonta a vállát. - Nyugi, idővel behozod a lemaradást!

- Mindent tudsz? Na, arra befizetek! - mondta Viola, de nem tudta teljesen elrejtetni meglepettségét. - Ez a pasas nagyon felkészült! - gondoltam.

- Legyen! Két belépő a Stadio Olímpico di Romába?

- Focimeccs vagy koncert?

- Legyen koncert, mert kegyes vagyok Biztos elaludnál egy focimeccsen.

- Tévedsz - még láttam, ahogy Viola megfogta a kezét, majd az öltözőbe sétálnak -, imádom a focit.

- Azt már tudom, hogy szuper hangod van - hallottam még a lány hangját. - Jó kis duó lehetnénk.

Iniga jó fél órát késett a koncertről, de ha jól látom, a „lényegre” ideért. Miután bemutatam őt anyának, mosollyal az arcunkon, elérzékenyülve néztük a félrevonuló párt és mi is erősen megszorítottuk egymás kezét.

17. fejezet

Viola bármelyik másik koncertje után is magával ragadott volna az érzelemcunami, de ez a katarzisélmény most más volt: a lány sorsa iránti hónapok óta felgyülemlett aggodalmamat eresztettem szélnek. Iniga arcán is láttam a boldogsággal vegyes megnyugvást, és most jött az újabb meglepetés számomra: Iniga Pippát is magával hozta a koncertre, aki így, első ránézésre egy gyönyörű, teljesen egészséges, meghatódott nőnek tűnt. Viola anyja eddig egy kényelmesnek tűnő bőrfotelben pihente ki a koncert izgalmait, de amikor felkelt, úgy látszott, jó bőrben van. Újra megöleltem Inigát, aztán Pippát is. Mindkettőjük arcán egészséges pír jelent meg az izgalom miatt.

- Ez a koncert! Szent ég! Csodálatos volt! - lelkendezett könnyezve Pippa.

- Igen, az volt! - mosolyogtam és az én könnyem is kicsordult, mert amikor először találkoztunk, Alessandro is ezzel a szóval illette a vezetőknévemet. Meraviglisio. Csodás. Még fel sem fogtam egészen, mi történt. Na jó, konkrétan az a helyzet, hogy pocsék emberismerő vagyok. Szóval akkor most az van, hogy Alessandro Mondí, akit becsületes özvegy férfinak hittem, egy drogbanda vezére, Matthias Sanz pedig, akit egy minden rosszra eltökélt őrült rajongónak gondoltam, valójában tényleg egy rajongó, de a bátor hősszerelmes fajtából? Azt hiszem, tényleg bennem van a hiba. Aztán megint csak a filozófia húzott ki a pácból, mert Nietzsche minduntalan ezt visszhangozza a fülemben: „Az emberek könnyen összetévesztik a zavarosban halászó embert azzal, aki a mélyből merít.” Hát, Matthias Sanz mert a mélyből meríteni és milyen jól tette!

Viola, Pippa, Iniga, Matthias, anya és én a La Bigában vacsoráztunk. Mondanom sem kell, hogy nem kíméltük Matthiast.

- Szóval a Domea Mobiliben dolgozik? Annyira elegáns és gyönyörű bútoraik vannak! Pont az én stílusom! - kezdte anya a faggatózást, de Sanznak válaszolni sem volt ideje.

- Mi meg azt hittük, hogy bér ...- kotyogott Iniga, de inkább gyorsan befejeztem helyette a mondatot, mert rosszat sejtettem.

- Bércszámfejtő! Bércszámfejtőnek hittünk! - hadartam, és fellélegeztem, hogy nem vegyült bele a beszélgetésünkbe a „gyilkos” szó.

- Hogy én bércszámfejtő? Dehogy! Igen, igen ott dolgozom - mosolygott Sanz és megfogta Viola kezét. - De én csak egy egyszerű földi halandó vagyok Violához képest. Azért persze szeretem a munkámat.

- Én pedig egyenesen odavagyok a munkájáért! - lelkesült fel Iniga, akinek köztudottan a lakberendezés a hobbija. - A Domea Mobilitól van az Aida C magassfényű fekete-arany hálószobabútor szettem! Imádom az éjjeliszekrénytől a pipereasztalkámig! Mondja csak, ez fiatalos bútornak számít? Ugye semmiképpen sem mondaná öregasszonyosnak?

- Gondolod, hogy azt fogja mondani, hogy öregasszonyos? Akkor sosem találna vevőt rá! - replikázott Pippa, de azért küldött egy biztató mosolyt Matthias felé, jelezve, hogy az ő oldalán áll.

- Azt hiszem Matthias épp eleget mesélt a munkájáról - vetette közbe Viola, amitől párja láthatóan megkönnyebbült én pedig jót derültem a férfi és a Ricci család azon igyekezetén, hogy zöld ágra vergődjenek.

- Köszönöm, hogy végig kísérsz minket ezen az úton - mondta nekem Iniga, mikor a vacsora utáni sétakor kettesben maradtunk. Én értetlenül néztem rá. - Nem hagytál magunkra, mikor kiderült, hogy a miénk a napló. Újra összekovácsoltad a családomat

- De a napló elveszett- lehorgasztottam a fejem, de Iniga a kezével felszegte az államot.

- Ide figyelj! - mondta lassan. - Az a napló csak egy eszköz volt, hogy mi újra egymásra találjunk és egy életre szóló barátságot kössünk veled. Már nincs szükségünk rá ebben az életben, mert megtaláltam általa, akiket kerestem. Fel tudod fogni, mekkora szabadság és öröm ez nekem?

Bólintottam.

- Helyes. Az életben nem lehet minden a miénk. És Marie Antoinette vére tapad ahhoz a naplóhoz, ezt ne feledd.

- De jobb lett volna, ha Franciaországba kerül és állami tulajdon lesz.

- Jobb lett volna. De van jobb is.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy értem, drágám, hogy feljelentettem Kevint és el is fogták. Említetted, hogy Delphoibe akart menni a barátnőddel, ám három héttel a tervezett út előtt nyoma vészett. Nos, úgy okoskodtam, hogy miután ismeretlen helyen kihúzta azt a három hetet, felhasználta a már kifizetett repülőjegyét és

valószínűleg oda menekülhetett. Ezért ott kutattattam fel és igaz, bonyodalmas volt, de az ottani rendőrök az összes ottani szállodát végigkérdezték, amíg a Kastalia Boutique Hotel recepcióján a nyomára nem akadtak. Onnan már sima ügy volt.

- De hát ő azt hiszem a Nidimosban szállt volna meg!

- Gondolom azt lemondta és új helyen foglalt. Biztosan azt gondolta, hogy senki nem gondolja, hogy ennyire lekövethető helyre megy, mindenki azt hiszi, hogy inkább a világ másik végére menekül.

- Gondolom a napló nem volt nála.

- Persze, hogy nem. Ki tudja, hol van? - széttárta karjait. Számomra ő most olyan volt, akár egy karmester, aki jelezte a záróakkordot.

Különös felszabadultságot éreztem. Kevint elfogták! Mikor felhívtam Izát, arra következtettem a hangjából, hogy persze, ugyanúgy gyászolja a saját maga által kreált - és tegyük hozzá, erősen kozmetikázott - képét Kevinről, mint ahogy én Alessandro túlmisztifikált mivoltát, mégsem törte úgy meg a dolog. Úgy sejtem, hogy az ittlétünk közben vált erős, magabiztos nővé - akárcsak én.

Elérkezett a nap, amikor újra be kellett lépnem az olaszországi házam ajtaján. Félttem ettől a pillanattól, de nem ébresztett bennem olyan fájó emlékeket, mint hittem. Inkább az körvonalazódott bennem, hogy mit kell még csiszolni a házón: például nem ártana egy mikrohullámú sütő - bár én inkább mindent a villanytűzhelyen melegítek, de a vendégeim biztos igénylik majd - tévé - eddig ez eszembe sem jutott - és egy-egy új hűtő mindkét különálló helyiségbe. Persze, rögtön észrevettem a hiányosságokat, mégis határozottan az volt az érzésem, hogy hazajöttem. Elhessegettem most azt a gondolatot, hogy melyik szobát akartam babaszobának és a teraszra sem volt ráírva, hogy „Rebeka mindig itt reggelizett Alessandróval”, mégis minduntalan eszembe jutott. Most tényleg a hiányosságokra próbáltam koncentrálni. Leültem a ház előtti kis halványkékre festett padra és nekidőltem a hűvös falnak, ami nyugtatóan hatott rám. Hát szembenéztem vele. Eldöntöttem, hogy nem adom ki a házat. Csak magamnak akarom, és lesz elég dolgom a cukrászdám megnyitásával, mert, hogy ez volt a soron következő megvalósítandó tervem. Pár házzal arrébb van egy kiadó üzlethelyiség, ennél jobb helyen nem is lehetne az édességboltom.

Még aznap beszéltem a tulajdonossal, akitől bérelni fogom a helyet. A fotózásból és a házkiadásból, valamint az előző munkahelyemen megspórolt pénzből nem futotta volna rá és először erősen tiltakoztam, hogy anyám erre az

üzletre költse az évek alatt összepórolt pénzét, de ő hajthatatlan volt. Azt mondta, ebbe érdemes belevágni és megígérte, hogy nem hagy magamra.

- Ketten fogjuk vinni az üzletet.

- Hogy érted ezt? - ámuldoztam.

- Hát úgy, hogy te meg én.

- Én is tudok kettőig számolni.

- Tudod mennyi költséggel és munkával jár egy cukrászda? Hát én tudom. Egyedül nem tudnád végigcsinálni És én már profi vagyok a szakmában.

- Ezt nem vitatom. De akkor mi lesz az otthoni munkáddal?

- Átköltöztetem ide. Szerintem itt is akad bőven vendégünk

- Ez tuti biztos? - néztem rá hülye grimaszt vágva, de a vigyort nem tudtam levakarni a képemről.

- Olyan biztos, mint a puding halála, ami a padlóra esett.

Innentől kezdve adva volt a programunk Üzleti tervet készítettünk, berendezési bútorokat válogattunk Viola párjának boltjában - jutányos áron csak nekem - és tapétamintákat nézegettünk. Az estéim azzal teltek, hogy saját, új receptekkel kísérleteztem, egyedi süteményneveket találtam ki, fagyaltvariációkat hívtam életre - igaz, csak rövid életre, mert még aznap este az utolsó adagig elfogyott mindig. Kitaláltam a nevét is és megterveztem a lógót. A neve Confetteria Ravenala lett. Azért tetszett meg ez a név, mert ez igazából egy növény, magyarul „utazók pálmája”, vagy „utazók tenyere” a neve. Azért nevezték el így mert a régi időkben a levél lapjaiban felhalmozódott vizet itták azok, akiknek nem jutott más innivaló. A leveleinek legyezője pedig nagyjából kelet-nyugati vonalon növekszik, ezért egyfajta természetből fakadó iránytű az utazók számára.

- A berendezése és a tapéta is lehetne természetközeli, nem gondolod? Kékeszöld, bársony, kagylóformájú fotelek, pálma mintás tapéta ...pálmalevél alakú itallap!

- Hát ez ...- próbáltam kifogásokat keresni, de végül feladtam. - Hát ez pazarul hangzik!

- Végre valamiben hallgatsz rám! - anya büszkén kihúzta magát.

- Minden alkalommal, amikor hallgatok rád, ezt mondod! És hol fogjuk beszerezni például ezeket a pazar kagylóformájú foteleket?

- Természetesen Matthiasnál!

- Hát persze! - csaptam a homlokomra. - Matthias!

Furcsa volt, hogy hónapokig egyhelyben toporogtam a házam és a cukrászda ügyét illetően, most pedig mintha pillanatok leforgása alatt beindult volna a fogaskerék. Aztán anya hamar szembesített velem, hogy ez az egész nem csak a tapéta meg a szalvéta mintájának kiválasztásából áll, és nem is lesz olyan egyszerű, mint hittem.

- Először is ott van a tűzvédelem, a munkavédelem, az ÁNTSZ ...fene tudja, hogy rövidítik itt ...- sorolta anyám az ujjain számlálva a teendőket.

- Kiderítjük - bólogattam elszántan, ám feltehetően aggodalmas képpel.

- ...aztán a technológiai követelmények kétfázisú mosogató, kézmosó, fagylaltpult, kanálmosó, süteményhűtő...

- Na jó, azt hiszem egyszerre ennyit bírt befogadni a processzorom.

- ...mélyhűtő, konyha, raktárhelyiség, tíz fős helyben fogyasztás felett férfi és női mosdó, öt fős személyzet felett tusoló, öltözőszekrények, vécé kézmosóval...

- Gondolom előre eltervezted ezt a kiselőadást Saridont is készítettél nekem?

- ...na és persze az alkalmazottaidnak egészségügyi kiskönyvvvel kell rendelkezniük, biztosítani kell számukra az orvosi vizsgálatokat és csinos egyen munkaruhákat varratni nekik ...meg persze magadnak is.

- Te is fejben lezongoráztad ugyanezeket annak idején ugye?

- Igen - vallotta be anyám. - és annyira berezeltem, hogy majdnem hagytam a francba az egészet. Szerencsére ott volt apád, aki biztatott. Neked pedig az a szerencséd, hogy itt vagyok én. A tapasztalt vén róka a szakmában.

- Dehogy vagy te vén!

- Ahhoz kellően, hogy kikerüljem a kelepceket. Nem olyan egyszerű egy cukrászdát elindítani és üzemeltetni, mint mások hiszik, de ha minden előírásnak eleget teszel és megpróbálsz a maximumot kihozni az üzletből minden téren, akkor menni fog. Szerintem először kezdjük egy kellemesebb részével!

- Nekem az a dolgom, hogy formákba, színekbe, anyagokba öntsem azt, amit te megálmodtál - magyarázta két nappal később Romeo Tozzi, a belsőépítésem.

- Tehát szükségünk lesz egy külső arculattervre és egy belsőépítészeti tervre. Melyikkel kezdjük?

- A belsővel! - vágtam rá, mert már élt bennem egy elképzelés. - A természetközelséget szeretném hangsúlyozni, hogy a vendégeim azt érezzék, mintha a szabadban kávéznának és sütíznének, akkor is, ha bent vannak!

- Akkor neked egy levélmotívumokkal díszített helyet tudnék elképzelni föld színekkel, szecessziós és art deco jegyekkel.

- Ezt kivételesen értem, mivel művészeti voltam! - kotyogtam bele büszkén.

- Remek! Először csak a koncepciót térképezem fel, skicceket készítek majd, abból fog megszületni a végleges kivitelezési terv. Milyen egyéb elképzelésed van még?

- Szeretnék lelógó villanykörtétet, ide, a majdani pult fölé, végig - mutattam az üres térre. - A pultot kékeszöld színűnek képzeltem el, retro stílusban, mint a régi cukrászdákban.

- Menni fog.

- A tapétáról már beszéltünk. Megoldható lenne, hogy az egyik fal teljesen zöld legyen, a másik pedig levélmintás?

- Persze. Van árnyalatunk, ami most nagyon divatos, az Amazonas zöld, nézd! - gyorsan előkapta a színskálát és rábökött. - Ez lenne az ideális.

- Imádom! — alig bírtam megállni, hogy a nyakába ugorjak. - Szeretnék még egy játszószarkot is kis asztallal és székekkel, építőjátékokkal, színezőkkel ... persze ezeket az eszközöket magam szerzem majd be, de kérek vedd számításba, hogy ennek a résznek már van funkciója - mutattam a terület jobb hátsó sarkába.

- Na és milyen külső megjelenésre gondoltál?

- Tágas kiülőre, hatalmas napernyőkre, kovácsoltvas székekre és asztalokra, élő virágokra - mintha csak egy kertben lennének a vendégek!

- Van egy jó virágos ismerősöm! Ámulatba ejtő cserepesei vannak. Beszélek Pamelával, persze a szép virágok titka a lelkiismeretes gondozás.

- Ez természetes.

- Pár rózsafával nem lesz sok gondod, elegáns, de egyszerű, mégis nagyon jól mutatna. Nos, akkor nekiláthatok, hogy megvalósítsam, amiről beszéltünk?

- Pazar! Már alig várom! - Mosolyogva, nagy lendülettel kezdet fogtunk az üzletre. Éreztem, hogy ez a nap életem egyik legfontosabb napja.

Tudtam, hogy Marie Antoinette története a végéhez közeledik. Úgy olvastam, mint egy sorstárs, gyászoló anya írását, akinek ez a probléma - ha csúnyán is hangzik - csak egy volt a sok közül. Annyi mindentől rettegett szegény! Aggódott a politikai viszonyok, a népe miatt, bántotta a férje tartózkodó viselkedése és féltette a saját életét is. Valamiféle feloldozást várva vettem a kezembe a könyvét.

1791. január 28.

Már rég nem arra koncentrálnék, hogy éljük a rég megszokott életünket, hanem hogy túléljünk és rettegés itatja át a napjainkat. A férjem már a szökést tervezi. A király szeretné a közvetlen szeretteinket is biztonságban tudni. Érzem, hogy hamarosan elszabadul a pokol.

1791. február 20.

A király nagynénikéi elhagyták Bellevue-öt de szinte rögtön utána betörték a rezidenciára. Istenem, ha belegondolok, hogy pár perc mentette meg Őket a haláltól! Minden pillanatban attól rettegek, hogy meg fognak ölni. Tudom jól, hogy én és a király vagyunk a legfőbb célpont, a „főfogás”, mindenki más csak „előétel”.

1791. március 13.

Egyre csábítóbb az elillanás gondolata. Már készen áll a hintó, ami majd megszöktet minket Montmédybe. Annyira várom, de mégis rettegek!

1791. április 1.

Mirabeau gróf márciusban meghalt. Condé herceg családja hihetetlen vagyonnal rendelkezik. Romba akarja dönteni a hazánkat és bármit megtehet, nincs, aki megállíthatná. Még mi sem állíthatjuk meg.

1791. május 5.

Nem tudom meddig bírom még ezt a bezártságot. Úgy érzem nem tudjuk végrehajtani a tervet. Még a személyzet is a mi vesztünket várja. Próbálok higgadtságot erőltetni magamra, hogy a gyermekeim ne rémüljenek halálra, de nem mindig járok sikerrel.

1791. május 28.

Már árnyalódott a tervünk, amely megmenekíthet minket. Az utolsó percig bízunk kell abban, hogy életben maradunk. Az én grófom annyira magabiztos stratégia! Még soha nem voltam ilyen büszke rá. A király is issza minden szavát. A terv a következő: Fersen inkognitóban hintával jön és mi az éjszaka közepén kiosonunk hozzá, előtte a gyerekeket felébresztem és a kocsiba terelem egy biztonságos útvonalon, titkos lakosztályokon át. Onnantól már rövid úton elhagyhatjuk Tuleries-t és egy aprólékosan kidolgozott útvonaltervet követve minél messzebbre jutunk. Ezután kölcsönkapott útlevelekkel Montmédybe megyünk. Találtunk egy rejtett ajtót, amely titkos folyosóra vezethet. Úgy rendelkeztem, hogy a

Habsburgok koronaékszerei Karolinához kerüljenek, ha velem valami történne. Könnyek között, heves csókváltások közepette búcsúzkodtunk Fersennel. Érzem, hogy ez nem lesz egyszerű procedúra.

1791. június 29.

Tervünk dugába dőlt, pedig Fersen végig ott volt velem menekülés közben is. Ő vezette a hintát, Bondyban búcsúztunk el egymástól - immár nem csókokkal. Tény, hogy a király döntése okán távozott - nem kívánatosnak vélte a közelemben. Visszahoztak minket erre a szörnyű helyre és attól a perctől fogva megfosztottak minket minden hatalmunktól. Pedig már elhagytuk Párizst. Minden erőnkkel azon voltunk, hogy megközelítsük a Németalföld határánál fekvő Montmédy erődjét. Úgy tűnik azonban, hogy a szökést nem szerveztük meg elég alaposan és elhamarkodottan cselekedtünk. Június23-án a lotaringiai Varennes-ben vészharang kongását hallottuk és tudtuk, hogy ez mit jelent: felismertek minket. Sainte-Menehould postamestere állította meg a kocsit. Hamis útlevellel utaztunk, de rájöttek a kilétünkre. Este nyolckor - mivel már halálosan fáradtak voltunk - megálltunk Sainte-Menehouldban. Ez súlyos hiba volt. Egek, miért nem volt az én királyom elővigyázatosabb? A hatóságok Varennes-ben június 22-én hajnalban őrizetbe vették a családunk tagjait, alig ötven kilométerre a célunktól. A feldühödött tömeg átkokat szórt ránk, többen le is köptek minket. Elfogták, azután pedig Temple-be hurcolták a családomat. Most már a szó szoros értelmében rabokként felügyelnek ránk az őrök. Ami a legrosszabb: tudják, hogy Fersen próbált megmenteni minket. Nem szabad többet erre a helyre jönnie. Az őrség reggel hétkor vette észre, hogy a király eltűnt, s megtalálták a tizenhat oldalas kézzel írt „politikai testamentumát”. Ebben a király nem utasította el a rendek eltörlését és a polgári egyenlőséget sem. Hamarosan az egész nép megtudta, hogy szökni próbáltunk. A családomat üldözi a balsors.

1791. július 13.

Innentől kezdve már igazán foglyok vagyunk a Tuileries- ben. Egy lépést sem tehetek anélkül, hogy a tisztek ne lennének a nyomomban. Ropespierre és a jakobinusai egyre nagyobb veszélyt jelentenek ránk nézve. Az a céljuk, hogy folytatódjon a forradalom és a király bukásának örvendeznének.

1791. szeptember 12.

Király uramnak alá kell írnia a Nemzetgyűlésben az alkotmány elfogadásáról szóló nyilatkozatot. Olyan dokumentumot fog ellátni a kézjeggyével, amiről nincs ismerete, és nincs befolyása sem a megváltoztatására. Marionette-bábuk lettünk. A királynak ezentúl már nincs hatalma. Nagyon megviselik a történetek és erősnek kell lennem, hogy vigaszt nyújtsak neki. Lamballe hercegnő visszatért hozzám. Boldogság ez a szomorúságomban.

1791. október 6.

A Nemzetgyűlés feloszlott és csupa tehetségtelen flótás került az ország élére. Itt a vég. Vége az országnak és mi is semmivé leszünk, érzem. Bárcsak meg tudtunk volna szökni! Bárcsak, bárcsak ...Belenézek a tükörbe és már nem ugyanaz az ember vagyok. A forradalom engem is megváltoztatott. Naiv, hiú kislányból a családjáért aggódó, érett asszony lettem.

1791. november 16.

Rettegek. Franciaország népe olyan, akár egy hatalmas bomba, ami bármelyik percben felrobbanhat. Már nincs az a báj és mosoly, ami megbékítené őket.

1792. január 1.

A férjemmel nem koccintottunk az új évre. Azt hiszem, abba mindketten belehaltunk volna.

1792. február 2.

Fersen Nálam járt. Csuklyában volt és én bolond először betolakodónak néztem, mert azt mondta, meg akar gyóntatni! Persze utána megöleltem és el sem akartam engedni. Hihetetlen, hogy folyton bajba sodorja magát miattam! Fersen azt ígérte, ezt az éjszakát feljegyezi a naplójába, hogy emléke fennmaradjon az idők végezetéig.

1792. március 10.

Nem tudom megemészteni a bátyám halálát. Kísért minket a balsors. Fersen mindent megtesz, hogy megszöktessen minket és ezért nem lehetek eléggé hálás, de félek, hogy minden aggodalomból kovácsolt terve kudarcba fog fulladni. Már biztos, hogy a zavargások kimenetele háborúba fog torkollni. Félek az itteni ételből enni, az a hír járja, hogy meg akarnak mérgezni minket! Éjjel-nappal hallom a kintről beszűrődő gúnydalokat, kiáltásokat. Érzem, hogy a jelenlétem csak még jobban felszítja a kedélyeket és a király iránti ellenszenv parazsát.

1792. április. 30.

A francia kormány hadat üzent Ausztriának. Nem adom fel. Az osztrákok mellé állok és mindent megteszek azért, hogy a franciák megbukjanak.

1792. június 21.

Ma egy kisebb tömeg bejutott ide és megpróbált az életünkre törni. Szó szerint sokkot kaptam. Minden nappal egyre nő a fenyegetettségünk. Tudom, hogy egyre több lázadó tart ide. Azt sutyorogják, hogy az én titkos levelezéseim és cselszövéseim kavartak össze mindent. Nem kellett volna még jobban magunkra húzni a vizes lepedőt.

1792. július 9.

Rejtjeles levelet írtam Fersennek, amiben bevallottam iránta érzett szerelmemet és biztosítottam arról, hogy épségben vagyok. Tudom, hogy aggódik miattam. Ám hiába intettem őt nyugalomra, jó pár könnycsepp hullott a levélpapírra, ezért biztosan érezni fogja ő is, mennyire szenvedek. Könnyörögve kértem, ne rokkanjon bele a hiányomba és ne vegye esztét az én szenvedésem! Most is szorongatja a torkom a sírás. Biztosítottam őt afelől, hogy királynői büszkeséggel viselek minden irányomban elkövetett ármánykodást. Ma is van miért hálát adnom: most azért vagyok hálás Istennek, hogy az örök segítségével elküldhettem leveletem az én Fersenemnek.

1792. július 14.

Fersen válaszelevelében megvallotta, hogy annak idején, amikor meghallotta a kettőnkéről szóló pletykákat, azonnal Amerikába utazott és azért maradt ott évekig, hogy megvédje az amúgy sem patyolattiszta hírnevemet. Tudom, hogy őszintén szeret, még így is érzem, pedig talán sosem látom viszont.

1792. július 27.

Brunswick hercege Coblenzben közzétett egy kiáltványt, miszerint, ha bármi bajunk esik, a csapatai lerohanják Párizst. Érzem a kiáltványban Axel közbenjárását, de azt is, hogy ez csak olaj a tűzre, amelynek előbb-utóbb a martalékkává válunk.

1792. augusztus 15.

A családom nyugodtabb, és kiegyensúlyozottabb életet él itt, a Temple-ben, mint a Tuileries-ben. Ez nem is egy épület, inkább erődítmény. A levéltáros lakását kaptuk meg, a kisebbik toronyban. Minden szoba sötét és vizelettől bűzlik. A családuk ételmezéséről tizenhárom ember gondoskodik, valamint négy szobát biztosítottak a férjemnek és további négy szobát nekünk asszonyoknak a gyermekekkel. Nem mondom, hogy nem hiányzik a fény és a pompa, de itt legalább egyszerű, csendes életet élhetünk. Egy ideig legalábbis. Én és az uram sokat olvasunk. Mi nők gyakran kézímunkázunk, én néha csembalózom is, a király pedig többször is sárkányt eregetett a fiunkkal, igazán, öröm volt nézni. Sokszor csak ül és csendesen imádkozik, ami meghat, ugyanakkor kétségbe is ejt. Néha egy gonosz kis hang azt mondja a fejemben, hogy ne örüljek annyira a gyermekeim mosolyának, mert ez már nem élet. Ezek már csak halálfélelemben eltöltött napok. A tömeg azt követeli, hogy akasszanak fel minket. Nem merem magukra hagyni a gyerekeimet. Csak akkor érzem, hogy még élek, ha őket ölelem, de már élni is pokolian fáj. Azt suttogják, hogy a Conciergerie-he visznek majd.

1792. augusztus 19.

Borzalmas csapás ért. Meg kellett válnunk a személyzetünk összes tagjától, végsőkéig hűséges barátainktól. Letartóztatták őket egytől egyig. Csak a komornyikom maradt mellettem. Madame de Lamballe-nak búcsúzóul adtam egy gyűrűt, melybe a hajtincsemet foglalták és amibe belevésettem: „A boldogtalanságtól öszült meg.” Istenem! Ő volt a legkedvesebb barátom! Ismeri életem Franciaországban töltött éveinek minden mozzanatát! Érzí, amit én érzek, mert vele minden örömet, bánatomat, bizodalمامat és aggályomat megosztottam. Nem csupán baráti érzelmeink váltak eggyé, de a sorsunk is egybefonódott. A nép dühös és hallom, ahogy Lamballe nevét kiabálja, én pedig érte imádkozom. Tudom, hogy már sosem fogom látni őt. Fáj, hogy az élete miattam fog véget érni. Pokolian fáj. Próbálok erős lenni és királynőhöz méltóan viselkedni, hiszen eddig oly keményen kitartottam, ám legszívesebben ebben a szent pillanatban vele halnék én is. Mivel a naplóm borítójában van egy belső rekesz, belerejtettem egy medált a gyermekeim arcképével. Csak remélni tudom, hogy nem kerül az illetéktelen hiénák kezei közé! Monsieur Turgi palackba zárt, citromlével írt levelekkel adja tudtunkra a francia híreket. Míg mi be vagyunk zárva, kint haláltusát vív a nép és nem tehetünk semmit.

El sem tudtam képzelni, milyen lehet folyamatos halálfélelemben élni, mindenesetre ismét hálát adtam azért, hogy nem a francia forradalom idején élek és nem én vagyok Franciaország királynéja. Még inkább megérintett, hogy 1791. júniusában és júliusában írt bejegyzései foltokban homályosak voltak. Tudtam jól, hogy Antoinette könnyeivel vegyült a szétfolyt tinta, akárcsak Fersenhez intézett leveleiben. Most nekem is elszorult a torkom, mégis pozitív visszaigazolást kaptam a medálról és árnyalódott a képem arról, hogy mikor, miért és milyen körülmények között került az értékes ékszer a naplóba.

Négy hónap is eltelt, mire közös álmunk az enteriőrömmel valóra vált, de megérte várni. Nem olyan lett, mint amilyennek elképzeltem, hanem sokkal pazarabb! Anya épp az előbb próbálta ki az új sütőt.

- Bon Apetit! Vagy hogy mondják itt?

- Boun Apetito. Úgy mondják.

- Hát akkor úgy! Én csak a művem nevét tudom olaszul. Maritozzi con panna. - Azzal egy vágódeszkán elém rakta az óriásfánk nagyságú félig kettévágott péksüteményt, amit olyan bőkezűen megtöltött valami isteni illatú gyümölcsös krémmel, ahogyan csak lehetett.

- Jesszus! Csak ránéztem, és már két kilót híztam!

- Rád is fér! Az utóbbi időben jó néhány kiló lement rólad. Ne sopánkodj, csak kóstold meg!

- Mmm ...Ez mennyei!

- Igen, az! - bólogatott vigyorogva anya. - Várj, csinálok tejeskávét is!

Amíg a kávé készült, én lelkiismeretesen elpusztítottam a habos fánkot. Anya már a tálcával egyensúlyozott, én pedig épp felpattantam, hogy hozzak kávéskanalat, mert az persze a konyhában maradt, mikor betoppant Barna. Furcsa volt őt látni. A süтивásár jutott eszembe: felbukkanása ott is meglepetésszerű, ám hatásos volt. Jól festett pazar galambszürke öltönyében, ami így első ránézésre az én otthoni egyhavi fizetésembe kerülné, de a tekintete kimerültségről árulkodott. Becsuktam a szemem, jól összeszorítottam a szemhéjaimat, de amikor újra kinyitottam, csak nem tűnt el a színről.

- Hát te mit keresel itt? - nyögte ki végül anya.

- Neked is jó reggelt, Flor. Rebeka!

- He-hello - nyökögtem. Magamban eszelősen viaskodtam: most akkor örüljek-e annak, hogy itt van, vagy inkább aggódjak, hogy egy légtérbe került anyámmal?

- Hogy válaszoljak az előbbi kérdésedre: kíváncsi voltam a lányod cukrászdájára.

- Na és mi a véleményed? - kérdezett ismét szenvtelenül.

- Pompás. Gondolom a te kezed munkáját is dicséri.

- Nem igazán - ezt olyan fenyegetően mondta, hogy azt hittem, Barna hátrál egy lépést, de nem így tett.

- Fogadtam egy lakberendezőt - egészítettem ki anyát gyorsan, megpróbálva elvenni feleletének gúnyos élet. Az egyik székhátlájára támaszkodtam, hogy nyugodtnak tűnjek, de valójában úgy szorítottam azt a háttámaszt, hogy elfehéredtek az ujjaim.

- Akkor megjegyezted, amit évekkal ezelőtt mondtam. Az igazi profi az, aki...

- ...aki összegyűjti a legprofibbakat a saját szakterületükön, aztán megismerteti őket egymással ...- folytattam.

- ...hogya végül valami csodálatosat alkossanak - fejezte be helyettem Barna és a szeme büszkén csillogott.

- Elég volt ebből. Hogy találtál ránk? - vágott közbe anya és tudtam, hogy vissza fogja terelni a beszélgetésünket a kezdeti zavaros mederbe, de nem mertem ebben megakadályozni.

- Nem akartam írni vagy telefonálni, mert felteszem úgysem reagáltatok volna. Viszont mindenképpen látni akartalak titeket és az interneten rátaláltam a cukrászdára és Rebeka nevére.

- Miért jöttél ide, Barnabás?

- Azért, hogy bocsánatot kérjek tőletek.

- Miért kell bocsánatot kérned?

- Azért, mert nem voltam ott apád temetésén - bár anya tette fel neki a kérdést, Barna végig az én szemembe nézett. - Annyira szerettem őt, hogy egyszerűen akkor és ott még képtelen lettem volna elbúcsúzni tőle. Te gyerekként erősebb voltál nálam. Durván hangzik, de ez az igazság.

- Tudom, hogy szeretted. Én is szeretlek téged. Hidd el, nem haragszom. Ahogy anya sem.

Már nem voltam szomorú, de egy picit elpityeredtem. Hihetetlen, hogy pár szót kellett csak kimondanom, hogy megnyugodjak: szeretlek, nem haragszom. Gondoltam úgy teszek, mintha valami dolgom lenne hátul, hogy kettesben hagyjam őket, ám még mielőtt elindultam volna hallottam, amint Barna anyát átölelve kimondja a legszebb szót, amit az elmúlt hetekben hallottam.

- Hiányoztál.

18. fejezet

Én a mennyországban jártam, amiért a családomban újra béke volt, a napló lapjain Antoinette azonban a poklok poklát járta. Olvasni is szörnyű volt.

1792. december 24.

Még soha életemben nem volt ilyen borzalmas karácsonyom. Drága Lajos Ágostomat elvitték tőlünk. A férjem még búcsúzáskor is olyan kedvesen beszélt a fiammal, hogy kis híján én is elhittem, hogy visszatér. Vajon látom még valaha? Ha igen, hogy fejezhetném ki legszebben iránta érzett szeretetemet és tiszteletemet? Édes Istenem, segítsd meg őt!

1793. január 1.

Az új év első napján azért imádkozom, hogy a családom mindig eggyel több és több napot éljen túl. Folyton Ágostra gondolok és megbetegít az aggodalom.

1793. január 20.

Ma egy hivatalnok jött be hozzám. Azt mondta, a gurtfkokkal meglátogathatjuk a férjemet. Tudom, hogy ez mit filmt Hmiw öleltem a gyermekeimet és férjemet az örökkévalóságon át egy percig sem akarok tovább élni az érintésük nélkül! A férjem megígértette a dauphinnal, hogy soha nem áll bosszút a haláláért. Istenem! Lehetetlent kér!

1793. január 21.

Egész éjjel virrasztottam. Hallottam éjjel a dobpergést és a férjem lépéseit a lépcsőn, vagy csak képzeltem? Gyászolom a férjemet és a saját, halállal egyenlő életemet. Imádkozom, de úgy érzem, rajtunk már az sem segít. Csak az ad egy szemernyi erőt, hogy a fiam velem van. Ő még velem van. Unokaöcsém, Ferenc császár vajon miért nem segít rajtunk? Miért nem segített Ágoston? Miért nézi tétlenül a szenvedéseinket? Ésszel fel nem foghatom, már kuszák a gondolataim a

sok sírástól. Mivel érdemelt ki a családuk ennyi szenvedést? Egy dolog biztos csupán ebben a nagy bizonytalanságban: ki kell tartanom.

1793. január 23.

Gyászruhát kellett kérnem az államtól, amit rendelkezésemre is bocsátottak. Nem bánom, hogy viselnem kell, hisz' tökéletesen tükrözi a hangulatomat. Mégis fáj belenézni a tükörbe: már nem egy szép arcú, vidám nőt látok, hanem egy megfáradt özvegyet. Ami az én sorsomat illeti: száműzni akarnak az országból.

1793. február 20.

Víszonylag könnyen összebarátkoztam a rám vigyázó örökkel, akik mindig hoznak nekem tintát és papírokat, hogy minél több dolgot feljegyezhessek, bár a jegyzeteim eléggé kuszák az idegállapotom miatt. A sans-culotte-okkal üzeneteket tudok váltani volt udvarhölgyeimmel. Az Isten áldja meg őket!

1793. április 2.

Az egyik udvarhölgyem férje, Jarjays tábornok hősiezen visszatért Németországból, amiről nagy örömmel olvastam az egyik üzenetváltás alkalmával. Sikerült megvesztegetnie néhány őrt és bár nem sokon múlt a siker, a szabadulási kísérlet kudarcba fulladt. Már közel álltunk a tervünk megvalósításához, ám kiderült, hogy csak engem tudtak volna kiszabadítani a börtönből. Itt kellett volna hagynom a drága Madame Élizabethet és a gyerekeket. Természetesen nemet mondtam.

1793. április 28.

Újból próbáltak megszöktetni, de az örök túlságosan éberek voltak. Most még szigorúbban őriznek, mint azelőtt.

1793. május 5.

Tegnap éjjel az örök berontottak a szobámba és mindent felforgattak. Csoda, hogy a napló még nálam van! Férjem jobb létre szenderülése óta ruhám alatt rejtegetem, ő már tényleg egy jobb és szebb világban van. Magam is utána vágyom! Elvették minden értékeimet: a gyűrűmet, az aranyórámat, amit édesanyámtól kaptam és a medálomat is, melyben drága gyermekeim hajtincseit őriztem. Már csak a naplóba rejtett medál van nálam a kicsikéim képével. Minden napom a bizonytalanság és a

félelem jegyében telik. Minduntalan Fersen magas, erős alakja lebeg a szemem előtt, akár egy kósza árny ...pedig lassacskán én válók szellemmé.

1793. május 30.

A naplómmal a fejem alatt alszom és vaksötétben írom le soraimat, mivel a kudarcha fulladt szökési kísérlet után gyertyát sem égethetek. Így érzem magam biztonságban. Ez még az enyém. Nekem már semmim sincs ezen a világon ... Mindent elvettek tőlem. Egy új cellába vittek, melynek az ablakát félig befalazták. A kis Capet Lajosnak lágyéksérve van. Istenem, kegyelmezz!

1793. június 10.

A napok csigalassúan telnek és én egyre elkeseredettebb vagyok. Csak azokra a napokra tudok gondolni, amikor még szabad voltam. Arra a pompára és csillogásra. Van a szobámban egy tükör, de képtelen vagyok belenézni.

1793. július 1.

Elválasztottak a fiamtól. Sírt és azt mondta, hogy nem akar meghalni, mint az apja. Az örök, mikor a fiam elengedésére utasítottak, Capet polgártársnőnek hívtak. Az én kicsikémet bizonyos Simon polgártársra fogják bízni és azt mondták, ő majd elfeledtetni vele, amit az állítólagos rangjáról eddig tanult. Miért nem halok meg most rögtön? Tudom, hogy többé nem látom őt. A titkos levelezésekre is rájöttek. Minden kínzást elviselek, amit rajtam elkövetnek, de ennél nagyobb fájdalmat nem okozhattak volna. Istenem, irgalmazz, mit fognak tenni vele? Rettegek.

1793. július 3.

Ostorcsapások hangját hallom! Édes kisfiam, mit tesz veled az az átkozott Simon?! Néha a fiam papírfecniken üzen nekem, hogy jól van. Mindennap hallom, ahogy korbáccsal arra kényszeríti, hogy engem alázó dalokat énekeljen és engem szajhának hívjon...

1793. július 25.

Rájöttem, hogy a torony egyik ablakából rálátok az udvar belső részére, ahol az én kicsikém néha játszani szokott. Tudom, hogy az örök figyelik minden rezdülésemet, de kegyelmesek és hagyják, hogy órákig álljak a sarokban és nézzem őt. Olyankor mindig sírok, de gyorsan le is törölöm a könnyeimet, mert minden egyes cseppje elhomályosítja a szememet és akkor nem láthatom őt. Fájd, de akkor is látni

akarom őt. Ha ez az utolsó kép, amit látni fogok az életéből, akkor örülök. Az én kicsikém játszik. Csak azt kívánom, hogy az élete, valamilyen csoda folytán, boldog legyen, még így is: így, hogy nem tudom többé megvédeni. A fiamat nézve nem csupán rá gondolok, hanem a többi gyermekemre is: azokra, akik sokáig mellettem lehettek - bár, mit jelent a sokáig? Hiszen ezek az évek is oly rövidnek tűnnek most! - és rájuk is, akiknek rövid volt a Földi életük. Mindegyiküket szeretem és mindegyik gyermek az enyém volt, akármennyi időt is tölthettünk együtt. Gyermekeim, akik a mennyben vannak, már biztosan nem szenvednek. Azokért pedig, akiknek valamivel hosszabb élet jutott osztályrészül, szünet nélkül imádkozom. Még élni akarok, hogy vigyázhassak rájuk és támaszuk lehessenek. Nem akarok meghalni, nem akarok a forradalom túsza lenni. Édes Istenem, könyörülj rajtam és óvd meg a szereteteimet!

Ez volt az utolsó naplóbejegyzés. Szomorú érzés fogott el, mert tudtam, hogy a leírás után csaknem három hónappal Marie Antoinette-et lefejezték. A könyvben még vagy hatvan oldal üresen, sötétbarnán tátongott, hiába várva, hogy megteljen Marie Antoinette tragikus történetének utolsó fejezetével. Persze a könyvtár segítségemre volt. Megtudtam, hogy 1793. augusztus másodikán éjjel érte jöttek és miután a végrehajtók ismertették vele a kivégzéséről szóló dokumentumot, minden ingóságától megfosztották, csupán egy zsebkendő és egy likőrösüvegce maradt nála. Az ítélet után még sietve elbúcsúzhatott Marie-Thérése-től, aztán mennie kellett. Ezután a Conciergerie-be került, másnéven Madame Guillotine előszobájába, vagy a halál szobájába, amit Marie Antoinette siralomházaként találtam meg a könyvekben. Nem vitték messzire: a Conciergerie a Tuileriák palotájával és a Temple-lel szemben még mindig áll Párizsban. Tulajdonképpen ez a három épület együttesen vette el Antoinette szabadságát. A celláját szegényesen rendezték be. Egy vaságy, egy ócska vánkos, két matrac, két szék és egy vizeskorsó - ezek voltak az egykori királyné használati tárgyai. Ettől a perctől kezdve minden pillanatát két ór figyelte egy alacsony spanyolfal mögül és Antoinette-nek túrnie kellett, hogy mellette pletykáltak, ittak és kártyáztak éjt nappallá téve. Már nem égethetett gyertyát esténként, az ablakát befalazták, hogy ne lásson ki rajta, az örök pedig halállal lakoltak volna, ha esetleg sikerült volna megszöknie. Antoinette ekkor az olvasásba temetkezett, állítólag a kalandregényeket bújta, vélhetően gondolatban egy szebb helyen járt, ahol szabadnak érezhette magát. Az örök kegyetlenül bántak vele. Az utolsó éjszakáján két gyertyát égethetett és még egyszer kapott papírt és tintát is. Utolsó levelét Madame Élisabethnek címezte,

majd másnap, 1793. október 16-án, tizenegy órakor távozott a Conciergerie-ből. A vesztőhelyre vezető úton örök hada kísérte. Antoinette a kivégzés ideje alatt az utolsó pillanatig királynőhöz méltón viselkedett. Büszke volt és magabiztos. Nem éppen szívderítő véget ért a napló és persze olvasva a fájdalomairól csak még inkább sajnáltam a királynőt, főleg, hogy a történelemkönyvekből tudtam, hogy Lajos Károlyt két évvel a királynő halála után, 1794. január 19-én titokban egy sötét szobába költöztették, ahol fél évig fogságban tartották teljes magányban, alapvető higiéniai feltételektől megfosztva. Szerencsétlen kisfiúnak mindössze tízévesen, fogságban kellett végigszenvednie a tuberkulózis tüneteit, mely a fiú egészségének rohamos romlásához vezetett. Végül a tuberkulózis szövődményeként kialakult hashártyagyulladás okozta 1795. június 8-án bekövetkezett halálát. Sajnáltam szegény Lajos Károlyt, és persze a megboldogult királynét is, mégis felszabadító érzés volt az utolsó sor elolvasása után becsukni a naplót. Talán a naplóbejegyzés utolsó sorai az én életemben is lezártak egy fejezetet. Talán most valami jó következik. Nem olyan esemény, amiről eleinte azt hiszem, hogy jó lesz, aztán rosszá válik, hanem minden elemében jó, ami rossz már nem lehet. Ezt másnak meg sem próbálom elmagyarázni, hiszen én is nehezen igazodom ki a saját érzéseimen. Egy biztos, bár több száz év választ el minket egymástól és én, egyszerű „polgár” a nyomába sem érek, mégis hasonlítunk valamiben Marie Antoinette-tel: embert próbáló dolgok történtek velünk, de mindig felálltunk és újrakezdtük. Életet hordtunk a szívünk alatt és nem sokkal később engedtuk szárnyalni, bármennyire is fájt. Franciaország királynője 1770-ben tulajdonképpen egy csacska kislány volt, aki életét a külsőségekre építette, 1789-ben azonban már érett és felelősségteljes gondolkodású nő és anya vált belőle, aki képes lett volna az életét adni a családjáért, és bár eleinte ellenszenvet táplált tulajdon férje, Lajos Ágost iránt, a haláluk előtti években már - ha nem is voltak szerelmesek egymásba - barátként és egyenrangú szülőtársként tekintettek egymásra. Ez sok mai korban élő nőnek és férfinak hatalmas problémát jelent, például egy válás után, de ők a lehető legjobban prezentálták ezt a gyermekeik felé, akiket mindketten nagyon szerettek. Talán egy nap, idős koromban én is elmondhatom magamról, hogy bár embert próbáló dolgok történtek velem, felálltam, újrakezdtam, és átélhetem azt, amire még csak áhítozom, bár én lélekben már anya vagyok. Odafele az én Bénim is tudja, hogy mi volt az az egyetlen mondat a legutóbbi bakancslistámon: anya szeretnék lenni. Tudja, hogy mennyire vártam rá. Hogy mennyire vágytam rá. És ha egy kis égi lelket

ennyire várnak itt a Földön, hiszem, hogy még ha egy másik testben is, de egy szép napon megérkezik és hosszú időre marad.

Legutóbb, mikor elmentem a pszichológushoz és ő azt javasolta, vezessek naplót, hogy legyen egy kézzelfogható ki- vetülése az érzelmeimnek, kisebb sokkot kaptam a megilletődöttségtől. Rögtön a lelki szemem előtt láttam magamat Marie Antoinette-éhez hasonló fidres-fodros ruhába bújva, ondolált hajjal, ahogy egy szép íróasztalnál tintába mártom a tollamat és teleírom a naplóm. Pedig a pszichológusom szerint Einstein is vezetett naplót, szóval nem egy hülye ötlet. Arra biztatott, hogy ne cicomázzam, ne díszítsem túl a mondataimat, egyszerűen írjam le, ami az eszembe jut és nem kell, hogy Alessandróról, vagy az elvesztett gyermekemről szóljon az írás. Ne erőltessem. Azt mondta, először leírhatom azt is, mikor milyen süteményeket sütök, milyen mozira ültem be. Aztán a komolyabb témák szép csendben, maguktól a felszínre törnek. Nem hangzik képtelen ötletnek, talán majd segít átlátni és rendszerezni a gyakran nagyon is kusza gondolataimat. Vettem is egy csinos kötésű példányt a papír-írószer boltban, de amikor otthon a kezembe akartam venni, röhejesen éreztem magam: utoljára azt hiszem, tizennégy éves koromban vezettem naplót és valahol legbelül már akkor is gyerekesnek tartottam. Az orvos azt is mondta, hogy írjak a halott gyermekemnek egy levelet, ha úgy érzem, készen állok rá. Akkor még fogalmam sem volt arról, hogy az életemben mikor fog eljönni ez a nap, vagy eljön-e egyáltalán. Aztán mikor hazaértem, a kezem szinte önálló életre kelt, ahogy toll után kutatott. Mikor már az íróasztalomnál ültem, kezemben a tollal, előttem a naplóval, persze egyből lefagytam. Egy 21. századi festő simán festhetett volna rólam egy képet, Naplót író nő, laptoppal címen, hiszen órákon át ültem a napló fölött, de a sorok nem szaporodtak. Hogy is szaporodtak volna, mikor írás helyett az egyhetes időjárás-előrejelzést néztem a gépemen? Senki nem mondta, hogy ilyen nehéz lesz tényleg, úgy igazán egyedül lenni a gondolataimmal. És persze ezek a gondolatok koránt sem olyan habos-babos gimis problémák körül forognak, mint tinédzserkoromban, amikor nem telhetett el egy napom naplóírás nélkül. Nos, ha csak malmozok itt, lócitrom se lesz az egészből. Ez is olyan, mint a süteménysütés: attól, hogy erősen szuggerálok a kilós liszteszacskót, meg a tojást, nem lesz belőle piskóta.

2021. július. 28.

Szóval itt ülök és írok. Rávettem magam, hogy papírra vessem a gondolataimat. Milyen érdekes! Úgy kezdem a naplóm sorait, mint annak idején Marie Antoinette az övét, pedig nem ez volt a szándékom. Nincs is semmiféle szándékom. Egyszerűen írok és kész. Csak az a baj, hogy nem tudom, miről is írhatnék. Ma elmentem a papír-írószerbe, hogy megvegyem ezt a naplót. Igazán szép, napos időnk van, jó volt a friss levegőn sétálni. Ugye ennyi elég lesz mára?

Miközben leírtam az utolsó mondatot, azon agyaltam, hogy mindegy, hogy valaki 2030-ban, vagy 3679-ben találja majd meg a naplóm, az a valaki biztos totál hobbantnak fog gondolni. Mégis hol vettem volna meg a naplóm? A hentesnél? Na jó, tollal írtam, az oldalt nem akarom kitépni, úgyhogy ez már így marad. Majd holnap jobban átgondolom a dolgokat, mielőtt írok.

2021. július 29.

Kint vagyok a teraszon. Az ég derült, itt-ott fátyolfelhők takarják a napot. Csapadékra nem kell számítanunk. Na jó, elég a humorizálásból! Ugye ennyi elég lesz mára?

2021. július 30.

Most őszintén. Hány ilyen aljas férfi létezik ezen a világon kortól, nemzetiségtől és mindentől függetlenül? Aki úgy suhan át a női bizalmatlanság zárt ajtóinak kulcslyukain, mint egy nyavalyás porszem? És Alessandro vajon miért hagyott romokat és helyrehozhatatlan káoszt maga után, ami miatt minden nap minden egyes percében úgy érzem magam, mint akin átment egy kétszáznegyven kilométer per óra sebességű expresszvonat? Senki ne merje megkérdezni, honnan tudom, hogy mennyivel megy egy expresszvonat! Igen, dühös vagyok, igen, hirtelen felindulásból írok, de azért ennek utánanézttem. Nem írhatok hülyeségeket, nem akarok félrevezetni senkit, aki mondjuk háromszázhusz év múlva kézbe veszi a naplóm. Hadd csodálkozzon, hogy 2021-ben „csak” kétszáznegyvennél ment! Ez 2050-re, vagy 3000-re lehet, hogy csigalassú sebesség lesz! Hiszen 1920. szeptember 29-én az amerikai Dayton Daily News arról írt, hogy a villamosok, vonatok mostanra már nem fognak létezni és hogy a gázt senki sem fogja használni a mindennapokban, helyette a levegőből nyerünk majd energiát. Nagyobbat nem is tévedhetek volna. A gáz és az olaj körül forog a világ, országok, kontinensek omolhatnának össze a hiánya miatt. A levegőből legfeljebb életerőt nyerünk, pont, mint 1920-ban. Senki ne kérdezze, hogy jutottam el Alessandrotól az energiaforrásokig. Eljutottam, és kész.

Újra olvastam, amit írtam. Hát, amikor a pszichológus arra biztatott, hogy írjak naplót, nem biztos, hogy pont így értette. Na mindegy, a mai bejegyzésem legalább hosszabbra sikerült, mint az előzőek Biztosan belejövök pár nap alatt Be kell, hogy vallj am, nem egyszerű egy kötegre való üres papírlapnak megnyílni! Most, ha lehet, még inkább csodálom az írókat és felnézek rájuk Egy ismeretlen másik világot teremtenek meg mindössze egy toll, jó sok papír és persze laptop segítségével. Ez nem semmi.

Hosszú időbe telt, míg a cukrászdámat hivatalosan is nyitásra késznek nyilváníthattam, de megérte várni: végre kirakhattam a „Megnyitottunk!” táblát. Pont olyan lett, amilyennek elképzeltem, vagyis, ahogyan az arculattervezővel karöltve megálmodtuk. Igen, sokat kellett várni erre a pillanatra, most mégis örömmel ötleteltünk anyával.

- Szerintem ezekben a meleg nyári hónapokban a könnyű süteményekre kellene ráállnunk. A habos szilvás pitére és a gyümölcskosárákra.

- Szeretnék jó pár tradicionális olasz receptet felvonultatni. Canollira és panna cottára gondoltam - tettem hozzá.

- Na és a tiramisu? Á, a Torta della nonnát ki ne hagyd a felsorolásból!

- Az meg mi a manó?

- Magyarul a nagyik tortája, egy krémmel töltött pite. Isteni finom, házias és olasz. Biztosra veszem, hogy ezzel a recepttel törzsvendégeket fogsz szerezni! - erősködött anyá.

Hogy igaza legyen, már a nyitáskor meglepetéssel kedveskedtem a vendégeimnek. A sütemények mellé minden felnőtt ajándékba kapott egy-egy csésze Illy kávé, a gyerekek pedig választhattak a mini marcipánfigurákból, amiket anyá készített az éjjel. Előzőleg meghirdettem a nyitás napját és az akciót. Elmondhatom, hogy forgalmas napunk volt: egy percre sem ültünk le és annyi cappuccinót főztem, hogy lassacskán kezdtem úgy érezni, hogy a levegő eredendően is hidrogénből, oxigénből széndioxidból és a kávéból áradó heterociklikus vegyületekből áll. Mikor bejött egy-egy új vendég, anyámmal rendre szinte egyszerre köszöntünk az illetőnek, majd bizakodva egymásra vigyorogtunk. Ilyenkor arra gondoltam, hogy anyá is tutira számolja, hogy hányadik kuncsaft lépte éppen át a cukrászda küszöbét. Örömmel konstatáltam, hogy a dobostorta, a Rákóczi túrós és a habos szilvás pite is ugyanolyan jól fogyott, mint a panna cotta, vagy a torta della nonna. Kávéfőzés közben néha hátrafordultam, hogy képkockaként rögzítsem magamban ezt a

látványt: a boldog, elégedett vendégeink csoportját, akik felszabadultan pletykálnak a barátnőjükkel, randevúznak, vagy éppen falatonként kínálják a saját süteményüket a totyogós gyereküknek. Mi itt boldogságot kínálunk - állapítottam meg magamban és arra gondoltam, ez még szlogennek sem lenne utolsó. Az én boldogságom akkor lett teljes, amikor megjelent az ajtóban Barna.

- Hol találom a főnökasszonyt? - bizonytalanságot tettetve nézett körbe a cukrászdában, miután belépett az ajtón.

- Szia! - gyorsan megtöröltem a kezem, majd odafutottam hozzá és megöleltem. - Egész nap rád vártam!

- Tényleg? Én meg azt hittem, nincs is időd hiányolni engem, annyi a dolgod.

- Hát, tényleg sok a dolgunk!

- Flóra hol van?

- Hátul. Szegény mosogatógépet pakol.

- Valakinek, azt is kell.

Azzal hátrament a konyhába és én hagytam őket nyugodtan beszélgetni, ettől kezdve azonban nem bírtam abbahagy ni a vigyorgást. Barna végül megvárta az ebédszünetünket és hármasban is beszélgethettünk. Persze őt alig hagytuk szóhoz jutni, anyával egymás szavába vágva meséltünk.

- Rengetegen voltak ma, alig kaptunk levegőt - mondta anya és úgy tűnt, ő is nagyon fel van dobva.

- Szerencsére mindenből több adagot sütöttünk, mint amit előzetesen megbeszéltünk - tettem hozzá.

- Ó - sikított fel anyám! - a panna cottáknak hamarosan neki kell állnom, ha azt akarom, hogy holnapra tökéletesen remegősek legyenek! - azzal felpattant, de Barna azzal a lendülettel finoman visszanyomta a székre.

- Oké, oké, de ti ne legyetek már ennyire remegősek! Minden rendben van, nyugi! Ahogy hallom, szuper napotok volt.

- Igen, szuper mozgalmas - lelkendeztem -, már az sem zavar, hogy hullafáradt vagyok. Simán lenyomnám szünet nélkül a következő műszakot is!

- Tényleg! - sikkantott fel megint anyám. - A torták! - azzal a pult mögé futott, hogy villámgyorsan rácsapjon négy zila szilikon tortaformát, majd halomra fogta őket és eltűnt a konyhában.

- Vigyázz azokra a tortaformákra! - szóltam rá - Azok a kedvenceim és nem melleleg egy vagyomba kerültek. A formaleválasztó hátul van, még időben keresd elő!

- Gondolom ezek után meg sem kérdezed, hogy ki itt a főnök! - kiáltott vissza anyám a megjegyzést Barnának címezve.

- Azt hiszem, nem ártana még pár embert felvennetek.

- Igen, minimum kettőt, mert nem tudjuk klónozni magunkat és rengeteg a tennivaló.

- Azt látom. Hoztam egy kis apróságot, hátha hasznát veszed! - azzal elővett egy téglalap alakú kis valamit, aminek azonnal letéptem a csomagolását.

- Szilikon bonbonformák! Imádom! Most úgyis csupa csokitortát akarok csinálni, ínycsiklandóan fog kinézni, ha telepakolom bonbonnal!

Szombat lévén hatalmas forgalmunk volt és iszonyatosan elfáradtam, este nyolckor mégis boldogan zártam be a cukrászda ajtaját.

Másnap délelőtt anya vitte a boltot, hogy vásárolhassak még pár kelléket az édességboltba, persze az első utam mégis a helyi könyvesboltba vezetett. A Fantáziasziget könyvesboltnak ma nem volt olyan nagy forgalma, mint például az én cukrászdámnak, de azért páran állva lapozgatták a számukra érdekes kötetet a könyvespolcok mellett. Szívesen olvastam volna most egy jó krimi, vagy valami romantikus történetet és arra gondoltam, lehet, hogy meg is lepem magam valamivel. Odamentem hát a „romantikus” feliratú polchoz és kézbe vettem Santa Montefiori Ház a tengernél című könyvét. Micsoda regénybe illő életem van, gondoltam magamban, hiszen ezt én is elmondhatom magamról: rám is igaz a könyv címe, van egy házam a tengernél. Hogy lehet az, hogy mégsem vagyok boldog? Nem akartam ezen agyalni, ezért a hónom alá csaptam a könyvet azzal a szándékkal, hogy megveszem és majd otthon olvasás közben sírok egy sort, aztán inkább átnyargaltam a gasztronómia szekcióra. Épp a Gennaro olasz pékségének borítóját nézegettem.

- Csak nem a kacsaragus tagliattele receptjét keresed? Az biztosan nem ebben van.

Megfordultam a tengelyem körül.

- Jesszusom Davide! - kifújtam a levegőt és a mellkasomhoz kaptam. - A frászt hozod rám!

- Hát igen. Minden férfi ezt szeretné hallani, miután megszólít egy nőt.

- Úgy értem ...Mit keresel itt? - Szuper. Megint csipkelődő kedvében van. Miért éppen ma kellett találkozoznunk? Egész jól indult a napom, de fáradt vagyok a vicceihez és reggel még haját sem mostam. Hogy nézhetek ki? Miért izgat az, hogy hogy nézek ki? Nem tök mindegy? Ő csak Davide.

- Húsz deka szalámiért jöttem. De nem találok a húspultot. Csak vicceltem. Könyvet szeretnék venni.

- Kac-kac - húzódott félmosolyra a szám. Édes Istenem! Ez egy kínos beszélgetés lesz. Helyesbíték Ez a beszélgetés már most nagyon kínos. Mondanom kell neki valamit! -Egy séf, akinek a kedvence a parizer. Ilyen ízlésvilággal remélem nem akarod szakácskönyvírásra adni a fejed. - Tessék, most legalább jól odaszúrtam neki. Bár, amennyire ismerem, ő ezt is poénnak fogja fel.

- Á, arra még nem állok készen. Egyébként, hogy vagy?

- Remekül, Kösz. Nyitottam egy cukrászdát Ca Savióban, nem messze a Treporti templomtól.

- Hát, ez szuper, gratulálok! Mi a cukrászda neve?

- Confetteria Ravenala.

- Utazók pálmája? Nagyon ötletes! És most keresed a muníciót a receptötleteidhez?

- Azok már mind itt vannak - böktém a homlokomra -, de azért nem árt, ha csekkolom a nagy öregek bevált trükkjeit. Nem gondoltam, hogy itt fogunk újra találkozni.

- Szóval nem úgy nézek ki, mint aki könyvesboltba jár? Ez kedves.

- Nem, nem, nem úgy értettem - hebegtem. Miért beszélek mindig hülyeségeket? Hihetetlen, hogy mindig szabadkoznom kell! - Pont úgy nézel ki, mint aki gyakran jár könyvesboltba.

- Na és hol van ez a Confetteria Ravenala?

- A Via Faustén. Nem nagyon lehet eltéveszteni. Rengeteg növény van a teraszon. Olyan, mint egy karbantartott dzsungel.

- Mindenképpen meg fogom keresni.

- Egész nyugodtan, szeretettel várlak! - mosolyogtam, bár néha azt is kinézem belőle, hogy rám küldené HACCP-t, akik persze semmi kivetnivalót nem találnának a cukrászdámban.

- Szóval Dzsungel a Via Faustán. Jegyeztem. - Most ő kocogtatta meg a mutatoujjával a homlokát. - De ha elmegyek hozzád, az már randinak fog minősülni!

Kikerekedett a szemem, aminek következtében Davide elmosolyodott. Erre muszáj volt reagálnom.

- Mióta randi az, ha egy üzletasszonyt meglátogatsz a munkahelyén? Azt nálunk vásárlásnak hívják!

- Akkor maradjunk annyiban, hogy eszek nálatok egy sütit ! De akkor már tudni fogod, hogy nem minden férfi olyan, mini akiket eddig megismertél, mert én egy egyszerű srác vagyok, nem vagyok dúsgazdag, nincs milliárdokat érő luxusvilláin a tengernél, de tisztességes állásom van és mindig beturioin un ígéretemet. Ha azt mondom ott leszek, akkor ott leszek.

Hirtelen nem tudtam, mit mondjak. Azért valamit csak ki kellett nyögnöm.

- Hát legyen. Akkor minden jól neked!

- Legyen szép napod! Szia!

Azzal vigyorogva a pénztárhoz siettem és mielőtt utánamehettem volna, hogy inkább megvétőzzam az egészet, gyorsan fizetett és már ott sem volt . Mit érthettem azon, hogy nem dús gazdag és nincs luxusvillája a tengernél? Talán Sabina résztesebben mesélt neki az Alessandroval való kapcsolatomról? Nagy bajban van, ha tényleg így van!

- Te meséltél Davidének rólam? - kérdeztem Szabinát telefonon, este.

- Csak pár mondatban. Nem akart nagyon faggatózni, csak úgy melleleg kérdezett rólad.

- Mit kérdezett pontosan?

- Hát, hogy mi volt a baj az exeddel. De azt mondta, pár szóval te is említettél neki.

- Igen. Pár szóval. És te mindent elmondtál? De miért akar erről tudni?

- Passz. Biztosan tudni akarja, kivel dolgozott együtt. Amúgy rendes srác. Régóta egyedül van. Úgy emlékszem, pár éve megcsalták.

- Na ja, rendes. De olyan fura a humora!

- A te humorod is fura, aranyom. Most le kell tennem, a kutyam az ajtót kaparja, muszáj megsétáltatnom. Még beszélünk, puszi!

- Puszi.

Hát, nem árnyalódott bennem túlzottan a kép ezzel az egész üggyel kapcsolatban, de most úgyis elő akartam venni a naplóm.

2021. augusztus 7.

Ma találkoztam Davidével egy könyvesboltban. Ott termett a semmiből, a hátam mögé lopódzott és megszólított, bevallom, majd kiugrott a szívem a helyéről ijedtemben, de összességében kellemesen meglepődtem, mikor megláttam. Kicsit talán zavarban is voltam, mert - a kérésem nélkül - megígérte, hogy eljön a cukrászdámba, és azt is mondta, hogy ő egy egyszerű srác, nem dúsgazdag, nincs milliárdokat érő luxusvillája a tengernél, de van egy tisztességes állása és mindig

betartja az ígérését. Persze nem vettem olyan komolyan, amit mondott, csak úgy szimplán megmaradt bennem, ahogy mondta. Végül is egy séf akar eljönni a cukrászdámba! Aztán rosszat sejtettem és felhívtam Szabinát, aki bevallotta, hogy Davidefaggatózott rólam és ő töviről hegyire elmesélt neki mindent, ami Alessandróval és velem történt. Biztosan a vetélésemről is tud. Olyan kellemetlen! Nem akarom, hogy mindent tudjon rólam! Hiszen én semmit sem tudok róla!

2021. augusztus 9.

Nem tudok most foglalkozni Davide légből kapott ígérétevel, mert minden időmet kitöltik a cukrászdával kapcsolatos teendők. Néha azt érzem, hogy nagyon kevesek vagyunk ide ketten anyával és minimum ötszörösen klónozni kellene minket. Komolyan él kell gondolkodnom azon, hogy alkalmazottakat vegyek fel, különben hamarosan megnézhetjük magunkat. A cukrászda egyébként gyönyörű lett, pont olyan, amilyennek megálmodtam és sok vendéget kiszolgáltunk az elmúlt napokban, akik egytől

egyig elégedettek voltak velünk. Barna is meglátogatott minket. Annyira örülök, hogy anya és ő végre békét kötöttek! Leírhatatlan megnyugvás ez a lelkemnek: végre igazi családom van.

2021. augusztus 15.

Egyaránt nehéz beszélni és írni róla, de azt mondják, ha megteszem, könnyebb lesz. Szinte minden éjjel rémálmaim vannak. Álmomban újra és újra elvetelek én rendszerint csuromvizesen riadok fel az éjszaka közepén. Magam elán látom a kisbabám édes arcát, apró lábacskaít, de a vért is. És aztán a sok vértől már semmit sem látok. Pokoli érzés éjszakáról éjszakára újra élni a vetélést, mégis örökké az emlékezetembe akarom vésni minden egyes képkockáját. Ez normális?

2021. augusztus 20.

Sokat gondolkodtam, hogyan fogalmazhatnám meg pontosan, amit érzek, ezért nem írtam napokig. Mindenkinek hinnie kell egy feltevésben azzal kapcsolatban, hogy mi lett a kisbabájával a túlvilágon és mi lesz vele, mint gyermek nélküli édesanyával ezek után, mert azt mondják, így könnyebb megélni a gyászt. Csupa ellentmondás, ugye? Én abban hiszek, hogy ha Béni egyszer engem választott anyukájának, akkor jönnie kell még egy kis léleknek, aki újra engem választ. És marad. Mert, ha ő engem választott, akkor talán látott bennem fantáziát, talán alkalmas vagyok arra, hogy anyává váljak, sőt lélekben már az is vagyok, legalábbis

„várandós”. Még nincs senki a pocakomban, de várandós vagyok, mert várom azt a pici lelket, aki boldoggá teszi az életemet. Ehhez persze egy férfi is kell és nem olyan férfi, mint Alessandro, hanem olyan ember, aki jó férjem lenne, a gyermekemnek pedig jó apja. Hát igen, itt kezdődnek a problémáim, de ebbe most nem mennék bele, maradjunk abban, hogy mostanában nem akarok ismerkedni.

2020. augusztus 25.

A pszichológusom egyszer azt mondta, Béni apja jó támaszom lehet a gyógyfolyamat megélésében, ám a férfiak sokszor magukba zárkoznak, elnyomják magukban a problémát. Nem voltam jó kedvemben, de majdnem a képébe röhögtem. Hol a férjem, a gyermek apja? Na bumm. Hát vele nem szolgálhatok Épp drogügyletekkel parádézik valahol az olasz csizma sarkában vagy szárában.

2021. augusztus 26.

Eldöntöttem. Elég erőt érzek magamban, hogy megírjam azt a levelet.

Amint ezeket a sorokat leírtam a naplómban, egy üres oldalra lapoztam. Lassan formáltam a betűket és nagyon meggondoltam, mit írok, mert nem akartam százszor újrakezdeni.

Drága kisfiam, Benedek!

Sok idő eltelt az első és egyben utolsó találkozásunk óta, de hidd el, minden áldott nap gondolok rád! Előtte van a szép kis arcocskád, ami már nem tükrözött semmiféle fájdalmat. A pici lábaid, azokon az apró ujjacskák, amiket hidd el, még meg is számoltam! Itt vagy velem. Minden mozdulatomban, minden pillantásommal, minden lélegzetemmel magamban hordozlak, de ezt a világ úgysem értené. Mikor a pocakomban voltál, sokszor megsimogattam a hasam és akkor már te is tudtad, hogy mi örökre összetartozunk. Magamban hordoztalak és most itt vagy velem. Azokat az együtt töltött hónapokat már senki nem veheti el tőlünk. Próbálok olyan erős lenni, mint te és tudom, hogy te minden kérdésemre tudnád a választ. Azt is tudom, hogy arra biztatnál, hogy éljek helyetted is, és ha lehetnéd, elmondanád, hogy tudod, hogy jó anyukád voltam. Elmondanád, hogy hallottad az énekeket a hasamban és olyankor mindig megnyugtatlád. Elmesélnéd, hogy az én hangomnál nem hallottál szebbet még soha. Én pedig köszönöm neked az együtt töltött időt, ami nekünk adatott. Köszönöm, hogy engem választottál erre a

pár pillanatnak tűnő időszakra. Boldoggá tettél, igazán. A legboldogabbá. Mindig szeretni foglak.

Anya

A naplóm most már kezdett hasonlítani Antoinette emlékirataira, ugyanis az egyik könnycseppemtől elmosódott a tinta a „szeretni” szónál. Mégis, nem ezt a szót volt a legnehezebb leírni. Az „Anyá” szó papírra vetése már-már fizikai fájdalmat okozott, de éreztem, hogy le kell írnom. Talán meggyógyítja a lelkemet, ha leírom, ha tudomásul veszem, hogy lélekben anya vagyok, csak fizikailag nincs itt a kisbabám.

Nem állítottam valótlan dolgokat a memoáromban, hiszen tényleg majdnem minden gondolatom a cukrászda körül forgott. Véget nem érő munkával próbáltam elfoglalni magam. Szó szerint éjjel-nappal sütöttem, vagy új recepteket kreáltam, még álmomban is. Volt, hogy az éjszaka közepén felriadtam, mert eszembe jutott egy recept és rögtön le kellett írnom, mert reggelre holt biztos, hogy elfelejtettem volna. Ezek a felriadások nem voltak rám rossz hatással, sőt tovább inspiráltak és valamiért a kedvem is napról napra jobb lett. Imádtam az új zila formáinkat és több új süteményt is megalkottam már a segítségükkel, például epres mascarponetortát, vagy a rosé borhabtortát és mikor villával vágtam egy falatnyit a tortaszeletből, azonnal összefutott a nyál a számban a kibuggyanó folyós gyümölcs mártás láttán. Éreztem, hogy a vendégeim körében is nagy sikert fog aratni, azonban, hogy bővítssem a repertoárt, még nagyon sokféle receptet ki kellett próbálnom. Hú, ha belegondolok, hogy mennyit éjszakáztam és még mennyit fogok! De nem panaszkodom, hiszen ezt akartam és amikor belevágtam, pontosan tudtam, hogy mire vállalkozom, mivel kiskorom óta nyomon követtem, ahogy anya a cukrászdát vezeti. Annyira büszke voltam magunkra, hogy egy olasz cukrászdában egy magyar cukrász, Zila László által megálmodott és kifejlesztett eszközzel dolgozhatunk! Jóleső volt a gondolat, hogy hamarosan szó szerint formába önthetem a tortámat, amit megálmodtam. Most egy tizenkét szeletes cappucinotortát készítettem. A torta aljára sütőgyűrűvel készítettem el a piskótalapot, mert egy szakkönyvben azt olvastam, hogy így nem lesz túl vastag ehhez a típusú tortához a tészta és nem készítek felesleget. Mikor a piskóta már a sütőben volt, elővettem a tegnap óta a hűtőben pihenő tejszínes csokis krémet, majd a kotyogós kávéfőzőmmel tejszínes kávé főztem és egy kis főzőedénybe öntöttem és fehér csoki bonbonokat dobtam hozzá,

amitől az egész istenien krémes és folyós lett. Mélyhűtőben három órát kellett hűtenem, hogy végül kihabosíthassam, de megérte. Spray-vel kifújtam a Connût, mintha már ezerszer csináltam volna és próbáltam magabiztosságot erőltetni magamra, de persze nagyon izgultam, nem voltam biztos benne, hogy sikerül a művem. Egy dolog volt biztos: mindet kitéptem volna, ha akár egy hajszál is beleragad a tortaímba. Persze a töltés egyszerűen mont, csak bele kellett dobálni a krémet, és kész is volt a hab alap., hablapáttal jól beleturkáltam, hogy a tortaformán minden egyes részébe halálbiztosan eljusson a krém, majd leszorítottam a gyűrűformát és az asztalnak csapkodtam a tálcán heverő süteményt, miközben nagyon koncentráltam nehogy a ruhámon kössön ki a massa. A krém szerencsére szépen elsimult, úgyhogy ráhelyeztem a már kihűlt piskótalapomat és rácsaptam egy újabb adag krémet, miközben azon gondolkoztam, hogy talán én fogom divatba hozni ezt a tortafajtát Olaszországban, és ez milyen szuper dolog. Kenőkéssel elegyengettem a krémet, és újabb piskótalapot tettem rá, ez lett tulajdonképpen a torta alja. Egy éjszakára a mélyhűtőbe tettem, hogy kellően szilárdra dermesszem, és másnap hálaimát rebegve vettem ki a hűtőből, mert éreztem, hogy megfelelő keménységű lett az állaga. Ezt a receptet anyának is meg kell mutatnom, egész biztosan imádni fogja! Kiszedtem a formából és nem esett szét! Halleluja! Óvatosan beleapplikáltam a tölteléket, amibe kevesebb csokit tettem, hogy kellően folyós legyen.

- Anya! - akkorát kiáltottam, hogy bezengetem a konyhát - Kész van!

- Jesszusom! Mutasd! Vághatom már?

- Igen, már vághatod - vigyorogtam. Még jó, hogy ő is úgy tud lelkesedni az új tortakreációk iránt, mint én.

- Hmmm ...ez isteni! És ez a kibuggyanó szósz! Pont jó az állaga! - két tenyerébe fogta az arcomat és úgy csókolt homlokon. - Zseni vagy, kislányom! Vagy hívjalak főnök asszonynak?

- Inkább a munkatársadnak.

- Látom, rajtad, hogy hulla fáradt vagy. Meddig voltál fent? - Hajnali háromig.

- Rebeka! Hogyan akarsz így cukrászdát vezetni?

- Nem az a fő tevékenységi köröm, hogy szépen sminkelt arccal a vendégekre mosolyogjak, hanem az, hogy mindennap megtöltssem a pultot tortákkal.

- Én is csináltam már párszor ezekkel a formákkal sütit. Ma este én kreálok valami formabontót. Te pedig szépen aludni fogsz!

Persze megint hat előtt keltem, mert még a vendégek érkezése előtt kísérletezni akartam a Dalgona kávé főzésével, hogy kis gyakorlattal a legjobb formában szolgálhassam fel a vendégeimnek. Ezenkívül persze sok más kávé kínáltunk, mint például az esspressót, doppiót, vagyis a dupla kávé, a ristrettót, mely tulajdonképpen a kávé esszenciája húsz milliliterbe sűrítve, meg persze az elmaradhatatlan hosszú kávé, a lungót, és a tejes finomságokat, a Caffé lattét, a Latte macchiátót, a Melange-ot - a mézes tejeskávé, a Cortadót, vagyis a kevés tejjel elkevert kávé és az Americanót, a forró vízzel hígított eszpresszót. Nem mellesleg így a reggelt egy szuper és különleges kávéval indíthattam, ezt mantrázva már mindjárt nagyobb lelkesedéssel láttam neki a műveletnek.

A dalgona kávé elkészítése kicsit „melós” művelet volt, de határozottan megérte a fáradságot: három teáskanál cukrot, három teáskanál kávé és három teáskanál vizet addig kever tem a robotgéppel, amíg sima, krémes habot nem kaptam ön ezt három deci tejhez kanalaztam. Már a habveréskor fejbekólintott a kávékrém édeskés illata. Vagy tizenöt percig dolgoztam a robotgéppel. Egy biztos: ezt a kávé türelmetleneknek és nagyon álmosaknak egyáltalán nem ajánlói Már éppen hagytam volna a francba a sok hűhót, mikor végre habosodni kezdett a krémem. Mire kész lettem, különleges kávé kaptam végeredményül. Az üveg poharamban alul tej volt, felül pedig határozottan elvált tőle a barna kávékrém. Az íze persze felért egy gasztronómiai orgazmussal. Ezt a kávé különleges alkalmakkor fogom elkészíteni magamnak, gondoltam.

Ismét eljött hozzánk Barna és úgy döntöttünk, hogy este zárás után anyával és vele átmegyünk Velencébe sétálni. Annyira jó dolog, hogy akár mindennapi programommá tehetném a velencei sétákat., ha nem lenne ennyi dolgom. Persze Barna is járt már itt, de azért elhívtuk gondolázní és nézelődtünk egy kicsit a Szent Márk téri forgatagban. A nagy munkában alaposan megéheztem és persze megszomjaztam, ezért beültünk a Rialto-híd közelében lévő Antico Pornóba, ami az egyik legjobb pizzériának számít Velencében. A napok nagyon gyorsan teltek és tudtam, hogy hamarosan búcsút kell vennem a nagybátyámtól. Este már rituálészzerűén vettem a kezembe a saját naplómát a szobámban, míg anya és Barna kint borozgattak a teraszon én közben azon kuncogtam magamban, hogy mindketten egy pillanat alatt belerázódtak a

dolce vita életérzésbe. Aztán a jókedvem kicsit alább hagyott, mert tudtam, hogy most aztán tényleg egyedül maradtam a gondolataimmal és magammal szűrok ki, ha nem írom ki magamból, amit itt legbelül, a zsigereimben érzek. Akkor is, ha ez fáj, akkor is, ha a szőnyeg alá söpörhetném, szokásomhoz híven.

2021. szeptember 1.

Boldog vagyok, mert a cukrászda gyönyörű lett és rengeteg vendéget kiszolgáltunk az elmúlt héten, akik mind elégedettek voltak velünk. Barna is meglátogatott minket, most épp kint beszélget a teraszon anyával és hangosan nevetve idézik fel a múltat. Igen, bentről, a szobából hallom. Szóval az egyik szemem nevet, a másik viszont sír. Sokszor álmodom a vetélésről és rendszerint csurom vizesen ébredek az éjszaka közepén. Szerintem tudat alatt azért is dolgozom éjszakába nyúlóan, hogy ne kelljen lefeküdnöm, mert akkor jönnek az álmok. Magam előtt látom a kisbabám édes kis arcát, apró lábacskáit, élettelen, magzatmázás testét. Iszonyú érzés folyton újraélni a vetélést, mégis örökre emlékezni akarok minden egyes képkockára. Ez normális?

2021. szeptember 4.

Ma éjjel egy kislányról álmodtam. Szép volt és kedves, rám mosolygott, de messze volt tőlem. Nem jött a közelembbe, csak távolról nyújtotta felém a kezét. Igyekszem nem csupán szomorkodni amiatt, hogy elvesztettem Bénit, hanem örülni annak, hogy pár percig a karomban tarthattam. Ennél nehezebb feladatom még nem volt az életben.

2021. szeptember 5.

A pszichológusomnak igaza volt Nyugodtabban telnek a napjaim, mióta megírtam azt a levelet és naplót vezetek. Már tudtam élvezni, amikor anyával és Barnával beültünk pizzázni. Eddig semminek nem tudtam örülni, akármilyen gyönyörű helyen is jártam, akárkivel is voltam. Semmi nem számított. Úgy érzem, végre kezdem visszakapni az életem. Nem mondom, hogy a régi életem, mert már semmi sem lesz olyan, mint régen. Én is megváltoztam, szerintem jó irányba, és ezt az Olaszországban megélt jó és rossz élményeknek köszönhetem. Mikor valaki megkérdezi, hogy megbántam-e, hogy ide költöztem, egyértelmű nemmel felelek. Ez nem egy szimpla kiruccanás volt nekem már az elején sem, hanem utazás a lelkem körül. Sorsfordító dolgok történtek itt velem: szerelmes lettem, aztán anyává váltam, duplán veszteségélmény ért, elvesztettem Alessandrót, majd a kisbabámat.

Csalódtam, kiborultam aztán újra felálltam, de már egy új, erősebb emberként, aki mégis ugyanaz maradt és persze nem felejtette el, honnan jött ...és aki úgy gondolja, egyszer talán majd újra boldog lehet, mert a boldogság belső munka és ha munkáról volt szó, én mindig kitartó és kemény voltam. Na jó, a fotózás nem úgy alakult, ahogy akartam. Hobbi szinten azt hiszem, továbbra is folytatom, de még Alessandróhoz köt egy csomó fotós élményem és már stúdióm sincs. Még sincs hiányérzetem, mert végül megtaláltam az igazi utam, a cukrászatot. Ebben igazán kiteljesedhetek. És hogy nem elsőre leltem rá, hanem előtte botlottam párat? Ez egyáltalán nem érdekel. A lényeg, hogy ráleltem.

2020. szeptember 6.

Az éjszaka ismét álmodtam. Az a szép kislány megint nyújtotta felém a kezét, amit most elértem és gyengéden megszorítottam. Az érintés pillanatában felébredtem és jóleső érzés fogott el. Kár, hogy csak álom volt.

Másnap este egyedül tettem-vettem az édességboltban, valahogy úgy voltam, mint Pesten, az antikváriumban - bár láttam az ablakból a buszra siető embereket, én nem akartam hazamenni. Igaz, nem lett volna muszáj maradnom, de tudtam, hogy megint ráfér egy kis rendszerezés az eszközeimre, ha másnap mindent gyorsan meg akartam találni, és különben is, jól éreztem magam ott Már ott is otthon voltam. Arra gondoltam, hogy a fenébe, ma nem készítettem el a Dalgonát magamnak, persze nem is volt különleges nap a mai, csak a teljesen átlagos téboly vett körül a cukrászdában, melynek természetesen azért ura voltam és szerencsére ma is minden vendég elégedetten távozott. Meglepődve fordultam meg a tengelyem körül a pult mögött, amikor megszólalt az ajtócsengő. Ki lehet az az örült, akinek ilyenkor jut eszébe süteményt vásárolni? Már kilenc is elmúlt Vagy talán anya felejtett itt valamit? Nem hittem, hogy ő az, ha bármit itt hagyott volna, ilyen esetben biztosan inkább felhívna, hogy vigyem utána azt a valamit, minthogy eljöjjön érte. Barnabásra jellemző, hogy csak úgy bejelentés nélkül felbukkan. Lehet, hogy ő az. A megilletődöttségem zsidbasztó döbbenetbe csapott át, amikor megláttam Dávidét a bejáratnál. Én már ott voltam az ajtóban és abban a pillanatban, amikor belépett, kissé lehajtotta a fejét, de aztán a szemembe nézett és én is megeresztettem egy halvány mosolyt, bár szívem szerint kiugrottam volna a bőrömből örömben. Ez nem lehet igaz. Eljött. Tényleg eljött.

- Szia. Még nyitva vagytok?

- Már nem, de még dolgozom. Mit keresel te itt?

- Talán rosszkor jöttem? - kérdezett vissza. Jesszusom, mi csak így tudunk egymással kommunikálni? Kérdésre kérdéssel válaszolva? Kész téboly! Meg sem várva a válaszat, folytatta. - Megígértem, hogy meglátogatlak. És azt is mondtam, hogy mindig betartom az ígéreteimet.

Na ez legalább kijelentő mondat volt. És az elevenembe talált. Davidének van érzéke ehhez: keveset beszél, de amit mond, annak súlya van. Lehet, hogy néha elvicceli a dolgokat, de nem kérkedik, nem mesterkél és nem játszmázik. Pont a lecsupaszított stílusa, az őszintesége hozott ennyire zavarba. Felesleges Alessandróhoz hasonlítani őt, hiszen nem lehet kettejüket egy lapon említeni. Tudom, hiszen része voltam a dolgos mindennapjainak, nap mint nap találkoztam vele, már ismertem a mozdulatait. A kezét többször is figyeltem. Tetszett a kézfeje. Erős volt, mégis úgy képzeltem, hogy finom tapintású és munka közben gyorsan, biztosan, mégis óvón, odafigyelőn tüsténkedett. Azt hiszem, a szeme is tetszik. Na és persze a mosolya. Szép a fogsora, olyan gyöngysorszerű. Miért van az, hogy két beszélgetést folytatok egyszerre? Egyet vele, hangosan, egyet pedig magammal, a tulajdon kusza gondolataimmal? És hogy lehet, hogy a két beszélgetés egyáltalán nem fedi egymást? Miért kérdeztem tőle, hogy mit keres itt? Most biztos bunkónak hisz. A szemébe néztem.

- Igen, emlékszem.

Mindketten hallgattunk és éreztem, hogy hullámokban sugárzik belőlem az izgatottság érzése Davide felé.

- Mit rejtegetsz előlem? - kérdeztem és pillantásom a háta mögé rejtett karjára vándorolt.

- Neked hoztam. - felém nyújtott egy gyönyörű dáliacsokrot. Legszívesebben kikaptam volna a kezéből és megöleltem volna, de nem tettem. - Nem tudtam, mi a kedvenced, de remélem nem lőttem nagyon mellé.

- A frézia a kedvencem. De ez is gyönyörű. Miért kapom ezt?

- Elismerésül. A cukrászdád megnyitásáért.

Nem erre a válaszra számítottam, de azt is tudtam, hogy nem a cukrászda miatt kaptam a csokrot. Rámosolyogtam.

- Köszönöm.

- Ugye emlékszel, mit mondtam a múltkor?

- Igen - beleszipantottam a virágcsokorba, hogy leplezzem a zavaromat Azt akarta, hogy kimondjam, amit gondolók róla. - Azt, hogy ha tényleg eljössz hozzám, ahogy ígérted, akkor látni fogom, hogy tényleg egy megbízható, rendes srác vagy.

Hallgatott. Nem erősített, de nem is cáfolt meg, mégis éreztem, ahogy hullámokban jár át az izgatottság érzése.

- Végeztél az itteni munkáddal? Vagy segítsek mosogatni? Ránevettem.

- Még felmosok és végeztem.

- Rendben. Akkor megvárhatlak kint?

- Megvárhatsz.

Remegő kézzel tettem bele a vázába a csokromat és oda sem figyeltem arra, amit csinálok - kis híján a felmosóvödörbe is beleléptem. Mák, hogy ezt legalább nem látta. Az agyam folyamatosan kattogott. Mit mondjak neki? Hogy viselkedjem? Jó a hajam? Istenem, már megint a hajammal vagyok elfoglalva!

- Végezte ...- mondtam volna, de Davide az ajtófélfánál várt, elkapott és a karjaiba zárt. Az egész olyan volt, mint egy snitt egy filmben. Mintha nyakon csíptem volna azt a tized- másodpercet, amitől kezdve számomra valóban egy új élet kezdődött. Egy új élet és a szabadság érzése, amit hónapok óta kerestem, de nem találtam a materiális dolgokban, ódon épületekben, homokos tengerpartokon. Egy pillanatra elkaptam a tekintetét, amelyben férfias elszántság csillant és onnantól már csak a csókjait éreztem, meg a bőréből áradó illatot, és mindössze annyit észleltem, hogy minden tagom kellemesen elzsibbadt és elgyengült. Nem tudom megfogalmazni miért, de biztos voltam abban, hogy itt Olaszországban nem is a Ca Savió-i házamban, hanem az ő ölelésében leltem igazi otthonra.

19. fejezet

- Nem tudok rólad semmit - jelentettem ki tárgyilagosan, de a mosolyt nem tudtam letörölni az arcomról. A nappaliban ültünk, én a narancslevemet kortyoltam és kaján vigyorral figyeltem, ahogy a profitéról égetett tésztáját kavargatta, mert tudtam, hogy ez a minifánk elkészítésének oroszlánrésze. Ez most szerencsére nem nekem jutott, mert én a töltelék- és öntetkészítést vállaltam, amivel már rég végeztem.

- Mi az, amit a leginkább tudni szeretnél?

- Hát, mondjuk, hogy van-e testvéred?

- Igen, van. Négy. Mary, Fabrizio, Lujza és Sofia.

- Ez igen! - fütttyentettem. - És gyakran találkoztok?

- Nem mondhatnám. Elszéledtünk a szélrózsa minden irányába, de persze pár havonta összehozunk egy-egy családi találkozót és mindig rácsörgünk a másikra. Mary a legidősebb, neki már van két gyereke, Frederic és Mila. Fabrizio üzletember, mezőgazdasági gépeket értékesít Oderzóban.

- Az nincs is olyan messze.

- Nincs. Néha beugrik hozzánk ebédre, ha éppen erre jár. A feleségét Selmának hívják. A kislányuk pedig Enola. Igen, visszafelé olvasva a jelentése „alone”, vagyis „egyedül” és bár sokat próbálkoztak tesóügyben, végül tényleg egyedüli gyerek lett.

- Fabrizio, Selma, Enola jegyeztem. Na és Sofia?

- Ő még fősulira jár. Tánctanárnak készül.

- Ő, de szuper! Az én ismeretségi körömben is sok a művész.

- Mi is azok vagyunk, ne feledd! A cukrászat művészet - mondta, majd csak úgy, váratlanul megcsókolt kevergetés közben.

- És a te nővéred?

- Emmának hívják. Ugyanúgy vagyok vele, mint te a testvéreiddel. Ritkán találkozunk a távolság miatt, de minden héten beszélünk telefonon. Kicsik a gyerekek, sokat dolgozik, tudod, a szokásos őrült mókuskerék. Azzal szoktam

ugratni, hogy ő olyan, mint a fél csomag sütőpor a piskótában, ő tart össze mindent.

Értékeli a cukrász poénjaidat?

- Többnyire - nevettem.

- Már megint egy olasz pasas? - szögezte nekem a kérdést anyám egy nagy kupac habroló fölé görnyedve, majd felemelt egyet, hogy megtöltse. Szinte már vártam ezt a számonkérést és meg is volt rá az előre kigondolt, pontosan adagolt válaszom.

- Anya, a múltkori „olasz pasas” nevét nemrég még imába foglaltad, amikor azokat a kiszúróformákat készítette neked.

- Akkor még nem tudtam, hogy nem porcukorral, hanem kokainnal megszórva szereti a fahéjas csigát

- Látom, humorodnál vagy. Hidd el, Davide nem olyan.

- Na persze, lehet, hogy még „olyanabb”!

- Szerintem meg nem érdemelte ki, hogy ismeretlenül drogbárókhoz hasonlítsd. Ő nincs elszállva ...semmilyen értelemben. Rendes polgári életet él és két lábbal áll a földön. Együtt dolgoztunk, séf és ha ez nem lenne elég, remek cukrász. És biztos vagyok benne, hogy a porcukorral szereti a kakaós csigát. Valódi porcukorral, nem pedig porcukornak kinéző kokainnal - nevettem.

- Először Alessandro, most pedig Davide? Mióta ismered? - kérdezte tőlem Iza messengeren és én kapkodva nyomogattam az érintőképernyőt.

- Elég régóta. Tudod, munkatársak voltunk, hiszen meséltem róla és Augustinról!

- Ja igen, a szakállas mókus, meg az idegesítő hólyag.

- Nem is neveztem idegesítő hólyagnak.

- Dehogynem nevezted.

Az égre emeltem a tekintetem.

- Na jó, akkor annak neveztem. Persze kiderült, hogy nem az, a kukacoskodás biztos valamilyen védekező mechanizmus lehetett nála.

- Na és milyen valójában? Irtó cuki, kedves, figyelme», udvarias?

- Kihagytad, hogy vicces és romantikus.

- Egyszóval olyan, mint amilyennek Alessandrót gondoltad?

- Dugulj el, Iza!

- Bocsi, bocsi. Szurkolok nektek, de tényleg!

- És veled mi a helyzet? Van valaki a láthatáron?

- Mondhatjuk. Most éppen kerekesszékes vívásra járok esténként és a teremben sokan edzenek. Van ott egy irtó cuki srác, Balázsnak hívják. Nem is srác, inkább férfi. Harmincnégy éves. Nagyon profi, már nagyobb versenyekre jár. A múltkor beszélgettünk az utolsó párbaja után, és elhívott pizzázni.

- Azt a mindenit! Ez fantasztikus! Iza, annyira örülök nektek!

- Hé-hé, ez csak egy pizza lesz. Ne képzeld bele semmi életre szólót.

- Úgy féltetek Rebeka, drága, nehogy megint összetörjék a szíved! Te igazán azt érdemled, hogy végre valaki a tenyerén hordozzon.

Belemosolyogtam a kagylóba.

- Ne aggódj, Iniga, nagylány vagyok már, tudok vigyázni magamra. Ahogy Viola is.

- Hát igen, Viola! Róla sem gondoltam volna, hogy az egyik rajongója lesz élete szerelme! Azt hittem a pasáról, hogy őrült ...- az utolsó mondatot már suttogta és akaratlanul én is halkabban kuncogtam a kagylóba.

- Mindannyian azt hittük. Viola is megadta az esélyt a boldogságra Matthiasnak és magának is. És ez így van jól.

- Igen. Ha látnád őket! Úgy turbékolnak, mint a gerlicék!

- Annyira örülök nektek! - csacsogta Viola a telefonban. - Szervezhetnénk programokat négyesben!

- Az szuper lenne - somolyogtam. - Mikor érsz rá?

- Látod, ez egy jó kérdés! Az elkövetkező két hónapban tele van a naptáram fellépésekkel, szóval levegőt is alig kapok, de ígérem, megbeszéljük, beírom a négyes randit az egyik napra, pirossal bekeretezem és ünnepnapként fogok tekinteni rá!

- Jól van, jól van - nevettem.

- Juj! - sikkantott fel hirtelen. - Eljöhettek az egyik fellépésemre! Pont három hét múlva lesz Trevisóban.

- Treviso közel van. Még megkérdezem anyát és Dávidét, hogy eljönnének-e velem, de szerintem számíthatsz ránk!

- Imádlak! El is újságolom Mattnek!

- Mattnek, vagyis Matthiasnak?
- Pontosan. Mattnek, vagyis Matthiasnak! Puszi!
- Puszi!

- Halló! Halló! Ki van a vonalban?
- Én vagyok az. Rebeka!
- Nocsak! Még csak most jöttem el tőletek és máris hiányzóm? - Barna hangja boldogan csengett és ettől még jobb kedvem lett, ám az izgalom szította vihar nem csitult a lelkemben.
- Már azután egy perccel is hiányoztál, hogy elmentél.
- Négy hét múlva megint megyek, hiszen megbeszéltük!
- Igen, tudom ...de....
- De mi?
- Van egy hírem, amit nem bírok négy hétig magamban tartani. - Nagy levegőt vettem. - Összejöttem volt munkatársammal.
- Igen, sejtettem, hogy pasi van a dologhun.
- Kikerekedett a szemem és majdnem leejtettem a kagylót.
- Hogy miii?
- A vak is látja, hogy végre kivirultál. Komolyan, az utóbbi napokban az volt az érzésem, mintha valódi napsugarak vontak volna körbe. Mintha elmentél volna egy hetet a mennyországba nyaralni, aztán visszapottyantottak volna a földre, de te még mindig az édenkertben éreznéd magad. Egyszer-egyszer már majdnem kicsúszott a számon, hogy „Föld hívja Rebekát”, de inkább mégsem akartalak zaklatni az álmvilágodban.
- Beszéltem ma pár emberrel, de egyikük sem írta le ilyen pontossággal a lelkiállapotomat - vigyorogtam.
- Persze, mert én ismerlek a legjobban a világon. - Ezt olyan bizonyossággal jelentette ki, mintha azt magyarázta volna, hogy egy meg egy az kettő. - Na és milyen a pasas? Más, mint a többi?
- Pontosan - nevettem. - Jó fej srác.
- Még szerencse, hogy most már a volt munkatársad. Emlékszel, mit mondtam neked a céges munkahelyeken szövődő párkapcsolatokról?
- Igen - bólogattam csak úgy magamnak a fülemhez szorítva a kagylót és felmondtam a Barnától tanult „leckét”. - A törvény nem, de a céges etikai kódex tiltja a munkahelyi párkapcsolatokat, főleg a főnök-beosztott közötti viszonyt.

Tudod mit? Erre az emberek kilencven százaléka magasról tesz. - Azért megnyugtatóan gyorsan hozzátettem. - Persze én a fennmaradó tíz százalékhoz tartozom.

- Igen tudom. És nem csak ebből az aspektusból tekintve tartozol a fennmaradó tíz százalékhoz. Jobb lelkű, kedvesebb és érzékenyebb vagy, mint az emberek kilencven százaléka, úgyhogy innen üzenem a barátodnak, hogy hamarosan találkozunk, addig - és persze azon túl - is kiemelkedő teljesítményt várok tőle minden téren, ami veled kapcsolatos.

- Értettem főnök! - nevettem. - Az üzenetet átadom.

- Szeretlek kölyök.

- Én is szeretlek.

Miután letettem a kagylót, végre fellelegezhettem. Igaz, a családom és barátaim kételkedve fogadták a Davidével való kapcsolatomat, de nem aggódom: a találkozásukkor Davide szerénységével és kedvességével egy pillanat alatt megdönti és a visszájára fordítja ezeket a sztereotípiákat. Úgy éreztem, annyi boldogság van a lelkemben, hogy ki kell írnom magamból belőle valamennyit, különben túlcsondulok az endorfintól.

2021. szeptember 7.

Drága naplóm!

Boldog vagyok és ennek Davide az oka. Igen, ezt bátran kijelenthetem. Ő nemcsak a szerelmem, hanem barátom és segítőtársam is. Amikor csak ideje engedi - ez azt jelenti, hogy akár éjszakába nyúlóan is - segít anyának és nekem, hogy a sütemények, pohárkrémek, torták és a marcipánfigurák mindig időben elkészüljenek. Annyira menő, hogy egy séffel dolgozom együtt!

2021. szeptember 10.

Tegnap este megint sokat beszélgettünk és Davide bevallotta, hogy már akkor tetszettem neki, amikor az étteremben először megpillantott. Bárcsak előbb felfigyeltem volna rá! Bárcsak ne koccantam volna össze Alessandro autójával! Tudom, sok a „bárcsak” és a „volna”, de akkor valószínűleg nem így alakul az életem forgatókönyve, bár a végkifejlet ugyanez lett volna - hiszek abban, hogy az utam az elejétől fogva Davidéhez vezetett, kisebb-nagyobb kitérőkkel. Talán az a bizonyos koccanás kellett ahhoz, hogy végső soron nála kössek ki

2021. szeptember 15.

Azt hiszem, azért akartam felfedezni Olaszország minden szegletét, mert kerestem valamit. Valamit, ami többé tesz. Aztán a vetélés miatt magamba zárkóztam, olyankor azért mentem el valahova, hogy megint csak elmenekülhessek a saját életem elől. Inkább céltalanul jártam-keltem, minthogy hosszabb bájcsvejt kelljen folytatnom olyan emberekkel, akiket alig ismerek. Idegenekkel, akiknek azt kellett volna mutatnom, hogy minden rendben van velem. A szomszédaim biztos úgy emlegetnek, mint „a dilis új csaj”. Azt hiszem, itt az ideje, hogy becsengessek mindegyikükhöz egy-egy tálca süteménnyel, abból mostanában úgy sincs hiány a házam táján. Jobban fogom érezni magam, ha inkább azt suttogják a hátam mögött: „Megjött a magyar Nigella Lawson!”

2021. szeptember 22.

Úgy érzem, semmi sem véletlen. Nem véletlen, hogy annak ellenére, hogy a cukrászat az én utam, azelőtt egy antikváriumban dolgoztam. Hiszen Marie Antoinette naplójának meg kellett érkeznie hozzám, hogy erőt adjon nekem. Hogy én is belevágjak a naplóírásba és kiírjam magamból, amit legbelül érzek és amit másként talán nem vallanék be magamnak. Azt hiszem, a végén még jó irányt vehet az életem.

2021. szeptember 26.

Rájöttem, hogy azok a valamik, valakik, amikre és akikre szükségem van, itt vannak a közelemben, egy lépést sem kell tennem. Vagy csak egészen keveset, például a szemközti házig. Kiderült ugyanis, hogy a szomszédaim egész jó fejek, hát ennek is utánajártam, jobb későn, mint soha! A negyvenkét éves szőke hullámos hajú nő, Monica, akit színésznőnek néztem, olyan elragadó stílusban beszél a hobbjáról, a jégkorcsolyáról, hogy ezt a nőt egyszerűen nem lehet nem imádni. Olyankor nekem is kedvem támad jégkorcsolyázni. (Aztán eszembe jut, hogy tíz éve próbálkoztam vele utoljára és akkor is egyedül a spárgázás ment jól, az is csak azért, mert szétcsúsztak a lábaim az ügyetlenkedések közepette.) Persze Bella megígértette velem, hogy megnézem az egyik gyakorlóóráját a bolzanói műjégpályán, ahol többször nemzetközi verseny keretében is jégre lépett, de már csak hobbiból jár oda. Egy tálca croissant kíséretében becsengettem a babaruhákat varró idős hölgyhöz is. Azt tudtam, hogy Kiarának hívják, de mindig kapkodva integettem neki a cukrászdába menet, így vele sem volt eddig időm beszélgetni. Megtudtam, hogy fiatal korában hivatásos varrónő volt és valami csodás ruhákat készített! Mutatott pár féltve őrzött darabot, amiket egytől egyig zokszó nélkül elfogadnék! Felajánlotta, hogy ad nekem

pár fehér és krémszínű babaruhát, mert az majd fiúnak és lánynak is jó lesz, ha majd egyszer gyerekem lesz. Mondtam neki, hogy még nem vagyok várandós, de ő addig erősködött, míg elfogadtam. Kiderült, hogy a kis ruhákat az unokáinak varrta. A lánya összeveszett vele, de ő szüntelenül kreálta a gyerekruhákat, kisebbeket, majd ahogy a gyerekek nőttek egyre nagyobbakat, bízva abban, hogy a lánya egyszer szóba áll vele és odaadhatja neki. Nem kérdeztem meg, miért olyan boldog, csak mosolyogtam, mert tegnap a saját szememmel láttam, hogy egy harmincöt év körüli nő becsengetett hozzá. Miután Klara ajtót nyitott, az előszobából hátraszaladt, majd kis idő múlva egy szatyorral tért vissza. Még annyit láttam, hogy a fiatal nő kiemelt a táskából egy babaruhát, aztán hosszan megöleli Klárát. Holnapra beígérkeztem hozzá sziesztára, gondolom, ha szeretné, majd el fogja mesélni, mit mondott neki a lánya. Azt hiszem, ők majd a segítségemre lesznek, hogy a cukrászdái pörgés után ráhangolódjak egy nyugodtabb, sziesztákkal megtöltött édes élet hullámhosszára.

2021. szeptember 28.

Monica ma teázás közben arról panaszkodott nekem, hogy már ezer éve könnyörög a férjének, hogy cseréljék le az öreg Lanciát, amivel a gyerekeket, Marcellót és Vikyt viszi az iskolába mindennap, de Monty odavan a veterán autókért. Persze, mire megitta a teáját, elszállt a haragja.

Egy évvel később

A gyönyörű, szőke, harminckilenc - szóval szigorúan még harmincas! - Monicával, ahogy mostanában mindig, tegnap is 05:50 és 06:15 között ültünk ki a teraszára. Igaz, ő eddig mindig 06:00 és 06:15 között szokott kint lenni, de időközben rájöttünk, hogy nekünk azért ennél egy kicsit több idő kell, hogy megbeszéljük a múlt napi, vagy korábbi történéseket, ő épp az espressójában keverte el a tejszínt, én pedig a langyos teámat kortyoltam és álmosan, nagyokat pislogva figyeltük az ugyancsak még ébredező várost.

- Hogy bírod a harmadik trimesztert? Nem hiányzik az erős kávé?

- Egész jól, és a koffeinmentes kávé sem ördögtől való - mosolyogtam és közben akaratlanul is a méretes pocakomra vándorolt a kezem.

- Koffeinmentes kávé? Elég rosszul hangzik! - fintorgott.

- Igen, az kábé olyan, mint a cigirágó. Tudod, amivel kiskorunkban menőztünk! Mi Magyarországon legalábbis. Meg volt az illúziója, hogy felnőttnek érezzük magunkat, de mégsem volt az igazi.

- Most ennyivel kell beérned.

- Egyébként tényleg jól érzem magam. Tegnap este egy órás sétát tettünk Davidével a Monte Grappánál. Persze jó sok pihenőt beiktattam. A nővéremnek meséltem telefonon a „kis sétámról” és nem győzött hűledezni, hogy bevállaltam. Tudom, hogy ez már a kilencedik hónap, de amíg nem vizesednek a lábaim, egy kis kirándulás belefér.

- Te aztán tényleg fitt kismama vagy! És szerencséd is van, hogy még nem ütött be az igazi kánikula.

- Igen. Érzem, hogy Lotte pár hétig még nem hagyja el az albérletét.

-Haha.

- És az orvosom is azt mondta, hogy könnyebb lesz a szülés, ha nem csak otthon ülök egész nap, hanem mozgok. Aprópó, otthon ülés. Mi a terved mára?

- Úgy érted, munka után? - Monicának alig hallhatóan csippan a telefonja, de meg sem nézte az értesítést. - Természetesen elmegyek korcsolyázni. Eljössz

megnézni?

- Persze! Hány órára legyek kész?

- Fél nyolcra, ha nem késő.

- Dehogy! Pont jól! Hozhatom a férjemet is? Meg pár barátot?

- Mi az, hogy! Megköszönném a pluszközönséget! Jesszus! Mennem kell. A forgatás ma előbb kezdődik, már negyed nyolckor csatasorba kell állnom! - pillantott riadtan a karórájára, és már szedelőzködött is.

- Akkor este!

Este nyolckor ott ültünk a műjégpálya lelátóján. Egyik oldalamon Davide ült, A másikon Iniga, aki most Matthiasszal, Violával és Pippával a múltkori koncertről beszélgetett Anyám és Emma a cukrászdánkról diskuráltak, meg arról, hogyan lehetne több platformon reklámozni a helyet, Barna pedig Szabinát faggatta a régi munkahelyünkről. Hát, Szabina nem szépített a tényeken, elmondta fehéren-feketén, hogy minden áldott nap mosogatórongyra dolgoztattak minket, de anyát és Barnát szemmel láthatóan ez egyáltalán nem lepte meg. Azon töprengtem, milyen jó, hogy Szabina is eljött - este fél hétkor csörgettem meg, hogy ráér-e és abszolút véletlen, hogy előtte éppen erre volt dolga - Így mindenki jelen volt, aki számít - persze Izát kivéve, de tudtam, hogy ő nagyon is jó helyen van Balázssal.

Hátrafordultam Szabinához, aki még mindig a sanyarú munkahelyi körülményeit ecsetelte most már nemcsak anyának és Barnának, hanem az éppen ma érkező Emmának is, akinek végre volt egy pár napos kimenője, amíg Márk, a férje a gyerekekre vigyázott otthon.

- Mi lenne, ha nálunk dolgoznál? Épp arról beszéltünk a minap, hogy keresnünk kell magunk mellé valakit, mert elkelne nálunk a segítség.

- Jesszusom, ez komoly? Tényleg nálatok dolgozhatok? - ugrott fel Szabina és ujjongva megölelt.

- Igen, tényleg!

- Egyszerűen imádlak! - pusztit nyomott az arcomra, majd egy pillanatra eltartott magától és megdermedt. - De ugye nem kell főnökasszonynak szólítanom téged?

- Nem, dehogy - nyugtattam meg.

- Akkor jó, főnökasszony!

Összenevettünk, mint régen. Végig járattam a családomon és a barátaimon a tekintetemet és megállapítottam magamban, hogy ez az én saját kis univerzumom, ők pedig a boldogságom apró darabjai, melyek, most, mintha

gyöngyszemenként fonódtak volna a szemem láttára végtelen, körbeérő láncolattá. Velük teljes az én világom.

2022. július 16.

Csak most van időm és erőm írni, de azt hiszem, ez lesz életem legboldogabb hangvételű naplóbejegyzése, amit legalább ezerszer újra fogok olvasni az évek során. Öt nappal ezelőtt, 2022. július 11-én megszületett az én kis Lottikám, teljes nevén Lotte-Caroline D'Angelo. Ma hazajöhettünk a kórházból és végre nyugodt családi körben tölthetjük a napjainkat. A mi kis Mousseline-ünk egyszerűen gyönyörű - igen, én is így hívom a lányom, akár csak Antoinette a kis Mária-Terézia Saroltát. Nagyon megtetszett a királyné naplójában ez a kedves becézés. Mindenki, aki látta, azt mondja, hogy a szája az enyém! A kórházban tapasztalatlan kismamaként még azon aggódtam, hogy „milyen sokat alszik” és majd hogyan fogom észrevenni, ha éhes szegény és anyatejre van szüksége? Most már kezdem érzékelni a jeleket, amivel sírás nélkül is jelzi, hogy éhes. Nemrég, mikor a kis Öklét szopogatta, majd többször kinyitotta, majd becsukta a kis száját, már egyből tudtam, hogy magamhoz kell vennem. Nos igen, nem születünk anyának, mindent út közben tanulunk meg. Nem tagadom, a kórházban egyáltalán nem sikerült úgy az anyatejes táplálás, ahogy képzeltem. Azt hittem, a tej könnyebben megindul, Lotti pedig teszi a dolgát. Egyáltalán nem így történt. A melleim akkorák és olyan kemények lettek a belövellés miatt a tejtől, mint egy-egy focilabda, ám Lotti a kórházban még túl aluszékony volt ahhoz, hogy ki tudja szívni. Miután aztán lecsapoltam a fejőgéppel a tejtől nehezedő melleimet, leírhatatlanul megkönnyebbültem!

Őszintén: nem gondoltam volna, hogy a sürgősségi császárral született kisbabák ilyen kitartó harcosok! Számunkra nehezebb az anyatejes táplálás is és tény, hogy nekem is rá kellett hangolódnom a kisbabámra. Azt hiszem Lottinak és nekem is türelmet kell gyakorolnunk és össze kell dolgoznunk, hogy beálljon a keresletkínálat egyensúlya. Természetesen igény szerint szoptatok, nem korlátozom annak időtartamát. Hát ezért ülök egész nap a fotelemben. Azt hiszem, a mostani és az elkövetkező hónapok minden egyes percét jól az emlékezetembe kell vésnem, mert ez életem legszebb időszaka.

2022. július 26.

Már átérzem az Antoinette lelkében örvénylő érzéseket, amikor vonakodva adta a szoptatós dajka kezébe a gyermekeit. A szoptatás egy küzdelmes, de csodálatos dolog, talán a világon a legcsodálatosabb. Egy később már pótolhatatlan közös élmény a

gyermekünkkel, amely még szorosabbra fűzi a köteléket köztünk. Szinte egész nap a hintaszékemben ülök az én kis Mousseline- ommal időt hagyva számára, hogy alábbhagyjon a sárgaságból fakadó aluszékonysága és az anyatejtől megerősödjön, gyarapodjon a súlya. Ilyenkor betárazok a mellettem lévő kissekre nyre hideg élelmet és innivalót, hogy mindig kéznél legyen.

2022. augusztus 10.

Óriási öröm ért! Lotti újra elérte a születési súlyát és innentől már remélhetőleg csak tovább és tovább gyarapszik! Egyébként nagyon jó kisbaba, bár éjszaka többször is felkel, de miután bekebelezte a megfelelő mennyiségű anyatejet, szépen alszik tovább. Olyankor imádom nézni, ahogy egy pillanat műve alatt leválik rólam, elégedetten elernyed, a tej pedig lefolyik a kis szája szélén. Még életemben nem láttam olyan kiegyensúlyozott lényt, mint amilyen ő szokott lenni ilyenkor. Ami pedig Dávidét illeti: nem győzők ámuldozni a rátermettségén! Csodálatos apuka, mindenben segít nekünk, amiben csak tud és amikor ideje engedi.

2022. augusztus 22.

Anya odaadta nekem azt a pár babaholmit, amiket még Béninek vettem és amiket ki akartam dobni. Meghatott, hogy tényleg megőrizte nekem. Szerencsére zömében nem kék színű holmik, többnyire fehérek, szóval az én kis Lottémnak is jók lesznek. Elővettem azt a kis sapkát is, amit a Duna-parton találtam. Emlékszem, akkor is beleborzongtam, amikor először a kezemben tartottam és abban a percben arra gondoltam, hogy utálom a jeleket. Ma már azt hiszem, kezdek megbarátkozni a jelekkel, ahogy az étellel is. Még mindig nem bocsátottam meg teljes mértékben Alessandrónak, de már nem táplállok iránta haragot és ez számomra is feláldozás. Ami azt illeti, sokat tanultam tőle, magamról. A vízen úszó könyvesboltban például mondott valamit, amit sosem fogok elfelejteni: azt mondta, hogy az rendben van, hogy eddig az antikvárium munkám tette ki a napjaim nagy részét, de ne tekintsek úgy az életemre, mint egy könyv átfirkált vázlatára és ne legyenek mellékszereplő a saját történetemben! Mert ezt a könyvet igenis egyedül én írhatom át, na meg az élet, de én vagyok a főszereplő! Aztán még azt is mondta egyszer, hogy szerinte az olaszországi itt-tartózkodásom nem csak egy szimpla nyaralás. Hogy az utazásomnak nemcsak az volt a célja, hogy eljussak Itáliába egy rejtély miatt, hanem a lelkem körül kellett utaznom, hogy aztán minden értelemben otthonra leljek.

Mikor letettem a tollat, egy percre visszaemlékeztem a régi önmagámra. Pontosabban arra a percre tekintettem vissza, amikor életemben először arra vágytam, hogy nekem is legyen egy remekművem, valami, de főleg valaki, akit vagy amit én hoztam létre, aki belőlem egy darab és amikor ránézek, megérintem vagy meghallom a hangját, tudom, hogy ezért éltem, ez a létem értelme, hogy minden egyes kacagásom csak emiatt csilingelt és minden csepp könnyem ezért folyt le az arcomon. Már tudtam, hogy annak idején Olaszországba érkezésem másnapján nem véletlenül mosolyogtam össze kagylógyűjtés közben azzal a kislánnyal, Lottéval a tengerparton. Felkeltem az asztaltól, a kiságyhoz léptem, majd lágyan, alig érezhetően megszimogattam az én kiságyban alvó remekművem arcát és halkán becsuktam magam után a szoba ajtaját.

Iza egy meleg augusztus végi napon látogatott meg minket. Nem jelentette be telefonon, hogy a párjával jön, ezért is lepődtem meg annyira, hogy mikor a taxi kigördült az udvarunk előkertjéből, ketten gurultak felém kerekesszékekkel.

- Istenem, de jó látni téged! - hajoltam le Izához, hogy megöleljem.

- Rebeka, ő itt Balázs!

- Iza már sokat mesélt rólad! - mosolygott rám a sötét hajú, vadóc tekintetű férfi, miközben kezét fogtunk.

- Szerintem Iza nekem többet mesélt rólad, mint neked rólam! - helyesbítettem.

- Nem vitatkozom! - nevetett. A mosolya őszinte volt. A szemeit kétszer is megnéztem. Barnán, tisztán, gyermeki őszinteséggel csillogtak. Alessandrónak azt mondtam, hogy én a szemeknek hiszek és az övéiből akkor úgy láttam, őszinteség sugárzik. Na jó, megnézem harmadszorra is! Nem kell elkapkodni azt a tekintetanalizálást! Hiszen úgy tűnik, ez ügyben még van hova fejlődnöm. Akaratlanul is megakadt a szemem Balázs kisportolt felsőtestén. Így elsőre az jutott eszembe róla, hogy még sohasem láttam ilyen dögös kerekesszékes pasit.

- Gyertek beljebb! Davide már beizzította a grillt!

Miután a két férfi is bemutatkozott egymásnak, gyorsan kialakultak az erőviszonyok. Balázs Dávidéhoz csapódott grillezni és ha jól füleltem, be nem állt a szájuk. Én letelepedtem Lotti mellé a játszószőnyegre, Iza pedig mellénk gurult.

- Milyen sokat nőtt a keresztelő óta! Nézd csak, hoztam neked valamit! - mutatta Lotti felé a játékot, amit én kivettem a kezéből és letettem a földre, a

kislányomtól fél méterre. Lotti most hason feküdt és ütemesen emelgetni kezdte a fejét Egy jókora átlátszó műanyag gömb volt, amiben víz lötyögött, benne pedig egy nagyobbacska játékbálna úszott

- Ez afféle mászásösztönző játék. Ha elgurítod, a benne lévő lötyögő víz, a kis bálna és a gyöngyök egy szóval a többszörösen mozgó tárgy előbb-utóbb Lottikát is mozgásra készteni!

- Ez szuper játék, köszönjük! Nézd, már érdeklis is! Ügy hallottam, te is vívász, mint most Iza! - fordultam most Balázshoz, miközben fél szemmel láttam, hogy a kisbabám varázslatos gömböt vizslatja. - Hogy megy a gyakorlás?

- Mondhatni, megyeget - válaszolt lazán. - Jövő hónapban lesz egy Európa-bajnokságom Varsóban. Ez lesz életem eddigi legnagyobb meccse. Az országos csúcsnál még nem jutottam messzebbre.

- Országos csúcs? Európa bajnokság? Ugye most viccelsz? - Izához fordultam. - Nem mondtad, hogy autogramot is kell kérnem!

- Nem kell mindig mindenről azonnal tudnod - kajánkodott Iza, de láttam rajta, hogy büszkeség tölti el.

-Dehogynem! Előbb, mint azonnal!

Nevettünk.

- Le merném fogadni, hogy tinédzserként is pont ilyenek voltak és így beszélgettetek! - lengette meg a grillcsipeszt pajkosan Davide.

- Hát igen, kábé! - vonta meg a vállát Iza.

- Igen, mire Iza a dolgok lényegére tér, én lerágom a körmöm!

- Apropó, lényeg - vetette közbe Iza. - Tulajdonképpen azért is hívtuk meg magunkat ilyen szenvtelenül hozzátok, mert ...hát, hogy is mondjam, Balázsnak holnap pont Pisában lesz meccse és itt voltunk a közelben, ja és mert...

Iza itt somolyogva hatásszünetet tartott, megvárta, míg nekem és Davidének is kellő mértékben elkerekedik a szemünk a kíváncsiságtól, és csak akkor folytatta.

- ...mert meg szeretnélek hívni titeket a december tizedikén tartandó esküvőnkre. A Mátyás-templomban lesz és az azt követő lagzin is számítunk rátok...

Nem szóltunk semmit a döbbenettől, ezért folytatta.

- ...és mert el akartam mondani, hogy kisbabát várok!

-Úristen! Iza! Gratulálok!—ugrottam a nyakába sikítva, amitől a kerekesszéke kicsit hátrébb gurult - Mindkettőtöknek gratulálok! - Balázst is megöleltem. Aztán egy pillanatig szóhoz sem jutottam. De csak egy pillanatig.

- Magyarázatot követelek! Amikor telefonon beszéltünk miért nem mondtad?

Iza elnevette magát.

- Mert látni akartam az arcodat, amikor bejelentem!

Nem akartam neki említeni, hogy bennem még az együttléteikkel kapcsolatban is kétségek merültek fel!

- Van alkoholmentes pezsgőnk! Koccintsunk! Be van hűtve! - mondta Davide, azzal lendületesen magához vont és megcsókolt - Rebeka is csak olyat ihat, mert szoptat. Nekünk meg jöhet egy jóféle száraz! - kacsintott Balázusra.

Mikor Davide visszatért a hűtött pezsgővel és a poharakkal, épp azon gondolkoztam, hogy ez az év vége minden tekintetben különlegesnek ígérkezik, ugyanis ez lesz az első karácsonyunk családként. Egy meleg fuvallat az arcomon visszacsalt az indián nyárba és arra gondoltam, amit egyszer Izának mondtam: hogy a sors néha átírja az életünk könyvét, de nekünk mindig a frissen átdolgozott kiadásból kell kihoznunk a legjobbat.

Felhasznált irodalom:

Juliet Grey: *Királyné lettem - Mária Antónia ifjúkora*

Juliet Grey: *A fényűzés napjai - Mária Antónia uralkodása*

Juliet Grey: *A forradalom napjai - Mária Antónia vallomásai*

Evelyne Lever: *Marie Antoinette - Egy királyné naplója*

Szerb Antal: *A királyné nyaklánca*

Michelle Moran: *Madame Tussaud*